

3.5.197

3.5. 197

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΚΩΜΩΙΔΙΑΙ

ARISTOPHANIS
COMOEDIAE

AVCTORITATE LIBRI PRAECLARISSIMI
SAECVLI DECIMI

EMENDATAE

A

PHILIPPO INVERNIZIO

IVRISCONSVLTO ROMANO

ACCEDVNT CRITICAE ANIMADVERSIONES SCHOLIA
GRAECA INDICES ET VIRORVN DOCTORVM
ADNOTATIONES.

VOLV MEN III.

COMMENTARIOS INTERPRETVN COMPLEXVM.

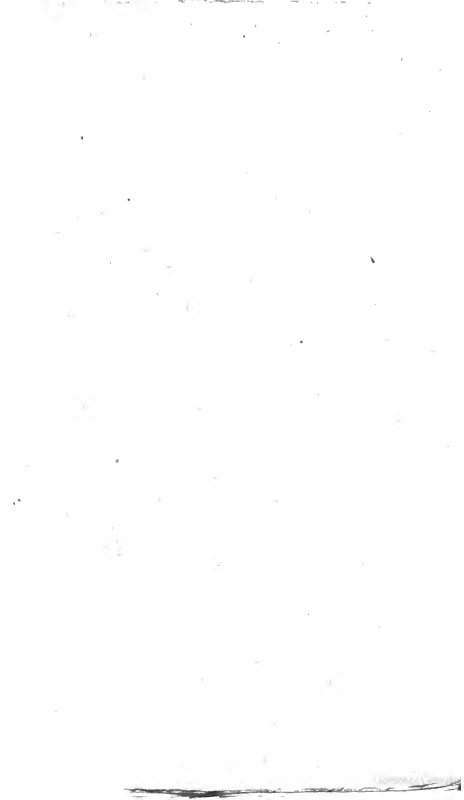
CVRAVIT

CHRISTIANVS DANIEL BECKIVS.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA

CIDIDCCCIX.

III

COMMENTARI
IN
ARISTOPHANIS
COMOEDIAS

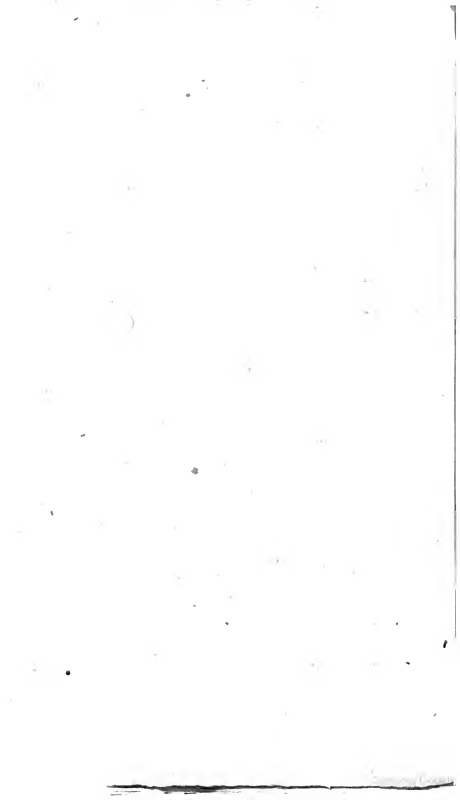
COLLEGIT DIGESSIT AVXIT
CHRISTIANVS DANIEL BECKIVS.

VOLV MEN I.

PROLEGOMENA. COMMENTARII
IN PLVTVM.

CVM TABVLA AENEA.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCX.

PRAEFATIO.

Quum ante hos quindecim annos Aristophanis Comoediae duorum codicum auctoritate passim vel emendatae vel mutatae a V. CL. *Phil. Invernizio*, Iurisconsulto Romano, ederentur, constituerat ille secum, redemptore operis honestissimo consentiente, non modo graeca Scholia, aucta multis locis et correcta, sed etiam Thesaurum Aristophanicum addere, qui, quae a doctis interpretibus ad poëtam vel explicandum, vel illustrandum, vel emendandum etiam, collata essent, complecteretur. Verum et forensium, quibus doctissimi Viri indefessa diligentia distinebatur, negotiorum multitudo, et rationes aliae, et in primis temporum, quae insequuta sunt, iniuria rerumque Romanarum et Italicarum vicissitudines

impediuerunt, quo minus, quod constitutum erat, perficeretur. Non tamen abiectum erat illud, quod utilissimum videbatur, consilium, immo et Scholiorum augmenta ad me sunt delata, et, quum praeuiderem fore, ut eorum, quae conferenda essent ad interpretationem harum fabularum et antiquorum Grammaticorum, mihi imponeretur cura, conquirere coepi et dudum colligere, quaecumque ad Aristophanem ornandum valerent. Nunc autem, quum librario etiam necessarium videretur, absolui editionem, quae omnibus et antiquioribus et recentioribus commentariis destituta, parum haberetur probabilis, aggressus sum eum laborem et operam omnem descripsi ita, ut tribus voluminibus Commentarios recentiorum Criticorum et interpretum cum indicibus in eos comprehenderem, quarto Fragmenta deperditarum fabularum cum Lexico Aristophanico darem, postremum autem locum occupare iuberem et vetera Scholia a recentioribus recte separata, emendata, aucta, illustrata virorum eruditorum adnotationibus et nouam fabularum latinam versionem. Quae quidem volumina deinceps, singulis semestribus, se excipient.

Iam quod ad commentarios adtinet, de quibus nunc potissimum dicendum est, tria sunt quae monenda videantur. Primum enim quae causae fuerint, cur, quae in pluribus editionibus leguntur, criticae et exegeticae observationes et disputationes repetitae sint vel integrae vel excerptae;

verbis etiam interpretum seruatis, docendum est. Neminem enim fugit, trium maiorum editionum, quibus continentur vberiores Commentarii, vt de minoribus et singularum comoediarum editionibus non dicam, vnā (Kustleri) ita rarefcere, omnes adeo caro vendi pretio, vt eas sibi comparare non facile omnes Comici nostri lectores, philologi omnes, possint. Neque tamen, si quis iis solis vtatur, in promptu habet, quae vel in iis vel in aliis editionibus proposita sunt. Etenim non modo molestum est in tribus maioribus editionibus inspicere singula loca, vt, num quid ad ea adlatum sit, quod cognoscere operae pretium fuerit, videas, sed graue etiam, in duabus, Kust. et Brunck., non quae ad vnumquemque locum spectant, coniuncta haberi, sed dispersa passim legi et vndique colligenda esse. De qua quidem Brunck. editionis indole iam recte conquestus est *Bastius*, V. Ill. in praef. ad Specimen Aristoneti edendi. Denique ipsa boni ordinis neglectio non grata esse lectoribus potest. Etenim, vt eo vtar exemplo, Hemsterhusii commentarius id habet incommodi, vt multa, quae ad Scholia spectant, adnotationibus, quae ad ipsam poetae orationem pertinent, inserta sint, et contra. Quibus quidem tribus de causis videbatur optime ita consultum iri rationibus non tironum, sed eorum qui ipsi Aristophanem legere, intelligere, interpretari, emendare velint, vt, quae non modo in tribus illis edd., sed aliis etiam, exposita sunt de lectione et interpretatione verborum rerumque,

ea diligenter collecta et apte composita iis exhiberentur. Sunt autem plerorumque interpretum adnotationes integrae repetitae, et oratio eorum atque verba plerumque seruata, ne quid desideraretur a quoquam, neue quid mutatum, aut minus recte pleneue adlatum, videri dicique posset. Debebatur etiam haec plerisque illis editoribus reuerentia, vt, quae dixerunt, ita vt dixerunt, nisi aliis de causis consultius esset, nonnulla leuiter immutare, fideliter repeterentur. Etenim efficiendum erat, vt non modo carere quisque, qui hos commentarios adiret, illis editionibus recte posset, neque eas inspicere cogere-tur, sed vt earum copiis etiam accurato collectis, bene digestis et dispositis facile vteretur.

Quam in rem ita versata est mea opera in his commentariis conscribendis — de quo secundo loco monendum est — vt Kusteri, Spanhemii, Bentleii, Duckeri, Bergleri, Brunckii, et, quod ad Plutum adtinet, Hemsterhusii inprimis, etiam Fischeri pleraeque, animaduersiones integrae suis locis, nulla omissa aut truncata, repeterentur, ex Palmerii, Girardi (de quo postea dicitur), Christiani Florentis Münteri aliorumque notis, quae memoratu digna essent, exciperentur, missis iis, quae leuissima essent, ad grammatices vulgaria praecepta spectarent, nec nisi tironibus inferuient. Nam quamuis hi Commentarii non solis doctis philologis et qui plurimam harum literarum facultatem, atque idoneam, sibi compa-

rarunt, scripti sint, sed illis etiam consulere debeant, qui, quum in his litteris iam versari coeperint, quaerant, quae ad intelligendum rectius poëtam meliusque interpretandum necessaria sint: tamen intelligitur, vel hanc ipsam ob causam abesse debuisse omnia pueris et tironibus, qui grammatices elementa vix recte cognouerunt, dicta, nisi vbi errores vel librariorum vel criticorum vel interpretum aliaeue iustae rationes illa etiam attingere iusserint et vel inuitum coëgerint. Sed in illis ipsis, quas integras redditas esse dixi, animaduersionibus has sequutus sum leges, vt primum, quae ad Scholia spectarent, secernerem, et eas nunc solas interpretum exhiberem adnotationes quae ipsa poëtae verba exponunt et explicant, nisi forte interdum ita vtrumque animaduersionis genus esset coniunctum et arcte nexum, vt diuelli recte et separari non posset, quod rarissimum fuit; contra ex iis interdum, quae ad Scholia disputata erant, exoerperem, si quae ad poëtae lectionem et orationem illustrandam valerent. Itaque etiam glossemata et scholia a Brunckio adlata, et Doruilliani codicis glossemata, ab Hemsterhusio enotata, pleraque in his Commentariis locum non habuerunt, quem olim recte inter Scholia obtinebunt. Neque enim quidquam eorum, quae in sunt interpretum adnotationibus, omittetur, sed suis omnia locis collocata inuenientur; in quo ne mea me memoria fallat, aut laboris constantia destituat, non metuendum est. Deinde singulas variorum editorum animaduersiones ita dispo-

fui, ut et chronologicum editionum servarem ordinem, ubi fieri posset, et coniunctionis atque necessitudinis, quae inter illas animadversiones intercederet, ubi ita faciendum videretur, habere rationem, quo facilius earum redderetur usus. Tum, quantum potui, providi, ne ab aliis et prioribus iam dicta repeterentur iisdem verbis in adnotatione interpretum sequutorum, nisi forte ab his quaedam addita fuissent, quae nisi repetitis nonnullis aliorum dictis intelligi non possent. In his saepe eam inii rationem, ut eius viri adnotationem integram et omnibus, quibus usus erat, verbis servatis repeterem, qui aut optime videretur locum explicuisse aut vberissime rem quamdam et sententiam dixisse; aliorum adderem ea verba, quibus auxissent illa aut confirmassent aut etiam emendassent. Qua ipsa de causa non minus, quam ut chartae parceretur, iussi quasdam animadversiones Commentariis ipsis subiici minoribus litteris scriptas, tamquam illorum additiones. Et, quum interdum oratio interpretum iusto esset copiosior, ut in Fischeri commentariis, non modo illam ita contraxi, ut, salva sententia, verba prorsus superflua rescirem, sed etiam, si quae essent aliorum auctorum loca longiora laudata, saepe eam tantum partem, quae huc cum maximo pertineret, repeti iussi, latinam autem versionem, quam Kust. Spanh. Berglerus laudatis aliorum scriptorum graecorum locis adiecerunt, plerumque inutilem nostris lectoribus aut omisi, aut iis tantum verbis et locis addi iussi, ubi necessaria

ad interpretationem, certe utilis, esset. Et si in his adnotationibus deprehendebantur, quae barbare, neque latine, dicta obscuraue essent, cuius generis erroribus Spanhemii oratio referta inprimis est, emendavi illa, ita tamen, ut, quod cuique interpreti proprium est dictionis, interdum etiam affectatae nimiumque ornatae ut in Hemst. notis, genus, id ei relinquerem, quamquam monendos diligenter esse lectores arbitror, ne hanc orationis varietatem, quae in his commentariis conspicitur et aliis de causis cognita utilis et vel iucunda iudicari potest, imitando exprimere studeant. Quod igitur integras esse repetitas dixi eorum interpretum, quos supra nominavi, animadversiones, id intelligitur, non ad quaevis verba, formulas omnes et orationis atque adnotationis particulas cunctas esse referendum, sed ad praecipuas pertinere partes et locos cuiusvis animadversionis. Neque enim temere omnia ex superiorum interpretum notis describi, et veluti adnumerari, sed cum iudicio reddi ea placuit. Vnde etiam, si quae aliorum auctorum loca ab iis perperam essent laudata, emendauimus, et, si quid insigniter peccatum videretur, correximus, interdum tacite, ne gloriolam inde nescio quam captasse putaremur; si quid autem perperam esset traditum et expositum, ne lectores auctoritate interpretum illorum seducerentur, tantum est adiectis nostris animadversionibus vel in ipsis commentariis vel in eorum margine, ita tamen ut nostra ab alienis distinguerentur certis signis.

In illis autem, quas non integras sed excerptas dari ostendi, animaduersionibus, etsi, quantum licuit, ipsa auctorum verba retinui, liberius tamen et ita versatus sum, ut non modo orationem multo redderem breuiorem, quae apud Girardum imprimis diffusa est neque tamen plana et facilis, sed etiam omitterem plura quae aut ab aliis rectius dicta essent aut nimis vulgaria et leuia. Quod si quis commentarios in Plutum diligenter conferre cum Girardi adnotationibus voluerit, non desiderabit, quod inde vtiliter repeti possit, contra iudicabit, opinor, omissa recte esse aut alio modo reddita, quae ibi incommode, ieiune, obscure essent disputata. Omnino autem malui plura, quam quibusdam fortassis necessarium esset, reddita videri, quam pauca quaedam a nonnullis desiderari, ne dici posset, redeundum tamen interdum esse ad maiores illas editiones earumque copias.

Denique editorum obseruatis et disputationibus addidi nouas animaduersiones, ab illis fatis distinctas vel nominibus auctorum quae cuique adnotationi adscripta sunt, (ubi enim nomen non additum est, facile intelligitur a me profectam esse animaduersionem) vel, si insertae aliorum notis leguntur, parentheseos his signis [], quibus inclusae sunt, vel, si in margine sunt positae, nullo adiecto nomine, eo ipso, quem tenent, loco. Sunt autem eae duplicis omnino generis, in quo utroque breuitati quam maxime consului.

Etenim tum Francogallum interpretem recentem, cuius versio fabularum Aristophanis in postremis Theatri Graecorum a Brumoeo conditi legitur voluminibus ex recentissima eius editione, alios vernaculos interpretes, et idoneos Grammaticorum atque Criticorum veterum et recentium libros, et animaduersiones vel in poëtam nostrum (vt Reiskii, Hotibii) vel eius opportunitate prolatas (vt Eckhardi) vel in alios scriptores, quibus passim inserta sunt quae ad Aristoph. spectant (vt Toupîi, Wakefieldi, Porsoni, Dawesii, Corayi, Hoogeueeni aliorumque plurimorum, nostratium quoque) inspexi indeque diligenter collegi et depromsi quae his commentariis adderem, ad emendandum, interpretandum, illustrandum omni modo poëtam nostrum; tum mea etiam adieci non raro neque pauca. In his autem, praeterquam quod, vt iam dictum est, aliorum praecepta vel monita corrigere aut definire accuratius conatus sum, et iudicaui tum de scriptura tum de interpretatione varia, si opus eo iudicio videretur, et de locis allatis ab aliis interpretibus, quae pleraque euolvi, eorumque vi, dixi quae necessaria putarem, et scenicam rem comicamque rationem dictorum explicui, et addidi interdum quibus confirmarentur interpretum dicta. Qua in re poteram, si id egissem vt volumina Commentariorum augerem, multo esse copiosior; sed putabam, vbi, quae ab aliis adlata sunt, sufficerent, non opus esse pluribus exemplis et locis veterum scri-

ptorum aliisue additamentis, inprimisque in iis, quae Commentariis in Plutum et Nubes adderem, multo debebam parcior esse, quum superiorum interpretum, de quibus singulis vel omnino vel ad vnamquamque Comoediam dictum est, diligentia satis copiosa fuerit et fructuosa. Ceterum de codicibus, e quibus nostra poëtae lectio fluxit, de editionibus, de ingenio poëtae, de fabulis eius, de oratione Attica etc. separatim disputatum a me est, atque eae disputationes singulis voluminibus adiectae legentur. Lexico alia additamenta sunt destinata.

His ita dictis videor mihi effecisse, vt intelligeretur non leuem fuisse meum atque exiguum colligendi, excerpti, digerendi, ad commodum vsum reuocandi, augendi, ornandi, hos commentarios, aliis etiam editionibus accommodatos, laborem. Vnum superest, vt, num totum hoc institutum et consilium, quod sequutus sum, probari possit, quaeram, siue potius tuear illud atque defendam, et, 'quomodo iudicandum sit, doceam. Etenim fieri posse intelligo, vt ea commentariorum et copia et varietas et diuersitas nonnullis molesta videatur, vtque existiment, posse eam lectores incertos reddere, quid potissimum quoque loco teneant, vbi variae interpretum sententiae proponantur; animos eorum atque oculos dissipari et fatigari opinentur; denique contendant fuisse certe illa omnia recidenda, quae ad Aristophanem proxime non per-

tineant, et paulo amplius sint disputata. Quibus quidem opinionibus profecto ipse hos Commentarios accommodaturus fuisset, si eos scholis et tironibus destinari vidisset, quorum rationibus certe talis commentariorum vbertas et varietas parum respondere videtur. Sed quum eos lectoribus poëtae (cuius fabulas omnino puellorum ingeniis et animis formandis parum aptas censui) magis exercitatis, quum interpretibus, qui fabulas has adolescentibus explicare voluerint, quum viris, quorum labor in conquirendis praefidiis poëtae nostri recte tractandi leuandus erat, quum philologis, quorum ingenia ipsa multitudine sententiarum, amplitudine commentationis, varietate disputationis, copia lectionis, nutrienda sunt et exercenda et acuenda, inscrui-
re et placere voluisset: non ea, quam ini et sequutus sum, ratio excusatione, nedum defensione indigere videbatur, immo si ab ea recessissem atque deflexissem ad genus editionum, quas cum notis Variorum prodiiisse constat, et a quo nostrum commentandi genus plurimum discrepat, in iustam incidissem vituperationem. Si qui autem futuri sint, qui nihil interpretibus harum fabularum relictum, omnia iis praerepta esse, querantur, hos ego, quid sit interpretari sermonibus scriptores veteres, et, quomodo utendum sit commentariorum opibus, ut recte discant, vehementer rogo. Quod si ad profliganda et absolunda, quae promisi, volumina, in quibus eandem, quam in hoc, diligentiam, industriam, constan-

tiam, idem ponam studium, eandem adhibebo prudentiam et parsimoniam cum fructuosissima vbertate coniungendam, aut vita aut vires meae destituerint, curabo, vt, qui in meas vires successerit, facile opus ita, vti coeptum est, perficere possit. Scripsi Lipsiae, feriis paschalis a. aer. vulg. MDCCCIX.

C O D I C E S
E QVIBVS ARISTOPHANIS COMOEDIAE
EDITAE ET EMENDATAE
SVNT. a)

Ex quibus codicibus IX. Comoediae Aristoph. primum apud Aldum prodierint, prorsus incertum est. „Marco Mufuro Cretenſi (quae ſunt verba Hemſterhuſii in praef. ad Plut. p. XVII. L), cuius vigiliis ac labori caſtigatiſſimum opus debetur, egregius aliquis Codex, aut plures ad manus fuerint, oportet; itidemque Scholia genuinae veruſtatis ſigno impreſſa, cuiusmodi, niſi in membranis obſoletioribus ſola et ſincera vix inueniri ſolent: verum, vt mos erat haud ſane laudandus illius aetatis, quibus adiumentis ſuffultus ad curandum Ariſtophanem acceſſerit, quas adhibuerit membranas, vnas an plures, et vnde ſumtas, commemorare operae non putauit;

- a) De plurimis, qui inuenerint, codd. fabularum Ariſtoph. diſputauit ill. Harleſius ad Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 375—378. Add. Catalogus bibl. Barberinae, Angelicae et Ghigianae Romae. ap. Harleſ. Introd. in hiſt. L. Gr. T. I. p. 62. et 67. et Catal. Mſs. bibl. reg. Neapol. ap. eundem in Fabric. B. Gr. V. p. 774. ff. n. 16. 37. 57. 80. 107. et Catal. Codd. in bibl. Auguſtin. S. Ioannis ad Carbonariam ib. p. 796. n. 7.

Comm. in Ariſtoph. T. I.

b

nisi quod Aldi Manutii liberalitatem, quae omnibus est elegantiae veteris admiratoribus magna cum eius laude perspectissima, et sumituum in conquirendis subsidiis largitatem meritis praeconiis extollat." Quum rari sint codices, maxime antiqui, qui omnes comoedias Nostri contineant, probabile est, plures Musuro ad manus fuisse, qui varias exhiberent comoedias, cum scholiis varii generis. Vtrum in his fuerit vnus alterue eorum, quos bibliotheca S. Marci Veneta habuit, non nisi ab eo potest definiiri, cui copia est codicum illorum cum ed. Ald. conferendi.

Codex bibliothecae Vrbinatis Rom. e quo Bernardus Iunta a. 1515. primus edidit *Lyfistratam* et *Theomophorizufus*, quem admodum vetustum dicit. Reliquas nouem fabulas ille etiam videtur cum alio codice contulisse.

Antonius Fracinus Varchiensis in recognoscendis nouem comoediis videtur vnum alterumve codicem usurpasse. Nam in Pace se ad sexaginta versus sua diligentia repertos restituisse ait. Recentiores autem eos et peiores fuisse codices, quibus obsequutus fuerit, Hemsterh. coniecit praef. ad Plut. p. XIX. qui p. XX. porro monuit, post primos illos editores neminem, vt nitidius climaret Aristophanem, chartas veteres adhibuisse vsque ad Lud. Kusterum.

Kusterus de codicibus, quorum lectiones adhibuit, haec in praefatione admonuit: „Textum graecum non solum cum edd. veteribus, sed etiam cum Mss. collatum damus: et quidem *Plutum* cum MS. Vaticano-Vrbinatē, MS. Bodleiano, et MS. Arundelliano: *Nubes* cum eodem MS. Vrbin. et Arundelliano: *Ranas* et *Aves* cum solo MS. Vatic. Urb., *Equites*, *Acharnenses*, *Vespas* et *Pacem* cum solo MS. Vatic. Palat.:

Lyfistratam cum eodem MS. Vatic. Palatino, itemque Vossiano. In duas enim penultimas Comoedias, *Eccless.* et *Thesmophh.*, nullae nobis collationes ad manum fuerunt. Collationes codd. Vatic. debeo singulari humanitati *Laur. Alex. Zacagnii*, bibliothecarii Vatic. Collationem codicis Arundelliani in duas priores comoedias per *Iosephum Waffium* mecum communicavit *Carolus Daubuz*, Verbi diuini in ecclesia Anglicana minister. Codicem Bodleianum, in quo est sola *Plutus*, pro me conferendum curauit *Ioh. Potterus*, Theol. ap. Oxonn. Professor. Apographum codicis Vossiani (qui nunc cum aliis Mss. Vossianis in bibl. Lugd. Batauam translatus est, et praeter textum *Lyfistratae*, continet etiam scholia graeca, ante inedita) a *Richardo Bentleio*, Collegii Trinit. apud Cantabrigg. Praefecto, et Bibliothecario Regio nactus sum. "Sed varias lectiones ex his libris non omnes, imo paucissimas tantum videtur attulisse. Hinc postquam *Berglerum* adhibuisse in suam rem editionem Farreanam, sed nimirum ei tribuere ostendit *Burmamnus* praef. p. 11. pergit: „Maioris, ut opinor, emolumenti fuisset, si *Berglerus* diuerforum codicum, Vaticanorum nempe, Arundell. Bodlei. ac Vossiani lectiones varias, adscriptas marginibus exemplarium, quibus uti solebat *Kusterus*, sed quarum minimam partem in *Aristophane* recensendo adhibuit, aut notis intexuit, a viro eruditissimo adhuc viuente, aut post eius fatum, quod certe infelix fuit, si vera narrantur in *Thes. Epist. Lacrozian.* Vol. III. p. 152. a fratre superstite, *Bernardo Kustero*, impetrare adnissus esset, et gemmis his a decessore neglectis suam editionem exornasset, vel notas utilissimo criticae operi adparatu instructas locupletasset." Sequuntur ap. *Burm.* l. l. paulo inferius haec: „Neque etiam in minima

iacturae parte repofuerim, quod inter illos, qui ex adu-
rata codicum manu exaratorum comparatione tutiffimam
viam ad fananda veterum auctorum vulnera iure arbi-
trati funt, duorum hominum eruditiffimorum falutares
manus non expertus fuerit Aristophanes, *Isaaci* nimi-
rum *Voffii*, qui nouam eius editionem, faltem quum
his litterarum studiis adhuc occuparetur, ad codd. Mfs.
caftigatam notisque fuis insignitam promifit in Obser-
uatt. ad Pomp. Mel. II, 2, p. 133. tum *Eman. Mar-
tini*, tam propter folidam doctrinam, iudiciun-
que ex diligenti vett. auctorum lectione cultiffimum, quam ob
exactam graecae linguae cognitionem viri inter Hispa-
nos magni, qui egregium Aristoph. codicem nitida et
antiqua manu fcriptum aliquando nactus etiam medita-
tus fuerat emendatiorem Conici, quem valde deperibat
editionem, fed cuius fpes cum aliis viri praeclari luo-
brationibus, dudum quoque decolauit. v. Martini Epi-
ftolas VI, 12. p. 250. IX, p. 122. et vitam eius a
Mafanflo fcriptam §. 90. p. 42. et §. 129. p. 65. et
93.“

Codicum Aristoph. Baroccianorum, 43. (qui, recen-
tioris manus, Plutum et Nubes continet, fed ita vt in
Pluto defint vv. 125—348., in Nubb. 350—545. uec
tam multa habet fcholiam) et 127. (Plut. Nubb. et Ran.)
varietatem in locis a Dawefio tentatis folis Thom.
Burgefs praefationi nouae editionis Mifcell. Criticorum
Dawefii fubiecit. Memorat etiam ipfe Dawefius non-
nullis locis.

Hemfterhufio quum Plutum ederet, ad manus fu-
erunt duo Codices. De his ita Hemfterh. in praef. p.
XIII. ff. et XVI. dixit: „*loc. Phil. D'Oruillius* fcri-
ptum manu codicem nobifcum communicauit, non il-
lum quidem peruetuftum, primaeque bonitatis, vtpote

qui sit demum exaratus anno seculi XV. primo et trigesimo, inque calce praeferat arcano illo scribendi genere, quod ex ordine litterarum inuerso conficitur enodatumque est a *Bern. Montefalconio* Palaeogr. Gr. IV, 5. Δημητρίῳ τῷ Ξανθοπούλῳ τῷ ὅτι καὶ ἡγεμῶν, subiecto temporis eo, quod dixi, indicio: quem ego Demetrium, quis sit homo, iuxta eam ignarissimis scio: b) non optimum ergo, sed valde tamen utilem, multisque in locis minime contemnendum, cuius subsidio Aristophanis non pauca fateare magis enituisse. Forte dixerit aliquis, scrupulosius, quam par sit, ipsas etiam mendas illius Codicis a nobis fuisse recensitas: cui, quod respondeam, nihil habeo, quam maluisse me obiecti criminis, si modo crimen est, culpam subire, quam diligentiam desiderari. Idem liber marginibus inscripta scholia praebet initio satis ampla, sub finem multo ratiores eius generis, quales Fracinus a Graecis recentioribus profecta in editionem Florent. inuexit: quomobrem nihil ibi reperiatur ex vetustioribus illis vel Scriptorum vel Grammaticorum monumentis, quae barbari seculi labes oppressit, deriuatum: nec tamen poenituit, quaedam inde praecerta vulgatis scholiis immiscuisse. Porro, quemadmodum in libris, qui propius aetatem eruditionis instauratae sunt scripti, conspici fere solet, iuteriectae versibus aderant interpretationes haud sane maximi ponderis. — Quum iam alio sub coelo opusculum hocce ad metam properaret, egoque interea sedibus mu-

b) Nec in catalogo Demetriorum Grammaticorum ap. Fabric. B. Gr. VI. p. 337. s. nec inter Demetrios varios in cod. bibl. T. XI. p. 413. sa. aut in notitia Scriptt. Græ. varr. ibid. p. 605. s. memoratur.

XXII CODICES VNDE ARISTOPH. COMOEDIAE

tatis Lugdunum Batauorum migrassem, obtulit mihi locuplos illa Batauae Acad. Bibliotheca Pluti Arist. (et Nubium) codicem Ms. alterum (cum interpretationibus ad singulos versus insertis et scholiis notae recentioris in marginem coniectis), qui recens admodum, et ad Doruillianum non comparandus in nonnullis tamen profuit: chartas enim vel recentissimas haud temere quis consideratius verset, quin aliquid inde lucri saltem colligatur. Eum librum adhibere coepi v. 1043., reliqua, quae praecedunt, tum daturus, si suffragia labori nostro non aduersa editionis olim iterandae facultatem concefferint.“ c) Doruillianum librum plures Arist. fabulas continuisse ex his *Hurmanni* verbis praef. p. II. intelligitur. „Kusteri copiarum suo nunc deperditarum, siue alicubi adhuc delitescentium non leue damnum aliqua ex parte compensare licuisset lectionibus variantibus codicis optimi Doru., quem in *Pluto* castiganda adhibuit Hemst., ad reliquas etiam comoedias exhibitis, nisi illius conferendi opportunitatem praeripuisset mors possessoris, a cuius promptissima amicorum literatorum studiis opitulandi voluntate haud difficulter eius usum obtinuisssem.“ Doruillii copias Oxonium esse delatas constat. v. Kidd. Praef. ad *Ruhnkennii* Opuscula, Ox. 1807. p. XXIV.

Codices a Brunckio inspecti sunt hi:

Cod. Regius (Parisinus) membranaceus MMDCCXII., continens *Plutum*, *Nubes*, *Ranas*, *Aves*, *Equites*, *Acharnenses*, etiam *Concionantium* versus 444. priores: reliqua pars, et quae forte olim eodem in libro sequeban-

c) Hoc tamen non evenisse constat.

tur alla dramata, temporis iniuria pesiere. Brunckius membranas Regias appellavit, et littera A insigniuit.

Cod. Regius (Parisinus) chartaceus MMDCCKV. Habet *Lyfistratam*, *Aues*, *Vespas*, *Equites*, *Acharnenses*, *Concionantes*, *Pacem*; sed *Ecclesiastusae* ibi non sunt integrae; desinit codex in v. 1135. non ob foliorum aliquot interitum. Extremam fabulae partem non descripsit librarius: duo ultimi versus in summa pagina conspiciuntur, cuius reliquum spatium, ut et septem sequentium vacuum: postea demum incipit fabula *Esperus*, quae huius codicis ultima est. Brunckius in *Lyf. Vesp.* et *Pac.* insigniuit littera A, in *Auu. Equit. Acharn.* littera B, in *Concc.* codicem alterum Regium dixit.

Codex Regius (Paris.) chartaceus MMDCCKVII. complexus *Lyfistratam*, *Ranas*, *Plutum*, *Nubes*, *Aues*, *Vespas*, *Equites*, *Acharnenses*, *Pacem*, insignitus littera B in *Lyfistr.*, *Rann.*, *Plot.*, *Nubb.*, *Vespp.*, *Pac.*, littera C in *Auu.*, *Eqq.* *Acharn.*

Codex Regius bombycinus, post impressum catalogum in bibliothecam (nunc imperialem Lutetiae Paris.) illatus, quo continentur *Plutus*, *Nubes*, *Ranae*, cum scholiis et glossis inter versus. Insignitur in notis ad has tres fabulas littera C.

Codex Regius (Paris.) MMDCCKXX. easdem tres fabulas continens, quo Brunckius usus est serius, ita ut in Supplementis notarum (T. III.) inde varietatem prodiderit; sed non omnem. „Codicis, inquit pag. 183. T. III., quem demum contuli, non mihi est animus, varietates omnes persequi. Quae sunt alicuius momenti delibabo, easque praesertim enotabo, quibus

textus adhuc emendari, vel receptae iam emendationes confirmari possint. Perit codicis folium, quod quinque ultimos Ranarum versus continebat. (p. 193. T. III.) Fabula *Plutus* inscripta non exstat ibi integra, nec quod eius superest, ab eadem scriptum est manu. Scilicet in vnum volumen compactae fuerunt plurium mutilorum codicum reliquiae. Versus Pluti habentur ibi tantum 787. in trium aut quatuor diuersorum codicum collatis foliis. Octo prima continent versus ab initio 239. eleganti manu, nec forte vna eademque scriptos, sed parum emendate, in quibus post v. 87. personae amplius non sunt notatae, nec vllae vocibus superscriptae glossae. Sex sequentia folia, e recentiore codice decerpta, quantum ex charta et litterarum formis colligere est, partem fabulae continent a v. 179. vsque ad 355. in iis sunt glossae adscriptaeque personae. Demum a v. 355. incipit antiquioris peritiorisque manus scriptura, qua exaratae Ranae et pars Nubium. Lacuna est post v. 615. vsque ad 769., a quo incipit trium, quae supersunt foliorum primum, quibus continetur pars fabulae vsque ad 941. Reliqua desiderantur (T. III. p. 193.). Nubium deest initium vsque ad v. 251. qui primus comparet. (III. p. 199.)

Codex Brunckii, quo continentur eadem tres fabulae, *Plutus*, *Nubes*, *Ranae* (notatus litera D), bombycinus, eleganti manu scriptus cum scholiis aliquot in margine et glossematis inter versus minio scriptis. In extrema ultimi folii pagina librarii nomen et loci ubi scriptus fuit codex his verbis notatum: Μιχαὴλ ἑ τοῦ Ἀγγῆ περὶ σὺν ἡξίγραψεν ἐν Ῥοδῶνι Κρήτης.

Codex chartaceus e bibliotheca senatus Augustani, quo praeter alia continentur Comici nostri *Thesmopho-*

riazusae (cuius fabulae rarissima sunt exemplaria) et Lyfistrata, minutissimis ductibus sed eleganter exaratus, saeculi vt videtur XV. sub finem, sed ex antiquo integroque exemplari.

Ad hos codices, quibus vtrum ita vsus sit Brunkius, vt omnem inde vbique adferret scripturae varietatem, decernere non ausus sum, accesserunt recentius pauci, magis minusue diligenter consulti, etli valde optandum sit, vt nonnullarum certe fabularum antiquiores codices, qui in variis bibliothecis adseruantur, accurate examinentur, et scripturae diuersitas inde enotetur omnis, quo de nostrae lectionis origine rectius statuatur.

Codex bibliothecae gymnasii *Elbingensis* chartaceus, forma, vt dicunt, quarta, relicto margine et satis amplo inter lineas spatio, eleganter scriptus, adhibitis frequenter et pluribus, quam fieri vulgo solet, scribendi compendiis. Scenarum et actuum, quemadmodum solemne est in libris Mss. nulla est diuissio, *τῶν δὲ* tamen omnia scripta. Personae additae sunt atramento subrufo et saepe euanido, quo itidem scholia ad marginem adiecta exarata sunt, vt et explicationes breuiores, quae glossae vulgo audiunt, relictum inter lineas spatium explentes. Scholia initio quidem admodum frequentia, paulatim rariora fiunt et in fine perraro cernuntur. Eadem autem prorsus sunt, quae Musurus collegit, iisdem fere verbis, nonnumquam non ita prolixis, reddita. Continet tres Aristoph. comoedias, *Plutum*, *Nubes*, et *Ranas*. Textus ipse atramento nigro est exaratus, quem a dictantis ore calamo exceptum esse, cuius pronuntiatio erat, qua tum temporis uteban-

XXVI CODICES-VNDE ARISTOPH. COMOEDIAE

sur, Rouchliniana, ex ipsa varr. lectionum natura vnicuique colligere licet. Primum quod exhibet liber, est, Aristophanis vita, auctore Tho. Mag. cum hac inscriptione: Ἀριστοφάνους βίος. Non autem ea adsunt, quae vulgo de origine comoediae adduntur, sed finis huius vitae est epigramma Platonium. Sequitur deinde argumentum Pluti, quod primum est in ed. Kust., cum inscriptione: ἰνιδίον τοῦ κατ'ὅτις πρόγυμνος [δράματος]. Ceterae comoediae etiam praefixa habent argumenta Thomae Mag. Aetatem huius codicis certo definire non ausim, quamvis appareat, valde antiquum eum esse non posse, sed post saec. XIII. certe scriptum esse, quum exhibeat nonnulla a Tho. Mag. profecta. Insunt tamen vestigia, e quibus apparere videtur, eum ex antiquo quodam codice ductum esse, saltem scribendi rationem, quam antiquam vulgo putant, in multis retinet, e. g. duplicationem literarum negligit, o saepe ponit pro u literae minusculae non adhibentur, non iota, quod vocant subscriptum, praeter quod in pronominibus οἱ et οἱ iuxta positum fere semper, vt οἱ, οἱ, perraro autem penitus omissum sit. Firmat autem Codex tum multas lectiones a viris doctis iam receptas, tum coniecturas nulla hucusque auctoritate probatas, meliores etiam nonnumquam offert. Consentit saepe cum multis hucusque collaris Mss., praesertim vero et fere semper cum Ms. Vatic. Urb. „Collationem Trendelenburgius, cuius verba repetimus, instituit cum editione Kusteri, et quum ipse in Noua Bibl. philol. et cit. non nisi varias Pluti lectiones proposuerit, reliquarum duarum fabularum varietatem communicauit cum Harlesio, V. III. qui Nubium suam editionem ea locupletauit. Caeterum volumen, cui hic Aristophanis trium fabularum codex inest, continet etiam Theodo-

ri Gazae graecam versionem Ciceronis Catonis f. libri de Senectute, editionem principem Callimachi et alios libellos editos.

Codex Bauaricus, nitidus, recentioris quidem aetatis, at de bono et antiquo codice descriptus, qui continet Plutum, Nubes, Ranas et Concionatrices. Versuum distinctio et a metri legibus et a consuetudine aliorum exemplarium frequenter aberrat; novas nec ex aliis codd. Mss. iam prolatas lectiones haud praebet; at eo frequentius confirmat auctoritatem optimorum codicum, quos Kuster., praecipue Brunck. consuluerunt, quamquam falsarum et a criticis diu damnatarum lectionum seges haud desit. Quae sunt verba Ill. *Harlesii* in praef. ad Nub. p. XIII. qui varietatem scripturae in Nubibus et Ranis enotatam a S. V. *Ammonio* proposuit.

Idem etiam ab Ill. *Matthaeio* acceperat varias fabulae Pluti lectiones e codice Moscon. excerptas, „de quibus tamen, inquit, in praesenti sermo esse non potest.“ Est, nisi fallor, ille codex, qui in *Matthaei* Notit. Codd. Græc. Mosq. n. CCXCVIII. p. 193. ed. in 8. memoratur, chartaceus saec. XVII. qui praeter Eurip. Hecubam et alia continet Plutum cum *Excerptis* et Scholiis. Nam alius codex chartaceus saec. XVII. ibid. n. CCXXV. p. 148. memoratus habet Aristophanis Ranas cum Scholiis paucioribus tamen, quam in ed. Kuster.

De codice bibliothecae Classensis *Ravennate*, membran., in cuius fronte scriptum est, Cyrillum Martinium putasse, saeculo X. eum scriptum esse, quemque vno duobusve saeculis antiquiorem esse existimavit editor recentissimus, et de codice chartaceo Borgiano, quem idem

XXVIII CODICES ARISTOPH. COMOEDIARVM.

ad saeculum XIV. refert (vtrumque autem paulo iunior-
rem esse puto), satis dixit Inuernizius V. Cl. in praefa-
tione, nec de aliis libris scriptis, qui Aristophanis fabu-
las vel omnes vel nonnullas continent, et aut omnino
non collati aut in paucissimis locis inspecti sunt, nunc
dicere placuit. Facile enim intelligitur, ne hos quidem,
de quibus dictum est, codices, si a paucis quibusdam
discefferimus, satis diligenter et ita esse comparatos, ut
vtrum vnam an plures constituent familias, certo possit
iudicari. Nunc quidem existimare licet, communem
esse plerorumque et antiquum fontem, sed in codicibus,
qui ex eo fluxerunt, alia deprauata et omissa, alia etiam
ex commentariis in Aristoph. veteribus mutata esse et
emendata, alia ex melioribus apographis antiqui libri
aucta.

MATTHAEI RAPER

De Aristophanis Comoediarum editionibus suisque in easdem Comoedias curis Notitia litteraria. [Ex (Tho. Burgessii) Musei Oxoniensis litterarii Speciminum fasciculo secundo, Lond. 1797. 8. p. 20—27. cum additamentis et notis C. D. B.]

Aristophanis Comoedias XI. cum editionibus vetustis contulit et emaculavit Matthaeus Raper R. S. S. (Hunc titulum habet liber MS.)

Aristophanis Comoedias nouem primus post artem typographicam inuentam edidit Aldus Manutius Romanus Venetiis, a. 1498. d) cum Scholiis graecis a Marco

d) Inscribitur haec Editio :

ἈΡΙΣΤΟΦΑΝΟΤΕ ΚΩΜΩΔΙΑΙ ἘΝΝΕΑ.

ARISTOPHANIS COMOEDIAE NOVENI.

Πλούτος.	Plutus.
Νεφέλαι.	Nebulae.
Βάνεξαι.	Ranne.
Ἴππαι.	Equites.
Ἀχαρνῆς.	Acharnes.
Ἰφίπαι.	Vespaes.
Ὀρνίθαι.	Aues.
Εἰρήνη.	Pax.
Ἑκαληνίδεζοντες.	Concionantes.

Musuro Cretenſi e variis codicibus collectis et ordinatis. Hanc ſequuta eſt *Bernardi Iuntæ* earumdem novem fabularum editio Florentina a. 1515. typis *Philippi Iuntæ* excuſa, ſed ſine Scholiis, e) *Bernardum*

Ἐπίγραμμα ἐπὶ ἀριστοφάνει.

Ὡς ἄναι Ἀριστοφάνους θεῶς πόσις, αἰὲν ἀχαρνὸς

Κισθὲς ἐπὶ χλαυρὸν πυλῶς ἵστας μέγαν.

Ἥδη δ' ἔγωγε δίδωμι ἔχει εἰλεῖ, εἰς δὲ μῦθοι.

Ἦχεται, φεβερῶν ἀλυτῶσται χαρίτων.

Ἦ καὶ θυρὸς ἤνυσ καὶ ἰαλῶδες ἦνυσ ἰα

Κομὴ, καὶ εἶπας ἄζια καὶ γελᾶσθαι.

Præfationes infra exhibebuntur. In ſue legitur:

Δ. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Φ.
Χ. Ψ. Ω.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ.

Ἀπαντᾷ ἐπὶ τετραδίοις, πλὴν τῶν Δ. Ε. Π. πενταδίων, καὶ τῶν Θ. Ζ. Τ. τριαδίων, καὶ τοῦ Μ. διὰδιον.

Omnes ſunt quaterai exceptis Δ. Ε. Π. quinternis, et Θ. Ζ. Τ. ternis et Μ. duernio.

Venetis apud Aldum. M. MD. (1498.) Idibus Quintilis.

In hoc idem quod in aliis noſtris impetrauimus.

Cfr. de hac editione ſunt Renouard *Annales de l'impr. des Aldes* T. I. p. 21. f. II. p. 148. *Deltophili Bibliotheca* p. 19. *Harles. præf. ad Ariſt.* Nub. p. XIV. f. et *Fabric. Bibl. Gr.* II. p. 379. f. *Iudicium* de ea hoc tuſit *Hemſterh.* præf. ad *Plut.* p. XVII. f. „vt tempore ſic fide et adcurſatione ceteras antecedit.“ Non diſſimiliter de eius præſtantia iam antea iudicauerat *Kuſterus* in præf.

e) Inſcripta eſt: ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΤΕ ΚΩΜΩΔΙΑΙ ΕΝΝΕΑ, ΠΑΣΘΕΟΣ ΕΒΕΡΓΑΧΟΥ ΑΧΑΡΝΗΣ. Ὀρὸδεσ. Εὐαγγελιστοῦσιν. Νοφίλας. Ιωνεῖς. Ιφιλάς. Εὐφάνης.

codicibus manuscriptis vsum fuisse testantur versus quidam integri, qui in Aldina desiderantur [Ran. 518. Eccl. 469. 470.] et variae lectiones, quae ex coniectura proficisci non videntur [Ran. 376. 1192. 1348. Au. 83.]: Eodem anno edidit Bernardus e bibliotheca Vrbinate Thesimophoriazulus et Lyfistratam ab Aldo non editas. f) Tertiā editionem fabularum nouem, quas

ARISTOPHANIS COMOEDIAE NOVM. Plutus. Ranae. Acharnes. Aues. Contionantes. Nebulae. Equites. Vespae. Pax. In huc legitur: Impressum Florentiae opera et sumptu Philippi Iuntae. Anno à natiuitate. D. XV. Supra mille mense Sept. Leone Decimo Pontifice. REGISTRVM. X a b c d e f g h i k l m n o p q r s t u x y z et A B C D E F Quaterniones omnes. (8.) — Praefatus est Bernardus Iunta. De Philippo Iunta, (*de Giunta*) qui inde ab a. 1497. Florentiae plura artis suae specimina exhibuit, vid. A. M. Bandini de Florentina Iuntarum typographia (1791.) T. I. p. 3. et p. 24. ff. et de eius filio Bernardo, qui a. 1551. e vita migrasse videtur, id. p. 31. de editione autem Arist. ipsa v. idem II. p. 91 f. ubi etiam Bernardi praefatio est repetita. Non recte eam a nonnullis edd. propterea, quod Aldinae fuerit repetitio, neglectam esse animaduertit iam post Bruncium Harles. praef. ad Nub. p. XV. add. idem in Fabric. B. Gr. II. p. 380. Hanc editionem (1515.) in Varr. Lectt. calci huius volum. adiectis dixi Iunt. L. et vel ex diuersitate scripturae in Pluto intelligitur, esse nonnullas lectiones huic editioni proprias, aut primum in ea legi.

f) Inscriptio libelli est: EN THAE MIKPA BIBAΘI TAΔENETIN. Ἀριστοφάνους κωμικοῦ τραγῳδίας. Τοῦ αὐτοῦ Ἀντιφάνη. IN HOC PARVO LIBRO HAEC INSVNT. Aristophanis Cereria sacra celebrantes. Eiusdem Lyfistratē. 8. min. (non mai.) vt fabulae reliquae. Praefatus est Bern. Iunta, quam eius praefationem, d. X. Ianuarii, Flor. MDXV. scriptam re-

Aldus ediderat, adornavit *Antonius Fracinus Varchien-*
ensis 1525. Florentiae, g) typis haeredum Philippi

peti iussit *Bardinius* in Ann. Iutarum T. II. p. 100. In
 fine adiecta est haec adnotatio: „Bernardus iuncta lectori
 S. Habes candide lector nusquam hactenus impressas bi-
 nas Aristophanis comoedias. Sacrificantes feminas, atticam-
 que Lyfistratum, quas ex codice adeo vetusto excerptimus,
 vt altera interdum dictionis pars ibi desideretur. si quid
 igitur in illis quod tibi molestum sit inuenies quia *ἀναγκα-*
σίων eudere volumus, id euenisse scias. Vale.“

„His summa manus: imposita est, quinto kl. Februarii
 M. D. XV Leonis papae nostri anno tertio.“

g) Editio inscripta est:

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΣ ΚΩΜΩΔΙΑΙ ΕΝΝΕΑ. ΜΕΤΑ ΕΧΘΑΙΩΝ πολλὰν
 παλαιὰν καὶ καὶ ὑφ' αὐτὸν καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ἑταίρων
 ἐκδομένην ἐν αἰσῶν ἀφθονότητι, τῶν ἀπάντων εἰς ἃ καὶ τὸν
 αὐτὸν προσέχουσιν.

ARISTOPHANIS COMOEDIAE NOVEN CVM COM-
 MENTARIIS antiquis et valde vtilibus ad ea
 quae prius, excusa fuerant additis, indiceque co-
 piouissimo omnium quae animaduertere oportet.

Πλούτος.	Plutus.
Νεφέλαι.	Nebulae.
Βάτραχοι.	Ranae.
Ἴππικαί.	Equites.
Ἀχαιοί.	Achaeanes.
Ἰφίπποι.	Vespaes.
Ὀρνίθες.	Aues.
Εἰρήνη.	Pax.
Ἐκκλησιαστικαί.	Concionantes.

Praefatus est *Anton. Fracinus*, Varchienfis (quem *Ban-*
dinius l. l. T. I. p. 86.) *Fracinum* nominat, et „*Anto-*

Iuntae: in qua Scholiis Aldinis addidit alia ab Arsenio accepta, sed a Graeculo quodam sequioris aevi, ut videtur, scripta. Hanc quoque editionem non sine codicum manuscriptorum ope produsse constat e versibus 64. in Pa-

nus Francinus Varchienfis senior, inquit, Graecarum litterarum cultor eximius, quamplurimos tum graecos tum latinos suctores suis lucubrationibus castigatos, ad fidem codicum Florentinorum, e typis Iuntarum excudendos curavit. Eius nomen occurrit primum A. MDXV. in Suetonii Vitis XII. Caesarum. — Eodem tempore, quo Iuntarum typographiae praeerat, nobiles aliquot iuvenes Francinus instituebat. — Tandem A. MDXXX. Venetias se contulit, ubi graecas litteras publice professus est, operamque suam sedulam et fidelem Luciae Antonio Iuntae praestitit. — An Venetiis, an alibi vitam cum morte commutaverit, haud mihi compertum est. Idem T. II. p. 194. f. praefationem eius reddi iussit.) Praeter indicem et alia quae praemissa sunt, constat pagg. 373. in 4. et in fine legitur: Florentiae per haeredes Philippi Iuntae. Anno salutis M.D.XXV. mense Februario. CLE. VII. Pontifice. Maximo, — Dixi eam in Varr. LL. Iuntinam II. De Francini opera non admodum honorifice et iusto durius statuit Hemsterhusius praef. ad Plut. p. XIX. „Qui de relictis 60. versibus [in Pace] tam impense gloriatur, exputare non possum, quid causae sit, cur duas fabulas Lyfistrae et Cereris sacra celebrantium seminarum, decennio iam ante per Bern. Iuntam, et Florentiae quidem, vulgatae omiserit. Hic autem, siue is potius Arsenius est censendus, nuper demum scriptis priorique notae libris obsecutus, ut ex codice D' Orvill. perspicuo didicimus, ab Aldino exemplari non raro discessit, deterioremque lectionem nativae supposuit: Scholia vero sunt illa quidem ditata, sed eiusmodi novarum secessionum adfumentis, quae aevi serioris intereuntem doctrinam et ornatu priore denudatam manifesto fateantur.“ In Bibl. Burmanni Secundi fuit eius exemplum cum plurimis Mss. nott. v. eius Catal. Mss. p. 25.

ce, et vno in Ranis (132.) qui in prioribus desiderantur, et variis lectionibus satis multis. Hae igitur editiones manuscriptorum instar habendae sunt.

Editores qui hos sequuti sunt vsque ad Kusterum nullis codd. Mss. vti fuisse videntur.

Anno 1528. Graeculus quidam *Ioannes Cheradamus* IX. illas fabulas, quas Aldus ediderat, Parisiis sine scholiis edidit, textum editionis Bernardi Iuntae sequutus h).

Anno 1532. prodierunt Francofurti [immo Basileae] XI. Aristophanis fabulae e typographia *Andreae Cratandri* et *Ioannis Bebelii* cura Simonis Grynaei, qui in textu recensendo tribus principibus editionibus vsus est i).

h) Aristophanis Comoediae nonem, gr. smt. Aegidii Gormontii, studio Io. Cheradami, labore et industria Petri Vidouaei. Lutetiae 1528. 4. Ita laudatur in Fabric. B. Gr. II. 381. Harl. Nam ipse eam non vidi. Singulis comoediis graeco Cheradami epistola est praefixa.

i) ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΥΤΡΑΠΕΛΙΣΤΑΤΟΤ *καμυδίας ἑδεκα*. ARISTOPHANIS FACETISSIMI Comoediae vndecim. (Sequuntur deinceps earum nomina, graece et latine) Basileae apud Ant. Cratandrum et Io. Bebelium. Anno M.D.XXXII. 4. min. Praemissa est breuissima Andr. Cratandri ad lectorem praefatio haec: „Habes candide lector, praeter nouem hactenus editas Aristophanis comoedias, duas in calce adiunctas, nimirum Sacrificantes foeminas Atticamque Lyfistraten. In quibus si quid desiderabitur, in exemplar mutilum et corruptum culpam transferas oportet. Nos studia tuis fauente illas tibi vt inuenimus, minus expolitas, quam nullas tradere maluimus. In reliquis quid praestiterimus, tute conferendo facile comperies.“ Sequitur Sim. Grynaei longior praefatio, in qua de editionis natura et ratione nihil dicitur. In

Anno 1538. illas edidit Venetiis *Bartholomaeus Zanettus* k).

Anno 1540. prodierunt Parisiis apud Christianum Wechelum, qui editionem Cratandri et Bebelii descripsisse videtur l).

sine legitur: 'Εν Βασιλείῃ τῆς γερμανίας παρ' Ἀνδ. κρατάνδρου, καὶ Ιωαν. βεβελίου, ἔκτε ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης αὐτῶν, μαντὶ γερμανικῶν γ. Est ea luculenta, neque tamen elegantibus formulis, flanneis, accurate satis et diligenter, descripta, ita ut plerumque conspiret cum ed. Ald., sed alias tamen etiam lectiones, non ut videtur e codd., sed ex aliis edd., et fortassis etiam ex ingenio editoris sumtas, exhibeat. Cf. Harles. praef. ad Nub. p. XVII. Eam contuli.

k) Inscriptio eodem plane est, quae editionis Cratandri. Constat 35. plagg. 8. min. In fine legitur: Venetiis in aedibus Bartholomaei Zanetti Casterzagenis, sumptibus vero D. Melchioria Sessae. Anno M.D.XXXVIII. Mense Septembri. Nulla, in eo certe exemplo, quo e bibliotheca amiciss. Schaeferi usus sum (dixi autem Ven. I.) praefatio legitur; a nominibus poetarum antiquae comoediae initium fit. Non ita est nec elegans nec diligens ut Basileensis, et Zanettum interpolasse interdum texta notavit Brunkius. Vitia eius per plures edd. sequentes sunt propagata.

l) Habet ea (secus quam Harl. praef. ad Nub. p. XVIII. et ad Fabric. p. 382. statuit) hanc uniuersam inscriptionem: 'ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ Ε΄ΥΤΡΑΠΕΔΑΝΤΑ ΤΟΤ Κωμωδίας ἑδέκα. Aristophania facetissimi COMOEDIAE VNDECIM. Comoediarum catalogum versa pagella indicabit. Parisiis, apud Christianum Wechelum sub scuto Basiliensi, in vico Iacobaeo: et sub Pegaso, in vico Bellouacensi. M.D.XL. Singulis comoediis sui sunt tituli, sed numeri paginarum continuantur (567. in 4. mai.). Breuiter ita Wechelus praefatus est: „Cum destinassemus, Candide lector, praelo nostro committere Aristophanis comoedias, operae precium duximus, in illorum gratiam qui omnes emere aut nolunt aut prae rei tenuitate non

Tiberius Hemsterhuis in notis suis ad Plutum editionem Benedicti Iuntae hoc anno Florentiae editam laudat m).

possunt, singulas comoedias seorsim imprimere: eo tamen modo, ut, si quis esset a nobis excusatus omnes cupiuerit, comparare poterit [sic, pro, *potuerit*, aut, *posset*]: si quamlibet separatim, hic quoque non frustreretur: atque ita nos omnibus accommodauimus, ut quisque sui voti compos fieri possit. Praeterea quanta potuimus diligentia hunc facetissimum Poëtam collatis diuersis exemplaribus excudimus, atque tum ad Germanicum tum ad Aldinum exemplar non paruo labore emendauimus. Tu conferendo quid fecerimus, quantum laborauerimus, facile agnosces. Vale, et laborem nostrum boni consulas quaeso." Ceterum inprimis chartarum et litterarum nitore haec editio, quam contuli, eminet.

m) Inscribitur:

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥ ΚΩΜΩΔΙΑΙ ΕΝΝΕΑ.

Πλουτ.	Νεφέλαι.
Εκταρχ.	Ικνυζ.
Αχαρν.	Σφύρακ.
Ορεστ.	Ελένη.
Εκαταστάσιαι.	

ARISTOPHANIS COMOEDIEAE (sic) NOVEN.

Plutus.	Nebulae.
Ranæ.	Equites.
Acharnæ.	Vespæ.
Aves.	Pax.
Concionantes.	

Impressum Florentiae per Benedictum Iunctam. M.D.XXXX.
(29. plagg. 8. min. — es certe forma est exempli, quod e bibl. Regis Dresdeni mihi humanissime suppeditatum est — nam Bandinius II. p. 235. 8. mai. esse dicit). Omnis praefatio deest, et initium sit ab Arist. vita. Hanc, superioribus duabus edd. multo rariorem (v. Harl. ad Esbric. p. 382.) editionem tertiam, ab Hemsterh. Corrig. ad Plut. p. 482. a prima

Anno 1542. prodierunt Venetiis sine praefatione apud Io. Farreum et Fratres n). Hac editione vsi sunt

bene distinctam contuli, atque plerumque cum prima contra secundam conspirare animaduerti. Ceterum mirandum est, in hac quoque duas postremae fabulas Comici desiderari.

- n) ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΠΙΤΑΓΕΑΥΤΑΤΟΤ Κωμῳδίαι Ὑλῆαι. ARI-
STOPHANIS FACETISSIMI Comoediae vndecim. Venetiis
M.D.XLII. (33. plagg. 8. min.) cum emblemate, cui adscriptae
litterae I. F. In calce legi dicitur (nam editioni, quam a
Cel. Schaefero accepi conferendam, deest hoc postremum fo-
lium): Venetiis apud Io. Farreum et fratres. Anno a partu
Virginia. MDXLII. vid. Fabric. p. 382. Harl. Huius editio-
nem „nullam fieri mentionem a Morhofio in Polyhist. Lib.
VII. c. 2. §. 8. neque a Menagio in adcurato ceteroquin edi-
tionum Aristoph. indice, quem dedit in Anti-Bailletto T. II.
113.“ obseruauit Burmann. praef. p. VIII., eam autem tanti
esse factam a Berglero, vt in notis saepe eam praedicauerit
optimam et instar codicis habendam duxerit, sed spem et opi-
nionem Hemsterhusii de ea conceptam minime impletam esse.
Nimirum, quae sunt verba Hemsterhusii, qui e bibl. Matth.
Roeveri diu desideratam editionem hanc acceperit, „ubi inspi-
cere oculisque Farreanum vsurpare fuit datum, non illud qui-
dem, quod prouerbio dicitur, pro Thesauro carbonem, plane
mihi euenit; verumtamen haud multo secus: prorsus enim in
vestigis consistere perspexi Basileensis illius, quae A. 1532.
apud Andr. Cratandrum et Io. Bebelium prodijt; adeo vt, ne
vulnera mendarum aucta referam, labes huic Basileensi soli
inhaerentes fideliter redintegret, quemadmodum illud *ἡρώδης*
in Plut. 884. nusquam mihi, si has binas exceperis, inuentum.“
Non tamen contemnendam esse, etsi, qua auctoritate sint,
quas exhibet, meliores lectiones, incertum habeatur, intel-
lexi. In Corrigendis p. 482. haec scripsit Hemst.: „Illo in
exemplari Geneu. Ed., cuius marginibus et varias Mss. le-
ctiones et materiam obseruationum commisit Kusterus, quod-
que in meas manus postliminio deuenit, in fronte sic notauit:
Aristophanis Comoediae Vndecim, graeca. Venetia

Florens Christianus in *Lyfistrata* et *St. Berglerus*, qui bonas aliquot lectiones inde protulerunt, quas tamen viri cuiusdam docti coniecturis tribuendas crediderim. Vtrum autem editor Venetam editionem B. Zanetti vel Florentinam Bened. Iuntae descripserit, nescio o).

Anno 1544. prodit Francofurti editio *Petri Bruchii*, quae plerumque cum Veneta I. Farrei conuenit p).

1542. in 8. *Apud Ioannem Farreum et fratres*. Per oras autem libri sparsam inueni manu Kusteri scripturae varietatem hoo signo distinctam [Ed. 8.] Credidi (et quis in eam suspicionem non incideret?) Farreanum indicari: postmodo demum, quum hanc editionem ipse oculis viderem, deceptum me esse didici. Hinc factum, ut saepius, ubi nominanda non erat, Farreanum nominarem: qualis vero sit illa, quam Kusterus adhibuit, editio, eruere, licet diligenter scrutatus, nondum potui: animaduertendum tamen, si forte ad eam indagandam prodesse queat, lectiones inde descriptas non ultra tres comoedias priores procedere. In Scholiis ad Plutum quoque nonnusquam varietatis aliquid ex Ed. 8. ut ad *Isophoriam* v. 63. Kusterus adscripsit: *MS. (n. 150.) recte ἰσχυρίαν.* [Et sic Ed. 8.] Verum in Commentariis ad *Nubes* et *Ranas* vetustis nihil ex Ed. 8. adiectum a Kustero deprehendi. Versu autem 164. Plut. Farreana cum plerisque: *ὁ δὲ χρεώσις, χρεώσις* etc. earum vero, quas inspexi, sola Gryphiana *Angeli Caninii*, illa quidem, quod titulus non vane promittit, emendatissima, praefert: *ὁ δὲ χρεώσις, τὸ χρεώσις* etc.

o) Mihi quoque, ut I. A. Ernestio, Brunckio, Harlesio (v. praef. ad *Nub.* p. XVIII.) intellectum est, eam non reddidisse Cratandri exemplum, sed Venetum I., atque cupidius et a Berglero laudatam et ab Hemsterh. depresso esse.

p) Inscriptum: *Ἀριστοφάνους Εὐτραπικωτάτου Κωμῳδίας Ἰδέαν.* Aristophanis Praetissimi Comoediae Undecim (tum earum nomina graeco et latine sunt subiecta.) Francofurti apud Pet. Bru-

Anno 1547. Aristophanem Basileae edidit Hieronymus Frobenius, curante Sigismundo Gelenio cum Scholiis ad nouem illas quas Aldus ediderat fabulas ex editione Fracini descriptis. In textu autem Musurum sequi se profiteretur. Mendis autem typographicis scatet haec editio q).

bachium Anno XLIIII. (in 8. 286. pagg.) In calce post argumentum graecum metricam Ranarum legitur: Francofurti ex officina Petri Brubachii, Anno MD.XLIIII. Repetita tantum est ab initio Grynaei praefatio. Ceterum recte animaduertit Harles. (ad Fabr. p. 383.) basin eius esse Aldinam edit., sed ex Flor., et quidem secunda, et Cratandr. esse meliores lectiones receptas, et alia etiam nonnulla a docto correctore emendata. Contuli eam.

q) *Ἀριστοφάνης* — *Aristophanis Comoediae nouem cum commentariis antiquis admodum utilibus duasque sine commentariis, adiecto copiosissimo indice omnium cognitu dignorum. Plutus — Lyssirata.* Basileae, in offic. Frobeniana. M.D.XLVII. fol. Eam non vidi, sed Harles. praef. ad Nub. p. XIX. f. adfirmat, Gelenium in ep. ad Melanchth. ostendisse, duas postremas fabulas in hac ed. esse emendatiores, quam in alijs, in contextu nouem comm. exemplum Aldinum, in Scholijs Florentinum expressum esse; saepius vero, post Hemsterh. et Brunckium, animaduertit Florentinae II. lectiones referri, et alia quoque mutata esse. Copiosius describitur a Baumgartenio (*Nachrichten von merkwürd. Büchern* IX. p. 416. ff.)

Quae memorantur editiones Pariss. apud *Christian. Weckelium* 1546. 4. [Catal. Bibl. Burmanni II. p. 68. n. 615. praeter edit. a. 1540.] et 1550. 4. (*Maittaire Ann. typogr.* III. II. 592.), eae, nisi error in anni nota indicanda commissus sit, non nisi repetitiones superioris quae a. 40. edita est, aut mutationes tituli esse videntur.

Frobenianam alteram sine Scholiis memorat Fabricius fide Gesneri r).

Anno 1548. vndecim has fabulas Venetiis edidit *Angelus Caninius* typis *Ioannis Gryphii s*). Farrei editionem plerumque sequitur, sed non semper. Manuscriptis autem codd. destitutum fuisse constat ex eius praefatione.

Annis 1586, 1597, 1625. (teste Fabricio t)) *Francofurti* edidit *Nicod. Frischlinus* Plutum, Equites, Nubes, Ranas et Acharnenses cum interpretatione latina.

r) Vol. I. B. Gr. p. 719. ed. vet. Nam in recgat. edit. recte omissa est, quum a nemine visa sit aut vsurpata.

s) *Aristophanis Comoediae* vndecim, graece, multis metris corruptis mendisque plurimis purgatae, vt emendatiores adhuc non prodierint: emendationis ratio ad calcem explicatur. *Io. Gryphius* excudebat (Lugduni) 1548. 8. *Angeli Caninii*, qui editionem cursuit, praefationem graece scriptam repeti iussit *Maittaire* A. Typ. III. p. 409. sed typographus in admonitione adiecta excusauit Caninium, quod promissis omnino stare non potuerit. *Hemsterhusius*, qui tamen in praef. p. XXII. eius operam laudat, et dolet, eum negotiis fuisse impeditum, quo minus eandem operam Scholiis nanaret, exemplo eius vsus est in bibliotheca Lugduno-Batana athenaeo, cuius marginibus docta manus inscripserat varias lectiones depromtas ex spectatissimis membranis. Nec mihi nec *Harlesio* contigit eam inspicere et conferre.

t) P. 383. T. II. ed. Harl. vbi titulus ita indicatur: *Nicodemi Frischlini Aristophanes veteris comoediae princeps: poeta longe facetissimus et eloquentissimus: repurgatus a mendis et imitatione Plauti atque Terentii interpretatus, ita vt fere carmen carmini, numerus numero, pes pedi, modus modo, Ictinismus graecismo respondeat.* — *Francof.* ad *Noeum*, excudebat Io. Spies M.D.LXXXVI. 8. quae prima et rara editio a. 1597. et 1625. repetita est. *Cratandrinum*

Anno 1600. Aristophanem edidit Lugduni Batauorum *Christophorus Raphelengius* Cratandri et Bebelii editionem sequutus v).

Anno 1607. prodierunt Geneuae Aristophanis comoediae vndecim, cum Scholiis graecis minus diligenter ex editione Gelenii Basil. descriptis. Notas praeterea *Odoardi Bifetti* in omnes fabulas graece scriptas exhibet, et futilis *Bourdini* in Thesmophoriazusas, itidem graece; *Caroli Gerardi* in Plutum et *Florentis Christiani* in Vespas, Pacem et Lyfistatam. Cum Frischlini versione quinque fabularum, Florentis Christiani Vespasum, Pacis et Lyfistatae et ineptissima Andreae Diui trium reliquarum. Haec editio sub *Aemylly Porti* nomine prodit, qui textum recensuit x).

exemplum eum correxisse censet Harlesius, versionem autem quinque fabularum (nam plures non vertit) multis placuisse. De ipsa editione Freytagius in adpar. litter. T. II. p. 1323. ff. egit ita, vt singulas eius partes diligenter recenseret.

v) Ἀριστοφάνους Ἑξτρακελιάνου Κομῳδίας Ἰνδεια. Aristophania Facetissimi Comoediae vndecim. Ex officina Plantiniana. Apud Christophorum Raphelengium, Academiae Lugd. Bat. Typographum. c1515c. 620. pagg. 12. In breui praef. typographus monet, ante aliquot annos patrem suum, Fr. Raphelengium ex eadem officina minutiori illa forma quatuor Comici fabulas *Plutum*, *Nubes*, *Ronas*, *Equites*, prodire iussisse; quae editio quum ob exiguae molis commoditatem valde placuerit, se omnes comoedias coniunctim, pari typorum elegantia et formae concinnitate iam euulgare. Contuli eam, et cum proxime antecedentibus, quarum tamen errores emendati sunt, plerumque consentire, a Brubach. interdum discrepare intellexi.

x) ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΚΟΜΩΔΙΑΙ ΕΝΔΕΚΑ ΩΝ ΑΙ ΜΕΝ ΕΝΝΕΑ ΜΕΤΑ ΕΧΟΥΣΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ὡς αὐτὸ ἀφελίμεν. ΑΙ ΔΕ

Sequitur editio Lugduno-Batava anni 1624, forma minore, cum iisdem fabularum interpretationibus Latinis,

ΔΤΟ, ΜΕΤΑ ΣΧΟΛΙΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ, ΑΠΕΡ ΕΚ παλαιότατων δομημένων καὶ δομημένων λειψάνων, εἰς ἅναι μεγίστη ἀκριβείας καὶ πίστις εἰς τῶν φιλελλένων χάριν τῶν πρώτων συλλεχθέντα, εὖν πίστις ἀφ' ἐπιστολῶν πάντων τῶν ἀριόλων, εἰς ὅδε ἐκτέλεται. ARISTOPHANIS COMOEDIAE VNDECIM, CVM SCHOLIIS ANTIQVIS, quae studio et opera Nobilis viri ODOARDI BISETI Carlsae sunt quamplurimis locis accurate emendata, et perpetuis nouis Scholiis illustrata. Ad quas etiam accesserunt eiusdem in duas posteriores noui Commentarii: opera tamen et studia doctissimi viri D. Aemylī Francisci Porti Cretensis filii ex BISETI autographo exscripti et in ordinem digesti. Quae ad hanc editionem accesserunt praeterea, pagina 36. demonstrat. Aureliae Allobrogum, sumptibus Caldorianae Societatis. M.DC.VII. 916. pagg. fol. (praeter Prolegg. et Ind.) In folio, cui nomina personarum Pluti inscripta sunt, verso haec leguntur: „TYPOGRAPHVS I.ECTORI. Quid a nobis in hac editione sit praestitum, Lector beneuole, te lectio ipsa docebit: huc tantum adicere visum est eorum auctorum nomina, quorum accesserunt ad vetera scholia Commentarii, et quorum ex doctissimorum virorum iudicio interpretationem secuti sumus. Ao primum quidem Odoardi Biseti Carlsae perpetua sunt in vndecim Comoedias scholia, diligentia tamen et labore clarissimi doctissimique viri D. Aemylī Francisci Porti Cretensis filii, ex illius autographo exscripta et in ordinem digesta. Accesserunt Caroli Gerardi in Plutum: Q. Septimii Florentini Christiani in Vespas, Pacem et Lystratam: Bourdini in Cereris sacra operantes commentarii, Interpretationem porro sequenti famus Nicodemi Frischlini, in Plutum, Nubes, Ranas, Equites et Acharnenses. Quinti Septimii Florentis Christiani in Vespas, Pacem et Lystratam, Andreas Diui Iustinopolitani in Aues, Concionantes, Cereris sacra operantes. Notas porro quasdam, quarum in scholiis aliquando fit mentio, quibus vel Actus, vel Strophae vel Parabases vel Epirrhemata distinguuntur, aut vox aliqua notatur impropria, quales sunt X.

quas Portus ediderat, et Fragmentis deperditarum a Guil.

>. et similes, non adhibuimus, quod in hac editione satis diligenter vel Actus vel Strophae distinguantur. Tu igitur nostris studiis faue, et laboribus vtere, fruiere. Vale."

In Actus et scenas iam descripserat eas, quas vertit fabulas, Frischlinus contra Græcorum morem, et Geneuenſis editionis diuisionem actuum et scenarum ſequuti ſunt recentiores vsque ad Brunckium. Quod ad interpretes hio memoratos adinet, *Odoardus Biset* (*Biset*), *Tricassinus* ex Delphinatu, nobilis Francogallus (*Seigneur de Charlay* et *contrôleur des guerres*) circa a. 1570., ſacrorum Helueticorum caſa e patria migrare coactus, *Scholia* in *Aristoph.* ex *Eustathio* et *Snida* aliisque græcis *Lexicographis* conſarciuauit; *Carolus Girardus*, *Bituricenſis*, qui medio ſæculo XVI. floruit, *Plutum* vertit et copioſo quidem, ſed admodum tenui et ex *Scholia* magnam partem hauſto, commentario inſtructum edidit 1549. 4.; *Q. Septimius Florens Chriſtianus* (*Florent Chretien*) *Guillelmi Chriſtiani*, *Aurellanenſis*, *archiatri regii Pariſini filius* (mortuus a. 1596. v. quos *Saxius Onom. Litt. III. p. 455.* laudauit, et *Colomeſii Opera* a *Fabric. ed. p. 495. f.*) inprimis *Pacem* commentario copioſo et docto (1589.) illuſtrauit; *Aegidius Burdinus* (*Bourdin*), cauſarum patronus et regius procurator in *Senatu Pariſ.*, mortuus a. 1570., græca *Scholia* in *Theſmophh. ſcripta*, eaque leuiſſima, edidit *Lutet. Par. 1545. 8. Nicodemi Frischlini*, per aliquot annos *Profeſſoris poeſeos et hiſtoriæ* in *Acad. Tübingenſi*, mortui a. 1590. (v. *C. H. Langii Nicod. Frischlini* vita, fama, ſcriptis ac vitæ exitu memorabilis, *Brunſu. et L. 1727. 8.* et *A. P. Bök Hiſtoria Acad. Tübingenſis p. 97. ff.*) opera in vertendis aliquot *Comici fabulis* iam laudata eſt. Ante eum iam *Andreas Diuus* *Iuſtinopolitanus* omnes *Noſtri fabulas*, in latinum ſermonem et ſolutum quidem conuerſas ediderat, *Ven. 1538.* quæ quidem verſio, etſi barbaram et ineptam iudicarunt periti viri (v. *Fabric. B. Gr. II. p. 388.*) tamen aliquoties eſt repetita. De ipſo *Aemilio Portu*, cujus editionem aliquot loca in interpunctione et ſingularia

[Theod.] Cantero et Guil. Coddæo collectis y). Accedunt

verbis vitiose antea scriptis emendatam, ceterum parum idoneam et diligentem, recensuit Baumgartenius (Nachricht. von merkwürd. Büchern T. IX. p. 420. ff. add. Harles. praef. ad Nubb. p. XXII.), Professor graec. litt. primum Laufannensis, dein Heidelberg. Academiae, mortuo Casselli circa a. 1610., cfr. quos laudat Saxius Onon. III. p. 515. f.

y) Inscribitur: *Ἀριστοφάνους κωμῳδίαι 14. Aristophanis Comoediae vndecim, Graecè et Latine, Cum Indice Paroemiarum selectiorum, et Emendationibus virorum doctorum praecipue Iosephi Scaligeri. Lugduni Batavorum, apud Ioannem Maire MDCCCXIV. (135. pagg. 12. praeter Prolegg.).* In calce legitur: Lugduni Batavorum excudit Ioannes Cornelii Woerdanus MDCCCXIV. (Harles. ad Fabr. p. 385. memorat ex Catal. bibl. Pinell. exemplum a. 1625. nota insignitum.) Quid praestitum fuerit, docere haec typographi verba possunt, ex quibus etiam intelligitur, fragmenta non accessisse: „In Aristoph. minuscule hac editione secutus sum graecum textum a Nob. Viro Odoardo Biseto emendatum, qui a. 1607. prodit, Latino carmine expressus a Nicod. Frischlino in Pluto, Nubb. Rann. Eqq. et Acharnensibus; a Q. Septimio Florento Christiano in Vesp. Pace et Lystrata: soluta vero oratione ab Andrea Diuo in Auu. Concc. et Cerealia celebrantibus. * Optassem quidem, doctiorum aliquem ei rei idoneum, vniuersa huius Comici dramata ad verbum latine vertenda suscepisse — verumtamen quum hoc commodo destituamur, illos quos habebamus interpretes, mendia, quae plurimis locis subreperant, liberauimus; interdum, vbi obscurior versio videbatur (praesertim in iis comoediis quas Andr. Diuus transtulit) eam verbo vno aut altero, his notis [] inclusio, iuuare conati sumus. Graecus etiam contextus vt quam emendatissimus prodiret, curauimus: in accentibus tamen inconstantiam, quae veterum saepe Grammaticorum aut patrocinio aut exemplo tuta est, euitare interdum non potuimus: personas saepe male notatas suis locis restitimus: actus ac scenas in vna aut altera comoedia distinximus; in reliquis autem, quo-

in calce voluminis notae breues ex variis lectionibus, emendationibus, et coniecturis virorum doctorum excerptae, ac potissimum e duobus exemplaribus manu Iosephi Scaligeri emendatis.

Haec editio recusa est Amstelodami anno 1670, additis quibusdam notis, et interpretatione Latina Ecclesiastiarum cum notis in eandem Tanaquilli Fabri z).

tiae noui interlocutores in orchestra prodirent, adnotauimus: strophas, antistrophas, odas, antodas, systemata, epirrhemata, aut parabases, et similia comicae artis antiqua vocabula, oportune indicauimus: obiter tamen et quasi in margine etc. Postremo totum contextum cum duobus huius auctoria exemplaribus, manu Iosephi Iusti Scaligeri emendatis (quorum copiam nobis fecit Gerard. Vossius) contulimus: eiusque Emendationes seu Coniecturas calci huius operis subiunximus, vnde cum aliis seu variantibus lectionibus seu correctionibus, quae excerpimus e Commentariis sive Scholiis Od. Bifeti, Flor. Christiani, aliisque doctorum virorum suo loco memoratis lucubrationibus; concinnata ex eis tanquam breuicula quaedam Notarum farragine. Cui, praetermissis consulto Fragmentis aliorum huius Comici dramatum, quae integra non exstant, insigniorum aliquot Paroemiarum aut Verborum Prouerbialium Index additus est a Wilh. Coddaeo." Indici illi praemittitur haec inscriptio: „Index vocum et versusum prouerbialium, in magno opere Adagiorum, ab Erasmo, Iunio, Cognato aliisque ex Aristophane adductorum, declaratorum atque subinde etiam emendatorum iuxta editionem Haghenou. a. 1617. in folio." (p. 898 — 916.) Eum excipiunt (p. 917 — 935.) „Notae in Aristophanem, excerptae ex variis lectionibus, emendationibus et coniecturis virorum doctorum, ac potissimum duobus exemplaribus manu Iosephi Scaligeri emendatis e bibliotheca Ger. Vossii."

z) *Agrographus* a. r. l. Aristophanis comoediae vndecim, graeco et latine, vt et fragmenta earum quae amissae sunt. Cum

Anno tandem 1710. prodiiit Amstelodami *Ludolphi Kußleri* editio a) fabularum XI. Aristophanis, ad quam or-

emendationibus virorum doctorum, praecipue *Iof. Scaligeri*, et indice paroemiarum selectiorum. Accefferunt huic editioni notae et observationes ex variis autoribus collectae: vt et noua versio *Ἰσχυρίαζουρὺν* a *Tan. Fabro* facta, cum doctissimis eiusdem in eandem comoediam notis. Tomi duo. Amstelædami, apud Rauensleinius anno M.DC.LXX. in 12. Est haec superioris editionis repetitio, minus tamen diligenter facta, et nouis quibusdam accessionibus aucta.

a) Aristophanis Comoediae vndecim, graece et latine, ex Codd. Mss. emendatae: cum Scholiis antiquis, inter quae Scholia in *Lyfistratam* ex Cod. Vossiano nunc primum produnt. Accedunt Notae Virorum doctorum in omnes Comoedias; inter quas nunc primum eduntur *Isaaci Casauboni* in Equites; illustri *Ezech. Spanhemii* in tres priores; et *Richardi Bentleii* in duas priores Comoedias observationes. Omnia collegit et recensuit, notasque in nouem Comoedias et quatuor Indices in fine adiecit *Ludolphus Kußerus* I. V. D. Excusum Amstelodami, sumptibus Thomae Fritsch, bibliop. Lipsiensis. A. MDCCX. fol. Inscripta est Carolo Montacutio Baroni de Hallifax. Ex his, autem praefationis verbis, quid Kußerus praestare voluerit, intelligitur: „Vt antea in *Suida*, sic nunc in recentando Aristophane antecessorem habui *Aemilium Portum*; qui quamuis in praefatione editionis suae gloriatur, se Aristophanem *αἰτίαν* (i. e. *ipsissimum*, seu, si malis, *purum putum*) nobis dedisse; conficius tamen mihi sum (idque ingenue profiteor), tantum nitoris et cultus noua hac editione Comico nostro accessisse, vt Aristophanes Porti prae nostro parum emendatus et ornatus videri queat. — Textum graecum non solum cum edd. vet., sed etiam cum Mss. collatum damus etc. (v. supra p. XVIII. f.) His instructus (codicum collationibus quam plurima passim in Arist. loca partim vitio librariorum corrupta emendauit, partim mutila et hiantia suppleui et integritati suae restitui. Scias autem, Lector, velim, collationes Vaticanas paulo serius ad manus no-

mandam collationibus codicum Mssorum fabularum nouem instructus erat: ad Plutum scilicet codicis Vaticano-Vrbi-

stras peruenisse; quae causa est, quare priorum comoediarum textum ad illas reformare non potuerimus, sed satis habuerimus emendationum et variarum lectionum inde excerptarum in Notis mentionem facere. Quod ad Edd. vctt. attinet, quibus in conferendo Aristophane usus sum; ex illis duarum tantum praecipuarum mentionem faciam Aldinae 1498. fol. et Florentinae ap. hered. Phil. Iuntae 1525. 4. Vtraque editio est graeca tantum et non nisi nouem priores comoedias continet. — Aldinae editionis fidem in recensendo textu praeter aliis secutus sum, quippe quae haud paucis in locis probam et germanam lectionem, a qua posteriores edd. discesserunt, retinuit. Hanc editionem ex bibliotheca sua, quae nunc Harlemi est, mecum communicauit vir ampliss. *van der Mark*. Florentinam vero Londino ad me misit *Walterus Clauil*, Armiger, qui bibliothecam optimis et rarissimis libris tam Mss. quam excusis refertam possidet. — Textui graeco subiecta sunt *Scholia graeca* tam vetera quam recentiora. [Iudicium Kusteri de iis alio loco adferetur.] Transeo ad *versionem* latinam textui graeco e regione adiunctam, quae diuersorum est auctorum. Nam versio quinque priorum comoediarum est *Nicod. Frischlini*, viri vtriusque linguae, suo praefectum tempore, satis periti, sed qui multo melius lectoribus consulisset, si versionem suam oratione prope, non versibus conscripisset. Nam (vt constat) lex metrica saepe voces eiusmodi et phrasae respuit, quibus sensus auctoris apte et clare exprimi potest; quarum proinde loco quum aliae longius arcessendae sint, fieri non potest, quin versio saepe reddatur obscura et lector per ambages ab interprete ducatur, quo alia recta via perueniri potuisset. Hoc quum commune sit vitium omnium versionum metricarum, vel ob hoc solum noua illarum comoediarum versione opus fuisset; sed quo minus illam confectam dederimus, tempora angustia obstitit. In Notis tamen, quantum licuit, malo huic mederi studuimus; quippe in quibus multorum locorum Comici nostri, quae Frischlinus vel obscure vel male reddiderat, verum sensum lectori expo-

natis, Bodleiani et Arundelliani; ad *Ranas* et *Aves* folius codicis Vaticano-Vrbinatis; ad *Eqq.*, *Acharn.* Vesp.

fuimus. Idem Frischlinus dictas quinque priores comoedias in *actus* V. singulosque rursus in plures scenas diuisis, ad modum nempe comoediarum Plauti et Terentii; quam distinctionem, utpote comoediae veteris et mediae poetis apud Graecos ignotam, Frischlinus male fabulis Aristoph. accommodauit. Nilulominus eam retinendam censui, quod videam multos viros doctos loca Arist. secundum actus illos et scenas vertisse etc. *Vespas*, *Pacem* et *Lyssiratam* latine vertit Quintus Septimius Florens Christianus, itidem metricè: da qua proinde versione idem Lector dictum putet, quod de versione Frischlini diximus: nisi quod Florens Christianus obscuritatem vitro etiam affectauerit, dum versionem suam archaismis et vocibus apud Latinos pridem obsoletis oppleuit; a quo ~~uero~~ vitio Frischlinus immunis est. Restant tres comoediae, *Aues*, *Ecclesiazusas* et *Theamophoriazusas*, quibus in edit. Porti addita est versio Diui Iustinopolitani, sed quae adeo inepta est, et tot vitis vbiq. scatet, ut indignam eam indicauerimus, cui in ed. nostra locum concederemus. — Et quum vir doctissimus et ~~apud~~ Tanaquil Faber Ecclesiazusas cum eleganti versione latina et notis iam ante separatim edidisset, versionem illam recepimus. *Aues* nona interpretatione latina donauit vir perelegantis ingenii et doctrinae Tiberius Hemsterhuisius, Philos. et Mathematicum in ill. Athenaeo Amstel. Professor — *Theamophoriazusas* ipse latine vertere aggressus sum; qua in ~~re~~ id nobis accidit perquam incommode, quod ope veteris Scholasticae (quo sola ea comoedia hodie caret) destituti essemus.

Pergo ad *notas latinas* VV. DD. in comoediis Arist., ad quas in hac ed. ingens facta est accessio. Nam praeter eas, quas ed. Geneu. complectitur, (Car. Girardi in Plutum, Flor. Christiani in Vesp., Pacem et Lyssir.) editio nostra etiam exhibet ~~vel~~ *Isaaci Casauboni* *Notas in Eqq.*, ante ~~Archi-~~ *et Tanaq. Fabri in Eccles.*, iam ante, sed separatim editas: item ill. Baronis *Ezech. Spanhemii* in tres priores,

et Pacem codicis Vaticano-Palagini; ad Lyfistr. codicis eiusdem Vat. Palat. itemque Vossiani, qui Scholia graeca inedita continebat. Ad Eccll. et Thesm. nullas habuit

et *Rich. Bentley* in duas priores comoedias observationes eruditissimas. Ad has denique accedunt notae nostrae in omnes Arist. fabulas, duabus tantum, *Veipis* et *Pace*, exceptis. Notae Casauboni licet non aeque elaboratae sint ac aliae, quae habemus, eruditissimi Viri opera (praelectiones enim potius fuisse videntur, in tinearum usum conscriptae), plurima tamen in illis occurrunt ex interioribus litteris deprompta, subtiliterque et ingeniose excogitata, neque auctoris sui nomine indigna. Has autem Notas, quae in bibliotheca Regia Parisiensi latebant, suis sumptibus ex autographo describi curavit Lutetiaeque ad me misit Nicolaus Franciscus Remondus, clarus inter Gallos — tum vero perillustis Senatorio munere, quod summa cum laude pene puer in Curia Parlamenti Paris. gessit. De Notis *Spanhemii* quid dicam aliud, quam eas tam inclyto auctore dignas esse, in iisque pro immensa viri lectione plurima Comici loca, ante vel non recte intellecta vel obscura admodum, tanta eruditionis luce persundi, ut miratus saepe sum, Virum illustriss. Notas tanto rerum exquisitarum apparatu refertas tam brevi tempore et quidem tot aliis negotiis districtum conscribere potuisse. Notae vero *Bentley*, breues illae quidem et ex tempore tantum scriptae, incomparabile auctoris iudicium et acumen sat produnt, et summum apud Eruditos excitabunt desiderium earum, quas in integrum Arist. promiserat, sed inexpectatis negotiis impeditus absolvere non potuit. Editionem banc claudunt *Indices* quatuor, iique novi et propria industria a me concinnati, 1. Vocum et phrasum graecarum in textum Arist. 2. Rerum in Scholias vett. 3. Vocum et glossarum, quae a Scholl. obiter exponuntur. 4. Auctorum in Scholiis vett. laudatorum.⁴⁴ Iudicium de hac ed. tulerunt Hemsterh. praef. ad Plut. p. XX. f. Acta Erud. Lips. A. MDCCX. Mart. p. 97. ff. I. Clericus in Bibl. selecta (Bibliothèque choisie) T. XV. p. 109. T. XIX. p. 263. Mémoires de Trevoux 1711.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

d

collationes. Sed (vt scribit Hemst. in praef. ad Plutum a se editum) melius quam fecit de graecis litteris et de comico nostro mereri potuit Kusterus: taedium certe continuati laboris iusto citius subrepens ipsi persuasit, vt variis lectionibus, quae in Comici marginibus praesto aderant, suisque simul ad Vespas et Pacem notis lectorem fraudaret.

Editionis suae basem fecit Geneuensem Porti; Scholiis et notis, quae in illa leguntur, addidit Scholia antiqua in Lyfistratam e codicibus Vossiano et Barocciano; notas Jacobi Palmerii a Grentemesnil in omnes fabulas; Casauboni in Equites; Tan. Fabri in Ecclesiazufas; Ez. Spanhemii in Plut. Nub. et Ranas; Rich. Bentleii in Plutum et Nubes; et sui ipsius in omnes fabulas praeter Vesp. et Pacem. Frischlini et Flor. Christiani versiones retinuit; pro ineptis autem illis Andr. Diui, T. Fabri Eccless. versionem, nouam Auium Tib. Hemsterhuis et sui ipsius Thesmophoriazufarum substituit.

Prodiit demum anno 1760. Lugduni Bataurum Aristophanes b) cum notis perpetuis Stephani Bergleri, opus

p. 237. et Harles. ad Fabr. II. p. 386. Quam in fine praef. promissit Kusterus aliam Aristoph. editionem intra breue tempus apud Thom. Fritschium prodituram minori forma, absque scholiis graecis sed cum nouis versionibus comoediarum et notis breuioribus ad captum tironum accommodatis, ea lucem non vidit. (Cf. p. LIII.)

b) Inscribitur: *Aristophanis Comoediae undecim*, graecae et latine, ad fidem optimorum Codicum Mss. emendatae cum noua octo Comoediarum versione latina et notis ad singulas ineditis Stephani Bergleri, nec non Caroli Andreas Duckeri ad quatuor priores. Accedunt deperditarum Comoediarum Fragmenta a Theod. Cantero et Gul. Coddase collecta, ca-

postumum curante Petro Burmanno secundo: Pro versio-

rumque Indices a Ioh. Meursio et Ioh. Alb. Fabricio digesti. Curante *Petro Burmanno* Secundo, qui praefationem praefixit. *Ingduni Batauorum*, ap. Sam. et Io. Luchtman, Acad. typogr. MDCCLX. Tom. I. Il. 4. De qua quidem editione, a Bruncio feuerius vituperata, cf. I. A. Ernesti censuram in *Nou. Act. Erudd.* 1760. Mai. p. 241. ff. et Harles. praef. ad Nub. p. XXV. f. Et *Bergleri* quidem ipsius haec est praefatiuncula: „Textum graecum in hac ed. exhibemus secundum editionem maiorem, quam Kusterus procurauit: sed diligenter et multis in locis emendatum, adhibitis etiam Edd. Aldina, Iuntina, Farrei, et Brubachii. Ex his editio Farrei, quam ipse possideo, quaeque semper vtor, plurimum profuit. Eam non ab Aldina originem trahere, vt ceterae, haud dubia iisque plurimis indicis comperi, ita vt instar MSti fuerit. Plurima sane loca primus emendaui et integritati suae restitui. Versionem octo comoediarum nouam, et vt puto perspicuam, ipse feci; ceterarum trium versiones, partim bonas, partim tolerabiles, retinere visum est. Illarum octo versiones priores plerumque vel fallunt vel nihil iunant. Frischlinus pauca intellexit; quae et comico stylo satis bene vertit. Sed debuisset labore versificandi supersedere. Florens Christianus paulo plura intellexit; sed tam obscurus in plerisque est, vt interprete ipse indigeat. Praeterea huic etiam illud vitium maximum est, quod versibus loquitur et enecat. In Notis nolui peccata interpretum recensendo eosque stuporia et ineptiae arguendo spatia implere: vt non paucos vidi facere et admirationem captare. Sit aliorum haec gloria. Dedi autem operam, vt necessaria et ad rem facientia asserrem: idque vbi fieri poterat, ex scholiis graecis; quod et indicauit semper; nec exemplum Flor. Christiani sequi placuit, qui multa habet in suis Notis ad conciliandam admirationem et eruditionis reconditae opinionem vtilissima; ornatus autem est plumis Scholiarum. Plura tamen Scholiaste deficiente ex propriis obseruationibus contuli. Illud faciendum quam maxime putauit, vt ex Tragicis poetis noster illustraretur: vt qui perpetuo ad illos, praesertim ad Euripidem, respiciat,

nibus Frischlini et F. Christiani octo fabularum metricis

plerumque ioci et ridiculi causa res et verba traducens; quod ad intelligentiam scitu prorsus necessarium. Indicem postremo Kusterianum addidimus, quamvis nesciam, plusne profint an obfint Indices. Hoc scio a multis diligentius euolui indices, quam ipsos scriptores." De ipsa horum Bergl. laborum editione haec retulit Burmannus in praefatione (in qua praeterea de vita, scriptis, moribus et satis Bergleri egit, de aliquot antiquis edd. et versionibus dixit nonnulla iam inde prolata, et de fragmentis disputationem adiecit, suo loco repetendam): "Quum felici fortuna e latibulis suis excitatus in manus meas peruenisset ineditus hic viri eruditissimi et graecarum literarum peritissimi, St. Bergleri, Transilvani Coroneusis, in omnes Arist. comoedias Commentarius, tum concinna eius et ceteris elegantior octo fabularum versio latina (reliquas enim tres, Beccles. a T. Fabro, Aues a T. Hemsterhusio, in hac edit. ad incudem reuocatas, et Thesmophh. a Lud. Kustero ita versas existimauit, vt Fabri tolerabilem, ceteras vero optimas aut nouae interpretationis non indigas censuerit); nolui ego thesaurum hunc inuentum ac meo aere mihi comparatum intra priuatos parietes premere — sed publicis Musarum graecarum commodis largiri nouamque Comiei venustissimi editionem quanta potui diligentia adcurate castigatam post Kusterianam in lucem emittere, cuius velligia quidem sequi, sed plurima contextui aliter a Berglero emendata restituere, e re visum fuit. Cautum tamen sedulo est, ne optime et suis meritis laudatissima editio per me aliquid detrimenti caperet, vnde Scholia vetusta, Aldina et Musuriana vulgo dicta, a quibus diuersa sunt, quae inedita laudat Lindenbr. ad Ter. Phorm. 4, 4. p. 617. vt et recentiora Biseti et Bourdini, omittenda, neque virorum doctorum notas — denuo cum vulgari Variorum titulo Berglerianis inserendas existimaui, vt editioni Kust. integra et inlibata constaret dos, posthabito etiam Indice, quem addere constituérat Berglerus, qui editionem suam ex Lipsiensis bibliop. Tho. Fritschii officina, quantum ex primo eius specimine typographico mihi patuit, forma, quam vocant, octaua describendam auspicatus fuerat, sine vllis scho-

nouas et magis fideles proſa oratione ſcriptas ſubſtituit

liis graecis, ſed noua octo comoediarum verſione e latere adpoſita (plerarumque enim Comoediarum interpretationes valde inlepidas eſſe queritur in not. ad Alciph. 2, 4. p. 263. [L. T. I. p. 356. ed. Wagn.]) et ſubiunctis notis breuioribus, in ſecundum forte volumen conſiciendis, non tantum ad palatum virorum doctorum, ſed etiam ad tironum ſtudia et captum facientibus, textumque auctoris rite intelligendum adcommodatis: nam quum Kuſteriana maioris eſſet pretii, quam vt ab omnibus graecarum elegantiarum ſtudioſis comparari poſſet, Fritſchius minoris formae editionem opera et labore Bergleri exornatam publico eruditi orbis theatro ſiſtere cogitauerat, vt patet ex Act. Erudd. Lipſae. 1710. Mart. p. 97 — 111. vbi Kuſterianae operoſa ſatis fit recensio, quam a Berglero conſcriptam non dubiis argumentis ſuſpicari licet, et hanc a noſtro paratam editionem in vltimis praef. ſuae verbis innuit Kuſterus, licet paullo obſcurius, neque expreſſo Bergleri nomine; quem ab eodem indicari opinor in not. ad Suid. V. *Antipus* p. 420. per *virum* illum *doctum*, quem in emendando et illuſtrando Ariſt. (1704.) occupatum eſſe dicit, ſed quem Fabricius B. Gr. I. p. 721. (ed. vct.) conſilium illud abieciſſe narrat, quum Kuſterus ipſe ſpartam hanc ornandam in ſe ſuſcepſiſſet. Et haec quidem praecipua differendae et in aliud tempus reiiciendae curae Ariſtophani impendendae Berglero fuit cauſa, quemadmodum Herodoti nouam editionem adornanti moras iniecit expectatio editionis Gronouianae ſub idem tempus in Belgio proditurae, vt indicare videtur in praef. ante Alciph. epistoſas. Haec et plura quae meditabatur, dum in viuſis eſſet et Lipſiae moraretur Berglerus quo minus ipſe in lucem produxerit, obſtitit non tantum laurea ab aliis praerepta, ſed et moram iniecerunt ſimultates quae inter illum et Tho. Fritſchium exortae, ſed deinde tamen compoſitae fuerunt, vt patet ex epistoſa Bayeri in Theſ. Epiſt. La-Croziano I. p. 30.¹⁶ —

Postquam Burm. (p. 10. f.) laudauit Berglerum, quod vetuſtas editiones aliquot ad caſtigandum poëtae textum adhi-

Berglerus; et in notis παραρρήματα quaedam Kufteri corre-

buit, earumque variam scripturam in notis attulit, et, quae ab eo praeterea adhiberi critica praefidia potuissent, declaravit (v. supra p. XIX. f.) ita pergit: „Altera notarum Bergl. nec minima dos est, quod non tantum locutiones adpositis aliorum auctorum locis dextre explicuerit, sensumque poetæ perspicaciorem ubique reddiderit, passim vsus Seboliaſte graeco, cuius paraphraſes, vbiueumque id requiri videbatur, vel confirmat vel reſciit, plerumque tamen ex eo lucem opportunam auctori adfundit. — Maioris et eruditionis curae hoc est, quod Comicum ex Tragicis illustrandum ideo ſibi ſumſerit, quia ſaepiſſime alienis verbis loquens ad eorum loca reſpicit, Euripidia prae caeteris, in quibus dictionem prauo ſilo decurrentem carperet, tumida nimis et adſectata ridere, humilia denique et ſanae menti contraria Indibrio exponere cogitabat: haec vero loca niſi quis ita in numero toneat, vt verſus ex illorum tragoediis, acrius ab auctore notatos, ante oculos habeat, inobſeruatus praeteribit omnis Comici ſalis lepos, poetarum venerum elegantia vix percipietur, neque aut quo penetret argutiſe ſatyricae acumen, aut quem liberior pungat aculeus, facile ſentiet lector.“

„Verſionem Bergl. ſi ſpectamus, admirabimur optimum interpretandi genus, qui auctorem ſuum vbiue ſic vertit, vt ſincero et perſpicuo ſermone latino, verſuum et verborum ordine ac numero diligenter obſeruato, carmina graeca reddiderit oratione ſoluta et a genio latinitatis minime aliena, licet ſumma harum linguarum ſit diſimilitudo. Optimo enim artificio, ſiſi interpretis inſtar verbum verbo reddere curauit, obſeruata eadem collocatione vocum in vtroque textu, quod perquam difficile ſacit linguae vtriusque repugnantia et diuerſitas, quae cogit ſaepe interpretes ab auctoris veſtigiiſ recoderet et euagari, praefertim ſi poetas graecos carmine latino vertant, vt Friſchlinus ac Florens Chriſtianus Ariſtophanem numeris metricis reſuderunt. — Alii liberiore verſione proſaica vſi ſenſum et argumentum auctoris tantum exprimere admiſi ſunt, vt elegantiae latini ſermonis ſic melius conſulere vide-

xit. Huic editioni accedunt C. A. Duckeri notae in Plu-

rentur; quam viam si insistamus, sufficit certe latina tantum separatim edere, neque graeco textui e regione opponere; sed hac quidem ratione graeci auctores etiam facilius e studiosorum manibus excutuntur. In quam classem referendae sunt *Lamberti Hortensii* versiones quatuor comoediarum Arist., Pluti, Nubb. Eqq. et Ranarum; perperam enim Menagius Graeca simul cum interpretatione Hortensii prodidisse notat: neque satis accurate Fabricius tres priores tantum fabulas ab eo versas iunctim et eodem anno 1577. [in Fabric. p. 388. Harl. est 1557. 4.] Vltraiecti excusas refert, quum diuersis annis [nempe 1556. 1557. et 1561. v. Harl. ad Fabr. p. 591.] illae editae fuerint. V. [Casp. Burmanni] Traiect. erud. p. 161. Quia igitur versiones instituuntur in gratiam graecae linguae studiosorum, optimam hanc interpretandi viam iure probauit Berglerus, quae verbum de verbo exprimat, vocumque ac versuum ordinem eundem retineat, quantum id patitur linguae ratio et facultas. V. eius praef. ad Hom. Iliad. p. 11. — Et certe in poetis graecis vertendis sententiae maiorem quam metri rationem haberi vtilius existimandum est; nam licet pro vtraque parte disputari posse non ignorem, prioris tamen generis interpretem magis fidelem et iuentuti vtiliorem, alterius elegantem magis et viris doctis opportuniorem arbitror. Legi merentur, quae de vtroque interpretandi modo scripserunt Paulus Manutius praef. in IV. Philippicas Demosthenis, Istinitate ab eo donatas, et operosius Petrus Nannius Comm. ad Hor. A. P. 135, vbi tria, quae requirit in optimo interprete, *religionem*, quae circa verba verbis reddenda versetur, *fidem*, vt sententiae reddatur sententis, nihilque addatur, dematur, aut mutetur, quod non apud auctorem reperias, et denique *indolem*, vt colores, dignitates et adfectus, qui in Graecia fuerint, etiam in Latinis effluerantur, suis numeris si impleuisse dicamus Berglerum in hac versione Aristoph., debitam eius industriae laudem non denegabimus."

„Accessit non exiguum nouae huius editionis ornamentum, Spicilegium nempe notarum in quatuor priores comoedias et

tum, Nubes, Ranas et Equites; et Fragmenta fabularum deperditarum a Cantero et Coddæo collecta.

emendationum — *Caroli Andreae Duckeri*. — Has gratias agnosco me debere humanitati Guilielmi Roëllii, Anatomes in nostro Athenæo Professoris nunc honorarii, scriniorum Duckerianorum heredis. — Conscripæ autem fuerunt a Duckero post editum a Kustero Suidam, sed antequam eiusdem editio Arist. prodiret in lucem, si notas ad Eqq. excipiamus, quas postea scripsit, ut ipse in suo codice notauerat; quod ideo monendum, quis in ceteris ad priores tres Comœdias nonnulla occurrunt a Duckero animaduersa, Kustero quidem iam obseruata, sed quæ tamen propterea non omittenda fuerunt, quoniam vel emendationes eius confirmant vel vicissim Kustero adstruuntur ea in quibus idem forte Duckero in mentem venerat. Complectebantur hæc Adnotationes, quatuor diuersis codicibus exaratae, optima Collectanea in quibus congererat Duck. omnia, quæ vel ad emendandum vel ad explicandum Arist. eiusque Scholiastæ contextum pertinere videbantur: quibus chartis in ordinem digorendis, recensendis et typo mandandis operam suam impendere non refagit Nicol. Bondtius, cuius cura prouisum fuit, ne quid nomine Duckeriano indignum prodiret, recisis atque omissis illis, quæ vel non satis elaborata vel ab aliis iam ante animaduersa fuerant, unde Autographis ipsis longe quidem breuiores euaserunt, sed quæ tamen vel sic quoque plurima bonæ frugis contineant, in quibus aut Comicus ipse, aut alii auctores vel ut in transeursu feliciter restituuntur vel illustrantur. Selegit autem illa, quæ præcipue ad Arist. ipsum spectabant, quamquam maluissem plura exhibita, et præsertim illa, quæ ad Scholiastæ castigationem faciebant, ex quibus non parum subsidij accedere posset illi, qui Scholia Comici nostri emendatiora aliquando edere in animum induceret. Alio loco p. 51. f. queritur Burmannus „male Duckeri notis ipsique adeo Aristophani consultum fuisse, nimirum impenfarum prætextu rescissa et mutilata centesima fere optimarum animaduersionum parte, tam ad poetam ipsam, quam ad eius Scholiastem.“

Anno 1692. *Anna Dacera* Parisiis edidit versionem gallicam *Pluti* et *Nubium* cum notis suis c).

Annoque 1744. *Harlingae* prodiit editio *Pluti* cum Scholiis vetustis d), quam diligentissime ad veteres editiones et ad codicem mstum e bibl. Phil. *Doruille* recognovit *Tib. Hemsterhuis*.

Hae sunt omnes, quantum noui, fabularum *Aristoph.* editiones, exceptis quibusdam fabularum singularium in vsum scholarum editis, quae non sunt huius loci.

Anno 1745. edidit *Cantabrigiae* *Miscellanea* sua Critica *Richardus Dawes*, in quibus multa *Aristoph.* loca deprauata restituit e).

c) Prodierrat iam antea: *Le Plutus et les Nuées d' Aristophane*. Comédies grecques, traduites en françois. Avec des Remarques et un Examen de chaque Pièce selon les règles du Théâtre. Par Mademoiselle *le Fèvre*, à Paris 1684. 8. Tum (mutato nomine) p. *Mad. Dacier* ib. 1692. 12. et postea saepius. Cf. *Baumgarten*. *Nachr. von merkwürd. Büchern* IX. p. 435. ff.

d) *Ἀριστοφάνους Πλουτος*. *Aristophanis Comoedia Plutus*. Adiecta sunt Scholia vetusta. Recognovit ad veteres membranas, variis lectionibus ac notis instruxit et Scholiastas locupletauit *Tiberius Hemsterhuis*. *Harlingae*, ex offic. *Volueri van der Plaats*. ccccccxxiiii. XXIV. 484. pp. 8. praeter quatuor Indd. De editione ipsa dicetur infra. Repetitur ea nunc typis *Lipsiensibus* cum *I. G. Schaeferi*, *V. Cl. Auctario*.

e) Eorum secunda editio 36. annis post prodiit: *Ricardi Dawes* *Miscellanea Critica* iterum edita. Curauit et adpendicem adnotationis addidit *Thomas Burges*, A. B. e C. C. C. *Oxonii* et typogr. *Clarendon*. exc. MDCCCLXXXI. 8. Repetita ea est cura *G. C. Harles*, V. Ill., qui praefationem addidit, *Erlangae* 1800. 8. De *Dawesi* coniecturis male statuerunt

Annoque 1754. Lipsiae prodierunt *Io. Iac. Reiske* ad Euripidem et Aristophanem Animaduersiones (in 8.), multis emendationibus egregiis refertae.

Restat vt de hac nostra editione pauca dicam *f*).

Editiones supra memoratas omnes possideo, praeter Venetam Zanetti, Florentinam Benedicti Iuntae, Venetam Farrei, Francofurtensem Brubach., maximam partem Parisiensis Wecheli, Basileensem alteram a Gesnero memoratam (quae fortasse non extat) et Francofurtensem Frischlini quinque fabularum.

Tres primores editiones, Aldinam scilicet, Iuntinam et Fracini Florentinam, codicum mistorum instar habeo; neque in nouem comoediis, quas edidit Aldus, ab eius editione vnquam clam lectore discessi, nec in Thesmm. et Lys. a Iuntina a. 1515., praeterquam in manifestis praeli erroribus, et in personarum nominibus ordinandis, quae in vetustis edd. adeo sunt turbata, vt in ea re nullius fere sint auctoritatis. Editionem Farrei e notis F. Christiani et Bergleri laudo, Brubachianam e notis Bergleri. Codices mstos, quibus vsus est Kusterus, ex eius notis laudo, praeter Arundellianum, quem ipse excussit. In notis meis codicem Urbinatensem designat litera U., Palatinum P., Bodleianum B., Arundellianum A., Vossianum V., et Dorvillianum, quo vsus est T. Hemsterhuis O., Aldinam edi-

Dorvillius et nonnulli alii Critici, quam ob causam Burmannus praef. p. 15. f. se Dawesii emendationes ad singulas fabulas non addidisse saletur. Aequius et rectius recentiores iudicarunt.

f) Ea Raperi editio non prodit. Inuat tamen cognouisse, quomodo in ea adornanda versatus fuerit.

tionem! Ald., Iuntinam Iunt.; Ambas Vett., Fracini Flor., Fl.

Suidae editionibus usus sum Aldina et Mediolanensi Demetrii Chalcondylae, quae in multis Kusteriana sunt faniores.

Textum Comici non solum emaculatum lectori sistere conatus sum, sed et lectiones veterum codicum diligenter notavi; ut unus quisque in promptu habeat, unde de nostris emendationibus iudicium ferat, vel meliores ipse excogitet; et ne coniecturis utcumque speciosis textus tandem prorsus corrumpatur.

Hactenus *Raperus*. Prodiit autem postea multo emendatior quam ab illo exspectari poterat, editio curante *Brunckio* g), quamquam plus etiam ab eo praestari potuisset, si iis, quae aderant praefidiis, diligentius voluisset uti. Ab ea noua initium cepit editionum aetas, et tertia quidem, monente Harlesio, qui Aldinam et Florentinam secundam superiorum aetatum fecit parentes, etsi nec prima Flor. editio praetermitti debuerat. Inscripta est:

Aristophanis Comoediae ex optimis exemplaribus emendatae studio Rich. Franc. Phil. Brunch., Argentoratensis. Argentorati sumtibus I. G. Treuttel, bibliop. MDCCLXXXIII. Tomus I. II. III. 8.

Aristophanis Comoediae in latinum sermonem conversae. Tomus I. II. III. Argentorati apud socios bibliopolas Bauer et Treuttel MDCCLXXXI. 8.

Praefatus ita est, (d. XVI. Mart. MDCCLXXXIII.) *Brunckius*, ut paullo acerbius in alios, honorificentius de se statueret:

„Aristophanis quae ad hunc diem prodierunt editiones, si vel optimae omnium epigraphen quis inscripisset,

g) De eius editione vid. *Allgem. deutsche Bibl.* Vol. LV. p. 347. ff. et *Bibliotheca Critica* (Amst.) Vol. II. P. IV. p. 31—51. Fabulae Arist. hoc ordine ab editore exhibentur: *Lyfistrata*, *Thesmophoriasusae*, *Ranne*, *Plutus* (Vol. I.), *Ecclesiazusae*, *Nubes*, *Aues*, *Vespae* (Vol. II.), *Equites*, *Acharnenses*, *Pax* (Vol. III.).

ΒΟΡΒΟΡΟΙ ΠΟΛΤΕ ΚΑΙ ΤΚΟΦ ΑΒΙ ΝΟΝ,

haud sinistre facitissimi ipsius Comici verbis iudicium animi significasse videretur. E tetra collumie vix tandem extractus, elegantiorum hominum in conspectum prodit totius antiquitatis scriptor ingeniosissimus, idemque terfi sermonis Attici exemplar perfectissimum, studio meo nitidior multo, quam erat antea, factus, nec tamen ita, ut eum esse vellem, ab omni sorde purgatus. Quae supersunt in eo mendae, si tot sunt singulae, quot centenis ablui, haud male de re literaria meruisse mihi videbor. Nec tamen superstites illae omnes lectoribus erunt fraudi, quos in notis meis de plerisque admonui, simulque rationem ostendi, qua sineera lectio restitui debeat. — Doleat mihi textum in hac editione ita emaculatum non esse, ut perito lectori melioris lectionis rependiendae cupiditas excutiedarum notarum molestiam nunquam facessat. Quin autem mihi labor iste ita feliciter efferit, ut in votis erat, obstitit humana imbecillitas, cui neminem magis obnoxium me esse agnosco, breue temporis spatium, intra quod susceptum hoc absolutumque fuit consilium, maxime vero ratio ipsa, qua id sui exsequutus. Constitueram primum specimen aliquod editionis Aristoph. emitte, periculumque facere in tribus vel quatuor fabulis, ad eundem modum, quo Tragicorum aliquot dramata iam antea fuerant a me edita, quumque ea de re agerem cum — Gothofr. Bauer — ia precibus a me impetravit, ut, quod e re sua magis futurum esse sperabat, ei adhaererem Aristophanemque totum mea politum cura ederem. Postquam fabulam vnam alteramque ad Ms. contuli, cuius meliores lectiones margini adlinebam exemplaris editionis nouissimae Lugduno-Batauae in charta maiori impressi, perspexi marginis illius, licet ampli, spatium mihi desore, si omnia in eo potanda essent, quae mutata vellem, tum quod ad lectionem, tum quod ad personas, et ad versuum pro variis metrorum generibus distinctionem, laboremque typothetae, si ei exemplar illud exprimendum darem, infinitum quantum suetum iri mihiq; multum molestiae in corrigendis formarum speciminibus inde exhibitum iri. Consilium itaque cepi fabulas omnes describendi, prout eas typis mandatas volebam. Exhausto hoc primo labore quum exemplum illud relegerem et ad alios conferrem codices, quos prius non adhibueram, multa in eo esse deprehendi nondum satis accurata et emendata, quibus ad meliorem ut opinor formam reuocatis correctisque, tot lituris obscuratum exemplum esse vidi, ut metuerem, ne se haud

facilius inde, quam ex impresso exemplari extricare posset typographeta; unde intellexi, describendi tædium iterum mihi subeundum esse, nouumque confeci exemplum, e quo editio hæc typis descripta fuit. Iam vero neminem esse opinor, qui reapse expertus nesciat, quam facile contingat, vt describenti obrepat aliquid oscitantiae, ita vt quæ sint ob oculos, videat distincte, aliud autem scribat, quæ ex allucinatione tot ortæ sunt variæ in eodd. lectiones. — Sunt in hac edit. lectiones aliquot falsæ, quædam etiam ineptissimæ, quæ istiusmodi *καταστροφῆς* ortum debent, neutiquam vero emendandi prurigini. — In Nubb. 516. scripseram in priore apographo *μυῖαλας θεῶν ἀνδράσιν ἀγνῶτες*, quod et loquentis personæ sensus flagitat, et est in libris omnibus. Quum fabulam iterum describerem, aliud quid agenti mihi, aut id ipsum nimis somniculose, casu in calamus venit *ἀνδράσιν ἀγνῶτες*, quo etiam si nihil excogitari possit ineptius, mendam tamen non ante animadverteri quam notas ad illam fabulam scriberem.

Aristophanis textum, quem valde deprauatum esse sciebant iamdudum dolebantque viri eruditi omnes, si quis e solis vett. edd. emendare aggressus fuisset, etiam si in eis bonæ aliquot lectiones reperiantur, nouissimis editoribus incognitæ, is vtique operam lussisset. Ad codices confugiendum erat, quorum copiam mihi factam fuisse literatis quibusdam amicis meis acceptum fero. [De iis supra dictum est.] Vltimi, quem post impressum textum et notas adhibui — ad *Ranas*, *Plutum* et *Nubes* index est in Catal. bibl. Reg. MMDCCCXX. Editiones autem sunt tres modo, quæ habeant aliquid momenti atque auctoritatis, quippe quæ solæ e scriptis vett. libris expressæ fuerint — [Aldinam, Florentinam Phil. Iuntæ, et Florentinam heredum Phil. Iuntæ cura Ant. Francini, describit Br.] Quæ subsequuntur sunt editiones e prioribus illis expressæ fuerunt, a quibus si quando in diuersa abeunt, varietates nullius codicis fide nixæ, vel correctorum coniecturis vel typographarum incuriæ debentur. [Quartam Basileensem Cratandri 1532., quintam Bartholi Zanetti, Ven. 1538. sextam ex illa expressam Io. Farrei Ven. 1542., septimam Christi. Wecheli Par. 1540 — 47., octauam Gelenii, Bas. 1547. s. quibus vsus fuerit, nominat Br.] Hæc sunt editiones, quas veteres appello, quibus antiquo more nec versio latina, nec editorum notæ additæ sunt. E[]recentioribus quatuor sunt tantum, quas habeam, quibusque

usus fuerim: Batauae minores duae, [1624. et 1670.]—*Lud. Kuffe-
ri* editio prodiit Amst. 1710. forma maxima, parum habili, et
quae Comoediis minime conuenit. Non erat cur ille gloriaretur,
de nitore et cultu, quem Comico sua opera accessisse opinabatur:
mendis enim eum reliquit effortissimum. Est tamen in eius notis
bonae frugis haud parum, quo si uti sciuisset Steph. Berglerus,
textum Aristoph. multo dedisset emendatiorem. De illius meritis
quid sentiam, satis in notis declarauit h). *Fragmenta* deperdit-
rum fabularum a Gul. Coddæo post Gul. Canterum collecta Ku-
sterus neglexit. Prout exstant in duabus minoribus Batauis i),
repetita sunt in nouissima sine ulla uel copiae uel emendationis
uel nitoris accessione. Foedum in modum excusa fuere. Ea ego
recognoui, anxi, concinneque et eleganter excudi curaui.

Ordo Comoediarum in hac edit. nec melior est nec peior eo,
quo in aliis dispositae sunt. Quas primum edere destinaueram,
quum de specimine tantum cogitabam, quia ante alias a me de-
scriptae fuerunt et typis paratae erant, eas primum excudendas
dedi, postea nihil aliud quaesui, quam ut, quantum fieri posset,
aequaretur voluminum moles. Quia uero fabulae illae pleraeque
politici sunt argumenti, nullaue earum est, in qua non occurrant
multa ad historiam Atticam spectantia, maiore cum voluptatia
utilitatieque fructu legentur, si temporis, quo singulae in scenam
productae fuerunt, obseruetur ratio, quam sequens exhibet ta-
bula:

Chronologia fabularum Aristophanis.

Olymp. LXXXVIII.

Anno 1.	archonte	Diotimo	ΔΙΟΤΙΜΗΣ.
— 2.	— —	Eucle	ΒΑΒΤΑΩΝΙΟΙ.
— 3.	— —	Euthydemo . . .	ΑΥΑΡΝΗΣ.
— 4.	— —	Stratocle	ΙΠΠΗΣ.

h) Berglerum excusauit etiam censor in Bibl. Crit. Amst. II,
IV, 34.

i) Tantum, ut uidetur, in ed. 1670.

Olymp. LXXXIX.

Anno 1. archonte Ifarcho NEΦEAAI A.

— 2. — — Aminia ΣΦΗΚΕΣ.

Eodem anno Nubes emendatas docuit aut docere in animo habuit: nam in scenam eas productas fuisse incerta opinio est.

Olymp. XC.

Anno 1. archonte Aftyphilo EIPHNH.

Olymp. XCI.

Anno 2. archonte Chabria OPNIΘEE.

AMΦIAPAOΣ.

Olymp. XCII.

Anno 1. archonte Callia . . . ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΤΕΣΑΙ.
ΑΤΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Anno 4. archonte Diocle . . ΠΑΟΥΤΟΣ A.

Olymp. XCIII.

Anno 3. archonte Callia ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Olymp. XCVII.

Anno 1. vel 2. ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΤΕΣΑΙ.

Anno 4. archonte Antipatro ΠΑΟΥΤΟΣ B.

Post Olymp. XCVII.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.

ΚΩΚΑΛΟΣ.

Ceterarum, quarum titulos nouimus et fragmenta pauca habemus, didascaliae incertae sunt *k*).

Equidem miror, viris doctis, qui Aristophani latine vertendo operam infumferunt, in mentem non venisse, quod olim M. Te-

k) De chronologia fabularum Arist. copiosius disputarunt Sam. Petitus Miscell. Lib. I. p. 3. ff. Palmerius Exercitt. p. 717. ff. Cfr. qui in Fabric. B. Gr. II, 362. ff. laudantur.

rentium Varronem a Socratica philosophia latinis literis illustranda auertebat. Quam enim ille causam afferebat, multo probabilior ea est in comici salibus et iocis, quam in sophistarum interrogationibus et conclusionibus: *Si qui veteria comoediae studio teneantur, si sint graecis doctrinis eruditi, graeca potius quam nostra lecturos; sin a Graecorum artibus et disciplinis abhorreant, ne haec quidem curaturos, quae sine eruditione graeca intellegi non possunt.* Hoc de nullius graeci poetæ verius quam de Aristophanis versione dici posse arbitror, cuius nemo vnquam iocos, facetias, leporem assequetur, nisi qui graece eum legerit. — Sed — librarius, quod comperisset graecoa libros aegre et vix quidem vendi, qui latina versione destituti essent, enixe me rogauit, vt versionem nouissimae editionis Lugduno - Batauae huic meae subiungi suerem. Si opus male curatum emitte re voluisssem, huic petitioni sine vlla mea molestia indulgere poteram. Verum versionem hic comparere nolui, nisi graecis a me emendatis accommodatam; quod aliter fieri non poterat, quam si exemplum illius manu mea descriptum typothetae excudendum darem. Id itaque confeci eademque opera versionem castigauit, et quantum per temporis angustias licuit, expoliui: quumque numeria non sit ligata, eam pro solutae orationis modo excudi velui, plene et perspicue notatis personis amotisque metra indicantibus titulis, qui in aliis edd. dialogum, parabases et cautica inepte soeque intersecant, quorumque in latinis saltem nullus esse potest vsus. Commodior sic reddita haec versio, aliquantoque melior, modo in ea corrigan- tur, quae minus accurate reddita in notis mutanda esse monui, iis, qui graecas literas non adtigerunt, erit vtcumque vsui, si intelligere velint, quodnam fuerit ingenium veteris comoediae. Postquam latina versio typis mandata fuit, notas scripsi, quas profecto vellem aliquanto politius limasse: sed tempus defuit. Harum minima pars integris in foliis a me conscripta fuit. — Quum notas extremas scriberem, vtilitatem perspe- xi *Indicia Verborum*, quem Kusterus editioni suae addidit, quae multo vberior futura fuisset, nisi opus, alioquin iam perfunctorie factum, noxiae typographorum manus mirifice corrupissent. Proinde intellexi bene me de studio graecae linguae meritum, si indicem illum reconcin- narem accommodaremque huic meae editioni. — Quum di- versas cuiusque vocabuli sedes in editione mea quaererem, Aristophanem totum excussi, nec in eo versus est vnus, quem non ter

aut quater relegerim: vnde factum est, vt typographicae mendae, quas primum non animaduerteram, mihi demum in oculos incurrerint, quodque praecipuum est, vt quaedam a me ipso perperam administrata deprehenderim. — Decreui itaque *Supplementum* emendationum in omnes eius reliquias scribere, quo coronia imposita huic operae.⁴⁴

Brunckii editionem excepit haec a *Phil. Inuernizio* curata (1794.), de qua vide iudicia VV. DD. in Ephemm. litt. Göttingg. 1794. P. III. p. 1732 — 35. in Ephh. litt. vniu. (Allgem. Lit. Zeit.) 1797, Part. I. p. 161 — 74.

Nouam promisit Aristophanis editionem cum Scholiis et commentariis nuperrime *C. G. Schützius*, V. III.

Ad eos autem, qui vel emendarunt vel illustrarunt loca quaedam poetae aut integris libris criticis eorumue partibus, aut obiter et opportunitate data, laudatos ab Harlesio ad Fabric. B. Gr. II. p. 382. et in Introd. in Hist. L. Gr. I. p. 340. f. Suppl. I. 167. f. II. 309: atque a Frid. Blankenburgio Literar. Zusätze zu Sulzers allg. Theorie der schönen Künste T. I. p. 134. f. (quibus *Wakefieldius* addi potest in Silua Crit. et adnotatt. ad varios scriptt. *Steph. Weston* in *Hermesianacte*, et *Ioh. Jortinus* in *Tracts philological, critical, and miscell.* T. II. p. 54. ff.) accesserunt nuper:

Ludouici Hotibii (Dafsleben, docti adolescentis, praematura morte erepti), Rigenfis, *Lectiones Aristophanae*. Editionem curauit *Frider. Henr. Bothe*, Berol. 1808. 8.

Lexicon Aristophanicum graeco - Anglicum edidisse dicitur *Iacob. Sanxay*, Lond. 1754. 8.

De latinis versionibus vel omnium vel plarium Arist. fabularum ab *Andr. Diuo*, Iustinopolitano, *Lamb. Hortensio*, *Flor. Christiano*, *Nicod. Frischlino*, *Tan. Fa-*

bro, Tib. Hemsterhusio, Lud. Küstero, Steph. Berglero, Rich. Ph. Fr. Brunckio, vel factis vel emendatis iam dictum est. Vernaculas singularum comoediarum suis locis indicabimus. cf. *Degen* Literatur der Uebers. d. Griechen T. I. p. 147. ff. Nachtrag, p. 50. Excerpta ex omnibus comoediis leguntur in *Chr. Aug. Clodii* Versuchen aus der Liter. und Moral, Partic. II. et III. De aliis translationibus in exteras linguas recentiores vidd. iidem, quos antea laudaui, Harlesius et Blankenburgius, et de-anglicis singulatim *Brüggemann* in A View of the English Editions, Translations and Illustrations of the ancient Greek and Latin Authors p. 116. f. Inter Francogallos primus versionis omnium fabularum Arist. partim metricae partim solutae periculum fecit *Poinfinet de Sivry*, 1784. Sed in nona Theatri Graecorum a Brumoco (qui tantum eclogas harum fabularum dederat) olim scripti editione, integra translatio harum comoediarum in solutam orationem gallicam, ab Anonymo ad editionem Brunck. facta, inde a T. X. p. 137., T. XI. XII. et XIII. legitur, animaduersionibus adiectis, quibus ornandis adhibitae etiam sunt Tanaq. Fabri notae mistae a Beioto communicatae. v. T. X. p. 239, f. Ex his animaduersionibus, quae noua et vtilia videbantur, suis locis attulimus.

De editionibus et interpretationibus Pluti.

Huius fabulae, vel folius vel cum vna alteraue alia comœdia Arist. iunctae plures prodierunt, inde a saec. XVI. editiones atque versiones. Memoratas vidi has:

Arist. Plutus, latine, interprete Francisco Passio, Carpenfi. Parmae, per Aug. Ugoletum, 1501. v. Panzer. Ann. typogr. XI. p. 497. Maittaire Ann. II. 149.

Plutus, graece, cum praefatione Petri Mosellani, Hagenoae, in academia Anshelmiana 1517. 4. vid. Menken. in Nouis Miscell. Lipsi. VI. p. 556. ff. Panzer. Ann. typ. VII, 84. IX, 469. XI. p. 424.

Plutus, graece cum epist. Theodori Martini, Aloftensis, ad studiosam Louan. academiae iuventutem 1518. 4. v. Maittaire. Ann. typ. II. p. 24. Panzer. Ann. typ. VII. p. 263.

Plutus et Ranae, gr. ap. Froben. (Basil.) 1524. 4.

Nubes ac Plutus, gr. cum scholiis breuissimis Phil. Melanchthonis per Ioan. Secerium, Hagen. 1528. 8. v. Maittaire II. p. 707. Panzer. VII. p. 100.

Plutus, gr. et lat., Thoma Venatorio interprete, Norib. ap. Petreium 1531. 4. v. Maittaire. Ann. typ. II. p. 758. Panzer. Ann. VII. 479.

Plutus latino carmine redditus ab Andr. Chilio. Antverp. 1533. 8. v. Maittaire II. p. 789.

Plutus, Nubes, Ranae, graece, per Contr. Neobarium, Paris. 1540. 4.

Plutus, cum versione latina et commentario *Car. Girardi*, Par. ap. Mathurin. Dupuys (vel, ut in nonnullis exemplis legitur Christi. Wechelium) 1549. 4.

Plutus gr. apud Gul. Morel, Par. 1550. 4.

— — apud Bene-natum. ib. 1577. 4.

— — Argentor. 1567. 4.

— — ex edit. Melanchthonis, Par. 1585. 4.

Arist. Plutus et Ranae, gr. Trai. ad Rhen. 1561. 4.

Plutus, Nebulae, Ranae, Equites, in usum scholarum, graece, Lugd. Bat. 1596. 12.

Plutus cum versione metrica Frischlini, curante Henr. Rumpio, Hamb. 1613. 8. it. Helmst. 1667. 4.

Arist. Comoediae duae: Plutus et Nubes, cum Scholiis graecis antiquis, quibus adiiciuntur Notae quaedam simul cum gemino indice, graece et latine, (cura Io. Leng). Londini 1695. 8. ibid. 1732. 8.

Plutus gr. et lat. curante Io. Frid. Stübello, L. 1737. 8. Sequuta est noua huius fabulae recensio ab *Hemsterhusio* instituta cum Scholiis antiquis et eruditissimis animaduersionibus ad illustrandum et poetam et antiquum eius interpretem. Editionis indicem supra laudauimus p. LVII. Ex praefatione, praeter ea quae de codicibus et edd. ab H. adhibitis alibi adlata sunt, haec excerptimus:

Editionem hanc Aristophanei Pluti voluntas peperit inseruendi studiis optimorum iuuenum, quibus res graecae cultissimique sermonis nitor sincerus sunt cordi. Eam ob causam hinc est semota versio latina, ut ex ipsa fontibus vim linguae puriorem haurire consuecant: additus etiam Scholiastes, ne suggeret eos illorum veterum enarratorum stylus, cuius cognoscendi, quod sane, si quis

seuera disciplinae lege proficere cupiat, per est necessarium, in hoc rudimento facilius aditum habituri videbantur: maxime si vox praemonstrantis accesserit. Principio animus erat breuiter hae operae defungi notandisque lectionum ex diuersis, quae mihi suppeditabant, editionibus collectarum varietatibus esse contentum: deinde conducibilis sum arbitratus, nonnihil obseruationum adspargere, quae lucem aliquam quam quibusdam loquendi formulis tum rebus ipsis inferrent. Antiqua vero Scholia videbantur inprimis hae cura indigere, quippe quae vulgo paulo negligentius tractari soleant eumque in modum a viris eruditissimis ad partes vocentur, quasi omnia forent vnius auctoris eiusdemque pretii, et nihil plane rescerret, quid inde ad conciliandam dictis fidem peteretur. Equidem ad fructum literarum graecarum permagni interesse censeui, vt ipsi tirones intelligerent in studiorum vestibulo, quanti sit vetusta a recentioribus, a genuinis spuria, aurea a quocumque deteriori metalli genere secerni. Praeterea saepe contingit, tales Grammaticorum interpretationes proponi, quae a receptis scriptorum lectionibus tam longe abeant, vt nullis machinis eo reflecti possint atque adduci: quod, si sedulo fuerit perpensum, sponte homini paulo perspicaciori cogitationem eam subiiciet, aliud quiddam olim existisse, cui talis explicatio congruat. Hoc igitur aperto fonte, qui maximam partem ante fuerat obturatus, largam ingenii occupandi acuteque de veteri et abolita iam dudum lectione coniectandi materiam excitasse videor: nam quod in his Pluti enarratoribus saepenumero conatus sum, idem multo saecundius reliquis in Scholiis ad Comicum et in omnibus plane Grammaticorum ad vet. scriptt. commentariis, quanticumque sint momenti, tentari, nec sine egregio quidem literarum emolumento potest. — Laudatis duobus codicibus, Dorvilliano et Lugdunensi, quos adhibuit, tertium librum, qui ab ipso serius tamen in vsum vocatus sit, commemorat, eximium *Suda*e codicem, qui in eadem bibliotheca Lugd. Bat. adseruatur; vnde etiam adnotationes eius versus finem copiosiores exstiterunt. In fine praef. haec addidit: „Principio statueram vberiores adnotationes Pluto ad finem deducto subiungere, quarum ea foret ratio, vt tum locutiones Atticas virtutemque comicae venustatis, tum res et historias ab Aristoph. tantum digito demonstratas tironibus explanarent: postea, quam Plutus spectabili satis Notarum satellitio stipatus, iusti voluminis modum videretur impleturus, consilium illud prius deferui, vel certe tan-

tiaper sepofui, dum occasio quaedam eius exsequendi opportunior oritur." Ipsius editionis ratio non satis commoda est; quum in eadem pagina poetae verba et Scholia legantur, et ad vtramque, Comicum et Interpretem, adnotationes, interdum satis longae.

Αριστοφάνους Πλούτος. Il Pluto di Aristofane, Commedia prima Greco-Italiana in versi, con sue Annotazioni. Opera del Sgr. Gio. Batt. Terrucci, Gentiluomo Saneſe, pubblico Profefſ. di Leggi Civili nell' Vniv. di Siena — illustrata e pubblicata dall' Abate Giuseppe Fabiani. Firenze 1751. 4.

Αρισ. Πλούτας. Il Pluto o ſia il Dio della Ricchezza Commedia di Aristofane. In Venezia 1751. 8. (auctore Michelangelo Carmeli, qui et Euripidem interpretatus est). De aliis Pluti verſionibus italicis, vid. Paitoni Bibl. degli Autori volgar. I. p. 91.

Arist. Plutus, gr. et lat. cum Scholiis gr. ſelectis in vſum ſtudioſae Iuuentutis. Etonae 1768. 8.

Arist. Comoedia Plutus cum Bergleri et Duckeri integris, Kuſteri vero atque Hemſterhuſii ſelectis notis, et Coluthi raptus Helenae. Curauit ſuasque animaduerſiones adiecit *Theoph. Chriſtoph. Harles.* Norimb. 1776. 8.

Aristophanis Comoediam Plutum cum ſelectis Kuſteri, Bergleri, Duckeri, Hemſterhuſii, nec non veterum interpretum aliorumque notis, in iuuentutis litterarum graecarum ſtudioſae vſum recensuit, ſuasque animaduerſiones et explicationes frequenter adiecit *Ioan. Dieter. Albert. Münter,* Scholae Cellenſis Conrector. Cellae 1784. 8.

Monet editor in praef. fabulam hanc, quae rectius agmen fabularum Comici clauſura eſſet, ex priori et poſteriori poetae Pluto a Grammatico quodam eſſe conſarcinatam; Cratinum quoque, Epicharmum, Nicoſtratum, fabulas edidis-

se eodem nomine inscriptas; editionem hanc Pluti Arist. se inuentuti interpretandam elegisse, quod prae ceteris redundet egregiis ad bonos mores confirmandos virtutemque colendam praeceptis, perpauca autem petulantia et lasciuia atque bonis moribus inimica contineat; in eo se elaborasse, vt loca intellectui difficiliora explanarentur, sensus declararetur, verhorum anomalorum analysi multorumque vocabb. deriuatio aut compositio textui subiiceretur. Absoluto opusculo quum prodissset Brunckii editio, eius adnotationes calci adiecit, latinamque versionem repeti iussit.

Aristophanis Plutus et Nubes in vsum praelectionum editae a *Wolfg. Jaeger*, Norib. et Ald. 1790. 8.

Aristophanis Plutus graece cum commentariis *Iohannis Friderici Fischeri* edidit *Christian. Theophilus Kuinoel*. Giesae 1804. et 5. II. 8. (Praemissus etiam ex arbitrio librarii est hic index: Aristoph. Opera quae supersunt omnia, Vol. I. II. continens Plutum cum comm. Fischeri.) B. Fischerus hunc Commentarium, diligenter elaboratum, praelegerat discipulis primi ordinis in schola Thomana. Hinc fieri non potuit, quin nonnulla repeterentur, alia tironibus tantum proponerentur, ea quidem verborum et orationis copia, quae ad perspicuitatem et vbertatem commentandi necessaria videretur. Nos inde, quae vtilissima essent, excerpimus. Ipsa editio ita vitiose est descripta, vt etiam integer versus 457. exciderit.

Legitur etiam Plutus in Patusae Encyclopaedia philolog. Ven. 1710. (vol. IV. nr. 4.) et in Harlesii Chrestomathia graeca poetica, Cob. 1768. Nam in eiusdem Anthol. gr. poetica (ed. nou. 1792.) omissa est ea fabula.

Latinae Pluti solius plures versiones saeculo XVI. prodierunt. Praeter *Paffii* et *Chilii* versiones supra iam me-

moratas, edita etiam a M. *Cabedio* est latina interpretatio, Par. 1547. 8. ap. Mich. Vascos. In german. linguam integrum Plutum transtulerunt *I. E. Goldhagen* in Anthol. gr. et rom. 1767. T. I. p. 17. ff. et Anonymus minus bene Rothenb. ad Fuld. 1779. 8. primum actum *Chr. Mylius* addito iudicio de omni fabula notisque etiam adiectis (in: Bemühungen zur Beförd. d. Kritik, Partic. VI. p. 451. ff. Anglicae versiones memorantur *Thomae Rاندolphe*, Lond. 1651. 4. Anonymi (H. H. B.) ib. 1659. 4.), *Ludou. Theobald* (Lond. 1715. 12. qui quidem in versione Pluti et Nubium Daceriam potius quam poetam sequutus est) atque coniuncta opera *Henr. Fielding* et *Young*, qui quidem copiosas addiderunt adnotationes (Lond. 1742. 8.). Francogallice ante Daceriam reddiderant *Io. Ant. Bayfius*, vincta, et *Ant. Verderius*, soluta, oratione. Hispanica s. Castellana versio memoratur auctore *Pet. Esfala*, addita diff. de antiqua et noua Comoedia, Madr. 1794. 8.

Ad Pluti locum v. 34. commentationem edidisse fertur *Iac. Hafaeus*, Brem. 1716. 4. v. Saxii Onom. VI. p. 269.

Tobiae Eckhardi Observationes philologicae ex *Aristophanis Pluto* dictioni noui foederis illustrandae inferuientes; accedit eiusdem generis dissertatio ex Hom. Il. 2. Quedlinb. et Alcan. 1733. 4. in vsum vocatae sunt in his Commentariis.

Mémoire sur le *Plutus* d' *Aristophane* et sur les caractères assignés par les Grecs à la Comédie moyenne, par M. le Beau le cadet, Mémoires de l' Acad. d. Inscr. T. XXX. p. 51. ff. Continetur ea Commentatio tribus sectionibus; prima (p. 53 — 67.) mutationes scenicae rei quae propriae dicuntur comoediae nouae, persequitur,

praeunte Platonio, et Pluti potissimum ratione habita, secunda (p. 67 — 77.) comparationem instituit inter *Ranas* atque *Plutum*, ita vt hanc fabulam illi, omninoque antiquae comoediae fabulis, praeferat; tertia (p. 77 — 82.) similitudinem, quae inter Plutum et Luciani Timonem intercedit, exponit paullo vberius, quam in animadversis ad Plut. ab interpretibus factum est.

Obiter *Larcherus* in iisdem Scriptis Acad. Paris. (*Mémoires de l'Acad. d. Inscr. T. XLIII, p. 208.*) aetatem primae fabularum Arist., Daetalensium, et postremae, Pluti constituit.

Sunt etiam nonnulla ab *I. I. Herwigio* in Aristophanicis epistolis vernaculo sermone scriptis (in libro: *Journal für Freunde der Relig. und Literat. 1779. 8. vbi in primis de cod. Monachiensi agitur*) disputata, quibus quidem vti non licuit.

Praefationes: I. Edit. Aldinae.

Aldus Manutius Romanus Danicli Clario Parmensi

S. P. D.

Perbeati illi mihi videntur, Clari, vir doctissime, qui hoc tempore in summa bonorum librorum copia liberalibus disciplinis operam daturi discunt. facile enim ac breui graecam linguam, nisi ipsi defuerint, consequentur, in qua multis saeculis nullus fere ex latinis culpa magis temporum quam ingeniorum excelluit. facillime graecis literis adiutricibus omnium laudatarum artium procreatricem philosophiam callebunt, nec medicinam minus. Errant meo iudicio multum, qui se bonos philosophos medicosque euasuros hoc tempore existimant, si expertes fuerint, literarum graecarum. Quibus et Aristoteles quicquid ad dialecticam, ad philosophiam et naturalem et transnaturalem et moralem, quicquid ad Rhetoricam et poeticam pertinet, doctissime scripsit, et Ammonius, Simplicius, Themistius, Alexander Aphrodisius, Philoponus, Eustrathius et caeteri Peripateticae sectae eruditissimi viri, omnia quaecunque vel scientiae peruestigatione vel differendi ratione comprehenderat Aristoteles, optime ac luculentissime commentati sunt; quibus item Hippocrates, Galenus, Paulus, et alii in medicina excellentissimi viri omnia, quae ad medicae artis spectant cognitionem copiosissime verissimeque literis commendarunt. non aliis quam graecis literis ii, qui mathematici vocantur, artem suam obscuram, reconditam, multiplicem, subtilemque facillimam cognitu posteris tradiderunt: quo in genere permulti, ut Architas (Archytas), Ptolemaeus, Nicomachus, Porphyrius, Euclides, perfecti homines extiterunt. Quae omnia quam deprauate et corrupte, quam mutilate et perperam, ut taceam etiam quam barbarie et inepte latinis scripta sint, quis vel mediocriter eruditus ignorat? sed breui spero futurum, ut explosa barbarie reiectisque ineptiis, bonis literis verisque disciplinis, non ut nunc a paucissimis, sed vno consensu ab omnibus incumbatur. en erit tandem ut glande neglecta inuentis vescamur frugibus. Optime igitur tu, mi Clari I), in praestanti ista et opulenta vrbe Ragusio iuuentuti consulis, qui

1) De hoc gymnasio Ragusani Rectore non multa innotuerunt.

eam et graece et latine simul, vt praecipit Quintilianus, summo studio ac fide iam multos annos publico conductus stipendio doces. quod vt tibi factu facilius sit, mitto ad te Aristophanem, vt illum non modo legendum, sed ediscendum quoque discipulis praebeas tuis. quem etiam in tuo nomine publicare voluimus, vt coniunctionem studiorum amorisque nostri quo possem munere declararem, et praesertim cum tu, etsi de facie nos non nouimus, assiduus tamen me afficias beneficiis. Etsi profecto ingratissimus, si te valde amantem non redamarem. Accipe igitur nouem Aristophanis fabulas. nam decimam *Lystratae* ideo praetermisimus, quia vix dimidiata haberi a nobis potuit. Sint satis hae nouem enim optimis et antiquis (vt vides) commentariis, quibus graece discere cupientibus nihil aptius, nihil melius legi potest non meo solum iudicio, quod non magnifacio, sed etiam Theodori Gazae, viri vniuersumque doctissimi, qui interrogatus quis ex graecis auctoribus assidue legendus foret graecas literas discere vellentibus, respondit, solus Aristophanes, qui esset sene quam acutus, copiosus, doctus et merus atticus. hunc item Ioannes Chrysostomus tanti fecisse dicitur, vt duodetriginta comoedias Aristophanis semper haberet in manibus, adeo vt pro puluillo dormiens vteretur. hinc itaque et eloquentiam et seueritatem, quibus est mirabilia, didicisse dicitur. Ego sic assidue legendum a graecis censeo Aristophanem, vt e nostris Terentium, quem quod semper legeret, M. Tullius familiarem suum appellabat. Vale. Venetiis tertio Idus Iulias. M.IID.

Μάρκος Μουσούρος ὁ Κρής τοῖς ἐντευζομένοις εὖ
πράττειν.

"Αχρὶ μὲν τοῦ παρόντος, ὃ φιλάλλητες, ἄλλος ἐκείρων ἑμὲ ἰλα-
ντῶν εὐπερὶν βιβλίον, δὲ ὅτι ἐν τοῖς μὲν φύσιν τῶν ἴστων κατανοῶν
τὰς δὲ περὶ τὸ ἔδος ἀρετῆς καὶ ἀρετῆς διακρίνῃ, καὶ τῶν συλλογισμένων
μετὰ τὴν τέλει μετρίχεται πρὸς αὐτοὺς, μνησθέν. ἢ γὰρ τῶν Ἀριστοτέλους
συγγραμμάτων καὶ ἐξ ἡμῶς συνδεδεγμένα διατελεῖ, ἀπάντες φησόμενος εὐδοκίᾳ
ἐκτύπωνται, ἰσχυρῶς διὰ τὸς εὐλαριστοὺς παιδείας ἐφημέριος τύπος ἐκ αὐ-
τῶν ἔχειν γινώσκαι. Νῦν δὲ θεωρῶν καὶ σκοπῶν τοὺς φιλοσοφίᾳ μετὰ τὴν
τῶν λεπτῶν καὶ μετὰ τὴν ἀνάγκην ἐνδεῶς τινα καὶ ψυχρογυρίαν, δι' ἣς
τὸν διάνοιαν ἔχειν ἂν ἀπεικονίζων ἀρετῆς, παιδείᾳ ἡμῶν εὖ πάντας ἀπει-
κονίζων ἐκτύπωνται, μνησθέν πρὸς αὐτοὺς ἀρετῆς, τὰς Ἀριστοτέλους θεωρίας οὐ
μὲν ἀγαθῶν διανοίας Ἀθήνησιν, ἀλλ' αἰὲν προχέουσιν καὶ πανταχοῦ
δοῦναι παρασκευάσας, οὕτως ὡς τὰς διὰ τὴν χειρὶν πελοτείας. τοῦ γὰρ
Κωμικοῦ τί ἂν τις ὑπερλαλοῖ; εἰ τῶ μὲν χαρίεντι τῶν λίγων καὶ τῇ ἐκ
τῶ τέρψιν καὶ ἡδονῶν ἀρετῆς τοὺς φιλομαθεύοντας ἐπαίεται; ἐξ ὅτων δὲ
τοὺς μὲν ἀρετῆς ἀποποιουμένους εὐλογεῖ, τοὺς δὲ φιλοῦς τυγχίνας ἀγαθῆς
καὶ διὰ τοῦτο τὴν τέρψιν ἀποβάλλας οὐ μὴν σπουδαίους, ἐπὶ μὲν τῇ παρ'
ὀπίσθω ἰλίχθαι δριμύντι, ἐπὶ δ' ἀρετῆς ἀρετῆς, ὡς αὐτοῖς φησιν, Ἡρα-
κλῆς ἐργῶν ἔχων ἴσως μεγάλοις καὶ αὐτομασίν εὖ ἀγαθῶν, μὲν παρ'
ἡμῶν διαβάλλων, οὐδὲ τραχηλῶ ἀείχεται ἀμαρτάνοντας, τί μὲν αἰρετῶν
καὶ φησὶν τοὺς προερχομένους αὐτῶ τὸν οὖν εὐλογεῖται. εἰ δὲ τις μὴ
παρίσταται εἰς τὸν εὐδοκίᾳ ἰππύωνται, πάντες ἡμῶς ἰσχυροὶ τερατείας
μὴ δαδῆναι τὰ τῇ εὐδοκίᾳ δόμῳ φοβερὰ νεύοντων. καὶ μὲν δὲ τοὺς ὑπε-
βουλάς αὐτῶν παρμυγῶν ἐνιμάτων πικρῶς πρὸς πᾶν ὅτιον συντελούντων,
ἐκ νεοτείας οὕτω πλεονάζει, ἔτι εἰ τις πρὸς τοὺς ἀρετῆς διαλαγ-
μους, τὴν Ἀριστοτέλους ἐκτύπωνται χαρῶν φιλοτιμώμενος, ἰσχυροὺς ἐκ-
τυπῶν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀττικῶν ἀπονοήτων δόμῳ ἰππύωνται, ἐν ἧσθε
τοῖς Ἑλλᾶδος τραχύναι καὶ παιδευθῆναι δοκῶν. ὡς μὲν οὖν οὐχ ἡμεῖς ἐκ
τῶν ποιητῶν οὐδὲ συντελῶν εὖ λίθον ποτὶ τὸν σφῆτον ἔχοντι. ἰσχυρῶς
ἡμῶν τοῦτο πρὸς αὐτοὺς. μὴ γὰρ οὕτω μνησθέν, ὡς μὴ συντελῶν ἰσχυρῶς
πολλοὺς δέοντες, ὡς οὕτω τὸν Ἀριστοτέλους ἰσχυροὺς, ἰσχυρῶς οὐδ' ἂν αὐτῶς
ἐκτύπωνται τῆς ἀρετῆς ἐργῶν ἐκτύπωνται ἰσχυροὺς. τὰ δ' ἐκτύπωνται τανυ
καὶ πόνου πολλοῦ καὶ χρίνου ἰσχυρῶς μαρτυρῶν, εἰ τις αὐτὰ πρὸς τὸ βίβλινον
ἐκτύπωνται μετὰ τὴν ἀρετῆς σχῆμα. ἐν ἧσθε μὲν ἰσχυροὺς αὐτοὺς
πρὸς αὐτοὺς ὡς φησιν. περὶ τοῦτο δὲ μετὰ τὸν τῶν χρίνου συντελῶν. οὐ
γὰρ μὲν τὰς ἐκτύπωνται συντελῶν ἰσχυροὺς αὐτοὺς πρὸς αὐτοὺς, ὡς ὅτι πᾶν
καὶ αὐτοὶ, ἀλλὰ καὶ τανυδῆς ἡμῶς ἰσχυροὺς αὐτοὺς διακρίνῃ. αἱ δὲ τῶν

χαλαργράφων ἀμαρτίας κἀρενά εἰσι λογιῶν τῆς καλῆς φύσεως ἔργα πολυ-
πλοῦντα καὶ τῆς ἰσχυρῆς ἐκουσίας δείκνυνται. Ἰσὺς γὰρ ἐξουσίῳμεν, το-
σαῦτα πλείους ἑμὶν ἀναφύοντο, τοῦ τὸ μὲν μεταβάλλειν, τὸ δὲ προστιθεῖναι
τὸ δ' ἀφαιρεῖσθαι τῶν τοιαύτων ἀφορμαί. Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐκείνους κατέλιπον
ἐκ ἐφελίαν, εἰ μὴ τῶν κατ' ἡμᾶς Ἑλλήνων, οὐκ ἂν ἐφείλετο ἔχουσιν εἰσεῖναι,
πλὴν γὰρ ἔλγυν τῶν ἀπὸ τῆς περιττοῦς εὐδαιμονίας ὀκνοῦν τι ζήλον ἐν-
ξομεῖν, εἰς τοὺς λοιποὺς μάλιστα ἂν τις ἐκτρέφει καὶ τὸ πᾶν κατὰ ἀναπαι-
νομένους καὶ χαλεπὸς ὅν τελευτῇ φέρειν τῷ βασιλεῖ περιουμένους. τῶν δ'
ἰσχυρῶν ἔστις λίαν ἀντιπῶς τῆς γλώττης ἔχουσιν ἐκπεύδεται καὶ πάντῃ ἀκριβῶς
εἶδεν. τοὺς γο μὲν ὅσα τῆς εὐτυχίας τῶν ἰσχυρῶν ἀρετακρατούμενοις συγκα-
τεῖναι, καὶ αὐτοὺς δὲ τῶν εὐκατερίων τοὺς γυναικίστρους τὸ ὅσον εἶμιν ὅν ἀ-
κρίτως περαιομένην. τῆς γὰρ ἀθηναίων πολιτείας, ἥς ἡ βασιλὺς αὐτῶν τῶν
πείλων εἶναι οὐ κατ' ἔχον Χρηστέ, τῆς Ἀριστοφάνους κομῆδος εἰκόνας εἶναι,
παρὰ πάντων σχεδὸν ἀμαλίσγεται. Τρίτηρον δ' ἂν εἴη τὸν ἡμῶν κἀματὸν
τίσσεσθαι παραπολὸ μίτ' ἐαφουλιζόντας εἶναι περ Ἰσχυρῶν ἡμᾶς παραδραμεῖν,
μὴ δ' ἀργυρομαθίας ἐξάκοντος ἀντιπῶντας, ἀλλὰ τῆς μὲν λογιστικῆς νε-
ρὸς κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν τίττηται τὴν ἡμετέραν κερῶν οὐκ ἀντιπῶντας ἀναπαι-
νομένους, πάντες δ' ἀντιπῶντες μεγαλοφύας τῶν ὅσων τοιαύτων ἡμετέροις,
οὐκ γὰρ τοὺς ἰσχυρῶν τῆς βίβλου τῆς ταυτοῦ μηχανῆς διυκνέμεναι,
ἀμαρτωλοῦς ἢ ἀπὸ τῆς ἰσχυρίας πρὸς τὸ καὶ μείζον καὶ πλείον τούτων ὅσα
ἐκπεύδεται καὶ κατὰ εἰκόνας ἀντιπῶντας ποιῶνται. ἀντιπῶντας δὲ τῆς τέχνης
ἐκπεύδεται παραπορῶνται. Ἀπὸ ἰσχυρῶν.

Στασίανος Καρτεριόμαχου μ.) τοῦ περὶ τῆς.

"Ὅσων τῶν περὶ τῶν πλείων καὶ τῶν τῶν ἐφείνται,

Τίττω παρὸς τῶν εἶχον ἀντιπῶντων.

Ἡμεῖς δ' ἔλγυν, πᾶσι μὲν πᾶσι καὶ πᾶσι ἰσχυρῶν,

Μελέναι τῶν πάντων, πᾶσι γὰρ; ἀντιπῶντων.

Αὐτῆς ἐκείνους τὸν ἔχοντα ἔχοντα ἔχοντα,

Χρὸς γ' ἄλλῃ πολλὰς εὐδίας ἔχοντα χάριτας.

"Ἀγνοῦνται δ' αὐτῶν καὶ πλείωνες ὅσων ἐφείνται,

"Ἡ ἡμεῖς ἢ καὶ αὐτῶν Ἀριστοφάνους.

m) Patrium ei nomen fuit *Scipione Forteguerria*. v. Tiraboschi
Storia lett. d' Italia T. VI. P. II. p. 139. ed. Moden. inprī-
misque Morellius ad scripta tria Aldi p. 53. ff.

**Praefatio edit. Florentinae primae (1515.)
nouem fabularum n).**

Bernardus Iunta nobili patritio domino Francisco Accolto electo
epo anconitano S. P. D.

Vt nostrae iamdudum (primisque ut aiunt ab incunabulis) contractae amicitiae iam aliquid concedere tibi que lubens non nihil impertiri velle videar, Aristophanis comici poetae nouem, quae hactenus habere licuit comedias quam potui diligentius castigatas tuo nomine cudendas tibi que emendandas his hodie dare visum est, qui nouis ac sane pulcherrimis typis noua quotidie apud nos graecorum pariter ac latinorum volumina cudunt. Putabam vir doctissime duas quoque notioribus his addere posse nondum ab aliis impressas, quae cito forsitan ab te nostra ope his nouem committatae legi poterunt, ni forsitan Euphrosyni bonini e) praeceptoris tui et aliorum tuorum paritetque nostrorum amicorum promissa irrita quod credere nequeo in lenes abibunt auras. Has interim ut amicorum omnia soles hilari fronte accipies, acceptasque si quid superfluum, si quid diminutum in illis esse perspicias, acrima castigabis, quod faxis etiam atque etiam, mi Francisce, rogo. Si quid autem in illis erit, quod tuas plus aeque teretes laceret aures, id impressorum incuria euenisse velim credas. At si quid delectabile, si quid quod aures mulceat inuenies, id tanti auctoris nomini et singulari doctrina nostroque pariter erga te amoris, ac potius obseruantiae tribues. Vale, amicorum nostrorum non vltimo, his quoque meliora iamiam a nobis accepturus si prima haec nostra munuscula, etiam tanto viro parum digna, tibi grata esse intellexero.

n) Non ita accurate ea descripta est in *Bandinii Annal.* typogr. Iunt. II. p. 92.

e) Euphr. Boninius, Politiani discipulus, Florentiae literas humaniores professus est et medendi artem, pluresque graecos auctores cum suis adnotatt. e Iuntarum officina emisit. v. *Bandin.* l. I. l. p. 67. f.

Duabus postremis fabulis a se eodem anno
editis hanc praemisit epistolam:

Bernardus Iunta, nobili patritio domino Francisco Accolto
electo Ep̃o anconitano S. P. D.

Aldus Manutius Romanus vir sane eruditus studioforumque
amicissimus nouem iampridem Aristophanis comedias eudendas di-
ligentissime curauit. easdem hic quoque nos maxima diligentia
recognitas sumoque labore castigatas nostris typis meliores reddere
conati sumus. quibus absolutis tueque nomini dicata polliciti su-
mus data copia alias quoque nouem illis addere. Venit mi Fran-
cisce expectata dies illa in qua ex vrbinata bibliotheca antiquissi-
mum Aristophanis exemplar nacti sumus ibique inter alias *Αντιγόνην*
vel *Θερμοπύλας*, id est *Lystratem* et *Cereri sacrificantes*
feminas non alia visus comedias inuenimus, hasque et tuo nomi-
ne eudere tibi dicare amicorum optime visum est. Nec te
ignorare velim vir doctissime, plus alia truncatas, mutilatasque
has esse comedias, quibus emendandis lynceis vt aiunt oculis opus
fuisse non dubites, quamobrem si quid in eis fortasse inuenies quod
tuis plus aequo purgatissimas laedat laceretque aurea, non nobis
nostraeque erga te amicitiae ac potius obseruantiae, sed exempla-
rium penuriae tribuas atque raritati concedas. Vale nostri nostra-
rumque lucubrationum non immemor. Florentiae. X. ianuarii
MDXV.

Praefatio editionis Florentinae secundae.

(1525.)

Benedicto Accoltæ p) Archiepiscopo Rauennati ac Cle. VII:
 Pont. Maximi a secretis poenitiff. Antonius Fracinus
 Varchienfis. S.

Fuit iam pridem, Pontifex permagne, maioribus nostris hæc
 et non spernenda, consuetudo, ut quoties quis apud aliquem
 principem gratiam inire vellet, is illi muneri apportaret ex rebus
 suis vel quas charissimas et in delitiis haberet, vel quibus illum
 plurimum oblectari intelligeret. Hinc legimus huic dono datos
 preciosissimos lapillos, illi velocissimos equos, huic rursus aureas
 purpureasque vestes, illi vero quia bonarum artium studia secta-
 rentur, vetustissima tum graecorum tum latiuorum scriptorum
 exemplaria. Multi praeterea ob hanc eandem, puto, causam, sua
 scripta summis etiam regibus nuncuparunt, ut Iulius Pollux ad
 Commodum Caesarem de grammatica, M. Vitruuius ad Augustum
 de architectura, Oppianus de Piscibus ad Antonium, Diophanes
 ad Regem Deiotarum de agricultura, nonnulli etiam aliorum scri-
 pta per negligentiam ad perniciem habentia collatis in vnum mul-
 tis exemplaribus, in meliorem formam suo labore industriaque
 restituta principibus viris dedicarunt. Horum nos exemplum imi-
 tati, licet labori nostro legentium gratia haudquaquam par futura
 videatur, ad recognitionem romanae graecaeque linguae scripto-
 rum, curam omnium pulcherrimam, animum operamque conuertimus.
 quæ res quanto labori nobis fuerit et adhuc futura sit, testi-
 monio sint aliquot boni authores, quorum scripta, iam situ obruta
 et ad interitum spectantia, à nobis summo labore pristinae inte-
 gritati restituta in lucem prodierunt. Inter alia recognouimus
 Aristophanis, Comicoꝝ omnium lepidissimi, nouem Comoedias
 vere graeci candoris eloquique delicias, cum sale suo, lepore po-

p) Cf. de eo Bandin. *Annal. typ. Iunt.* I. p. 69. 137. II. 205.
 Diuersus fuit ab antiquiore Bened. Accolto, historico et ICTO,
 v. Saxii *Onom.* II. p. 453. vti ab Francisco Accolto Aretino
 saec. XV. (v. Sax. VII, 288.) discernendus est.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

litissimisque facetiis delectet multum, sententiarum vero luminum plurimum prodasse possit, ad hoc Arsenii Cretensis, Archiepiscopi Monembasiae, magna eruditione viri acerrimo iudicio vsi, dum is Florentiae adolescentulos illos, quos Leo, Pont. Max. ad reparandam graecae linguae iacturam ex media Graecia accersuerat, instituit. In qua quidem recognitione hoc inprimis gloriari licet, nos omnium primos in Comoedia, cui titulus est *εἰς τὴν*, ad sexaginta versiculos nostra diligentia repertos restituisse. Has Comoedias nunc primum diligentissime excusas, commentariis aentas atque indice copiosissimo exornatas, tuo illustri nomini, Pontifex permagne, dicare cogitantes, Petrus Gerius, eximia probitate vir, tibi et vniuersae familiae tuae deditissimus, nobis vero arctissima assinitate coniunctus, est adhortatus, cum eorum more qui aliorum scripta, vt paulo ante dicebamus, à se pristino candori restituta summa regibus dedicarunt, vt initam apud te iamdudum gratiam, dum adhuc adolescentulus Flurentiae acri studio bona disciplina operam dabas, renouaremus, renouatamque confirmaremus, tum quia patrocinii quodam iure tibi tamquam inuicem altori debentur literatorum vigiliae. Omitto hoc loco iudicii tui grauitatem, ingenii magnitudinem, egregiam romane graecaeque linguae eruditionem, fidem summam, humanitatem singularem, quibus ad promerendam hominum gratiam assidue vteris, adeo vt non immerito Cle. Pont. Max. acerrimus ingeniorum perscrutator, te ex omnibus vnum elegerit, cui duarum Dioecesium Rauennae a. ac Cremouae curam demandaret et quem, quod omnes admiramur, ad maiora namque procul dubio vocaria, poenitiss. arcanis admitteret, nam grauiori praeconio quam hoc breuissimo titulo virtutum tuarum laudes celebrandas putamus. Bona igitur ani suscipe nostras qualescumque sunt lucubrationes exiguum sane munus at ex eorum genere, quae soleant hominum famam aeternitati consecrare, bonasque disciplinas, quod facis, amplexare et soue. Vale ac longum viue tuis felix clarus postaritati victurus.

Aemilii Porti praefatio graeca.

Αἰμίλιος Πόρτος ὁ Φραγκίσκου Πόρτου τοῦ Κρητὸς τοῦ
ἐντευξομένου εὖ πρῶττε.

Οἱ τῶν φιλετῶν καὶ σκαῶν ἀδελφῶν, ὦ φιλέλληνες, τοτὶ μὲν τοῖς
ἄλλοις πένους διαδιδῶς ὑφηρεῖν καὶ παρατίμῃ σφραγίζεσθαι φιλεῖ-
σιν, τῶν μύμων καὶ ὀϊζος, εἰ δυνατόν αἰνέει τύχῃ· τοτὶ δὲ τοῖς ἑαυτῶν
λόγους καὶ περὶ κατιῦ λουτολογίας σπουδῆς ἰδίῳ ἑκάστῳ εἰσάγει εἰσφυσῶν
φιλετιμῶνται. τοιαῦτα δὲ φιλετιμίαν καὶ σκαίτητος μαρτῶν ἡμῶς μισθῶ-
τες τοῦτους εἰς ὕμνον μισέσθαι· τοῖς δὲ τῶν σκαῶν καὶ δικαίων ἀδελφῶν
καλῶς παραδείγμασι δαδευθεῖν καὶ τὸ εἰσὶν δικαίῳ ἑκάστῳ ἔμειν προ-
λήμειν, καὶ τοῖς ἡμῶν εὐεργέταις τὰς ἱφιλαμένους τιμὰς ἀειδέσθαι καὶ τὰς
αὐτῶν εὐεργετίας πᾶσι φανερὰς ποιῶν προθύμως ἐξέδοσαν. Ἐν δὲ τοῖς
ἡμῶν λόγοις πολλὸν μὲν ἀληθείας παρρησίαν, εὐδομίαν δὲ θυμῶν ὑπερίαν
εὐρύειν. πῶς γὰρ καὶ πῶς ἢ τὸ τῶν σφαλμάτων πλῆθος, ὃ τὸν Ἀρι-
στοφάνη καὶ τὰ παλαιὰ εἰς αὐτὸν σχόλιον πρότερον ἐλαμίνοντο, καὶ τῆς Ἀρ-
τιφῆς ἵστορος τὴν εὐτρακίαν, τὴν κομύδην, τὴν ἰσθμὴν καὶ χάριν ἐφά-
νιστο, εὐδὲ τῶν μετρίως ἡφαλαδερμένων ἄγων. ταῦτα δὲ τσαλῆτος δι-
φραδῆς καλῶματα τοῖς τοῖς Ἀριστοφάνους ἔργοις ἐντυχθεῖ. ἐπιθυμῶντας
ἐτάρασαν, καὶ τὸν ὅτι αὐτοῦ λογιζόμενον τὸ σκοπεῖν καὶ δύσγωνιαν τοῖς
φιλέλλησι ἀπὸ τῶν Ἀριστοφάνων ποιημάτων ἀείρειναι. ἡμῶν δὲ κλίτον
ἢν χρίνον ἀμυχανῶσι, καὶ καὶ τρακίῃν ἀπερῶσι, τίλος παρὰ αὐτῶν
προδοκίαν λαμπρὴν Ἰλαμῆς φέγγος, ἔπει εὐγενέστερος καὶ ταῖς Μούσαις
φιλάτος ἀνὴρ, ΟΔΘΑΡΔΟΣ ΕΙΖΕΤΟΣ ἰσχυρὸν τὸν τοῦ σκαῶν πικρότητα
δισκαίδου. τίς οὖν ταύτης τῆς πεποιθῆς αἰθρίας ἀνδρὶ τηλικούτῃ χαριέ-
ρῃ φειδέσει; τίς οὕτω κακῶδες, τίς οὕτω φθονερὲς, ὥς τιμῶν καὶ
τοσαῦτα τοῦ πάντος τῆς ἑλληνικῆς γλώττης ἱερὰς εὖ ποιήσας εὐεργετή-
ματα σιωπῇ ἰδίῳ; Οὐτὶς τῇ συνέσει εὐεργετῇ καὶ παιδείᾳ ἐνιμιλίῃ
τὸν Ἀριστοφάνη εἰς τὸν ἀρχαίον πλοῦτος καὶ αἰσιν αὐτῶν ἀνίσταται. πρὸς
δὲ τοῦτους καὶ μεγάλῃ παντίαν καὶ τὸν δακτύλων πλῆθος πλουτίας
ἐλαμνεν, ἥκει αὐτοῦ τὴν εὐγένειαν, τὰ ἐπιτηδεύματα καὶ πολύτρετον
ἐπειρῶν ἀρεσκῶν ἡμῶν. ἢ γὰρ αὐτοῦ εὐφροσύνη καὶ περιβήτος ἐκεί-
νη τὸν ἀγαθὸν ἡμέτερος προαιρέσεις σπουδῇ περὶ τῆς ἀληθινῆς κατε-
δυμάτων μακροτέρως ἀσπυρῆς ἐπέχει. Εἰς τὸν δὲ τοῖς ἔργοις ἢ ταῖς
καταῖς δικαίῳ ἐλαμνῶν τῶν ἡμῶν εὐεργετῶν πῶς αὐτίκα λαμβάνει. Εἰ
δὲ τίς καὶ τὸν ἡμῶν μικρὰν συνεισφέρειν ἀποδεικνύει εἶναι, τοῖς χαρὰς
καὶ τῶν μεγάλῃν εἶναι, καὶ πρὸς μεζῶν ἐπιχειρήσει τάχα προ-

τρέφει. παρὶ δὲ κορυφίας καὶ τῶν αὐτῆς μερῶν ἔτι πολλὰ πολλὰ παρθε-
 ναι, ἃ καὶ νῦν ἔχομεν ἐκτετατότατα, διὰ πλείονον ἐν τῷ παρόντι μῦθος
 λατύνει. Ἐπειδὴ μέντοι τῶν ἀντικεινῶν τις ἴσως ἂν εἴποι τοὺς τὰς Ἑλλεν-
 κας κορυφίας κατὰ τὴν τῶν Λατίνων παρθέσιον διαμερῆν ἐκτετατόταταις
 καινῆς καὶ παραβέβηκεν διδαχῆς εἰσρηγνῶτας φανέναι. καὶ γὰρ οὐ μόνον ἐν
 δράματι λατύνει διαμερῆσαι καὶ μέρεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῶν ἐννομάτων
 διελύκει παρὰ πάντων τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων γινώμεν ἀκαμφθίστατος κα-
 νοτομῆσαι δοκεῖσιν. ἀλλὰ τοῦτον κρίνει τοῖς ἱμνωτικτέροις ἴσως. παρὶ δὲ
 λίξιον καὶ θωπῶν τινων, ὅς ἐν τοῖς Ἀρσιφάνειος παλαιαῖς ἐκείλαις πολ-
 λάκις ἔμην ἀπαγγέλλας καὶ τὴν τῆς ἀπαγγέλλας ἑρμηνείαν διὰ τὴν ἡγῶμαι αὐτῶν
 ἀεὶ φανῶν σφοδρὰ κοινολύσεις εἰσέταμαι, ὡς σαφέστατα καὶ βραχυτάτα διηγή-
 σιμαι, λίγην περισσεύμαι. τοῦ δὲ τελεμαχίου τὸ βάρος καὶ τοῦ ποδῶν
 τὸ μέγεθος αἰνθάνομαι. καὶ γὰρ ἐς τοιαῦτα ἀλαζονείας, μᾶλλον δὲ φρο-
 νεβλαβείας οὐ προέβλεπον, ὡς ὅτι ἡμῶν τῶν αὐτῶν δεδομένων (ὅτι οὐδὲν
 γὰρ εἴτε τῶν πάλαι εἴτε τῶν νῦν ἀνδρῶν οὐδὲμίαν παρὶ τούτων μίμνηται
 οἷον πεποιημένον) ἀκριβοτάτην ἱερηνίαν εἰσδύονταί τε καὶ ἡμῶν ἀλλὰ τῇ
 συνοχῇ φίλων δοῖται καὶ τῶν κρείστων παραλαβῆσαι συγχωρεῖν ἡτοκασθέναι,
 εἰ τοῖσιν τελευτῇ τι καὶ παρακαταδομένον ἢ τίς ἐξῆς ἀντιθέσταιν εἰπὼν
 δέξαι, τούτων ἐγγυημάτων αἰτιῶμαι. τὰς δὲ τῶν Ἑλλων ἐξουσίαις εἴτε
 βασιλευσίν τε ἢ πικροτάταις εἶναι καταμάθω, μετὰ φιλεμμάτους προεχέει
 ἡμῶν ἀπείρου καὶ τοὺς ἄλλα φρονέοντας ἔκρινεν οὐκ ἔστιν. Καίρις
 οὖν ἀρετῆς ζητεῖν τὰς τῆς εἰσέσεως, τῆς ἐκείσεως, τῆς ἐκείσεως, τῆς
 ἐκείσεως, τῆς ἐκείσεως καὶ τῆς ἀντιθέσεως σημασίας, ἵνα τούτων
 ἀλλοδαπὴν καὶ χρεῖται ἐν τῶν ἀπαρχόντων εἰρεῖν καὶ τοῖς ἀντιθέσταιν. ταῦτα
 γὰρ ἡμεῖς οὐκ ἴδιον οὐδὲ μικρὴν ἀπορρήματα καὶ δυσχερεῖαν ἀπαλαχθέν-
 τας εὐφρανέσθαι. παρὶ δὲ τῶν περιβλημάτων ὡς ἐξουσίαν εὐφρανέσθαι ζητεῖ-
 μεν, ἐν τῆς ἐκείσεως τῶν παλαιῶν Ἀρσιφάνειος σχολίων ὅτι ἡμῶν σπου-
 δαίως ἀπαγγελλόμενων τὰ πικρῶς ἔχον φανέντα διελύκει. Τὸ τῆς εἰσέ-
 σεως ὅμοιον τοῖς δράματιν ἱσομετέσθαι, καὶ πρῶτον εἰδέναι εἴτε ἀρχὴν ση-
 μαίνειν εἰσέσαι. ὅπως δὲ ἐν τοῖς πεζοῖς τῶν λίγων ἴσως ἔτι πλείον προεί-
 μα ἐν διαφύσει τοῦ αὐτοῦ λόγον χωρίαις διὰ τὰς καινὰς καινῶν πραγμά-
 των ἐξουσίαις τίθεται, αὐτὰ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι πλείους εἰσέσεις ἐν
 διαφύσει αὐτοῦ μέρεσι κατ' ἀρχὰς ὡς καινὰ καινῶν μελῶν προείμα ἐν τοῖς
 σχολίοις τεθείσας εἰσέσεις. ἀλλὰ καὶ δὲ τῇ τῆς εἰσέσεως ὁμοιότητι διελύ-
 ται καινὴν τι καινῶν ἐπὶ καὶ εἶχον εἶναι καὶ συνάδουσαν μετὰ τὸ πρῶ-
 τον ἐν τῷ αὐτῷ δράματι αἰμῶναι, ἢ τῶν προεχόμενων ἢ συνοκατάσειν
 καὶ βιβλῶναι, ἢ εἰρεῖν καὶ συνδύοναι, ἢ ἐκείσεως, ἢ καινῶν τινος πρῶ-
 γματος καινὴν ἀντίφασιν ἐκείσεως. μετὰ δὲ τὴν εἰσέσιν πλείονας ἢ
 ἐκείσεως ἐκείσεως, ἢ δεικνύναι τι λόγον μέρος τῇ τάξει μόνον (ὡς ἐν

[illegible]

τὸ μέχρι τῆς ἐκείνου τοῦ χοροῦ, τὸ δεύτερον, χοριῶδες, τὸ τοῦ χοροῦ διδύ-
μων μέλος. τὸ τρίτον ἐκείθεν, τὸ μεταρῶ δις χοριῶδες μέλῳ. τὸ τέ-
ταρτον, ἤθεος, τὸ τοῦ χοροῦ ἐπὶ τῇ τέλει λογόμενον. ἀλλ' ὅμως οὗτο ὃ
ἐκείθεν, οὗτο ὃ ἐκείθεν, οὗτο τὰ λοιπὰ ἐν ταῖς τοῦ δράματος μέρεσι
ἔχοντα, μᾶλλον δὲ τῶν τοιᾶ καὶ ποιόντων μέρος ἐκείνου σημαίνει. οὐκ
ἀλλ' ἐν ταῖς πάντα ἐν τῇ αὐτῇ δράματι τίθενται. Ἐπεὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν
Πινδαρεῶν αἰῶνι τρεφῆς ἦσαν ἀντιτροφεῖς, καὶ τρεφῆς καὶ ἀντιτροφεῖς ἦσαν
ἰσχυρῶς εἰσένοστοι, οὗτοι καὶ πολλοὶς ἐν οὖροις μέντοι ἐν δράματι ἐκεί-
θεν, ἡθεῖον, παρὰ τὸν καὶ ἀντίθεον. καὶ τότε κατὰ τὸν τῶν νεωτέρων
διακρίσειν ὃ ἐκείθεν τῇ τριλογία, ὃ ἡθεῖον τῇ πρῶτῃ, ὃ παρὰ τὸν τῇ
ἐκείθεν, ὃ ἀντίθεον τῇ κατατροφῇ κατ' ἀναλογίαν τοῖς ἰσοδυναμοῦσι διευκ.
Ἐπεὶ οὐ παντελῶς ἀ-ἴσταντο ἴστω δὲ, καὶ ταύτας τὰς λέξεις οὐ μέντοι γενναίως
ἐκείθεν ἐκείθεν τοῦ δράματος περιεχόμενοι μέρος χωρὶς περιεχόμενοι ἀρ-
μεῖον, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκείνῳ τῶν νεωτέρων μέρει, καθότι ἐν ταῖς παλαιαῖς
σχολαῖς πολλοὶς ἐκείθεν, ἔφη τοιᾶ καὶ εἰσένοστοι. καὶ τοῦτο εὐλογον.
Ἰστω γὰρ τοῦ δράματος μέρος χωριζόμενα τὸν Πινδαρεῶν ἐκείθεν καὶ πρῶτον
ἐκείθεν, ὡς τοῦ λόγου ἀρχὴν ἔχει, τὸν ἡθεῖον ὡς περιεχόμενον καὶ τὸν
γραφόμενον ἰσχυρῶς ἐκείθεν, τὸν παρὰ τὸν ὡς τοῦ λόγου περιεχόμενον
καὶ μεζόνιος εὐφροσύνης ἴστω μακροτέρῃς ἔχον. τὸν ἀντίθεον δὲ ὡς τὸν
λογισμὸν τέλει, οὗτοι τῆς ἰσχυρῆς γνώμης ἀντιτροφεῖς καὶ αἰσχυροί.
Ὅταν δὲ ὃ ἐκείθεν τῇ ἐκείθεν καὶ ὃ ἀντίθεον τῇ ἐκείθεν προστίθεται,
καὶ ταῦτα τοῦ λόγου περιεχόμενα σημαίνει φαίνεται. ἐν ταῖς δὲ οὗτοι
παντὶ τῶν ἰσῶν καὶ μέτρων γένος οὗτοι τῶν εἰχῶν ὃ αὐτῆς καὶ ὡς ἐκείθεν
τῆς ἀρχῆς ἀλλ' ἐκείθεν, ἀλλὰ κατὰ τὸν τοῦ ποιητοῦ πρῶτον τὸν ἴστω,
τὸ μέτρον, τὸν ἀρχὴν, τὸν ποιόντα καὶ τὰ σχήματα ἐν διαφύσει τοῦ
αὐτοῦ δράματος χωρὶς διαφύσει αἰσχυροὶ καταλαμβάνει. ἴστω δὲ καὶ τὰ πα-
λαιὰ τὰ ἐκείθεν τῶν λέξεων ἰσχυροὶ μὲν ἄλλοι ὃ τῶν καὶ συνεχῶς τῶν
ἐκείθεν δράματος γραφόμενον βόλεται σημαίνει, οὗτοι τὸ εὐφροσύνη αὐτῶν
σημα. οὗτοι ἴστω αὐτῶν μέρος νομοί. καὶ τοῦτο μὲν τῶν περιεχομένων
πολλὰ βραχυτέρων, ἀσχετότερων καὶ σαφέστερον φαίνεται, ὡς ἐκείθεν δὲ ἰσχυροί
καὶ ἀντιτροφεῖς ἀσχετοὶ οὗτοι καθότι. ἀλλ' ἐν ταῖς πάντων τῶν λε-
γομένων εἰσῶν τῆς καὶ ἐκείθεν τῶν σημαίνει ὃ μέντοι ἐκείθεν τῆς ἀρ-
μοῦς παλαιῶν σχολῶν ἀσχυρῶς καὶ ἀντιτροφεῖς ἔχον, ταῦτα πᾶσι προ-
τίθημι, καὶ τοῦτον ἔκτατον καὶ πρῶτον τῆς ἰσχυρῆς καὶ φιλοπρόθυμης
πρῶτης ἐκείθεν ἀντιτροφῆς. τοῦ δὲ τῶν ἐκείθεν λέξεων βολῆν διδόνοντες
μακροτέρως εὐφροσύνην ὑπάρχειν οἷον αἰσχυροί. τῶν γὰρ παλαιῶν οἷον φιλο-
πρόθυμοι. —

Ex Aemilii Porti epistola dedicatoria ad Odoar-
dum Bifetum D. de Charlay.

— Quamvis linguae graecae plurimos optimosque scriptores esse constet, quos magna cum laude possumus imitari, si quis tamen Aristophanem, ut eximium Attici leporis exemplar, caeteris anteponat, a veritatis seopo fortasse non aberrarit. Facundiam enim et in dicendo suauitatem incredibilem habet. Haec in multorum animis ingens huius auctoritas studium excitarunt. Haec Aristophani multos amatores conciliarunt. Haec Iohannem illum Antiochenum, summorum theologorum lumen, qui propter aureum eloquentiae flumen Chrysostomi cognomen obtinuit, ad huius poetae quotidianam lectionem impulerunt, ex qua maximam tum facundiae tum vehementiae suae partem in corripiendis vitiis hausisse fertur. Ut Alexander Homeri poema, sic etiam praestantissimus iste Theologus Aristophanem puluillo subdere solebat, quemadmodum a viris fide dignis memoriae proditum. Quare nihil praeter pietatem ab illis factum videtur, qui nunc, ut iuuentutem graecarum literarum studiosam iuuant, eique ad Atticae eloquentiae intelligentiam ac notitiam aditum faciliorem patefacerent, simplicissimam grauiissimorum errorum in hoc auctore per vetustatis inuidiam et hominum ineuriam natorum segetem pro viribus purgare, et obscurissimos quosque locos dilucidius explicare sunt conati. Huius tamen poetae scripta, ut suauissimas rosas spinis acutissimis circumseptas, prudenter legere debemus. — Quod si quis Aristophanem ob multa cum dicta tum facta vere flagitiosa, quae priscum illud dicendi genus comicum redolent, de medio tollendum censet, idem et caeteros omnes tam Graecos quam Latinos scriptores eadem de causa perdendos esse censet. — Multa in Aristophane valde damnanda fateor, multa tamen in eodem magnam laudem merentur: omnem dictorum, omnem factorum impuritatem ac impietatem damno: sed Atticae linguae puritas, elegantia, copia, suauitas, in variarum vocum aptissima compositione felicitas, multorum vocabulorum rerumque ad forum, ad iudicia, variasque scientias spectantium interpretatio cur a me damnetur? Ille vitiorum acerrimus est obseruator ac reprehensor. Ille virorum, hic mulierum mores et ingenium suis coloribus insignitum ut penicillo nobis depingit. Quibus in rebus et

quomodo quisque peccet, quam animaduersionem, quas poenas pro vitiorum grauitate promeretur, aperte demonstrat, cum multis aliis in locis passim, tum vero praecipue in illis, quos Comici *νεφελέαι* appellant, modo summos Atheniensis Reip. magistratus et vniuersum populum, modo singulos cines carpit, obiurgat, officii sui monet, a vitiis deterret et ad virtutis studium pluribus hortatur. Haec igitur ipsi laudem non vulgarem conciliant. — In hac postrema Aristoph. editione, quae caeteris omnibus longe praestantior in lucem prodit, tu 9) pulcherrimas quasque tuae singularis doctrinae castigationes, meditationes et ornamenta mihi benigne suppeditasti. — Quod si quid et ego in hac nouissima expeditione contra tot grauissimorum errorum millia, quae miserum Aristophanem ante densissimis tenebrarum copiis obsessum premebant et variis insultibus vexabant, tuis auspiciis ductuque feliciter suscepta praestitisse videor, hoc quoque tuum est. — Datum Lausannae Cal. Iunii 1589.

9) Alloquitur Bisetum.

Aemilius Portus Fr. Porti Cretenfis F.

Candido Lectori S.

En tibi, candide Lector, *ἀνδρῆς*, imo vero (vt Aristophanico vocabulo ordiar) *ἀνδρῆς* ἢ *Ἀριστοφάνης*, qui dudum sub Aristophanis nomine delituit: hoc est, Aristophanis quae nunc extant Comediae multifariam haecenus et mutilatae et deformatae, summa diligentia instauratae, et pristino nitore (quantum fieri potuit) restituta. Quorum autem opera magna hic et propemodum Herculeus labor ad exitum satia felicem fuerit perductus, rem, vt habet, sincere narrabo. Ante aliquot annos accidit, vt nobilia quidam Callus, qui se (ea fuit viuentia modestia) non fuisset passus nominari, Lausanna iter faciens, vt longius progrediretur, ibi dies nonnullos sibi obiter terendos putarit, vt quorundam veterum amicorum precibus ac votis indulgeret. — Quoniam autem ipsum inprimis linguae graecae et amantissimum et studiosissimum ab omnibus amicis praedicari intellexeram, ego, qui sum *φιλάλαν*, *φιλόμουνος* καὶ *φιλόμαθός*, summo desiderio amicitiae atque familiaritatis cum tanto viro contrahendae flagrare coepi. — Cum in amici communis aedibus vna pranderemus inter familiaria variis de rebus colloquia, vt est moris, sermo factus est de poetis graecis. Tunc ille summis laudibus Aristophanem euehero tum ob ingenii acumen et festiuitatem, tum quod in eo praecipue linguae proprietates et Atticus lepos vbique eluceret. Addebat, illius lectione (qua vel maximum illud Theologorum lumen Iohannem Chrysostorum olim delectatum ferunt) se quoque mirifice delectari et illius frequenti repetitione multa, quae in vulgatis exemplaribus deprauata leguntur, emendasse; multa in antiquis scholiis aut omissa aut negligentius tractata explicuisse ac illustrasse; quin etiam in duas postremas comoedias, quae ad hoc usque tempus nuda in lucem prodierant, iustos et accuratos commentarios ad reliquorum normam iam pridem instruxisse. — Illum igitur orauī, vt haec mihi per otium accuratius legenda ac perpendenda permitteret. At ia recusare, et negare dignam esse rem, quae in hominum conspectum veniret, quod haec, dum esset iunior, animi gratia, vtque Aristophanem sibi familiorem ac notiozem redderet, sibi soli ceu quoddam Atticae linguae penum parasset. — Tandem tamen meae et amicorum, qui tum aderant, sententiae precibusque cedens,

Imo, inquit, mi Porte, fac vt lubet. Quicquid id est, hoc tuo arbitrio et censurae committo. Si ex his lenioribus magis aliquid in commune literatorum commodum putas accessurum, tibiue tantum superest otii, vt tua lima expolire et exornare, atque adeo inchoatum opus absoluere et velis et possis, esto, per me licet, in lucem etiam haec, qualiacumque tandem futura sunt, emittas, ea tamen lege, vt nomini parcas. — Hoc ingenue fatebor, me in his Aristophanicis obseruationibus sexcentos locos, qui ante ant deprauati aut minus perspicui erant, summo cum iudicio et iocredibili dexteritate ac felicitate correctos inuenisse. Si quid tamen hic deesse videbatur (vt certe non pauca deerant), id ego pro virili addere et opus Marte meo perfectius reddere sum conatus. — Quamobrem illud ausim non arroganter asseuerare nullos aut perpaucos remansisse intactos, nisi si qui forte Oedipo coniectore indigeant.

Porro quid in hac editione tibi nunc exhibeatur, accipe. Primum poëtae textus innumeris in locis fideliter et religiose emendatus, quod et in ipsis antiquis scholiis accurate factum comperies. Quicquid transpositum erat, id in suas sedes deouo reductum. Quicquid omissum aut obscurius declaratum, hoc additum et dilucidius explicatum et asterisco notatum, vt a scholiis iam vulgatis discerneretur. Interpunctiones suo loco non collocatae, quae sensum plerumque peruertebant, vbiue restitutae, omnis vocationis *anastrophe* sublata. Personarum interloquentium multis in locis nomina transposita et perturbata in suas sedes reducta. Postremæ duæ Comoediae ab initio ad finem vsque nouis ac amplis commentariis illustratae. Quæ in re cum alios multos tum praecipue Suidam, Hesychium, Eustathium, Iulium Pollucem, Stephanum *καὶ τῶν ἄλλων, καὶ μάλιστα Ἐρυστράτου*, Sophoclis, Aeschyli, Euripidis graecos commentatores, Strabonem, Athenaeum et Pausaniam, prout unusquisque aliquid ad rem praesentem dicere videbatur, maxima fide et diligentia sumus sequuti. Quicquid ex horum scriptis deponi non potuit, hoc ipsum nos firmissimis iudicii coniecturis nixi, sensus et mentis poëtae ratione habita, pro virili sopeditauimus. Quouiam vero Comoediarum partitiones a Latinis receptae sub his nominibus, actus primus, sceca prima et deinceps in nullo graeco exemplari reperiuntur, sed integrae comoediae sine illa huiusmodi distinctionis nota manifesta descriptae leguntur, quod maximam obscuritatem ac anxietatem lectori parit, operæ

pretium nos facturos duximus, si relictis vocabulis, ne quid peregrini in Graeciam inuohere videremur, rem ipsam simpliciter aperiremus. — Ante omnia statim post cuiusque Comoediae argumentum collocata est accuratio, quam prius, personarum descriptio, idque eo ordine, quo in scenam prodeunt. In toto Comoediae contextu, quoties occurrit personarum aut mutatio aut accessio, aut quoties noua materia tractari incipit, prima primum versus vox maiusculo caractere notatur, et in ipsa fronte ipsorum interlocutorum nomina praebentur, ut et a Latinis factitatum videmus. In scholiis vero aut vocum interpretationem ponitur breue aliquod argumentum, quod rerum, quae ibi continentur, summa capita declarat. — Sic facetiae et Attici illi lepores, et sales, qui prius in Arist. delibescabant, melius agnoscuntur. Illud etiam silentio minime praetereundum, versus omnes diligenter examinatos, et quos potuimus sine sensus et constructionis iactura, leuissima vulgatae lectionis mutatione facta, ad legis metricae regulas fucere reuocatos: horum quidem plurimi ante claudicabant, syllaba, aut etiam pede integro breuiores vel longiores. Quod ut plurimum accidisse videbatur vel propter articuli necessarii aut particularum indeclinabilium (quales sunt *ἄν, αὖ, γέ* et aliae huiusmodi,) praetermissionem aut propter earundem superfluum additionem; item propter adiectionem aut detractiōem litterae *ν*, quae nominum et participiorum datiuus pluralibus addi solet, et verborum tertiis personis pluralis numeri. — Erat et alius frequens error, quem typographorum incuria in ipsam poetae textum irroperare passa fuerat, quum videlicet duarum syllabarum *αἰῶν*, ut *αἰῶνι, αἰῶνι, αἰῶνι*, aut monometra, quae separata linea scribenda erant, perperam cum sequenti versu confuudebantur aut praecedenti annectebantur. In strophis etiam et antistrophis, quae breuioribus versibus constare solent, saepe duo versus in vnum coalescant et contra vnus in duos perperam resolutus erat. Nonnulla etiam in ipso poetae textu scholiorum lectionem sequuti correximus. Multa etiam, praecipue vero in extremis comoediis sunt emendata, quae a variarum dialectorum imperitis hominibus non correcta sed deprauata videri potuissent. Videudum enim erat et attente perpendendum quinam essent, qui loquebantur. Nam plerumque Thessalus aut Lacon aut Acharnenfis aut Athenienfis aut Boeotus, vrbanns aut rusticus, doctus aut indoctus, vir aut mulier, dominus aut seruus aliquis in scenam introducit, qui pro varia per-

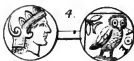
sonae, sexus, fortunae, regionis, viris locique conditione, vario etiam vitur sermone, quod Aristophanes consulto voluit obseruare, ut unicuique, quod suum est, attribueret, atque *τὸ ἑκάστῳ* seruariet, et si quid praeter decorum et eruditum loquendi genus afferretur, risum inde caperet, quod Comici sibi potissimum proponunt. In nonnullis etiam comoediis argumenta, quae versibus perscripta fuerant et tamen perpetua linearum serie non aliter ac oratio soluta legebantur, rursus distincta sunt et ad pristinos legis metricae numeros reuocata. Idem etiam factum in variis variorum poetarum versibus, qui sparsim in vetustis scholiis ita erant scripti et confusi, ut non versus, at oratio soluta viderentur. Item nonnullae historiae ex diuersa auctoribus allatae, et tamen corruptae, ex ipsa archetypia sunt restitutae. Haec sunt, candide lector, quae in hac nouissima huius poetae editione praestitimus. Quod si quis verbis nostris fidem habere nolit, hanc saltem cum caeteris omnibus conferre ne grauetur. Tunc enim longe plura, quam quae a nobis sunt dicta, respice reperiet. —

Quae praeterea, graece latineue, ab antiquis aut recentioribus grammaticis scripta, ad comoediae antiquae naturam, et ad vitam atque defensionem Aristophanis spectantis, editores addiderunt, quaeue alii nuper disputarunt, secundo Commentariorum volumini praemittentur.

3.5.192

x611

2.

COMMENTARII

IN

ARISTOPHANIS PLUTVM.

Plutus Aristophanis duplex fuit, prior et posterior. Prioris [quam fabulam poeta ipse docuit s. spectandam edidit a. 4. Olymp. XCII. archonte Diocle, v. Schol. ad v. 179. Fisch.] meminit Schol. Ar. ad Ran. 1125. Posterioris idem Schol. ad Plut. 115. 173. 1147. et Athen. init. l. IX. p. 368. Caf. Posterior, quae erat *δυναμηνή* siue recen-
tatio (retractatio) prioris, acta fuit viginti annis post priorem, teste Schol. Ar. Pl. 173. archonte Athenis Antipatro, a. 4. Ol. XCVII. vt docet Anonymus in arg. fabulae [add. Sam. Petitus Misc. I, 2 et 16. — et quidem per Ararotem, filium Arist. maximum; fuerunt enim Aristophani filii tres, Araros, Philippus, et Philetacrus. F.]

Quae hodie exstat fabula, ex priore et posteriore mixta [aut e priore nonnulla translata habere] videtur, Nam non eam esse priorem Plutum, inde patet, quod in ea occurrant notae quaedam temporis, quae priori Pluto minime conueniant; v. Schol. Plut. 173. et 1147. et ex eo Petitus Misc. I, 16. Praeterea Schol. ad Ran. 1125. locum quemdam citat ex Pluto priore, qui in hac fabula non reperitur.

Contra ex priore Pluto oportet sumta esse loca illa; in quibus *δυναμηνή* quidam perstringuntur, vt Pamphilus 174. Agyrrius 176. Philepsius 177. Philonides 179. et 303. Aristyllus 314. Nam tempore Pluti posterioris lege
Comm. in Aristoph. Tom. I. A

lata iam vetitum erat, expresso nomine in scena quemquam comico sale perficere, vt testatur Anon. in vita Arist. et pluribus probat Petitus de Leg. Att. p. 80. f. (151. f. Wessel.). Eadem autem licentia Comicis adhuc concessa erat tempore Pluti prioris, 20. annis ante actae fabulae. Praeterea si standum est auctoritate vet. Schol. versus hos duos 115. et 119. oportet esse ex priore Pluto, quippe poeta, eodem Schol. teste, in posteriore emendauerat et immutauerat. [Fisch. censet irreplisse nonnullis locis versus et verba e priore Pluto, vt 115. 119. 122. 216. Cf. etiam Harles. ad Fabric. B. Gr. II. 362.]

Fabulas Pluti nomine praeter Arist. et alii Comici olim docuerunt, vt Cratinus Athen. IV. p. 138., Epicharmus ap. eund. VI. p. 235. Nicostratus ib. VI. p. 247. Archippus testibus Schol. Arist. ad Vesp. et Au. et Polluc. Onom. VII. (63.) et X. [136. Cf. Fabric. B. Gr. T. II. in Not. Com. deperd. p. 423. etc.] *Kuster*.

Fabulas de eodem argumento bis subinde a Comicis ac Tragicis editas praeter ea, quae hac de re leguntur ap. Athen. et in didascaliiis vet. aut in gr. ad hunc Comicum Scholiis docet Galeus ad Hippocr. de acutis morb. I. I. 4. (T. V. p. 38. ed. Basil.). Eundem Galenum nominum πολιτικῶν, quae ap. Arist. occurrunt, libros V. ac de vocibus, quae sunt Comicis propriae, librum singularem scripsisse monuit ad Athen. Calaubonus p. 4. [cf. Fabric. B. Gr. V. p. 470. Harl.]. Haud ambigendum puto, quin secundus Plutus Ar. idem sit cum eo, qui hodie legitur. Parce enim, nec ii qui auctoritate vel gratia apud Athen. rum valerent, aut qui forte actae secundae huius Pluti fabulae temporibus iam obierant, in ea nominatim perstringuntur: neque magnae sunt in eadem chori partes, quales occurrunt in aliis huius Comici fabulis. Adde quod nec aliter cum secundis illis eiusdem argumenti fabulis, quas iidem Comici recentariunt, actum olim statuendum est, quam quod multa illi e prioribus in secundis eatum editionibus continuo retinuerint. Vnde plura procul dubio ex priore Pluto in hunc secundum traducta, sed non ita, vt e prima ac secunda tertio adhuc recentata sit ab eodem Comico aut ab aliis forte haec fabula, quod nulus etiam veterum tradidit. Apud Athen. quidem I. IX. p. 368. [T. III. p. 358. Schweigh.] adducitur ex huius Comici Πλούτῳ δευτέρῳ versus, qui hodie in hac fabula le-

gitur 1105. *Spanhem.* Annum, quo fabula acta est, (Ol. 97, 4.) confirmare variis argumentis studuit *Palmerius Exercitt.* ad auct. gr. p. 785 — 790. De duplici autem Pluto passim *Hemsterhusius* in Not. monuit.

Nomen habet haec fabula a persona principe. Arist. enim quum vellet, vti alia vitia, ita maxime iniustitiam atque avaritiam omninoque improbitatem principum ciuitatis Athen. describere et notare: induxit *Chremylum* probum hominem, sed inopem, qui consuleret Apollinem, quid facere deberet suus filius, vt discerneret? Apollo consulenti respondit ita, vt eum sequi iuberet hominem, in quem primum incidisset. Chremylo exeunti ex Apoll. templo primus occurrit senex caecus, i. e. Plutus: hunc duxit Chremylus in templum Aesculapii: Plutus, quum recepisset lumina oculorum, locupletauit Chremylum aliosque probos ciues. Poëta igitur docere hac fabula instituit, iniustos improbosque homines propterea diuites esse, quod Plutus esset caecus: qui vbi oculorum lumina receperet, fore, vt iusti atque probi homines omnes ditarentur: atque adeo exprobrare intelligitur poëta principibus Athen. *improbitatem*, qui adhuc diuites fuerint, quod Plutus fuisset caecus. *Fisch.*

Ad graecum argum. in ed. Inuernizz.

Tribuitur hoc argumentum Thomae *Magistro*, et in vet. edd. Ar. cum vita Arist. coniungitur hac addita inscriptione: Θωμᾷ τοῦ Μαγίστρου σύντομος τοῦ τε βίου Ἀριστοφάνους καὶ τῆς τοῦ δράματος ὑποθέσεως, et post enarratam Arist. vitam et comodiae originem subiicitur: ἡ ὑπόθεσις τοῦ παρόντος δράματος ἐστὶν αὕτη. Id minus patet in Ed. Porti et Kusteri, in quibus haec longius separata sunt. *Hemst.*

Τοῦς Ἀθην. Articulum addidit Brunck. e duobus Codd. B. et suo.

αὐτῷ *Θεράπ.* Crediderit aliquis αὐτοῦ. frustra: datiuum, qui pendeat ab intellecto verbo substantiuo, sic aliquando ponunt Attici, vt genitiui vicem obire videatur: ὁ τῷ Χρεμύλῳ *Θεράπων*, i. e. ὁ ὢν τῷ Χρεμύλῳ *Θεράπων*. Eruditos etiam viros nonnumquam fefellit haec loquendi ratio. *Hemst.*

εἰς Ἀπόλλω. Apollinis templum, oraculum.

δυσχ. δι' ἐπὶ τούτῳ. Omnes edd. antiquae ἐπὶ τούτο. Bene correxit Kusterus. In sequ. Arg. ἐφ' ᾧ δυσχεράνασα. *He.*

παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλ. Articulum τοῦ, qui in vert. edd. deerat, inferuit Kust., improbante Hemst. qui omisit eum, sed Brunck. recte iterum adiecit. Nam sermonis rationem eum flagitare et in duobus suis codd. eum legi ait.

βουλὴν ἰβουλεύσαντο. Ita pro vulg. βουλὴν ἔχον (quod tamen inferiori Graecitati conuenit) e duobus codd. edidit Brunck.

μόνον. Perperam ita in ed. Br. expressum videtur, inde Inu. repetiit. μόντοι est recta scriptura ed. Kust. et Hemst.

πρόσθεν vitio operarum pro πρόσθεν legitur.

Post πόντες ἦσαν adduntur in Kust. et Hemst. haec: ἐπιγράφεται δὲ τὸ δρᾶμα, Πλεῦτος Ἀριστοφάνους.

Sequuntur in ed. Kust. et Hemst. Argumenta haec:

“Α λ λ ω ς.

Πρεσβύτες τίς Χρεμύλος, πόντες ὡς τὴν οὐσίαν, ἀφικνεῖται εἰς θεοῦ. α) ἐπερωτᾷ δὲ τὸν θεόν, πῶς ἂν εἰς ἐκδήλον ἄβρον το μεταστασίη βίον β). Τεῖονδε δὲ ἰγγυόηται ὁ χρημαίς. Χρῆ γάρ αὐτῷ ὁ θεός ἐξόντι τοῦ ναοῦ, τούτῳ ἔπισθαι, ἢ πρώτῳ συντύχῃ γ). καὶ ὅν τοφλῶ καὶ γίροντι συντυχῶν, εἴπειτο πληρῶν τὸν χρημαίον. ἦν δὲ Πλεῦτος οὗτος. ὕπερτον δὲ προδιαλεχθεὶς αὐτῷ, εἰσάγει εἰς Ἀσκληπιδῆν, ἱασόμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως, καὶ οὕτω κλοῦσιος γίνεται. ἐφ' ᾧ δυσχεράνασα ἡ Πενία παραγίνεται λαιδορουμένη τοῖς τούτο κατορθώσεσι· πρὸς ἣν καὶ διάλογος οὐκ ἀφύκῃ γίνεται, συγκρονομένη τῶν Φαύλων τῆς Πενίας καὶ τοῦ Πλεῦτον ἀγυθῶν ὑπὸ Βλεφιδῆμον καὶ Χρεμύλῳ

α) εἰς θεοῦ scil. ναόν. Ita et statim post: εἰς Ἀσκληπιδῆν. v. Bos. Elipf. Gr. p. 314. ibique a Schaeef. laudat.

β) εἰς ἐκδήλον κ. γ. λ. Fabulae parum conueniunt: nam ibi nou de se Chremylus Apollinem, sed de filio eiusque moribus mutandis consulit: sic tamen Aristophanes Grammaticus. Verum neque oratio structuram habet decentem: ἐκδήλον βίον inuitatum; nec quadrat, τοῦδε δ. ἰγγ. δ. χρημαίς. Existeret aliquis sensus tolerabilis, si scriberetur: τεῖονδε δὲ τι ἰγγυόηται ὁ χρημαίς. Equidem non labem solum inesse verbis, sed praeterea deficere quaedam mihi persuadeo. Hemstf.

γ) συντύχῃ. Eum in modum hic et sequ. Argum. itidemque in Aristoph. Grammat. συντύχῃ praefrunt Edd. F. B. G. Sino necessitate dedit Kusterus συντύχῃ et συντύχῃ. Hemstf. Scil. praesentia antecedunt.

πολλῶν τε d) ἄλλων ἐπειροῦνται, ἐν τῷ ὁπισθοδόμῳ τῆς Ἀθηνῶν ἀφιερούσαντο Πλούτου ἰνδάλματι. Τὰ μὲν οὖν τῆς ὑποθέσεως τοιαῦτα. Προλογίζει δὲ Θερσίππων, δυσχεραίνων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι τυφλῶ καὶ γέροντι κατακολουθεῖν οὐκ ἔσχυνετο.

Ἀ λ λ η Ὑ π ό θ ε σ ι ς .

Πρεσβύτες τῆς Χρυσύλοιο πίνει ὦν καὶ ἔχων νῆδον, κατακτείνουσι ὡς οἱ Φαῦλοι τοτηνικῶντα εὖ πράττουσιν, οἱ δὲ χρηστοὶ αὐτοχρῶσιν, ἀφικνεῖται εἰς Θεοῦ, χρησόμενος, πότερον τὸν παῖδα σωφρονεῖ ἀναδρέψει, καὶ ὅμοιον ἐκτὶς τοῦ τρόπου διδάξειεν e) (ἢ γὰρ οὗτος χρηστός), ἢ Φαῦλον, ὡς τῶν Φαύλων τότε εὐφραγούντων. Ἰλθὼν οὖν εἰς μαντεῖον, περὶ μὲν ὦν ἦγετο, εὐδὴν ἤκουσεν* προσηγγίττει δὲ αὐτῷ, ἢ τινι πρῶτον ἐξῶν συντύχη, ἀκολουθεῖν. καὶ τὰ λοιπὰ ἀσκήτως.

d) πολλῶν τε. Molim M. Hae particulae frequenter confusae. Hemfl.

e) ἔμεν — διδάξων. Vtrum filium ita institueret, vel institui curaret, ut moribus sibi similis euaderet, an malus et improbus. Illum usum habet διδάσκω accusativos simpliciter adiectos: διδάσκω vel διδάσκειναι (nam in his loquendi formulis Actui Mediique virtus est promiscua) παιδὸν, ἑαῖα, εὐφρῶν, γυναικῶν, informando exercendoque, seu ipse eo munere fungaris, siue alicui aliquem erudiendum tradas, efficere, ut quis poetices, artis equitandi peritus fiat, vel, sapiens et strenuus, docendo reddere poetam etc. Acichin. Dial. 1, 7. Pericles filios ἑαῖας διδάσκειν — modo §. 4. variata penum structura dixerat Θεμιστοκλῆς εἰν εἰν ἑαῖα διδάσκειν [cf. Fischer. Ind. Aesch. Socr. V. διδάσκω et Ruhken. ad Tim. gloss. Plat. p. 85. ed. sec. qui Med. διδάσκειναι tamen de eo dici docent, qui edoceri ab alio iubet]. Quare discernere non licet, vtrum verius in Luciani Somnio sit p. 2. quod vulgatur διδάσκω — ἐπαυθῆς εἶναι, an Thomae Mop. διδάσκω — Xenoph. Memor. IV, [4, 5. vbi v. Valken. p. 250.] συντὶς διδάσκειναι κ. τ. λ. Aristophym. ap. Stob. p. 58. v. 94. πολλοὶ — τοὶς οὖτοις λότοις διδάσκουσι, priorius ut Ammian. Anth. II, 46, 9. καὶ τὰ διδάσκει λότοις — Charon Lampfac. ap. Athen. XII. p. 520. P. [p. 118. ed. Creuzer. in Hist. gr. antiquiss. fragm., vbi Creuzer. cf.] αὐτοτρεῖς — διδάσκει πολλοὶς αὐτοτρεῖς. Liban. T. I. p. 804. B. καλαῖον διδάσκειναι. Alia supplebit Bentley epistola Malala subiecta p. 21. [p. 470. ed. Lips. 1781. Opusc. phil. Bent.] Ad passivam formam traducitur idem loquendi modus: Apollodorus l. III. [Bibl. myth. C. 4. §. 4. vbi v. Heyn.] αὐτοτρεῖς διδάσκει. Lucian. Icaromen. p. 274. A. μετρησάμενος τε διδάσκειναι. Nec Latinos piguit Graecorum morem imitari, quod a Mercero ad Aristen. p. 237. discas accuratius, quam ab Heraldo ad Mart. VI, 58. Hemfl.

'Εὐδαίμων ἐπὶ ἄρχοντας Ἀντιπύτρου, ἀντιπυσιζομένου αὐ-
τῷ Νικοχάρους μὲν Ἀκκωσιν, Ἀριτομήνου δὲ Ἀδμήτην, Νικο-
φῶντος δὲ Ἀδμήτι, Ἀλκαίου δὲ Πασίφωρ. Τελεινταῖον δὲ δι-
δάξας τὴν κωμῶνταιν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, καὶ τὸν υἱὸν
αὐτοῦ συγγῆσαι Ἀραρότα δὲ αὐτῆς τοῖς θεαταῖς βουλόμενος, τὰ
ἐπὶ λίσσιν f) εὖ δὲ ἐκείνου κἀρχας, Κῶκαλον καὶ Αἰόλοσι-
κωνα g).

'Ισίων h) δὲ ὅτι τὰ τοῦ λῥάματος πρόσωπα πεπλασμένα εἰ-
σὶ παρὰ τοῦ ποιητοῦ. Χρεμύλος γὰρ ἀπὸ τοῦ χρεῖος i) καὶ τοῦ
αἰμύλλω, τὸ ἀπατῶ, εἰρηται ὁ ἀπατῶν τοὺς χρεωφειλῆτας διὰ

f) καὶ τὰ λίσσιν ὡς αὐτ. Librarii sunt, quem tacebat eadem iis-
dem iterum verbis describere: monet igitur, reliquam huius
argumenti partem, quae suo in codice reperiebatur, nihil
aliud continere, quam quae in superiore iam fuerant lecta.
Hemst.

g) καθῶς Κῶκαλον. καθῶς αὖτε Ἰσίων, διδάσκων, εἰσάγων etc. apud
Graecos sunt Synonyma. Latine, fabulam committere, do-
cere, in theatrum inducere etc. Sensus loci est: Aristophan-
em per filium Araroti fabulas *Cocalum* et *Aeoloficionem*
commisisse, sine, ei permisisse, ut fabulis istas suo nomine do-
ceret; quā nemp̄ ipse earum auctor esset. Hinc factum, ut
quidam has fabulas non Aristophani, sed Araroti assignarent.
Certe Clemens Alex. Strom. VI. p. 628. Col. extr. [p. 752.
Pott.] Cocalum Araroti assignat, dummodo verba eius, quae
corruptissima hodie sunt, rite emendentur. Sic enim vulgo
legitur: τὸν μὲν Κῶκαλον, τὸν πεπλάσιντα Ἀραρότα τῷ Ἀριτοφάνει,
καὶ τὸν φιλήμον ὁ Κωμικὸς ὀνομάσας κ. τ. λ. Rescribe — τὸν πεπ-
λάσιντα Ἀραρότα τῷ Ἀριτοφάνει τοῦ ποιητοῦ (scil. εἰς) φιλήμον κ. τ. λ.
[Similiter forte emendavit Casaub. ad Athen. III, 9. p. 123.
add. Toup. Emend. in Suid. II. p. 141. Ox.] Coeterum Ara-
rotia uomen eum part. ἀραρότε duobus etiam in locis ap. Suid.
confusum esse, V. Ἀραρόταις et V. Ἐαρότε, lectorem ibi mo-
nuimus. Kuster.

h) Ἰσίων κ. τ. λ. Haec Hemst. a praeced. separauit, et post
nomina personarum posuit, nescio quam recte.

i) ἀπὸ τοῦ χρεῖος — Origo Grammaticorum ingenia digna. χρεῖ-
μος et χρεμύλος utraque senum in Comoediis nomina, descen-
dunt ab antiquo voc. τὸ χρεῖος vel ἡ χρεμύς, quod et χρεμύτης,
χρεμύτιζεν. χρεμύτιον progenuit, non locus atque αἰσχίλος ab
αἰσχας, ἡδύλος ab ἡδῶς vel ἡδῶς: quae proprie doricis diminuti-
uorum ex forma μικάτος, ἡδυότος, ἀρβύλος, vnde ἀρβύλος pro-
pter habilē leuitatem dictae, genus expeditum exκεῖ τανα-
τοῦ. Hemst. [Add. Scheid. et Hemst. in Lennep. Etym.
II, Gr. II. p. 1118. L].

πνίαν. καὶ τὸ Καρίον ἐξελληνίζοντων τὸν δοῦλον δηλοῦ. Κα-
ρεε γὰρ οἱ δοῦλοι. ὅθεν καὶ παροιμία* ἐν Καρὸς αἴθρῃ k), ἥτοι
ἐν δοῦλον ταῖς. καὶ τὸ Βλαψιδήμας δὲ, ἥτοι πτωχεῖ, ὁ βλάπτων
καὶ ποτε εἰς τὸν δῆμον.

- 1) ἐν Καρὸς αἴθρῃ. Sic refeci, quod in cunctis Edd. prave legeba-
tur ἐν Καρὸς αἴθρῃ. Proverbum ex Hom. II. IX, 578. mansuit
vñ — Καρὸς αἴθρῃ, de quorum tamen verborum intellectu mi-
rifice veteres inter se digladiantur, adeo ut nullus fere verus
in Hom. inveniatur alius, acque sententiarum diuortiis nobi-
litas: qua de re luculenter exposuit Luffathius p. 757.
[Add. ib. Schol. cod. Ven. et Leid. et Heyn. in Comm. T. V.
p. 602 — 6. ed. mai.] Iluc sine dubio pertinet quod bene
Soping. animadvertit, illud Hefychii pessime distractis mem-
bris corruptum: Ἐγχαρεῖ, αἴθρῃ. Ἐγχαρεῖ μάρῃ, ἐν δανείμῃ
μάρῃ tentabam Ἐγ (pro Ἐν, vetusto scribendi more, qui sae-
pe in Marmoribus occurrit) καρὸς αἴθρῃ, αἴθρῃ ἐν καρὸς μάρῃ, ἐν
δανείμῃ μάρῃ: [Cf. tamen Schow Hef. Lex. reffit. p. 254.]
vide Ἐν καρὸς αἴθρῃ nisi tamen, quod libenter credo, interie-
rint plura, quae absque membranace melioris ope reuocare
nobis non licet. Eorum autem opinio communis est recepta,
qui ductam esse loquendi rationem censuerunt a Care, vel
seruo; rectene an secus, nunc disquirere nihil attinet. Indo
certe paucis, si quem significare vellent, nullo nec loco ha-
beri, neque pretio, a recentioribus etiam frequentata: ἐν Καρὸς
μάρῃ καλῶνται, Niceph. Greg. Hist. Byz. II, 6. μάρῃ vero po-
tius usurparunt, quam αἴθρῃ, ne poeticam orationi prosae
vocem immiscerent. [Add. Valcken. ad Herod. p. 403. f. Quo
de altero Hef. loco καρὸς αἴθρῃ restituendo monuit Hemst. h. I.,
en iam leguntur in Hef. Alb. T. II. p. 152.] Nihil est,
pergit II. eius loci opportunitate, notius, quam Care mercen-
nariae militiae, quae despectior erat, et grauioribus fere bel-
li periculis exposita, auctores. Suidas: ἐν Καρὸς αἴθρῃ τὰς α.
τ. λ. Iuliani sunt verba Or. II. p. 56. C. propius idem in
Caef. p. 520. D. Ad versionem illius libri gallicam multa,
sed plerumque iamdudum in Chilliad. ab Erasmo praecepta no-
ta Spanhem. [vid. ed. Iuliani Caef. Hensingeri 1736. p. 105.]
in quibus quodcumque erroris est a Viro magno commissum,
facile pensabit cruta e membranace egregia Schol. vet. ad Ho-
merum obseruatio. [Est Scholion ad II. 9, 578. e cod. Ven.
B. editam a Villosio et antea iam a Valcken. in Diff. de
Scholiis in Hom. Ineditis e cod. Leid., subiuncta Vrsini Vir-
gilio cum gr. fer. collato p. 97.] Qui in hoc Schol. memo-
ratur, *Alcaeus* non alius est, nisi plane fallor, quam qui Phi-
lippum Macedoniae regem, a T. Quinctio debellatum, viru-
lentis carminibus profudit (Plut. Flamin. p. 353. D. L. g. 9.).
Verum, quandoquidem illi nulla opera fuit in Homero ex-
planando collocata, Hemst. censet, Grammaticos eius senten-
tiam inde collegisse, quod voc. Ἐγχαρεῖ de cerebro posuerit,
eaeque res simul declarauit, quam in Hom. probaret lectio-

Ἀριτοφάνους Γραμματικοῦ
Ἰσοθεῖαι δι' ἰαμβύων.

Μακρύνεται δίκαιός τις ὦν καὶ πίνῃ
Εἰ μεταβαλὼν πλούτου τυχεῖν δυνήσεται.
Ἐχούσιν ὁ θῖος, συνακολουθεῖν, ἤπερ ἂν
Ἀνδρὶ περιτόχη 1). Πλούτος ἀπάνταται 2) τυφλός.
Γινούς δ' αὐτὸν, ἤγγεν οἷα δ', ἄλλους δημίτας
Καλίστας μετασχεῖν· εἴδ' ὕμιάται τὰς κίρας
Ἐσπευδον· εἰς Ἀτλαππιὸν δ' ἀπῆγον. ἤ, δ' 3)
Ἄφρω 4) πονία διακέλευσεν.

nem, et vocabulo tribueret virtutem. Exstat enim locus Alcaei, de quo Scholiaffen cogitasse credo, Anth. II, 47, 5. [Alcaei epigr. in Brunck. Analect. n. 14. I. p. 499. Iacobs. Anth. I. p. 241.] Philippum, Maced. regem, hic denotari maxime probabile est. Ἐγχεῖς hic similiter atque ap. Lycophr. 1104. de quo monuit etiam Eustath., i. e. ὑγέφαλος· unde colligas, vel formam eos Homericam, quam putabant, vocis mutasse τὸ Ἰγχεῖς in τὴν Ἰγχεῖον, vel in ipso poeta legisse aut legi voluisse Ἰγχεῖον αἶσα. Idcirco, quamquam Helych. non ignorem, vitio pari deceptum καρεῖ interpretari ὑγέφαλον, Schol. ille scripsit, scribere saltem debuit: τὸ Ἰγχεῖς μὲν Ἀλκαῖος. Grammaticus nollet Carionem a Caribus merito arcescit: nam quod Schol. Theocr. Id. 5, 2. observat, verum est: Εἰθέτοι δὲ εἰ παλαιὸν τὰς διόλας ὑμέματα τῖσθαι ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν, Σέρων, Καρίων· addere tantum debuisset, ab illis præcipue gentibus hæc servorum nomina formari, unde plurima in Græciani mancipia transportabantur [Cf. Heyn. Opusc. Acad. IV. p. 131. ff.]: indidem profecti sunt *Dæii, Getae, Lydi, Phryges, Thraces*, quorum usus fuit in comoediis antiquis creberrimas. Dion. Chrys. Or. XXXII. p. 391. B. Carionis servuli coqui mentio sit in Euphronis Synephebis ap. Athen. IX. p. 577. D. Talem Carionem μάγιστον κυμαδεῖον, vel, quod potius malo, κυμαῖον, ingenii pessimi mancipium, ex fabula nescio qua productum describit et ad designandum quemdam ætatis suæ hominem adeocommodat Themist. Or. XXI. p. 262. C. Forma vocis eadem quæ in *Λιχέρων, Μικαῖον, Εὐελυγῖον, Φερμαῖον*. Ex Hemst.

1) περιτόχη. Ita cum edd. antt. et H. dedi pro Kass. περιτόχης, quia a συνακολουθεῖν pendet, non ab ἴχρην.

2) ἀπάνταται. Prioris edd. δ' ἐπάνταται. Delcuit Hemst. δ' utpote versui aduersans.

3) ἀπῆγον. 4) δ'. Sealiger ἀπέγαγον, quod placeat Hemsterhusio, tametsi non offendat iambum claudens illud 4 δ'.

4) Ἄφρω — Hemst. (posito antea verbo ἀπέγαγον) versum restitui ita iussit: Ἄφρω δὲ παροῦς 4 πονία διακέλευε ἴγαν· quam-

Ὅμως ἀναβλέψαντες αὐτοῦ, τῶν κακῶν
 οὐδὲν ἐπιδέοντες, τῶν δ' ἀγαθῶν ἢ τὰ γαθά.

Personis post *διπαιος ἀνὴρ* vulgo perperam adiectum erat:
Ἐτερος ἀνὴρ ἄδικος, at ille non diuersus est a lycor-
 phanta, qui statim post memoratur. Deleuit igitur
 illa verba iam Bruckius.

Summarium fabulae et Oeconomia.

Carion, seruus, primum omnino questus de tristi con-
 ditione serui, cui insipiens sit herus, accusat Apollinem,
 quod, quum medicus sit, dominum suum dimiserit insa-
 num, quippe qui contra, quam fieri oporteat, sequatur
 caecum (Plutum); deinde, ad herum, interea in scenam
 progressum, conuersus ex eo sciscitatur et cognoscit, cur
 ita faciat, scilicet oraculum de moribus filii consultum, ius-
 sisse ipsum, in quem primum inciderit, eum domum de-
 ducere suam; itaque istum caecum, oraculi monitu, de-
 duxisse (1 — 55.). Interrogant igitur caecum, (Act. I. sc. 1.)
 quis sit? Ille, diu cunctatus, quoniam periculum metue-
 bat, tamen nomen Pluti edit, de quo Carioni et Chremy-
 lo vix persuadetur, suaeque caecitatis causam enarrat
 (—92.). Et quum dimitti primum voluerit, postea ta-
 men, ubi, quanta sua esset potestas, quantumque posset
 efficere, ex Carione et Chremylo cognouisset, persuaderi
 sibi passus est, vt Chremyli domum ingrederetur. In-
 terca herus seruum iusserat, agricolas alios, populares suos,
 arceslere, quo et ipsi beneficiorum Pluti participes redde-
 rentur (—252.). Hero igitur cum Pluto domum ingresso,
 Carion (Act. II. sc. 1.) adesse celeriter iubet agricolarum
 chorum, et quaerentibus causam, cur herus arcesseuerit,
 exponit, qua cognita prae gaudio saltant et lasciuunt.
 Carion ad cibum sumendum abit (—321.). Iam herus

quam tutius ei videtur, membranas integrioribus expectare,
 quae vitio mederentur. Kusterus ad emendationem Scaligeri
 scribi vult: — ἀεὶ γὰρ. Ἄδων δὲ τούτοις ἢ πάλιν διεκόσμεν.
 Videndum tamen esse ait, an media syllaba v. καλῶν brevis esse
 possit, quam semper longam esse meminerit,

chorum salutat et adesse sibi in defendendo Pluto inbet (—334. sc. 2.). Interuenit autem, nescio vnde, Bleptidemus, miratus, vnde, quod ex rumore acceperat, Chremylus subito fuerit diues factus (quod tamen nondum euenerat), et varia suspicatus de artibus et fraudibus, quibus diuitias sibi parauerit, parum honestis, cognoscit tandem Plutum ab eo esse, in templum Aesculapii, visus restituendi causa, deducendum (—414. sc. 3.). Colloquentes, neque opinantes, et sugere volentes opprimit Paupertas, quae, grauiter in illos inuecta, quod ipsam eicere, Pluto visum reddere velint, persuadere studet, se omnium bonorum esse effectricem (—485. sc. 4.). Quum igitur Chremylus ostendisset, si Plutus oculorum visum recuperasset, bonos fore diuites, non autem, vt nunc, malos homines opibus abundaturos, Paupertas contra docet, quae mala exstitura sint, si Plutus aequaliter inter omnes sit diuisus, quantum mendici et pauperis vita distet, et se potius, quam Plutum homines esse meliores reddituram (—594.). Verum non persuadet, et repudiata abire cogitur (—618. sc. 5.). Plutus autem in Aesculapii templum abducitur, vbi noctem transigit (—626.). Carion et chorus paucis nunciat, herum fortunatissimum esse, quum Plutus Aesculapii ope oculis vti possit (—640. Act. III. sc. 1.) et domini vxori enarrat copiosius, quid in Aesculapii templo factum, quomodo Plutus sanatus sit, et quem euentum hoc habuerit (—770. sc. 2.). Plutus et Chremylus ipsi adueniunt, et Chremylus nihil nunc domo esse esse-
rendum ostendit (—801. sc. 3.), quam ipsi intrant. Carion, qui in scena manet, celebrat recentes, quibus herus abundat, diuitias (—824. Act. IV. sc. 1.).

Iam finita videri potuit actio. At quae sequuntur, eum ipsa tamen fabula sunt nexa. Nam, quem effectum habuerit Pluti restitutio et beneficium aequaliter ad omnes pertinens, ostenditur. Adueniunt primum homo probus, qui, et ipse ditatus, conuenturus est Plutum eique gratias acturus (850. A. IV. sc. 2.); tum Sycophanta, qui graui se infortunio premi questus, cum probo illo homine longo sermone altercatur et Pluto, democratiam euersuro, interitum minatur (—959. sc. 3.); deinde anus, quam amarius, pauper adolefcens, ex quo illius ope non amplius indigebat, locupletatus a Pluto, deferuerat (—1042. sc. 4.); porro ipse ille adolefcens interuenit lepideque cum anu io-

catur; vterque autem deum adire vult (— 1097. sc. 5.); tandem et Mercurius, qui non modo Iovem valde iratum esse, quod nemo ipsi, ex quo Plutus oculorum vsum acceperit, sacra faciat, sed se etiam misere perituum fame igiturque, relictis diis, apud ipsos mansurum et quaevis officia subiturum esse ostendit (— 1171. Act. V. sc. 1.), et sacerdos Iouis, qui non dissimiles instituit querelas (— 1197. sc. 2.). Desinit fabula in solemnī pompa, qua Plutus Palladis loco consecratur (— 1210. sc. 3.).

Consilium poetae fuisse videtur, vt popularium atque aequalium cupiditatem habendi et studia diuitiarum aequaliter diuitiarum exagitaret, simulque diuitias temere nunc diuidi, et paupertatem, h. e. mediocrem vitae conditionem praefereendam esse ostenderet p). Cf. le *Beau le cadet* Mémoire sur Plutus d' Aristophane — Mém. de l' Acad. d. Inscr. XXX. p. 51. ff. et Réflexions sur le Plutus, dans le Théâtre des Grecs par Brumoy, nouvelle edit. (1789.) T. XIII. p. 41. ff. Fabula quum admodum simplex sit, neque magnam contineat rerum et euentorum varietatem, admixta ei sunt nonnulla, etsi non prorsus aliena, tamen non vnice necessaria.

Primariae partes datae sunt Carioni et Chremylo. *Carion* seruus fingitur satis fidus atque probus, neque tamen seruilis ingenio superior, callidus, furripiendi quae ad vitum pertinent cupidus, lepidus neque tamen ab obscœnitate dictorum abhorrens. *Chremylus* exhibetur homo rasticus et simplex, ditescere admodum cupiens, lubenter tamen bona sua cum aliis communicaturus. *Plutus* in scenam inducitur senex sordidus, primum caecus, et meticulosus, quia a Ioue et hominibus male se tractatum sensit, deinde oculis vsum, rectiusque, vt visum est, beneficia sua distribuens. *Chorus*, qui agricolis, rudibus et habendi cupidis, constat, multum differt a choris aliarum fabularum, quae ad comoediam veterem pertinent (v. le Beau l. l. p.

p) Si quod *Manfonus* censet (Nachträge zu Sulzers Theorie VII, 1, p. 154.), tantum hoc egisset poeta, vt doceret, Fortunam temere bona sua distribuere, mutatumque in melius omnia iri, si iustior ipsa esset, Penia eiusque sermo prorsus a fabula abhorrerent.

58. f.). Nam semel tantum suas agit partes. *Penia* pallida, vultu tragico, cauponae habitu exhibebatur. In *Blepsidemo* expressa est imago Atheniensis ciuis, quales plerique tum erant, qui sumta specie defensoris populi et democratiae suis commodis vnice prospicit, simulatoris praecepta morum egregia iactantis, minantis et ignaui hominis. *Chremyli* vxor vinosa recentiumque euentorum cognoscendorum cupida notatur (645.). Melius expressi sunt mores vetulae istius, quae gracilis et macie confecta, verum faceta introducit, adolescentem donis alliciens retinensque, cuius amore deperibat. In hominis iusti, sycophantae, Mercurii, sacerdotis Iouis ingeniis describendis, nihil quod eximium aut memorabile inprimis videatur, effectum est.

Caeterum haec fabula paucissima continet, quibus certi quidam homines notentur. Nam vnus Neocles nominatur, ideoque proxime accedit ad eam mediae comoediae notionem, quae vulgo constituitur, etsi non prorsus ad eam composita est.

Illustrarunt fabulam praeter editores omnium Aristoph. dramatum *Tib. Hemsterhusius*, *G. C. Harlesius*, *I. D. Munterus*, *I. F. Fischerus*.

IN PLUTUM.

1—57. Trimetri iambici. 1—17. seruus pro se aut ad spectatores conuersus loquitur. *Ι. εἰ ἀργ. πρ.* — *quam misera res est, quam miserum!* *εἰ* Lat. *quam*, admirationis index vel simplicis vel coniunctae cum indignatione et quiritatione et commiseratione, vt h. l. vnde Scholl. saepe interpretantur *λίαν*. *ἀργαλῆς* ductum ab *ἄλγος*, vt *δαρβῆαλος* a *δάσρος*; nam *λ* etiam in aliis verbis ab Atticis mutatum in *ρ*, vt *ποδαργία* pro *ποδαλγία*, *αὐτργα* pro *αὐτλγῃ*. v. Schol. vet. et Doru. Etym. M. h. v. Eustath. ad II. 6, 218. Od. δ, p. 1511. Rom. *ἀργαλῆς* igitur signif. quidquid molestum, graue, difficile, miserum est. Schol. et Phauor. h. v. Praestat haec ratio eorum rationi qui illud profectum putant a voc. *εργον*. v. Schol. h. l. Nam a. dedidero Adiectiua similia, b. durum videtur dicere, *ἀργαλῆς* contractum esse ex *αἰεργαλῆς*, ita vt *α* habeat vim augendi. *Fisch.*

Videtur allusisse ad Theogn. 625. [635. Brunck. Gnom. gr.] *ἀργαλῆς φροῖοντα παρ' ἄφροσι πολλὰ ἀγορεύειν*.

In illam sententiam et Herodot. IX, 16. *Ἐχθίστη δὲ οὐδὴν ἐστὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις αὕτη, πολλὰ φρονέοντα μηδένος κρατεῖν.* Add. Eurip. Phoen. 350. [396. Barn. 404. Porfou.], 395. 397. [403. 405. Porf.] *Bergl.*

Ὡ Ζεῦ καὶ θεοί. Ita et Plato Protag. init. [T. III. p. 87. Bipont.] et Demosth. pro Phorm. p. 966. [p. 960. T. II. Orr. Grr. Reisk.] supplendum autem οἱ ἄλλοι vel ἅπαντες vel simile. Demosth. p. Phorm. paullo inferius: *μὰ τὴν Δία καὶ τοὺς θεοὺς*, deinde ibid. adhuc inferius [p. 963, 5. Reisk.] ἅπαντας addit. Idem contra Timarch. p. 273. [imo Aeschines T. III. Orr. Grr. Reisk. p. 110, 2.] *πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν*, qui ibidem p. 271. [p. 92, 5. Reisk.] addit καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Sic in aliis. Nost. Plut. 437. Nub. 412. *Bergl.* — O Iupiter caeterique dii! vt v. 899. Ap. Plat. Sympof. 15. additur οἱ ἄλλοι. Nam a. saepe vocabula generum et totius rei connectantur cum vocabb. partium et formarum et indiuiduorum, copula καὶ simpliciter, omiffis verbis οἱ ἄλλοι, οἱ λοιποὶ, πάντες, ita vt et adsit et absit articulus. Sic v. 798. Lucae XV, 1. v. Ind. Theophr. in ἀκρόδρμα [add. id. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 250. f.] b. nominatur diserte Iupiter, quia est princeps deorum. Interdum nominatur Apollo, Iupiter reticetur, vt 438. nonnunquam Iupiter postremo loco, vt 81. f. Cf. Calaub. Exercit. Antibar. 16. p. 488. *Fischer.* Familiare poetis ac oratoribus Atticis, vt Iouem, velut deorum βασιλεία, τύραννον, πατέρα, πρύτανιν, τάγον, ὑπάτον, ὕψιστον, μέγιστον, παγκρατεῖα (hisc enim appellationibus decoratum ab iis legimus) modo a reliqua deorum turba fecernerent (vt Aesch. S. C. Theb. 828. ὦ μέγας Ζεῦ καὶ πολιοῦχοι δαίμονες, qui alibi in eodem dramate πολιοῦχοι θεοί. sic ex oratoribus Demosth. in fine or. p. Phorm. p. 553. ed. gracc. Parif. et adu. Eubulid. p. 712. πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, ac similiter adv. Boeot. II. p. 538.) modo etiam illo in ordinem cum his redacto, aliud Numen continuo, Iouis loco praefigerent (vt in hac fab. 437.). Ita qui pater θεῶν Ὀλυμπίων inuocatur, vt Aesch. Choëph. 781. Iupiter etiam Ὀλύμπιος appellatus, idem tamen sub generali θεῶν Ὀλυμπίων appellatione fit subinde inuocatus, vt Menandro ap. Athen. XIV. p. 659. εὐχὴν θεῶς Ὀλυμπίους κ. τ. λ. et Nost. Thesmoph. 338. Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπιάσιον, quibus simul adduntur Pythii ac Pythiae, Delii ac Deliae dii ac deae, vt primis illis Olympiorum vel Olympiarum vocibus simul ad culta in Olympia apud Elidem numina respici-

diatur. Mitto Not. Av. 867. ff. Vt hic primo, ita postremo loco inuocatur Iupiter infra v. 73. f. *Spanh.*

2. δούλον γενέσθαι. Opportune Plutarch. de Superstit. p. 166. [§. 8. ed. Matthaei, c. 4. T. I. P. II. p. 659. Wyttenb.]

Διὴ τῆς ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφορᾶς,
Δούλους γενέσθαι, δεσπότας δὲ δυστυχῶν
Λαβείν.

Spanh. Sensus: seruum esse desipientis domini. Nam dominus, quatenus habet potestatem in seruum, δεσπότης dicitur, et seruus, quatenus est in potestate heri ei que seruit, δούλος. *Fisch.*

παράφρονες. Locum laudat Thom. Mag. in παραφρονῶ [p. 691. Bernard.] *Kust.* παραφρονεῖν (quod ita etiam Nub. 840. Ran. 1548. legitur, *Spanh.*) est, extra sanam mentem esse, h. e. desipere, male sapere, delirare, dementire Gl. vet. non videre, quid fieri oporteat, Xen. Mem. 4, 7, 6. Oppon. verbo σωφρονεῖν. Nam praepr. παρὰ in multis verbis compositis habet hanc vim, ut sit perperam, male, aliter quam decet, ut παραγνῶναι male statuere, Xen. Mem. 1, 1, 17. παραμειλὶν obiter curare, Cyrop. 1, 6, 12. παραπαλεῖν pulsando aberrare. *Fisch.* Sicut hic desipiente hero grauis conditio fieri dicitur, ita vicissim Euripides in Alexandro ap. Stob. Flor. Tit. LX. [LXII. Pragm. Eurip. Alex. n. 6. Musgr.] Δούλου φρονούντος μᾶλλον, ἢ φρονεῖν χρεὶν οὐκ ἔστιν ἄχθος μείζον. *Spanh.*

3. ἢ γὰρ — τύχη. Nam si seruus sapientissime suaserit, prudentissima et vtilissima consilia dederit, optima factu suaserit. Nam seruus vocatur θεράπων, quatenus domino (κυρίῳ) ministrat, operamque dat. λίξυς τύχη pro λίξη Schol. et Phau. h. v. Causa est, quia significatur res fortuita, non necessaria. Nam τυγχάνειν est pr. propositum tenere, collineare, et opponitur τῷ ἁμαρτάνειν, quod est fortuitum, non necessarium. *Fisch.* Euripides in Buisir. ap. eumd. Stob. eod. tit. [n. 1. p. 434. T. II. ed. Lipf.] Δούλῳ γὰρ οὐχ εἶεν τι τάλῃθ' ἰλίγειν, εἰ δεσπότησι μὲν πρόπαντα τυγχάνοι (τυγχάνη). *Spanh.*

4. ταῦτα. Cod. Dorvil. et tres Codd. Brunck. ταυτά, quod recte Scholiasten repudiare Hemst. Br. et Fisch. iudicant. Nam ταῦτα refertur ad βέλτιστα.

κεκτημένοι. Κεκτημένοι et ἰγκεκτημένοι pr. ab Atticis dicti Athenienses, qui praedia in Attica possidebant, et

erant a *δημόταις*, seu ipsis pagorum Atticae incolis diuersi. Liqueat id e Demosth. adu. Polyel. p. 667. ed. Parif. [p. 1208, 27. T. II. Ort. Gr. Reisk. *Fischer*. addit Xen. Oecon. 20, 22. vbi οἱ κικτημένους sunt possitiores agrorum]. Hinc κικτημένοι *heri*, i. *δεσπότες* ab iisdem Atticis sunt dicti, et quidem, inter alia, respectu seruorum, qui inter κτήματα vulgo habitū, prout Aristot. Polit. I, 4. δούλος κτῆμα τε ἐμφύχον, et eiusd. Ethic. ad Eud. VIII, 9. Hinc ap. Lucian. in Cataplo p. 423. T. I. ed. Amst. [c. 2. T. I. p. 622. Reiz.] Mercurius non Iouis solum sed etiam aliorum deorum dicitur κοινὸν κτῆμα. Quam in rem et ad hunc Comici locum expressa sunt verba Dion. Chrys. Or. XV. p. 241. [T. I. p. 454. Reisk.] ὅν ἄν τις κικτημένος [suppl. ᾧ] κυρίως — ὥς ἐξείναι αὐτῷ χρῆσθαι, ὃ τι βούλεται· οὗτος ὁρᾷς λίσσασθαι τε καὶ εἶναι δούλος τοῦ κικτημένου. Nempe, vt mox ibid. subdit: καὶ γὰρ δὴ τῶν κτημάτων εἶναι τοὺς δεσπότες. Hinc vbi a Lacedaemoniis seruos morte adfectos, qui supra seruilem conditionem ac speciem vigerent, dixisset apud Athen. Myron Prienensis, addit XIV. p. 657. [T. V. p. 393. Schweigh.] καὶ τοῖς κικτημένοις ἐπατίμιοι, εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν τοὺς ἀδουμένους (iuxta certam Casaub. emendationem — receptam etiam a Schweighaeufero —). Sic κικτημένων iam ap. Aesch. Suppl. 340. de dominis, et κικτημένη de domina in Noft. Concion. 1118. Ac similiter ap. Lucian. in Afin. T. II. p. 84. ed. Amst. [T. II. p. 580. Reiz.] ἰδεῖν μεταμορφωμένην τὴν κικτημένην. Spanh. Add. Moeris Attic. p. 225. ibique Pierf. et Spanh. ad Iulian. p. 29. a. Omnino Graeci vtuntur Participiis, praemisso articulo, loco nominum, vt οἱ ἐφισῶτες Xen. Mem. III, 5, 19. praefecti, magistri, ἡ τεκοῦσα mater Eur. Phoen. 53. οἱ φύσαντες parentes ib. 34. Imitati sunt poetæ, vt mugientes Hor. Epod. 2, 13. boues. Sed haec forma loquendi vt multae aliae, in linguam graecam videntur venisse ex hebraica, quae inopia Substantiuorum coacta vsurpauit pro iis Participia, vel addito He, vel omisso, vnde etiam in N. T. ita Participia simpliciter, omisso articulo, ponuntur, Luc. 3, 14. Matth. 22, 10. *Fisch.*

5. *μυτίχων* — κακῶν, i. e. seruo parata sunt necessario verbera. Nam τὰ κακά, mala, inutilia, perniciofa, relata ad seruum ratione domini sunt plagae, verbera. Sed in verberandis seruis utebantur domini vel manibus et pugnīs (21. L) vel flagellis, quae facta erant vel e funi-

culis vel e loris coriaceis. v. Scheffer. R. Veh. I, 14. p. 190. ff. Idem docent verba v. 6. f. Nam herus dominatur corpori serui, ita vt eum verberet vel ipse vel per alios. Aliter Spanhem. ad Callim. p. 187. f. ed. Graeu. Genitiuus rei additur verbo *μετίχειν*, quia partitio indicatur. Additur interdum *μέρος*, vt Cyrop. II, 3, 3. *Fisch.* Hunc locum imitatus esse videtur Philemon ap. Stob. Ecl. LX. p. 384 [LXII. p. 236. Grot. Exc. Poet. e Stob. p. 300. in Clerici Coll. Fragm. Phil.]

Κακόν ἐστι δούλῳ δεσπότης πράσσειν κακῶς

Μετίχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίνεται.

Kust. — *Spanh.* addit fragm. Eurip. Alcmaeon. [n. 4. Musgr.]

6. τοῦ σώματος — *ἰσχυμένον*. Neque enim corporis dominum, i. e. seruum, fortuna finit esse eius dominum, immo herum ei lubet dominari. Genit. τοῦ σώμ. et cum nomine τὸν κύριον et cum verbo κρατεῖν cohaeret. Cf. Schol. quem et Bergl. laudat. *Fisch.* *σῶμα* de seruo aut *serua* ab Atticis subinde dictum ex Aristot. Harpocr. et aliunde obseruat ad Athen. Casaubonus p. 360. *σῶμα* quidem in genere de *persona virili ac muliebri* ap. eisdem Atticos; prout *σώματα* Danaides dicitur. Aesch. Prom. 853. et sic *σῶμα* LXX. Gen. 48, 12. pro *viritim*, par tête. *Spanh.* Bourdelotius ad Heliodor. I. p. 9. existimat, *σῶμα* h. l. significare *mancipium*, non *corpus*; sed male. Licet enim verum sit, *σώματα* interdum ap. Gr. significare *mancia*, sicut *corpora* ap. Ictos Lat.; ea tamen significatio ab h. l. aliena est. Tum enim κύριος τοῦ σώματος erit dominus serui, locus autem de seruo accipiendus est. Seruum enim recte dixeris, dominum corporis proprii, s. dominum sui ipsius, non autem dominum serui. *Kust.*

ὁ κύριος τοῦ σώματος est seruus. Nam vt Icti Rom. loquuntur, seruus naturaliter corporis sui dominus est. Et Ammonius, siue malis, Erennius Philo, v. Δεσπότης κύριος — καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ. *Kust.* Natura enim vnumquemque hominem, atque etiam seruum, sui corporis dominum esse vult. *Fi.* Serui minime pro *κύριοις*, seu sui iuris hominibus olim habiti. Hinc Demosth. adu. Pantaeon. p. 570. [T. II. p. 981, 20. Reisk.] τίς — τοῦ δούλου τὰ πρᾶγματα ὡς περ κύριον κατηγόρησεν; κύριον nempe voc. Athenis vsus in dicasteriis, vbi quempiam liberum, non seruum in iudicium vocabant, docent Scholl. ad Eqq. 965. Adde

quod *κύριος* de marito, patre, aut alio quocunque *sui iuris*, seu etiam de eo, in cuius tutela foret mulier, ab Atticis dicatur. *Κύριον* vero, respectu ad servum habito, dici negat Pearsonus ad Symbol. Apostol. p. 257. vers. lat. ubi de hoc ipso Arist. loco agit. Quod adstruere videretur Aeschines, a quo adu. Timarch. p. 263. ed. Frl. *κύριος* dicuntur, in quorum potestate sunt pueri ingenui; ita ut liberorum *scilicet ingenuorum* intuitu *κύριος*, respectu autem ad servos *δεσπότης* sint vulgo a Graecis ipsisque Atticis dicti. Quamquam respectu etiam ad servos *κυρίων* voc. sit usus Dionys. Halic. Antiq. IV. p. 227. [c. 24. T. II. p. 696, 9. Reisk.] Adde LXX. Exod. 21, 4. — Quod autem *sui corporis* non ipsum servum esse dominum, sed, qui eum emit, hic traditur, id ab Aristot. similiter dicitur Eth. I, c. 34. τοῦ γὰρ δεσπότην ὁ οἰκίτης, et expressius lib. 8. c. 9. Spunh. Non potest servus a domino vapulans dicere quod ille in Nub. 1416. πρὸς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα — Bergl.

7. κρατεῖν τοῦ σώματος. est, habere potestatem corporis, *ἐκουσιάζειν* Schol. quod verbum ita I. Cor. 2, 4. legitur. Cf. Gataker. de stylo N. T. c. 10. p. 64. *Fisch.* — ὁ δαίμων est fortuna. Schol. et Phavor. h. v. Causa est, quia Genius cuiusque credebatur esse auctor fortunae cuiusque. Nam *δαίμονες* ap. scriptt. barbaros leguntur eadem facere, quae in libris divinis angeli. v. Plat. Phaed. 57. Symp. 23. Augustin. de Civit. dei 8, 14—18. *Fisch.* Bourdelotius ad Heliod. l. I. negat, τὸν δαίμονα in masculino dici fortunam, sed in femin. τὴν δαίμονα, quod secus est. Nam etiam ὁ δαίμων pro fortuna ap. plures scriptt. legitur, ut Eurip. Alc. 935. Androm. 98. (τὸν ἐμὸν δαίμονα —) Troad. 101. Cyclop. 110. Ion. 1269. (ἰσθλοῦ δαίμονος). *Kustl.* Berglerus addit Soph. Oed. Col. 76. Idem tamen adiicit: vel genius: de quo ad Alciph. — In utramque partem de bona et mala fortuna dici monet Girard. et in art. ὁ vim quaerit. — ὁ θυρωρὸς est herus, qui servum emit. *Kustl.* Participium Pass. habet vim Medii, ut v. 4. ὁ πεκτημένος. Nam ὠρεῖν valet vendere, vnde ὠρεῖσθαι sibi vendi aliquid iubere, h. e. emere. *Fisch.*

8. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Et haec quidem sic se habent, atque haec ita solent fieri; formula Atticis potquam familiaris, ita ut ea utantur fere ii, qui desinunt verba facere de re aliqua, et transire ad aliam volunt, sic ut significant vera esse ante dicta: Lat. et haec quidem hactenus. *Fisch.* Platon. Comic. ap. Athen. I. p. 5. et Aesch.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

H

Prom. 499. (vbi τοιαῦτα) laudat Spanh. — Τῷ δὲ Λοξίῳ — διέκρινεν h. e. sed de Apolline, qui oracula edit e tripode aureo, iure mihi videor conqueri posse, quod, quum feratur esse medicus et vates doctus, tamen dominum meum abire iusserit ex aede sua delirantem. ὁ Λοξίας est Apollo Pythius, ita dictus a λοξός obliquus, quia edebat oracula non recta h. e. aperta et certa, sed obliqua i. e. ambigua et obscura (Schol. Doru. et vet. vnde Suid. & Phan.), cuiusmodi oracula multa collegit Dalius (van Dale) de Orac. 7, 21. diff. 1. Aesch. Eumen. 19. προφῆτης λοξίας. Gloss. vet. λοξίας obliquois. Gesner. legit obliquoloquus, hocque voc. auxit Thesaurum Lat. L. Dici etiam flexiloquus potest, vt Cic. Diu. 2, 56. oracula Apoll. vocat flexiloqua et obscura, vbi v. Dauis. Nam verba proprietatem personae alicuius non communem sed praecipuam indicantia ponuntur recte pro ipso istius personae nomine. Fisch. Saepe absolute sic vocatur Apollo cum alibi tum in Eurip. Ione, ad quam tragoediam hic alluditur. Bergl.

9. Θεσπιῶδι. Sic Θεσπιῶδες Cassandra Eurip. Hec. 677. Θεσπιῶδες Aesch. Agam. 1170. Pro Θεσπιῶδῶν vero Θεσπίδων de Apolline Delphis vaticinante dixit Eurip. Ion. 7. Spanh. cui haec sublegit Bergl. Compositum verbum e θῆπις diuinus, et ᾄδων canere, vsurpatur 1. de Apolline vt h. l. et Eur. Phoen. 966. atque idem est quod χρῆν et ἀναιρεῖν, oracula edere, vaticinari; 2. de vatibus, ita vt sit vaticinari, i. q. προφητεύειν, μαντεύεσθαι, v. Polux 1, 7. nam et oracula Apollinis fere versibus continebantur, et yates vtuntur versibus; 3. de poetis, eorumque vel poematis vel oribus, v. Aesch. Axioch. 10. nam etiam poetae carmina fundunt instinctu diuino. Fisch.

τρίπους χρυσήλατος est tripus (mensa tripes) aureus. v. Hel. V. χρυσήλατος. Nam quaecumque diis tribuuntur, ea dicuntur aurea, i. e. pulcherrima, praestantissima q). Species et figurae tripodum sunt ap. Spon. Mi-

q) Immo tertius tripus aureus fuit, quum antea aerens adhibitus esset. Cf. Harwood Graec. Antiqq. ex angl. serm. in vernac. versae T. I. p. 378. f. Vti omnino Delphis alii etiam fuerunt tripodes aurei. v. Pauf. X, 22. p. 191. T. III. Fac. De tripodibus vberiore disputationem promissit Millin Mo-

scell. erud. antiq. p. 118. et Spanhem. ad Callim. in Del. 90. ad q. l. ab eo multa disseruntur de tripodibus inprimisque de tripode Delphico. Ipsa Pythia, sacerdos Apollinis, cui tribuendum erat, quod Apollini tribuere Carionem iussit poeta, in tripode, qui lauro ornatus erat (Palaeph. 50, 4.) sedens varicinabatur; pars tripodis illa, in qua sedebat, dicebatur ὄλαος, v. Spanhem. l. l. [p. 449. T. II. Ern.] et posita erat super profundo terrae foramine in planitie exigua, quae erat in rupis anfractu, media ferme Parnassi montis altitudine [in templi ipsius adyto] Iustin. 24, 6, 9. Diod. S. 16, 26. Villois. Anecd. Gr. T. I. p. 109. van Dale de Orac. p. 141. Fisch. [Viuide haec enarrant Barthelémy Voyage du jeune Anach. T. II. c. 22. p. 331. ff. vers. vernac. et auctt. epistt. Atticarum Atheniensische Briefe — übersetzt von Jacobs, ep. 114. T. II. p. 99. et ep. 120. p. 155. ff.] χρυσηλάτου. Haec etiam vox supra soccum Comicum. Vtitur ea saepius Euripides, in Medea aliquoties. Bergl. Tr. ex auro ductus, fabricatus. Münt. Add. Girard.

10. μίμψιν δικάϊαν μίμψισθαι, est recte, iure, conqueri. Nam nomina verbis eiusdem originis aut significationis iuncta, vel in Accus. vel in Ablat., per se nullam addunt verbis vim, ita vt μίμψιν μίμψισθαι id. sit quod μίμψισθαι simpliciter, atque Adi. δικάϊαν vim habeat Adus. δικάϊως. Ducta autem haec forma loquendi est ex oriente, vt Iudd. 8, 24. I. Regg. 12, 8. [imo potius omnino a simplicitate antiqui sermonis repetenda] v. Vorst. Philol. c. 35. Fisch. [Add. eund. Proluss. de vitiis Lexx. N. T. p. 226. ff. Anim. ad Weller. III, I, p. 422. ff. et Tob. Eckhardi Obseruat. philol. ex Aristoph. Pluto dictioni N. Foed. illustrandae inferuientes ad h. l.] — Familiare quoque Atticis loquendi genus; sic in hac fab. 202. (δικάζειν δίκας) 429. 515. 530. Add. Acharn. 112. Pac. 150. et sic passim ap. Tragicos et Oratores. Spanh. μίμψις opp. ἰπαίνοξ Xen. Cyr. 3, 5, 5. extr. ideoque μίμψισθαι v. ἰπαίνω. Fisch. Sic et Eurip. Or. 275. Λοξίη δὲ μίμφομαι. Herodot. 1, 91. κατὰ τὸ μαντήιον — ὁ Κρείστος μίμφεται. Bergl.

num. ined. T. I. p. 278. Figurae etiam sunt in Museo Napol. T. IV. tab. 13. 14. p. 38. ff.

II. *ἰατρός καὶ μάντις*. Hinc vno voc. *ἰατρομαντις* dicitur Aeschyl. Eumen. 62. Ab eodem Suppl. 271. Apis, filius Apollinis, *ἰατρομαντις*. In eiusd. Agam. 1632. calamitates *ἰατρομαντις* φρενῶν. De Aristaeo, alio Apollinis filio, Apoll. Rhod. IV, 514. Μοῦσαι ἀκροβόλῃν τε θεοπροπίαι τ' ἰδιδάξαν. Ipse Apollo *ἰατρός* Nost. Au. 587. *Spanh.* Nam Apollo praeesse credebatur medicis et vaticibus, atque ipse esse medicus atque vates doctus (*σεφός*). Callim. h. in Apoll. 45. f. vbi v. *Spanh.* Lucian. Philop. 5. T. III. p. 591. vbi v. Gesn. *Fisch.* Sunt autem non istae tantum artes Apollinis, sed et aliae duae. De his Plato in Cratylo et Lucianus in dial. Iunonis et Latonae (XVI.) et alibi. *Bergl.*

ὡς φασιν. Ita Kusterus, vt metro succurreret, et post eum Hemst. cum cod. Doru. ediderunt pro *φασιν*, quod in F. B. G. — Interposuit illa verba poeta, vt oratio accommodata esset personae ferui, et Apollinem nominari iussit potissimum *ἰατρός* et *μάντις*, quia praedicatum *μελαγχ. ἀπικ.* ista nomina desiderat. *σεφός* est doctus, v. Index Aesch. Socr. h. v. et Albert. ad I. Cor. 3, 10. et Suid. v. *σεφία. Fisch.*

12. *μελαγχολῶν* est delirare, furere, insanire, i. q. *παράφρεντιν* v. 2. Schol. vet. animaduertit *χολῶν* ap. Att. idem valuisse quod *μαινόμεναι*. Add. Moeris Attic. V. *χολῶν* [p. 406. Pierf.] r). Poterat igitur poeta dicere *χολῶντα*. Sed quia furor fere existere putatur ex utrae bilis abundantia, idcirco vsus est v. *μελαγχολῶν*, vt v. 902. Phauor. h. v. vbi hic loc. laud. et *μαίνεται* exponitur. Cf. Wolf. ad ep. Liban. p. 31. Cariou herum vocat *μελαγχολῶντα*, quia videbat ab eo fieri alia omnia, quam quae fieri ab hominibus sanis solent, vt praecant caecis, neque eos pone sequantur. Apollo autem hero consulenti respondere debuerat ita, vt recte ageret omnia. *ἀποπίμπω* est h. l. ex aede sua discedere iubere, sinere, Act. pro Medio, vt Plat. Phaed. 66. coll. 65. *Fisch.*

r) Hunc Moeridis, tum nondum editi, sed ab ipso in Britannia ex apographo petito ex autographo bibl. Vindob. descripti locum laudat, sub nomine Eumoeridis, *Spanh.* h. l. ita: *χολῶν, ἀντὶ μανίας, Ἀντιμῶς*. Idem addit Demosth. adu. Olympiod. p. 655. *μελαγχολῶν ἀντὶ*.

13—17. Sensus: Sequitur enim pone caecum hominem, secus faciens quam eum facere decebat. Nam nos quidem, quibus oculorum lumina sunt, caecis praeimus; ille vero a tergo sequitur, meque idem facere cogit; ita quidem ut ipse mihi omnino nihil respondeat. *Fisch.* Cod. Doru. ὅς τις δ' ἀκολ. verum in margine notatur eadem manu γρ. ὅς τις ἀκολ. Scilicet aberrarat descriptoris oculus ad verbum abhinc tertium. *Hemst.* κατόπιν est particula Aticis propria (757. 1095. 1210.) idem valens quod ap. Gr. caeteros ὀπίσθεν, v. Moeris [p. 240. Pierf. quem locum etiam *Spanh.* ex apogr. suo laudauit], Schol. Leid. et Doru. ad 1095. *Hesych.* Phauor. h. v. ἀκολουθεῖν κατόπιν est sequi, pone, a tergo, ut 757. nam refertur ad ἡγεῖσθαι v. 15. praeire. Vnde patet, auctoritate horum locorum nullo modo vindicari posse constructionem v. ἀκολουθεῖν cum ὀπίσω et μετὰ in N. T. Matth. 10, 38. Luc. 9, 49. etc. Nam hoc est omnino, sequi, comitari aliquem. Atque eiusmodi sunt etiam caeteri loci, quos attulerunt contra Vorstium Phil. S. 34, 4. Vitringa Anim. ad Vorst. c. 8. p. 853. Georgius Vindic. graec. N. T. p. 337. *Eckhardus* (Obss. e Pluto) p. 3. *Fisch.* Plutum τοφλὸν vocat etiam Amphisc Comicus ap. Athen. XIII. p. 567. Ita et Dio Chrysost. Orat. IV. p. 54. Porphyry. de Abstin. IV. p. 335. [c. 4. p. 304. ed. de Rhoer. qui cfr.] *Spanh.*

14. τοῦναντίον contra, secus. τοῦναντίον ἢ v. *Ducher.* ad Thuc. p. 500. [T. II. p. 302. Lips.]. προήκειν conuenire, decere. *Fisch.* Eurip. Or. 932. τοῦναντίον δὲ δράσαν ἢ δράσαι χραιών. *Bergl.*

15. ἡγεῖσθαι est, praeire, ducem esse. Schol. Hes. h. v. Nam dicitur maxime de viarum ducibus, vel simpliciter vel addito voc. ὁδός in Genit. aut Accus. v. Xenoph. Cyr. 3, 2, 13. 4, 2, 8. Ioseph. Arch. 9, 5. extr. Sic et ἡγεμὼν et ἡγεμὼν τῆς ὁδοῦ. v. Valcken. ad Herod. p. 377. *Fisch.* ἡγεῖσθαι h. l. i. qu. ὁδηγεῖν Luc. 6, 39. Ap. Lucian. in Timone T. I. p. 116. Mercurius Plutum ducit. *Eckhard.*

16. ὄντος herus meus. προσβιάζεσθαι est, cogere, iubere vna ire, sequi a tergo. Neque enim vim quandam puto hoc verbo significari; nam quia Carion pedisequus erat Chremyli, et hic Plutum sequebatur pone, necesse erat, ut seruus, qui sequeretur herum, etiam Plutum a tergo sequeretur [inuitus tamen faciebat]. Sic παραβιά-

τοπικῶν s) est omnino, παντελῶς Hef. Librarii fere τὸ omisere. v. Ind. Palaeph. v. δ, et οὐδὲ γὰρ ne minimum quidem, nihil, est loquutio prouerbialis, v. Erasm. Adag. p. 674., quae vnde ducta sit, non omnino constat. Nam γὰρ dicuntur *unguium sordes*, Hef. et Herodian. Phillet. p. 436. Est etiam genus quoddam numuli minuti; est sonus vocis suum. v. Schol. cuius verba descripsit Phauor. et Suid. Atque hinc sumtam esse prouerb. illam loquutionem arbitror. *Fisch.* Sic in Aristoph. versu ap. Athen. VIII. p. 343. μὴδὲ γὰρ. Vnde γράζω, *missitare*, de quo 597. Ita Thefm. 278. μῦ et nox τί μύζεις. *Spanh.*

17. sc. Ad herum, quocum incedebat Plutum sequens, haec conuersus dicit. — *ἔγω — ἔχοντά γε*, i. e. ego vero neutiquam tacebo, nisi ostenderis, quare tandem hunc sequamur, *here*: immo tibi molestus ero; neque enim poteris me verberare coronatum. *ἔσθ' ὅπως*, est, quomodo h. e. villo modo, quoddammodo, fieri potest vt; ideoque οὐκ ἔσθ' ὅπως non potest fieri vt, i. e. nullo modo, haudquaquam, i. q. οὐδαμῶς. v. Dawes. Misc. Crit. p. 281. — *σιγήσομαι*. Attici in multis verbis Neutris in *ω* et *ου* desinentibus Futura Media praeferunt Futuris Act. Sic *πράξομαι*, *θηράσομαι* pro *πράξω*, *θηράσω*, Moeris. bh. vv. Plato Symp. 38. *ἡκονίσεται*, de rep. 2. p. 379. T. II. Steph. *ἡκονίσασθε*. Causa videtur esse, quod Actiua quondam habuerint vim actiuam, non mediam; quae certe restat in multis huiusmodi verbis, vt *τιμάω*, *λυπῶ*. Quae quidem opinio confirmatur etiam eo, quod sic vsurpantur Fut. Med. in ζω, quae proprie actiua esse constat, vt *θανυμάσσονται*, Apoc. 17, 8. *Fisch.* [qui et in Anim. ad Well. III, II. p. 62. cfr.]

19. *φράζω* est dicere, ostendere, docere, vt v. 24. et Xen. Mem. I, 4, 15. v. Hesych. — *ὅτι — ποτε* cur tandem? vt v. 24. *τίς ποτε* quis tandem, quisnam. add. 53. Hunc aliosque locos similes multi [vt Eckard. h. l.] laudant vt doceant Marcum 9, 11. *ὅτι* recte vsum pro *cur*. v. Raphel. ad eum loc. et Vitringa ad Vorst. c. 3. At I, hoc aliisque locis scribi debet *ὅτι*, *τι*), vt lenius

s) Scribitur in nonn. edd. vt Münt. diuifim, *τὸ παρῶν*, sed ipse Münt. improbat.

t) Editum etiam h. l. ante Brunck. est *ὅτι*.

iam monuit ad Lucian. T. I. p. 497. auctoritate optimorum librorum. v. Hom. Il. I, 64. e quo loco attulit Hes. glossam ὅ τι τόσσον· δίδωσι τοσούτων, vt Schol. Doru. ad 967. ὅτι explicat δίδωσι. Nam Attici ὅστις dicunt pro τίς, v. v. 53. coll. 24. ita vt ὅ, τι dictum sit pro τί. 2. certum est, Marcum expressisse part. ὃ quae vsurpatur pro cur, et a LXX. redditur ὅτι 2 Regg. 18, 34. *Fisch.*

20. πρῶγματα περίχειν pr. est, aliquem accusare, in ius vocare, alicui litem intendere. Nam refertur ad πρῶγματα ἔχειν quod dicitur de reis, et iis qui lites sequuntur. v. Men. Mem. 2, 9, 1. Deinde ponitur omnino de iis, qui alicui molesti sunt aliqua re, κόποις περίχειν Matth. 26, 10. Luc. 11, 7. et mox ap. Nost. λυπεῖν. *Fisch.* A negotiatoribus, qui multis negotiis curisque distrahantur, perperam formulam repetit *Eckhard.*

21. τυπτήσεως Attice pro τύψης Moeris p. 373. Pierf. Tho. Mag. p. 860. Sic χαιρεῖσσι v. 64. *Fisch.*

στέφανον ἔχ. γι. Qui olim consulto oraculo ex Apollinis templo redibant [et liberi et serui, *Fisch.*] coronati erant [lauro]. Qui autem sacris eiusmodi coronis ornati erant, sancti quodammodo habebantur, eosque violare nefas erat. v. Schol. Eurip. Hippol. 792. Schol. Soph. Oedip. Tyr. p. 152. ed. Henr. Steph. [ad v. 82.] vbi ad hunc locum respicit. Cfr. Brödae Misc. T. II. Grut. Thef. Crit. p. 518. *Kuster.* atque ex eo *Hergl.* et *Duck.* Sophoclis locum laudat etiam *Spanh.* et praeterea Nost. Pac. 1048. ibique Schol. *Fischer.* addit van Dale de Oracc. c. 6. monetque hinc intelligi, cur Carion haec verba adiecerit, στέφανον ἔχειν idem esse, quod στεφανοφορεῖν, et στέφανον esse coronam lauream. — γο saltim, *Gir.* et *Münt.*

22. μὰ Δι' ἀλλ' imo vero, vt οὐ γὰρ μὰ Δι' ἀλλὰ Lyfistr. 55. *Kuster.* Nam ante μὰ Δία intell. οὐ v). Sensus: non verberabo te, coronam in capite habentem, sed verberabo te, detracta capillis corona, h. e. immo verberabo te etc. Scil. herus in animo habebat, feruum pugnis caedere. *Fisch.* Verba ἢ λυπεῖ τι μο defunt in

v) Vid. Viger. de Idiot. p. 450. Herm. et Hoogveen. doct. part. Gr. p. 352. ed. secund. Schütz.

eod. Doru. non accuratissimo. *He.* Sensus: *si mihi illo modo molestus eris. Fisch.* Alterum Accus. *τι*, vt Ael. V. H. 4. 15. *λυπεῖν* etiam cum duobus Accus., ab omiffa praep. *κατά* repetit Münt.

23. *ἴνα μ. ἀλγῆς*, vt caput tibi grauius doleat. — *λῆρος* — *σφόδρα*, h. e. *nugae!* neque enim desinam te quaerendo obtundere, priusquam ostenderis mihi, quisnam sit iste; beneuolentissimus enim tibi atque amicissimus hoc ex te quaero. *λῆρος*, vt ap. Lat. *nugae*, vel de verbis et dictis vanis, futilibus, vel de rebus inanibus, leuibus, nihili aestimandis, vel de hominibus stultis et contemtionem dignis. H. l. pertinet ad minas domini, frustra iactatas; istae minae tuae me non mouent. — *κύνοςμα* *ἱς*. *πράγματα παρέχων σοι.* *Fisch.* *λῆρος* scil. *ἔριν.* Münt.

24. *εὐτοσι* iste, pone quem sequimur. Est enim *δεικτικόν*, auctore Ammon, de differ. voc. [p. 106. ed. Valk.] *Fisch.*

25. *εὐνοεῖς*. Ncmpe iuxta illud Menandri ap. Stob. Floril. tit. LXII. [n. 98. p. 226. ed. Cler.]

ὅταν τύχη τις εὐνοῦντος οἰκέτου,

οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον βίῃ,

Sic Xenoph. Oecon. 9, 5. *οἱ χρητοὶ* (serui) *παιδοποιεσάμενοι* *εὐνοῦντες*, *ὡς ἱππολύ.* Spanh.

πυνθάνεσθαι est vel, interrogare, *ἔρωτῶν*, et construitur cum Genit., int. *ἱκ*, vel *παρά*, vel cognoscere, audire, cum Accus. v. Schol. et Suid. Partt. *πάνυ σφόδρα* cohaerent cum *εὐνοεῖς*, quia sum tibi beniuolentissimus, vt 745. Nam Attici solent non raro, rei augendae causa, coniungere duas particulas, idem declarantes, nulla interueniente copula, vt *εὖ μάλα* Plat. Euthyphr. 4. (plane, Cic. Cat. Mai. 4.) Aelian. V. H. 9, 32. *εὐδὺς παραχρημα* Xen. de rep. Laced. p. 540. Leuncl. [add. Sturz. Lex. Xenoph. III. p. 71.] vid. v. 221. 860. 867. *Fisch.*

26. f. Ego vero te id non celabo: meorum enim seruorum fidelissimum puto esse te et maxime taciturnum. *ὅς σε κρύψω* i. q. *φρύσω σοι* v. 24. nam *κρύπτειν* est celare. *Οἰκτῆρας* sunt omnino domestici, omnes, qui sunt in domo, Hef. inprimis serui, familia, vt h. l. *πῶς* fidelis de seruo etiam Matth. 24, 45. 25, 21. *Fisch.* Locum laudat Tho. M. V. *κλίπτης*. Kust. *ἀλλὰ* ponitur eleganter ab initio vt Lat. *vero*. Ael. V. H. I, 21. Münt.

κλειπτικός. Schol. vet. recte observat, poetam hoc dixisse praeter expectationem. Nam post *πιστότατον* expectabatur *εὐνότατον* vel simile quid. Salibus autem huiusmodi inexpectatis vis comica praecipue valet, quippe quibus, velut telo aliquo inopinato, hominum animi maxime feriri et affici solent. *Kustl.* Schol. inter alia *μυστηρικώτατον* maxime arcanum, *taciturnum*. *κλείπτειν celare*, Steph. Philoct. 57. x) Vtitur autem hoc ambiguo voc. Noster, ut simul furacitatem ferui indicet. Quod ad formam attinet, scribit Eustath. p. 867, 68. duplicem superlativi terminationem in ea esse, *κλείπτιςτος*, *κλειπτίστατος*, quemadmodum *ὀψοφάγιστος*, *βλακίστος*, *λαγνίστος*, *λάλίστος*, augeantur *ὀψοφάγιστατος*, *βλακίστατος*, *λαγνίστατος*, *λαλίστατος*. Adhuc licentius formavit Sophocl. Philoct. 970. [985. Brunck.] *τολμίστατος* y). Vtitur voc. *κλειπτικός* Alciph. Ep. 3, 20. [vbi v. Not. T. II. p. 73. Wagn.] *Bergl.* Sic non multo distat ab eo, quod Simo ap. Terent. init. Andriae liberto suo dicit: nihil istae opus est arte — sed iis, *quas* semper in te intellexi fitas, *fide* et *taciturnitate*. Sed nihil hic agitur, quod Chremylus famulum suum silentio regere cupiat. Melius vertissem, *callidissimum*, *sollertissimum*. Gloss. cod. mei *φρονιμώτατον*. Brunck. (qui et Schol. cod. B. assert, inter Scholia repetendum). *κλείπτης* dicitur vel de homine *callido*, vel de *occulto* et *obscur*o, qui non aperit sua consilia omnibus, ut Xen. Mem. 3, 1, 6. vel de *taciturno*, qui commissis continet, neque plenus rimarum est: nam in fures cadunt ista omnia. Non caret hic locus urbanitate, quam lingua lat. assequi nequeat. Nam laudat herus serum ita, ut ei simul *furacitatem* exprobrare videatur. *Fisch.* Add. *Girard.* Seorsum haec dixisse Chremylum (Je veux dire le plus filou) censet *Brumoy* Th. d. Gr. XIII. 293.

28. Cod. Doru. *ἐγὼ γὰρ ὢν θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ἀνὴρ*, metri lege violata, ita v. 34. *καὶ μόνος*. *Hemst.* *θεοσεβὴς* *pius adversus deos*. cf. Schol. et Ioh. Euang. 9, 31. *δίκαιος* est *iustus*, qui sua cuique tribuit, non omnino *probus*, *honestus*, ut in N. T. Luc. 1, 6. *Fisch.*

x) Aellen. V. H. 3, 47. et Dion. Hal. IX. [c. 4. extr. p. 1785. T. III. Reisk.] addit *Munt.*

y) *κλειπτικώτατος* e Xen. Mem. 1, 2, 42. addit *Fisch.* Cf. id. Anim. ad Weller. II. p. 106.

29. *κακῶς πράττειν* est omnino *rebus aduersis* vii, vt ὁ *πράττειν* rebus vii secundis. V. Xen. Mem. 3, 9, 8: H. l. explicatur verbis *πίνης ἦν*, i. e. *pauper, inops eram*, quum vtrique formulae opponatur vnum verbum, *ἐπλοῦτους*. Nam *πτωχὸς* est *egenus, mendicus*, qui caret victu necessario, *πίνης* fere *pauper*, cui est victus necessarius. v. v. 552. ff. Sic Socrates Xen. Oecon. II, 3. dicitur *πίνης*, quia habebat minas Atticas quinque, v. Oec. 2, 3. coll. Mem. 1, 2, 1. Interdum tamen *πίνης* dicuntur ita, vt etiam *πτωχοὺς* complectantur. ὁδὸν τοι recte. Fisch. (Pr. noui vero) probe scio, Münt.

30. Laudat Tho. Mag. V. *ῥήτορες*. Kust. Caeteri arant diuites, sacrilegi, rhetores et sycophantae, omninoque scelerati. Scio. *ἱερόσυλοι* sunt sacrilegi, qui sacrum legunt (Auct. ad Herenn. 2, 30. extr.) qui sacro manus admoluntur (Plaut. Asin. 3, 2, 24.). Cf. Xen. Agesil. II, 1. *Θεοσύλης* hoc sensu Aelian. V. II. 5, 16. Respicitur ad nomen *Θεοσεβής*. *ῥήτορες* per se sunt vel *magistri artis dicendi*, vel *oratores*. Sed Aristoph. et Socratis aetate *ῥήτορες* dicti sunt ii, qui in concione ita verba faciunt, vt sua, non publica conmoda spectent, qui ea suadent, quibus populi gratiam colligant, salutis publicae non habita ratione, qui adeo accusant, certe minantur accusare apud populum ciues bonos, vt aliquid auferant. Sic accipi debet nomen h. l. et Plat. Apol. 10, 20. Nam numerantur a poeta in *ἀδίκαις*. v. v. 28. cf. ad 379. et 567. Fisch. Inter *ἱερόσυλοι* et *ῥήτορες* olim non fuerat distinctio posita, quam ponendam esse vidit Brodaeus Misc. I, 7. monente Duch.

31. *συκοφάνται* propr. dicti sunt, qui indicabant eos, qui ficus ex Attica vel exportassent, vel exportarent. Nam vetitum erat Athenis, ficus exportare, et *φάινειν* est *μηρίναι, ὑγκαλεῖν, εἰς δίκην εἰσάγειν*. Plutarch. περὶ πολυπραγμοσ. T. II. p. 523. Athen. 3, 2. p. 74. et Schol. ad v. 574. Deinde ita vocati sunt, qui indicabant eos, qui alia *ἀπόβητα* exportassent. Sed quia multi reperiebantur, qui sui commodi causa, deferre auderent infontes, *συκοφάνται* dicti sunt *criminales* et *accusatores falsi*, vt h. l. vbi in *ἀδίκων* numero ponuntur. *πονηροὶ* sunt *homines scelerati*, et *καὶ* omnino, vt Luc. 15, 1. Fisch. *πώδομαι*. Quamvis praeue scribatur in cod. Doru. *πώδομαι*, interpretatio tamen probae lectionis addita est, *πεινῶν*. Simili modo v. 36.

σπουδαίοντος, sed supra adiectum *ἰσχυρόν*, verae vocis indicium. *Hemst.* Veri potest, recte, scio, i. q. *οἶδα* v. 29. *Fi.*

32 — 38. Sensus: quia igitur video, me iamiam esse moriturum, adii Apollinem, ut cum interrogarem, an filius, quem unicum habeo, deberet, mutatis moribus, esse fraudulentus, iniustus, nequam: quippe eum sic sperans diuitem et beatum fore. *Fisch.* *ἐπίρρομαι* Atticis propr. de iis, qui deos s. eorum oracula consulebant. *Xenoph.* de rexit. pop. Ath. c. 6. *Spanh.* Herodot. I, 174. addit *Bergl.* *ὡς* τὸν θεῶν in templum Apollinis. Part. *ὡς* sequente Accus. iungitur nominibus rerum et animatarum et inanimatarum a), qui Accus. pendet a praepositt. *εἰς*, *ἐπὶ*, *πρὸς*, vnde quum Grammatici fere adscripserint *πρὸς*, patet, cur pro *ὡς* librarii multis locis dederint *πρὸς*, ut *Dion.* Halic. I, 73. in cod. Vatic. Indicat autem saepe, ut *εἰς* et *πρὸς*, locum, in quo est is, cuius nomen additum est, indicio reliquae orationis reperiendum. Iam Chremylus exierat e templo Apollinis, v. v. 41. Itaque certum est, *ὡς* τ. 3. esse in templum Apoll. vt 653. *πρὸς τὸν θεῶν* est templum Aesculapii. Ita *εἰς θεῶν* Pind. Ol. 7, 56. *εἰς Ἀφροδίτην* Charit. 4, 4. quod 5, 5. *εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης τέμενος*, et 8, 8. *εἰς τὸ τῆς Ἀφροδ. ἱερόν*. Erat autem templum Apoll. Pythii Athenis exstructum a Pisistrato, v. *Meurs.* Ath. Att. 2, 10. et Pisistr. 9. *Suid.* in Πύθιον.

33. τὸν ἐμὸν μ. αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου pro τὸν ἐμὸν (aut μου) τοῦ ταλαιπώρου. Attici enim pro pronomibus primitiuis ponere solent possessiua, sequente Genitiuo, qui refertur ad genitium in possessiuo latentem. Sic *Nost.* Nub. 1204. *ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν*. *Eurip.* El. 366. *πόσει ἐμὲς τῆς ἀθλίας*. Imitati sunt Latini, ut *Hor. Sat.* I, 4, 22. *mea scripta — timentis*. *Kust.* *Fischerus* legem illam Grammat. ita expressit: Attici pronomibus posses-

z) Ita in omnibus edd. ante *Inu.* qui *πρὸς* e *Rau.* recepit, quod interpretamentum est.

a) Inanimatis ita *ὡς* pro *πρὸς* iungi negant, atque tum *εἰς* reponi iubent *Hemsterhusius*, *Valckenarius*, *Wytttenbachius* et *Porsonus*, quos iam eam in rem laudauit *Schaefer.* ad *Bos. Ell.* Gr. p. 740. f. Cf. tamen *Inipp. Tho. M.* p. 934. f. *Brunck.* *Ind. Arist.* v. 24.

vis addere solent pron. αὐτοῖς in Genit., qui referatur ad Genitiuum in possessiuis latentem, idque praeunte Homero, vt Od. 1, 409. 2, 45. — Chremylus se nominat *καλῶκυρον miserum*, ob egestatem et inopiam, qua premebatur. *Fisch.*

34. *ἐκτοξεύεσθαι* propr. dicuntur sagittae [et tela, addit *Fisch.*], quae arcu emittuntur, vsque dum pharetra iis penitus euacuata [exhausta] sit. Hic autem metaphor. accipitur vel de opibus et bonis consumptis vel de aetate vitae paene iam exacta. Vtramque enim *βίος* significationem apud Gr. habet [victus et vita]. Sed de opibus potius locum hunc intellectum velim. *Kust.* *βίον* hic notat τὴν περιουσίαν, facultates: nec ludit in ambigua signif. voc. *βίος* vita, et *βιός* arcus. *Brunck.* De exhausta vitae maiori parte, instar arcus sagittis, quas emitteret deinceps, vacui, iuxta illud Hor., quod opportune iam hic mouit Tan. Fabri filia, Od. II. 16, [17. l.]: quid breui fortes iaculamur aeuo multa. Ap. Aesch. Suppl. 455. γλῶσσαν τοξεύουσα, Eurip. Hec. 603. τοῦς ἐκτόξιναι, Soph. Antig. 1096. ἀφ᾽ ἧκα καρδίας τοξεύματα. πτερυγὰ τοξεύματα Eurip. Hec. Fur. 571. et ap. LXX. τόξον arcus, τόξονμα sagitta arcu emissā, Gen. 49, 23. κύριοι τοξονμάτων. *Spanh.* [quae tamen ab h. l. sunt aliena.] *Spanhemii* et *Gir.* interpretationem voc. *βίος* de vita (hoc sensu: videns me iam esse moriturum) veram esse putat *Fischer.*, 1. quia Chremylus inops erat homo, qui non posset queri, se prope abesse ab inopia, 2. quia apprime conuenit v. *ἐκτοξεύεσθαι*. — Ad hoc verbum illustrandum *Bergler.* laudat: Herod. I, 214. (quem locum imitatum esse *Zosimum* 2, 18, 9. τῶν βίλων ἐκτοξεύεσθαι, *Fisch.* monuit), Aesch. Eumen. 679. πᾶν τετόξευται βίλοι, Plat. Theaet. p. 83, 40. Bał. [c. 92. p. 415. ed. Heind.] ἐρημίστρια ἀποτοξεύουσι. [Add. *Fischer.* Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 197. ff. vbi copiosius h. l. tractauit.] — Cothurno, vt vides, incedere affectat Comicus, sed metaphoram prauam adhibet, si quid ego iudico. Quomodo enim vita *ἐκτοξεύεται*? an ludit in ambiguitate vv. *βίος* et *βιός*? sed neque *βιός* nec *βίος ἐκτοξεύεται*, sed sagitta tantum. Scio et Schol. et Suidam agnoscere hanc lectionem. Tamen illis inuitis Comicum scripsisse puto *ἐκτετολυνεῖσθαι βίον*, translatione aptissima, quam omnium gentium sermo vsurpat. Nostates: *my life almost spun out*. Illud alterum Schol. interpretatur

τελειώσθαι; atqui hoc ipsum est, quod emendatio nostra melius significat. Hesf. ἐκτολυπύσας· τελειώσας. Illud quoque quam apte τοῦ ταλ. βίον ἐκτετελ. nam ταλαιπωρία illa in ipsa metaphora pulcherrime exprimitur. Idem Hesf. τολυπύειν, ταλαιπωρεῖν, μοχθεῖν etc. Huc adde illud σχεδόν, quod nostrae lectioni convenit, alteri repugnat plane. Ἐκτετόξινται enim sagitta semel, vno impetu, vbi σχεδόν locum non habet: at lana ἐκτετολύθηνται paulatim et sine motu. Benil. Vt metaph. ducta esset a lana in orbem glomerata: nam τολύπη est glomus lanae, fila lanae in orbem glomerata b). Sensus eodem redit (ad finem perductum esse): sed ipsa emendatio et superuacanea est, et legibus criticis repugnat. Nam altera scriptura est in omnibus Codd., ita vt in nullo eorum appareant vlla vestigia alius scripturae [atque in Scholl. antt. explicata]; sensum parit eodemodum; et verbum ἐκτετολυπύσθαι a v. ἐκτετοξύνθαι distat, et qua figuram et qua sonum literarum. Fisch. [Neque ostendi potest, illud Tragicis potius vsurpatum esse quam Epicis. Displicuit etiam Brunckio illa emendatio.]

35. μόνος vnicus qui a LXX. et in N. T. dicitur μονογενής vel ἀγαπητός. ὡς τυγχάνει. Nam sermo est de re fortuita, neque necessaria. Sed librarii saepe Part. ὡς omisere, post verba inprimis similiter desinentia, v. ad Plat. Apol. 28. et ad Aesch. Socr. 2, 3. Fisch. [cf. Porson. ad Eur. Hec. 799.] Frequens ap. Att. ποῖτας v. τυγχάνειν (cum aliorum vv. participiis iuncti) pleonasmus, f. κατὰ παρολκην vt loquuntur Grammatici, vsus, sicut v. 1016. κατηγοροῦσα τυγχάνω, Nub. 1127. Ach. 1630. Lys. 370. Et ita ap. Tragicos passim, Aesch. Choëph. 685. τυγχάνω λίγαν. Spanh.

36. πεισόμενος, positum est κατ' ἐναντίωσιν (Sch.), nam verba εἰ χρεὶ τὸν νόον (part. δι' addita est, quia praecedat μὲν) μεταβ. τ. τρ. pendent ab ἐπειρησόμενος (32.), sed propter interposita verba v. 33. f. hoc verbum repetitum est.

37. πανεύγγος ponitur 1. de homine gnauo, strenuo, qui omnia aggreditur; 2. signif. follertem, callidum, sagacem;

b) Cf. Heyn. ad Il. 14, 86.

3. vsurpatur de hominibus *versutis, castris, dolosis* (Ind. Palaeph. h. v.) vt h. l. et 2. Cor. 12, 16. Cf. Hef. *ὑγίς* *μηδ.* *nequam, improbus*, qui nec honesti nec boni rationem habet. Vnde v. 50. *μηδὲν ἀσκεῖν ὑγίς* est, *improbum esse*. Fisch. Ita οὐδὲν ὑγίς Synes. epist. 104. et 148. dicuntur *homines nihili*. Bergl. Respici his versibus ad Hef. *Ἔργ.* 68. existimat Duck. — *μηδὲ ἔν.* Anto Brunck. erat *μηδὲν*, ad quam scripturam haec Spanh. notauit: „Ita οὐδὲν in hac fab. 137. et 1092. per ὅφρα ob metrum Poëtis familiarem (nempe pro *μηδὲν*, οὐδὲν). Sic *τοαῖς* pro *τοαῖς* Concion. 672. vt *ἀδελφῶν* pro *ἀδελφῶν* Aesch. S. C. Th. 182. et *δεσμοῖς* pro *δεσμοῖς* ei. Pers. 702. [vbi tamen Schürz. 697. f. scripsit *δεσμοῖς*] et Agam. 1462. *δινί* pro *δινί*, et sic plura.“ Hemsterh. qui et ipse *μηδὲν* retinuit „Cod. Doru., inquit, *μηδὲ ἔν.* quae ratio disiungendarum eiusmodi vocularum in membranis vetustiss. plerumque obtinet. Exemplorum afflatim est ap. Iof. Wasse Add. ad Thucyd. Duckeri praef. insertis“ At Brunck. „Sic (*μηδὲ ἔν.*) diuissim scriptum in codd.“ Itaque codd. certe auctoritate nititur haec diuissio, praeterea etiam sententiae vi (*ne vnum quidem*) commendatur.

38. *τοῦτ' αὐτὸ* nempe *εἶναι πανούργον*, hoc sensu: videbam enim improbitate parari diuitias et felicitatem. *βίος* vel de re et facultatibus vel de vita accipi potest. *ἐνυμφεῖται* vt 49. *ville esse*. Fisch.

39. Sensus: *quidnam Phoebus respondit. τί δῆτα quid tandem! quid quaeso?* v. Deuar. in *δῆτα*. Fisch. Editum olim est *τί δῆτ' ἰ Φοῖβος* — Articulus ab Inu. auctoritate cod. omissus, similiter deest in Eutip. Med. 680 (672.) *τί δῆτα Φοῖβος εἶπε* — quem iam Bergl. laudauit.

Ἰλακεν. Mirum quod in obseruationibus Batruac editioni additis dicatur *λαγχάνειν* proprium esse in hac re vocabulum, vnde et Latini *sortes* dixere. Verum ita non *Ἰλακεν*, sed *Ἰλαχεν* dicendum fuisset, nec ignorare debuit, quicumque illas obseruationes collegit aut concinnauit, v. *λακεῖν* Atticis dictum pro *φερεῖν* (Hesych.) f. *crepitum edere*. Sic Aesch. Choëph. 33. *μυχόθεν Ἰλακεν*, infra Pac. 381. Acharn. 408. Ran. 97. quae nemo a v. *λαγχάνειν* deducet. Soph. Antig. 1106. *ψεύδεις ἐκ πύλων λαχεῖν* male, pro *λακεῖν* c),

c) *λακεῖν* ibi v. 1094. Br., 1082. Erfurdt. iam in omnibus edd. legitur.

φθιγγισθαι vt in Schol. Spanh. Quid quaeso Phoebus profatus est ex coronis? i.e. ex tripode coronato vel laureato, vt Lucret. I, 740. Pythia quae tripode ex Phoebo lauroque profatur. Euripides etiam, de Apollinis oraculo loquens in Ion. 522. et 1310. *σεμνῶν θεῶν* mentionem facit. λακεῖν vero, quod propr. crepitum edere signif., ap. tragicos aliquando accipitur pro, *clare loqui, profari*, praecipue de Apolline, oracula edente, eoque significato vocabulum Euripidi admodum familiare fuit. Hinc Schol. existimat, Aristophanem hac voce *τραγικωτέρῃ* de industria vsu esse, vt Euripidem tangeret. Cf. Eustath. ad Iliad. N. p. 950. ed. Rom. et Schol. Eurip. Or. 162., qui ipse Eurip. in Or. 330. *τρίποδος ἀπόφασιν, ἣν ὁ Φοῖβος ἔλακεν*. habet. Haec duo Eur. loca obseruauerat Lamb. Bos Obsl. Miscell. c. 8. His addam Eur. Ion. 777. Alibi apud eundem Tragicum pro *canere* accipitur Alc. 346. Hippol. 55. Kuster. Partem horum etiam Duck. habet et addit Hef. in λακεῖν, λακεῖν, et de fertis, quibus coronabatur et tripus et Pythia, Spanhem. ad Call. in Apoll. γ. in Del. 88. conferri iubet. Bergler. autem censet respexisse Arist. ad Eur. Iph. Taur. 976. [vbi tamen legitur *αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λαβὼν*, sed Reisk., Markl. et Musgr. coniecerunt *λακεῖν*, vti Bergl. laudat], quo etiam Cornicus v. 9. alluisse videtur. Idem etiam Eustath. p. 1208, 41. Rom. laudat, vbi ille (vt p. 950.) nunquam λακεῖν de humana voce pr. dici, nisi apud Traggo. quorum sermone hic ioci causa Ar. vtatur. Occurrere etiam alibi ap. Ar., monet Bergl., sed vel vbi de Eurip. sermo, aut ipse loquens inducatur, aut in tragicis minis. — λακεῖν proprie est, *crepare*, crepitum edere. Gloss. vett. λακῶ *crepo*, Hefych.; deinde *disrumpi*, vt Act. I, 18. vbi v. Boif. Phauor. h. v. denique, *profari, dicere*, ap. Traggo., maxime Eurip., fortassis quia corona Pythiae laurea tum, quum respondebat, concutiebatur ita, vt crepitum ederet. vid. v. 213. Nam tripodi delphico imposita erat laurea, ita vt ipse Apollo quasi e lauro respondere videretur. Callim. in Del. 94. *ἴπην ἀπὸ δάφνης*, vbi v. Ern. et Gesn. ad Lucian. T. I. p. 263. Fisch. Per contemptum haec dicta esse existimat Münt.

40. *πρώσι*, attice pro *πρώσῃ*, quae forma saepe a librariis in communem mutata est, vt 60. 964. in cod. Doru. *nudies*. *αὐφῶς aperte, verbis perspicuis*, nam responsa

Apollinis (ὁ θεός) erant fere ambigua et perplexa. Et *τὸδε* positum est pro *τὸδε*, quia habet vim *δεικτικὴν* [id quod sequitur]. *Fisch.* *εἰπεῖν* esse, quod ad sensum attinet, *ιῦbere*, docet *Eckhard.* p. 5. f.

41. f. Scilicet *iussit me ab eo in quem* (ὅτι pro ὅτι) *e templo egressus* (ἐξίω) *primum incidissem, non discedere, immo eum cogere mecum abire domum meam.* *Fisch.* In Eurip. Ion. 540. τὸν συναντήσαντά μοι — δέ, μιν ἐξίοντι τοῦ θεοῦ. *Bergl.*

42. *ἐκείνου* in aliis omnibus libris et scriptis et editis legi videtur. Ex vno Rau. dedit Inu. *ἐκείνου*. — At Aor. I. recte se habet, et respondet praec. *ἴκε*.

μαθίσθαι *ταύτ* pr. dictum videtur de iis, qui eum, pone quem sequuntur, ita mittunt, ut ab eius discedant tergo, ita ut 1. sit, se auertere a tergo alicuius, 2. discedere ab aliquo, igiturque *missum facere*; nam *ἴσθαι* est *se mittere*, et *ματῶ* i. q. *ματίσθαι*. Chremylus autem sequabatur Plutum a tergo. *με* cohaeret cum *ἐκείν*. et *ἴκε* sc. posteaquam eum semel nactus essem. *Fisch.*

43. *πεῖθειν* sc. *τοῦτον*, nam *ἐμάντῃ* pertinet ad *ξυμὰ*. et *οἴκαδε* est *εἰς οἶκον* *Hef. Fi.* Ed. Ald. minus recte *ἐμάντον*. *Flor.* et *Bal. ἐμάντῃ. Kust.* Consentit cod. Doru. in quo etsi comma post *ἐμάντῃ* est interiectum, bene tamen *τῷ πεῖθειν* superponitur *ἐκείνον*. *πεῖθειν δ' ἐκείνον ἐμοὶ ξυνοκλουδῶν* *ἴκε* *εἰς τὸν οἶκον*. *Frischlinus* interpretes et *Girardus* macula quarti casus decepti prorsus aberrarunt. *Hemst.*

44. Interrogandi notam post *πρώτῃ*, qua vet. Edd. carent, dedit *Portus* in G. eumque sequutus *Kust.* [etiam *Bergl. Br. Inu. Fi.*]: recte si *τῇ* capias *τίσι*. *Cuinam ergo occurris primo?* At si *τῇ* quod *Frischlino* placuit et *Girardo* idem sit quod *τούτῃ*, dixerit oratione recta *Carion*: *tum tu scilicet istli obuius es primo*, idque optime sententiae conuenit [vnde colon *Hemst.* post *πρ.* posuit]. Verum *Arist.* ὁ pro ὅδε vel οὗτος ita posuisse vix credo, etfi, quae *H. Steph. App. de dial. Att.* p. 183. atque alii scripserint, non ignorem: quare malim: *καὶ τῇδε* ἔ. δ. *πρώτῃ*. cui lectioni vis part. *ἄττα* suffragatur; institutae narrationis finem seruus non expectans, quod ab hero fuerat exponendum, occupat. Mira est scriptura cod. Doru. *καὶ τῇ*
Contm. in Aristoph. Tom. I. C

ἐναντίας δῆτα πρῶτον; quasi particip. a v. ἐναντήμας, explicatione inter versus adiecta: τούτῃ συνεντίσας pro συναντήσας, vti modo scripserat ἐναντίσμιμι. Hoc vt abhorret, ita πρῶτον quod interpretatur κατ' ἀρχάς, non penitus asperneris propter v. 41. Vbi reperitur notatum in ed. Lugd. καὶ τῷ γε δὴ ἐναντίας, quod versus respuit, me praeferent. Nam etiam ed. Farr. non discedit a priscis Edd. d) *Hemst.* Manifestum est interrogatiue haec proferri. In B. D. signum est interrogandi. (Etiam in cod., quem Br. serius contulit, super τῷ scriptum est τίς.) In cod. meo voc. τῷ superscr. τούτῳ. Nusquam memini articulum ὅς ap. Arist. vidisse loco pronom. οὗτος. Sic quidem Tragicis vtuntur, sed rarissime. τὰ pro ταῦτα in Menandri versu reliquit Bentleius p. 86. cuius emendatio vt facillima, ita certissima est:

τάδε γὰρ ἐμύνειαι τὴν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ.

At hic nulla est ratio, cur contra Codd. fidem, sensu nevisquam meliori, sine interrogatione legatur: καὶ τῷδε συναντῆς δῆτα πρῶτον. δῆτα centies sic in interrogatione occurrit. *Brunck.* Ita Eur. Ion. 544. πρῶτα δῆτ' ἡμεῖς ἐναντίσσομεν αὐτῷ σὺ; *Bergl.* Vt δῆτα in interrogationibus ponitur sic, vt stadium et cupiditatem cognoscendi ea, quae quærimus, indicet: ita part. καὶ eleganter praemittitur pronomini interrogatiuo τίς, ita vt eandem habeat vim, nisi quod fere mirabundam declarat cupiditatem, v. *Elsner.* ad Marc. 10, 26: ey, wem bist du denn zuerst begegnet? Loquitur autem Carion de re praeterita, tanquam praesenti (pro ἐνηντησας), quod ipsum arguit interrogantis studium. *Fisch.*

46. ff. *Itane vero tu non intelligis sententiam dei, qui tibi, stultissime, ostendit plenissime, filium tuum colere debere atque sequi mores publicos? εἴτα vt ἔπειτα in interrogationibus significat admirationem, quae aliquid indignationis admistum habeat, v. Kust. ad v. 79. Interdum additur καὶ. καὶ τῶ Xen. Oec. 2, 4. ἐπεισὶν et ἐπίσσειν dicuntur de iis, qui aliquid comminiscuntur, inveniunt,*

d) Minus etiam scio, vbinam pro συναντῆς editum sit τῷ γε 36, quod Inu. adfert. Caet. *Brunck.* Th. d. Gr. XIII. p. 299. verba ita interpretatus est: Carion, secouant la tête après avoir regardé l'aveugle: Voilà donc la belle rencontre que vous m'avez faite; alter autem interpres p. 330. interrogatus acceperit.

excogitant, in vtramque partem, consilio et animo vel malo (Act. 8, 22.) vt appareat, inuentorem esse fraudulentum, vel bono, vt appareat, inuentorem esse solertem. v. Ind. Palaeph. v. *ἰπνοειδῆ*. H. l. *ἡ ἰπνοειδὴ τοῦ θεοῦ* ex mente Carionis eo pertinet, quod Apollo Chremylum iussit intelligere, fieri debere ab eius filio semper id, quod vel caecus videret faciendum esse, nempe studio probitatis posito, fuscipiendum esse improbitatis studium. *Fisch.* Hoc ita dixit Eurip. Ion. 539. *ἰσφάλητε αἰνίγμα ἀνένους*. *Bergl.*

46. *σκαίς* propr. est sinister, vt *σκαίᾳ χεὶρ* manus *Jaetua*, deinde iners, stultus, ineptus, vt v. 60. v. Hef. (Eustath. ad Od. γ, p. 1468, 62. addit *Duck.*). Vocat autem seruus herum *σκαϊότατον* (stolidissimum), quod responsum Apollinis acceperit proprie, quum improprie accipere debuerit. *Fisch.* Vt homines ingenio prompto paratoque consilio vocant *δελιοὶ*, ita stupidos et hebetes animoque rustico *σκαίους*. *Girard.* *σκαίετα*. Sic et infra Ran. 1206. Nempe atticis scriptoribus et Aristoph. in primis familiare, pluralia neutra adhibere pro aduerbiis. Sic *ἰγγύτατα* Ran. 218. *πάντα* ib. 1249. *πανουργότατα* Eq. 291. *μακρὰ* ib. 431. *πρῶτα* Nub. 564. Apud oratores etiam obuium, vt *ασφαλίστα καὶ ῥᾶτα* Demosth. Phil. III. p. 66. alibi *ῥῆτα καὶ ασφαλίστα* adu. Olympiod. p. 652. *Sparh.*

47. *ἄσκειν* — vt filius moribus inter nostrates receptis studeat. *Kust.* Ita *κακότητα ἄσκειν* Aesch. Prom. 1065. *ἀτίθειαν ἄσκειν* Eur. Bacch. 416. e) *Bergl.* *ἄσκειν* Stephanus in Thes. et Eckardus (Obsl. philol. p. 6.) interpretantur imbuere, instituere, vt intelligatur *κατὰ*, praeeunte Schol. vet. At desidero et simile exemplum huius ellipseos et vsus v. *ἄσκειν*, certe ap. Arist. *ἄσκειν* igitur est, studere, colere, sequi. Et quum *χώρα* in libris Atticorum sit *Attica*, qui regionem quamuis aliam *ὑπερῶριαν* vocant, *ἰπικ.* *τρόποι* sunt mores vernaculi, qui vigent in Attica, Athenis; nempe fraudulentia, iniustitia, studium criminandi, sacrilegia omninoque omnia scelera. v. 30. l. *ἄσκειν τὸν ἰπικ.* *τρόπον* igitur est, improbum, sceleratum, flagitiosum esse. Intelligi autem ante haec verba debet aut

e) Locum ꝑ. Plat. Euthyd. *εἰσφέρει καὶ ἀγρὸν ἀεὶ καὶ* addit *Müntz*, atq. ipse etiam verbum perperam explicat, docere, instituere.

ἄς αὐτ δέον, quod malim, v. Bos. Ellips. h. v. *Fisch.* [At si φράζειν, vt εἰπὼν, λέγειν est monere, iubere, nullo opus est supplemento.]

48. τῷ i. e. τίμῃ, τίμῃ τρόπῳ, (Neutrum, vt τοῦ χάρις, v. Hoogev. ad Viger. I, 19. extr.) τ. κρ. qua ex re hoc colligis? quomodo ita iudicas? *Fisch.*

τυφλῷ. Nihil vsquam variatur: tantum distinguendi ratio in Doru. discedit a vulgatis: δηλονοτιῇ (supra scr. φανερὸν γὰρ ὄντι) καὶ τυφλῷ Γνωμαί (expl. νοήσαι) δόκει. τοῦδ' ἄς — quod vtro modo fiat, parum refert. Si iunctim legas δηλονοτιῇ, τυφλὸς omnino reponendum videtur pro τυφλῷ neque enim aliter structura verborum legitima satis constat: δηλονοτιῇ τυφλὸς δόκει Γνωμαί τοῦτο. Verum separatis vocalis, retinere licet τυφλῷ — δηλὸν ὅτι καὶ τυφλῷ — hunc in modum ordinem orationis digerendo: ὅτι δηλὸν εἶναι καὶ τυφλῷ Γνωμαί τοῦτο atque ab hac parte stetit videntur Scholiastae. *Hemst.* qui ob impeditam ac paulo molestiorem structuram, suam emendandi rationem praesferendam esse statuit. *Brunckius* primum veteres legisse h. l. δηλὸν ὅτι existimat, ipse tamen δηλονοτιῇ retinuit, et in texta recepit τυφλὸς. Sed magis eum conturbavit δόκει. Nam planius et maiori cum poudere dici potuisse: vel coecum intelligere, quam, sibi videri intelligere. Coniecit igitur Comicum scripsisse: δηλονοτιῇ καὶ τυφλῷ Γνωμαί σαφὲς τοῦδ', ἄς. — Nimirum vel coeco perspicuum hoc est. — Respici ad prou. καὶ τυφλῷ δηλόν. Vbi semel δηλόν ὅτι scriptum fuerit, tautologiam in his, δηλὸν et σαφὲς, deprehensam, ideo alterum voc. eiectum et metri fulciendi causa δόκει insertum, esse. In Add. autem T. III. haec retractavit, neque sollicitari debuisse omnium codd. lectionem, censuit; optimam eam esse, modo scribatur δηλόν ὅτι. — „Graece perinde dicitur τυφλὸς δόκει Γνωμαί et τυφλῷ δόκει Γνωμαί. Festinationi, qua animadversiones scribere oportuerit, correctionem suam imputat Br. Nul- lum enim, ait, verbum Comico ipsi magis frequentatur; nec illud dubitationem infert, immo eo vti solent, quum de re maxime certa loquuntur. Sic Ran. 1420. ἀξίον δοκῶ pro ἀξίον, Conc. 170. λήξειν δοκῶ i. e. λήξω. Exempli passim obuia. Similem quæm erraueram errorem, correxi ad Lys. 1256.“ Itaque etiam *Bergleri* disputatio concidit, qui, quum ipse quoque τυφλὸς legi, idque duplici sensu accipi, iusserit, vel vt sibi videatur scire coecus vel vt no-

bis, addit τοφλῷ δ. γ. a ratione alienum esse, quia scientia non est τῶν προκείμετων, errorem ortum videri a prou, καὶ τοφλῷ δῆλον, quod saepe alias occurrat, sed non in hoc loco f). Et periphrastice poni δεκτὴν monuit etiam Fisch.; idemque obseruat, τοφλῷ ad mentem pertinere, atque significare, vt Lat. *coecus*, eum qui nihil intelligit, stultum. Neque δηλονότι mutandum ei videtur, quum recte interrogationi praemissae breuiter respondeatur: quoniam etiam coecus hoc intelligit.

49. f. ξυμψέρον e tribus codd. reposuit Brunck, quum in Kust. Hemst. Fisch. esset συμψέρον. — Sensus: vehementer esse vtile, vehementer idoneum esse ad faciendam rem, ad colligendas opes: quibuscum verbis cohaerent verba ἐν τῷ νῦν χρόνῳ [pro quo perperam Inu. ex vno Rau. reposuit βίη, glossema librarii Christiani qui similitum locorum S. S. vbi βίη ita adhibitum est, recordatus esset, quum non de hac vita, opposita alteri, sed de hoc tempore, opposito futuro, ageretur] i. e. nunc, quum omnia plena sunt fraudum, perfidiae, improbitatis. Et τὸ μ. α. ὕγ. est, *studium improbitatis, improbitas*. Fisch.

51. Οὐκ ἔσθ' ὄπισ, nullo modo, neutiquam. δ' χρ. — ῥέπει, oraculum huc spectat, haec est sententia oraculi. Cf. v. 55. Metaphora sumta est a lancibus, quae propr. dicuntur ῥέπειν vergere, propendere, Gl. vet. vt ῥέπει pr. est praeponderatio, propensio. χρῆσμός est oraculum, responsum, h. l. illud responsum, quo Apollo Chremylum iussit non dimittere eum, quem e templo egressus primum nactus esset. Nam χρῆσθαι dicuntur ii, qui deos consulant et interrogant, dii autem, qui consulentibus respondent, χρῆν. v. Iamblich. vit. Pyth. 2, 10. Fisch. τοῦτο, quod in Doru. repertum, versui aduersari putabat Hemst., e quatuor codd. (v. Not. et Add.) recepit Brunck. pro vulg. τουτὶ, quod ipse a correctore profectum putabat, qui vim literae ρ, qua praecedens vocalis brevis producitur, ignorauerit, vt Eur. Ion. 530. in tetrametro trochaico εἰμυαῖα ῥέπει. Alia attulit ad Eur. Or. 857. Aesch. Prom. 1031. Eur. Hipp. 462. et infra 1065. „Hic scriptum, ait, in

f) Ad hoc tamen pron. respici etiam Girard. censet, qui γυναικὶν pro Nominatiuis accipit, γυναικὶν ἰστέον. Negat pronerb. illud hic valere Münt. et vulgatam scripturam defendit.

membr. (qui est quintus cod. ab ipso collatus) *eis τοῦτο ῥήσιν*, ad pronuntiandi modum. v. Doruill. Vann. crit. p. 335.⁴ Scil. *τοῦτι* (δεικτικόν) huic loco, vbi ad antecedd. refertur pronomen, non conuenit.

52. f. *Immo ad rem aliam maiorem spectat. Et si dixerit nobis isle (senex coecus, quem a tergo sequimur) quisnam sit, et cur, quo consilio, (τοῦ δειμ. quid tibi heri velit g)) venerit nobiscum huc, videbimus quae sit oraculi sententia. Fisch.* In nonn. edd. vt Kust. post *Φράση*, in aliis, vt Bergl. Hemst. et Fisch. post *Φράση* et *εἰς* commata ponuntur. Verum non necessaria sunt. Pro *τῷ* h. e. *ἡμῶν* Cod. Doru. *τῷ*, vt 484. At Moeris [p. 266. Pierf.] *τῷ* Atticam esse docet. *Fisch.* [qui *ἐνδοῦ* perperam interpretatur, in templum Apollinis. Est potius, domum.]

55. *πυθόμεθ' — τοῖ.* Pro, *πυθόμεθ' ἂν. ὁ χρησμός ἡμῶν ὁ τε τοῖ.* Operae pretium duco, elegantiarum Graecarum studiosos hic monere, Atticos saepe Accusatiuum pro Nominatiuo ponere. [Rectius *Fisch.* expressit ita: Attici solent nomina posteriorum membrorum ponere in prioribus, eaque accommodare verbis, quae ibi habentur; vt v. 56. 72.] Sic Nub. 1147. *τὴν υἱόν, εἰ μὴ μάρτυρα — εἰς* h. e. *εἰπέ, εἰ ὁ υἱὸς ἐκείνος μάρτυρα* — ib. 95. *οἱ τὸν οὐρανὸν λέγοντες* — 145. *ψύλλαν κ. τ. λ.* 1113. *τοὺς κριταί, ἃ κερδανύσιν* — pro, *οἱ κριταί ἃ κερδανύσιν*. Schol. — Acharn. 649. *εἴτα τοῦτον τὸν ποιητὴν πατέρους νῆκοι* — pro *οὗτος ὁ ποιητής*. Au. 1269. *Δεινὸν τὸν κήρυκα, εἰ μὴτέποτε τοῦτόν* — pro *δεινόν, εἰ ὁ κήρυξ μ. ν.* Eurip. Hipp. 1250. *οὐ δύνησομαι τὸν σὸν πιδέσθαι παῖδ', ὅπως εἰς κακός, pro εὐδον. πιδέσθαι, ὅπως ὁ σὸς παῖς* — Idem Hel. 326. *πύδου πέσιν σὸν Θεονόη, εἴτ' ἐν' ἐνι*, pro *πύδου Θεονόη, εἰ ὁ σὸς πέσιν ἐν' ἐνι*. Xenoph. Cyrop. lib. 2. in. [c. I, 5.] *τοὺς μέγατοι Ἕλληνας οὐδὲν σαφές λέγεται, εἰ ἔπονται* pro *οἱ Ἕλληνας* — Cf. Triclin. ad Soph. p. 7. ed. Henr. Steph. Alia est constructionis ratio, quando Attici nomina accusandi casu ponunt, sequente accusatiuo pronominis relatiui. Tunc enim Accusatiuus ille non solum pro Nominatiuo,

g) Girard. his verbis v. 346. Pluti miseriam, quam ipso externo habitu prae se ferebat, notari existimat. *τοῦ χάριν* pro *σὸν εἶναι χάριν* poni idem obseruat.

sed etiam pro quoniam alio casu intelligi potest; ut Plut. 200. ὅπως ἔγωγε τῆς δυνάμεως, ἣν Φαίδρ' ἔχειν μοι, ταύτης δεσπότης γινέσθωμι, pro, τῆς δυνάμεως ταύτης — Lylistr. 409. τὰς ὀρμον ὅς ἐπισκυνάσκει ἡ βαλάνος κ. τ. λ. pro τοῦ ὄρμου. [In his nomen ponitur eo casu, quo relatiuum ob verbum adiectum est positum.] Latini quoque non raro hac constructione uti solent. Virg. Aen. I, 577. *Vrbem quam statuo vestra est. Kust.* Priorem dicendi formam Fisch. reperit ab Hebraeis v. Exod. 2, 2. Pl. 25, 19., vetustissima et prima eius exempla ostendit reperiri ap. Hom. Od. I, 77, 115. 3, 85. 192. l., a Graecis migrasse ad Latinos. v. Davis. et Oudend. ad Hirt. b. Afr. 20. et Cort. ad Sall. Jug. 14, 11.

ἄντιν est significare, docere, sententiam habere, quem in rem Schol. laudat Platon. Legg. 8. p. 911. D. Francof. Eustath. ad Il. IX, 108. p. 737. ὅ, τι τοῦ interpretatur ποταμὸν ἵσταναι πρόβατον. [quem loc. Bergl. laudat] Plur. ἄντιν accipi, ut Singularis, debet, cuius generis exempla multa congescit Reines. ep. 27. ad Rupert. p. 120. ff. Nam solus Chremylus Apollinem consuluerat, eique soli deus consuluerat. Fisch.

56. Quid, amabo, est illud πρότερον; quam otiosum et ineptum? Tu vero sic emenda: ἄγε δὲ σὺ πρότερον σαυτοῖς — Totum ex persona Carionis: Age, inquit, vitrumna dices, quidnam sis? an colaphos tibi infringam? Iam dicto opus est. Bentl. πρότερον est aut statim, ob v. 57. aut primo, nam post Plutum interrogant, cur incedat illotus, v. 83. l., et quomodo factus sit coecus, v. 86. ita ut πρότερον sit πρότερον. Fisch.

ἄγε δὲ, πρότερον σὺ σ. Sic membr. concinniore quam in impressis ordine, in quibus [etiam ed. Fisch.] est: ἄγε δὲ σὺ πρότ. σ. Brunch. quem sequutus est Iauern. nulla varietate suorum codd. laudata.

57. τὰντι τούτους. Euzip. Phoen. 1214. Ion. 256. ubi haec loquendi ratio occurrit, laudat Kust. Sensus: aut te verberabo, verberibusque eo adigam, ut nobis, quis sis, ostendas. Nam τούτη accipiendum δεικνύς ut referatur ad minas, verba enim antecedentia Carion putandus est vultu et voce minaci dixisse, et τὰ ἐνι τούτοις, ea, quae sequuntur minas, sunt verbera, colaphi. Fisch. ἄντι pro ἄγαν, ut 232. et Thesmoph. 76. Aesch. S. C. Theb. 1065.

τι δὴ δρῶ; Suppl. 516. πῶς δρῶ; Qua Praesentis pro Futuro enallage apud poëtas illos Atticos, Tragicos Comicosue, in aliis quoque verbis nihil frequentius. Ita mox 65. et 68. ἀπολῶ pro ἀπολλίσσω. Spanh. Ex Fisch. sententia δρῶ est Futurum contractum. — Verba λέγειν χ. τ. κ. olim adscripta erant Chremylo. Carioni tribuenda esse ob v. 60. viderunt Benth. et Hemst., et Brunck. ita in textis fecit. Fischerus, quo minus iis accederet, his causis se impeditum esse dixit: 1. si Chremylus senem non appellasset, non potuisse seruum ei insultare μανθάνεις — v. 58. 2. si Chremylus hominem v. 61. s. primum appellasset, non potuisset v. 59. ostendere, Plutum non sibi, sed Carioni, respondere [at λέγειν non necessario est respondere], neque Plutus Chremylo respondere potuisset tam asperere v. 62., denique ipsa appellatio non est indigna persona hominis liberalis. Adiuuat herus seruum 71. ut seruus herum 65. 67. [Veruntamen non dicere potuit Chremylus 60. σκαιῶς κ. τ. λ. si ipse asperius iusto eum antea appellasset.]

58. Ab his vulgo secunda scena actus I. inchoata est. At Plutus iam adfuerat, et ad eum v. 56. sermo conuersus erat. — οἰμῶζιν est eiulare, ululare, quum κλέιν v. 62. sit flere. Iam quia ii, qui grauiter puniuntur, plorare solent, ii qui poenis in primis grauibz afficiuntur, eiulare, κλάειν est grauiter puniri, οἰμῶζιν grauissime puniri. (Suid. v. οἰμωγή.) Itaque οἰμ. λέγω σοι, est, grauissimas dabis poenas, nempe petulantiae, κλ. σοι λέγω (62.) graues poenas dabis. Fisch. Est mala imprecandi formula, ut Lat. male pereas! Nūnt. μανθάνειν — εἶπαι; audis (v. Suid. v. μανθάνω), quem se dicat esse? Nominatiuus iunctus est Infinitiuo, quia subiectum est in eodem casu, et, quia Infin. εἶπαι et v. Φησὶν ad eandem pertinent personam, propterea Pronomen reciprocum omissum est, v. Anim. ad Weller. [III, 1. p. 324. 447.]. λέγει τοῦτ'. τοῦτο nempe οἰμῶζιν. Fisch. Pluti coecitatem ambiguam reddidisse vtri minatus esset, monet Eckard.

60. σκαιῶς, inepte, quia Carion eum interrogauerat vultu et voce minaci, χαλεπῶς, inhumaniter, quia verbera minatus erat. ἀπανθάνεσθαι i. q. μανθάνεσθαι, interrogare, et Genit. αὐτοῦ pendet ab ἐν. [Ita et Girard. Nostrum, ausfragen.] Fisch.

61. At si villo modo (τι) delectaris prohi hominis moribus, mihi dic. εὖρεως opponitur ἡτίρην (qui vel sal-

sum iurat vel iusiurandum violat, estque propr. is qui et liquido iurat, et iusiurandum seruat; quod quum faciant homines probi et aduersus deum pii, εὖερκοι; etiam dicitur homo probus et pius. v. Suid. v. Εὖερκοι. Fisch. Apollo εὖερκος (proprio significatu) dicitur Call. h. in Apoll. 68. vnde Aesch. Choëph. 901. τὰ πυθόχρητα καὶ πρὸς εὖερκοίματτα. At Iason Eurip. Med. 495. οὐκ εὖερκος ἄν. εὖερκοσία de iurisiurandi religione, Eur. Hipp. 1039. Spanh. De Attica fide et virtutum mutua necessitudine multa aliena h. l. adtulit Gir.

62. φράσεν sc. *quis tu sis.* Quae interrogatio quum plena sit comitatis, *Fisch.* negat Plutum responsurum fuisse adeo inhumaniter, nisi verba v. 57. extr. a Chremylo pronunciata fuissent. Ita et *Girard.* censuit. At omnino Plutus morosus fingitur, qui nomen resque suas indicare nollit. *κλαίειν.* Hanc Atticam formam e cod. Doru. ed. Ald. (vt etiam *Kist.* monuit) — Fl. verustisque pluribus restituit *Hemstl.*, e tribus codd. *Brunckius*, cuius loco *κλαίειν* dederant B. G. et A. restitutum etiam, male, opinor, ab *Inu.* e cod. Rau. Nam Grammaticorum consentiens auctoritas in his plus valet, quam vnus alterue codex, seruis multo, neque diligentissime, scriptus. In ed. *Inu.* v. 61. τὸν mutandum in τοῦ. V. 60. Cod. Doru. exhibuerat: χαλεπὸς τ' ἐκπευδόμενος super vltima syllaba adscriptum erat η.

63. δέχου τὸν ἄνθρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, i. e. *accipe virum et omen tibi oblatum:* quod seruus ironice dicit. Mali enim ominis esse videbatur, seuem coecum aliquoties interrogatum non aliud respondere, quam *κλαίειν σοὶ λέγω.* Caeterum vox ὄρνιν aliquando pro quouis omine vel augurio, apud Gr. capitur, vt h. l. Thomas Mag. v. Ὀρνίδες [p. 657. Bern. vbi h. l. laudatur.] *Kist.* Ὀρνιν hic de ipso augurio, quod ex notitia auium auguralium capiebatur. Sic de Amphiarao vate Statius VII. (Theb.) 707. *l. qui doctus in omni Nube salutato volucrem cognoscere Phoebō.* Hinc δόρυρνιν pro *infausto* Aesch. S. C. Th. 844. Eurip. Hipp. 725. Qua de re plura ad Callim. notauimus [ad byinn. in Pall. 123. p. 702. ff. et 720. T. II. Ern.] diuersa etiam vaticinia ibi quoque attigimus, quae nempe ex *auibus*, earum indole, volatu, capta dictaque inde, vt h. l., ὄρνιδες, οἰωνομοί, et ea, quae ex fulgure, tonitru, occursu infausti alicuius animalis, aliisque *δορυρνοίς* sumpta,

σύμβολα dicerentur. Vnde Ael. V. H. 2, 31. *προσημαίνοντα τὰ μύλλοντα δι' ἑρπιδων καὶ διὰ συμβόλων καὶ διὰ σπλάγγων*, quae postrema *per viscera*, ad haruspicinam spectant. Haud praetereunda vero huius Comici verba in Au. 722. ff. *ὄραν*. Eustath. in Il. 24. p. 1336, 44. *πάν σύμβολον μύλλοντες ἔρπιδι ἐκαλεῖται, ἀπὸ μέρων*, idque conuenientius videtur, quam *ἀπὸ μεταφορῶν* quod habet Schol. Add. Tho. Mag. et Suid. v. *ὄραν*, e quo corrigendus videtur Schol. *Duck*. Adhibet hunc versum Procopius Epist. 36. vbi frustra imaginatus fuerat magnam felicitatem, quam ipsi praedixerat Mathematicus. Illud τὸν ὄραν τοῦ θεοῦ exponit Eustathius p. 805, 11. *τὸ μαντικὸν σύμβολον*. Bergl. Verba haec ita intelligo: *habe tibi hominem Apollinisque oraculum h*). Nam Carion hoc significare videtur verbo *ἄχρισθαι*, quia Chremylus v. 43. ostenderat, se iussu esse ab Apolline, eum quem primum nactus esset, domum deducere. *ὄραν* propr. est *avis quaecumque*, deinde singulatim *avis auguralis*, quae pr. voc. *εἰωνός* appellatur, v. Xen. Mem. I, 1, 3. s. porro ipsum *augurium*; denique quidquid offertur oculis et auribus, atque est eiusmodi, vt homines eo impellantur ad aliquid, vel a re aliqua deterreantur, h. l. *μαντικὴν* responsum Apollinis. *Fisch*. Apollon. Rhod. I, 304. addit *Brunch*.

64. Cod. Doru. *ὄραν* et *ἀνέμετρον*, utrobique versu infecto i). Maioris est momenti, quod hosce binos versus (64. s.) etiam Carioni adscribat. Sed verius arbitror v. 64. ad Chremylum pertinere, 65. *Εἰ μὴ* etc. esse Carionis. De posteriore quidem dubitari non potest, si consideres attente v. 67. 68., quo constituto, quid restat aliud, quam prior vt Chremylo cedat, idque iure optimo; postquam enim senex blandius Plutum allocutus v. 61., responsum durius haud secus ac Carion tulisset, nunc irritatio in eum invehitur, quam tamen orationem quasi nimis mollem, subito Carion excipit atque ita continuat, vt heri dictis

h) *Girardus* ironice dici putat: habes hospitem dignum qui excipiat, parum recte. Non multum abest *Munt.* interpretatus: egregium certe tibi Apollo misit virum.

i) *ὄραν* Neque vero. v. Gloss. vet. *ὄραν*, i. e. *εἰωνός*, v. Od. 1, 75. et Hes. qua sensum, non male. At metri leges repugnant, et oratio sic vinculo caret. *Fisch*.

aculeos addat minarum acriores. Haec scenae veteris petitus comoediae ludo conuenire non diffitebitur. Mox quoque veteres in personis collocandis variasse notat Schol. ad v. 67. adscripto nimirum voc. *πύμαλα* Carioni, quod tamen non probō. *Hemst.* Assentitur ei Fisch. 1. quod minax et aspera oratio v. 65. in personam hominis ingenui et urbani non cadat, sed in personam serui eiusque barbari; 2. ex oratione Pluti v. 66. appareat, vtrumque ei esse minatum; 3. e v. 67. et 68. intelligatur, Carionem iam ante Pluto interitum fuisse minatum; adiuuare scil. seruum orationem domini, vt hic illius orationem adiuuat λ). — *οὐ χαίρεις. ἔτι* est vox vel minantis mala, vel potius denuntiantis, futurum, vt hominem poenitentem facit, ita: *te vero, mihi crede, poenitebit nihil respondisse. χαίρεισαι* est forma Fut. Attica, auctore Moeride [p. 403. Picrf. I)] quae legitur etiam ap. Plat. Phileb. 21.; et Chremylus iurat per Cererem, *μη τὴν Δήμητρα*, vt agricola; nam Ceres est dea frugum. *Fisch.* Ita *ἔτι* negligitur. Sensus est: Non vteris porro laeta conditione, statim miserrimus eris.

65. Scriptum in plerisque edd. est: *εἰ μὴ Φράσαι γὰρ* — *Hemst.* in cod. Doru. et edd. Florr., altera Phil. Iuntae 1515. altera Bened. Iuntae 1540. inuenit *Φράσαι*, idque vtitatus esse monet, neque tamen vulg. repudiandum, vt Arist. Equ. 945. *εἰ μὴ μ' ἐλπίσαι*. Assentitur *Fisch. Brunckius* e 3. codd. reposuit *ἢ μ. Φράσαι γ.* (in duobus eius codd. gloss. *ἐὰν μὴ εἴπῃ*) eumque secutus est Inu. codd. non laudatis. Et recte hic *ἢ* ponitur hoc sensu: nisi dixeris id quod statim experientia cognoscam — cf. quae de discrimine partt. *εἰ* et *ἐὰν* f. *ἢ* ad Viger. de Idiot. obseruauit *Hermann.* p. 794. — *ἀπὸ σ' ἐλῶ*. Verbum ob metrum diuisum, pro *ἀπολῶ* *σε* vt mox 68. *ἀπολῶ*. Sic Ran. 631. *ἐν πλίμακι δῆσαι* pro, *ἐνδῆσαι* κλ. vt ibi Schol., *Lyfistr.* 262. *κατὰ* — *ἔχειν* pro *κατέχειν*. Aesch. Eumen. 850. *παρ' οὐδὲν ἔργον* pro *οὐδὲν παρῆργον*, vt in Schol. *Spanh.* *ἀπολῶ* pro

λ) Esti γὰρ v. 65. orationem eiusdem hominis continuare videtur, tamen poni recte potuit etiam quum ab alio continuantur dicta prioris. *Brunck.* et *Inu.* v. 65. Carioni iam recto tribuerunt. Similiter *Francog.* interpretes. *Iidem* diuisum scripserunt: *Οὐ τοι* non, vt alii iunctim *οὐτοι*.

1) Add. *Tho. M.* p. 910. in *χαίρεισαι*, quem etiam *Kust.* laudat, et *Maittaire* de Dial. p. 119. A. l. 156. ed. *Sturz.*

ἀπολίσσω, Praefens pro Fut., quod Atticis est frequentissimum. Sic δριῦ Noster pro δρέσσω, infra 222. καλῶ pro καλίσσω, Nub. 632. ἐξελῶ pro ἐξελάσσω ib. 123. Add. Tho. M. in ἐλάω [p. 293. Bern.] vbi hic locus laudatur. Scio quidem alios m) dicere, haec esse Futura contracta, sed illi suo fruuntur sensu. Kust. κακὸν improbum, contumacem, aut coecum [prius verius, quia semper in hac forma hoc significato adhibetur], κακῶς misere vt 68. κάκιστα, vbi etiam interpretatio addita est 69. f. Caeterum περιγυμνέον istud, κακὸν κακῶς exstat etiam v. 418. et Matth. 21, 41. Fisch. Add. Eckard. p. 6. f.

66. ὦ τῶν (f. ὦ τῶν) quod obuium ap. Poëtas Atticos, vt Nub. 1264. Ran. 983. Vesp. 370. Au. 12. Soph. Philoct. 242. Eur. Heracl. 322. et 628. Legitur quoque ap. Demosth. Olynth. 1. p. 9. vbi ὦ τῶν. τὸ δὲ, ὦ τῶν, δύο μέγαν λόγον εἰσὶν, ὦ καὶ ἐγὼν, ὦ ἐγὼ, ὦ ἐταῖροι; quod ab Helladio similiter traditur in Chrestom. p. 6. Spanh. [Alii Grammatici etiam per ὦ σὺ, ὦ οὗτος, ὦ ἀγαθὲ, ὦ μακάριε interpretantur.] Est vox blande compellantis, quum quis ostendere vult, amari magnique fieri aliquem a se, quae verbis omnis numeri, Singularis, Dualis, Pluralis praemittitur, idem valens quod ὦ φίλε, ὦ φίλοι, ita tamen, vt non raro ponatur ironice, quum quis illudi aliquem a se et irritari ostendit, vt 377. v. Hef. Moeris [p. 423. Pierf.] Timaeus Gloss. Plat. [p. 281. Rubnk. qui cf.] Suid. Etym. M. h. v. [add. Schol. in Plat. p. 6. Rulink. f. in Siebenkees Anecd. Gr. p. 4. f. vbi etiam de accentu voc. monetur, Fisch. ad Plat. Apol. 13, 2.] Latine reddi potest vel, *carissime*, etiam *amabo*; vel, *heus tu*, *bone vir*; *heus vos*, *boni viri*, vt h. l. nam ironice positum est, vt Plat. Apol. 13. Scilicet ductum haud dubie est a nomine φίλος, quo significatur *verus amicus*, ita vt ὦ τῶν sit Vocat. Sing., ὦ τῶν Plur. et Dual. Vocat., adiecta littera v. n) Fisch. Brunckius semper in ed. scripsit ὦ τῶν, quem et Inu. sequutus est, Maittaire. de Dial. p.

m) In his est Maittaire de Dial. p. 62. Sturz. et Fischer. h. l. qui laudat Bergl. ad Nub. 694. et 800., et in Anim. ad Well. II. p. 557. f. *Matthiae* Gramm. graec. mai. p. 207. et 212. f. Et recto illi censent. V. Dawes. Misc. Crit. p. 77.

n) Ita iam Girard, monnerat, quem et Münt. sequitur, praeterea obseruans, Eustathium deriuare ab ὄσος, vt sit i. q. *obscure*. Etym. M. autem ab ὄσος, quasi *obscure*.

118. Sturz. et *Fisch.* in Platone ἢ τῶν. — ἀπαλλάττειν ἀπ' ἐμοῦ est, *mittite me*, missum me facite, abite, [cf. Eckard. p. 7.] quod v. 100. ἀφαιτέον με. Nam Aox. Passi. habet vim Medii. πύμαλα est non, *nequaquam*, οὐδὲ μὴν Hef. Schol., Harpocrat., qui addit, compositum esse ex πω, quod in lingua Dorum valuerit πέν, et μάλα, vsusque eius frequentem esse in comoedia vetere. — v. Koenius ad Gregor. Cor. de Dial. p. 60. f. *Fisch.* Interrogatiue efferendum videtur: est enim negatio morata per interrogationem, vt πέν de quo v. not. ad Ran. 1455. *Brunck.*

67. καὶ μὴν immo, *enimvero*. Habent enim istae particulae vim aduersandi et corrigendi quasi ea, quae herus responderat: vt nec hac de causa πύμαλα tribui seruo possit, quae erat vet. quorundam interpp. ap. Schol. sententia. ὁ λόγος, quod dixi, quod suasi, v. 65. *Fisch.* Cod. Doru. βέλτιστόν ἐστιν, ἢ δεικνύται: ferri potest ea conditione, vt τόν ἐστιν tribrachyn faciat ο). In Flor. Ph. Iuntae 1515. itidem reperio: βέλτιστόν ἐστιν, ἢ δεικνύται. *Hemst.* Non magis probandum, quod in Rau. inuenit Inu. βέλτερον (f. βέλτιστον) ἐστιν. — 68. ἄνθρωπον dici de homine vili et contempto post Petit. docet Eckard. Obsf. p. 7. f.

69. Ἄναθε. Notat Suid. hoc fere dici de inanimatis, sed Aristoph. etiam dixisse de animatis; Eustath. eundem in Il. 22. p. 1260, 49. Atticos ἀναθεῖναι dicere pro ἐκτελεῖν, laudato hoc loco p). *Duck.* (e quo *Fisch.* haurit.) κρημνός est praecipitium, mons praeruptus, saxum praecipue q). Hef. h. v. Accusatiue positus est pro Genitiuo. y. Anim. ad Weller. (III, II, p. 240.) *Fisch.* Legitur locus in ed. Kuster, ita:

Ἄναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τόν αὐτόν, κατὰ λιπὸν

Ἄπειμα, ὅν ἐκείθεν ἐκτελεχθεὶς πεινῶν.

καταλιπὸν ex lege versus scribi iussit *Bentleius*, cui etsi *Bergl.* non est obsequutus, paruit tamen *Hemst.* codicis Doru. etiam auctoritate motus, in quo diserte ita scriptum legitur, cum gloss. ἀφείε. Sed eundem *Hemst.* offendit καταλιπὸν ita nude positum; quare praeterea αὐτόν

o) Sed hoc admitti nequit.

p) Dici etiam de animatis ex Ael. V. H. 3, 22. ostendit *Münt.*

q) V. *Eckard.* Obsf. ex Arist. Plut. p. 8. f. qui de supplicio praecipitandi reus de saxo disputat.

mutari vult in αὐτοῦ, i. e. ἐπὶ τοῦ κρημονοῦ, posita post τὴν incisi nota, vt 1188. ἐνθαδ' αὐτοῦ. Orationem maiorem vim habere dicit, si αὐτὸν abluerit, praesertim quum τέντο-νι modo praecesserit. Brunckius autem edidit:

ἀναδ. γ. ἰ. κρημονόν τινα, κατ' αὐτὸν λιπών
ἄπειμι, ὡς ἰκ. ἰ. π.

his additis: „Sic optime scriptus est hic versus in membran. Nihil facilius nunc videbitur fuisse, quam genuinam lectionem restituere, duarum vocum transpositione: facillimum tamen istud coniectura non adsecuti sunt viri doctissimi. Admissa Bentleii emendatione καταλιπὼν metro quidem prospectum erat, sed laborabat syntaxis: quod vidit Hemsterh., sed nihil melius adtulit. Tres alii codd. vulgatum habent, omnesque perspicue κατὰ λιπών. Gloss. in meo: καὶ ἴτα ἀφεί, in β. καὶ ἔπειτα ἀφεί. In Oruill. codice si fuit scriptum καταλιπών, id errori librarii tribuendum. Iam observaui hominum illorum frequentissimum esse lapsum in κατὰ et κατὰ permutandis. v. ad Ran. 1440.“ Inuern. tamen etiam in Rav. inuenit, e quo mutata etiam interpunctione et duorum verberum fede, edidit:

ἀναδ. γ. ἰ. κρημονόν τὴν αὐτὸν, καταλιπών
ἄπειμι, ἐκείθεν, ὡς ἐκτρ. π.

sed ita, quo ἐκείθεν sit referendum non patet. Hemsterh. coniecturam probauit Fisch. Sensem reddit: collocabo eum in loco quodam praecipiti: ibi eum relinquam et discedam, vt delapsus inde ceruices frangat.

70. ἄπειμι. Sic Attici dicunt pro ἀπειλεύσμαι, abibo, praesenti tempore posito pro futuro. Phrynichus p. 10. ed. Graec. Lat. [p. 12. ed. de Pauw] ἀπειλεύσμαι παντά-κως φυλάττου—ἀπὲρ αὐτοῦ τῆς ἄπειμι χρῶ. Thom. Mag. [p. 88. Bern. et Moer. Att. p. 16. ibique intpp.] Et hic semper apud scriptores, qui purioris Atticismi rationem habuerunt. Eurip. Hec. 401. τῇδ' ἄπειμι αὐτοῦ λιπών. Et v. 1054. ἐκείθεν ἄπειμι. Ei. Alc. 1105. Heracl. 269. Lucian. in Somnio p. 6. ed. Amst. οὐποτε ἄπει. Idem in Timon. p. 120. οὐ χαίροντες ἄπει. Id. in iudicio Dear. p. 224. Οὐποτε ἦτων ἄπει. Caeterum haec leuia quidem videntur, sed tamen vel ideo notanda, quod non solum ad veteris Atticismi cognitionem scitu necessaria sint, sed etiam lectorem facile praeterire et fallere possint. Kust. ἀπειλεύσμαι in N. T. legitur, vt Matth. 25, 46. Ioh. 6, 68.

Rom. 15, 28. *Fisch.* — Vt *ἐκτραχηλίζειν* dicitur proprie equus, qui sessorem excutit, ceruicibus demissis et deflexis, ita *ἐκτραχηλίζεσθαι* dicitur sessor, qui ab equo ita excutitur. Hef. Etym. M. et ex eo Phauor. r). Et quia sessores, qui ab equis ita excutiantur, ceruices saepe frangunt, *ἐκτραχηλίζεσθαι* ponitur etiam de iis, qui ceruices frangunt, vt h. l. v. Schol. et Suid. *Fischer.*

71. ἀλλ' αἶρε (sc. αὐτόν) ταχὺς ἐστὶν ἄρριπε vero eum statim et pone in praecipitio quodam. Sic Matth. 22, 13. ἄρριπε αὐτόν. *Fisch.* αἶρειν sublimem rapere. Girard. — In seqq. vulgo legebatur: οὐκ οὖν ἐρεῖς, quod *Fisch.* reddidit: dices igitur, quis tu sis? (subint. ὅτις εἶ) s). At Brunck. et Inu. tacite ediderunt: εὐκουν ἐρεῖς; de quarum part. οὐκ οὖν (non ergo, non igitur, non sane) et εὐκουν (in interrogatt., nonne ergo?) discrimine post Hoogeveen. Doctr. Partt. II. p. 970. ff. decreuit Herman. ad Viger. p. 769. f. quae repetiit Schütz. ad suam Hoogev. secundam edit. p. 633. f.

72. f. ἀλλ' ἢ σὺ μ' — dictum pro, ἢ πύθοσθαι; ὅτε ἐγὼ εἶμι, v. v. 55. Sensus: At si audieritis, quis ego sim, non dubito, quin vos sitis me admodum male tractaturi neque dimissuri. *Fisch.*

73. Editum in Kust. Brunck. aliisque: καὶνὶ τί μ' ἐργάζεσθε, καὶν ἀφῆστέ. Cod. Doru. et ed. Flor. Ph. Iuntae 1515. ἀφῆστέον, quod placet *Hemsterhusio*, monenti, ita dualem et pluralem saepe in idem orationis membrum coire. At quamquam etiam v. 76. et 100. Duales leguntur, tamen *Fisch.* censet, vulgatum seruandum esse, quia poeta in toto loco Pluralem loco Dualis posuit, et ἀφῆστέον auribus gratiorem sonum efficit. Brunckius: „Tres codd. et editio Bern. Iuntae [et cod. Borg.]: ἐργάζεσθαι καὶν ἀφῆστέον, iugulato metro. In membr. ἐργάζεσθαι καὶν ἀφῆστέον, vltima syllaba per compendium scripta. Quid pronius erat et venustius, quam duo verba in eodem numero ponere? Aldinam lectionem retinemus. Duales isti li-

1) Alia de hoc verbo, et aliena, adduxit Eckhard. p. 9. f.

2) Futur. *ἐρεῖς* pro Imper. accepit Eckard. p. 10. f. et hunc Futuri usum in N. T. frequentem, etiam ex aliis scriptis. Graecis locis comprobare studuit.

brariorum libidini debentur; mox v. 75. meus [vt Borg. ap. Inu.] habet *μῖθεσθαι*. Tamen Inu. e Rau. recepit *ἐργασασθαι* *κὺν* *ἀφ' ἑστέων*. — *κακὸν τι ἐργάσασθαι* *τοῦ*, tractare aliquem *peffime*, (nam *τι* habet vim augendi,) est h. l., vt opinor, *aliquem vehementer verberare*, nempe manu, palmis et pugnis; nam Plutus verebatur, ne caederetur a Chremylo et Carione, quod Chremylum siuisset adhuc iacere in paupertate. *κὺν* *ἀφ' ἑσ.* Scilicet Chremylus et Carion videntur stantes pone Plutum, iniectis manibus tenuisse eum (vid. v. 101.), et Plutus timebat, ne, si audissent se Plutum esse, ab iis reprehenderetur et retineretur, vt ipsos ditaret. *Fisch.*

74. *ἡμῶν γ' ἴσ.* *ἀφ' ἑστέων* *σε*, et ad *βούλην* intell. *ἡμῶν* *ἀφ' ἑστέων* *et*, nempe hac lege et conditione, vt dicas ante, quam te missum faciamus, quis tu sis. Haec ratio [quam praeiunctat *Girard.*] melior videtur, quam ea, quam Schol. proponit, vt sit *διππολογία*: dimittemus te, si velis dicere quis tu sis, et non dimittemus, si dicere nolis, quis sis *1)*. Adiunatur etiam oratione Pluti sequente. *Fisch.* Cod. Borg. *ἡμῶν γ' ἴσ.* [fort. pro *ἡν*, sed metro repugnante] *βούλην* [haec Attica forma in ordinem recipi debuerat] *γε* *σὺ*.

75. *μῖθεσθαι* *μου* est *missum me facite*, nolite me iniectis manibus tenere (v. v. 42.) et *σὺν* *ο*) quia vultis me dimittere et ego a vobis dimitti volo, ita, vt dicam, quis sim. *ἡν* *χ*) est Lat. *en*, et *μῖθισμεν* *σε* nempe *ἡμῶν* dictum pro *μῖθισμεθα* *σου* non tenemus te, manibus iniectis. *Fischer.* Chremylus et Carion, qui a tergo post Plutum stabant, simul atque haec dixerunt, dimiserunt eum. — *ἡν* praeter Atticos occurrit etiam ap. Theocr. Id. III, 10. vbi Schol. *ἡν* *ἀντι* *τοῦ* *ἰδού*, et ap. Callim. h. in Del. 152. *Spanh.*

76. Sensus: Audite igitur: oportet enim, vt videtur, me dicere, quae celare animus erat: ego scilicet sum Plutus. *Fisch.*

1) Ita fere *Münt.*: a te vnice pendet, vtrum velis discedere, nec ne?

ο) Ita scil. olim editum. At Brunck. et Inu. tacite ediderunt *σὺν* *μου* (h. e. *δε*), quod praestat. In membr. Brunck. *μῖθεσθαι* *μου* *τοῦ* *καρῖου*. — *ἡν* *μῖθισμεν* *et* *ἰδού* inter lineas, tanquam ad verbum pertinens. In B. *μῖθεσθαι* *σὺν* *ἡμῶν*. Solus C. germanam lectionem habet.

σ) Cod. Doru. *ἡν* sed superscr. *ἡν*. *Hamfl.*

77. $\tilde{\eta}$. Quamvis $\tilde{\eta}$, pro *eram* multo sit vsitatius, quam $\tilde{\eta}$ absque ν , et praeterea MS. Bodlei. habeat $\tilde{\eta}$: nolui tamen quicquam mutare, tum quia Schol. diserte monet $\tilde{\eta}$ positum esse pro $\tilde{\eta}\nu$, tum quia et alibi ita occurrit, vt Nost. Eqq. 1336. Vesp. 1069. 1086. Au. 1363. Huc accedit, quod Schol. ad Vesp. 1069. hunc locum ex Pluto adfert, vt doceat $\tilde{\eta}$ interdum adhiberi pro $\tilde{\eta}\nu$. Kust. Quum ita in prioribus edd. legatur, non opus fuit, vt in nouissima, quae apud Batauos a. 1670. prodiit, $\tilde{\eta}$ in $\tilde{\eta}\nu$ mutaretur. Exemplis a Kust. adlatis addi potest Lys. 647. et Schol. ad Au. 1369. Spanh. Comprobatam a veteri Critico formam reliqui. IV. Codd. habent $\tilde{\eta}$ $\pi\alpha\rho\iota\sigma\kappa$. Brunch. qui Lys. 643. addit. Bergl. a vetusto $\kappa\alpha$, pro $\sigma\iota\mu\iota$, aor. I. $\iota\sigma\mu$, deinde, eiecto σ , $\iota\kappa$, repetit, vt per contractionem pro $\kappa\alpha$ dictum sit $\tilde{\eta}$. Fischer. autem cum Schol. et Girardo pro $\epsilon\tilde{\eta}$, quae vera est Imperf. forma a Praef. $\epsilon\iota\mu\iota$, Iones dicere $\kappa\alpha$ monet, vt Hom. Il. 5, 887. sed Atticos $\kappa\alpha$ contrahere in $\tilde{\eta}$, eosdem tamen etiam $\tilde{\eta}\nu$ dicere [v. Moer. p. 172. ibique Pierf.] Add. idem Anim. ad Weller. II. 498. ff.

78. $\gamma\alpha\rho$ reddi potest scilicet, igitur. Fisch. Confirmandi vim habere Girard. monet. Add. Münt. $\tilde{\eta}$ $\mu\iota\kappa\rho\acute{\upsilon}\tau\alpha\tau\epsilon$ $\alpha\tilde{\eta}\delta\rho\omega\tilde{\nu}$. Quali ad hominem. Sic in Au. 1637. $\tilde{\eta}$ $\delta\alpha\iota\mu\acute{\omicron}\nu\iota$ $\alpha\tilde{\eta}\delta\rho\omega\tilde{\nu}$ $\pi\acute{\omicron}\iota\sigma\iota\delta\omicron\nu$. Nec absurde; nam homines utique erant, qui horum deorum personas agebant. Bergl. Est: omnium longe scelestissime. Nam Chrem. Plutum vocat $\mu\iota\kappa\rho\acute{\upsilon}\tau\alpha\tau\omicron\nu$, foedissimum, scelestissimum, non propter sordes, quibus oblitus erat, vt Schol. videtur praecipere, sed est vox irae et indignationis cum quadam admiratione coniunctae, v. Suid. in $\mu\iota\kappa\rho\acute{\iota}$ $\pi\epsilon\phi\alpha\lambda\eta$, et $\mu\iota\alpha\rho\iota$. Quia Plutus non statim responderat, Chr. putabat, eum inimicum esse probis hominibus, neque eos ditare velle, add. v. 894. Genit. $\alpha\tilde{\eta}\delta\rho\omega\tilde{\nu}$ Superlatiuis iunctus habet vim particularum $\mu\acute{\alpha}\lambda\iota\sigma\tau\alpha$, $\lambda\acute{\iota}\kappa\alpha\nu$, vt 684. 788. Hom. Od. 1, 219. Neque verba $\alpha\tilde{\eta}\delta\rho\omega\tilde{\nu}$ $\alpha\pi\acute{\alpha}\nu\tau\omega\nu$ ad viuum refecanda sunt; nam Chr. Plutum *deum* ita appellauit, vel quia erat communis formula et vsitata, vel quia personam Pluti homo agebat. Plutus erat Iasii filius ex Cerere, v. Hes. Theog. 969. s. ideoque semideus. Fisch. Chremylum distimulare consulto, Plutum esse deum, monent Girard. et Münt.

79. Notent hic $\phi\iota\lambda\acute{\alpha}\tau\tau\iota\kappa\omicron\iota$ singularem et elegantem vsum part. $\epsilon\tilde{\eta}\tau\alpha$, quippe quae ap. Atticos interdum inseruit interrogationibus, quae cum admiratione vel indignatione

coniunctae sunt: potestque commode reddi: *ergone? siccine? itane vero?* vt h. l. Itane vero tacebas (silentio dissimulabas) te Plutum esse? Sic Nub. 1216. Papias foenerator indignabundus inquit: *εἴτ' ἄνδρα* — Apud Lucian. in Dial. Menippi et Mercurii [Mort. Dial. 18, 2. T. I. p. 409. Reiz.] Menippus, quum Mercurius caluariam Helenae, ab aliis caluariis nihil differentem ipsi ostenderet, cum admiratione quadam ait? *εἴτα αἱ χίλαι νῆε — ἐπληρώθησαν* — Idem libellum de domo sic inhit [T. III. p. 190.]: *εἴτα Ἀλτίξανδρες* — Plato Comicus ap. Athen. VII, 5. p. 279. *εἴτ', εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἑγκαλεῖς; Itane — mihi vitio vertis y)?* Pari sensu et *ταῦτα* accipitur Nost. Nub. 226. 1251. Thesm. 644. et alibi. *Kust.* Scholiastes putabat, posse verba etiam ita ordinari, *ὦν Πλούτρε, εἴτα εἰσέγες;* vt *εἴτα* post Participium, in apodosi redundaret, de quo eius vsu v. Koen. ad Gregor. Cor. de dial. p. 61. L, vt v. 911. At dubito, an in interrogationibus *εἴτα* ita ponatur. *Fisch.*

80. Hunc versum MS. Vatic. U. et cod. B. ap. Brunck., omisso Carionis nomine, quod vulgo praefigitur, tribuunt Chremylo, probantibus *Kust.*, *Hemst.* et *Brunck.* In cod. suo, nulla interposita persona, omnia ab *ὦ μισερ.* vsque ad finem v. 82. Chremylo tribui, eamque rationem omnium pessimam esse, monet *Brunck.* In cod. Doru. deest *εὐνως*, ob antecedens voc. similis terminationis. — *οὐτ. ἀθά. διακ.* h. e. *caecus et sordidus. Fisch.* *ἀθάλως διακείμενος* i. q. *ἀθάλως ἔχων* Eurip. Hel. 1300. *Bergl.* Add. Aelian. V. H. 14, 49. *Münt.*

81. Φοῖβ' Ἄτ. x. τ. λ. Vide quae ad v. 1. notauimus. Id vero haud passim obuium, quod, ad maiorem huius serui, audito Pluti, qui ipsis coram, quod minime omnium rebantur, adesset, nomine, stuporem indicandum, non Iupiter solum, aut solus forte Apollo, vt infra, cum reliqua deorum turba compelleretur, sed praeter eos Dii in vniuersum, ac Daemones, s. dii coelestes et aetherei inuocentur. *Δαίμονες* nempe in Graecorum theologia modo dii in genere dicti, vt ab Homero, iuxta Plut. de orac. defectu p. 415. ac subinde apud Tragicos, vt *πολισσοῦχοι δαίμονες* ap. Aesch. S. C. Theb. 828. qui haud semel po-

y) Aelian. V. H. I, 34. addit Münt.

λίσσυνχος θεοὶ dicti in eodem dramate 69. III. 277. modo, vt h. l. et alibi, dii aetherei, vel aërii f. Genii inter deos coelestes et homines medii, iique boni et mali. Adde et pro Manibus interdum, vt Anth. Lib. I. c. 70. Epig. 23. Τίσασιν Πλήμυν δαίμονες ὀφείδεις. Δαίμων vero in Singulari, quod contritum, fortuna, fors, vt ap. Aesch. fatum, in dicto dramate v. 418. Adde quod vtrumque, τύχην nempe ac δαίμονα coniungit alicubi Demosthenes adu. Olymp. p. 652. [p. 1173. extr. T. II. Reisk.] ac similiter Aeschines adu. Timarch. p. 453. [c. Ctesiph. T. III. Orr. Grt. Reisk. p. 505, 10. 544. extr.] Spanh. Magnitudo admirationis Carionem iussit cumulare nomina decorum, neque ordinis eorum habere rationem. Apollo Φαῖβος dictus putatur a specie et nitore, i. e. καὶ ἀπαρὸς καὶ λαμπρότης. v. Macrob. Sat. I, 17. Etiam Latini poetae dicunt Phoebeus Apollo, vt Virg. Aen. 3, 251. Δαίμονες quum distinguuntur a θεοῖς, sunt dii minorum gentium, f. selecti; sed θεοὶ maiorum gentium, f. consentes 2) Fisch.

82. τί φής; admirationem magis quam interrogationem exprimit. Girard. Ἐκείνος — Loco huic simillimus est ille Plautinus Trinum. IV, 2. [989. f. ed. Hermann.]: — Syc. Ain' tu tandem, is ipse es? Ch. Aio.

Syc. Ipsi es?

Charm. Ipsi. inquam, Charmides sum. Syc. Ergo ipse es? Ch. Ipsissimus. Kuster. "Orrus est vere, Hef. Mihi quoque ἐκεῖνος ὅστις εἶ; videntur esse verba Chremyli, et ob v. 83. et quia ei tribuuntur in Codd. antiquis. Fisch. ὅστις, non nomine tantum, sed etiam numine et potestate. Girard.

83. αὐτότατος. Vox comice conficta, vt ipsissimus, in loc. Plaut. laud. v. Tho. Mag. in αὐτός [p. 128. Bern.]. Kuster. Vt v. 182. μονότατος. Cf. Anim. ad Weller. [II. p. 111. f.] et Helladius Chrest. p. 18. Fisch.

83. f. πόθεν εἶ — unde igitur, quaeso, squalore oblitus venis? Scilicet ἀρχμῶν f. ἀρχμῶν est i. q. ῥυτίδες. Hef. h. v., squalere, squalidum esse, ideoque ἀρχμῶν i. q.

2) Quae apud Romanos eorum sunt classes. Eadem, quae Fisch. monuerat Girard., nominatis etiam diis cuiusque classis. Add. Mém.

ῥυπαροῖς illotus, sordidus, squalidus. Propr. *secum esse*, *ἐφαίνετο* Hef. arere prae aestu. *βαδίζειν* pr. Actium est, iubere, docere aliquem gradi, progredi, vt nutrices infantes, sed fere vt Neutrum ponitur, vt sit, *ire, ambulare, prodire*, h. l. *venire*, nam Plutus respondet: *ἐρχομαι*. *Fisch.*

84. f. 'Ex Πατρ. a Patroclis domo venio, qui se non lauit, ex quo quidem natus est. Non necesse est, vt ad Πατροκλέους voc. *οἶκον* intelligatur a). Ponuntur nomina hominum pro locis, vbi sunt et versantur, vt v. 32. 39. 237. Sic Terent. Phorm. 5, 1, 5. a fratre quae egressa 'st meo, i. e. e domo fratris. *Fisch.* Infra in Aulib. 739. Πατροκλείδας memoratur, et liquet ad eundem sordidum et illotum Patroclum, de quo hic, ibidem respici. Occurrit vero Atheniensis Patroclis b), et quidem iisdem huius Comici temporibus, apud Platonem in Euthydem. [c. 61. aut 27. ed. Routh.] p. 297. mentio vbi ex eadem, qua Socrates, matre natus atque inde *δμομήτριος ἀδελφός*, frater vterinus, a Socrate dicitur. Singularem prorsus huius Patroclis c) illuuiem fugillat, qui a natali die nunquam lauerit. Abunde autem notum, quae lotionum cura, vt de aliis gentibus iam nihil dicam, apud Athenienses fuerit, adeo vt nunquam cibum sumerent, aut eo sumto abirent, nisi lotis prius manibus: quorum prius ὕδωρ κατὰ χεῖρας, alterum ἀπορίψασθαι ab eis dicebatur, v. Vesp. 208. Au. 466. Vtrumque vero priori loco et in Schol. ad eundem legitur:

Ὑδωρ κατὰ χεῖρας, τὰς τραπίδας εἰσφέρειν.
Διανοῦμεν ἀπορίψασθαι ἥδη σπένδομεν.

Quem ritum pluribus haud vno loco tangit ac veterum Comicorum Atheniensium locis illustrat Athenaeus IX. p. 408. et XIV. p. 642. Quomodo etiam *σμήγματα*, et quidem odorata, olim in lotionibus manuum ad mensam Atheniensibus exhibita, e Comicis id genus Atticis docet idem Auctor p.

a) Vt nonnulli censent. v. Eckhard. h. l. p. 12. et Münt. Cf. Schaefer. ad Bos. Ell. Gr. p. 344.

b) Nempe ille Patrocles, Socratis frater, fuit. v. ibi Heindorf. p. 336. f. et Routh. ad ed. Euthyd. et Gorg. p. 543.

c) Qui tamen num idem fuerit cum Socratis fratre, decerni non potest.

409. Vnde a Comico nostro ad fugillandum Cleonis; tamquam coriarii, sordes dicitur cum eo contendens Agoracritus, fusciminum venditor, se omasum bubulum ac ventrem suillum comesturum ac tum iusculum epoturum illotis manibus, ἀναπόμπειν, Eqq. 356. A qua vero sordida Patroclis, de quo hic agitur, illuue alienus, de quo postea in hac fabula, Blepsidemus, qui de se v. 613. dicit καὶ λουόμενος, κ. τ. λ. Spanh. Ex sententia Schol. Patrocles iste Laconicam viuendi rationem aemulabatur. Plures fuisse Athenis eiusmodi Λακωνομανοῦντας, βρωτοῦτας, patet ex Aubi. 1281. vbi v. Not. In Nub. 835. οὐκ ἤλειψατο, οὐδ' εἰς βυλανάϊον ἦλθε λουόμενος. Bergl.

Scilicet Athenis erant multi, qui vitam et mores Laconum imitarentur, h. e. qui, quamquam diuites, tamen comas alerent, esurirent, numquam balneo vterentur. v. Aubi. 1281. f. vbi est βρωτῶν. Horum auarorum hominum facile princeps erat Patrocles. Vnde existit prouerbium Πατροκλείους φειδωλότερος de homine diuite, sed fordido et parco. v. Apostol. Paroem. 18, 74. et Erasmus Adagg. p. 84. Sed homines auari cauebant, ne balneo publico vterentur, v. Nubb. 835. ne iacturam facerent olei, quo vngerentur loti, et ne balneaticum (apud Romanos erat quadrans) balneatori soluere deberent. v. Vrfin. ad Ciaccon. de triclin. p. 121. ff. et Mercurialis Art. Gymn. I, 10. Atque ad hoc lauationis in balneis publicis genus referri debent verba οὐκ ἐλούσατο. Nam ne priuata lauatio intelligi possit, impedit etiam hoc quod a poeta notatur sordida Patroclis auaritia. Cf. Theophr. Char. 9, 3. Et λούεσθαι, se lauare, se lauari iubere, balneo vti, inter verba balneis propria retulit Pollux 7, 167. Fisch. De form. ἐκ Πατροκλείους (h. e. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Π. Gloss. cod.) v. Brunch. ad Lyc. 407.

85. Ἐξότου περ ἰγ. ex quo quidem natus est, vt 969. ἀφ' οὗ. Apostolius d. l. affert duplicem horum verborum interpretationem: οὗτος γὰρ ἐξότου περιγίγνεται (leg. περ ἰγίγνεται) πλούσιος, ἢ καὶ ἰγενήθῃ, οὐκ ἐλούσατο, sed posteriorem veram esse res ipsa docet. Nam et magnitudo auaritiæ hominis sic magis elucet, et ellipsis v. πλούσιος aduersatur legibus perspicuitatis. Fisch. In plerisque edd. legitur: ἐξότου περ. Brunch. et Inu. recte: ἐξότου περ. Nonnulli etiam ἀξ' οὗτον περ scribi voluerant. Explicuit Girard.

86. *τὸ κακὸν hocce incommodum* h. e. caecitas oculorum (*ἦγουν τὴν τύφλωσιν*, Gl. cod. Brunck.) vt sensus sit: *quomodo oculorum lumina amiseris*. *κάτειπέ μοι* est, narra, dic, ostende, mihi, vt *κατάλεξον* Hom. Od. 1, 206. *Fisch.* Praue Cod. Doru. *κατ' εἰπέ μοι*, addito superne *ἔτα*, quasi foret *ἔτα*. Sequentē versū idem, omīssa Pluti persona, *ἀνδράποισι*, vtrūque perperam. *Hemstl.*

87. *ταῦτ' ἴδρασκιν* est, Iupiter me orbavit luminibus oculorum. vid. v. 90. *ἀνδράποισι* nempe *χρηστοῖς*. (v. 92.) Voc. *φθόρος* (Lat. *inuidētia* Cic. Tusc. 4, 8.) et verbum *φθονεῖν* auctore Schol. in libris philosophorum ponitur de iis, qui dolent rebus aliorum secundis, quae nihil noceant dolenti, sed h. l. *φθονεῖν* accipiendum est de *ζήλοισι* h. e. aegritudine, quod alii potiuntur eo, quod ipse concupieris, quod ipse habere cupias, vel iam habeas, *aemulatio* Cic. Tusc. 4, 8. recte, opinor. Nam probi nondum erant diuites, *φθονεῖν* igitur est aemulari, et quia aemuli impedire conantur, ne alii consequantur ea, quae ipsi habere cupiant vel habeant, *ἀνδρ. φθονῶν* reddi potest: impedire studens, ne probi homines ditescerent. *Fisch.*

88. ff. *Ego enim, quum essem adolescentulus, minatus sum, me tantum aedes iustorum et sapientum et modestorum intraturum esse: ille vero mihi oculorum lumina abstulit, ne eorum quemquam dignoscerem. Ad eo ille probis inuidet!* *μειράκιον* adolescentulus, nam actus vitae humanae sunt, Hippocrate auctore (v. Poll. 2, 4.) septem: *παιδίον* a. 1—7., *παῖς* 7—14. *μετράκιον* 14—21. *νεανίσκος* 21—28. *ἀνὴρ* 28—35. *γέρων* 35—42. *πρεσβύτερος* 42—49. Alii aliter, vt Tzetz. ad Heliod. Epy. p. 143. et Aesp. 212. Baf.: *βρέφος*, ad a. 7. *παιδίον*, ad a. 10. *μειράξ*, — 18. *νεανίας*, — 37. *ἀνὴρ*, — 52. *πρεσβύτερος*, ad a. 64. *γέρων*. *Fisch.* Citat hunc versum Tho. Mag. V. *Ἀπειλῶ*. *Kufl.*

89. *σοφοί*, qui a Platone *φρόνιμοι* dicuntur, intell. naturae rerum, et diuinarum et humanarum, periti et gnari. *κόσμοι* dicuntur qui non seruiunt cupiditatibus corporis et voluptatibus, immo imperant, sancti, modesti, qui etiam *σώφρονες* vocantur. v. Plat. Phaed. 13. Coniunguntur recte cum *σοφοῖς*, quia philosophi fere sunt *κόσμοι*, vt Socrates eodem illo loco docet. *Fisch.*

90. *βυδίσμας*. Fut. Opt. Med. Nam etsi etiam Attici Praesenti Actiuo vtuntur, vt Medio, tamen in Fut. retinent formam Medii. (Cf. quae ad v. 84. de propria signif. Actiui diximus.) Dicunt autem Attici in Futuro *βυδίσμας* (v. 495.) non *βυδίσομαι*. v. Moeris [p. 106. Pierf.] *Fischer*. — In edd. ante *Brunck*. deinde legebatur: *ὁ δ' ἐμ' ἐπ.* Br. et Inuern. tacite ediderunt: *ὁ δ' ἐμ' ἐπ.*, quia in *ἐμ'* vis quaedam esse debet. Tum ante *Hemst.* editum: *ἐποίησεν*. Hic auctoritate cod. Doru., et metro iubente, *ἐποίησεν* dedit, quod postea ab omnibus receptum est. —

τυφλόν. Quod hic se a Ioue excoecatum ait Plutus, in Scholiis dicitur parodiam esse Hesiod. *Egy.* 42. *Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίαν ἀνθρώποις*. Cuius poetae mens ibi, inde a diis, et quod paullo post vni Ioui tribuitur, occultari hominibus vitae sustentandae modum, ne otio diffunderent, sed vt ii labore et agrorum cultu aliisque optimis artibus victum sibi compararent, vnde illud incerti poetae ap. Stob. Floril. Tit. XCV. [p. 383. in Grot. Flor.] *Πενία γὰρ τοῖς ἡ πόρων διὰ σκαλός*. Quae proinde causa hic intelligitur, cur coecus factus sit a Ioue Plutus, ne viros frugi et ad artes addiscendas et exercendas propensos inertes et otiosos redderet. Vnde etiam ab Hesiodo in eodem poemate (v. 638.) dicitur: *ἀλλ' ἂ κακὴν πένην, τὴν Ζεὺς ἀνδράσι διδύσει*. Non vero Plutum solum esse coecum, sed coecos etiam illos, qui ei adhaerent, dixerat alibi ap. eundem Stob. Menander [in Se ipsum lugente, p. 28. Men. Reliq. ed Cler.] — *ὁ δὲ Πλούτος τυφλός*. *Τυφλόν δ' ἐξ αὐτὸν ἐμβλέποντας δεικνύει*. *Spanh.* Schol. ad Eurip. *Orest.* 246. *τὸν Πλούτῳ τυφλὸν λέγουσιν, ὅτι ἀγρίως περὶ πλουσίους*. *Bergl.*

91. *διαγινώσκω*. Vtraque ed. Flor. Phil. et Bened. Iuntarum *διαγινώσκω*, quibuscum cod. Doru. consentit, etsi corruptius versum ediderit: *Ἦν μὴ διαγινώσκοι μοι μὲ τούτων μηδέν*. *Hemst.* Est ista forma verbi communis, substituta a librariis recentt. in locum Atticae, vt Aesch. *Socr.* I, 12. vbi etiam *διαγινώσκω* legitur, in cod. Aug. *Fisch.* Verbum, vt et simplex *γινώσκω*, Atticis soluta etiam oratione scriptoribus familiare, *διαγινώσκω* Thucyd. I, 126. et apud Platonem bis inter aliquot verba in Ione p. 546. [p. 116. ed. huius dialogii a Müllero curatae 1782., add. ib. p. 102.] Infra vero *Vesp.* 772. ob metrum *διαγινώσκω*. Sic et *Concion.* 632. *Spanh.* Caeterum Dawesius *Misc. Crit.* p. 82. f. [p. 85. ff. ed. Burgeff. vbi etiam h. l. laudauit]

docuit particulis $\tau\iota\alpha$, $\delta\phi\rho\alpha$, et $\mu\eta$ Optatiuum iungi, quum sermo esset de re praeterita, Coniunctiuum, quum de re praesenti aut futura. *Fisch.* [De Homérico vlu parrr. $\tau\iota\alpha$ cum Opt. et Coni. Heynius Exc. II. ad VII. II. T. V. p. 403. ff. de $\delta\phi\rho\alpha$ Exc. III. ad IV. II. T. IV. p. 665. ff. disputauit. $\tau\iota\alpha$ aliasque particulas cum Indicatiuo strui, quum significatur aliquid, quod futurum fuisset, si aliud quid esset actum, quod non factum est aut non futurum erit; cum Coniunctiuo fere, cum res praesens indicatur, cum Optatiuo, fin res, vt cogitatio alicuius refertur et praecedat praeteritum, ostendit Hermann. ad Viger. p. 768. 805. f. Add. Schaefer. Melet. Crit. in Dion. Hal. p. 109. ff. et Matthiae Gramm. gr. mai. p. 732. ff.] Abundare alterum $\mu\eta$, quum $\mu\eta\delta\iota\sigma\tau\alpha$ sequatur, *Girard.* monet.

92. $\sigma\upsilon\tau\alpha\varsigma$ adeo, tantopere d). $\chi\epsilon\rho\alpha\varsigma$ propr. est homo utilis, bonae frugis, frugalis (Gloss. vett.), deinde homo probus, sapiens et virtute praeditus, $\alpha\gamma\alpha\theta\acute{\iota}\varsigma$ et oppon. $\alpha\sigma\eta\eta\epsilon\varsigma$, v. v. 96. Xen. Mem. Socr. 2, 2, 20. Aesch. Socr. I, 3. *Fisch.* Huic versui librarius cod. Doru. praefixit solennem illam elegantioris sententiae notam, quae significat $\alpha\gamma\alpha\theta\acute{\iota}\varsigma$. v. Vales. ad Euseb. H. Eccl. I, 2. cui vix accedo, quando eandem notam admittere posse duplicem explicationem putat, $\alpha\gamma\alpha\theta\acute{\iota}\varsigma$ aut $\phi\phi\alpha\sigma\iota\sigma\iota\varsigma$ f. $\phi\phi\alpha\sigma\iota\delta\epsilon\varsigma$ $\alpha\gamma\iota\sigma\tau\alpha\varsigma$ mihi saltem vtriusque signi, quo hoc illudue indicatur, manifestum semper in Codd. antt. apparuit discrimen. *Hemst.* Ex mente impiorum inuidiam eius rei causam esse dicit. Scholiastes philosophice rem explicat, cuius locum lat. vertit *Bergl.*

93. $\kappa\alpha\iota$ $\mu\eta\delta\epsilon$ sunt particulae aduersatiuae, enimvero, atqui. $\delta\iota\alpha$ $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ $\chi\epsilon\rho\alpha\varsigma$ h. e. a bonis, a probis. Nam $\delta\iota\alpha$ iungitur sic non raro Accusatiuis, vt indicet causam efficientem e). v. Anim. ad Weller. III, II. p. 166. et 170. $\tau\iota\mu\acute{\alpha}\tau\alpha\iota$ colitur, quatenus probi homines Ioui sacrificant, gratulantur, supplicant. *Fisch.* $\kappa\alpha\iota$ $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ $\delta\iota\alpha$. Non nouum est, vocabulo generis adiungi vocabulum formae, vt $\kappa\alpha\iota$

d) Cf. Eckhard. Obss. p. 12. adeo vt suae faueat causae Iupiter. *Girard.* Idem post Schol. monet, consilium cur non omnes diuites sint, esse, vt virtus ab hominibus propter se, non propter diuitias appetatur.

e) Plura exempla laudauit Eckhard. p. 12. ff.

reddi possit *maxime*, inprimis, atque adeo. Nam *χρηται* quidem comprehendunt etiam *δικαίους*. *Fisch.*

94. *ὁμολογῶ σοι* concedo, do tibi hoc. v. Suid. Est formula affirmantis aliquid, *recte*. *Fisch.* add. *Eckhard.*

Φέρε ponitur vt particula approbantis ea, quae alter dixit, et transitum facientis ad alia, quomodo etiam *ἔτι* et *ἔτι δὲ* vsurpantur. Sic 131. f. Ap. Terent. Adelph. 5, 8, 18. ita legitur *age*. Potest igitur *Φέρε* reddi: age, sed ita vt seiungatur a verbis *τί οὖν*, coli nota. (Gut, aber wie nun —) *Fisch.* Quasi dicat, age, his omisiss aliud tractemus. Interrumpitur ita oratio in Iouem impia. *Girard.*

95. Et si *ἀναβλέπειν* est *recipere visum*, oculorum lumina, vid. 126. et Luc. 18, 41. f.: tamen, quia h. l. adita est part. *πάλιν*, vim verbi simplicis habere videtur, vt 117. nam v. 126. est simpliciter *ἀναβλέψῃς*, sine *πάλιν*, v. 460. *βλέψῃς πάλιν*, id quod etiam adiecta verba *ἔσπερ καὶ προτοῦ* sicut et antea, in adolescentia, docere puto. Nam *προτοῦ* est *πρὸ τούτου*, (sc. *χρόνου*, *Gir.*) antehac, ante. *Fi.*

96. *Φεύγεις* Cod. Doru. *Φύγεις*. *Hemst.* *Φημὶ ὑπὸ re-ete*, vt 143. et *Φημι* simpliciter Eurip. Phoen. 606. Est enim, vt *ὁμολογῶ σοι* v. 94. formula aientis, quae v. 97. permutata est formula *πάνυ μάλιν οὖν*. *Fisch.* Add. de hac form. *Eckhard.* p. 16.

97. *τοὺς δικαίους* intell. etiam *σοφούς καὶ κοσμίους* v. 89. *Fisch.* Hos igitur *iustus* et *probos* homines solus adire debebat Plutus iuxta illud Theognidis [517. Brunck. Gnom. poet. vet.] *καὶ γὰρ τοὶ Πλούτων μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔειπεν*. *Spanh.* Locum ex Ecclesiāz. 621. (625) confert. *Bergl.*

98. Duplici nomine mendosa Dawesio [Miscell. Crit. p. 202. ed. Burgeff.] visa fuit haec scriptura, tum quia quadrisyllabum *ἔωρακα* poetis Atticis vsitatum non fuisse credebatur, tum ob productam contra Comici vsum vocalem breuem ante aspiratam et liquidam. Quapropter optime reponi posse *f*) censebatur:

f) Emendationi anam dabant tum lectio cod. Barocce. *ἐδχ ἔω-κα* τὸν *χρόνον* (nampe si *ἔωκα* vel *ἔωκα* in locum τὸν *ἔωκα*, quod scholion fuisse censet, reponatur, omnia sana fore) tum locus Soph. Antig. 5. *οὐκ ἔωκα ὑπὸ κακῶν*. *Hef. ἔωκα* *ἔωκα*.

πολλοὺ γὰρ αὐτοὺς οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ χρεῖται.

Senarius est sane quam elegans, quemque pro suo agnoscere non dedignaretur poeta — Dawesii perpetuus obtrektor Dorvillius neque hanc calumniandi occasionem praetermisit, ad Charit. p. 136. vbi, vt in aliis quum se censores ostendit, ita in hoc ridiculum, quod versum illum supra foccum assurgere affirmat. Qui enim? vnde nam tragicam pompam mutuatur? Estne a verbo ὄπωπα? Tragicus ergo versus fuerit iste in Lystrata 1157. οἶκος — ὄπωπα. Estne a pronomine ἐγὼ? Sed illud millies sic positum apud Comicum. Nisi invidia et odio abreptus fuisset, non sane tam inepte cauillatus fuisset vir πολυμαθής, sed ingenii acumine, Atticarumque Venerum sensu Dawesio longe inferior. Etiam si tragicum quid sonaret versus, idcone ab h. l. alienus esset? Nonne obseruauit Bentleius, cothurno incedere affectare Comicum, quod statim ab initio fabulae animaduertit, quicumque aliquid sapit? (vid. v. 59.) Quod Dawes. primum statuit, ἑώρακα quadrisyllabum Atticis poetis non fuisse in vsu: id nullo fundamento nititur: huic opinioni aduersantur cum exempla tum analogia. Illa suis locis singula obseruabimus. Quod ad hanc addinet, si ἑώρακα non adhibuerunt, nec eis licere debuit dicere ὄπωπαι, quod itidem quadrisyllabum est, et absque Attico illo augmento profertur ὄπωπαι g). Maioris momenti est altera ratio. Nam certissimum est, Comicum eas dedita opera leges obseruasse prosodiae, quas primus admirabili sagacitate deprehendit Dawesius, easque maxime in senariis rarissime transgressum fuisse. Vnicum forte hoc in senariis occurrit exemplum vocalis breuis in fine vocis productae ob sequentem tenuem vel aspiratam et liquidam. In Aulib. est hic versus 231. sed in chorico cantico — ἀποδοτράγων. Reperiuntur in senariis tres aut quatuor ad

2) Scilicet Dawes. semper ἑώρακα dici contenderat. Tyrwhitt autem in Append. ad Dawes. p. 454. l. tam trisyllabum ἑώρακα quam quadrisyll. ἑώρακα in vsu fuisse videtur, vel potius vera forma ἑώρακα, eaque contracta in ἑώρακα. Illam etiam bis occurrere in loco Muchoniae Comici ap. Athen. VI. p. 244. metro ipso iubente: καὶ παρὶσταν Ἀρχαφῶν — et: πινυμένα ἑώρακα κερδύνα — [utque ita ibi reposuit Schweighäuf. II. p. 456. l. sed hoc Atticum non esse, Brunck. ibid. animaduertit. v. Schweighäuf. Anim. ad Athen. III. p. 443.] Itaque et h. l. Tyrwhitt scribi iussit: οἷχ' ἑώρακα πον χρεῖται.

summum versus, vbi media in voce vocalis brevis sic producitur. Pac. 892. — *πεκάπνια* — Vesp. 837. qui vt et superior facilem admittit medelam — *τὸν ἔκρον* — In anapaestis maior est licentia, qua saepius vsum fuisse cum alibi ostendimus. Versus nonnullos, qui Dawesinae obseruationi aduersari videbantur, nos ratione cum facillima tum ita certa emendamus, vt calumniae nullus relinquitur locus. v. ad Thesm. 169. Non tamen ideo paucissimos illos versus, vbi necessitate metri coactus ad eam licentiam confugit Comicus, quam sibi sumserunt Tragicis, a librariis deprauatos esse crediderim. v. ad Lys. 384. Proinde in hoc versu nihil muto. Tamen elegans est ille, quem reponi volebat Dawesius, a vulg. lectione nimium recedit, quam repraesentant tres codd., quos primos adhibui h). In C. vt in Barocc. *π. γ. α. εὐχ ἑώρακά σου χρόνον*. Non minus Articum est *ἑώρακ* quam *ἑώρακα*, quas formas a librariis aliquoties commutatas fuisse obseruari ad Thesm. 32. fauetque codd. istorum scriptura alteri Daw. coniecturae *εὐχ ἑώρακ τοῦ χρόνου*. Sed articulum hic minime probo, nec magis placet particula vel *σου* vel *π.* Si quid mutare necessarium duxissem, praetulissem: *π. γ. α. εὐχ ἑώρακ διὰ χρόνον*. Brunch. Sperabam varietatem aliquam lectionis me reperturum in codice, quem postremo consului: sed ab aliis nihil discrepat. Tenendum est igitur, genuinum id esse, in quod consentiunt libri omnes. Nec minus tamen certa est prosodiae regula, quam statuit Daw.: eam nedom labefactent contraria exempla paucissima, eo ipso, quod paucissima sunt, iis stabilitur. Similem poetae nostri lapsum obseruare est in versu deperd. comocod. Fragm. CVIII. — *ἄρπαγα τρίφων*. Sed solius Etymol. fide nitor hoc exemplum. In Thesm. obseruari v. 898. *εἰμι Κρετύλλα* — Praeter hos tres nullum alium recordor senarium ineluctabili huiusmodi labe vitiatum. Hoc si in senariis sibi indulgit Comicus, quidni in dimetris iambico systemati subiectis potuerit secundam in *ἀπονεργίῃ* producere? Factum hoc Eqq. 940., vbi versus optime digesti sunt ad ritum perpetuo obseruatum, nec quidquam mutari debet. Haud tamen mihi Dawes. coniectura venit in mentem, quin doleam nullum ei codicem adstipulari, simulque

A) Eisdem fere argumentis Fisch., Brunchio non inspecto, impugnauit Dawes. correctionem.

Oruili mīrer, seu potius rideam fastidium. Nullus enim est in tota hac fabula senarius, quem pro suo libentius agnitusset poëta, quam istum: π. γ. α. οὐκ ἔπει' ἐγὼ χρεόν. Nec magis cothurnum affectat, quam in Lyf. 1225. Brunk. in Add. i) πολλοῦ χρόνου [sc. διὰ αὐτὸν] diu, inde a longo tempore, ab adolescentia. Fisch.

99. Sensus: Neque vero id mirum. Neque enim ego, cui sunt oculorum lumina, eos vidi. ἰ βλέπων referatur ad τυφλόν, vt Matth. 15, 31. Fisch.

100. Ἀφρον — missum facite me nunc: scitis enim iam res meas (quis ego sim, cur sim illotus et quomodo amiserim oculorum lumina). Nam etsi Chremylus et Cation Plutum non tenebant iniectis manibus (75.): tamen stabant propter eum, vt, si vellent, manus ei iniicere eumque adeo consistere et manere cogere possent. Differt igitur ἀφρονίαι a μεδίται (75.): hoc est: missum facere aliquem ita, vt pone eum itans non amplius teneas, manibus iniectis; illud: aliquem missum facere ita, vt eum abire sinas. Fisch. Perperam Girard. τ' ἀπ' ἐμοῦ legit et explicuit τὰ ἀπὸ ἐμοῦ. Münt. explicat τὰ ἀπ' ἐμοῦ ἡρτυμημένα. Est τὰ ἐπὶ ἐμ.

101. μὰ Δὶ ἀλλὰ immo, vt 22. Fisch. ἐξέμεσθαι. Bene Portus metri maiorem, quam priorum Edd., in quibus ἐξέμεσθαι, habuit rationem. Hemst. Explicari potest, aut: retinebimus te, iniectis manibus, aut, adhaerebimus tibi, ita vt tecum simus neque a te discedamus. Vtrumque et res et natura verbi ἔχεισθαι admittit. Genitiuus huic verbo sic iungitur, quia indicat coniunctionem quamdam. Fisch. Ita Attici ἔχεισθαι vsurpant. Aesch. S. C. Th. 97. βρετίων ἔχεισθαι simulacra adprehendere, Nost. Thesm. 496. Pac. 479. et quae alia id genus apud poëtas obuia. Adde et apud soluta oratione scriptores, vt Thuc. 2, 96. ὅπως ἐχόμενον τῆς Ῥωδίωνης. Spanh. Nostrum, sich an einen halten.

102. ἀγορεύειν propr. est verba facere in concione, deinde dicere simpl. vt h. l. Dixerat autem Plutus v. 73. vnde apparet, πρᾶγματα παρέχειν h. l. esse i. q. ibi esse

i) Inuern. c Rau. reposuit: π. γ. α. οὐκ ἔπεια καὶ χρόνον, quem optimum verum, plana sententia, esse ait. At quid h. l. καὶ sibi velit, docendum erat.

ἀφίεται, ita molestum esse, ut eum non dimittant. Fisch. Verbi μέλλειν cum Infin. alius verbi vsum obseruat Gir.

103. κνι h. l. at. ἀντιβολῶ responder Lat. quaeſo, obsecro, jodes, Gloss. vett. Hes. k) πιθοῦ sine te exorari, velim te finas moueri. Est enim Aor. 2. Med. a πιθομαι, qui circumſectitur ab Atticis; nam leges analogiae scribi iubebant πιθοῦ. v. Schol. Fisch. Peruerſe cod. Doru. πιθοῦ et mox ἐνέστη. Hemſlerh.

104. fl. μή μ' ἀπολίπῃς noli a me discedere, noli me relinquere atque abſistere. ἔτι coniungendum cum ζήτῶν, si volueris quacrere amplius, posthac: τοὺς τρεῖς (sc. κατὰ) additur, quia βελτίων dicitur etiam doctior, fortior. μὰ τὸν Δι' sc. οὐχ ἐνέσεις, et ἄλλος intell. ἀγαθός* particulam πλὴν non semper Genit. ſequitur, ſed ſaepe caſus ille, quem requirit verbum enuntiationis, ut Theophr. Char. 2, 1. v. Deuarius (Particc. Gr.) in v. πλὴν. Fisch.

107. f. Brunck. et Inu. etiam hic δ' ἐμοῦ pro vulg. δὲ μου dederunt. — γίνονται. Operae non erat pretium, vt notarem C. Doru. maculam γίνονται, niſi hoc idem exſtaret in Fl. quam ſaepius animaduerti ex ſcripto deterioris notae libro labes contraxiſſe. Hemſl. τύχῳς ἄλ. per ſeqq. γίν. πλ. explicatur. Fisch.

109. Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλειν τῇ μοχθηρίᾳ eſt, aperte et inſigniter improbum eſſe. Nam μοχθηρία dicitur vel aerumna, quae oritur e multitudine et magnitudine laborum (vt μοχθηρός pr. eſt laborioſus, aerumnoſus) vel miſeria, vel improbitas, vitiorum ſtudio, vt h. l. ὑπερβάλλειν eſt propr. iaculando, ſagittando, alios vincere; deinde excellere, praeſtare, eminere, in vtramque partem, v. Phauor. h. v. Neque enim neceſſe eſt, vt intelligatur τοὺς ἄλλους, quae erat Girardi ſententia l), quum hoc verbum etiam abſolute ponatur, vt Xen. Mem. 4, 3, 7. Aeſch. Socr. 3, 17. Denique ἀτεχνῶς et ἀτίχνως diſſerunt inter ſe, Ammonio aliisque Grammaticis auctoribus, ſic, vt ἀτίχνως ſit inerter, inſabre, inartiſticialiter; ἀτεχνῶς aperte, pa-

k) Add. Girard. qui etiam de etymologia ὑπὲρ πολλῶν ἀλλὰ λέγειν dixit.

l) ἀέριος intelligi voluit Münt.

iam, vere; prorsus, plane, omnino, idem quod ἀπλῶς, ἀδύλως, ἀπλῶς, σαφῶς, παντελῶς, τῷ ὄντι. v. Schol. Harpocr. Hef. Moer. Timaeus, Suid. Etym. M. h. v. Nam ductum est ab ἀτεχνῆς *simplex, apertus, integer*, ab omni fraude et dolo alienus. Nam τέχνη saepe signif. *dolum, fraudem, ἀπάτην.* Fisch. Aduerbiū ἀτεχνῶς Atticis etiam scriptoribus, quod vel ex Harpocr. constare potest, familiare, pro σαφῶς, Φανερώς, aut quod hic in Schol. ἀπλῶς etc: Eumoris Mf. [Moeris p. 46. Pierf.] Ἀτεχνῶς, Ἀττικῶς ἀπλῶς, κοινόν. Sic in Au. 823. καλόν γ' ἀτεχνῶς — Frequens ap. Platon. huius voc. vsus, vt vel in Euthyd. p. 271. 273. 293. ed. H. Steph. m). Quod vero hic additur, eos, quos hic Plutus diuites effecerat, improbos continuo fieri, adstruit Menander ap. Stob. Flor. Tit. 93. [imo Eurip. in Phaeth. Fragm. 5. ed. Musgr.] Δεινόν γα' τοῖς πλουτεῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον Σκαιόισιν εἶναι.

110. f. Ἐχει οὕτως vera dicis. οὐ πάντες non omnes dicites, ne quis putet, hanc Chremyli orationem repugnare orationi eius superiori v. 105. f. ἀπαξάπαντες ad vnum omnes vt 760. et 1110. Fisch. [qui tamen non recte censuit, potuisset eodem sensu ἀπαντας dici.]

οἰμῶζει. In aliis edd. οἰμῶξεις, quod rectius videtur. Nam vt sit Fut. Med., cuius secundam personam Attici per se esserunt, non videtur conuenire huic verbo. Duck. Aut οἰμῶζει est Actiuum et Carion haec dixit ad spectatores conuersus: *eiulabit diu* h. e. saeuus accipietur verberibus; aut Fut. Med. ad Plutum: saeuus verberibus accipere. Quae quidem posterior ratio videtur rectior esse et melior. Nam 1. Attici Futuris Med. vtuntur in iis verbis, quorum Praesentia Actiua, posita hac persona, induerint personam Praesentium Mediorum, quale est οἰμῶζειν (v. ad 18. et 58.), 2. intelligi sic facile potest, quomodo Grammatici vel etiam librarii pro οἰμῶζει scribere potuerint οἰμῶξεις. Nam terminatio illa secundae personae Attica istos homines saepe offendit, ita vt eam mutarent in η vel ει. v. ad Plat. Polit. 6. et Euthyphr. 19. Fisch. Nec e oedd. varietas est enotata nec mutata vulg. scriptura a recentt. edd. Quod autem Inu. e Rau. reposuit μακρῶν pro

m) Add. Schol. ad Plat. a Ruhnck. edita p. 2. et Schol. August. ap. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 2, 5.

μακρὰ, id quam vim hic habeat, non patet. μακρὰ pro Adu. positum est longe, diu, multum, valde (v. Girard.), quo postremo significato h. l. accipiendum; nec syllaba brevis in hac sede aduersatur legibus senarii Comici, v. 124. 126.

112. f. Sensus: tu vero, vt scias, quantum boni, apud nos si manebis, euenturum sit, attende vt cognoscas. παρ' ἡμῶν apud nos, nobiscum. Nam μέντοι παρὰ i. q. v. 104. μὴ ἀπολειπῶν. Particulæ autem παρὰ ita lungitur fere Dativus, vt locum significet, vt 393. παρ' ἡμῶν domi meae. Act. 10, 6. Ioh. 14, 24. Xen. Cyrop. 4, 2, 9. Pluralis ἀγαθὰ positus est de re vna, de recuperatione integritatis luminum oculorum pristinae, vt magnitudo et præstantia itius boni declaratur. ὅσον ἀγαθόν Aristoph. de testatur. Fisch. Form. ὅσα ἀγαθὰ (pr. quot bona) illustravit Dawes. M. Crit. p. 293. qui quidem scribi vult παρ' ἡμῶν (a nobis) nulla alia de causa, quam quia ita Nub. 410. 430. dicitur, et v. sequ. Γένετ' αὖν, quod vulg. scriptura Γενέσσετ' vel tertium pēdem proceleusmaticum vel anapaestum dactylo subiectum non sine inuenusto accentu præferat. Quæ quidem miratus sum in Append. sine nota prætermisissia esse. Neque dici recte potuit: ὅ' εἶδ'ες — ὅσα γένετ' αὖν, neque metrum mutationem postulat. Cod. Doru. γενέσσεται τὰγαθὰ contra metrum, nam si τὸν dematur, versus numeri pereunt, vt vere monuit Hemst. —

Nihil variant in scriptura huius et seq. versus codd. estque ea optima. Dawesius sententiam mutat legendo — παρ' ἡμῶν — Γένετ' αὖν ἀγαθὰ. Locum praua distinctione obicuratum legerat, quæ bene curata fuit in nouissima Bataua. Brunck. [Nimirum in Kust. et Fisch. interpungitur, ὅσα παρ' ἡμῶν, ἢ μέντοι, Γενέσσετ' ἀγ. sed Hemst. et Berg. ed. comma post ὅσα ponunt, et παρ' ἡ. ad sequentia trahunt.] — προσέχειν τὸν νοῦν est forma Lat. adhibere animum, Cic. de har. resp. c. 10. Ergo πυθεῖσθαι h. l. est cognoscere, γνώσσεσθαι Hes. Fisch.

114. Οἷμαι γὰρ οἷμαι. Repetitiones illæ eorundem vocabb. in luctu, gaudio aut re aliqua, qua quis intime adficitur, quæue celeritatem exigit, aut quo res aliqua certior adstruatur, apud poetas Atticos ac Tragicos vel in pri. mis obuiæ. Sic in luctu ap. Aesch. Pers. 978. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ. Mox 677. δύστανά, δύστανά. Agam. 167. αἰλῶνον, αἰλῶνον; in gaudio χαίρετε, χαίρετε. Eumenid. 1017. in re, quæ

celeritatem flagitat, *ῥῆς, ῥῆς*. Adde in inuocationibus deo-
sum, Ζεῦ, Ζεῦ, Choëph. 243. 379. §55. et qualia apud alios
quoque Tragicos crebra. Plura eius repetitionis exempla
suppeditabit in his fabulis Comicus, vt in concertatione
Acharn. 311. ac paullo ante in comminatione in ead. fab.
280. in gaudio vero Thefm. 318. *ἡ Παῦς, ἡ Παῖν* —
ac vbi *celeritate* opus, *ταχύς, ταχύς* in hac fab. 643.
Spanh. Iteratio illa verbi *εἶμαι* (h. e. *spero*) quam Graeci
rhetores *ἀναδιπλῶσιν*, Latini *conduplicationem* n) vo-
cant, exprimit certitudinem spei. cf. 348. Demetr. Phaler.
de eloc. lect. 280. Reitz. ad Lucian. Imagg. 14. p. 472. f.
T. II. *Fisch*.

ξύν [perperam in ed. Inu. legitur *σύν*] *θεῷ δ' εἰρήσεται*.
Hanc *ῥῆσιν* Graeci mediae sententiae interticere solent.
Eurip. Med. 625. *Kust.* Synes. Epist. 131. vbi est: *σύν*
θεῷ εἰρήσθω, addit *Bergl.* Sensus: quod ita a me dicatur,
si deus me iuuerit, h. e. iuuante, fauente deo, Ioue, v.
119.; modo deus annuat. V. Viger. de Idiot. 9, 5, 13.
[p. 641. Herm.] et Dawes. M. Cr. p. 59. f. Nam Fut.
Med: *εἰρήσεται* habet vim Fut. Passiui, Hef. h. v. et referri
debet ad verba v. 115. Sic *καταλύσεται* Xen. Cyrop. 1, 6,
9. *ἀδικήσεται* ib. 3, 2, 8. *ἐκπλησθῆναι* infra 1065. *ξύν θεῷ*
autem est, fauente, annuente, iuuante, volente, deo, vt
Xen. Cyrop. 1, 5, 7. extr. 6, 2, 7. 7, 4, 10. Eur. Phoen.
637. quod Cyrop. 4, 2, 7. *ὡς οἱ θεοὶ βούλωνται*. *Fisch*.

115. *ταύτης* — *ποιήσαι* h. e. me tibi restitutum esse
oculorum lumina. Nam *ὀφθαλμία* est propr. lippitudo,
morbus oculorum, ocularia aegritudo, vt Xen. Mem. 3, 8,
3. v. Foësius Oecon. Hipp. h. v. Celf. 6, 6. Sed h. l. ita
dicitur ipsa *caecitas*. v. Schol. qui hunc vocabuli vsum ani-
maduertit Aristophani proprium esse, quae eius verba de-
scripserunt Suid. et Phauor. cf. Valcken. ad Herod. (7,
229.) p. 613. Et pro *ἀπαλλάξιν σε τῆς ὀφθ.* dici etiam
poterat *ἀπ. σου τῆς ὀφθαλμίας* quae est sane vfitatio ver-
borum structura, quum propr. caecitas depellatur a homi-
ne, nou homo a caecitate. Vnde proprie dicitur *ἀπαλλάτ-
τειν τότον τινος*. Sic etiam Latini dicunt, *ignem defendere*

n) v. Ernesti Lex. Technol. Græc. rhet. p. 18. Bi. Lex. Tech-
nol. Lat. rhet. p. 81.

a tectis, et; tecta defendere ab igni. Verba βλάψαι ποιή-
σαι addita sunt, vt intelligeretur eo magis, quo pertineret
ἰφθαλμία ο), et, auctore Schol. rotus v. 115. sumtus est
e priore Pluto (vnde intelligitur, in Scholiis, quae hodie
restant, confusa esse inter se et commista scholia ad vtrum-
que Plutum), cuius in locum poeta in posteriore Pluto sub-
stituerat versum hunc: Τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἥ
[aut, auct. Valcken. l. l. ἢ σ' p)] ἔχει; qui certe elegan-
tior est, Atticorumque vrbanitate dignior, et ob nomen
συμφορᾶς, quum Attici consuerint res tristes, qualis est
caecitas, appellare vocabulis rerum aut gratiarum aut me-
diarum, (vt ὄξος dixere μέλι, carcerem οἴκημα, mortem
χρῆς) et quia tum verba βλάψαι ποιῆσαι plane etant ne-
cessaria. Fisch. Fabula haec bis edita fuit, primum Ol.
XCII, 4. archonte Diocle, iterum post 20. annos, archon-
te Antipatro Ol. XCVII, 4. Quam habemus, nec prior
nec posterior est, sed e duabus a Grammatico quodam ve-
tustissimo concinnata. Nobis melius esset, si priorem inte-
meratam haberemus cum choricis canticis omnibus. Hunc
versum e priore fabula esse narrat vetus interpret eique in
posteriore a poeta susiectum fuisse istum: τ. ε. ν. σ. π., ἥ
ε, quia nimirum Pluri caecitatem vocabulo minus idoneo
appellauerat ἰφθαλμίαν. Sed qui e duabus vnam fecit, in
prioris versu facetum et comicum quid deprehendere sibi
visus est; alioquin alterum praetulisset. Brunch.

116. f. μηδ. — βλάψαι. Noli id facere; nolo enim
recipere visum. Fisch.

117. In membr. verba τὶ φῆς; [quibus olim Carionis
nomen praefixum fuit] Chremylo tributa, sequens versus
Carioni. Sic etiam personis diuisae loquendi vices in C.
[et in Ms. Vatic. Vrb. teste Kust.] quam optimam distin-
guendi rationem ingenio adsecutus est Hemsterh. cuius
hac in parte felix industria. Duo alii codd. [etiam Doru.]
omnia non famulo, vt vulgo, sed hero tribuunt. Brunch.

o) Girard. verba ita iungi iussit: οἷμαι ποιεῖν βλάψαι, spero, vbi
fecero vt videas, et in voc. ἰφθαλμία figuram μῦθους inuenit,
euphemismum] Alsterus.

p) Nullam tamen causam sollicitandae vulg. scripturae esse re-
cte monuit Schäfer. ad Long. Paet. p. 396. Nec Brunch. eam
aliter, quam ap. Schol. est, adfert.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

cuius editionem sequutus est *Inu.* non tamen laudato suorum codd. consensu. Probat etiam *Fisch.*, quia 1. *Carrion* etiam alibi orationem heri adiuuat, 2. ita magis apparet, cur *Plutus* respondeat — τούτων (*Chremyli* et *Carrionis*) μῦθον.

118. Sens. hic homo natus est ad miseriam. Nam ἄλλος φῶσι miser natura dicitur is, qui sciens et prudens sibi mala, incommoda, pericula, contrahit et comparat, aut, qui malo et incommodo aliquo affectus in periculum aliquod et discrimen vocatus, non hoc agit vnicuique, ut quam primum ab eo liberetur, imo repugnat servatori et liberatori. *Fisch.* Add. *Eckhard.* p. 16. f.

119. Vulg. scriptum fuit: ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἶδὼς τὰ τοῦτων μῦθον, ἔμ' εἰ Πύθοισ' ἄν, ἐκτερίψει, ita a *Fisch.* redditum: *Iupiter* certe quidem, qui novit horum amentiam, me, si id audiret, perderet. — MS. *Arundell.* habet μῦθον ἔμην, uti etiam vet. Scholiaſten in quibus exemplaribus reperisse, ex nota eius ad h. l. apparet. Ceterum si pro ἔμην scripseris ἐμὶ et mox pro ἐκτερίψει, ἐκτερίψει με; sensus et constructio h. l. rectius sic procedent: ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἶδὼς τὰ τοῦτων μῦθον, (ἐμὶ Πύθοισ' ἄν) ἐκτερίψει με *Iupiter* quidem, cognitis stultis horum consiliis (nam resciscet utique q)) me perdet. Vulg. autem lectio mihi non placet; quippe ex qua vix commodum sensum elicere queas, nisi cum Schol. subintelligas ἀναβλίσκοντα, quae tamen ellipsis nimis dura est et exemplo caret. In MS. *Arund.* supra ἐκτερίψει scriptum est με, quae vox in textum recipi debebat. *Kust.* Ambiguitas hic est; nam illud μῦθον accipi potest et pro μῦθον substantivae, ut *Eurip.* *Troad.* 1059. et pro μῦθον in Vocat., o fatue, et ita accepisse videtur Scholiaſtes, in cuius Schol. lego τὸ δὲ, μῦθον, μεταξὺ τῶν, non μῦθον, ut in edd. exstat; si μῦθον scripſisset Scholiaſtes, non potuisset id pro parenthesi habere apud Comicum: *Bergl.* In Cod. *Doru.* manus prima lectionem editam expressit, μῦθον ἔμ' εἰ. verum recentior, ut videtur, deletis με rescripſit πει, ipsam *Kust.* emendationem, studione, an

q) Vertendum potius fuisse: postquam resciscerit, monet *Brünck.* Non sufficit *Kust.* ratio Muntero, recte vitium subesse existimantem.

r) Ita etiam *Hemst.* emendavit

errore pro *ἐπε*, fere dubites; vtrumcumque existimes, mox certe debuerat *ἐπιτρίψει με* scripsisse, non quod habet inimicum metro *ἐπιτρίψειεν*, addita inter versus explicatio-
ne *ἀφαισίουεν*. Distinctio pariter insolens: 'Ο Ζ. μ. εν. *εἰ-
δώς*, τὰ τ. μῶρ' *ἐμ' εἰ* (vel *ἐπε*) Π. ἄν *ἐπιτρίψειεν* super *εἰ-
δώς* tanquam supplendi sensus gratia, positum est τὰ πάντα, quod indicium facit, eum τὰ τούτων μ. referri voluisse ad *πύθορον*. Primae manus lectio hunc in modum formari potest: ὁ Ζ. μ. εν. *εἰδώς* τὰ τ. μῶρ', *ἐμ', εἰ Πύθορ*, ἄν *ἐπιτρί-
ψει* *ἐμὲ ἐπιτρίψει*; secundae sic: 'Ο Ζ. μ. εν. *εἰδώς* (τὰ τ. μ. *ἐπε* Π. ἄν) *ἐπιτρίψει με*. Hemst. qui praeterea in Not. ad Schol. has e Scholiis lectiones exculpit: 'Ο Ζ. μ. εν. ε. τ. τούτων, *μῶρε, μ' εἰ Πύθ. ἄν, ἐπιτρίψει*, aut 'Ο — *τού-
των, μῶρ' (μῶρε) ἐπε* Πύθ. ἄν, *ἐπιτρίψει με* — et ex inter-
prete Florentino has: 'Ο — τούτων μῶρ', *ἐμ' εἰ Πύθ. ἄν, ἐπιτρίψει με*, *me si rescuerit* (recuperasse visum) *male me perdet*; aut ὁ Ζ. — *τούτων μῶρ' ἐπε* (Πύθορ' ἄν) *ἐπιτρί-
ψει με* cognitis horum stultis dictis (rescuerit, certe, neque eorum, quae conantur, quicquam ipsum fugerit. Utrobique dedit *ἐπιτρίψει με*, non modo propter cod. Arund. sed etiam quia in Schol. *ἐπιτρίπεται μεν'* alioquin priore loco legi posset: — *ἐμ' εἰ Πύθ. ἄν ἐπιτρίψειε*. Tot variatio-
nibus ansam dedisse impeditam verborum structuram monet, nec, quid ab Arist. profectum fuerit, facile constitui posse; versum quomodo refinxerit in secunda Pluti edit., non expressisse antiquum interpretem, nisi, quod hoc ignoremus, librariorum potius negligentiae imputandum sit. —

Ab impressis ne minimum quidem differunt membr. In tribus aliis τὰ τούτων μῶρ' *ἐπε*, superscripto in duobus extremo versui glossen. *τούς μωροὺς λόγους, τοὺς ἀξυρίτους λόγους*. Ex his nullus sensus elici potest, nec verba ad legitimam constructionem redigas. Emendandi rationem partim vidit Kusterus. Sed, quod ipsum procul dubio non fugiebat, aliis distimulare voluit, quam inepte esset illa parenthesis, nihil ad sententiam conferens, quam quod iam erat in praeced. participio *εἰδώς*. Sub postrema hac voce latebat vlcus. Legendum sine parenthesi, plano sensu molliterque decurrente phrasi: 'Ο Ζεὺς μὲν οὖν εἶδ' ἄν, τὰ τούτων μῶρ' *ἐπε* Πύθ. ἄν, *ἐπιτρίψει με*. Praeclarae emendationis [in texta etiam receptae a Br.] laudem mihi tribuere possem, certus, neminem existitutum, qui eam sibi aut alii vindicet. Sed cuius propria sit, ingenue profitebor. Est ea perantiqua, et e vetustiss. codice, vt videtur, de-

promtā. In marg. cod. mei, ab eadem manu sed atramento paulo dilutiore, scriptum οὗ' ὅτ. *Brunch.* Accessit cod. Kau. e quo Inu., sed verborum ordine magis turbato edit: 'Ο Ζ. μ. ου. οὗ' ὅτ. τὰ τούτων μῦθ', ἡμ', εἰ ἴλυθ'. ἄν, ἀπερίφρα, pro οὗδα μὲν οὖν, ὡς ὁ Ζεὺς εἰ πύθοιτο ἂν τὰ τ. μῦθον, ἡμ' ἐπερ. et ἂν ad utrumque πύθ. et ἐπερ. referendum est s).

Part. οὗ' post μὲν augeat affirmationem, certe; et per τὰ μῦθον intelligitur *stultitia*, *amentia*, consilium, quod Chremylus et Carion (τούτων) constituerant visum Pluto reddere, nolente et invito Ioue. Εἰ πύθοιτο' *si audieris, me velle mihi visum reddi.* Nam haec verba cohaerent cum verbis οὗ βούλ. γ. ἀναβλέψαι, sed Carion et Chrem. loquentem interpellant, ita vt Plutus haec ὁ Ζεὺς — ἐπερ. dixisse censendus sit conuersus ad spectatores, non ad servum et herum, ita tamen vt Chremylus ea audisse putandus sit t). 'Ἐπερίφρα respondet Lat. verbo *perdere*, quod est non tantum *necare*, sed omnino, maximis miseriis premere, vt Ter. *Adelph.* IV, 6, 2. *Hec.* III, 4, 27. quod e v. 120. et 142. cognoscitur. *Fisch.*

120. Νῦν δ' οὖ. Cod. Doru. Νῦν δὲ vel δὴ, nam vix, ytra sit vocalis, discernas. Quamuis νῦν δὴ non abhorreat, potior tamen est vulgata. Proximo versu (Codex) προσιπταίνοντα, quali προσιπτικτόντα et προσιπταίνοντα commiscuisset: posterioris interpretamentum accedit προσηρπύοντα. *Hemstl.*

121. Hunc et alia loca Pluti Arist. non pauca Lucianus in Timone imitatus est, quae diligens Lector non sine voluptate conferet. *Kust.* [v. Timon. c. 13. et 24.] Νόσῳ non tantum *redeo* significat, vt 610. sed et *venio*, *ambulo*, vt Ach. 29. vbi v. Not. Verbo composito vitur etiam infra v. 494. et Thesm. 810. Lucianus in Tim. [c. 24. p. 137. T. I. Hemstl.] Plutum facit sic loquentem: ἄνω, κάτω πλανάμαι περινοῶν. *Bergl.* Νόσος propr. est reditus ex

s) *Bentleius* vulg. ita distingui iusserat: 'Ο Ζ. μ. ου. οὗδα τ. τ. μῦθ', ἡμ', εἰ ἴλυθ'. ἀν ἀπερίφρα. Lectionem μῦθ' Inu., a *Kust.* allatam ex Italo Schol., non ex antiquo esse monet. Ad μῦθον subintelligi Inu. etiam *Girard.* vult, accipi tamen etiam posse pro Subst. τῶν μυσθίων.

t) Submisit et auersa facie haec a Pluto esse dicta censet *Girard.*

aliena terra in patriam; Schol. deinde dicitur omnino de iis, qui reuertuntur in locum, vbi ante fuerant, inde περινοσῶν, oberrare, circumerrare, dicitur is, qui saepius regreditur illuc vbi iam fuerat, Moschopul. Eclog. Att. l. v. Quod quidem accidere videmus caecis, ita vt etiam offendant, nunc tibias, nunc pedes, nunc manum, nunc digitos, nunc alias partes corporis inferiores, hoc est προσηπταίειν. Id enim valet τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ κνήμη, vt προσηπτοῦναι, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ, auctore Ammonio de differ. vocc. [p. 121. Valk.]. περινοσῶν possēt etiam simpliciter esse: circumerrare, circumire, sed superior interpretatio magis placet propter verba με ἐπιτρέψαι. Fisch. Sensus: nonne vero hoc Iupiter fecit, qui te ita oberrare finit, vt corpus, aut pedes, offendas, impingas?

122. Οὐκ ὀτθ'. Modestia et pietas in Iouem ita respondere Plutum iussit. Fisch. Auribus obturatis Plutum se a Chremylo auertere censet Gir., quippe qui hoc sibi velit; non audeo nec volo nec debeo ita de Ioue cogitare aut dicere. Prouide et circumspecte loqui Plutum monet etiam Munt.

Ὀτθῶδῃ, ab ὄτθος, os vnde cauda pendet, cauda ipsa, et ὄτω timeo, propr. de animalibus dicitur caudam propter metum reducentibus. Girard. Verbum pro φοβοῦμαι vsitatum Atticis, tam ligata quam soluta oratione scriptoribus. Eumocris ined. [Mocris Attic. p. 236. Pierf.] Ὀτθῶδῃν, Ἀττικῶς φοβεῖσθαι [ἢ ἄδυναι a Pierf. e codd. additum] Ἑλληνικῶς. Quomodo etiam vett. Glossae: Ὀτθῶδῃ, τὸ φοβοῦμαι. Sic rursus infra Eqq. 126. et Enrip. praeter locum ex eius Hec. ab aliis iam adductum, Mede. 768. Electr. 831. Apud Demosth. non solum in epist. ad Philipp. sed praeterea Philipp. III. p. 72. οὐκ ὀτθῶδῃ, ἀλλὰ δουποῦμαι. Immo v. ὀτθῶδῃν rhetores frequenter vsos tradit Harpocration, et, misso Demosthene, ex Isocrate exemplam asserit Budaëus, qui caeteroquin idem ab Herodoto ὀτθῶδῃ et κατατθῶδῃ, Ionice nempe, dictum obseruat Spanh. [Cf. Wessel. ad Herod. p. 17.] Cod. Doru. ὀτθῶδῃ. Saepius ita, praesertim in membranis editionibusque antiquis scribitur. Hemst. Est horresco (Gl. vett.), metuuo, verbum Atticum. v. Harpocr. Etym. M. h. v. [Photius p. 255.], Ammon. in v. ὀτθῶδῃν et Valken. Lect. Ammon. p. 36. f. Plato eo vsus est multis locis vt Euthyphr. 2. Symp. 30. Nomen ὀτθῶδῃα [v. Zonar. Lex. T. II. p.

1467.] legitur ap. Eurip. Phoen. 1389. Ducta putantur ab ὄρεος, quod est *os sacrum exiretum*, quod sudat omnium primum in iis, quos metus et horror inuadit. v. Schol. Erym. M. h. v. Galenus Lex. Hipp. v. ὀρρεῖδιον [p. 536. Franz.], Foëf. Oecon. Hipp. v. ὀρρεῖδιον. [p. 463. f.]

123. Ἄλῃθῃς; Ita scribendum, non ἀλῃθῃς, vti aduerbialiter ab Atticis sumitur, pro, *scilicet, verene*; monent infra vett. Critici ad Eqq. 89. quomodo idem voc. vsurpatur in hac fab. 439. et Acharn. 556. et Au. 175. 1607. Adde, quae de non duplo solum, sed triplo huius voc. vsu notat H. Stephan. ad Soph. Oed. T. 358. Spanh. Ponitur ab Atticis, vt aduerbium admirationis. Sensus: *Itane? o timidissime omnium deorum.* Fisch. Laudat h. l. Thomas Mag. in Ἄλῃθῃς [p. 311. ed. Bern.] Kust.

124. γὰρ augeat interrogationem, ita vt indicet indignationem, cum admiratione quadam coniunctam: *putasne? putas vero?* vt Cyrop. V, 1, 5. τυραννῖς h. l. bono sensu, *imperium* v), quatenus Iupiter est rex deorum atque hominum: vnde Nub. 564. vocatur θεὸς τύραννος, sed Cyrop. III, 3, 11. βασιλεὺς. Nam v. 130. est ἄρχῃ — τῶν θεῶν. Fisch. — τῇ Διὶ τυραννίδα. Parodia ex Aesch. Prom. 10. ac similiter in eodem dram. 357. in quo idem Iupiter alibi dicitur τῶν θεῶν τύραννος, v. 122. et τυραννὸς ἐν θεῶν 310. Quod similiter ἀρχὴν Comicus Nub. 562. adeo vt non solum βασιλεὺς, rex legitimus idemque iuste imperans ab Atheniensibus fuerit dictus et cultus; aut quomodo *tyrannus* s. *dominum*, aut regnum eius *tyrannida*, subinde iidem dixerant; sed quem vere tyrannum, f. iniuste imperantem innuat ap. eund. Aesch. Prometheus, a quo dicitur v. 150. Νεοχμαῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀδίστατος κρατύνει, seu, vti ob metri leges, ἀδίστατος x) pro ἀδίστατος, et quod firmat Hesychius, legendum vidit Bentlei. disq. ad Malelam p. 77. [ep. ad Mill. p. 66.] Ita in eodem Aesch. dram. 324. dictus Iupiter τραχὺς μόνταρχος. Quam in rem opportuna sunt Iosephi de Ioue verba adu. Apion. II. p. 1077. [c. 33. p. 490. T. II. Hauerc.] ταύτους (diis coe-

v) Ita etiam accepit Girard.

x) Ita nunc ibi editum a Schütz. et Boethio.

testibus) πᾶσι μὲν λίγη, τύραννος δὲ ἔργου καὶ δεσπότης ἰφί-
πᾶντι. Spanh. Partem horum habet etiam Bergl.

125. Familiare id apud poetas, vt ab iis, qui in cala-
mitate aliqua, et quidem, vt rebantur, immerita erant
constituti, eius rei culpa in deos, ac praecipue Iouem con-
iiceretur, indeque de eo contemtim, immo contumeliose
loquerentur; quod hic fit a ciue Atheniensi, qui scilicet
praeter fas omne, se, quod probus esset, ad summam ino-
piam redactum querebatur. Quomodo Prometheus, Cau-
caso Iouis iussu adfixus, affirmare non veretur ap. Aesch.
957. Ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς, ἢ μηδὲν μύλει, et quidem, vt
mox addit, quod non diu sit diis imperaturus. Hinc ab
iis, aliisque nullo summi illius dei metu percussis, irrisa
subinde ac ludibrio traducta Iouis fulmina, vt h. l. et a
Capaneo ap. Aesch. S. C. Th. 436. Adde, ne alia huc
aduocem, quae in Nub. 374. tangit per ludibrium Comi-
cus de fulminis et tonitru vano crepitu et fragore, ac tan-
dem v. 401. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν γε νύξιν βάλλει. Spanh. [Cfr.
C. A. Böttigeri Prolusio: Aristophanes, impunitus Deo-
rum gentilium irrisor. L. 1790. 8.]

Κερωνοί, fulmina, tela trifulca (Ouid. Amorr. 2, 5,
52.] sunt argumenta imperii et potentiae Iouis, vnde Iu-
piter vocatur Κερώνιος et Καταιβάτης, Lat. fulminator et
fulgerator, de quo Burmanni est liber, Leid. 1734. 4. ite-
rum editus. Sic Virg. Aen. I, 229. f. — fulmine terras.
Τριώβολον fuit numus, valens tres obolos, i. e. dimidiam
drachmam, v. Pollux 9, 60. In parte eius aduersa erat
effigies Iouis, in auersa imago noctuae. v. Spanh. ad 329.
Sed ἄξιον τριωβόλου dicitur res, quae est alicuius, sed parui
vilisque pretii, quae forma loquendi etiam ap. Plaut. Poen.
I, 2, 168. f. Nam ego homo trioboli (ἄξιον τριωβόλου,
qui vno verbo τριωβολιμαῖος dicitur, v. Suid. h. v.) sum
nisi ego etc. Ait igitur Chremylus, imperiam et poten-
tiam Iouis nullam fore prae imperio et potentia Pluti, si
hic lumina oculorum receperit vel (κῆρ, vt Marc. 6, 56.)
ad breue tempus. Fisch.

126. γ' (ante ἀναβλ.) deest in cod. Doru. Vaticanus
ἀναβλέψαι, quod rarius et probae notae. Pro μικρὸν vtra-
que Iunt., Philippi et Benedicti συμικρὸν. Hemst. In
membr. sic scriptus est hic versus: Ἐστὶ ἀναβλέψης σὺ κῆρ
δὲ συμικρὸν χρόνον. In tribus aliis vulgata est lectio, nisi

quod omittunt particulam *ye*, sine qua versus stare non potest. *Brunck.* qui *σμεκρὸν* Atticam formam pro vulg. *μικρὸν* recepit; vt contra hanc e duobus suis codd. h. l. restituit, infra tamen *σμεκρὸν* reliquit, *Inu.* *ye* interpretatur *Girard.* ita: Non omnino aspernatur Iouis fulmen; ait eum fulmine tangere eos, qui grauiora scelera committant, leuiora negligere, quale fuerit, ti Plutus per aliquot, dies oculis fuerit vsus.

127. Ἄ est aduerbium *ἐπιτιμητικόν*, h. e. reprehendentis et obiurgantis, vt *Ter. Andr. V, 2, 27.* vid. v. 1052. et ᾧ *κόνῃς* [ita *Kult. Hemst. Fisch.* sed *Brunck.* et *Inu.* tacite dederunt *κόνῃς*] est, *miser.* [Ita et *Munt.*] Nam Plutus Chremylum ita vocat ratione Iouis, neque tam quia inops, quam quia homo erat. *Fisch.* [Rectius eum *inprobum*, sceleratum, dixerit ob impiam orationem, ideoque *κόνῃς* praefereendum.]

ἔχ' ἥσυχος. Cod. Doru. ἔχ' ἥσυχος, quod accentu tantum mutato, non spernendum. *Hemst.* Attica locutio, prout similis *Nub. 262.* ἔχ' ἀτρέμας, ac ib. 739. ἔχ' ἀτρέμα, ad quem vtrumque locum *Schol. μέν τ' ἥσυχος*, item *Ran. 342.* ἀτρέμα ἔξεις. *Alexis*, Comicus iidem *Atticus*, *Athen. X. p. 429.* ἡδύς ἔχων ἱμαντοῦ, *suauiter me habens Spanh.* ἔχ' ἀτρέμα *Thesm. 235.* et μὲν ἀτρέμας *Eurip. Or. 248.* *Noster Avv. 1199.* μέν ἥσυχος, ἔχ' ἀτρέμας — *Bergl.* ἔχ' ἥσυχος i. e. ἡσύχαζε *tace*: nam *Adiectiua* eleganter pro *Aduerbiis* ponuntur, sed librarii saepe reposuere *Aduerbia*. v. *Anim. ad Weller.* [III, I. p. 331. ff.] *Fisch.*

128. ἀποδείξω, docebo, et Partic. δυνάμενον vim Infinitiu habet: ego enim demonstrabo, te multo potentiorē esse Ioue. *Fisch.* Pro μείζον *Flor. ed. Bened. Iuntae 1540. ed. Cratandri, Farr. et Brubach.*, vt cod. *Rau. ap. Inu.* μείζω, quod altero non deterius esse censeret *Hemst.*, praefereunt *Bergl.* et *Fisch.* [pro μείζονα, recte]. *μείζω* etiam *Girard.* legit et explicuit.

129. ἐμὶ σὺ scil. ἀποδείξεις ἐμὶ τοῦ Διὸς πολὺ μείζον δύνασθαι. *Fisch.*

ἢ τὸν οὐρανόν. Idem iusiurandum iisdem verbis repetitum legitur v. 277. 375. et 413. Alibi, quod eodem redit, Ὁμνῶμι τοῖσιν Διόδεμα, αἰκῆσιν Διός, *Thesm. [272.]* in parodia nempe, quibus abundat huius Comici fabu-

lae, e Soph. deperdito dramate, Menalippe γ): Ὁμνους δὲ ἱερὸν Αἰθέρᾳ, οὕτως Διὸς, qui versus in huius Comici Schol. adducitur ad Rait. 100. Αἰθέρᾳ, Διὸς δαματίων. Idem vero iusiurandum per coelum legebatur apud Orpheum eo versu, qui a Cyrillo Alex. refertur adu. Iulian. I. p. 33. [Orph. ed. Herm. p. 455. f. vbi v. Gesn.] Οὐρανὸν ἐραίσῃσι — Quomodo Iano apud Hom., nisi quod Coelo Terram iungat Il. XV, 36. Ἴου γὰρ τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθε: vti ap. Apoll. Rhod. III, 699. Per Terram utique, καὶ τὴν Γῆν vt Straton ap. Athen. IX. p. 383. aut per Solem ac Terram z), simul iuncta, haud minus ac per Coelum, crebro olim apud gentiles iuratum constat, vt in Eurip. Med. 746. Ὁμνὸν πῖδον Γῆς πατέρα δὲ ἥλιον. Hinc apud Oratorem Atticum (Demosth.) haud semel: Ὡς Γῆ καὶ θεὸς, vt de Cor. p. 190. adu. Phorm. p. 543. et adu. Boeot. I. p. 579. adu. Boeot. II. p. 582. Ab Abrahamo vero per Dominum Coeli ac Terrae Gen. XXV, 22. adiuratum eius famulum legimus. Ipsum autem per Coelum ac Terram iusiurandum non gentilibus solum sed Iudaeis etiam familiare, a summo legislatore damnatum Matth. V, 34. nemo ignorat, atque inde ab eius discipulo Iacobo speciatim Christianis vetitum Epist. V, 12. a). De solitis caeteroquin Atheniensium iurandi formulis per Iouem, Apollinem ac Mineruam, aut, e Draconis lege, per Iouem, Neptunum ac Mineruam occurret alius dicendi locus. Spanh. Cfr. L. C. Valckenzer diſſ. de ritibus in iurando ap. Hebr. et Gr. in Eius Opuscul. philol. (L. 1808.) T. I. p. 3. ff. in primis c. 8. p. 85. ff.

130. Nam, vt hoc utar, per quem Iupiter imperat diis? Part. *αὐτίκα* eleganter ponitur, vt interdum *εὐθύς* in probationibus, quum quis instituit asserre argumenta

y) Non Sophoclis fuisse Menalippen, fabulam, sed Euripidia dictum hoc ostendit Valk. diatr. in fragm. Eurip. p. 49. add. Brunck. Sophocl. T. III. (1788.) p. 464.

z) Scilicet Coelum, Solem, Lunam, stellas, *θεοὺς* existimarunt et dixerunt *ἀπὸ τοῦ θεοῦ*. Girard.

a) Hinc intelligitur Eckardum [Obs. ex Plut. p. 17. vbi *εἰσάγει* pro Iove poni contendit] et alios non debuisse asserre h. l. vt docerent Matthaeum 21, 25. et Lucam 16; 21. *εἰσάγει* posuisse pro *θεοῖς*, exemplo bonorum scriptt. Gr. quum tamen certissimum sit, eos expressisse Hebr. *Schemaim*. v. Dan. 4, 23. et Voss. Philol. S. c. 5. p. 72. ff. *Fischer*.

orationis suae aut exempla alicuius praecepti; de qua eius potestate iam Deuarius h. v. et Calaubonus ad Athen. p. 604. admonuere: vberius eam explicarunt Markland. ad Lyl. p. 581. et ad Max. Tyr. p. 606. et Ernest. ad Xen. Mem. 4, 7, 2. [Add. Hoogeveen Doctr. partt. grr. I. p. 175. f. f. ex ed. Schüz. p. 94. f. et Viger. de Idiot. p. 393. f. ed. Herm.] Latine reddi potest [*statim* v. *Gir.*], iam primum, *ut hoc viar, exempli gratia.* Causa est, quia, re aliqua proposita, ei statim adiungi argumenta, exempla, solent; Lat. *ne longius abeam.* ἄρχει τῶν θεῶν, Nam Iupiter rex est deorum, v. Hor. IV. Od. 4, 2. Cal- lim. h. in Iou. 3. et 66. διὰ τίνα; per quem, cuius bene- ficio? *Fisch.*

131. Carion debebat respondere, διὰ τουτοί, ut Chremylus sibi ipse respondet v. 133. sed respondet, quasi Chremylus dixerit διὰ τί. Nam τὸ ἀργύριον est pecunia omnis generis. v. Phauor. h. v. b). Attici enim sic vtun- tur sere semper Singulari. v. Pollux 3, 86. et 9, 89. ibi- que intpp. add. v. 141. 154. 158. Sed Comici tamen nonnunquam altero quoque numero vsi reperiuntur. v. Pollux 9, 89. et Phauori h. v. *Fisch.* Ad κλαῖτον *Bergl.* iubet conferri v. 580., vbi Plutus dicitur apud Iouem retineri.

132. ὁ παρέχων ἐστίν pro παρέχει, vt 868. ἐστίν ἐξολώλε- ναι pro ἐξολώλετο. Articulus additus est Participio, quia est enuntiationis subiectum. *Fisch.*

133. θύουσιν nempe ἄνθρωποι, vt 134. vid. 137. ἀντὶ pertinet ad Iouem c). θύειν propr. suffire, adolere, in- cendere, thus et odores, v. Porphy. de abst. anim. 2, 5, 2, 59. 1. Regg. 12, 33. 13, 1. Hol. 4, 13. deinde omnino sacrificare, h. e. vel liba, fecta, dare, vel bouem, alias- ve pecudes, immolare; v. 137. f. ibique Spanh.; tum mactare; occidere (Ioh. 10, 10.); denique dilaniare, de- vorare (Aesop. fab. 218.). *Fisch.* Cod. Doru. διὰ τίνα;

b) Nomine autem pecuniae omne diuitiarum genus intelligit. *Girard.*

c) Neque enim cum cod. Rau. legendum est: ἀντὶ τοῦτο. Ad sensum totius loci haec *Girard.* animaduertit: vt in coelis Iupiter regnat per Pluturn, ita in terris per eundem colitur. Ergo nihil requam Iupiter habet, quod Pluto non debeat.

Saepe apostrophus in scriptis negligitur, vt 144. καὶ τῇ Δία, 137. ὅτι οὐδ' αὖν. Hemst. διὰ τὴν et διὰ τούτων est, vt Fisch. interpretatur, cuius, huius, beneficio, non propter quem, vt Plutum (opes) consequantur, quod fortassis ex v. sequi colligi poterat.

134. Post καὶ τῇ Δί' olim aut omnino non (Hemst.) aut commate (Kust. Bergl. Fisch.) interpunctum est; Brunck. et Inu. colon posuerunt. Tum sensus est: et profecto propter hunc sc. sacra Ioui faciunt; precantur certe quidem palam, vt ditescant. Non placet καὶ ita positum, imo iungenda puto verba καὶ γὰρ πλουτεῖν εὐχόμεται —

εὐχ. πλ. homines precantur deos, vt ipsos ditent. v. Pac. 1320. f. ἀντικρὺς d) est palam, praesentibus et audientibus aliis, φανερώς Hef. Fisch. In Thesm. 306. iubentur mulieres inter alios deos et Pluto vota facere, et in Pac. 1323. rustici deos precari, vt diuitias ipsis largiantur. Bergl.

135. Vulg. (Kust. Hemst. Bergl. Fisch.) Οὐκὲν scriptum et post αἰτίαι colon, post ταῦτ' αὖ punctum positum erat. Mutauit tacite in Οὐκὲν — αἰτίαι, καὶ — ταῦτ' αὖ; Brunck. quem Inu. sequutus est, haud dubie recte.

ὅδε Plutus, αἰτίαι causa, auctor, sacrificiorum; facit vt homines sacrificare Ioui possint. ταῦτα referendum est ad sacrificia e), ita vt πᾶς αὖς sit; facile impedire posset, quo minus homines sacrificare Ioui valerent. Similis verborum structura erat 119. f. Fisch.

136. ὅτι τί δῆ; Gl. διὰ τί Male meus ἰνὴ τί δῆ; Brunck. Est h. l. quomodo igitur? quomodo, quae so? nempe, ego possem id, quod tu dixisti, facere; ita vt haec verba referantur ad posteriorem partem orationis Chremyli, πύστιον. Nam aliis locis valet: cur tandem? cur quae so? v. Viger. de Idiot. 8, 9, 3. quomodo etiam h. l. reddi posset: cur, quae so, haec ais? nempe me impedire posse, ne vlla sacrificia fiant. Sed scribendum videtur, ὅ,

d) De discrimine vocabb. ἀντικρὺς (manifeste, accurate) et ἀντιφά (e regione) non semper diligenter obseruato, nonnulla monet Münt.

e) Ad sacrificia et preces s. vota refert Girard. Sed postea tamen de solis sacrificiis est sermo.

τι τί, vt scribitur τί ὅτι pro τί δὲ ὅ, τι. *Fisch. Hermann.* ad Vig. p. 804. monuit ὅτι τί nihil aliud esse nisi τί ὅτι, ita vt aliquid e praeced. repetatur, vt h. l. τί δὲ (ἔτι) ὅτι πᾶσι καὶ ταῦτα, quid est tandem quod haec impedire possim — ὅτι τί autem semper sine verbo poni, quod e praeced. repetendam sit, ideoque semper in responsionibus usurpari. Hoogeverus enim (*Doctr. Part. II. p. 893. f. f. ed. Schütz. p. 452.*) censuerat, eum qui ὅτι τί dicat, plus significare, quam eum, qui δὲ τί: vtrumque causam velle indicari, sed qui roget δὲ τί, simpliciter; qui vero ὅτι τι, insuper omnem moram damnare, et subesse tacitam quasi reprehensionem, quod alter vel prorsus non vel saltem tardius continuet inchoatam orationem, et ὅτι addere tanquam ex persona alterius, τί vero ex sua; particulam δὲ, adiectam multum adaugere festinationem, ex impatientia enatam. Ad hunc autem locum singulatim idem haec scripsit. „Nihil hic iuvat Schol., reddens simpliciter: πῶς ἄρα; ἢ, διὰ τίνα τρόπον τοῦτ' ἔλκεται; Non feliciter interpretatur *Girardus*, docens, in ὅτι abundare ὅ, interrogare τί, et alterum τι vacare; ergo ὅτι τί δὲ nihil aliud esse, quam τί δὲ ποτε; vel, quae altera eiusdem expositio est, ὅτι simpliciter et sine interrogatione accipit pro, *quoniam*, τί itidem abundante; et sic agnoscit apoliopelin, qua *Chremylus* verba *Pluti*, sic dicere incipientis, ὅτι τί ἐν, *quoniam* scilicet, interruperit, dicens ὅτι οὐδ' ἂν εἴς etc. Vim et vsum particularum intelligemus, quando verba *Chremyli*, a *Pluto* interrupta, ita continuamus: Οὐκὲν ὅδ' εἶναι αἴτιος καὶ φηδὲς πᾶσι, εἰ βούλοιο, ταῦτ' ἂν, ὅτι οὐδ' ἂν εἴς ὀνομαζέσθην, μὴ βουλομένην σου [imo, βουλομένην αὐτοῦ, sed oratio mutata videri potest, quia interrupta est]. Haec verba vsque ad ταῦτ' ἂν quum dixerat *Chremylus*, vel hic finiturus, vel tardius, quam *Plutus* velle videtur, continuaturus, *Plutus* orationem, quasi imperfectam, excipiens, incipit a particula αἰτιολογικῇ, quam cum ratione subsequenti a *Chremylo* additam cupit, reprehendens simul aliquo modo *Chremyli* vel negligentiam vel tarditatem. Ὅτι igitur dicit, cupiens pergere, sed quia ignorat rationem, hanc rogat per τί, addens δὲ quod iam notat, vel hortantis est, quo moneat eum omnem abrumpere moram et statim indicare rationem dictorum, quam impatienter expectat.“ [Haec argutius quam verius disputata existimo. Quidni ita expediatur simplicius: ὅ τί (ἔτι) τί δὲ — aut probabilius etiam: τί δὲ ἔτι ὅτι πᾶσι καὶ ταῦτα — *German. Schütz.*

reddidit? Nun, warum dann? Ei, warum dann?] Münt. emphatice *τι* repetitum putat: Quid (*ἄρα* pro interrog. *τί*), quid autem?

137. Scriptum vulgo fuit "Οτ' *οὐδ'*, etiam in duobus codd. Pariss. ap. Br. sed idem Brunck., quod in suo cod. et B. inuenit, *ἄρα οὐδ'* recepit in ordinem, eumque sequutus est Inu., recte. Neque enim vocalis *ι* in hac part. *ἄρα* eliditur a Comicis, ut existimauerat Bentlei. Ep. ad Hemst. (subiecta elogio Hemst. a Ruhnck. scripto, 1789.) p. 94. f. in Opuscul. Ruhnck. p. 54., quod post Brunckium monuit Porson. ad Eurip. Hec. 112.

οὐδ' ἄν τις pro *οὐδὲν ἄν*. v. Duck. ad Thuc. p. 556. Koen. ad Greg. p. 23. *Fisch.*

138. *Βούν ἄν*. Part. *ἄν* apud Atticos subinde vacat, vel praecedentis verbi rationem habet: *ὃ βούν ἄν θύοιεν*. Girard. add. Gregor. de Dial. p. 18. Fischer. Anim. ad Well. III, II. p. 284. Non tamen *ἄν* prorsus redundat nisi, ubi longior intercessit parenthesis, in aliis locis alterum *ἄν* ad verbum, alterum ad aliud vocabulum pertinet, quod cum dubitatione quadam dici potuit, ut bene animaduertit Hermann. ad Viger. p. 780. f.

Ψαίρος vel *Ψαίρον* a Grammaticis vel Lexicographis tam varie exponitur, ut lector incertior ab illis discedat. Quare in gratiam *φιλελλήνων* tenebras has pro virili discutere conabor. Prima igitur et propria eius significatio est ea, quam inter alias habet Suidas: *Ψαίρά, ἄλφικα ὑπὸ μύλης καταψαίσιμα* (sic enim ibi lego pro *καταψαίσιμα*) *farina mola comminuta*. *Ψαίω* enim propr. est mola comminuere, cuius tamen significationis nec in Stephani Thesouro, nec in aliis, quod sciam Lexicis, vllum exemplum adestur. Porphyrius de abst. 2, 6. f) *τῇ ψαιοδίστῃ τροφῇ*, quam paulo ante dixerat *ἀλεπισμένον βίον*, i. e. *vitum molitum*. Sequitur ibidem: *τοῖς ψαιοθεῖσι θυλήμασι χράμεθα*, et paulo ante: *καὶ τὴν τροφὴν ψαίσιμα, et cibum mola comminuissent g)*. Nota, opponi hic sibi

f) Subtilius de hoc verbo disputarunt Hemsterh. in Lennepii Etym. L. 4. Gr. II. p. 1132. et Schneider. in Lex. Gr. II. 604.

g) Ad q. I. [vid. Iac. de Rhoer. p. 111. Sunt autem Theophrasti verba, quae a Porph. afferuntur.

inuicem τὸ ἑρμιασθαι (quod de frugibus vel leguminibus leuiter tantum confusis et fractis dicitur) et *φαιεσθαι*, quod *mola in farinam redigi* significat. Hinc igitur *φαιεῖς*, quod proprie quidem Adiectiuum est, et in *farinam redactus* significat, sed plerumque substantiue capitur (subintellecto nimirum voc. *εἶνος*, vel si *φαιεὶν* dicatur, genere neutro, subaudiendum erit *ἄλφειον*, vel simile quid) notatque far molitum, vel farinae vino oleoque imbutas pugillos, quos pauperiores olim diis libaminum loco offerre solebant. Porphyrius lib. et cap. ante dicto: *τιμῶν θύουσιν λιβαυτοῖς καὶ φαιεῖσι καὶ ποπύροις*. Idem cap. sequenti Docimi viles *φαιεῖς* diis gratiores fuisse ait, quam aliorum sumtuosas victimas, vbi per *φαιεῖς* nihil aliud intelligit quam, vt ipsius verbis utar, *τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας, φαρίνας paucos pugillos*. Statim enim addit: *ἐν τῇ παρασκευῇ πῆρας τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας ἰδυλῆσαντο*. Et hoc sensu v. *φαιεῖς* manifeste etiam capitur in epigr. Lentuli Gaetulici Anthol. VI, 7, 12. h) *καὶ φαιεῶν ὀλίγας δρῦγμα πίνχράλῃον*. Hinc igitur intelligimus, quare Arist. βούη et *φαιεῖν* h. i. coniunxerit, vt nimirum indicaret, deos non solum pinguioribus sacrificiis, sed etiam vilissimis libaminibus carituros esse, si Plutus visum reciperet. βούη enim sacrificium erat ditiorum, *φαιεῖς* vero pauperiorum. Kust. *Φαιεῖς* placentae erant et liba in sacrificiis adhiberi solita. Vocantur et *κάρμματα*, quae sunt folia lauri, propterea quod *φαιεῖς* foliis lauri tecta apponebantur comedenda. Girard. Non mirum quod de his *φαιεῖσι* et de cruentis victimis verbum *θύειν* a Comico adhibitum est. De *ἀνύροις* enim haud minus, quam de *ἐμπύροις* veterum sacris dici ab Homero *θύειν* docet Athenaeus XIV. p. 660. [T. V. p. 403. Schweigh.] τὸ δὲ *θύειν* ἐπὶ τοῦ *φαιεῖν* μεταδόρπιον θυμῶν, *liba post coenam adolere*. Ita Aesch. Pers. 205. *θύουσι πέλαιον*. Eurip. Ion. 226. *ἰθύσαντο πέλαιον*. Vnde Arcadius, Grammaticus ineditus: *θύω, τὸ θυμῶν, ὅθεν θύος*. Vnde LXX. Gen. IV, 3. et 5. *θύσαν* et *θύεας* vocant eam oblationem e fructibus, quam Καὶν ἤνεγκε ἀπὸ καρπῶν τῆς γῆς. Quoad *φαιεῖν* vero, exstat Antiphani ap. Athenaeum versus l. IX. p. 209. vbi τὰ *φαιεῖς* Heroibus distribui dicuntur:

A) v. 7. T. III. Anthol. Gr. ed. de Bosc. p. 102. f. Brunck. Anal. T. II. p. 166. Iacobs Anal. T. II. p. 162. ad q. l. cf. Iacoba. Anim. Vol. II. P. II. p. 52.

οὗτος δὲ Ἡρώσει τὰ ψαίσι ἀπερίμην. A Philostrate. autem de Sophist. II. p. 606. [c. 5. p. 611. Olear.] αἱ ψαῖσιν καὶ δάφνης φύλλαι τοῖς θεοῖς θυμιασθαι. Spanh. Ψαῖσος, *Libum, fectum*, Glossae. Bergl. Ψαῖσιν exponitur in cod. Doru. ἔχουν λαλάγγιον. Du Cangius Gl. M. et I. Gr. in Ἀλάγγιαι ex Glossis Mss. ad Plut. Arist. adtulit ψαῖσιν, λαλάγγιον. Cetera quae hac voce notat, Meursius praecepit. Hemst. Ψαῖσι pr. est Adiect. *mola tritus et comminutus*, a ψάω. Sed ψαῖσιν ponitur fere vt Subst., intell. nomine ἀλευρον (farina farinacea), vel, ἀλφειον (hordeacea propr.) i; erat genus *placentae orbicularis*, confecta e farina, oleo, cui interdum mel et vinum addi solebant, subacta: quae quidem liba diis offerebantur a pauperibus, v. Hef. Suid. Etym. M. etiam Foësius Oecon. Hipp. v. ψαῖσιν μύζαν [p. 688.]. Fisch.

οὐδὲ ἔν. Sic disiunctim e tribus suis codd., quibus-
cum Mf. Arundell. ap. Kust. et Doru. ap. Hemst. faciunt,
edidit Brunck. vt supra 37. μηδὲ ἔν. Vtroque loco vulgo
elutum erat: οὐδαίν, μηδείν. In B. (ap. Br.) sic: οὐδείν.
Brunckium sequutus est Inu. Atticam scribendi rationem
fuisse οὐδ' εἶν, οὐδ' ἔν (pro οὐδεῖν, οὐδέν,) et circa Aristoph.
tempora etiam οὐδὲ εἶν, μηδὲ εἶν, Porson. praef. ad Eur. I.
p. XXXVII. ed. sec. colligit inde, quod saepe part. εἶν in-
terponitur. Perperam in ed. Fisch. ἀλλ' (i. e. ἀλλὰ) pro
(ἀλλο) scriptum.

139. οὐκ ἔσθ' ἔπ. ἀγῆσ. intell. οὐδαίς [h. e. τίς] ἀνδρώ-
πων e v. 137., i. e. nullo modo (vt οὐκ ἔσθ' ὁπότε est nun-
quam) poterit quisquam quidquam emere. Nam ἀγῆν est
vendere, ideoque ἀγῆσθαι vendi sibi aliquid iubere, i. e.
emere. Fischer.

140. δῆπουθεν. Gl. in C. ἀπὸ τινος πόρον. Atticis ni-
hil aliud est quam δηλονότι, v. Moerin [p. 130. Pierf.] et
Timaeum [p. 79. ibique Ruhnck.] Brunck. est, vt opinor,
scilicet. v. Hel. et Suid. Fisch. παρών — Hor. Scrm. II,
3, [68.]. Reiecta praeda, quam praefens Mercurius fert.
Bergl. — Gir. παρών interpretatur, propitius, fauens;
Münter., benignus.

i) εἶν etiam, si ψαῖσι in mascul. dicatur, subint. posse, ceuset
Münter.

141. αὐτὸς cohaeret cum pronom. σὺ, ita ut σὺ αὐτὸς sit id. quod σὺ simpliciter. *Fisch.* Imo dicti gravitatem augeat. Recte Br. et Inu. post Hemst. ediderunt: διδῶμι et τῷ γόρῳ, quum olim legeretur διδῶς τ' ἀργύριον, sed post τῷ γόρ. perperam in Br. et Inu. comma, in Hemst. punctum, in *Fisch.* ed. interr. signum ponitur. Colon esse debet, quod Kust. ed. habet.

ὥστε itaque. τῇ δυνάμει, potentiam, quatenus ex eo cernitur, quod homines Ioui sacrificant; ita ut τοῦ Διὸς — καταλύσεις sit: facere poteris, ut nemo plane Ioui sacrificet, ut hactenus maiestas eius et potentia tollatur. Nam καταλύειν est ἀφαιεῖν, καταστρέφειν, Schol. Suid. ἢ λυπῇ τι si tibi molestus erit, v. v. 120. *Fisch.* Auu. 1246. Ζεὺς εἴ με λυπήσει πῖρα. *Bergl.* τι pro κατὰ τι, aliqua in re. *Münt.* Perperam in Borg. λ. τί σε, nam facile pronomen suppleri potest, et verbum numeri pereunt.

143. δι' ἐμὲ per me [me auctore, meo beneficio, *Fisch.*] διὰ enim cum Accus. apud Atticos saepe per significat. Sic v. 130. et 93. v. ibi Schol. *Kust.* φημ' ἐγὼ, recte, ut v. 96. *Fischer.*

144. f. Cod. Doru. Εἰ τί γ' ἔστιν, vitiata metri lege, ut 149. φασιν. melius hac parte Fl. εἰ τί γ' ἔστι, quamquam lectione vulgata sum contentus. Versu sequi. Cod. Doru. librarius plane dormitavit: καὶ χαρ. . . γίνονται. *Hemst.* Deterius etiam Borg. — καλὸν καὶ λαμπρὸν — χάριν ἔν α. — γίνονται.

λαμπρὸν tanquam vestes magnificae, epulae laetae. Nam λαμπρὸν dicitur de omnibus, quae magnificae sunt et laculenta, sed in primis de vestibus et epulis. καλὸν, pulcrum, v. c. picturae pulchrae, horti pulchri. Coniungit poeta λαμπρὸν et καλὸν, quia res magnificae et splendidae sunt eadem pulchrae. Χάριν, gratum, velut ludi, porticus, ambulationes. *Fisch.*

146. Adpictam capiti versus illam habet notam cod. Doru. quae γνώμην significat. *Hemst.* Sic Euripid. Phoen. 442. τὰ χρεῖματα ἀνδρῶσις τιμωμένα δύνανται τε πλείον των ἢ ἀνδρῶσις ἔχει. Quibus adde illud Theognidis [507. f. ex ed. Brunck.]: ἀλλὰ γε χρεὶ πάντας γνώμην ταύτην καταδίδομαι, ὡς πλοῦτος πλείον πᾶσαν ἔχει δύναμιν. Alia eam in rem in fragmentis vet. poetarum obuia nunc mitto. *Spanh.* In hanc rem exstant non inuenusti, neque relatu indigni

Graecorum versiculi: Οὗτος μὲν ζῶντων τοῖς θεοῖς περιπατεῖ, id est, hominibus velut sanguis et anima est argentum; eo qui destituitur, nec ipsum sibi parauit, is inter viuos mortuus obambulat. λέει ὁ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις. Girard. ἅπαντα omnes homines omnis aetatis, ordinis, sexus, vitae generis; mens et animus, omnesque eorum dotes. Horat. Sat. 2, 3, 94. ff. eandem sententiam ita expressit: omnis res, Virtus, fama, decus, diuina Humanaque pulcris Diuitiis parent k). Fisch. Perperam Borg. cod. post ἅπαντα ponit γὰρ. Librarius existimasse videtur, non posse γὰρ ita post tria vocabula demum poni.

147. f. Sensus: ego quidem certe, ut nanciscerer paucillulum numorum, seruius factus sum: quia non eram aequae diues atque alii. Particulae γέ τοι habent eandem vim, quam particulae γ' οὖν, h. e. ponuntur, quum quis planum facere aliquid instituit exemplis, aut argumentis et rationibus. v. Deuarius in γέ τοι p. 95. f. Fisch. Videtur igitur F. scribi voluisse: Ἐγὼ γέ τοι. At rectum est Ἐγωγε, et Girard. iam monuit, Ἐγωγε pronomen Atticum in principio poni, ἔγωγε commune in principio et media oratione; τοι vel expletium esse, vel pro γὰρ accipi. (Est: sane, profecto.)

διὰ μικρὸν ἀργυρίδων. Sic B. C. vt vulgo. In membr. διὰ μικρὸν γ' ἀργυρίδων. Particulam non admittit metrum, quia in ἀργυρίδων antepenultima producitur. In meo διὰ μικρὸν ἀργυρίδων, quae vera lectio et reponenda l); nam μικρὸν metrum pessundat. μικρὸς apud Comicum semper occurrit priori longa. V. Lyf. 98. Rau. 55. Nub. 630. Acharn. 523. Thesin. 745. Eqq. 1222. Vesp. 5. Versum sic scribere et dimetiri oportet:

ἐγὼ | γέ τοι | διὰ μὲ | κρον ἀρ | γυρι | δων

Non obseruaueram syllabam istam (μὲ), quae apud alios poetas modo brevis modo longa est, apud Comicum semper produci. Brunck. Omnia Carionis persona Cod. Doru. μικρὸν, perinde ac Tho. Mag. v. Γεῖν (ubi hic locus laudatur, vt iam Kust. obseruauerat), A. B. Cratandri et

k) Quem locum etiam Bergl. laudauit.

l) Eandem Brunk. postea reperit in quinto, quem serius contulit, codice.

Schol. *σμικρὸν γ' ἄγρυπνίδ.* exstat in Fl. et Bened. Iuntae 2. 1540. male; nam verum laedit interiecta particula. *Hemfl.* διὰ σμικρὸν ed. Iuntea [Bern. Iunt. 1515.]; Aldi *m)* autem et Brubachii διὰ μικρὸν habent, Farrei διὰ τὸ μικρὸν cum articulo. Cf. 240. [ibique Brunk.] *Bergl.* Eleganter nominibus deminutivis adduntur, in vtraque lingua, Adiectiva eiusdem generis, rei magis minuendae causa. v. Doru. ad Charit. 1, 13. p. 140. et nos ad Weller. [II. p. 36.]. Scilicet varia erant servorum Athenis pretia: alii emebantur minis decem, alii quinque, alii duobus, alii dimidia mina, v. Xen. Mem. 2, 5, 2. Ex quo intelligi potest, *μικρὸν ἄγρ.* esse h. l. minam dimidiam s. drachmas Atticas 50. nam mina Attica constitit centum drachmis. v. Pollux 9, 59. 86. et Photius Lex. m. ap. Albert. ad Hes. II. p. 610. n) *Fisch.*

148. *ῥως*, Schol. Girard. Münt. et Fisch. explicant *intem*, *aeque ut alii*; at Schaefer. ad Long. p. 357. sensu pervulgato accipi iubet, sic tamen, ut rem certam denoter, (*profecto*); quam aduerbii vim pluribus exemplis adstruxit.

149. ff. Sensus: Etiam meretrices Coriuthias aiunt, si eas sollicitat pauper aliquis, ne advertere quidem animum; sed si dives, ei statim obsequi. *Fisch.* Hunc et duo sequentes versus absque ulla variatione citat Suidas v. *Ἐταῖραι*. V. eundem v. *Περὶ τῶν*. *Kust.* De lascivia mulierum Corinthiarum exstat locus, sed obscenus, infra Thesm. 665. Vnde etiam *vere Veneris urbem*, *αἶνος αὐτῆς Ἀφροδίτης τὴν πόλιν* dici eandem posse tradit Aristides in Isthm. p. 42. [T. I. p. 23. Iebb.] additque mox, quod si inter vrbes de pulcritudine lis foret, Corinthum Veneris vicem obtenturam o). *Spanh.*

m) MS. Arundell. etiam *μικρὸν* teste *Kust.* qui neutrum scripturam metro aduersari perperam existimavit. Debuerat vero etiam in ed. Lipsi. *μικρὸν* scribi, quamquam *σμικρὸν* fuit Atticis veteris forma. Hotibius Lect. Arist. p. 14. repudiat *σμι*, etiam, ne gravissimum hoc voc., extra icium positum, deperandum sit.

n) f. ed. Hermann. p. 200. Add. L. F. Reitemeier Gesch. und Zustand der Slavery in Griech. p. 79. f.

o) Cf. quae de lascivia Corinth. collegit Scheibel. in Hist. eius vrbis (Beiträge zur genauem Kenntniss der alten Welt, I. p. 171. ff.)

τάς γ' ἐταίρας. Typographi errore in Kuster. τὰς χ' *fr.* quae menda in nouissima Bataua [Bergl.] seruata fuit. Brunck. Ἐταῖραι sunt meretrices, scorta, quae etiam a Latinis, leni vocabulo, amicae appellantur p). Omnium meretricularum famosissimae et petulantissimae erant Corinthiae. Nam Corinthi erat templum Veneris, in quo fuisse dicuntur mille amplius meretrices q), quarum nulla nonnisi diuitibus copiam sui faceret, vnde existit prouerbum: οὐ παρὶς ἀνδρὶς ἐς Κόρινθον ἰσθ' ὁ πλοῦς, v. Strab. VIII. p. 581. Schol. ad h. l. et Apostolius Paroemm. 15, 30. Nobilissimae earum erant Lais (v. 179.), Cyrene, Laena, Sinope, Myrrhine, Scione. Fisch.

150. πειρῶν est verbum Atticum, quod in arte amatoria idem valet quod πειρίζειν, qua forma vtuntur reliqui Graeci, h. e. sollicitare ad concubitum, vt h. l. et 1068. v. Moeris [p. 310. ibique Pierf.] Suidas, Timaeus Gloss. Plat. [p. 210. ibique Ruhnken.], Staveren ad Hygin. p. 315. et Hemsterh. ad Luc. T. I. p. 215. Fisch. πειρῶν sollicito, attento, Glossae, i. e. illicio in stuprum. Infra v. 1068. Lysias super caede Eratosth. [c. 3. T. I. p. 10. Auger. T. V. Reisk. Orr. Gr. p. 14.] πειρῶν τὴν παιδείαν. Bergl. A. Fl. vtrique B. G. πειρῶν. Viderat Ioseph. Scalliger esse corrigendum πειρῶν neque aliter impressum fuit in vtrique Iunt. a. 1515. et 1540. Sic et Suidas, quod merito secutus est Kusterus. Caeterum in Doru. πειρῶν interpretationem habet adscriptam συνείων, quod verbum graecae linguae labentis eo magis est obseruandum, quia I. Meursii et Ducangii solertiam effugit. Moschopol. περὶ σχ. p. 194. πειρῶν, πειρῶ, ὃ δηλοῦ τὸ κεινὸς συνείων. Idem in Εκλ. O. A. πειρῶ, ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ συνείων. Similiter Tho. Mag. in πειρῶ, nihil quod ibi legitur συνείων, συνείωνμα, σύνινους [p. 700. f. ed. Bern. vbi v. Oudendorp.]. Haec res minus animaduersa fraudi fuit Duckero ad Thu-

p) V. Iacobii Symbolae ad historiam sexus muliebris inprimisque hetaerarum Athenis, in Wielandii Museo Attico II, 3, 129. ff. 137. 165.

q) Eadem Girard. ad h. l. qui etiam refert Laidem a Demosth. 1000. drachmas poposcisse. — Plurimae Corinthi erant meretrices, sed pleraeque minime diabolares; quare non nisi diuitibus ad illas adspirare licebat: hinc prouerbum: οὐ παρὶς — πλοῦς. Bergl.

cyd. VI. p. 411, 99. [T. II. p. 81. ed. Lipf.] *Hemst.* προσέχειν τὸν νοῦν, *aduertere animum*, est tere amatoria formula, quando quis alteri morem gerit et obsequitur, vt maritus vxori etc. v. Hemst. ad Luc. T. I. p. 212. *Fisch.* Scorti vocem apud Plautum [Atin. I, 3, 50.]: ocularae sunt nostrae manus; credunt quod vident — contulit cum lris *Girard.*

151. προσέχειν. Cod. Doru. προσέχει, inter versus addita interpretatione προσκολλᾷ αὐτῷ, recentior manus v. adpinxit: verum sequenti versu τρέπαι, sic enim est scriptum, non mutatur. Poterat haud sane magno molimine lectio tolerabilis iude confici; sed quae tamen ad vulgatae structurant expeditam forderet. Super προκτὸν v. 152. adscriptum est κῶλος. v. Du Cang. in Κῶλος. *Hemst.* Hoc voc. mediae Graecitatis scriptores significant *animum*, *podicem*, quem etiam Latini vocant *culum*: v. Phaedr. IV. fab. 17. extr. H. l. per προκτὸν (de quo voc. v. Etym. M.) intell. τὸ διακροσθῆναι μορὴν τ), sed schol. Doru. obseruat, poetam vsu esse isto voc. vt exprobraret Atheniensibus mores impuros et nefariam libidinem, quod essent ἀρσενοκοῦνται. Integra form. significat: *statim huic copiam sui facere*. *Fisch.* αὖς τοῦτον. Ita omnes, quantum scio, edd. et edd. ant., et recte *Girard.* expouit πρὸς τ. Inu. e Räu. edidit δὲ τ. quod interpretamento deberi videtur.

153. Sensus: etiam pueros aiunt idem hoc facere, non amatorum, sed pecuniae causa. παῖδες sunt adulescentes, nati annos 18., ephebi; nam pueris proprie ita dictis apppositi erant custodes, qui eos non finerent vti rebus Veneriis; et αἱ παῖδες αἱ χερσαὶ petere dicuntur non pecuniam, sed equos et canes venaticos, hi autem appetebantur ab adolescentibus, qui venationibus exercebantur apud Graecos et Romanos. v. Ter. Andr. I, 1, 29. f. Hor. A. P. 162. f. Cornelius Nep. praef. 4. adolescentulis laudi in Graecia duci, quam plurimos habere amatores. Dicuntur etiam παιδικὰ et ἐρωμένοι, vti amatores ἐρασταί, v. Plat. Phaed. 18. Aesch. Socr. 3, 1. omninoque Plat. Symp. 17. *Fisch.* Exsecratur infandos παιδεραστῶν amores, de quibus, Platone referente, μυρία γέγονεν ἀνδράποισι ἰδίᾳ καὶ

v) Etiam *Girard.* τὰ αἰδῶτα intelligit. Neque tamen necessarium videtur.

ἄλλαι πόλεις κικα, quoniam libido haec ἐκ προνοίας τὸ τῶν ἀν-
θρώπων γένος κτείνει vt idem Plato ait. Auctorem παιδικῶν
Ouidius Orpheum scribit [Metam. X, 84. f.]. Sunt qui
Thalonem Cretensem faciant principem. Hic autem fue-
rit nec ne, non satis certum. Hoc tamen ex Aristotele
scitur, masculam Vencrem, lege etiam lata, permissam in
Creta fuisse. Girard.

τὰντὸ τοῦτο. Cod. Arund. τοῦτ' αὐτό, versu mutilato,
peius cod. Doru. τὰντὸ solum habet, cui tamen velut inter-
pretamentum superscribitur, τοῦτο. Hejnsl. Ex Rau.
cod. Inu. edidit: φασὶν αὐτὸ τοῦτο δ. sed φασὶ τὰντὸ τοῦτο
idem hoc (scil. quod meretrices Corinthiae 152. nempe
τὸν πρωκτὸν τρέπειν Girard.), recte se habet.

155. Ex h. l. χρηστὸν pueros meritorios ab Atticis
dictos contendit in Animaduersionibus aduersus Salmasium
Desid. Heraldus: quod utique sequentibus Comici verbis
adstrui videtur. Haud aliter nempe ac *morigeros* ac *mo-
riggerari* in obscenis similiter apud vert. Latinos dicta.
Spanh. Vocat per ironiam s) χρηστὸν pueros faciliores et
placidiore. Girard. Contra Fischerus existimat χρηστὸν
esse pueros *ingenuos*, qui habent amatores non solum in-
genii et animi, sed etiam corporis. „πύρροι autem, ait, sunt
pueri meritorii, vt vocantur a Cic. Phil. II, 41. h. e. qui
corpore quaestum faciunt: vt scorta (seminae) meritoria
Suet. Claud. 15. quae ab Atticis χαμαιτύπαι dicuntur, a
reliquis Graecis πόρραι. v. Moeris in v. χαμαιτύπη.“ Pro
πόρροι in cod. Doru. male ποτῆροι legebatur.

156. τί δαί; Ita scribitur, quando est σύνδεσμος ἑρω-
τηματικῆς, sed δὲ, quum est σύνδεσμος συμπλεκτικῆς. v.
Ammon. in v. δαί et Deuar. p. 103. f. Sed librarii multis
locis δαί mutarunt in δὲ. v. ad Plat. Criton. 10, 11. Fisch.
Brunck. e duobus codd. edidit τί δὲ; In aliis est δαί, vt
vulgo, idque e duobus suis codd. restituit Innern. δαί non
nisi in vehementioribus interrogationibus adhiberi et con-
flatum esse ex δὲ et αὖ censuit Zeun. ad Viger. p. 545. τί
δαί explicat: quid vero aliud? (was sonst? Herm.) Cf.
Schütz. ad Hoogen. Doctr. part. p. 136. f. Brunckio Tragi-
cis eximenti δαί adsentitur Porson. ad Eurip. Med. 1008.

s) Ironiam etiam Münt. in hoc voc. deprehendit. Francog. in-
terpres reddidit: les gens-à! l'honneur.

157. ἵππος ἀγρὸς est equus velox t); nam huiusmodi equus bonus est et aptus ad venandum; talem autem equum significari ex eo apertum est, quia ei adiunguntur κύνες θηρευτικοί, h. e. canes venatici, vt Palaeph. fab. 3, 1. Nam vocabulis bestiarum iunguntur Adiectiva feminini generis, quae indicant rem, quae in eas, qua bestias, non qua genus, cadat: cuiusmodi est θηρευτικός. Sed librarii et Grammatici saepe genus femininum mutarunt perperam in masculinum, vt h. l. in cod. Vatic. scriptum est θηρευτικούς. Sic Xen. Cyr. I, 4, 8. pro Περσὶν ἐκπαιδευμένων in cod. Guelf. est Περσὶν ἐκπαιδευμένων. Fisch. θηρευτικούς ex utroque suo libro recepit Inuern., contra Atticum loquendi usum. In Doru. cod. est θηρευτικός, cum hac explanatione: κυνηγετικός (pro κυνηγ.), teste Hemst.

158. ἴσως interpretatus est Fisch.: aequè ac meritorii, sicut meritorii; totumque locum reddit: pudet enim eos pecuniam poscere, exemplo meritoriorum: vnde obvolunt vitium verbis decoris. At quidni propriam voc. ἴσως vim teneamus? cf. v. 148.

159. περιπίπτουσι. περιπίπτουσι legitur semel in Schol. ad h. l. v), et quomodo legi ibidem hic debet, pro, περικαλύπτουσι. Apud Aesch. Agam. 83. περιπίπτουσι θυοσκευῆ, vbi Auratus legebatur, περιπίπτουσι θυοσκευῆ, holocausta sacrificas. Quanquam retinendum ibi videtur περιπίπτουσι, quod nempe circa omnes aras diis sacra, vt sequitur, et libationes, iussu Clytaemnestrae, fierent x). Simplex vero πίπτει per ἰψῶσι exponit Hef., quomodo infra Pac. 873. dicitur ὁ πλάκῳ πίπτει et in Matronis parodia Athen. IV. p. 134. panum etiam s. placentarum πεποταμέναν fit mentio. Spanh. Horat. Serm. II, 7, 41. s. verbisque decoris Obvoluas vitium. Lucian. de Gymnasiis [19. T. II. p. 899. Reitz.] περιπίπτει τὸ πρῶγμα ἐν λόγοις, rem oratione obvelare. Theophylact. Simocatta epist. 65. προσχέματι θύρας περιπίπτει τὴν πανουργίαν ὁ κλέψας. Alio

t) Imo latius patere istius voc. significatio videtur, neque tantum ad venationem respici.

v) At Kust. et Hemst. etiam in Schol. ediderunt περιπίπτουσι. Attice pro περικαλύπτουσι dictum esse vult Münt.

x) Cf. Schütz. ad eum locum, qui similiter explicuit.

verbo ad eandem rem vsus Lucianus de Amor. [c. 24. T. II. p. 425.] *πάθειν αἰσχροῖς ὀνόματιν ἐπιγράφοντες αἰδῶ*, alio et Theophyl. Simoc. Ep. 28. *κρύπτεις τῇ ἀλίᾳ προσήκων ἐρημάτων σχήματι*. *Bergl.* Est h. l. pecuniae cupiditatem obtegere equo et canibus venaticis; equum et venaticos canes polscere, ne videre pecuniae cupidus. Nimirum ὀνόματι pertinet ad *ἵππον* et *κύνας* *Θερ.* v. 157. *περιπέττειν* propr. dicuntur pistores, qui fermentum in conficiendis panibus cum farina ita commiscunt et confundunt, vt non appareat, v. Schol. h. l. deinde de iis, qui rem aliquam obtegunt et occultant alia quadam re, i. q. *περικαλύπτειν*, v. Suid. in *περιπέττοις*. *Fisch.* Suidas: *μοχθηρία*, ἡ τοῦ ἀργυρίου ἐκδυσμία [vt Gl. in cod. quodam Paris.], ἢ ἡ αἰτήσις τοῦ ἀργυρίου. *Ἀριστοφάνης* 'Ὀνόματι etc. Kuster. notat Suidam male interpretari hoc voc.: non enim significare hic auaritiam vel pecuniae cupiditatem, sed potius turpitudinem s. obfoecnam libidinem; idque ex ipso Comico patere dicit. Mihi consideranti seriem eorum, quae poeta dicit, secus videtur. Nam quum dixisset, omnes omnia facere pecuniae gratia, Carion se vel exigui argenti causa seruum esse subiicit; quem excipiens Chremylus ait, meretricis Corinthias dici pauperes amatores ne audire quidem, diuitibus mox copiam sui facere. Tum Carion, immo et pueri, inquit, hoc faciunt, nec amatorum sed pecuniae gratia; quod quum de meritoriis, non de his, qui frugi essent, verum esse respondiisset Chremylus; eos enim vel equum vel canes venaticos, non argentum petere; reponit ei Carion, hoc ideo ab iis fieri, quod pudeat eos argentum petere, sed tamen alias res petendo, eos nomine earum rerum velate τῇ μοχθηρίᾳ. Ex his fatis apparet, hoc voc. accipiendum esse de pecuniae cupiditate y). Hoc enim ait Comicus: cupidi sane sunt pecuniae et amant suos amatores τῷ ἀργυρίῳ χάριν, vt v. 154., sed auaritiam suam ita regi putant et latere, si non pecuniam, sed aliam quampiam rem petant, perinde atque eam sine auaritiae nota honestius et petere et accipere possint, quam pecu-

y) Duckero adsentitur Fisch. et reddit *procacitatem*, et ante Duck. iam similiter locum acceperat Girard., quamquam tamen ille addidit: „vel potius turpitudinem et obfoecnam libidinem“ atque ita Kusterum decepit. Magis ambigue Francog. interpres vertit: infamie.

niam. Itaque nihil est causae, cur Suidas hoc voc. male interpretatus dicatur. Si quid ab eo erratum est, id forte in eo est, quod mutatione casus nominum sententiam Scholiastae peruertisse, vel certe non satis perpexisse videri potest. Nam quum Schol. ita notet, *μοχθηρίαν. τὴν τοῦ ἀργυρίου ἐκιδυμίαν, ἢ τὴν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀργυρίου*, non subaudiendum est, *τὴν ἐκιδυμίαν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀργυρίου*, sed *τὴν μοχθηρίαν*, i. e. *improbabilitatem petitionis*, improbam petitionem. Suidas quum *μοχθηρία* nominatio casu ponit et subiicit: *ἢ αἴτησις τοῦ ἀργυρίου*, non videtur attendisse, deesse ap. Schol. voc. *μοχθηρία*. Itaque quod Schol. dicit per *μοχθ.* hic posse intelligi *τὴν μοχθηρίαν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀργυρίου*, Suidas dicit *μοχθ.* posse esse non, *τὴν μοχθηρίαν τῆς αἰτήσεως*, sed *τὴν αἴτησιν*. H. Steph. in Lex. *μοχθηρίαν* h. l. cenlet debere verti *improbam cupiditatem*. Ducker. Scriptum in cod. [quinro, quem Brunch. contulit] *τῇ μοχθηρίᾳ*. Voluit igitur: *ὄνομα τι περιπέττειναι τῇ μοχθηρίᾳ*. Aequè dicitur *περιπέττειν τὴν μοχθηρίαν ὀνόματι*, et *περιπέττειν ὄνομα τῇ μοχθηρίᾳ*. Inimò equidem reconditius hoc et elegantius iudico. Brunch. in Add. Ex Scholio primo ad h. l. colligit Hemst., in prima Pluti editione aliud voc. loco *ὀνόματι* lectum fuisse.

160. Senf. Artes etiam omnes et commenta existunt propter te inter homines; quorum alii coria tractant; sedentes, alii aes, alii ligna, alii aurum a te acceptum: quidam grassantur adeo; nonnulli parietes perfodiunt; alius exercet artem fulloniam; alius lauat vellera; pars coria subigunt; pars vendunt cepas; adulteri denique deprehensi, propter te, opinor, vulsuram patiuntur. *τίχνας* sunt artes sordidae et illiberales, quae etiam fellulariae vocantur, et 162 — 64. recensentur. Fisch. Aeschylus Prom. 505. *πᾶσαι τίχνας βροτοῦσιν ἐν Προμηθείᾳ*. Quo spectat notissimus ille Theocriti versus, alibi ad hanc fabulam a Daceria adductus, Id. 21, 1. *Ἄ περὶα, Διόφαντε, μόγα τὰς τίχνας ὑγίει*. Spanh.

σοφίσματα. Schol. *τὰ διὰ λόγων μαθήματα*. Sed videtur potius intelligere imposturas, dolos, de quibus mox, nempe *τὸ λυκοδυνεῖν, τοιχωρυχεῖν* opponit *τίχνας σοφίσμασι* 2). Duck. Et si *σοφίσματα* fere dicantur artes, falla-

2) Praeuerat hanc interpretationem Girardus; secutus est Münt.

clae, tamen h. l. sunt *inuenta*, *commenta*, in vtramque partem, et inutilia, mala, et vtilia, bona. Nam 1. σοφίζεσθαι vsurpatur de iis, qui aliquid comminiscuntur, inueniunt, excogitant, ad quod excogitandum opus sit solertia quadam, in vtramque partem, vt κατὰ σοφίαν Act. 7, 19. Ex. 1, 10. excogitare artes, quibus vtare ad opprimendam ciuitatem aliquam; 2. in numero σοφισμάτων ponuntur non solum λαποδυτεῖν, τοιχοσυχεῖν, sed etiam πικροποιεῖν, πλῆνισιν κἀδικα et id genus alia 166 — 168. *Fisch.*

162. σκυτοτομέειν *corium concidere*, est omnino, coria tractare et ex iis aliquid conficere (im Leder arbeiten), vt σκυτοτομέαι coriarius, quod genus sutores, lorarii, cingularii, ephippiarii. καθεήμενος. Hinc ii, qui sedendo opus faciunt, opifices, artifices *fellularii*, ipsae artes illiberales *fellulariae* vocantur. *Fisch.*

163. Hic versus et qui sequuntur omnes vsque ad personam PlutiChremylo in impressis continuati sunt. In B. cod. inter herum et famulum diuisi sunt. Versus hic tributus famulo, 164. hero, 165. famulo, 166. totus hero, 167. famulo, 168. hero: quod Bentleii, quem sequor, coniecturam confirmat. *Bruck.* qui v. 163. Carionis, 164. Chrem., 165. Car., verbis ὁ δὲ γὰρ. γ. 166. Chrem., illis, quae sequuntur, ὁ δ. γ. πλ. κ. Carionis, 167. Chrem., 168. Car. nomina praefixit. Secutus eum est Francog. interpres. Recte Inu., qui cum Rau. omnes hos versus Chremylo reliquit, monuit, istam sententias minutatim discerpendi et diuidendi rationem non satis aptam esse scenae. Secus de v. 169. f. mihi videtur. Caet. Bruckius haec ita dicta esse putat, vt simul digito monstrari fuerint certi quidam spectatores, probante editore Theatri Gr.

ἔτερος δὲ poterat dicere: ὁ δὲ sed etiam alii scriptores dicunt ὁ μὲν — ἕτερος δὲ, et οἱ μὲν, οἱ δὲ — ἕτερος δὲ. v. Aesch. Socr. 2, 10, 44. Etiam pronomen τῆς abesse poterat, sed Attici sic solent illud addere pronominiibus ὁ μὲν, ὁ δὲ. v. Xen. Symp. 2, 6. ibique Bach. χαλκεύειν est aera tractare et vasa aerea fabricari, et cum v. τεκτονισθαι coniungitur, vt Xen. Mem. 1, 1, 7. τεκτονικός et χαλκευτικός, Occou. 1, 1. χαλκευτική ars aeraria et τεκτονική ars lignaria. Nimirum τέκτων est cuiusuis generis faber, Hesych. vnde saepe additur vocab. materiae, e qua quis aliquid fabricatur, vt τέκτων σιδήρεον I. Sam. 13, 19. χαλκῶν

I. Reg. 7, 14. *ξύλον* 2 Sam. 5, 11. Sed simpliciter *τέκτων* vocatur faber lignarius s. materiarius. Vnde etiam *τεκταίνω* est omnino, fabricari aliquid e quacunque materia, singulatim e ligno, vt h. l., quia distinguitur a *ν. χαλκίωσι* a). *Fisch.* In Eqq. 460. *τεκταίνονται τὰ πρᾶγματα* res confectus, et Demosth. p. Phorm. p. 545. [T. II. Orr. Gr. Reisk. p. 921.] *ὃ τοῖς ὑπερὸν τεκταίνομένοις*, quam ex iis quae postea sunt concinnata. Plato de fabro lignario, qui ligna et caementa parata haberet, *τεκταίνοντο δὲ μὴ*, Euthydem. p. 280. [c. 9. ed. Routh. c. 23. Heind.] *Spanh.*

161. b) Metrum versus huius ante claudicabat, ad quod fulciendum inferui *τις*, quod librariorum culpa excidisse certum est. Nam sic paulo post 160. *τις* Attico more redundat. Et sic passim alibi. In ed. Flor. post *χρυσόχοιτ* inferitur particula expletiva *γῆ*, qua ratione itidem metro luxato consuli potest. Sed prius tamen magis placet. *Kust.* Recte quidem; nos tamen in libri nostri ora sic emendaueramus: *Ὁ δὲ χρυσόχοιτ, τὸ χρ.* — Ita *τὰ ἐργόρια* passim. Hoc, ni fallor, elegantius: parum tamen aut nihil interest. Litem dirimet Codex aliquis Mf. Nam Flor. *γῆ* vt caetera ibi omnia, ex coniectura est. *Bentl.* Huic (Bentleio) suffragatur non Ed. tantum, cuius var. lectt. Kusterus adscripserat margini sui exempli [quamque perperam Hemst. olim existimauerat Farreanam esse, v. eum in Add. p. 483.], aut ed. Gryphiana Angeli Caninii [quam Hemst. inspexit], sed et C. Bodl. Praetuli tamen *χρυσόχοιτ γῆ*, quod editionis Flor., cuius auctoritate parum alioqui mouerer, lectionem istam confirmarent Codd. Vatic. et Doru. Illud *γῆ* non sine causa quinquies repetitum videbis. Modo Doru. *τεκτενται. Hemst. ὃ δὲ χρ. γῆ* codd. A. C. optime: vude liquet omnino falsum fuisse Bentleium, aut saltem bene coniecisse Ant. Fracinum, qui fulciendo versui part. *γῆ* in Ald. et priore Flor. omissam inferuit. Abest etiam in meo codice. Deprauatissima est lectio cod.

a) Girard. *χαλκ.* interpretatur omnino, ex metallis aliquid facere, *τεκταίνω* e ligno, lapidibus aut alia materia.

b) Olim in ed. Ald. Iunt. priori, Farr. Brub. editum fuit: *ὃ δὲ χρυσόχοιτ, χρ. π. σ. Α.*, quod Bergl. et Fisch. retinuerunt. Kuit. edidit: *ὃ δὲ χρ. τε, χρ. π. σ. Α.* Hemst. Br. Inu. *ὃ δὲ χρ. γῆ, χρ.* —

B. ὁ δὲ χρυσὸν ἐχρυσόχοιτ παρὰ τοῦ λαβάν. Brunck. Firmavit meliorem lectionem uterque cod. Inuern.

χρυσόχοιτ est *aurum constare, aurificem, aurarium, esse*. Fisch. ex auro fusili opus aliquod facere. Gir. χρυσ. π. τοῦ λαβάν. Chremylus Pluto speciatim aurum tribuit, non aes; lignum, lapides, quia auro potissimum censentur diuitiae, et quoniam ipse non tam ad coria, quam ad aurum, respicit. Gir. Hactenus enumeravit Chr. τέχναι, sequuntur σοφίσματα utriusque generis. λωπεδοτεῖν est Lat. *graffari*, h. e. obfidere fere noctu vias et plateas oppidorum, obuiosque spoliare ut aliis rebus ita maxime vestibus. vid. 931. Nam compositum est ex λῶπος et δύν. Etyim. M. v. Λωπεδοτης c). τοιχορυχοί est *parietes perfodere* (Plaut. Afin. 3, 2, 17.) quod v. 565. dicitur τοὺς τοίχους διαρύττειν, Matth. 6, 19. i. διαρύσσειν absolute; et τοιχορυχοί sunt parietum perfossores (Plaut. Pseud. 4, 2, 23.), effractoires. vid. 204. Omnia furum genera memorantur a Xen. Mem. 1, 2, 62. Fisch.

166. Vulgo sic legitur hic versus: ὁ δὲ κναφεύει τις· ὁ δὲ κλίνει κώδια. Statim claudicat versus in primo pede. ὁ δὲ produci non debet ante κν. Hoc vidit Dawesius [Misc. Crit. p. 196. fl.] d) et Scholiasta ipso praeunte, poetam scripsisse κναφεύει, hocque reponi debere decreuit. Illi parum verecunde obloquutus est Pierfon. ad Moer. p. 31. „Dawesius — audiendus non est. Isti enim [primae] regulae infinita poetarum Atticorum aduersantur loca.“ Primo de poetis Atticis vniuersis hoc non statuit Dawesius, sed de Comicis solum et speciatim de Aristophane. Isti

e) Cf. Zonar. Lex. II. 1524. Phot. p. 176. A tribus vocc. λῶ-πν, (vestis) ἰλλε et ἰλλω (ἰλλῶ) deriuat Gir., vt sit, in via praetereuntes spoliare. Idem monet minorem esse in λωπεδοτεῖν vim, quam in τοιχορυχοί, effolis muris et parietibus inuadere sedes alienas, duobus autem his verbis omnis generis furta indicari. Locum Demosth. in quo λωπεδοτεῖν, attulit Münt.

d) Proposuit ibi has duas regulas: 1. Vocalia breuia ante vel tennes, quas vocant, consonantes π, κ, γ, vel adspiratas φ, χ, θ, sequente quauis liquids, vti et ante medias β, γ, δ, sequente ς, syllabam breuem perpetuo claudit. 2. Vocalis breuis ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quauis liquids, praeter vnicam ς, syllabam breuem nunquam terminat, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit.

autem regulae, quae in Aristoph. aduersentur loca, nēdum infinita sint, vix reperientur in fenariis *trila*. Quod ad h. l. attinet, item dirimit vetustissima Regia membrana, in qua distincte scriptum est *γραφύει*. Sic ibi versus integer habetur: *ὁ δὲ γραφύει γ' ὅς δὲ πλ. κ.* In duobus aliis Regiis *κναφύει γ' ὁ δὲ πλ.* Meus vulgatam lectionem habet. [Inu. in utroque suo esse ait: *ὁ δὲ κναφύει γ' ὁ δὲ πλ. κ.* Edidit autem *κναφύει γ' ὁ δὲ γε πλ. κ.* et tueri *κναφύει* studet Grammaticorum et codd. auctoritate, aduersus quam ineptum sit leges statuere. At quaeritur, num illorum codd. tanta sit auctoritas?] Membranarum *εἰ* locum tueri non potest: genuinum est *ὁ δὲ γε*, quod ex Doru. cod. protulit Hemst. c). Male in vnam consulae fuerunt duae diuersorum Criticorum ad hunc vers. notae [quod iam Daw. vidit; qua de re ad Schol. monebitur]. Verba *οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ, κνάφει, οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ,* sunt alius Grammatici et seorsum exhiberi debebant. Quantivis pretii est postrema haec observatio, qua uti nesciunt Dawcsius. Optime se habet, nec in ea permutatae fuerunt sedes elementorum *κ* et *γ*. Idem dicunt Harpocr. V. *Γναφύει* [p. 110. Blancard. et Schol. in cod. Rau.] Verus Attica dialectus est ea, qua utuntur Tragicī. Veteres Attici non *εε* pro *εσ*, *ττ* pro *σσ* proferre solebant, non dicebant *ἄρρην*, *θάλαττα* pro *ἄρσση*, *θάλασσα*; non mutabant *ν* in *λ*, neque dicebant *πλεύμων* pro *πινύμων*. Illud quidem alicubi in Euripidem [in Or. 277.] intulisse memini, deceptus auctoritate Aldi, sed temere id a me factum esse nunc agnosco, quod pluribus ad Sophoclem exsequar f). Ob vnicam hanc rationem, quod *γραφύει*, *κναφύει* recentioris emollitaeque sunt dialecti, haec forma apud Comicum reponenda, ut et ubique apud eum legitur *ἄρρην*, *θάλαττα*, *πλεύμων*, quae recentioris sunt Atticismi, non vero *ἄρσση*,

e) Hic etiam *νε* [post *κν.* ex vulg. lect.] fuerit expellendum, si cod. Doru. obsequaris: *ὁ δὲ κν. γε* apostrophī tantum opo bene metro consuletur: *ὁ δὲ κν. γ', ὁ δὲ γε πλ. κ.* *κναφύει* inter versus explicat: *θάλαττα ὁ λιναῖος τοιχομαχέ, τρυκὲ τοίχων.* Hemst. Reprehendit vulg. scripturam Dawcs. p. 198. etiam hoc nomine, quod in pron. *νε*, iam non interrogans, accentus cadat.

f) Breuiter ea de re monuit ad Soph. Trach. 567. De duplici autem s. triplici dialecto Attica vidd. quos laudat Sturz. ad Maill. d. dial. p. XXXV.

θάλασσα, πνέμων, quae sunt dialecti veteris Tragicisque vilitata. Vbicunque Grammatici τοὺς νεωτέρους Ἀττικοὺς memorant, Aristophanem fere respiciunt. In Vesp. 1126. legitur in omnibus libris: τῷ γραφεῖ. Ad eundem modum in Conc. 415. οἱ γραφεῖς reponendum. Apud Gregor. Cor. de dial. Att. §. 85. [p. 68.] legebatur olim τὸ γραφεῖον γραφεῖον λεγούσι. quae observatio ad recentiorem Atticismum pertinet. Ordinem inuertit Koenius ad sententiam Hemsterhulii, et e scripti codicis auctoritate τὸ γραφεῖον γραφεῖον λεγούσι. Nota, si ad hunc modum a Grammatico scripta fuit, ad veterem Atticismum spectat, vt et ea §. 82. in qua vocum omnium ordinem inuerrere debuerat Koenius, si sibi constare voluisset. Ex alio Schol. mfl. cod. C. colligi potest, formas, de quibus agitur, confudisse recentiores Graeculos nec satis compertum habuisse, ad vtram dialectum vnaquaeque referenda esset. Duae res sunt, quas satis ad liquidum perduxisse mihi videor: 1. Aristophanem in fenariis rarissime, si modo vnquam, vocalem breuem, produxisse ante tenuem vel aspiratam et liquidam, 2. γραφεῖς et γραφεῖον illius fuisse dialecti, qua utebantur Athenienses Aristoph. aetate. Postremum hoc etiam si cui dubium videretur, retineri tamen salua metri lege posset γραφεῖον scribendo: ὃ δὲ τις γραφεῖς γ'· ὃ δὲ γὰρ πλ. κ. sed vera est lectio, quam praetuli [Xp. 'Ὁ δὲ γραφεῖς γ'· Καρ. ὃ, δὲ γὰρ πλ. κ.] Bruck.

Ad h. l. puto respexisse Pollucem (Onom.) VII, 37. cum ait: καὶ γραφεῖον Ἰση Ἀριστοφάνης. Kust. γραφεῖον [quod a γραφ., h. e. ξύειν radere, deriuant Girard. h. l. et Lennep. Etym. L. Gr. I. 414.] est fullonem esse, artem fulloniam exercere. Nam γραφεῖς, fullo, vestes, pallia, togas sordidas primo lauat, et sordibus purgat aqua, pedibus eas caleando, (vnde fullo ab Atticis antiquis dictus est πλυννίς, v. Moeris [p. 329. Pierf. vbi primus et secundus Atticismus distinguuntur] et πλύνειν 514. est, fullonem esse, cf. 1662.) adhibita etiam vrina, creta, nitro: deinde sulphure fuffit, quo citius colorem cretae assument; tum lanas carminat carduis, qui dici sunt κνάφη, vnde natum est nomen γραφεῖς· tandem candidas reddit, addit creta s. terra Cimolia, ita dicta a Cimolo, maris Aegaei insula, quod Marc. 9, 3. λευκαῖον dicitur. Officina fullonis vocatur γραφεῖον, fullonium. Qua de re omni accurate exposuit Schöttgenius in Antiqq. fullo-

niis g). *Κάδια* sunt *pelles oullae, vellera*, Hef. h. v. — Etym. M. scribi iubet *κῆδιον*, quod ductum sit a *κῆαι*, vnde *κωπιδιον*, contracte *κῆδιον* atque *κῆδιον* h). *Fisch.* *κλῆναι* est macerare et laurare pelles. *Girard.*

167. *Βυρσοδεφεῖν* est, *coria, pelles, subigere* i), quod 514. *σκολοδεφεῖν*, vnde coriarius, subactarius, dicitur *βυρσοδέφης*, in Luc. Act. App. 9, 43. 10, 6. 32. *βυρσεύς. προμύνα* sunt *cerpae*, cibus hominum tenuium et vilium. Hor. Epp. I, 12, 21. Venditae videntur Athenis in foro, vt fici, mala, aliaque poma, v. Theophr. Charr. II. Neque dubitandum puto, quin petantur h. l. a poeta certi quidam Athenienses et notentur ob studiorum humilitatem. *Fisch.* Contra comicam rationem *Girard.* et *Münter.* speciem pro genere poni et omnis generis herbas edules intelligi censent.

πρόμυμον. Ex hoc voc. formata Pac. 425. vox *προμυροφυργμίας*, composita ex *cepis*, *acrimonia* et *unctione*. *πρόμυμον* iuxta Athen. IX. p. 367. dicitur, ὅτε τὰς κόρας μύομεν, quod oculos claudimus, dum admouentur. De *cepis Ascalonicis* et vrbe prope *Ascalonem*, *Κρομαμύνας* inde, iuxta Hef., dicta, alibi nuper, praeunte Ant. Maria Saluino egimus, nempe in Add. ad T. I. Diff. de P. et V. Num. p. 723. *Spanh.*

168. ὁ ἄλoύς μοιχῆς est *adulter, qui se deprehendi passus est*: nam Aoristi secundi Actiui verborum huius generis habent vim Aorr. Mediorum. Grammatici tamen eos interpretantur verbis passiuus. Gloss. vet. ἄλoύς *captus*. Hef. ἄλoύς — *ληφθεῖς*, quod de adultero Xen. Mem. 2, I, 5. vt *καταληφθεῖς* Ioh. 8, 3. *Fisch.* Sic iterum Nub. 1069. *μοιχῆς* — ἄλoύς, ac saepe ap. oratores Atticos. Soph. Aiac. 216. *μανίῃ ἄλoύς* *furorē captus*. *Spanh.* *διὰ σὶ που παρτίλλεται*. Sic libri omnes k), nec quidpiam mutan-

g) Christ. Schöttgenii Trituræ et fulloniae Antiquitates. Editio altera auctior et emendatior. L. 1763. 8. p. 107. ff.

h) Cf. Hemsterh. in Lennep. Etym. I. p. 468. f.

i) *Girard.* significare contendit, pelles tingere et pilo nudatis addere colorem, parum recte.

k) In Doru. tantum est *παρτίλλωμι*. v. *Fisch.* interpretatur: *credo, opinor*.

dum est. *Deprehensus in facinore adulter, quia pecuniam non habet, qua poenam redimat, depilatur.* Sic supra 147. dixit Cario, se propter paucillum argenti, quod non habebat, seruum factum fuisse. Sic grallatores, fures, opifices artes suas singuli exercent propter argentum, quod non habent. Alio etiam modo intelligi potest, verbo non factum ipsum sed consilium significante, vel rei significatae metum intentatum, quod familiare est. *Deprehenso adultero poenae metus intentatur*, ne ipsum percurrant raphanisque mugilesque. Suspiscatur Valcken. ad Eurip. Hipp. 415. scripsisse Comicum: ὁ δ' ἄλως γε μοι-χὸς διὰ σέ γ' οὐ παύει. Non placet iteratum γε in eadem sententia. Brunnck. De poena adulterorum apud vet. Graecos [Atheni.] παρατεταμένη et φαεινὴ dicta, res est nota et a pluribus scriptt. exposita. Si tanti est, poterit lector consulere, quae notauimus ad Suid. V. Παφνίσι Kust. παρατεταμένην vero et παρατεταμένη dictae a Nostro Ran. 519. Lys. 89. probrosae et impudicae mulieres; cuius appellationis rationem abunde docebunt ibi Scholia: ac inde a Cratino Comico Athen. XIV. p. 658. παρατεταμένη vocantur, quae turpe id officium praestarent. De φαεινὴ ad Nub. 1079. Spanh. De aliis poenis v. Meurf. Them. Att. I, 4. et Petitus ad Leges Att. 5, 8. 6. ff. p. 559. ff. Hinc intell. locum Xen. Mem. 2, 1, 5. Quibus poenis qui affici nollent, eas redimere cogebantur pecunia. Pauperes igitur eas effugere non poterant, quia redimere pecunia non poterant. Fisch.

169. οἷμοι est particula dolentis [vel indignantis, Münt.] Heu! heu mihi! poniturque vel simpliciter, vel addito Nominatiuo nominis alicuius, vt h. l. et 851. etc. aut Genitiuo, vt Eurip. Phoen. 376. v. Deuar. p. 248. f. οἷμοι τάλας igitur est: heu me miserum! (Ter. Andr. 4, 1, 22.). ταυτί μ' ἴλάνθανεν πάλας, haec ignoravi antea. Fisch. Haec fugerunt me, nec sciui tantam vim inesse mihi. Girard. Recte Doru. cod. ἴλάνθανεν, vt Kust. pro priorum Edd. ἴλάνθανε. Hemst.

170. Ab hoc versu vsque ad ἡμέτεροι γέ σοι in v. 180. permutatae fuerant personarum sedes, quae heri sunt, famulo tributis et vice versa l). In B. cod. hic versus et 172.

l) Vulgo 170. praefixum est Chrem. nomen, 171. Car., 172.

Carioni tributi; postea personae minus conueniunt dictis, quia v. 173. loco suo motus est. In A, C, versus 170. et 71. Chremylo tribuuntur, 172. Carioni, sicque deinceps alternis loquuntur, ita ut verbis ὁ Τιμ. δ. πύργος famulo tributis, versus clausula in heri partes cadat, quod et flagitat decori ratio. Hoc sensit Hemsterhusius [ad 180.] sed erroris principium nonprehenderat. Brunch. qui 170. Carioni, 171. Chremylo, atque ita deinceps alternatim versus his adscripsit. Sequutus eum est Francog. interpres. Idem Br. ad rectam Attici sermonis normam melius lectum iri ὁ μίγας δὲ βασιλ. et v. seq. ἡ 'κκλησία statuit ut 178. ἡ ζυμμή. et in Add. confirmat coniecturam posteriorem locis Conc. 84-387., priorem locis in indice enotatis: Quum non rex Persarum certus quidam, non concio illa, significetur, sed magnus rex et concio simpliciter, articulo opus non est.

μίγας βασιλῆος m) est rex Persarum, [vt Au. 486. Ach. 65. et alibi Bergl.] qui etiam simpliciter βασιλῆος vocatur, v. Xen. Mem. 4, 2, 33. Agel. 8, 3. et a Latt. rex, v. Corn. Nep. Agel. 2, 1. μίγας appellatus est, ut distingueretur a satrapis, qui ipsi dicti sunt βασιλῆων. v. Aesch.

Chrem., 173. Car., 174. Chrem., 175. Car., 176. Chrem., 177. Car., 178. Chrem., 179. Car., 180. altera pars Chremylo, altera (μω.) perperam Carioni. Inuernizius omnia inde a v. 170. usque ad πύργος 180. vni Carioni tribuit. Neutrum placet. Quum in antecedd. (112. ff. 137. ff.) Chremylus Plutoni semper compellauerit, Carion oblique de eo loquutus fuerit (118. ὄρεαι — nam 168. tantum a Brunet. tributus est Carioni —), secundum hanc analogiam probabile est 170. 71. Carioni, 172. Chremylo, 175 — 76. Carioni, 177 — 79. Chremylo, 180. priorem partem Carioni tribui.

m) Quibus voce. regem Persarum vulgo a Graecia designari constat, eumque titulum μεγάλος βασιλεύς inde Artacidis in eorum numis, quod alibi vidimus [de P. et V. N. I. 449.] tribui. Solo alioquin βασιλεύς s. Regis titulo designatur a Demosth. in Philipp., et orat. de Classe, de falsis Leg. et alibi. Spanh. add. Eckhel. Doctr. num. vet. IV. p. 459.

n) Girard. repetit inde, quod Cyrus Assyriae, Mediae [et Babylonis] regna ad Persas transtulerit, Asia debellata, inde argenti 500000. talenta reportauerit, praeter craterem Semiramidis, cuius pondus erat 15. talentorum. Idem interrogationum omnisque orationis vim et vehementiam existisse inde censei, quod pauca, quae Plutus dixerat, minimum addiderint Chremylo et Carioni.

Perf. 24. Nam βασιλεύς est omnino praefectus cum potestate et imperio. v. Hom. Od. 1, 304. Caet. rex Perfarum tum fuit Artaxerxes (Il.) Mnemon. κομῆν propr. est *comas alere*, vel comatum esse, Etym. M., [Arteutid. Onirocr. 1, 19. Münt.] deinde *coma superbire*; nam Athenis nonnisi hominibus ingenuis et viris honoratis licebat comam nutrire; denique omnino, *gloriari, superbire, se efferre*, vt h. l. et 572. Hef. in κομῆ, Etym. M. Suid. Cf. Perizon. Ind. Aelian. h. v. Fisch. [Philostr. V. Apoll. 8, 3. addit Münt.] *superbit*. Infra 572. et alibi, sed vid. quae ad Nub. 14. notauimus. Bergl. Hoc verbum metaphor. pro *se effert, iactat*, hic in Schol. et ab interprete redditur, vt infra 572. et Eqq. 577. vbi Schol. cf. Quamquam is fuerit Perfarum regum cultus, vt ii propria voc. huius significatione κομῆν dici potuerint, qui comam variis cincinnis tortam gestabant; ac vnde visa crinita in coelo stella ad Parthorum regem, qui *capillatus esset*, pertinere dicitur ap. Suet. Vesp. 23. Quem ipsum comae cultum a Medis Perfarum ac deinde Parthorum reges desumfisse, e Xen. Cyrop. 1, 3. et Plut. in Crasso p. 557. alibi vidimus: immo ipsa Parthorum Regum signata in residuis eorum nummis effigie illustrauimus, nempe Diss. VII. de P. et V. N. T. I. p. 449. ff. Spanh.

171. ἑκκλησία est concio, concio populi, conuentus ciuium, et ciues in concionem propter Plutum conuenire [propr. concio institui, γίγνεται] dicuntur o), quia Agyrchius (176.) constituerat, vt ciuis quisque, qui concioni interesset, acciperet ex aerario *obolum*, quae merces inde dicta est τὸ ἐκκλησιαστικόν. v. Meurs. Lectt. Att. 6, 4. et 5, 12. qui laudat eam in rem Polluc. 8, 113. Scholiastes tradit, ciuem quemque accepisse ternos obolos, v. v. 329. f. Sed de ipsis concionibus earumque generibus variis aliisque rebus eo pertinentibus. v. Sigon. R. A. 2, 4. [praeter alios antiquitatis Atticae scriptores.] Fisch. γίγνεται Cod. Doru. γίνεται. ἑκκλησία perperam explicatur eo in libro ἡ συνέλευσις κριτῶν.

172. τριῆρης est *triremis*, naus, cui sunt triplices remorum atque remigum ordines, i. e. naus bellica, longa.

o) Perperam Girard. ad omnes omnino conuentus populorum et vrhium, coetus hominum retulit. Spectat ad Athenam.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

G

Nam naues bellicae et militares erant triremes. Hef. Scheffer. de Mil. nau. 2, 2. [et quae post Herculann. monumentorum aereorum edd. T. V., Meluillium et Regium (Le Roy) de forma triremium disputauit *Bottiger* in: *Archaeolog. Museum*, Partic. I. p. 52 — 74.]. Iam Athenis, belli tempore, ciues beati et diuites debebant suis sumtibus triremes aedificare, ornare, tueri, ita vt iis etiam praecessent, vnde *τριηράρχαι* dicti sunt. Nam *τριηραρχίαι* erant in numero *λειτουργιών*. v. Xen. Oecon. 2, 6. et *Sigon.* R. A. 4, 4. [et qui omnem trierarchiae rationem accuratius, distinctis etiam temporibus, exposuit F. A. Wolfius Prolegg. ad Dem. Or. Lept. p. C. fl.] *πληρώω* (ornare, instruere) igitur pertinet ad remiges, quibus triremes instrui a ciuibus opulentis ita debebant, vt etiam alerentur eorumdem impensis. *Fisch.* Fl. et Bened. Iuntae Ed. a. 1540. vitiose *συμπληρώω*, et sequ. v. Cod. Doru. τὸν δ' ἐν Κορ. *Hemst.* *πληρώσαι* apud graec. oratores obuium, pro *nauem instruere*, et complere eius apparatus; et *πλήρωσις* de *completionem militum* aut *pecuniae*, ac *πλήρωμα* de *nauis apparatu*, nautis, epibatis, remigibus. Mitto *πλήρωμα* alio sensu, de *summa capitali* dictum Vesp. 654. prout *πληρώσαι* pro *collationem l. εἰρων* praestare ab Atticis itidem dictum, ac inde *ἐρώων πληρωταί* apud Demosth., quae non sunt huius loci. *Spanh.*

εἰπέ μοι. Sic loquimur, vbi rem significamus omnibus confessam. Dic mihi, num tu sis, qui naues communias? Hoc innuit: non possis negare. *Girard.*

173. Τὸ ἐν Κορ. [scil. ὧ, Gir.]. Videndus est Harpocr. V. *Ξενικὸν ἐν Κορ.* [p. 256. Blanc.] p) qui locum hunc exponit. Caeterum Palmerius in Exercitatt. [p. 785. f.] ad l. l. sequentia notauit: „Praesidium igitur alebatur ab Athen. Corinthi, huius dramatis tempore, vt ex his verbis patet; quod fiebat, dum bellum gerebant Lacedaemonii cum Athen., Thebanis, Argiuis, et Corinthiis, sociatae iunctis ad id bellum, quod gerebatur in Corinthiorum regione, quod *συμμαχικόν* et Corinthiacum vocatum est, vt videre est ap. Pausan. in Lacon. p. 91. [III, 9, 6. IV, 17, 3.] Duces Athen. fuerunt Iphicrates, Callias, Poly-

p) Suidam, qui in *Ξενιάδ* habet quaedam ex Schol., addit *Duck.*

stratus et Chabrias. Id factum est post reditum Agesilai ex Asia, vt notat Xenophon Hellen. IV. [cap. 2.] et Demosthenes Philipp. prima 9). Societas illa facta est, secundum Diodorum, Ol. XCVI, 2. Bellum coepit fieri anno sequente, durauit sex annos integros vel plus, vsque ad pacem Antalcidae dictam, quam Artaxerxes Mnemon fieri curauit a. 2. Ol. XCVIII. secundum Diod. et Euseb. Notandum est autem, ad h. l. Scholiasten quendam dixisse, Plutum his prodiisse in theatrum, et hac vltima vice 20. annis post primam didascaliam, quod sit penes eius fidem: nam de eo in ipsa fabula nullum apparet vestigium. Nam prima hypothesis, quae procul dubio est antiqui Schol. (nam et contententes cum Aristoph. recenser et multa alia particulariter narrat) de illa ante annos 20. didascalia οὐδὲ γάρ. Ideo nihil est in eo certi. Haec Palm. qui tamen immerito in dubium reuocat auctoritatem Schol. vet. ad h. l. testantis, Plutum fabulam bis actam fuisse. Nam duplicem olim exstitisse Plutum Arist., priorem et posteriorem, sat clare in Notarum harum limine demonstrauius. Kust. Adducitur hic locus ab Harpocrat. [p. 126. ed. Gronou.] e Demosth. Philippicis nempe I. p. 134. [immo Aristoph. et Demosth., Or. I: Phil. p. 46. Reisk. laudantur]. Cui addi potest alius eiusdem oratoris περί Συμμορ. p. 108. [p. 186. Reisk.] μή ξενικὸν καλὸν συστήσεται. Alibi vero ap. eund. adu. Eubulid. p. 710. [1309. T. II. Reisk.] ξενικά dicuntur de vectigali, quod a peregrinis merces venales in foro vendentibus pendebatur, εἰ ξενικά (τίλη) ἐτίλει. Spanh. ξένος et τὸ ξενικόν (intell. στρατεύμα, vt τὸ ναυτικόν copiae nauales, sed Soph. Philoct. 57. f. τὸ ναυτικόν στρατεύμα dixit r)), quum vsurpantur de militibus, significant milites conductitios, exercitum conductitium. v. Gronou. ad Arrian. Exp. Al. I, 21. p. 43. et Verpoorten. Diff. de voc. ξένος, Coburg. 1708. 4. s): Causa est, quia

g) Cf. Simfon. Chron. p. 801. Weff. et Corfini Fast. Att. III. p. 286.

r) Plene etiam Diod. S. XIV, 44. τὸ ξενικὸν στρατεύμα, quem Iocum Schaeff. attulit ad Bos. Ell. Gr. p. 387. vbi αἰῶνος suppletur.

a) Phil. Theod. Verpoortenii diff. tres de regno Salaminio in Cyprio, de v. gr. ξένος atque de πληροφορία fidei etc. coniunctim edendas curauit L. F. Fjlicherus — a. 1779. 8. p. 33. ff.

milites conductitii sunt exteri et barbari, non cives. Athenienses in hoc bello Corinthiaco (Ol. 96, 3. conflato) Ol. 97, 4. (quo anno filius Aristoph. docuit hanc patris fabulam) alebant Corinthi praesidia, quae constabant militibus conductitiis. *Fisch.* Si Athenienses diuitiis non abundarent, unde nunc conductitium alerent exercitum? Facit Plutus, inquit, ut nostra negotia, discriminis plena, sine periculo geramus. Obiter Athenienses mordet, ut timidos et ignavos; quo nomine etiam Demosth. in eos subinde inuehitur, quod contra morem maiorum ipsi in bellum non prodirent, sed metu periculi extraneos mercede conducerent. *Girard.* assentientibus Munt. et Francog. interpr.

174. 'Ο Πάμφιλος [Pamphilus iste]. Schol. vetus de foeneratore aliquo Athen. locum hunc intelligit 1). In alia omnia abit Palmerius Exerce. p. 786. qui ducem aliquem belli, tum Athenis viventem, ab Arist. tangi putat. „Pamphilus, inquit, dux Athen., eo tempore florebat et Aeginam obsidione premebat, sed ipse in castris statim obsessus, a Teleutia Lacone primum, postea vero ab Hierace et Gorgopa per quinque mensium spatium multa passus est, ut narrat Xenophon Hell. V, [1, 2.]. Ideo credo, hoc negotium tangere velle Aristophanem et Athenienses monere de miseria ducis illius, qui cessantibus auxiliis in extremam adductus erat necessitatem ob Plutum, i. e. auaritiam et diuitiarum amorem Athen., qui auxilium illi mittere insuper habebant: unde sequebatur, illum platurum esse. Aliter quidem Scholiastes quidam de quodam danista interpretatur; sed non mihi videtur καλῶς ἐκείν. *Kust.* Palmerii opinioni repugnat etiam hoc, quod sic non apparet, quis fuerit iste βελονομάχης. Pamphilus fuit demagogus, qui expilauit aerarium, ita ut bona eius publicata sint, et ipse vrbe eiectus, ex quo intelligi potest, cur Carion dixerit: οὐχὶ — κλαύσσειας h. e. miser est. Nam Futurum saepe indicat continuationem atque lat. reddi potest Praesenti: v. Graeu. ad Hes. Epy. 184. v)

t) Scholiastae sententiam firmari auctoritate Suidae censuit *Duck.*, at hic tantum verba Schol. descripsit.

v) Vertit Graeu. *plorare solet.* v. ibi plura exempla. *Duck.*

καλίστη idem est quod *δουραστή*, sed indicat tamen magis magnitudinem mileriae. *Fisch.*

175. Βελονοπύλας, quod vocab. per se *acuarium* significat, fuit parasitus Pamphili, vt tradit Schol. et ex eo Suidas, ita vt nec ipse posset esse beatus, quum rex esset miler. *Fisch.* *Acuum* institorem significat, sed h. l. est nomen foeneratoris cuiusdam, eodem Sch. teste. *Bergl.* Vertunt omnes tanquam nomen proprium viri; sed puto notissimum quendam fuisse acuum venditorem, qui hac sola designatione, etiam non dicto nomine, ab omnibus esset cognitus. Est enim reuera nomen commune. v. Tho. Mag. in Βελόνη, Polluc. 7, 197. Suid. Βελονοπύλας. *Duch.*

176. Quamuis Ἀγύρριος habeant tam Mss. quam Edd. vet., nec aliter legerit Schol. graecus: lectioni tamen huic non solum repugnat lex metri (Ἀγύρριος enim dictum foret ab ἀγύρριον, cuius syllaba secunda brevis est) sed etiam auctoritas Diodori, Harpocr. et Suidae, qui hunc rectius *Agyrium* vel *Agyrrium* vocant. Quid quod ipse noster bis eum Ἀγύρριον appellat Ecclef. 102. et 184. Nisi tamen quis illum ab hoc diuersum esse contendere velit: quod non putem. De hoc autem Agyrrhio, qui Thrasymbulo duci in praefectura Lesbi successit, qui plura scire cupit, adeat Meurs. Lectt. Att. VI, 4. et Valesium ad Harpocr. V. Ἀγύρριος [p. 2. l. f. p. 3. l. ed. Blanc.] *Kust.* Istum, siue *Argyrium*, vt est in orat. Andocidis de Myster. [p. 65. ed. Reisk. 9)], siue *Agyrrium*, vt in Orat. trapezit. Isocratis [T. III. p. 198. et 200. ed. Auger. c. 17. p. 365. T. I. Coray.] et alibi, apparet, diuitem aliquando fuisse: Conicus hic dicit, eum propterea insolentem et contumeliosum fuisse, verbo περδεσαι vtens, metaphora ab aenis ducta, qui saturi ludunt et pedunt. In Vesp. 1296. ισάλειν, ιπερίειναι. *Bergl.* Suidas etiam in V. Πέρδουσαι *Argyrium* vocat. Sed in lit. A, Ἀγύρριον, vbi et alios memorat, quibus Ἀγύρριος nomen fuit, vnde Portus non sine causa suspicatur, hic quoque legendum Ἀγύρριος, quod mihi quoque metri causa magis placet, et Valelio ad Harpocr. visum animaduerto ob eandem causam. Non sunt autem, opinor, cum eo, de quo h. l. Aristophanes, confundendi

x) Sed ibi etiam Reisk. et Valcken. in Snitter. Lect. Andocid. p. 158. *Agyrrhium* legerunt.

alii eodem nomine, quos memorant Harpor. l. d. et v. *Θαυμάσιος*, et Suidas: quamquam Vlpianus ad Demosth. [Or. c. Timocr. p. 268. ed. Wolf.] *Ἀγύρριος* illum demagogum, de quo Harpocr. l. d., Demosth. et alii, eum velit esse, quem hic ridet poeta; quod si ita esset, videtur etiam Schol. id notaturus fuisse *Ἀγύρριον* ducem quemdam Atheniensem fuisse, e Xenoph. γ) notat Palmerius [p. 786.] *Duck.* Suum huic homini nomen (*Ἀγύρριος*) vindicare non dubitavi, in quo quam crebro fuerit peccatum, adnotationes nostrae z) docebunt. *Hemst.* *Ἀγύρριος* perspicue scriptum in membr., ut bene addit Hemst., quae scriptura in nouissima etiam Bataua recepta, non tamen ex Berglerii sententia. Tres alii codd. *Ἀγύρριος*, mendose. Cf. ad Ran. 367. *Brunck.* Sequutus enim etiam est Inu., non tamen libris suis laudatis, ut antea iam Fischerus Hemsterhulium.

πρῆστις adscriptum habet in cod. Doru. *κλῆσις*: verbum esse recentioris Graecismi auguror. *Hemst.* *πρῆστις* est *pedere*, ut *πορδὴ* *peditus*. Notatur enim a poeta insolens hominis atque impudens superbia, quae existerit o diuitiarum magnitudine a). *Fisch.* Portus ad Suid. V. *Ἀγύρριος* hoc ita accipit, quod homo ille pecuniae comparandae causa publice impudenter pedere solitus fuerit, quod contra mentem Arist. esse videtur; is enim docere vult, Agyrrhium, quod diues esset, adeo mollem et impudentem fuisse, ut sine vlla verecundia aliorum hominum etiam in publico crepitus ventris emitteret, ut Schol. *Duck.*

177. *Φιλέσιος*. V. Suid. h. v., qui ex h. l., ut puto, obseruat, Philepsium in concionibus populo fabulas (μύ-

γ) Sed ap. eum quoque H. G. IV, 8, 31. *Ἀγύρριος* reposuerunt Morus, Schneider. et Weiskius. Cf. Wessl. ad Diod. S. XIV, 99.

z) In Ann. ad Plut. eiusque Schol. nihil praeterea legitur.

a) Ita etiam *Girard.* accepit, qui praeterea addidit, se hinc ortum esse opinari, ut *πῆσις* et *πρῆσις* significarent, opulentiam ostentare, vel simulare, ut in proverbio dictum sit: *Ναυτικὸν πῆσις*. Hoc velle poetam nostrum: diuitibus qualiacumque facere licere, pauperibus non item. Tropice, serocius agere, ingentes spiritus sibi sumere, interpretatur *Münt.*

δου) narrare solitum δ). Philepsii autem huius meminisse etiam Demosth. or. c. Timocr. [p. 742. T. I. Reisk.] c), monente eodem Suida. *Kust.* Suidas scribit, notari eum ab antiquae comoedine poetis *ἐν τῇ μετὰ τῶν δημιουργῶν μύθους λέγειν* et ab iisdem perstringi *εἰς πανουργίαν*, quae non conveniunt cum iis, quae notat Schol. Kusterus putat, Suidam ea descripsisse ex alio vet. Schol. De etymologia huius nominis v. Eustath. ad Od. ε', p. 1831. qui scribit *ἐφ' ὧς δαί* esse, *λόγῳ παίξειν*, etc. *Duck.* [vt igitur homo facetiarum et iocorum amans denotetur. *Munt.*] Fortassis huius Philepsii et Agyrrii mentionem fecit, quia uterque propter peculatum victus fuit, vt est in or. Dem. c. Timocr. d) *Bergl.*

177. Historia est obscura, ad quam hic alludit Aristophanes, nec Scholiastae veteres consentiunt. Palmerius tamen [Exerc. p. 787.] putat, tangere hic Comicum Chabriam, ducem Athenens., quem Nectaneboni (Nectanebo) Aegyptiorum regi opem tulisse contra Persas, Cornel. Nepos [Chabr. 2.] testetur. Verba eius sunt: „H. l. praecipue cœcutiunt Scholiastae, dum alii ad Amasin, alii ad Inarum, alii ad Plammetichum eam societatem referunt. Ea societas si publice fuit cum Aegyptiis facta, nulli historicorum memoratur. Putavi aliquando, legi debere *Αἰγυπταίους*, eo quod olim spe lucri et diuitiarum causa, ad quas inspicendas legatos miserant Athenienses; cum Aegestaeis (Egestaeis) Siculis societas inita fuerat, et quod ea causa fuerat omnium malorum, quae perpeffi sunt Athenienses, eius memoriam reuocare velle Comicum. Sed *δουρίσθαι* mihi aliud suggestit. Credo enim Chabriam notare Comicum, qui eo tempore sine publica auctoritate cum Nectanebo Aegyptiorum rege praemiorum magnitudine inductus societatem inierat et sub illo militabat. Ideo Artaxerxe [II. Mnemone] propter id quiritante, publico

b) Mercedula scil. adductum, vt addit *Fisch.* Philepsium tradunt pauperem et monitrosam fuisse, praeterea linguacem et verbosum, qui tamen fabellis ingeniose recitandis operam dederit, vt etiam sic vitam facilius toleraret. Girard.

c) Dubitari tamen recte potest, an non iidem sint.

d) Tum *μύθοι* erunt commenta, figmenta, quibus populum fallere studuerit.

decreto reuocatus est: quod discimus ex 'Aemilio Probo (Nep.) in Chabria.' *Kust.* Diodorus eam regem, qui a Chabria adiutus est, Tacho vocat, Nectanebi patrem, a quo Nectanebus deinde defecerit: sed de re ipsa non satis conuenit inter auctores. v. not. ad Nep. Quidquid autem sit, apparet ex ratione temporis, Aristoph. de hac profectioe Chabriae in Aegyptum loqui non posse, quum constet Plutum actam Ol. 97, 4. archonte Antipatro (v. Schol. ad 173. et Auctor argum.), bellum autem illud Tachus R. Aegypti. contra Perlas, in quo is Agefilaum copiis terrestribus, Chabriam classi praefecit, incidit in a. 3. Ol. 104. Artaxerxis Mnemonis ultimum, adeoque totis 28. annis post hanc fabulam actam. v. Diod. S. XV. p. 506. [c. 92. p. 75. T. II. Weff.] e). Idem eod. lib. p. 471. [c. 29. p. 23. f. T. II. Weff.] Accorin, R. Aegg. narrat, bellum aduersus Artaxerxem parantem, Chabriam arcesivisse, qui copiis ipsius praefecit; sed hoc quoque post hanc fabulam actam incidit: refertur enim a Diod. ad a. Artaxerxis Mnemonis 28. 4. Ol. 100. adeoque duodecimo anno post Plutum actam. Scholiastes nulla habita ratione temporis omnia miscet. Amasis enim, cum quo societatem habuisse Athenienses refert, vixit tempore Cyri, et inter initia Cambyfis mortuus est. Eius filius fuit *Psammitichus*, qui ab Cambyse captus et postea interfectus est; quem Schol. *Psammitichum* videtur appellare; nisi, quod de Psammiticho ait, in alium quemdam Aegypti Regem, qui tempore Artaxerxis Mnemonis vixit, id intelligendum est: nam quae de eo Diodorus narrat L. XIV. p. 415. [c. 35. p. 670. T. I. Weff.] non abhorrent ab ingenio eius, quem hic describit Schol. quamquam de eius cum Atheni. societate nihil me ap. Diod. legisse sciam. *Duck.* Hunc Psammitichum, regem valde crudelem, intelligit *Fisch.* ita vt cum Schol. existimet, Aegyptios tyrannide eius compulso, ab Atheni. auxilia petiisse, his autem exprobrari, quod, pecunia adducti, miserint auxilia. Girardo alia ratio placuit: Athenienses, frumenti penuria premente,

e) Praeterea poeta tum non dixisset *vel Aegyptios*, sed *vel Aegypti*, nec voc. *Aegyptios* vltus esset. Nam *Aegyptios* dicitur de his, qui opem ferunt ei, qui bellum aliis infert, vt *Aegyptios* de his, qui auxiliantur illi, cui bellum infertur [auct. Ammon. p. 55. Valck.] *Fischer.*

missis legatis petiisse ab Aegg. frumentum et accepisse; Persas tum consilia cepisse de Aegypto occupanda; Athenienses rogatos ab Aegg. misisse iis auxilia, ita vt Persae profigerentur, staret Aegyptus. Non esse de bello eiusque tempore laborandum, censet Münt. Neque enim poetam esse historicum. At respexit tamen ad res sua aetate gestas.

ὅς δ' αὖ ἐστ. Kusterum, etsi nihil monuerit, sum sequitur. Edd. quas vidi, cunctae cum cod. Doru. *ὅς δ'*, quod metri legibus inimicum est. Commodiorem aliam constituendi versus rationem inire non potui. *Hemst.* In IV. codd. (etiam quinto, quem Br. in Add. laudauit) vt et in impressis omnibus antt. legitur *ὅς δ' αὖ ἐστ* — quod metri legibus quam parum inimicum sit, vt lector intelligat, verum in suos pedes diuisum ob oculos ei ponam:

ὅς δ' αὖ ἐστ | μυχία | δ' οὐχὶ δὲ | π σι τοῖς | Ἀργυρῶν | 1015.

Brunck. At e duobus suis codd. recte dedit Inu. *ὅς δ' σ.* Neque enim recte potuit dactylum anapaestus excipere (v. Dawes. Misc. Cr. p. 250. et Herm. de Metr. p. 151., qui et hoc l. probat a Kust., H. et Inu. receptam scripturam, p. 154.) et *ὅς δ'* facile ex antecedd. repeti potuit.

179. In quinto cod. *Brunck.* huic versui praefixum nomen *Χρῆμα.* et sequentia *ὁ Τιμ. δ. πρῶτον.* famulo tributa.

Ἐρῶ δὲ Λατῆ. Schol. vetus ad h. l. monet, aetatem Laïdis, famosissimi illius scorti Corinthiaci, non congruere tempori, quo Plutus acta fuerit: quippe tunc Laïdem annorum quatuordecim tantum esse potuisse. Existimat igitur Laïdem, cuius Aristoph. hic meminit, aliam esse oportere, et priori tantum cognominem. Sed nos potius assentimur Athenaeo, qui l. XIII. c. 7. [p. 592. Caf. T. V. p. 142. Schweigh.] f) in l. l. Arist. *Νατῆ* pro *Λατῆ* legendum

f) Verba eius, etiam a Gir. laudata, sunt: *μνησθέντες αὐτῆς (Ναΐ-
dis) καὶ Ἀρεσφάνου τοῦ τοῦ Τραπεζίου. καὶ μετὰ δὲ αὐτῶν τῶν Παιδῶν, δὲ
ὁ Ἀλφειὸς Ἐρῶ δὲ Λατῆ καὶ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀνέστη, γυναικὶς Ναιτῆ, καὶ αὐτῇ
Λατῆ.* Nimis antea laudauit locum ex dubia Lyfiae orat.
contra Philonidem (fragm. 130. p. 33. T. VI. Reisk.), vbi Phi-
lonidea Naidem adamsse legitur. Praeter Palmer. et Bru-
moeum (cui recens editor non assentitur) probauit etiam La-
cobius (Attisches Museum von Wieland T. III. p. 223. 232.)
non ob chronologicas rationes, sed alias, non tamen expositas.
Schweighäuf. autem Anim. ad Athen. T. VII. p. 198. „Spe-

esse censet, simulque ex Lyfia docet, Naïdem fuisse scenarum Athenis, a Philonide amatum, quod pulchre cum loco hoc Arist. convenit. Athenaeum sequitur Harpocration V. *Nais* eandemque coniecturam probat Palmer. in Exercit. [p. 787.]. *Kust.* Quae ad h. vers. disputat Scholiaſtes de Laïdis Siculae aetate, non obſtant quo minus hic verſus in poſteriore Pluto primum poſitus de nobili hac meretrice intelligi potuerit: nam archonte Antipatro nata erat annos XXXIV. Neſcimus an verſus iſte iam in priorē Pluto fuerit: tum intelligi debuiffet alia meretrix eiusdem nominis: fuere enim plures cognomines, nec neceſſe eſſet nomen mutare in *Nais*. Meretricem hic intelligi Corinthi degentem, ſive nobilem illam Siculam ſive aliam, veriſimile eſt v. 303. De Laïde Sicula, cuiusque filia, quas imperite confundunt compilatores noſtri, vid. Perizon. ad Ael. V. H. X, 2. *Brunch.* Haec meretrix Corinthi habitabat. Infra 303. eam allegorice Circen appellat. *Bergl.* Nais certe fuit meretrix Athen., quam Philonides Athenienſis amaſſe legitur, neque credibile videatur, Ariſtophanem, qui deſcribere ſuae civitatis vitia conſtituiſſet, notaſſe meretricem Corinthiam, Laïdem (de qua Gell. N. A. I, 8). Accedit, quod librarii facile pro *Nais* ſcribere potuerunt *Nais*, quum nomen huius meretricis eſſet nobilius. At quum haec ipſa Lais v. 302. dicatur *Κίρκη* etc., quum ditiores homines ex omni Graecia ad eam confluerint, quum Lais fuerit meretrix omnium prociſſima, tum au-

ciem, inquit, habet haec coniectura: primum quidem ob aetatem Laïdis, (de qua dictum p. 175. ff.), collatam cum eo tempore, quo in ſcenam productus eſt Plutus. At huic difficultati duobus modis cum Br. occurrì poteſt, ſive ut ſtatueamus, verſum illum, de cuius ſcriptura dubitatur, tum demum a Comico receptum eſſe, cum poſt 20. annos eadem fabula iterum in ſcenam produceretur, ſive ut dicamus, non de Hycaraea Laïde, ſed de alia ſuperiore loquutum eſſe Ariſtophanem, cui rationi etiam illud conſentaneum fuerit, quod cum Euripide etiam (qui Ol. 93, 4. obiit) collocuta Lais perhibetur. Altera ratio, quae iudare videtur, Naïdem legi debere, haec eſt, quod Lyſias doceat Naïdem a Philonida amatum fuiſſe. Et haec ipſa poſſimum ratione nititur Athenaeus praecunte (ut ex Schol. Ariſt. intell.) Calliſtrato in lib. de Meretricibus. At hanc difficultatem leuavit Brunchius, monens non de poëta Philonida loqui Comicum, ſed de alio huic cognomine, opulento homine eodemque et radi litterarum et ſtolidi iugeni.¹⁴

tem, quum Plutus iterum ageretur, vltra 30. annos nata, arbitror scripturam $\Lambda\alpha\delta\iota$ recte se habere. Nam notatur sic acius nequitia Philonidae, qui spretis meretriculis Atheniensibus, subinde Corinthum profectus sit et Laidis consuetudinem redemerit nimio quanto. Nam $\epsilon\pi\alpha\tau$ potest reddi *admittere, sui copiam facere. Fisch.*

$\epsilon\upsilon\ \delta\epsilon\alpha$. Hic etiam cod. Doru. ingerit $\epsilon\upsilon\chi\iota$ et $\Phi\iota\lambda\omega\iota\delta\epsilon\upsilon$; prius ferri potest; alterum mendosum. Errore Fl. $\epsilon\pi\alpha\tau$ $\delta\iota$ δ $\Lambda\alpha\delta\iota$ ceterae omnes vacant. *Hemfl.* Philonidem et deformem et rerum imperitum fuisse ex seqq. constat. Illum quamlibet ineptum et stultum Laïs tamen diuitem amauit, aut saltem amare se illum simulauit. En quanta vis Pluti. *Girard.* (qui alia e Schol. descripsit.) Brückius Philonidam eum, contra quem Lyfias orationem habuit existimauit *poëtam* fuisse, cuius fabulae passim laudantur, et sub cuius nomine ipse Aristoph. Ranas suas primum ediderat, ideoque a nostro diuersum. v. Schweighäuf. Anim. ad Athen. VII. p. 199.

180. In personis ordinandis Cod. Doru. ab Edd. [in quibus verba δ T. δ . π . Chremylo, $\epsilon\mu\pi$. γ . σ . Carioni, sequentes res versus Chremylo tribuebantur] haud parum discedit; haec Carioni tribuuntur, responsum $\epsilon\mu\pi$. γ . σ . Chremylo, mox Carioni tres sequentes versus, Chremylo $\kappa\alpha\tau\epsilon\upsilon\sigma\iota$ etc. Placet seruo vindicari 'O T ϵ u. δ . π . cui Chremylos loquacitatem importune praecipitem atque vno Laidis exemplo non contentam [si scil. v. 179, tribuitur Carioni] honestius respondet $\epsilon\mu\pi$. γ . σ . quam si dictum tam male ominatum impudenter in herum iecisse Carion existimeretur g.). Verum hoc pacto simul Chremylo concedam proximos tres versus, Carioni, quemadmodum faciunt Edd. vulgg. $\kappa\alpha\tau\epsilon\upsilon\sigma\iota$ — $\mu\acute{o}\nu\sigma\iota$. Quod si quis tamen omnino Codici Doru. subscribendum putet, non equidem multum aduersabor. *Hemfl.* Verba δ T. δ . π . etiam Inu. recte tribuit Carioni, posita post ea lineola, interruptae orationis indice, et verba $\epsilon\mu\pi$. γ . σ . cum seqq. Chremylo, qui, vt recte obseruat Francog. interpres, $\epsilon\mu\pi$. γ . σ . conuersus ad Carionem, quae autem sequuntur, iterum ad Plu-

g) Qui haec tamen a Carione dicta volunt, ad spectatores, ioci causa; dicta putant, vt *Münt.*

tum conuersus dixit, id quod in scena ipsa ratione, qua stabant, facile declarabatur.

Timotheus, Cononis filius *h*) [de cuius vita exposuit Corn. Nepos] tunc temporis, archonte Antipatro, incipiebat florere, et de eo h. l. intelligit Suid. in Τιμόθεος, et Scholiastae; et vt ex h. l. colligitur, turrim aedificauerat, propter quam nimis eleganter et magnis sumtibus exstructam, in inuidiam eum trahit Aristophanes: nec de alio eum credo loqui. Nam et turris esse debuit aedificium potentis et insignis cuiusdam viri, et tempora concordant. *Palmer*. Quale aedificium fuerit, non apparet. Nam πύργος potest accipi de turri proprie dicta, quum muri Athenarum multis distincti fuerint turribus, quae habitabantur a ciuibus, v. *Meurs.* Athen. Att. 3, 11.: sed potest etiam accipi de domo praealta et inprimis magnifica (v. *Marc.* 12, 1.). Iam vt oratio esset integra, debuisset addi: οὐχὶ διὰ σε ἔγχετο, quae verba in cod. Doru. superne addita sunt: [aut etiam διὰ τοῦτον]. Interpellatur haec oratio: ἐμπέσει γὰρ σοι κορυφαίη καὶ ῥομφαία σου ἐπὶ τὸ κεφάλαιόν σου, cod. Doru.] *Fisch.* Eustathius ad Odyss. 2, p. 1969, 54. notat ἐμπέσει h. l. idem significare, quod ἐπιπίπτει i. e. in caput incidat, quod verum est. Sic Horat. [Od. III, 3, 7.] illabi est, desuper in aliquem cadere. Pari sensu ἐμβάλλειν τοὺς οἴκους Acharn. 510. significat, domum in caput alicuius delicere. *Kust.*

181. Hic et sequentes quatuor versus in membr. Chremylo continuati, non interposita [v. 184.] Carionis persona. In B, vbi praecedens hemistichion ob vnus versus transpositionem famulo tributum, hic praefixa persona heri [vt olim in edd.], cui continuati etiam quatuor sequentes versus. In C hic et duo sequentes famulo tributi, 184. et sequens hero. Meus impressis concinit. *Brunck.* Sensus v. 181 — 83. res nonne per te omnes et negotia geruntur? Solus enim tu, mihi crede, es omnium auctor et malorum et bonorum. *Fisch.*

182. Dubitant Grammatici, sitne μωρότατος vox vere Attica, an vero Aristophanes Comica quadam licentia eam confinxerit, vt supra (83.) μωρότατος. *Helladius* ap. Pho-

A) De fortuna eius Münt. laudet Aelian. V. H. 15, 43.

tium p. 1589. ed. Rhot. [p. 18. ed. Meurf.]. "Οτι τὸ μόνος ἐπίτασιν φασὶ μὴ λαμβάνειν οἱ Γραμματικοί. διὸ τὸ μόνωτατος σέλοικον ἤγουνται. Ἀριστοφάνης δὲ ὅμως κίχρηται τῇ φωνῇ. Ob oculos scilicet habuit hunc ipsum locum Pluti. Thom. Mag. [p. 620. Bern.] τὸ μόνωτατος poeticum esse putat eaque voce Aristoph. in Pluto (ad hunc nempe locum respiciens) usum esse monet. *Kuster*. Etsi solus non potest esse magis vel minus talis; tamen quia attributa quaedam possunt alicui soli magis vel minus conuenire, Graeci hanc Superlat. formarunt. Nost. Equit. 351. Lycurg. c. Leocr. [c. 20, 16. vbi v. Hauptm. Comm. V, 7. f. p. 197. T. IV. Reisk.] μόνωτατος et μόνωτατος, Theocr. Id. XV, 137. ij). *Bergl.* Add. Hefych. h. v. Nos dicimus: einzig und allein, ganz allein. *Fisch*.

183. ἀπκῶν. V. Timocreontis Scolion ap. Schol. in Ran. 1337. et Soph. Antig. 301. *Bergl.* Perperam cod. Borg. ἀπλῶν, cum adnotatione h. l. inepta de discrimine vocabb. ἀπλός et ἀγαθός.

ἢ ἴσθ' ὅτι. Mf. Arundell. ἢ ἴσθ' ὅτι, i. e. optime nosti. Sed vulg. lectio praestat. Plurus enim nesciuerat antea, tantam esse potentiam suam; sed id tunc primum a Chremylo docebatur. *Kust.* Cum edd. conspirat cod. Doru. cuius ad h. vers. talis est adnotatio: διὰ σὲ ἡ κλοπὴ καὶ τὰ λοιπὰ· διὰ σὲ καὶ τὰ κάλλιστα ἐν τοῖς ἀνδράποισι. *Hemsl.* Esse, qui ὅτι redundare censeant, monet *Gir.* sed Munt. suppleri vult: ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχῃ.

184. Citat Thom. Mag. V. Γούν. *Kust.* Cod. Doru. γὰρ ὦν et πολέμοις, liberalius quam par erat, septenos huic versiculo pedes donans. Metro subueniri potest non vna ratione: κρατοῦσι γὰρ ὦν καὶ πολέμοις ἐκαστοτε, vel Κρατοῦσι γὰρ ὦν καὶ τοῖς π. ἰ. Sed dubito, an varietatem eam pepererint diuersae codd. antiquorum lectiones γούν, γὰρ (quod solum in hoc versu posuit H. Steph. Thef. I. p. 1082. B.) ὦν, quas particulas saepe inter se permutari constat. Πολέμοις habet etiam Tho. M. in Γούν [p. 195.] atque sola ed. Iunt. 1515. In marg. ed. Gryph. scriptum: καὶ, πολέμοις. *Hemsl.* γούν (enim, certe quidem) ponitur fere,

ij). vbi vid. Valcken. in Comm. p. 410. inprimisque *Fisch.* Anim. ad Well. II. p. 111.

quoties confirmatur aliquid vel exemplis, vt h. l. vel argumentis (v. Xen. Cyrop. I, 1, 3. 1, 5, 7. *κρατίον* refertur ad *ἡττώσθαι*, estque *superiorem, potentiorē esse, vincere*, fere ita, vt victus in potestatem victoris redigatur *h*); καὶ [καὶ ἔν — perperam nonn. edd. καὶ] v. κ. *etiam in bellis* — nam *πόλεμοι* interdum etiam sunt praelia, pugnae —: et *ἐκέρτος* idem valet in lingua Atticorum, quod *πάντος* apud ceteros Graecos, v. Phrynich. p. 38. et Tho. M. in v. *πάντος*. Fisch.

185. Vetus Schol. et ex eo Suidas V. *ἑπικαθίζηται* monent, metaphoram sumtam esse a libra, et τὸ *ἑπικαθίζηται* dici de pondere, quod gravitate sua lancem alteram deprimat. Sic *federe* ap. Lat. dicitur libra, quae ob ponderis inaequalitatem in alteram partem vergit. Tibull. IV, 1, 41. l. [ad q. i. vid. Vulp.] *Kust.* Scil. *ἑπικαθίζηται* dicuntur momenta, quae pondere suo alteram lancem deprimunt, et faciunt, vt propendeat. Iam utraque pars, quae bellum gerere instituit, sunt quaedam quali lances, sed ea pars, quasi laux, deprimitur, in qua pecunia imposita est tanquam momentum. Hinc *ἐφ' οὗ οὖν. ἐπ.* sunt *diuitiis praepollentes*, diuites. Hi semper *κρατίον* dicuntur, quia pecunia sibi alios milites conducere, multos socios comparare, instruere melius exercitum, duces hostium corrumpere possunt. Fisch. Virum *ἑπικαθίζηται*, an vitiosius *ἑπικαθίζηται* in cod. Doru. librarius exararit, vix discernas; illud certe praeserunt ed. Fl. et Bened. Iunt. 1540. Hemst.

μόνον. Ita ex vno Rau. edidit Inuern. Sed praestat, quod in omnibus aliis libris est: *μόνος*. Eadem varietas v. 1054. Cf. Schäfer. Mel. Cr. p. 19.

186. In C *ἐγὼ τοσαῦτ' ἂν δύναμαι εἰς τὴν κ.* Nec sententiae nec ingenio linguae repugnat part. *ἂν*. v. infra ad v. 885. Brunch. *δυνατός εἰμι* periphr. pro *δύναμαι*, et *ἂν* redundat. Girard. *Ego tanta potis sum vnus efficere?* Fischer.

h) *κρατίον*: vel milites vel gentes [vel etiam, reges, ciuitates]. Sententiam Demosthenicam de bello dictum [Olynth. I. p. 15. T. I. Reisk.] *οὗτοί τε κρατίοντες καὶ ἐκείνοι τοσούτοι ἐσσι γυνέσθαι τὸν πόλεμον* confirmat. Girard: Absolutē *κρατίον* poni, vt Ael. V. H. 14, 25. obseruat Müntz.

187. Iunge καὶ cum πῶποτε et μὴ per se negatiuam, hic affirmatiua cape. Vim enim eius perdit praecedens καὶ affirmatiua part. καὶ μὴ Δία δυνάτεις εἰ ποιεῖν καὶ πολλὰ πλεῖον τούτων. Girard. καὶ μὴ Δία profecto, vnde apparet, μὴ Δία per se neque affirmandi vim habere neque negandi. Fisch. μὴ Δία enim per se non negare, sed tantum vbi οὐ addatur aut sequatur ἀλλὰ, censuerunt Budaeus, Hoogeveen. aliique. v. Zeun. ad Viger. p. 450. Sed formulae καὶ μὴ Δία vim grauius asseuerandi tribuit Eckard. Obf. ex Pluto p. 19. f.

πολλὰ. In Doru. fuerat πολλῶν: alterum literae ν latus erasum speciem ε, veluti solet in membranis, appositum reliquit: alioquin πολλῶν aduerbii munere donatum, eiusque generis cuncta in vet. edd. non secus ac libris scriptis nullum ε recipiunt. Hemst.

188. ὥς itaque: vt Intelligas verum esse quod de te dicimus, ecce aliud, quo tuam virtutem confirmamus. Girard. οὐδὲ cohaeret cum πῶποτε, vt 193. nullus sibi unquam satis diuus videtur. Nam Praeterita et Aoristi habent non raro vim omnium temporum (v. Anim. ad Weller. II. p. 258. f.) et μοῖς idem est quod κεκορημένος, κεχορησμένος, satiatus, is quem satietas alicuius rei tenet, qui nihil amplius desiderat. Fisch. οὐδὲ post οὐδὲ pro simpl. εἰ, nisi quod maior est dicti affirmatio, quam augeat etiam πω ante ποτε. Girard.

189. Expressus est e loco Hom. II. XIII, 636. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότιμος I). Girard. et Fisch. Parum cum eo conuenire Girard. monet senarium ab Aristotele laudatum: Οὐδεὶς ἐραστὴς, ὅστις οὐκ αἰεὶ φιλεῖ. — In fine v. Cod. Doru. et ed. Phil. Iuntae 1515. ἄλλων πάντων δὲ πλεονεξία, ordine inuerso, quo metri iamb. leges violari iam ostendit Hemst.

190. Obseruanda diligentia poetae in exprimendis studiis et herilibus et seruilibus m). Vocabulo μουσική

1) Eundem locum respexit Pind. Nem. 7, 78. vbi v. Heyn. et Wakefield. ad Mosch. 4, 71.

m) Non offenditur h. l. Inuern., vt supra 180. his loquentium vicibus et diuisa recitatione. Probabile est haec non celeriter pronuntiata esse, vt vices recte distingui possent. Quas domi-

indicantur omnino omnes artes *ingenuae et liberales*, singularim nunc *poëtice*, facultas pangendi carmina, quae etiam *δημώδης μουσική* nominatur, nunc *philosophia*, v. ad Plat. Phaedon. 4., nunc *ars et facultas faciendorum et canendorum modorum*. Atque de hac arte loquitur Chremylus, non de artibus ingenuis omnibus, vt putabat Girardus [qui αμείβουσι omnino illiteratos esse appellatos recte monet]. Nam 1. artium liberalium, quae ad animum pertinent, satietate homines nunquam capiuntur, quod secus est, in iis artibus liberalibus, quae corporis opera exercentur, quibus sensus corporis delectantur; 2. homines ingenui apud Graecos discebant et exercebant artem canendi et voce et neruis, v. Ind. Aesch. Socr. V. Μουσική, 3. ap. Hom. l. l. est *μολπῆς γλυκερῆς*. Τραγήματα sunt bellaria, omne mensae secundae genus, veluti ficus, faebae, poma, nuces, myrti baccae, placentae. v. 966. l. quae tamen h. l. distinguuntur a τραγήματι, aut discrete nominantur, quia Cario hoc bellariorum genere inprimis delectabatur. v. Gell. VI, 13. XIII, 11. Macroh. II, 14. inprimisque Athen. IV, 6. p. 138. XIV, 12. et Nicephorus Gregoras Gram. ap. Matthaeum Gloss. graec. min. et al. Anecd. T. I. p. 4. Fisch.

191. *πλακοῦντις* (Bosius n) intell. iubet *ἀρετοί*, praecunte Athen. XIV, 13., qui *εἴρηται δέ*, inquit, *κατ' ἄλλων τῶν ἀρετῶν* sunt *placentae*, liba confecta fere e farina sili-ginea, caseo et melle, ita dicta, quia referunt formam tabularum. Gloss. vet. *πλακοῦντάριος*, *placentarius*, *dulciarius*. Erant autem innumera propemodum placentarum genera; praecipua persequitur Athenaeus XIV, 12. ff. *Ἀνδραγαθία* est h. l., opinor, *laus*, nata e virtutis et honestatis studio, e recte factis. Nam etli hoc voc. fere ponitur de ipsa virtute et probitate o), quam quis sequitur honesta et bona, quae etiam *καλοκαγαθία* appellatur: ta-

nus refert, sunt, obseruante etiam Gir., seria et honesta, quae seruus, gulae et ventri probata; neque herum, idem monet, rationem habere eorum, quae seruus scurriliter et posita quadam gestulatione interiecerit.

n) Ellips. Grr. p. 41. et 260. ed. Schlf.

o) Studium rerum honestarum, viriliter et strenue peragendum interpretatur Girard.

men, quum nemo facile adeo inhumanus reperiatur, quem satietas virtutis capiat, nemo autem vanitatis ita sit amans, quin interdum laudis taedio capiatur, quumque ἀδόξα-
δῆν etiam de laude dicatur, (v. Hef. li. v.) quis dubitet, quin recte hic de laude virtutis accipi possit? praefertim quum praecedat τιμή, sequatur φιλοτιμία. Ἰσχυίδης sunt caricae, Gl. vett. ficus aridae, siccae. Fisch.

192. μᾶζα est genus cibi, confecti e farina hordei tosti subacta aqua aut oxymelle aut posca aut mulsa, aut aqua et oleo. v. Hef. et Erym. M. et Foësius Oecon. Hipp. p. 393. Athenaeus XIV, 23. p. 663. vocat δημοτικὴν καὶ ποι-
κλὴν τροφήν. Cf. ad Cyrop. I, 2, 11. p). Στρατηγία est mu-
nus et dignitas στρατηγῶν; quum autem στρατός, vt exerci-
tus, dicatur et populus, ciues, et milites, qui ap. veteres
erant ciues, στρατηγός est et dux exercitus, imperator, et
praetor vrbanus, ap. Athen. (v. Sigon. Resp. Att. IV, 3.),
in ceteris ciuitatibus, magistratus vrbanus summus. v. van
Dalen diff. ad Marm. ant. V, 3. quod caput est de Strate-
gis et Scribis Gr. Φακῆ sunt lenticulae coctae, cibus ho-
minum tenuiorum, v. v. 1005. quum φακῆς sint lenticulae
crudae, vt Ammonius [p. 141. ed. Valck.], Schol. Tho.
Mag. [p. 382. Bern.] alique Grammatici praecipunt. Ne-
que tamen semper haec verborum differentia seruatur. v.
Ind. Theophr. V. Φακῆ. Fisch. Liqueat ex h. l. lentium
cibum in pretio fuisse ap. Athen., etli eius, vt bellario-
rum, placentarum, aut aliarum quarumuis rerum praestan-
tissimarum satietas obrepere tandem dicatur. Φακοῦ et φα-
κῆς discrimen, quod in Schol. traditur, tangit quoque
Athenaeus IX. p. 408. Certe Aegyptiam lentem in cibo
sumtam, laetitiam adferre ea vefcentibus traditur in Geo-

p) Dubitat Gir., vtrum μᾶζα hic inter edulia delicatiora repo-
natur, et intelligatur ea species, quae ex farina, sale, lacte
vel oleo, quandoque etiam vino, conficiebatur, atque diu
etiam sacra erat, an sacete μᾶζον (ex farina, sale et aqua fa-
ctam) atque φακῆν inter lautitias collocet. Nam pane μᾶζον
deteriorem fuisse, ex pronerbio Graecorum patere: Ἀγαθὸν
καὶ μᾶζον μετ' ἄρτον (nimirum pane consumto elurienti ad ma-
zam erat recurrendum; vnde etiam ap. Athen. Πανουργία δὲ τοῦ
μᾶζου συμμιγμένη χυμὸς τοῦ κριθίνου); lentem autem esse vilissi-
mum et corpori parum commodum legumen. Nimirum omni-
no de cibis seruorum sermo est. Add. Munter,

Comm. in Aristoph. Tom. I.

H

pon. II, 37. Vnde illustratur Virg. Georg. I, 228. q): *Nec Pelusiacae — lentis*; quod Pelusii in Aegypto primum lens inuenta dicatur, vel ibi optima nascatur, iuxta Seru. ad eum locum. Vnde *Niliaca, Pelusia munera*, dicta a Martial. Epigr. XIII, 9. Apud Romanos vero lens adnumerata fuit inter familiares cibos, cuius condimenti meminit Apicius de re culin. V, 2. ad quem consuli potest Mart. Lister. [ed. 2. 1709. Amst.] Spanh.

193. οὐδὲν μετὶ π. Quoniam „Crescit amor nummi, quantum ipsa pecunia crescit.“ Girard. Hunc locum videtur in memoria habuisse Aristoteles, quum L. II. Politic. [c. 7. p. 432. T. III. Dual.] sic scripsit: ἡ πονηρία τῶν ἀνθρώπων ἀπληστον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἱκανὸν διαβόλεια μένος. ὅταν δ' ἤδη τοῦτ' ἢ πάτριον, αἰεὶ δύνανται τοῦ πλείονος, τὸς οὐκ ἀπειρον ἐλθεῖν. Bergl.

194. Talentum Atticum constitit 6000. drachmarum Atticarum, s. minis Atticis LX. v. Polluc. 9, 85. Fisch. Tredecim igitur talenta ex computatione Romei Insulani (de l' Isle) et Grossii (Metrolog. Taf. p. 154.) efficiunt fere 14800. Imperiales, et 16. talenta 18200. impp., ex computatione Bartholemi etiam plus. Intell. autem Atticum talentum minus, s. commune, nam est etiam maius, quod 80. drachmis minoribus constat, par fere 1400. impp. Caet. pro vulg. τριακάδικα Brunck. reposuit τρία καὶ δέκα, eumque sequutus est Inu. Sensus: immo si quis talenta acceperit tredecim, multo magis cupit accipere sedecim.

196. Vulg. olim (vt in Hemst. Fisch.) Κῆρ ταῦτ' ἀνέστη, τ. β. Kust. κῆρ τ. ἀνέστη, τ. idque restituit Inu. auctoritate suorum codd., secunda in ἀνέστη producta; Brunck. et metri et sententiae causa scripsit: κῆρ τ. ἀνέστηται. —

Recte interpretes: si et haec confecerit; vel, si summam pecuniae, quam desiderabat, ita compleuerit, vt nihil ei deesset. Caet. post ἀνέστη addenda est part. γη, ad supplendum versus metrum, cui vnica syllaba deest. ἀνέστη enim est anapaestus (duae quippe priores syllabae huius v. semper breues sunt), qui non solum ap. Arist., sed etiam Eurip. aliosque Comicos et Tragicos in secunda sede

q) ed. q. l. cf. Vossius in Comm. vernac. ad Virg. Carmina rust. T. III. p. 118.

hambici versus non raro locum habet. *Kuster.* καὶ cum cod. Doru. vetustae Edd. omnes: G. et A. *Kusteri:* καὶ. Γ. adscisci nihil est necesse post αἰώνη, quod supra scriptam habet in cod. Doru. interpretationem: ἀνακληρωσθ. *Hemst.* Male Hemsterhusium censuisse, αἰώνη mediam legitime producere, monuit Dawes. M. Cr. p. 206., fraudi scilicet ei fuisse, quod Iones in huiusmodi verbis literam σ pro arbitrio geminent; hanc autem licentiam poetis Atticis nec in tragoedia nec in comoedia permissam fuisse. Praeterea hoc verbum tantum in Medio, non in Actiuo, habere notionem conquirendi, consequendi aliquid, quae h. l. possetur. Hinc reponi Daw. iussit: καὶ τ. αἰώνηται. Probauerunt eius rationes assensu Abresch. Dil. Thucc. p. 139., Toupius Add. ad Theocr. ad Id. 18, 17. et Brunckius, qui de acquirendi notionē, soli mediae verbi formae propria, ad Eurip. Bacch. 131. agit. Contra *Duckerus* cum Heinio *Lect. Theocr. c. 23.* ad Id. 18, 17. et *Casaub. Lect. Th. c. 7.* ad Id. 5, 144. contendit, αἰώνη esse lucrari, et Lamb. Bos. Obsf. Crit. p. αἰώνη esse impetrare, obtinere quod quis cupit, statuit; atque hos sequutus *Fisch.* ait, αἰώνηω esse conficere, lucrari, nancisci. Sed *Bolins* non nisi Hesiodi et *Luciani* locos duo laudant, alterum ex Ion. poeta, alterum incertum et alius structurae. Manet igitur exemplis confirmatum praeceptum Daw. [cf. Valck. ad Theocr. 18, 17.], cum emendatione quae eo nititur, et facile syllaba ται (in αἰώνηται) ob seq. τήν. potuit a librariis omitti.

197. Antea legebatur [quod etiam in ed. *Fisch.* perpetam seruatum est, etsi F. in not. improbauit]: ἡ φησὶ, οὐκ εἶναι βιωτὴν αὐτῷ τὸν βίον, integro pede redundante r). Quare ut versus numeris suis restitueretur, eieci εἶναι, quod saluo sensu abesse potest. *Kust.* [itaque inde ab eius ed. legitur: ἡ φησὶ οὐ βιωτὴν αὐτῷ τ. β.]. Emendationi *Kust.* praesidium accedit ex consensu cod. Doru. vbi liquido perscriptum est: ἡ φησὶ, οὐ βιωτὴν αὐτοῦ τὸν βίον, addita, quae vitii fontem indicat, interpretatione, οὐκ εἶναι βιωσιμὸν, ἀξίον ζῆν. ceterum αὐτοῦ vel αὐτῷ scribas, an αὐτῷ non multum interesse arbitror. *Hemst.* αὐτῷ ediderunt *Br.*

r) Obseruauerat idem etiam *Duck.*, igiturque aut εἶναι, tanquam e marg. profectum, deleri, (quod et *Spanh.* probauit) aut reponi ἡ οὐ βιωτὴν εἶναι αὐτῷ τ. β. iusserat.

et Inu. Gorgias orat. Palamedis [p. 113. T. VI. Reisk.] βίος δ' οὐ βιωτὸς πίπτει δρεμνέτω: etiam ἀβιωτος βίον dicunt, vt idem in ead. or. [p. 112.]. Iyſias contra Andoc. [p. 228. T. V. Reisk. vbi v. Markland.] βιῶν τὸν βίον ἀβιωτος, et alii ſaeppiſſime. V. plura infra 970. Bergl. Βίος βιωτὸς eſt vita vitalis (Enn. ap. Cic. Lael. 6.) h. e. ſuauiſ, iucunda, vt βίος ἀβιωτος moleſta, miſera. Fiſch. Ita infra 446. ἀβιωτος — πεποιήκα τὸν βίον. Eurip. Herc. Fur. 1257. ἀβιωτος ἡμῶν γὰρ τε καὶ πάροθεν ἔν. Spanh.

198. ff. Senſ. rectiſſime vero a) iſta dicere mihi quidem videmini: verum vnum tantum vereor. Quid quaero? vt ego potentia, quam vos aitſ me habere vt poſſim. διδοικα Schol. animaduertit dici ἀμεταβάτως, recte: nam διδοεſt perterreo, ideoque Praet. Med. διδοικα perterrui me, perterreri me ſui, i. e. timeo, vereor. Etiam varietas conſtructionis obſeruanda eſt: ἐν λόγῳ — τοῦ (i. e. vti) πρὶ. Oſus poſt verba timendi habet vim negandi, vt ap. Latiuos vt: quam part. ſequitur Fut. Indicatiui, quoties ſermo eſt de re futura t), quae lat. reddi debet Praeſenti Coniunct., vt h. l. ὅπως δεικν. γυνή. vt — vti poſſim, quia coecus ſum. Notanda eſt inſolentia ſtructurae τῆς διδοικα — τούτου v). Nam caſus nominum ſequuntur caſus pronominum, ad quae nomina referuntur, vt Virg. Aen. I, 573. urbem quam ſtatuo, veſtra eſt, vbi v. Seruius, et Plaut. Epid. 3, 4, 12. iſtum quem quaeris, ego ſum x); et per τῆς διδοικα, ἡ, etc. intell. potentia, quod Plutus impeditre poſſit, ne homines ſacrificent Ioui. Fiſch. Immo latius patet, et intell. eſt de vñni omnino diuitiarum vñ, antea celebrata.

202. Recte ais te timere: non ſolum tu oſtendis te timidum eſſe, ſed etiam alii omnes dicunt, te eſſe timidiffimum. Fiſch. Male enim Gir. (cumque eo Munt.) ita interpretatus erat: eris per Iouem potentiae tuae compos, cui melius exercendae viſus tibi non defuerit; vt poſtea

a) οὐ μὲν iungenda ſunt. Munt. ad h. l.

t) de re, quae futura cogitatur. Cf. Hermann. ad Vig. p. 767.

v) Pro: διδοεſ. δεικν. γυνή. τούτου τῆς διδοικα, ἡ — Gir. et Kuſſ. De qua antiptofi v. Bruck. ad Nub. 865.

x) Quae duo loca iam laudauerat Bergl.

ad aliud transiſſe putetur. Idem tamen et alteram interpretationem attulit. *Bergl.* autem repeti ex antecedd. vult *Φρίσω*. profecto dicam, quomodo iſtam potentiam exercere poſſis: dicet autem propoſita prius quaestione, cur diuites ſint timidi.

203. *δειλότερος*. Pluto ſive diuitiis tribuit timiditatem, quae diuitibus ineſt γ). Alludit autem ad locum Eurip. *Phoen.* 554. [al. 600., ed. Porſ. 606.] *δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόφρονον κακόν*, ſive ad hunc in Archelao eiſdem [fr. 23] *ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία δειλὸν δ' ἄμα*. *Bergl.* Nomini maſcul. generis additum eſt Adiectiuum neutrius generis z), quia locum attributi habet. *Fiſch.* Virgilianum: *Trifte lupus ſtabulis*, comparat *Gir.* Hunc Atticiſmum ſuſtulit Inuern., dum ex utroque cod. edidit *δειλότερος*.

204. Ante Kuſt. in plerisque edd. legebatur: *δείβαλλ'*. Metri cauſa emendandum eſſe *δείβαλ'* (quum in quarta ſede iambici verſus, vt in aliis ſedibus paribus ſpondeus ferri non poſſet) viderunt *Duck.* et *Kuſt.* qui ita repoſuit e Mſ. Arund. et ed. quadam in 8., cuius lectiones margini ed. Geneu. adſcripſerat Kuſt. Eum ſequuti ſunt *Bergl.* et *Hemſt.* Sed *Brunchius* e tribus codd. dedit *δείβαλην*, atque ita etiam Inu., neſcio vtrum ſuis codd. adſcientibus. Sed *δείβαλ'* reſtituendum eſſe, ne dactylus et anapaeſtus in dipodia iamb. iungantur, docuit Hermann. de Metr. p. 153. Aſſentitur Horibius p. 14.

διαβάλλειν reſpondet h. l. verbo Lat. *calumniari*] de iis qui dicta et facta aliorum in deterioreſ partem interpretantur. Iam Plutus ait, ab iſto parietum perſoſſore (*τοιχωρύχους*, v. 165.) diligentiam ſuam et prouidentiam (*πρόνοιαν*) dictam eſſe *timiditatem* (*δειλίαν*, Theophr. char. 25.). *οἰδύναι εἰς τὴν οἰκίαν* eſt *penetraſſe in domum* (Hef. et Gloſſ. verr. in *οἰδύναι*. Intell. autem *domus Pluti* (*ἡ οἰκία*); *οὐκ ἔχει οὐδὲ λαβεῖν* eſt, nihil omnino inde poſſe auferre. *ἔτα* eleganter ponitur poſt Participia in apodoſibus, v. ad v. 79. *Fiſch.*

206. Cod. Doru. *Εὐρὺν γὰρ ἀπαξία*. quomodo poſt *λαβεῖν* adponi par eſt maioris diſtinctionis notam, hunc vero

γ) Qui metuunt frumentis in agro, mercibus in mari, timent ſibi a ſuribus etc. *Girard.*

z) *δειλότερος* enim in omnibus edd. ante Inu. legitur.

versum cum sequ. coniungi: *εὐρὺν γὰρ* → *εἴς τὸν*. illa mihi ratio nihilo deterior videtur vulgata, nec dubito, quin eandem lectionem Scholiastes fuerit sequutus. *Hemst.*

208. *μηδὲν μὲλ. σοι μηδ.* est, noli sollicitus esse, bono esto animo. *ὡς* est *nam*, *quippe*. τὰ *πράγματα* reruli cum Schol. [et *Glirardo*] ad promissa, quae Plutus fecerat Chremylo, sc. si lumina oculorum recepisset, discessurum esse ex aedibus hominum malorum et improborum, sed aedes proborum et bonorum intraturum (96. l.). Et quum *πρόθυμος* sit *alacer*, paratus et promptus, qui gestit aliquid facere, *γινέσθαι πρόθυμον εἰς τὰ πράγματα* est, paratum esse et promptum ad reddenda promissa. Alii vt Frischlin. et Bergler. referunt τὰ *πράγματα* ad ipsam *visus restitutionem*, hoc sensu, si tu gesties ipse lumina oculorum tibi restitui, ita vt nobis, illa tibi restituere instituentibus interuias: quam interpretationem adiuuare magis videtur atque adeo confirmare Pronomen *αὐτός*. *Fisch.* Recte.

210. *Βλέποντα*. Nunç responder ad quaestionem Plutarchi, quomodo is potentia sua uti possit, nimirum si visum recipiat; quod se effecturum dicit. Etiam ante dixerat: si Pluto visus restitutus fuerit, Iouis regnum et fulmina nihil fore ad Plutarchi potentiam (124.). *Bergl.* *ἀποδοῖξαι* est facere, reddere, quatenus quae quis fecit, ea ostendere aliis potest. [cf. Münter.] Lynceus, Apharei filius, vnus ex Argonautis (v. Burmann. Catal. Argon. h. v.) fertur tanta praeditus fuisse oculorum acie, vt ea penetrarit in ipsa terrae viscera; scilicet ob summum rei metallicaee studium (v. Palaeph. fab. 10. a)); vnde *ὁξύτερον τοῦ Αὐγχεὺς βλέπειν* dicuntur, qui incredibili quadam oculorum acie valeant. Lucian. *Hermot.* 20. p. 759. T. I. dixit: *ὕπερ τὸν Αὐγχεὺς δεδορκέναι*, et pro *Imagg.* 20. p. 500. T. II. *ὁξύτερον δεδορκέναι τοῦ Αὐγχεὺς*. *Fisch.* In Lynceo Cod. Dorq. librarius caecutiuit *λεγκαιὺς*: *ὁξύτερον* etiam a recent. manu emendatum. Idem modo v. 208. *γίνεται* pro *γίνεται*, mox 211. *δυνάσθαι*. *Hemst.*

211. Sensus: quomodo vero tu poteris id facere, quum sis mortalis? *Fisch.*

a) add. Apollod. bibl. myth. III, 10, 3, 6,

212. *ἔχω*. Vesp. 305. *ἔχεις ἰλαῖδα χρηστὴν τὴν*. 'Εξ ὧν, pro *ἔξ ἰατρῶν*, αἰ ἰᾶται. Similia exempla ubique obuia. Bergl. *ἔχεις ἰλαῖδα*, est, *sperare*, vt-Lat. *spem habere*; ἀγαθὴν ἰλαῖδα *ἔχεις* bonam, magnam, certam, *spem habere*, vno verbo, *confidere*; ἀγαθὴν τὴν ἰλαῖδα *ἔχῃς*, optima, maximam, certissimam, *spem habere*; vehementer, plane, *confidere* b). Scilicet Chremylus confidebat, se posse Pluto restituere lumina oculorum; Apollo enim eum monnerat, vt eum, quem primum e templo egressus nactus esset, ne dimitteret, immo secum domum deduceret (40. ff.). *Fisch.*

213. Πρὸς. *οἷσιν δάφνην*. Vel intelligit coronam lauream Pythiae, quae, quum oracula editura erat, caput concutere solebat, tanquam numine Apollinis plena, vel tripodem lauro redimitum, vel alios ramos laureos, qui in adyto Apollinis erant. Illorum enim concussio et commotio praesentiam dei indicare solebat. Callim. in Apoll. 1. αἶψα ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ἰαίεσθαι δάφνης ὄρεα, ob aduentum scilicet, vel praesentiam Apollinis. Virg. Aen. 3, 90. Tremere omnia visa repente, Limina laurusque Dei etc. iidem nimirum ob praesentiam Apollinis. *Kuster.* Ad Callim. l. l. inter alia adtulimus Virgilii de Phoebade verba Aen. V, 154. multoque horrore comarum *Excussae laurus*, ac de Phineo vaticinatur Valer. Flacc. IV, 548. *vittas laurumque capeffet* — Spanh. c) δάφνην Πρὸς. malim accipere [cum *Gir.*] de coronae laurea Pythiae (τίμαται v. 39.), quam de lauro, quae steterit iuxta tripodem, cum Schol. Quia autem, quae Pythia fecit (eius autem corona laurea, qua tempora erant cincta, quando afflatu diu. concitata respondere volebat, concutiebatur), recte Apollini tribuuntur, Apollo dicitur οἷσιν δ. Π., et verba οἷσιν Π. δ. verti possunt: *per Pythiam*, *Fisch.* Valet omnino: dum oraculum redderet. *Gir.*

214. Perperam Inu. edi iussit *εἰσὶν* pro Art. *ἐνσιν*, quod in omnibus aliis libris scriptis et editis esse videtur. — φημ' ἐγὼ recte i. q. πάνυ μὲν οὖν 95. f. *Fisch.*

b) At non dicitur ἀγαθὴ τὴν sed τὴν ἀγ.

c) Tryphiodor. de Cassandra: ἰσθὶν ἀνείλετο δάφνην [v. 366. vbi v. Northmore et Merrick]. Seneca Oed. 227. Phoebea laurus tremuit. *Blunt.*

215. ὁρῶν, sequentibus particulis καὶ et ὅπως καὶ valet i. q. φυλάττεισθαι, cauere. Iam vero cum res ipsa tum v. 217. docet, Imp. ὁρῶν absolute positum esse, ita vt intell. καὶ διαπραΐζειν ταῦτα. vid. Marc. 13, 5. coll. v. 23. *Fisch.* ὡς γὰρ δὲ i. e. ὡς ἀγαθὸν, ita in blandis compellationibus ponitur. *Gir. et Munt.*

216. εἰ τοῦτ' ἐσθι h. e. mihi crede (v. 183.) *Fisch.* καὶ δὲ [Ita vulg. ante Brunck. restituitque Inu. e Rau.] Codd. Vat. et Doru. καὶ εἰ δ. idque ipsum exstat in ed. Farr. Alterum visitatus. Xenophon Ephes. II. p. 30. καὶ ὅσον καὶ ἀποθανόν, διη. IV. p. 60. *Hemst.* Codd. IV. mei iuxta impressos καὶ δὲ, soloec. Lyl. 123. καὶ ἀποθανόν — διη, Ran. 265. καὶ με διη, vbi v. not. Sic semper διη in Subiunct. cum καὶ occurrit. Similem soloecismum emendauimus in Nub. 1492. Soph. Oed. Tyr. 669. ὁ δ' οὖν ἔγω, καὶ χρεὶ με παρτελευθῆναι. Dormitauit hic *Hemst.*, qui a duobus codd. oblatum καὶ δὲ auidis vlnis amplecti debebat, immo refragantibus etiam codd. reponere. Quod autem ait, id ipsum καὶ exstare in ed. Farrei, falsum est; nisi Farreus, quod vix credo, bis Aristophanem excuderit. In ed. 1542. quam habeo vt in aliis omnibus est καὶ δὲ. *Brunck.* Nimirum *Hemst.* iam in Add. ostendit, editionem, cuius var. lectt. adscripserat margini exempli Gen. Kusterus, perperam dictam esse a se Farreanam. Caeterum καὶ (etsi, etiam) strui cum Subiunct. docuit etiam Hoogeu. p. 325. Schütz. Eadem varietas partt. καὶ et καὶ in Eurip. Med. 394. ed. Porf. Perperam igitur *Fisch.* vulgatam lect. defendit ideo, quod Chremylus de mortis periculo, tanquam de re certa, loquatur. Sensum verborum idem *Fisch.* ita recte expressit: vel cum vitae periculo, vel cum maximo periculo, vt Marth. 26, 35. et *Hemst.* ad Luc. T. I. p. 156. conferri iussit.

διὰ τὰ ταῦτα, reddam tibi oculorum lumina. *Fisch.* Faceta est interiecta Carionis oratio, sibi etiam hoc tribuentis, quod visum restituere Pluto possit. Recte hic vulgo legebatur: καὶ βούλη γ' ἔγω (scil. διαπραΐζειν), neque debebat Inu. scriptura cod. Rau. βούλη, recipienda, locum facere soloecum. Neque enim aut codd. nonnullorum auctoritas, aut locorum similibus deprauatio valet contra certas et vsu confirmatas leges grammaticas. In cod. Doru. καὶ βούλη μ' ἔγω: vnde *Hemst.* quaerit, num librarius voluerit: καὶ βούλη μ' ἔγω.

218. Πολλοὶ δ' ἐσ. Cod. Doru. Π. γ' ἐσ. et πῶν· tum altero abhiac versu πόνηρον [relicto tamen, vt videtur, voc. ζυμμάχων], adscripta interpretatione γινώσκον· correxerit recentior manus. Hemst. χ' ἄτεροι scribi voluit Fisch., quia ex καὶ ἔτεροι contractum est. Brunck. et Inu. (in cuius cod. Rau. fuit χάρτεροι) reliquerunt χ' ἄτεροι. τῶν Attice scribi pro ἡμῶν, ex Moer. p. 266. Pierf. docuit Fisch.

219. ἄλφειτα. Apud Athenienses farinae quandoque e publico cinibus datae atque dimensae, vt liquet e Demosth. adu. Phorm. p. 544. [p. 918. T. II. Reisk.]: ἐπεὶ δὲ ἐν τῇ τοιούτῃ καιρῷ, ἐν ᾧ ὑμῶν οἱ μὲν ἐν τῇ αἰκούρῃ διαμετροῦντο ἄλφειτα ἐν τῇ ᾠδείᾳ, qui vero, vt ibi additur, in Piraeo (habitabant) praeter distributos panes ἐπεὶ τῇ μακροῦς τοῦς τὰ ἄλφειτα. In longa porticu farinas, binis modis demensas accepisse. Dicta vero eadem porticus, iuxta Hes., ἀλφίτων σοά, ἐν ᾗ τὰ ἄλφειτα πωλεῖτο. Ἄλφειτα vero non hordei solum, sed omnis moliti grani mediocris farina a Galeno dicitur in Expos. voc. Hippocr. [p. 424. ed. Franz.] Spanh. Ἄλφειτον est farina omnis generis, sed propr. hordeacea, auct. Etym. M. h. v. Hel. in ἄλφειτος et ἄλφειρα. Nam molita cibaria a metaphrasta Caesaris B. G. I, 5. dicuntur ἄλφειτα. Telemachus, Pytum proficiscens, nutriculum iubet vtres complere ἀλφίτοις Od. II, 354. Ap. Theophr. Charr. I, 2. memoratur δύλακος ἀλφίτων, v. etiam v. 763. et Xen. Memm. 2, 7, 6. Nauficydes ἀλφειτοποιῶν se et familiam alere dicitur. Porro ἄλφειτον est omnino panis d). Itaque ἴσους οὖν ἐστιν (ἦ enim a Chremylo dicitur pro ἴσι, quia certo sperabat, eos mox diuites futuros, vbi Plutus vilum receperisset) ἄλφειτα sunt inopes, egeni, vid. v. 628. Fisch.

220. Παῦνι est h. l. particula aut admirantis simul et irridentis, vt Lat. papae, aut potius miserantis. Schol. et Hes. πόνηροι ε) ζύμμαχοι sunt, opinor, adiutores mali, i. e. ignavi, pigri; nam miseria, inopia, homines reddat

d) Scilicet antecedens pro consequente dicitur; aut generaliter ad quemcunque victum pertinet, et, parte posita pro toto, omnino res familiaris, opes, vt in proverb. οὐδὲν ὑπὲρ τὰ ἄλφειτα (ad opes paraudas). Gir. Vnde pro εἰ dici monet Münt.

e) Scriptum vulgo erat πωνήροις. Brunck. et Inu. dederunt πωνήροις. De discrimine significatus ex vario accentu huius voc. monuit post alios Girard. Inuern. edidit συμμάχων.

timidos atque adeo ignavos (cf. Schol.). Eurip. Træodd. 469. vocantur *κακοὶ συμμαχοί* [quem locum iam Bergl. laudauerat]. *Fisch.*

221. Οὐκ scil. *ἔσονται πόνηροι*. Ἐξ ἀρχῆς *πάλιν* (denovo rursus) dictum est, vt 25. *πάνν σφέδρα*, vbi v. et Deuar. in *πάλιν*. *Fisch.*

222. *δραμῶν*. Sic duæ primariæ edd. [Ald. et Phil. Iuntæ a. 1515, atque etiam B. Crataudri, auctore Hemst.] iuxta 4. meos codd. Ant. Fracinus edidit nescio unde *μολῶν*. quam lectionem neutra recepit Veneta. Fallitur hic rursus Hemsterh.: in Farreana nec *μολῶν* nec *μολῶν* compareret, sed sincerum *δραμῶν*. *Brunck.* Hic quoque errorem correxit *Hemst.* in Add., vbi etiam monuit, se *δραμῶν* edi voluisse, nam in textis eius relictum est *μολῶν*. In cod. Doru. *δραμῶν*. *δραμῶν* etiam Kust. et Inq. (hic nulla codd. varietate notata) dederunt. *μολῶν* in principe Flor., et edd. Ben. Iuntæ et Gelenii legitur, idemque non improbavit in not. Hemsterhusius, defendit Fischerus, quod I. veteres Grammatici *μολῶν* (quod fere *ire*, *venire* significat, Eurip. Phoen. 81. 269.) interpretentur etiam per *δραμῶν*, ita vt probabile sit *δραμῶν* esse interpretamentum part. *μολῶν*, 2. verba eundi adiungantur verbis eiusdem generis, ita vt celeritatem exprimant, et aduerbiis reddenda sint (vt *οἰχοσθαι* Il. 2, 71. *ἵπαι* Od. 2, 394. 3, 469. *βαίπει* Od. 3, 162.), et *ἔτι ταχέως μολῶν* significet: *abi statim velociter* h. e. *auola hinc*. At *δραμῶν* celeritatem tamen magis etiam exprimit; *quam ocissime*, cursu perniciosissimo, reddit Gir. qui etiam *ἀλλὰ* excitandi vim habere (vero, igitur) monet. *δρῶ* esse Fut. contractum (*δράσω*) iterum *Fisch.* præcipit: *quid faciam? cedo*.

223. *ἐγγεωργοί* [quam script. per *ε* h. l. seruauit Inq.] sunt agricolæ, quatenus referuntur ad Chremylum, qui et ipse agricola erat. Interdum enim *γεωργοί* etiam dicuntur *viniferos*, v. Marc. 12, 1. *καλεῖν* dicitur, qui aliquem venire iubet ad alterum, sed *καλεῖσθαι* is, qui aliquem venire iubet ad se. Interdum tamen Act. vim Medii habet, non contra. vid. v. 260. *Fisch.* In adu. *ἴσως* argutatur Girard., addi idem censens, quod interdum agricolæ cogantur tempestatum vi, aduersa valetudine, domesticis negotiis ab agris abesse. Imo etiam h. l. *ἴσως* non habet dubitandi vim.

224. Pro *ἐν τοῖς*, vt vulgo lectum, in Doru. ed. Flor. et Ben. Iunt. 1540. fuit *ἐν τοῖς*, quod Inu. e suis libris recepit. Sed iam Hemst. recte iudicauit, alterum esse modulatius, hoc est, numeris versus magis conuenire.

ταλαιπνερεῖσθαι, vt *μοχθεῖν* (28.) et *πονεῖν* (254.) ponitur propr. de iis, qui laborant, qui grauibz et difficilibz laboribus membra defatigant, vt ii, qui opus faciunt rusticum. Cf. Xen. Memm. 2, 1, 18. Et quia poeta vsus est Medio, apparet Actium pr. dictum esse de iis, qui alios laborare iubent, sed sepe vim habere reciprocam, ita vt intelligatur *ἐαυτοῖς*. *Fisch.*

225. *ἴσον*. Sic scriptum in membr. et in meo, recte; non vt vulgo, *ἴσον*, quā de re dicitur ad 1132. *Brunch.* Sequutus eum est Inu. Pertinere *ἴσον* ad *μέρος* (vnde non debebat post *μετρώσῃ* in ed. *Fisch.* poni comma), et *ἕμιν* pro *ἡμετέρῃ μέρι* dictum pendere ab *ἴσον*, laudato etiam loco Hom. (Il. 1, 163.) docuit *Gir.* *ἴσον* eleganter referri ad antec. *ἴσως* obseruat *Münt.*

ἐνταῦθα id. est quod *ἐνταῦθα*, interprete Hes., nempe domi meae, et *ὅπως* — *μέρος* valet, vt eorum quisque aequis nobiscum ditefeat, *Fisch.*

226. καὶ δὲ βαδίζω iam abeo, nam Chremylus dixerat *ἴθι*, et Hes. καὶ δὲ ἐπὶ τοῦ ἥδη. add. 414. et Deuar. in καὶ δὲ p. 195. f. et in δὲ p. 107. *Fisch.* τοῦτο. Edd. Ph. I. B. Crat. et Ben. I. *τοῦτι* Hemst. [quod metro aduerfatur, vt *Fisch.* etiam obseruauit, quamquam *τοῦτι* (*δακτυλῶς*) per se bene fuerit adhibitum. Pro τοῦτο δὲ Inuern. c. Rap. edidit: τοῦτο δὲ. Ita offendet bis in eodem versu positum δὲ.]

κρηάδιον. Infra 320. *κρέας*. Vfus est poeta deminutiuo, rationem habens personae loquentis. Nam seruis nihil carius est carne. * Chremylus sacrificauerat in templo Apollinis, sed reliquiae victimarum consumebantur in epulis (γ. Theophr. char. 9.), ita vt conuiuarum quisque suam portionem posset etiam secum domum referre; id quod tum a Carione factum esse apparet. *Fisch.* Glossa in codd. τὴν χύτραν, quae manifesto refertur ad alteram lectionem, cuius meminit Schol. [etiam in Rau.] *λεβήτιον*. Hanc veram esse metri ostendit; nī fallor, ratio: nam vt in aliis deminutiuis, terminatis in *αδιον*, antepenultima corripitur, vt in *λεπιδίον* 812., sic in *κρηάδιον* corripī etiam debet, et

proinde vocem illam non admittit versus [nempe si τοῦτο δὲ, non τοῦτο δὲ legitur]. Ollulam manu gestabat Cario, in qua erat frustum carnis, immolatae victimae pars, quod ex Apollinis templo extulerat. Huius rei explicatio, ex veterum more satis noto, in integris, quibus caremus scholiis glossema peperit, vnde in textum venit κρεῖδον. *Brunck.* qui tamen texta non mutavit.

228. Οἱ κῆδοι sunt *serui, familia, cicerui*. Nam κῆδοι et κῆδοι inprimis in Atticorum lingua valet *in domo, domi*, sed et κῆδοι et οἱ κῆδοι dicuntur non omnes qui in domo sunt, verum tantum serui. v. Theophr. Charr. 4, 11. et infra 965. H. l. dicuntur οἱ κῆδοι quia ii, qui aliquid intro ferre (κῆδοι) debent, debent ante e domo prodire f). *Fisch.*

229. αὔτως τρέχει est *curre quam velocissime*. Nam verbi αὔτως aliis verbis iuncti haec vis est, vt indicet celeritatem actionis et lat. reddi debeat aduerbio statim, celeriter, quantocius. Nam qui studet perficere aliquid, celeritatem adhibet. Sic 349. 648. 975. Cf. Albert. ad Hes. l. p. 409. et Vigerus 6, 2, 2. ibique Hoozevee. [p. 350. ed. Herm.] *Fisch.* *properans curre, perge currere, fac curras* interpretatur *Bergl. g)* ἀλλ' in cod. Doru. exciderat.

230. Conuertit se Chrem. nunc ad Plutum. Tu vero, Plute, omnium deorum maxime, intra mecum huc: haec enim est domus, quam te oportet pecunia replere, hodie, quouis modo. *Fisch.*

κράτιστε — δαίμ. Vide notata ad 146. ἔπειτα τῷ πλεονεῖν μήκει. *Spanh.* δαίμονες h. l. sunt omnino dii. Chremylus enim antea docere instituit, Plutum esse auctorem potentiae Iouis, cultus deorum, omnium artium humanarum et omnium bonorum et malorum, quae hominibus acciderent; vnde eum vocat κράτιστον, *potentissimum*;

f) Perperam enim Girard. existimauit, foris fuisse, nisi verba eius „nam adhuc foris erant“ ad Chremylum et Carionem pertinere putemus. In Doru. cod. fuit οὐδ' et ἀκρωγύστου, quod rec. manus in ἀκρωγύστου mutauit.

g) Girard. putauerat etiam accipi posse pro λαρόν ἔπος, vel part. δάνας poni pro δάνατος expeditus curre. Neutro opus est.

Hef. h. v. et Cannegieter. de aetate et stilo Aviani c. 6. (Amst. 1731. 8.) *Fisch.* Ab hoc versu scenam secundam actus I. incepit Francog. interpres.

231. *Εἶσω* omitti poterat. Nam *εἰσίναι* per se est, ingredi in aliquem locum. vid. 249. Sed etiam Matth. 26, 58. est *εἰσελθεῖν εἰσω*. *Fisch.* Brunck. edidit *ἴσω*. Inuern. e suis codd. *εἶσω*, ut in edd. plerisque, restituit; quanquam negari non potest, recentioris et mollioris Atticismi esse *ἴσω*.

232. *Ἀντὴ εἰς*. Ita cum codd. Doru. et Bodl. veteres edd. cunctae: male Portus in G. *Ἀντὴ ἴσω*, quem non debebat sequi Kusterus [Bergl. *Ἀντὴ ἴσω*, *Fisch.* *Ἀντὴ ἴσω*]. Suidas etiam recte in *Δικαίως καὶ ἀδίκως*. *Hemst.* *Χρηματὶ* est h. l. pecunia. v. Proluss. *Palaeph.* p. 22 f. *τῆμερος* Att. dictum est pro *σήμερον*. v. Moeris [p. 364. *Pierf.*] *Fisch.* Neglecto Atticifino in membr. *σήμερον*. *Brunck.*

233. *καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως* qua iure, quaque iniuria, *Te-*rent. [Andr. I, 3, 9. vbi Bentl. edidit *qua me ini.* quem Both. sequitur] i. e. quocunque pacto, quovis modo, *Andocides* Orat. I. h) *κακίως ποιεῖν ἐν παντὶ τρέπον καὶ δίκαιως καὶ ἀδίκως*. V. in *Eqq.* 256. et 795. item in *Acharn.* 372. *Bergl.* Ita si haec verba accipiantur (*quacumque ratione*), non pugnare ea cum illo loco, vbi suam probitatem laudat *Chremylus*, monet *Girard.*

234. ff. *Ego vero inuitissime sane intro semper domum alienam; nihil enim boni vnquam mihi ibi contigit.* *πάν* cohaeret cum *ἄχθομαι*, et hoc verb. propr. significat, onere, pondere, premor, granor; deinde aegré fero, doleo; piget me; sed Participiis iunctum reddi potest *Aduerb. inuite*, haud libenter. Verbo *ἀπολαύειν* iunctum est nomen *ἀγαθόν*, quia ponitur in utramque partem, sensu bono et malo i), de rebus laetis et tristibus. v. *Ignf.* et *Hemst.* ad *Lucian.* T. I. p. 101. f. et *Albert.* ad *Hef.* I.

A) Statim ab init. orat. de myst. Add. ib. p. 67. T. IV. *Orr.* *Grr.* *Reisk.*

i) *πᾶν* et *ἀγαθόν ἀπολαύειν* ex *Isocr.* [Or. de Pac. T. II. p. 322. *Aug.*] et praeterea *Ael.* V. H. 2, 51. 4, 9. laudat *Münt.*

p. 469. αὐτοῦ id. est quod ἀντίθι, *καθ' ἑαυτὴν*, ibi *h*), nempe in aedibus alienis. *Fisch.* Εἰς οἶκον. [pro *ἐς οἶκον*.] sola Flor. et cod. Doru. qui post ἀλλοτριῶν interpungendo πάντων connecti debere docet cum ἀχθομαι. Pro ἀγαθὸν mendose cod. Doru. ἀγαθῶν. Super αὐτοῦ adscriptum habet τὸ εἰσερχομαι. *Henist.*

237. Εἰς Φειδωλόν. Quamvis sic habeant omnes, quas videre mihi contigit Edit., nec variant Mss.: puto tamen mendum huic loco inesse scribique debere εἰς Φειδωλόν, subintelligendo οἶκον, quae ellipsis, ut notum est, Atticis est frequentissima. Sic Nub. 981. *ἐς κειρανοῦ*, 992. *εἰς ὄρεσσίδος*. Cf. ad 242. *Kuster.* Attice, fateor, sed numerorum suavitatem [propter hiatum] tollis. Sana lectio est, Φειδωλόν, ut apodosis sententiae probat v. 242. *καταπλῆγ*. An et ibi repones *καταπλῆγος ἀνδράκων*. Lege ergo, *ὡς Φειδωλόν*, ut tu mox eleganter *ὡς καταπλῆγ*. *Bentl. l.* Seruauerim ego potius lectionem receptam: non enim minus recte et eleganter dicitur εἰσερχομαι εἰς τινά, quam εἰς τινός. Sic Act. 16, 40. *m*) εἰσῆλθον εἰς τῆς Λυδίας (coll. v. 15). Quin immo hoc docuit ex Lysia Budaeus Comm. L. Gr. p. 110. *Lamb. Bos. Anim.* ad scriptt. gr. p. 4. *L.* Simili plane modo Lysias Or. de bonis Aristoph. [T. V. p. 626. *Reisk.*] εἰσελθὼν ὡς [ita enim pro εἰς reposuit *Reisk.*] τοῖς πατέρα τοῦ ἐμοῦ. Ilaeus de heredit. Apollodori [p. 168. f. T. VII. *Orr. Gr. Reisk.*] ἐλθὼν ὡς [nam ita ibi quoque pro εἰς dedit *Reisk.*] τὴν ἐμὴν μητέρα. Aeschines de fals. legat. [T. III. p. 294. *Reisk.*] εἰσέλθων ὡς [nam ita ibi etiam pro εἰς nunc legitur] Φιλίππων. Phalaris Epist. 64. [imo 66. f. ep. 94. ed. *Lennepe*. ab init.] εἰς ἐμὴν κοίτην στήθει τοῦ ἐλέγους. *Synefius* Ep. 108. *ὡς χρησάμενος αἰετῶν*

k) Ita etiam accepit *Gir.* quum alii ab αὐτῷ scil. τὸ εἰσελθὼν ἐς αὐτὸν repotierint.

l) *Bentleio* assentitur *Hotibius* *Lect. Arist.* p. 14. conferri tamēn iubens *Reiz.* de prof. Gr. acc. inclinatione p. 57. f. p. 56. f. ed. *Wolf.* qui et ipse ibi conferendus est, qui quidem docent, ἐλθὼν εἰς τινά recte dici, quando quis domum alicuius venit, ὡς aut πρὸς τινά quando ad eum venit, ubiqueque potestatem eius conueniendi habuerit.

m) ubi vid. *Albert.* in *Obss. philol. Cact.* locum hunc iam laudauerat *Eckard.* *Obss.* ex *Plat.* p. 20. f. qui et ipse vulg. locutionem tuetur.

δοι εἰς τε η.). Et Comicus noster Auu. 619. εἰς Δελφούς — εἰς Ἀμμωνίαν ἐλθόν. Bergl. Illam lectionem [quam Benti. commendauit] ὡς Φειδῶλον repraesentant Fl. et l. anni 1540. Gratulor Fracino, qui suae coniecturae, nam vet. librorum nullus adsentitur, tantum nactus fuerit suffragatorem: nostrae tamen adnotationes ostendunt mouendam non esse receptae lectioni controuersiam. Hemst. Brunck. in Φειδῶλον edidit. Pro εἰς in cod. Doru. legitur ἀν, quod alia manus refinxit in ἔν.

εἰς Φειδῶλον est in domum autari. Nam Φειδῶλος est auarus, tenax, cupidus, qui etiam σφιγξ et μικρολόγος dicitur. (cf. Theophr. Char. 10.) Hoc docent primo attributa 238 — 41., deinde oppositum παραπληξ 242. Add. Hefych. Moeris ibique Pierl. p. 388. Ductum autem est hoc voc. a v. Φεῖδομαι, vt ἀμαρτυλός a v. ἀμαρτάνω, cuiusmodi Adiectiua studium indicant et assiduitatem actionum eorum, quae verbis significantur. Fisch. Nimirum Schol. et Girard. perperam repetierant a Φεῖδομαι, et δοῦναι, quasi Φειδῶδης dictum fuerit.

238. κατέρυξεν. Non primus [ita scribendo] metro consuluit Kusterus, sed dudum ante Fracinus in Fl. Edd. reliquae κατέρυξεν. Cod. Doru. deprauatus κατερύξας, quod tamen emendatum interpretatione adiecta κατέρυξας. Idem sequente versu male mutat ordinem: φίλος ἀνδρ. Hemst. Cf. Lucian. in Tim. p. 84. f. ed. Amst. [c. 15. p. 125. T. I. Reiz.] Kust. defodit, h. e. defodere solet, pecuniam, quam mecum illuc attuli, in terram, quod Matth. 25, 18. dicitur ἔρυξεν ἐν τῇ γῇ. Nam Aoristus vterque (vid. 244.) habet vim omnium temporum. Et κάτω additum est vt Act. 2, 19. ἐκί τῆς γῆς κάτω. Fisch. Additis vv. εὐδός, κάτω, κάτω, animum valde cupidum et indefessum, aoristo autem κατέρυξεν diligentiam recondendi, exprimi, censent Girard., vt v. sequ. verbis χρητός, φίλος, μικρόν, ἀργυρ. tenacitatem.

239. χρητός vilis, h. e. bonus, probus, i. e. aut frugalis, aut iuuans, quod appositum non parum auger turpitudinem auaritiae. Fisch. ἀνδρῶντες esse i. q. tu, aliquis, monet Eckard. p. 22.

- n) Ex Aelian. V. H. 12, 1. de βοοῖδα τὸν μέγαν ἔσεν ὁ δὲ ἀδίδι Μυνο.

240. Brunck. ex ingenio repofuerat: αἰτῶν τι παραλαβὴν μικρὸν ἀργυρίδιον. Sed retractauit factum hac animadverfione: „Repone, vt est in impreffis omnibus: αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρ. vel μικρὸν ἀργ. quod perinde est o). Vbi vides μικρὸν priori producta, iuxta obferuationem ad v. 147. Ea est ipla lectio duorum codd. In B. λαβεῖν τι μικρὸν. Cur mihi innouare in mentem venerit, duae res in caufa fuerant. Primo recepta lectio 147. Nondum obferuaueram in μικρὸς ſemper produci apud Comicum¹⁾ quod illi peculiare est: nam Tragicos ne memorem, Memandro etiam corripitur, vt in hoc verfu e Superſtitioſa (Grot. Excerpt. p. 715.):

σικρὸς γὰρ ἦν· οὐ δὲ μικρολόγος οὐ θύλακ.

Deinde diuerſam in membr. repereram ſcripturam αἰτῶν τι λαβεῖν μ. α. Magis mihi placebat encliticum τι ſic poſitum, quam in caefura; vnde ſuſpicatus ſum, excidiſſe praepoſitionem verbi compoſiti: meo itaque, *ſed plus quam dubito*, Marte verſum expleui. Nunc vero agnoſco, male me conieciſſe, membranarumque ſcripturam eo tantum nomine vitioſam eſſe, quod in ea duae voces tranſpoſitae fuerint. Brunck. Recte igitur vulgatum e ſuis codd. reſtituit Inu. — τι μικρὸν idem eſt, quod πάνν, μάλα μικρὸν, vt v. 212. τὸ ἀγμάδιον. Fiſch.

241. ἔκκετος. In Nub. 1234. Andocid. de Myſt. Ἀλκιβιάδου — ἐξάρου ὅτος [p. 6, 13. ed. Reisk. T. IV. add. p. 66, 12.]. Sophocles Antig. 441. ἄπικτος δ' οὐδὲν καθ' ἑαυτο. Bergl. ἔκκετος ἐστ. Sic Nub. 193. ἔκκετος οἶμαι. Atticis nempe familiaris locutio, nec poetis ſolum, ſed oratoribus etiam. Antiphon Or. XIV. p. 113. ὁ δὲ διὰ τίλους ἔκκετος ἦν, et ἐξάρου ὅτος Andocid. Or. I. p. 175. Lyſias, ἔκκετος ἦν, Or. I. p. 105. Demoſth. vero adu. Phorm. p. 544. ἔκκετοι εἰς et p. 545. ἔκκετος γινόμενοι, ac alibi. Sic Theophr. περὶ ἀπικ. (c. 18.) ἔκκετοι γινέσθαι. Ἀπικτον eodem ſenſu adhibet Antiphon Or. I. p. 28. πάντην οὐκ ὄντων ἄπικτον²⁾ mox: εἰ δὲ ἄπικτοι γίνονται. Spanh. Cf. Heſ. et Gloſſ. vett. in ἔκκετος. ἔκκετος ἐστὶ μηδ' ἰδὲν κένετος eſt, negat ſe vnquam fuiſſe diuitem, queritur ſe eſſe inopem, dictumque vt 59. μανθάνεις, ὅς φησιν οἶμαι. Fiſch. Vim

o) ἔκκετος reponendum eſſe in Attico poſita vbiſcumque per motum liceat, recte monnit Hotibius Lect. Ariſt. p. 14.

singularem in praepp. *δε*, vnde voc. compositum est, quaerunt Girard. et Munt.

242. *οἱ παραπλήγ'*. Et hunc locum imitatus est Lucian. Timon. p. 81. f. ed. Amst. [c. 12. p. 120. T. I. Reiz.] Caeterum pro *οἱ παραπλ.*, vt priores Edd. habent, auctoritate Mss. Vatic. U. et Arundell. reposui *οἱ*, quod Atticis idem aliquando significat, quod *πρός*. Graece enim non dixeris *εἰσελθεῖν εἰς ἀνδρῶν τινα* p), pro, domum alicuius ingredi, sed vel *εἰς ἀνδρῶν τινός* per ellipsin voc. *οἴων*, vt monuimus etiam ad v. 237. vel vt hic *οἱ*, i. e. *πρός ἀνδρῶν τινα*. Sic latine dicere possis, ingredi ad diuitem, i. e. domum diuitis, non vero, ingredi in diuitem. Et in lingua nostra vernacula dicimus: Zum reichen Mann eingehen, gr. *οἱ* (vel *πρός*) *πλουσίον εἰσελθαι*. Kustl. Edd. pristinae *οἱ*, non *οἱ*. Subauditur (ad voc. *παραπλήξ*) *διανοῖαν*. Aesch. Epist. II. *παραπλήξ τὴν διάνοιαν ὤν*. Potest etiam subintelligi vox *φρήν*, aut similis: hinc *φρονόπληκτος* Aesch. Prom. 1053. Idem est *παραπληγμένος* Lyf. 833. Bergl. Quamuis supra retinuerim *οἱ* *φειδ.* hic tamen, vt Kustero morem gererem, non tam persuasit Fl. I. a. 1540. et Farr. [siue potius Ed. Ven. in 8. a Kust. collatae] auctoritas, in quibus Edd. solis inuenitur *οἱ*, quam cod. Doru. binis a Kust. laudatis accedens q); quem consensum non insuper esse habendum duxi: nihil enim vetat, quo minus Aristophani, qui prius dixerat *εἰς Φειδουλόν*, hic liberum sit, vsurpare *οἱ* *παρ.* r). Exponit autem *παραπλήγῃ* Doru. *μανικόν*. Hemst. Nicander Alexiph. 160. *παραπλήγῃ δ' ὄτε βάκχῃ*, prout Cyrillus adu. Iulian. IV. p. 129. Bacchum *furientem* vocat *τὸν παραπλήγῃ Διόνυσον*. Sic Soph. Aiac. 220. *παραπλήκτῃ χειρὶ*, vbi vet. Scholl. *παραπλήκτῃ τῇ μανικῇ*. *παραπλήξ γάρ ὁ μανικός*. Add. Hef. in *Παραπλήξ* et *παραπλήξια*. Spanh. *παραπλήξ* propr. significasse videtur eum, qui fila lyrae male et perperam pullaret, ita vt sonos ederent discrepantes s); deinde ita dictus est *cerritus*, *vacerratus*, vecors, mente alienatus, insanus; denique, quicumque

p) Sed vidd. antea notata.

q) Neque Inn. e suis varietatem notauit.

r) Poëtam dixisse *οἱ* π. vt auribus inferiret, consuit Fisch.

s) Ita etiam Girard. ad h. l.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

ea facit vel dicit, vt videatur infans esse. H. l. indicat hominem prodigum, luxuriosum, profusum, nam opponitur *φειδωλῷ* et dicitur esse aleator et scortator. *Fisch.*

243. *πόρναι* sunt fornicariae (Gl. vett.), meretrices olente in fornice stantes (Hor. Serm. I, 2, 10.). v. Salmast. de foen. trapez. p. 141. ff. Nomen habent inde, quod corpora vendunt pretio, *πορνῆν* enim est i. q. *πωλεῖν*. *κύβη* sunt *tesserae*, vt *ἀστράγαλοι* tali: tessleris ludebatur tribus, sed astragalus quatuor; tesserae habebant latera sex, tali quatuor. Vnde *κυβία* est *alea*, lusus tessellarum, et *κυβίην* aleatorem esse, quo de genere lusus praeter Senstlebenii et Pauli (de Pauw) libros de Alea, potest Io. Meursii Graecia ludibunda in v. *Κυβία* et Suterii Palamedes (LB. 1625. 8.) legi. Aleatores autem fuisse etiam Athenis contentos, e Xen. Mem. I, 2, 57. et Theoph. Char. 6. intelligitur. *παρὰβάλλειν* dicitur propr. de iis, qui pabulum iumentis, bestiis cibum, obiciunt; (Hom. Od. 4, 41. Il. 5, 369.), sed ponitur etiam de iis, qui aliquem alteri committunt et tradunt. Plutus igitur dicitur *πόρναις* et *κύβητι* *παρὰβάλλισθαι*, [obiici, exponi] quatenus opes, quas secum attulit, ab homine prodigo scortis et alcae temere impenduntur. *Fisch.*

244. *γυμνός* est nudus, exutus opibus, inops, vti etiam *γυμνολός* dicebatur, v. Hef. h. v. t) *ἐκείνους* dicuntur, qui eliciuntur aliquo loco, et aor. significat: *elicior* scil. *παρ' ἐκείνου* v). *θύραξ* in lingua Att. idem valet quod *ἔξω* in communi, *foras*, vt 956. v. Moeris [p. 185. Pierf.] Hef. et Etym. M. *Fisch.* v. Suid. in *Ἀκκρήτι*, Pollux 2, 3, 33. Apud Suidam (*ἐξίπτεον*) minus recte vertitur, *elictus* sum, pro *elici* solet. Ita enim vtuntur Graeci aoristis. v. Graev. ad Hef. Epy. 184. Sic paulo ante *κατώρυξτε*, *desodere* solet. *Duck.*

ἐν ἀκκρήτι χρόνῳ. Apud Lucian. aliquoties, vt in Timone ac Ioue Confut. x) *ἐν ἀκκρήτι χρόνῳ*. Quod vna voce *ἀκκρή* est ab Atticis dictum. Eutmoeris [Moer. Attic. p.

t) Plutus sibi assumit, quod prodigis euenit. *Girard.* *γυμνός* et plane nudum, et detrita velle indutum, et veste exteriori destitutum, docet Bekard. p. 22. f.

v) Demosth. [de Cor. p. 290. T. I. Reisk.] *οὐδὲν καὶ ναὶ μετ' ἐκείνους ἐκείνους*. *Mant.* [Add. Reisk. Ind. Demosth.]

x) v. Reiz. Lex. Luc. p. 15. et Hemst. ad Luc. I. p. 105.

43. vbi v. Pierf.] hoc voc. explicat μικρόν. Quomodo etiam ακαρή Nost. Nub. 496. Vesp. 536. 605. vbi Scholia similiter ακαρή pro βραχύ, ὀλίγον, non vt ibi hactenus, οἰκτρον. Demosthenes adu. Polycl. p. 674. ὅτι οὐδ' ἀκαρή δαείσσει. Vnde ap. Hef. Ἀκαρή (non ἀκαρῶ), βραχύ, ταχέως, et similiter ap. Harpocr. Ἀκαρή, ἀντί τοῦ μικρόν. Alexis vero Comicus ap. Athen. XII. p. 552. τραυδὲς ἀκαρῆς, vbi prior vox obsceno sensu dicitur, vt Nost. Lyl. 726. Spanh. In Gloss. Graeco-latiniis ἀκαρῆς explicatur momentum, et ἀκαρῆς momentarius. Ductum autem est hoc voc. a κέρταθαι, tonderi, et propr. dicitur de pilo, qui adeo brevis est, vt tonderi et defecari nequeat. v. Schol. et Etym. M. Itaque ἀκαρῆς χρόνος est tempus breuissimum, et ἐν ἀκ. χρό. momento (Liu.) i. e. celerrime. Dicitur etiam absolute ἐν ἀκαρίῳ, h. e. Hef. auctore, ἐν ῥιπῇ (quod I. Cor. 15, 52. legitur.) Fisch. Versum hunc citant Etym. et Suid. V. Ἀκαρῆς. Kust.

245. Ante μετρ. γὰρ κ. τ. λ. intelligi debet ποιῶμαι, credo, recte. Sic apparet, quo pertineat γὰρ γ). Scilicet partes eiusmodi vocis agit in sermonibus nutus et gestus corporis. Cf. 252. ἀνὴρ μέτριος est vir moderatus et temperans, h. e. neque sordidus, auarus, neque prodigus, profusus. ἐπιτηγχανεῖν μετρίου ἀνδρός est, venire in aedes viri moderati, quatenus illud sit casu et fortuito. Fisch.

246. Senf. ego vero fere semper sum talis. τοῦτου τοῦ τρόπου (his moribus, huiusmodi) explicatur v. 247. f. add. Hef. in τρόπος. Fisch. Citat Tho. M. V. Ποῦ. Kust.

πας. Accentum, quem seruant Edd. omnes (πᾶς), expunxi; nam veram super h. l. sententiam dixisse mihi Devarius [p. 330. f.] videtur, vbi agit de part. πᾶς. Cod. Doru. omitendo πᾶς versum fregit; tum οἷμ' αἰ. Hemst. Eum tacite sequuti sunt Br. et Inu., et iam Bergl. monuerat, πᾶς non esse interrogatiuum, sed cum αἰ. iungendum, pro αἰ. πᾶς. Fisch. monuit, Scholiasten legisse πᾶς, quum esse θανυστικὸν dicat, tum vero post αἰ. interrogationis notam poni debere; at a persona Chremyli admirationem h. l. alienam esse, et interrogationis figuram tollere omnem orationis seriem; contra vero πᾶς ita ab Att. indefinite poni, vt respondeat Lat. particulae fere, vt Aesch. Socr.

γ) Reddi omnino potest: nimirum.

2, 17. [Ael. V. H. 12, 1. Münt.], ita autem apte cohæ-
rere Chremyli orationem, eiusque personae apprimè con-
venire.

247. f. Verbum *χαίρει* iunctum Participiis reddi potest
Aduerbio *libenter*. *φειδόμενος* 2) *ὡς οὐδὲν ἀντὶ* est longe
parcissimus, quod circuitiōnis genus Latini a Graecis ac-
ceperunt; elegantia eius existit inde, quod rem ita expri-
mit, ut eius magnitudo magis aperta pateat. v. Valcken.
ad Phoen. p. 537. *πάλιν* est *rursus*, *retro*, *e contrario*.
ἀναλίσκειν absolute positum pro, *ἀναλίσκειν τὰ χρέματα*,
sumtus, *impensas*, *facere*: et *ἀναλῶν* etiam videri possit
Praefens esse, quia praecedat *φειδόμενος*, et *ἀναλίσκειν* tem-
pora sua ducit ab obsoleto *ἀναλῶν*: tamen puto Futurum
esse. Nam Attici delectantur, hoc in genere verborum,
Futuris, et Futurum interdum sequitur Praefens. v. ad
Plat. Phaed. 58, 19. 65, 26. *τούτου* referendum est ad *τὸ*
ἀναλίσκειν α) et verba *ἥντι ἂν τούτου δῖν* verti possunt: in
tempore, *re ita ferente et postulante*. *Fisch.*

249. f. *εἰσὶναι* *ire intro*, in domum. vid. 231. *ὡς* est
nam, quippe, vel quod. Articulus in verbis *τὴν γυν. καὶ*
τὸν νόον non est superfluous, ut Schol. praecipit, immo ne-
cessario requiritur, ut oratio sit perspicua; nam, eo subla-
to, obscurum est, utrum *σὲ*, an *γυναικᾶ* et *νόον* sit subiectum
orationis. *Fisch.*

251. *πεῖθόμεν* b) i. e. *credo*, te magis amare me
quam filium; *credo*, te diuiciarum amantioverem esse, quam
filii. Hoc *χαρίστους* dictum monet Schol. Scilicet Chre-
mylus ista oratione usus erat, ut Plutum eo magis moue-
ret, sed hic ita accepit, ut Chremylo cupiditatem pecuniae
exprobraret. *Fisch.*

2) In Doru. cod. hoc part. explicatur *ἀφιλολογώμενος*. *Perpe-*
ram in uoun. edd. verba *ὡς οὐδ.* *ἀντὶ* parenthesis notis sunt
inclusa.

a) Perperam enim *Gir.* et *Münt.* ad utrumque *φαιδόμεν* et *ἀ-*
λέμεν referunt.

b) Ambiguum esse poterat, utrum diceret: obsequor tibi, me,
fidem habeo. Cael. ironice hoc dici a Pluto putat *Gir.*,
nam si serio a Chremylo dicta putasset, statim abiturum Plu-
tum fuisse.

252. τί γάρ — Ita fere Eurip. Iph. Aul. 1395. τί γάρ τῷ λαῷ οὐκ εἶποι τις ὧν. Bergl. ἀπὸς σί, coram te, te audiente, vt nos, bey dir. Fisch. Nunc Chremylus et Plutus domum intrant.

253. Redit in scenam Carion cum senibus ruricolis, quos conuocare iussus erat 223. I., paullo tardius incedentibus. Incipit hinc actus secundus eiusque I. scena in edd. vulgg. Francogallus interpres hic constituit initium tertiae actus primi scenae. Praefixum in plerisque edd. erat: Τετράμετροι ἰαμβικοὶ κατυληκτικοί· Δίμετροι Ἀνακρεόντιοι καὶ ἄλλοι τοῖσι.

ὦ πολλὰ κ. τ. λ. Sensus: vos, qui saepe easdem cum domino cepas syluestres esitauistis, amici et populares, laboriosi, agite, properate, festinate; neque enim tempus est cunctandi: immo summam nacti estis opportunitatem, quam dimittere non debetis. πολλὰ (κατὰ πολλὰ) habet vim Aduerbii πολλάκις, saepenumero, vt Rom. 15, 22. et part. ὅθι respondet part. Lat. vtiq̄ (nostr. gar). Datius τῷ δεσπ. c) pendet a pronom. ταυτῶν (h. e. τὸ αὐτό, v. Moer. V. ταυτό). Θύμον (quod etiam in Mascul. genere laudant Grammatici vett., v. Schol. ad 283. et Suid. in Θύμος) Hesf. interpretatur τὸ σκόροdon allium, sed alii Grammatici (Schol. ad 283. Schol. Doru. h. l. et Moschopul. Ecl. Att. h. v.) tradunt Θύμον in lingua Att. idem valuisse, quod in oratione Graecorum communi βολβός et ὄρρισκρομμυον, h. e. cepa agrestis, syluestris. Hae cepae Athenis erant cibis hominum tenuium et inopum, id quod praeter Scholl. docet locus Antiphanis Athen. 2, 19. p. 60. Add. Lucian. Tim. c. 56. p. 173. T. I. et Ern. ad Call. fragm. 261. p. 533. — Hor. Epp. I, 12, 21. Itaque ὦ τῷ δεσπότῃ ταυτῶν θυμὸν φάγοντες est, vos qui in eadem cum hero meo inopia vixistis. Fisch. Citat Suidas V. Θύμος. Kust. Glossae: Thumum. Herba apibus grata. Virg. [Ecl. V, 77.] thymo pascentur apes. Hesych. exponit σκόροdon, allium, qui cibis est conueniens gregi rustico, qualis iste est, quem hic adducit seruus. Virg. [Ecl. II, 11.] Horat. Epod. 3. [v. 3.]. Videtur autem Comicus alludere ad voc. θυμός animus, ira, respiciens ad illud Homericum: ὃν θυμὸν κατέδωκεν. Bergl. Cod. Doru.

c) Girard. et Münt. subintelligebant ἔγωγε.

Φαγόνται θύμον* sed versus praecedens deterius est corruptus, neque operae pretium est illas aberrationes cognoscere, quae nihil adiumenti ad probabilem aliquam coniecturam sint collaturae. *Hemst.* Caue Kustero fidem habeas ταυτὸν accipienti pro τὸν αὐτόν. Ex hoc enim versu in indicem suum retulit ταυτός, quae vox est plane barbara. ταυτὸν valet τὸ αὐτό. Vt τασσῶν et τασσῶ in neutro dicitur, sic ταυτὸν et ταυτό. v. Nub. 674. Av. 400. Duplici autem genere effertur ὁ θύμος et τὸ θύμον. *Brunck.* Errorem eorum qui ταυτὸν pro τὸν αὐτόν et θύμον in masc. genere acciperent, notauerat iam *Girard.*

254. Φίλοι scil. τοῦ δεσπότου. *Münt.* Citat Tho. Mag. V. Δημόται [p. 207. Bern.] *Kust.* δημόται sunt populares (Ter. Eun. 5, 9, 1. Adelp. 2, 1, 1.) h. e. qui sunt de vno eodemque populo, pago. Scilicet Attica diuisa erat in certas ciuitates (δήμοι, populi, Cantons), a quibus ciues Atheni nominabantur, ut ciues Romani a tribubus: nam ciues Atheni. descripti erant tum in φυλὰς denas; φυλὰς quaeque habebat certum numerum δήμων, de quibus Atticae populis et pagis exstat libellus I. Meursii, L. B. 1616. 4. et Paralipomena ad eum vna cum Excerptis e Sponii Itinerario de pagis Atticis vulgavit Graevius 1684. 4. d). Nomina habebant fere ab opidis et vicis ibi positis. Intell. h. l. populares Chremyli, heri Carionis, quos Carion vocat τοῦ πενήν ἑρατῆς, h. e. laboriosos. *Fisch.* φιλοπόνου, φιλέγγου *Girard.*

255. ἰγκονεῖν verbum poetis Atticis vsitatum pro, accelerare, properare, ut Ach. 1088. ἰγκόνει, vbi Schol. σπεύδει, et circa finem Concion. κίνισαι. Sic Aesch. Prom. 961. ἰγκόνει πάλιν, prout eodem sensu alibi ab eo κινεῖται dicitur S. C. Th. 60. vbi veteres Critici κίνει ἰγέρει. Ita Soph. Ai. 526. χροῶμεν, ἰχονῶμεν, vbi in Schol. eadem huius verbi significatio redditur, quod qui festinant, puluerem excitant. Adde Eurip. Hec. 507. et praeter poetas Atticos, Apoll. Rhod. 2, 814. et 4, 66. *Spanh.* Glossae: ἰγκονεῖν, accelero. Metaphora ab Athleticis, qui ἐν κόνει, in puluere luctabantur; contra ἀκονεῖν, sine puluere. Eurip.

d) Legitur etiam T. IV. Thes. Antiqq. Grr. Gronouii. Add. the Antiquities of Athens by Iames Stuart, Nic. Revett — Volumine tertio, Lond. 1794.

Hec. 506. *σπεύδωμεν, ἔγκεινται*. vid. Auu. 1324. Ecclef. 490. et ibid. 290. *Bergl.* Sensus: *pergite, properate, festinate*; currite propere; nam ii, qui hortantur alios ad id, quod maxime cupiunt fieri, verba cumulare solent, neglecta copula. De v. *ἐγκεινται* v. Etym. M. et Hef. *Fisch.*

ὡς δ' καιρὸς οὐχὶ μέλλειν. Sic Ran. 1558. *καὶ μὴ μέλλειν* et Thesm. 667. *ὡς δ' καιρὸς ἐστὶ μὴ μέλλειν ἐν* et infra hui. fab. 1209. *οὐκ εἰκὸς μέλλειν*. Quae maxime h. l. et altero Thesm. parodia est e formula praeconum in sacris Graecorum agonibus, cuius meminit Lucian. Demonact. T. II. p. 872. [c. 65. p. 395. T. II. Reiz.] et quam *κρήνων πόδα* vocabant, nempe: *Ἄγει μὲν ἄγων τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίης, καιρὸς δὲ καλεῖ μηδέτι μέλλειν*. Ad quam praecorum proclamationem allusit Iulianus Imp. in Caesaribus [p. 14. ed. Heusing.] vt olim ad eum [p. 100. ed. Heuf.] vidimus, ac ante me viderat, vt ibi quoque attigi, Dion. Petauius. Eius etiam partem expressit Soph. Philoct. 466. *καιρὸς δὲ καλεῖ*. *Sphanh.* *μέλλειν* idem est quod *βραδύνειν*, cunctari, vt Act. 22, 16. c). *Fisch.* Tempus non est procrastinandi, et in aliud tempus aduentum vestrum profecturi. *Girard.*

255. Legebatur vulgo *παρόντας ἀμύνειν*, quod mendosum esse, quum dactylus in penultimo pede locum non habeat, sed trochaeus aut tribrachys, vidit *Bentl.*, ideoque corrigi voluit *παίρουντ' α.* vt *Frischlin.* vertit: quam occasionem vt arripiatis protinus etc. Hef. *πέρωντα· παραχρημα, εὐθείας, παρωντικά*. Sed *Lamb. Bosius Anim.* p. 5. faciliorem medelam, a Kust. etiam in marg. libri sui notatam, ab Hemst. receptam, proposuit: *παρόντ' ἀμύνειν*. De choro enim, inquit Bos., Comici in eadem periodo modo in Plurali, modo in Sing. loquuntur; et *παρόντα ἀμύνειν* significat *praesentem adesse*, vt Eurip. Rhel. 610. Hemsterhusium sequuti sunt Brunck. et Inu. etñ, monente Br. libris omnibus refragantibus, in quibus est *παρόνται*. Ad *παρόντα* Br. subintelligi *τινά* vel *αὶ* monet, et Chorum etiam v. 281. utroque numero in eadem phrasi vti. Bosii emendationem probauit etiam *Fisch.* sed *παρόντ'* accepit pro Duali *παρόντι*, posito vt saepe (v. Arnald. Lect. Gr. p. 189.) loco Pluralis, et Grammaticum, qui hoc docere

c) Demosth. locum ex or. Phil. IV. laudat *Münt.*

voluerit, adscripsisse *ae*, qua syllaba imperiti librarii dei i-
de ipsum poetae contextum auxerint.

ὁ καιρὸς ἐστὶν ἐν' αὐτῇ τῇ ἀκμῇ. Soph. Elect. 21.
οὐκ' ἐστὶν οὐκ' ἐν καιρὸς ἀλλ' ἔργων ἀκμή. Eurip. Phoen. 1011.,
ἤλθον ἀκμὴν ἐν' αὐτῇ. (Horat. venimus ad *summum fer-*
tunae). Aliquando ἀκμή simpliciter pro occasione. E-
urip. Hec. 1042. ἀκμή καλεῖται Ἐκάβη παρῖναι, qui locus val le
similis est Aristophaneo. Aesch. Pers. 407. κοῦκ' ἐστὶν ἡν μὲν
λεῖν ἀκμή, Soph. Ai. 818. χωρῶμεν, ἰσχυρῶμεν, οὐχ' ἔδει κε
ἀκμή. Idem Philoct. 12. ἀκμή οὐ μακρῶν λόγων. Eurip.
El. 275. οὐ γὰρ ἀκμή. Ibid. 684. σελήνη δ' ἀκμή. V. in
Aug. 1637. notata. Bergl. ἀκμή propr. est *micro, cus-*
pis, acies. v. Gloss. vett. Deinde ita dicitur id, *quod*
summum est in re quaque; et refertur vel ad *poma*, ita
vt significet *maturitatem* (vt ἀκμάζειν Apoc. 14, 18. est
inaturefcere) vel ad *aetatem*, ita vt indicet *florem aeta-*
tis, pubertatem (vt πᾶρθενος ἀκμαία est virgo matura viro,
quae etiam ὑγία et ἐν ἀκμῇ γάμον vocatur) quum ὑπέρτατος
I. Cor. 7, 36. sit *exoleta*, v. Suid. v. ὑπέρτατος) vel ad
aliam rem *quamvis*, ita vt declaret *articulum tempo-*
ris f) h. e. momentum temporis rei gerendae opportu-
num; summam rei gerendae facultatem; occasionem com-
modissimam et maxime idoneam. H. l. refertur ad tem-
pus: adest ipse temporis *articulus*, commodissimam nacti
estis ditescendi occasionem. Ἀμύνειν pr. est *propulsare*,
deinde *opem ferre, succurrere*. v. Kuster. de V. M. I,
34. H. l. ἀμύνειν τῇ ἀκμῇ, occasionem ditescendi amplecti
eaeque vti. Nam qui eam amplectitur, ei quali succurrit g).
Fisch. Versum hunc cod. Doru. in marg. praefert, et
habet Ἄλλ' ἐστὶν ἐν' αὐτῇ etc. Hemsl.

257. Senex Iolaus ap. Eurip. Heracl. 734. οὐκοῦν ἔργου
μου κῆλον αἰετὶς ἐκτελεῖται; cui seruus: ἔργον δοκούντων μᾶλλον ἢ
σπεύδοντά σοι. Bergl. Ὀρμῇ est *concitare, impellere*,
sed ἔρμῃσθαι se *impellere*, h. e. vel *proficisci*, vel *ire*,

f) Ita Hesiod. ἀμὲν καλεῖται, καὶ καλεῖται. Dicitur etiam supremus
gradus, vt Ael. V. H. 2, 10. ὁ ἀμὲν τῆς εὐρυχίας. Dicitur mo-
do ἀμὲν καὶ τοῦ, modo καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ. Munt.

g) Gr. ἀμύνειν interpretatur *congregari, conflictari*. Male.

pergere, vt h. l. *προθύμως* cohaeret cum part. *δρμυμ.* h) et reddi potest *sedulo, alacriter*; et *πάλαι* arbitror verti posse *iam, iam dudum*. Nam praeter Schol. etiam Phauorinus ex Eustathio animaduertit, ap. Atticos inprimisque Arist. ita *πάλαι* de tempore admodum breui dici. Scilicet senes illi coeperant, conspecto Carione eminus, ad eum pergere i). Legitur ita *πάλαι* Marc. 15, 44. vbi Codd. nonnulli *ἤδη*. Neque Latini aliter vtuntur particulis *iam dudum*. v. ad Plat. Phaed. 27, 2. *οὐκοῦν* [vt olim legebatur, posito post *ἤδη* puncto] est *atqui*. Atque ita vertit Frischlinus; etiam Deuarius p. 292. sic interpretatur, sed suspicatur tamen *οὐκοῦν* legendum esse, vt Bergl. qui vertit *nonne*. Quae tamen suspicio iuauis videtur. Nam 261. Carion imitatur orationem senum, iis illudens. Ibi vero part. *ὅπου* impedit, ne legi possit *οὐκοῦν*. Itaque nec hic interrogatio locum habere potest, praesertim quum aliena sit a grauitate et aequanimitate senum k). *Fisch.*

258. *γέροντες ἄνδρες* sunt *senes grandaeui, decrepiti*. Nam vt *πρεσβύτες* dicitur, qui agit annum aetatis 53—64.: ita *γέρον* incipit esse is, qui transgressus est annum 64. v. Tzet., ad Hes. Epy. p. 143. et Δσπ. p. 212. Basil. ed. Sed Grammatici et ipsi etiam scriptores valde dissentiunt in definiendis verbis partium et actuum vitae humanae et aetatis. *ἀσθενεῖς* inualidi, infirmi. *εἰκός* *ἔην* est, vel, *credibile, verisimile est*, vel *par, aequum est*, recte *postulari potest*. Subint. *δρμυσθαι*. quantum recte *postulari et fieri ab inualidis potest*. *Fisch.*

259. *ἀξιοῦν* propr. est, *dignum, conueniens, consentaneum putare*, deinde *velle* (Theophr. Charr. 6, 2.), *postulare*, vt h. l. — *με*. Nam loquitur vnus senex nomine omnium. *ἴσως* *θαῖν* h. e. *vt ego aeque celeriter ac tu curam*. Atque sic recte intellexit h. l. Frischlinus [etiam

A) Participium hoc pro Infm. poni censet Gir. Esse autem *ἑμὰς* aliquid *facere properare*, vt Thuc. *ἑμὰς τὸν στρατίαν μάλλον ἐμμενναι*, monet Münt.

i) Sine potius cum eo iam abibant, paullo tamen tardius, vt pote senes.

k) Immo optime conuenit indignationi eorum, importunitate serui excitatae. Itaque recte Br. et Iuv. *οὐκοῦν* reposuerunt.

Gir.] nam vertit: *vt aequis passibus tecum curramus*. Sed Bergl. perperam interpretatus est: et tu forte vis, vt curram. In verbis *πρὶν ταῦτα καὶ φρ. μοι* Scholiaſtes in-eſſe monet hyperbaton; alii ſynchyſin vocant; quum pr. eſſe debucrit *καὶ ταῦτα πρ. φ. μ.* (idque, et quidem ante quam —) Atque ſic Friſchlin. accepit haec verba: nam vertit: *et hoc prius, quam nos certos reddas*. Certe non rara ſunt exempla huius generis hyperbati ſ. ſynchyſeos, praefertim in ſermonibus. v. Doru. ad Char. p. 259. et 319. ff. et nos ad Plat. Crit. 8, 1. Alii vt Bergl. *ταῦτα* iungunt cum verbis *ὅτου χάριν* κ. τ. λ. Prior ſententia mihi diſplicet, quia tum foret duplex hyperbaton, cuius generis exempla dubito an nullibi reperiuntur; et ſi *ταῦτα καὶ* dictum eſſet pro, *καὶ ταῦτα* 1), in primis part. *καὶ* careret ſenſu omni alio, quum tamen apertum ſit eam iunctam eſſe verbo *φράσαι* et valere *vel*, auch nur. Pronomen autem demonſtrativum ſere ita praemittitur vt verbis ſequentibus explicetur, vt 246. ff., et quum *ὁ τι* (*ὅτου προ οὗ τινος*) ſit Collectivum, recte dici poſteſt *ταῦτα ὅτου χάριν*, et Pluralis oſtendit, ſenem putaviſſe, cauſam, cur arceſſerentur a Chremylo, eſſe gravem et magnam. Senſus: ante quam, non expofueris, ſed *vel* oſtenderis, mihi hoc, cur dominus tuus nos arceſſat. καλεῖν habet vim Mediū, *Fiſch*.

260. *ὅτου χάριν* — Hic verſus mox iterum occurrit, mutata vna voce. Bergl. γ' ὁ δὲ σκ. [Ita ante Inu. legebatur.] Kuſterus mutavit (hic et aliis in locis, vt Hemſt. in Add. notavit) in χ' ὁ. Melius cunctis Edd. obſequutus fuiſſet, quae retinent γ' ὁ. γ particulae γε, praefertim in membranis, antecedens adſpirationem a ſolemni lege liberatur, vt a καὶ, cuius κ illo caſu ſemper in adſpiratam tranſit, diſcerni queat. Vid. 165. Hemſt. Librarium cod. Rau. oſtendit fortalliſſis coniunctio pronominum μοι et πρὸς, vt ſcriberet, quod Inu. in ordinem recepit ὁ. χ. μ' ὁ δ. ὁ. σ. κέλευσε δέυρο, pro vulgg. γ' ὁ δ. — κέλευεν ἡμᾶς. Ariſtophanem puto h. l. ᾤδε potius quam δέυρο ſcripturum fuiſſe.

1) Vt Girard. vult: Atque Reiskius quoque transponi verba iuſſit: καὶ ταῦτα πρὶν — ſed libris omnibus aduerſantibus.

261. Illudit Carion senem; nam I. vitur eadem orationis forma, qua iste vsus erat vid. 257. f. vnde οὐκ οὖν n) etiam h. l. est *atqui, πάλας iam, ὅπου ut opinor*, et λῆγε est loco Praeter. *ἔλεξα*, quia, qui semel aliquid dixit, neque retractauit, illud semper dicere videtur; 2. eidem exprobrat auditus grauitatem, incommodum senibus fere proprium. Nam αὐτὸς iungitur pronomini- bus personalibus, sine vlla emphasi; 3. ita respondet, vt senex non statim videre possit, cur dominus ipsos arceat; et reliquis senibus inopiam exprobrat. *Fisch.*

262. φησιν nuntiare me vobis iussit, et suo nomine ostendere, vt λῆγε Marc. 14, 14. ἀπαρταί omnino, ad vnum, omnes. ἡδύς ζῆν n) est *suauiter, iucunde, viuere*. ψυχρὸς βίος est *vita molesta, misera*, nam frigus corpori molestum est; talis autem est inopum vita. δύσκολος pr. *fastidiosus*, etiam *molestum* indicat, talis autem est vita, quam quis in laboribus agit, vt agricolae. Vtrumque vocabulum recte vno interpretantur Schol. et Suid. Nam refertur ad vnum ἡδύς. Βίον ἀπαλλ. ζῆσαι dictum est pro βίον ἀπαλλάττειν καὶ ζῆσαι. βίος et βιῶν atque ζῆν et ζῆν differunt ita, vt haec de vita animali, illa de rationali dicantur. v. Ammon. V. βιῶν et βίος. *Fisch.* Pro ἑμᾶς sola B. ἑμᾶς, typorum, vt opinor, vitio: ἑμᾶς cum ceteris edd. tenet cod. Doru. *Hemfl.*

264. Ἔστι δὲ δὴ τί; etc. sunt verba cupide quaerentis: quid vero? et qua ratione adductus o) dominus tuus hoc

m) Sed hoc quoque loco Brunck. et Inu. ediderunt: οὐκ οὖν α. δ. λῆγε; quum in al. edd. omnibus sit: οὐκ οὖν α. δ. λῆγε, εὖ —

n) ἡδύς enim cum ζῆσαι esse iungendum, etiam Gir. vidit. ζῆσαι ex Arist. Au. 705. laudat *Bergl.*

o) Ita etiam Gir. Nam est etiam alia haec verba interpretandi ratio, a Fisch. repudiata: et vnde, quomodo hoc, quod ille ait, fieri possit? i. e. haudquaquam credibile est, hoc futurum esse, nos opulentos fore; vti αἰδώς interdum pro αἰδομῆς dici Schol. Eur. Phoen. 1614. et Suid. monent. Conferri Tho. M. in h. v. et Deuarium p. 521. inbet Fisch. Rectius puto sic intelligi: quid tandem haec res sibi vult et vnde ea (existet, γυνάστει, scil. opulentia nostra), quam dicit? Nonn. edd. post *et* interr. notam ponunt, Br. et Inu. comma, διότι pro *causas illuc*, monstratis aedibus Chremyli poni, mouet *Gir.*

nobis nuntiari iussit? Sic fere Luc. I, 43. Nam *φρον* pertinet ad Chremylum (262.). *Fisch.*

265. Abundat *εχον*, vt *παιδεις εχον* ap. Lucian. Interpreter hoc ita accepit: venit adducens senem, i. e. *secum habens*, quod melius est, quam vt pleonasmus statuatur. Si pro *εχον* esset *αγων*, pleniora omnia forent, vt 284. *Duck.* Iungitur Partic. *εχον* aliis verbis ita vt reddi possit cum, vt 269. *σωρον* — *εχοντα* cum magna opum copia, Palaeph. 8. *αφικνεῖται πολλόν εχον στρατόν.* v. Proluff. Palaeph. p. 50. i. *δωρο* est *domum*. *Fisch.*

πρεσβύτερον. Illos tantum characteras memorat, qui Pluto huic cum plerisque senibus atque adeo cum praesente senum choro sunt communes, vt eos cauilletur; nam Plutus insuper et coecus et claudus erat. *Bergl.* *πόνηρος* p) nempe cum accentu in antepenult., non *κακοί*, sed *ἐπίκοι*, qui duram et laboriosam vitam agunt. Hes. *πόνηρος*, non, vt ibi, *πονηρόν*, *ἐπίκορον*, *κακοπαδῆ*, et *πονηρία*, *ἐπίκορία*. Vnde in Commentariis Eustathii in Ethica ad Nicom. p. 43. *πόνηρος*, *ἐπίκορος*. Quo sensu paullo post 361. *τοῦτι πονηρόν φαίνεται*. Ita ap. Ioseph. adu. Apion. II. p. 1074. *γυνή δὲ χεῖρὸν, φρον, ἀνδρὶ οἷς τὰ πάντα, καὶ ὁ πονηρία αὐτοῦ ἐστὶ ἀγαθοποιῶ γυναικὸς q).* Spanh. Dicuntur ita, qui erant agricolae, atque adeo laboriosi.

266. Consueto errore Cod. Doru. *φουῖον* et *μυδῶντα* *μυδῶντα* vero quamuis et Fl. praeferat, Scholiastae tamen librum habuisse *μυδῶντα* patet. *Ψουῖον* cum simplici *ο* scribit A. et hanc secutae plures Edd.; geminatur in Fl. et B., nec non in cod. Doru. illud vetustae membranae, hoc recentiores maxime probare solent. *Hemst.* *φουῖον* est *sordidus*, *squalidus*. Plutus ita dicitur, quia et corpus eius erat squalidum (v. 84.) et pallium sordidum. Nam *φύποι*, *φουῖον*, *φουῖον*, *φουῖον*, usurpantur de sordibus corporum et vestium. Sic Hom. Od. VI, 59. 87. 93. Ael. V. H. 14, 10. Iac. 2, 2. Theophr. Char. 10, 4. *Κυφίς* est in-

p) Ita h. l. in omnibus est Edd.

q) cap. 24. p. 486. T. II. Hauere. Sed verba *καὶ ὁ φρον. α. ὅν. 47. γυν.* (quae Spanh. reddit: et omnis viri sollicitudo est, vt mulierem beneficam reddat), eiecit Hauere., quia vetus interpres ea non agnoscit, et haud dubie ex Ecclef. 42, 14. petita sunt.

curuus, cernuus, in terram pronus, Hef. h. v. Gloss. vet. *κύβης, cebulus*, leg. *cernulus* r). Luc. 13, 11. sic est *ογκύπτοντα*. "Ἄθλιος miser, est, vt opinor, caecus. *Fisch*.

ῥυσόν. Vox Attica Aesch. Agam. 1417. *ῥυσῶς ἐξ ἁλός*, interpres: *fluido ex mari*; melius, *rugoso* l. crispante e mari, vt pridem in nostris ad illum Tragicum ineditis adhuc obseruationibus vidimus. Sic *ῥυσός* pro *rugoso*, vt h. l. Eurip. Suppl. 50. inde *ῥυσός*, ac ob metrum *ῥυσσός* *for. didus* a Theopompo dicitur ap. Athen. VI. p. 264. *δασύτου πεύκου ῥυσσά βουλευτήρια*. Spanh. Gloss. vet. explicant *rugosus*, *ρυτίδας ἔχων* Eph. 5, 27. cf. Hef. *Μαδῶν* est *culuus, glaber, glabrio* Gloss. vet. Vnde *μαδιστήριον* dicitur *volfella* f. *vulfella*, instrumentum, quo euelluntur pili e corpore. Alii *μυδῶντα* [ap. Schol.], quod v. *μυδῶν* est nimio *madore vitari*, putrescere, et *μαδῶν* valet etiam *madere*, sed *μυδῶν* non poni solet sic, vt sit *caluum esse*. v. *Ruhnk.* ad Gloss. Plat. p. 148. Koen. ad Greg. Cor. p. 265. *Ναδός* est *edentulus*, Gl. vet., is, cui dentes defunt; nam particulae *ne, en et nu* sunt priuatiuae, vt ap. Lat. *ne, v. Gell. N. A. 13, 22.* (interdum *ἐπιπικνία*, vt *νηδύμος praedulcis*) v. Eustath. ad Il. p. 729. Rom., vt *ῥύνμοι*, Hef. Epy. 154. obscuri, ignobiles, *ναδρὸς* segnis, piger, v. Glossar. N. T. ab Albert. editum p. 174. *Fisch*.

267. *φωλός* dicitur fere *verpus, recutitus*, is qui caret praeputio, qui etiam *ἀπεφωλημένος* dicitur. Hef. et Suid. V. *φωλός*. Aliter interpretatur Schol. At, quem is intelligit, vocatur *φωλόεις*, *mentulatus*, Gl. vet., quae ipsa Glossaria v. *φωλῆ* interpretantur nominibus latinis *menta, mentula, praeputium*. Ego vero quaerendum amplius censeo, annon *φωλός* h. l. accipi possit de eo, cui pars pudibunda amputata est, deest; nam sic vocab. magis respondet vocabulis *μαδῶντα, τυδόν*, et apparet, cur poeta Carionem iurare iusserit per Caelum, *νῆ τόν οὐρανόν*. Nam Saturnus fertur Caelo parenti defecuisse genitalia s). v.

r) Comicus Latinus (Terentius) vt quibusdam (Nonio Marcello potissimum) placet, *filicernium* appellat. *Gir*.

s) Eo festine respici monuerat etiam *Bergl.* *φωλῶν* autem esse, qui prae senio *φωλῶν* amittit, censet *Gir*. Parum probabiliter *Rekard.* Obsf. phil. ex Arist. Pl. p. 24. f. coniecit, poetam et in νν. *νῆ τόν οὐρανόν* et in v. *φωλῶν* respexisse ad ludaeos, iam tum per varias regiones dispersos.

Hef. Theog. 180. ff. Apollodor. I, 1, 4. p. 5. Heyn. Plat. Euthyphr. 6. *Fisch.*

268. χρυσὸς ἰπῶν sunt aurea, h. e. praestantissima, gratissima verba, et χρυσὸν ἀγγελίας ἰπῶν est, qui attulit nuntium exoptatissimum, nuntius optimus. χρυσὸς ἰπῶν enim dictum est pro χρυσῷ ἵπῳ, vt 530. δαπάναι ἱματίων palia sumtuosa; quae loquendi forma ex oriente petita videtur 1). v. Proluss. nostras de versf. gr. litt. hebr. magistris p. 83. ff. et Proll. de Vit. Lex. N. T. p. 230. χρύσειον autem, vt aureum ap. Latt., dicitur quidquid in aliquo genere praestantissimum est, quia aurum bonitate vincit alia metalla omnia 2). Itaque χρυσὸς ἰπῶν sunt vel elegantissima, lectissima verba, quatenus per se spectantur, vel verba vtilissima, quatenus referuntur ad eos, qui audiunt vel legunt. *Fisch.* Ad h. l. respexit Iulian. Imp. epist. 12. init. vbi ait: ἡ μὲν παροιμία φησὶν* οὐ πόλεμον ἀγγέλλει. ἀλλὰ δὲ προσδεῖναι ἐν τῇ κωμῳδίᾳ* ὃ χρυσὸν ἀγγελίας ἰπῶν. Caeterum versui huic integer pes deest, nempe vox πάλιν, quae ex Mf. Arundell. ei restituenda est ante φράσας. *Kust.* πάλιν in A. B. Crat. G. et vtrique Amst. deficit: reperitur autem in edd. Ph. Iuntae 1515. Flor. Ben. Iunt. 1540. Farr. et B. Gelen. vt in cod. Doru. *Hemst.* (qui etiam restituit.) In tribus codd. omissa vox πάλιν, quam habet meus, sed alieno loco positam, sic: φράσας μοι πάλιν. Sincera lectio est in vtrique Flor.: Venetae quae ex Baf. prioris expressae fuere, non habent πάλιν. Conferri potest locus hic Plauti Merc. III, 4, 53.

Ch. Qua forma esse aiebant? Eu. ego dicam tibi: canum, varum, ventriosum, bucculentum, breuciculum, subnigris oculis, oblongis malis, pansam aliquantulum.

Ch. non hominem mihi, sed thesaurum nescio quem memoras mali.

Bruck. Videtur etiam Inu. in suis inuenisse πάλιν φρ. μ. Nihil enim monuit. Addit etiam Suid. V. Σωρός, e quo illud recipiendum esse monuerat *Duck.* Cf. Porson. ad Eurip. T. I. p. 101. cd. fec. Lipf. Rem etiam ipsam et

1) Girard. Atticam constructionem esse ait, quae Subst. loco Adiectiui ponatur.

2) Idem adnotauit *Bergl.*

animum senis laetitia plenum postulare πάλιν ostendit *Fisch.* Nam animus senis, bono nuntio praeter opinio- nem exhilaratus, gestit eum iterum accipere. — πῶς φής (quid ais?) Sermo demirantis: quam tu nobis rem narras, oppido quam laeta est. *Gir.*

269. Sensus: ostendis enim dominum venisse cum aceruo bonorum. Nam ex iis, quae Cario de comite Chremyli dixerat (266. f.) suspicatus erat senex, eum domum venisse, non quidem cum ipso Pluto, sed tamen diuitiis auctum. αὐτὸς saepe ita ponitur, ut referatur ad alius personae vel rei vocabulum, e quo potestas eius reperiri debeat, ut Plut. de discr. am. et adul. c. 14. refertur ad κέλλα, significat igitur regem; Od. 9, 40. αὐτοὶ ad urbem, ideoque sunt ciues; Od. 10, 26. ad nauem, ut sint nauetae; Iliad. 2, 317. 327. αὐτὴ ad liberos, et valet matrem; ad ancillas Od. 6, 99. et est hera; αὐτοὶ 966. ad seruos et indicat herum, ut h. l. ἦκειν est venisse, nempe domum, id quod non solum omnino vsus huius Praesentis apud Atticos docet, sed vel maxime hoc, quod Carion 265. dixit αἰφύπται sed 284. ἦκει ἄγων. Cf. Loesner. Obsf. Philon. ad Ioh. 8, 4. Σωρὸς propr. est aceruus granorum, 2. aceruus aliarum rerum, ut terrae, lapidum, lignorum, cadauerum. v. Gl. rett. σωρὸς χρημάτων, aceruus numorum, qui χρήματα dicuntur, quia boni et utiles sunt x). Act. App. 8, 20. ἀργύριον — χρήματα. *Fisch.* Theogn. Epigr. 17. [7.] σωρὸν χρημάτων. Achill. Tat. L. VI. [c. 4. p. 248. ed. Mitsch.] ἦκε σοι φέρων σωρὸν ἀγαθῶν. Rusticam hyperbolen inuenit in his *Gir.* monetque senem hoc coniecisse ex vno voc. πρεσβύτην y). Senes enim congerere lubenter numos.

270. ἔγωγ' sc. δηλῶ z). μὲν αὖν est, immo vero, vt 287. v. Viger. 8, 8, 18. κακὰ πρεσβυτικά sunt mala, incommoda, senilia, quae senibus accidunt. Nempe Carion negat, se dixisse, Chremylum venisse cum Pluto, h. e. diuitem, ut senex ille recte suspicatus erat, sed, ut senes

x) Aut potius, quia iis utimur.

y) Rectius Münt. obseruat, chorum id conicere potuisse e verbis ἄλλος ὅμῳς ἡπαντας ζῆσαι.

z) Facete senibus Attalicas conditiones expectantibus, malorum senilium cumulum promittit. Münt.

illudat, ait, se dixisse tantum, Chremylum domum venisse cum fene, incommodis senilibus omnibus cunulato; ita vt oratio eius responderet orationi senis, id quod studiose facere solent ii, qui id agunt, vt alios illudendo et cauillando irriterent. *Fisch.* Senilia mala esse maxima, senarii Graecorum indicant:

Φοβού τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.

Senectutis comitatum ita exprimunt:

Τὸ γῆρας ὡς κερ βυμός ἐστι τῶν κακῶν.

Πάντ' ἐκ' ἰδὲν εἰς τοῦτο κατακλιθευγόντα.

Gir. κακῶν σωρόν. Plautus Epid. I, 1, 78. Itaque in te irruunt montes mali. Bion ap. Diog. Laert. [IV, 7, 3, 48.] τὸ γῆρας ὄρμος κακῶν (sic πλούτου λιμὴν Aesch. Pers. 250.) Sophocl. Oed. Col. 1232. ἀκρατέι, ἀπροτόμιλον γῆρας ἄφιδον, ὅσα πρόπαντα κακὰ κακῶν ἐνοικεῖ· paullo post: πάντοθεν βόρρις ὥς τις ἀνὰ κυματοπλῆξ κλονεῖται. Caeterum malorum multitudo varie potest describi: κακῶν πλῆθος Aesch. Suppl. 478. Φόρτον ἀγγέλλων κακῶν Eurip. Iph. Taur. 1311. θησαυρός κακῶν id. Ion. 923. κακῶν πηγὴ Aesch. Pers. 745. κακῶν κύμα Eur. Ion. 927. χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία Aesch. Prom. 1014. κακῶν πέλαιος Aesch. Pers. 433. Eurip. Hipp. 820. Suppl. 824. Here. Fur. 433. *Bergl.*

271. μὴν ἀξιοῖ φερνκ. Vide Suid. V. Ἀξήμιος. *Kust.* μὴν idem est in libris Atticorum, quod in scriptis reliquorum Graecorum μὴ ἄρκ num, num forte. Moeris [p. 263. Pierf.]. Legitur etiam 372. 846. 881. Ἀξιοῦν putare, h. l. est sperare, i. q. νομίζειν, ὑπολαμβάνειν. Suid. in Ἀξιοῦν, Harpocr. V. Ἀξιοῦ. Φενακίζειν est et ipsum verbum Atticum, valens i. q. ἱκανοῦν, fallere, decipere, Moeris [p. 384. Pierf.]. Vtrumque hoc verbum coniunxit Demosth. de f. leg. p. 125. 189. T. II. Taylor. Auctore Schol. ductum est a nomine φενακῆ a), quo propr. significari ait *galericulum*, comas adscititias, quibus mulieres in capillorum varietate ita vtantur, vt eas videri velint natiuas. ἀκαλλυγῆται ἀξήμιος, h. e. te abiturum esse impune. Nam Adi. habet vim Adu. ἀξήμιος. [ἀξήμιος pr. illatus. Münt.] καὶ ταῦτα inprimis, maxime, vt 1176. Aesch. Socr. 3, 2.

a) Cf. Hemsterh. in Lennep. Etym. L. Gr. II. p. 1053.

et *βακτηριον*, baculum, gestabat senex b), vt eo corpus sustineret gradumque adiuuaret. *Fisch.*

273. f. *πάντως* cohaeret cum *ἡγνίσθε* et valet, *prorsus, plane, vere*. Ap. Hel. legitur: *πάντως, ἴσως δυνάμει, ἀληθείᾳ, κυρίως* sed corrigi debet *ἴσων δυνάμει, ἀληθείᾳ, κυρίως*. Τοιοῦτος pertinet ad verba senis v. 271. ideoque notat hominem *fallacem, fraudulentum*; et *εἰς τὰ πάντα*, vel *εἰς ἅπαντα*, vt Schol. legit, est omnino c), ita vt *ἀνδραποσφύσει* — *πάντα* sit homo totus a natura compositus et *fraudibus*. Vt genus fraudis definiretur poeta addidit: *καὶδὲν ἂν νομ. ὕγιες εἶπειν* h. e. *putatis me mendacem esse*. Nam *ὕγιες* verbis *λίγειν*, *εἰπεῖν*, iunctum est *ἀληθείς* d). *Fisch.* *ἂν εἰπεῖν* est *posse loqui* e). *Gir.* Eurip. Bacch. 315. *ἀλλ' εἰ τῇ φύσει τὸ σαφρονεῖν ἔστιν εἰς τὰ πάντ' ἀνί.* Ita enim corrigo illum locum. [Legitur vulgo: *Ἄλλ' ἐν τ. φ.* —] *Bergl.* *εἰς τὰ πάντα*. Aesch. Agam. 609. *ὠνόμαζεν ἔθ' εἰς τὸ πᾶν ἰσχυρόν.* Id. Eumen. 291. *πιστὸν δικαίως εἰς τὸ πᾶν.* Id. ibid. 673. *ἕκως πιστὸς γένοιτο εἰς τὸ πᾶν χρόνου.* Nost. Ran. 993. *εἰσὶς εἰς τὰ πάντα* ad q. l. vid. notata. *Bergl.* His vtrisque versibus interrogandi signum Edd. apponunt, quod ego mutandum duxi. *Hemst.* [qui punctum posuit, recte improbane *Fisch.*, quod *ἰ. γὰρ* ita in interrogationibus ponatur, vt admirationem grauem et seueram exprimat, 2. talis interrogatio a persona Carionis non aliena sit, quum homines versuti ita humulent se mirari, quid sit, quod ipsorum fides in suspicionem adducatur. Restituerant interrog. notam Br. et Inu.]

275. *ὡς σεμνὸς* — Qui hoc pronuntiat, faciem auertit a Carione, simul digito eum contempnim ostendit, hoc sensu: videris, quantam innocentiam et probitatem flagitiosus iste nebulo prae se ferat? Sed verba *αἰ κνήμης κ. τ. λ.* rursus ad Carionem conuersus dicit. *Gir.* Male interpres:

b) *τὸν βαν.* hunc baculum, quem Carioni ostendit. *Münt.*

c) *Münt.* intelligit *εἰς τὰ πάντα ἐσφίεσθαι, φρίσθαι* etc.

d) Quod Demosth. loco confirmat *Münt.* *ταῖς τοῖς ἐσφίεσθαι εἰς τὸν ὕμνον.*

e) Vnde intelligitur, perperam Reiskium coniecisse legendum: *καὶδὲν ἂν νομ.*

Comm. in Aristoph. Tom. I.

Vt honestus est hic verbero. Sensus est: *Quam serio vultu haec dicit perditissimus ille.* Chorus enim senum existimabat, seruum Carionem non serio rem agere, sed dictis illis sibi illudere velle. *Kufler. ἐπιτριπτός f).* Infra 618. ἡ ἐπιτριπτός scelerata, ἐπιτριπτε Acharn. 556. Pac. 1240. σceleστέ. Ita Soph. Aiac. 104. ἐπιτριπτος κίναδος. Quo respexit Andocides Orat. I. p. 222. [p. 49, 14. T. IV. Orr. Grt. Reisk.] ὃ συνοφάντα καὶ ἐπιτριπτος κίναδος. Qua voce ἐπιτριπτος et ἐπιτριπτότατος pro σcelesto et sceleratissimo vsus similiter Lucianus in Ioue Tragoedo ac in Mortuorum Dialogis. Eodem sensu dicitur ab Articiς τριμύμη, vt Au. 432. κίναδος, *rabula litium, vulpecula*, ac similiter Nub. 447. πεπιτριμύμη δίκων, siue vt ap. Demosth. de Cor. [p. 269. T. I. Reisk.] et qua de re ad sequ. fabulam πεπιτριμύμη ἀγορεύει. Spanh. ἐπιτριπτος, dignus qui coneratur, est nunc vocab. generis, significans hominem perditum, sceleribus et flagitiis ita deditum, vt nulla spes sit, eum ad frugem esse rediturum, nunc vocab. formae, declarans hominem certo cuidam vitio (619.), sceleri, flagitio deditum. H. I. Carion a fene ita vocatur propter fraudulentiam, ita vt sit: tenebrio, fraudulentus, mendax. Gloss. vett. 'Επιτριπτος, Tenebriones. Cf. Reiz. ad Luc. T. I. p. 662. Σεμνός propr. venerabilis, et de feminis, castus, pudicus; deinde grauis, seuerus, is qui vultus graues et seueros gerit. Scilicet Carion ea, quae praecefferunt, videtur ita dixisse, vt vultum seuerum induerit. *πνήμης sunt crura*, quorum aduersa pars dicebatur ἀντεπνήμην tibia, auersa γαστροπνήμην sura, v. Pollux 2, 190. βοῶν est Fut. contractum pro βοήσουσιν, et ἰού, ἰού vox est σχετλιαστική, *heu, heu*, quam ipsa natura fere iterari iubet. Sensus: Quam graues gerit et seueros vultus tenebrio! crura tua valde clamabunt (cruciabuntur) nervis et compedibus impediri gestientia. *Fisch. Gir.* explicat: tibias tuas hoc baculo sic seriam, vt post ictum clamaturus sis: *heu, heu!* — Per metaph. crura lamentari dici, quae vincula quasi expetant, quibus vinctus ipse lamentaturus sit, monet Munt.

276. χεῖρες sunt nerui, ligna crassa et rotunda, in quae pedes, crura, seruorum, omninoque captiuorum ar-

f) Legebatur olim: ὃ ἐπιτριπτός. Recte coniunxerunt litteras ἐπιτριπτός Br. et Iau. Subintell. ἐχθ, monente Gir.

ctabantur g); vnde etiam *ἐνλοπίδας* dicta sunt, *κῆλα*, *ποδο-
κῆλαι*. *ποδοστράβαι*, itemque *ἐύλα*. v. Act. 16, 24. Ducan-
gius Glosf. V. *ἔυλον*, et Proluff. de Vit. Lex. N. T. p. 459.
Πίδαι h) sunt *compedes*, vincula quibus crura impediun-
tur, quae ab aliis Gr. dicuntur *περικαλίδες*, Moeris V.
Πίδη [p. 331. Pierf.]. Sic neruus et compedes coniungun-
tur a Catone Gell. N. A. XI, 18. *πνῆμαι* — *πεδούσαι* sunt
crura quae gestiunt in neruos coniici et compedibus vinci-
ri. Senex his verbis ostendere vult, Carionem esse homi-
nem petulantem, neque prius quierurum, quam petulan-
tiae causa in neruum coniiciatur. *Fisch.* Vt hic pedes
dicuntur desiderare compedem, sic ap. Eurip. Herc. Fur.
268. manus dicitur desiderare hastam, *ὃ δὲ ξιὸ χεῖρ ὡς πο-
δεῖς λαβεῖν ὄρεν*. *Bergl.*

277. 'Εν τῇ σοφῇ i) v. λ. Locus est lepidissimus, de
quo multa Scholl. vett. sed non omnia inter se consenta-
nea. Summa autem eorum huc redit. Plura k) erant Athe-
nis *δικαστήρια* vel tribunalia, in quibus iudices ex decem

g) Ita appellata ob similitudinem cum choenice, vase f. mensu-
ra. *Münt.*

h) In cod. Doru. mendose: *ὅδε παῖδας*. *Hemst.*

i) Perperam ed. *Fisch.* *εὐρεῖ*. Exprobrare Carionem seni eius-
que comitibus annosam senectutem et mortem ei imprecari
monet *Fisch.*

k) Decem erant Athenis iudicia, notata totidem literis, in qui-
bus quaerebatur de criminibus publicis et priuatis; in singu-
lis sedebant deni iudices e singulis tribubus lecti; vt igitur
appareret, quinam in iudicio quoque iudices sederent, centum
tabellae literis alphabeti primis decem inscriptae (his enim in-
signita erant *δικαστήρια*) demittebantur in sitellam (*ἀδύκων*), ta-
bellae educebantur, et qui, verbi causa, eduxisset tabellam li-
tera A inscriptam, iudex erat in *δικαστήριον* eadem littera nota-
to; et vnusquisque intrans *δικαστήριον* accipiebat a *κέρου* sci-
pionem, littera sui *δικαστήριον* notatum, insigne iudicis. Itaque
τὸ γράμμα est tabella, littera alphabeti inscripta, et *τὸ γρ. εὐν*,
tabella a te educta. *Fisch.* Quingenos iudices fere in sin-
gulis iudiciis iudicasse ostendit Matthiae diff. II. de iudiciis
Athen. in Miscell. phill. Vol. I. P. III. p. 252. Certè
multo plures erant quam deni. Plura etiam de iudiciis Athen.
et de caede, et aliis congeffit *Girard*, sed nunc iam satis no-
ta et melius ab aliis disputata. Intelligit enim *Gir.* de iudicio
decemuirorum, vti etiam *Francog.* interpres. Plura ad
Scholl. monebuntur.

tribus Atticis forte electi ius dicebant. Sortitio autem ad hunc modum fiebat. Cum singula *δικαστήρια* insignita essent nomine literae alicuius alphabeticae, is, cui ex. gr. in sortitione obtigerat litera Alpha, iuris dicundi causa adibat *δικαστήριον Alpha* dictum; cui litera Beta, is *δικαστήριον B*, et sic deinceps. Cf. Schol. infra ad 973. et 1168. Ad hunc igitur morem alludens Carion, cum chorum ridere vellet, ut constantem ex senibus iam decrepitis et capularibus, ait: Cum per literam, quam fortitus es, tibi ius dicendum sit (*in tribunali*, oportebat dicere, sed praeter expectationem et risus gratia dicit) *in loculo* (vel *capulo*), Charonte tibi symbolum (i. e. baculum iudiciale), dante, tu adhuc ire cessas 1)? Quod autem ad constructionem attinet, Scholiastes notat, *λαχὼν τὸ γρ.* dictum esse pro *λαχὼντος τοῦ γράμματος* more Atticorum, qui saepe Nominatiuum pro Genitiuo absoluto [consequentiae] ponant, quod verum est. Sic Nost. Acharn. 1131. *πῖλον — πεισόν* pro *πῖλου — πεισόντος*, ut non solum illic Schol. exponit, sed etiam sensus loci suadet. Lys. 13. *εἰρημῶν* pro *εἰρημῶν*, ut Schol. a nobis primum editus ad illum locum, Suid. V. *Εἰρημῶν*, et Gregor. Cor. de dial. Attica [p. 15. l. ed. Koen. qui quidem cfr.], ne quis forte putet errore librarii *εἰρημῶν* illic scriptum esse pro *εἰρημῶν*. Nub. 163. *κοῖλον — προκειμένον*, pro, *κοῖλον — προκειμένου* m). Ran. 1485. *εἴ τις πτερώσας*, pro, *εἴ τις πτερώσαντος*, ut recte monet Greg. Cor. [p. 65. l. n)]. Eurip. Iph. Taur. 695. *συνδύς δὲ* pro *συνδύτος*. Sequitur enim: *ὄνμα δ' ἐμὸν γίνωις ἄν* — quae per consequentiam, ut vocant, *τῷ συνδύς* subiunguntur; ut

1) Perinde est, ac si *capularem* senem vocaret chorum, quasi unum hominem compellens, ut saepe; simul autem *litium diiudicandarum studiosum* dicit. Quod autem dicit, tale est: Quum in sortitione iudicium, litera tua, qua sortem tuam signaueras, loculum s. capulum tibi assignauerit, ubi ius dices, tu tamen ire cessas. Nimirum ad mortem eum ire iubet, proposita spe, fore ut ibi etiam iudicia exerceat. Ita in Vesp. 636. *αὐτὸν παύειν δικάζειν* "Edegnat iudicare. Bergl. Ad *λαχὼν* illustrandum addit *Sponh.* Moeridis, tum inediti, verba *λαχὼν θέω* — *ἐν γὰρ τῷ δικαστηρίῳ* p. 245. ed. Pierf.

m) Huius tamen loci longe aliam esse constructionem monet Dawes. M. Crit. p. 126.

n) Sed in loco Ran. v. 1437. Bergl. *πτερώειν* legi voluit, pro *πτερώειν* Koenio, recte adueriante Brunckio.

dicat poeta: si seruatus fueris, liberosque ex forore mea susceperis, et nomen meum manebit, nec domus erit sine liberis; quasi scriptum esset αὐθίτος et κτησάμεν. Soph. Oed. Tyr. p. 143. ed. Steph. [v. 101.] αἴμα χαιμάζων, vbi Schol. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, αἵματος χαιμάζοντος. Diog. Laert. I, 56. [c. 2. n. 8. in Solone] γρόντος τὸ γρόναιον, pro, γρόντων γροναίνων ο). Sic igitur et h. l. λαχόν τὸ γρ. accipi poterit pro λαχόντος τοῦ γραμματός, vt sensus sit: cum litera tua sortita sit iurisdictionem in loculo, i. e. cum tu per literam sortitus sis etc. Caeterum MS. Bodl. habet λαχών, quam lectionem si sequamur, locus vertendus erit: cum sortitus sis literam ad ius dicendum in loculo. Vtroque autem modo et sensus et metrum loco huic constabunt. Kuster. Sola B. curante Gelenio λαχών fauet cum Bodl. Cod. Doru. itidemque Scholiastes Ed. Flor. niti corrigendus sit: neque tamen induci potui, vt receptam per ceteras Edd. scripturam amouerem. Hemst. Nominatiuus est absolutus pro Genit. qua de re ad Ran. 1437. In meo superscripta participio λαχόν glossa λαχόντος, quam in C textus exhibet; ibi enim: ἐν τῇ σοφῇ νυνὶ λαχόντος τὸ γράμμα. — In posteriore Basil. excusum fuit, consilione an casa, nescio: λαχών. In Flor. scholiorum edit. semel occurrit λαχών, tyrothetae, vt videtur, errore. Nihil ista contra antiquam lectionem valent. Sed idem masculinum participium tuentur duo codd., quorum auctoritati magnum accedit pondus e Dawesii obseruatione [Misc. Crit. p. 125.] „verbi λαχῶν notionem ap. scriptt. Atticos neutram non esse, forte obuénisse, sed actiuam duntaxat, sortitum esse p). Quod et mihi verum esse videtur; proinde λαχών reponi velim. Brunck. At Fisch. ita requirit sensum idoneum: sortitus es literam tuam, vt indicares in capulo. Sed idem etiam censet, si λαχόν τ. γρ. dictum fuerit pro

o) Absolute λαχὴν positum accipit etiam Bergl. v. 116, 126, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

p) Nam locum Platonis, ubi similiter $\alpha\epsilon\chi\delta\upsilon$ dici putatur, aliter explicat Daw.

λαχόντες — γράμματα, sequi debuisse *ὅ* *ὃ* *β* *α* *δ*. sine *δ*ι. Quare λαχόν (sc. *ἐν*) pro *ἐλαχε* accipit; nam saepe particippia ita absolute poni omisso verbo substantiuo. Itaque etiam post *δικάζειν* (ius dicere, iudicare) plene interpunxit *q*). Sed verborum: tabella a te educta sortita est iudicium in capulo; nempe litera Σ inscripta; tu sortitus es munus iudicandi in capulo; sensum esse hunc: mors tibi est a natura decreta; Carionem autem his potissimum verbis esse vsū, vt illuderet seni eique exprobraret pecuniae cupiditatem et temeritatem in iudicando. Nam senex 269. dixerat *σὺ μὲν ἔχοντα*, propterea Carion dixit *ἐν τῇ σοφῇ τ*), (quae est *arca funebris*, *capulus*, Gl.vett.), senex Carionem 275. appellarat *ἐντρίκτων*, propterea Carion ait: *λαχὼν δικάζειν*. Illudendi autem studium ex eo apparet, quod ostendit, senem sortitum esse munus iudicandi in novo plane iudicio.

278. *ὅ* *δ* *ὃ* *β* *α* *δ*. Melius forte legeretur: *ὅ* *γ* *ὃ* — *Brunck*. Scilicet iudices, sortitione facta, pergebant quisque in suum *δικαστήριον* s). Tropice autem verba valent: tu vero cessas mori? quin tu statim moreris? *Charon* t). ferebatur esse portitor manium, qui eos per *Stryga* et *Acheronta*, fluuios inferorum, transueheret. *ξύμβολον* est omnino id, e quo aliquid coniici et colligi potest; indicium; signum; insigne; h. l. indicat *baculum*, *scipionem*, insigne iudicis: *δίδωμι* est, *praebet*, *dare vult* f. paratus est. Nam haec verba addidit Carion, quia indicibus *δικαστήρια* intrantibus, tradebantur *scipiones* a *κέρκυ* v), vt seni exprobraret decrepitam senectutem, quam de morte, non de

q) Post *δικάζειν* aut *ἐν* aut *ἐν* supplendum esse docuit *Gir*.

r) Hanc alliterationem etiam animaduertit *Gir*.

s) Hinc *Gir*. propr. dicendum fuisse *ἐκ τοῦ δικαστήριου* monet; nunc int. *ἐκ τοῦ οὐροῦ*.

t) Etiam in hoc nomine iocum inuenit *Gir*. Nam inuersis literis pro *ἄρχων* (quo nomine praefes cuiusque denorum iudiciorum appellatus fuerit) dici *κέρων*. *Dacieria* et recens *Fraucog.* interpretes lusum verborum imitaturi dederunt: *Caron* etc.

v) Baculus eodem colore et eadem litera insignitus erat, quibus insignitum erat *δικαστήριον*, in quod forte legebantur: hoc symbolum senibus illis *Charontem* f. Mortem dare dicit. *Ergl*.

diuitiis, cogitare, neque insolenti oratione uti deceret. *Fisch.* διδωσι. In cunctis edd. nullam ob manifestam rationem illud, adhaeret: Cod. Doru. διδωσι, cui versu proximo μέδων est φλύαρος, κόβαλος autem ὑβριετής. *Hemfl.* διδωσι. receperunt tacite *Br.* et *Inu.*

279. διαβρύγεις. Vox Atticis scriptoribus, ac inter alios huic Comico familiaris, ut hac fab. 893. Conc. 798. Vesp. 162. Au. 2. Alexis ap. Athen. VI. p. 258. ἄλλ' ὅτι διαβρύγισσέμας — et Demosth. adu. Conon. p. 694. οὐδ' αὖ Κόινω διαβρύγῃ, ubi interpres: *ilia rumpere.* *Spanh.* Valet: *percas!* nam qui disrumpi aliquem iubent, eum perire volunt. Sed senex hoc potissimum utitur verbo, quia scit, Carionem esse hominem, cuius pectus mendaciis et fraudibus refertum sit. ὡς est h. l. particula admirationis cum indignatione coniunctae, *quam, quantopere.* *Fisch.*

μέδων καὶ κόβαλος. Vtrumque similiter coniungitur Eqq. 632. Μέδων nempe, ut ap. vet. Grammaticos, Harpocr. Polluc. Hefych. Suidam legitur, sicuti in Scholiis ad utrumque Comici locum, de homine vili, *serulli, molesto, turpi*, ab Atticis dictum, ac inde etiam de turpi quodam et molesto saltationis genere x); quod postremum liquet etiam ex Eqq. 694. et Scholl. ad eum locum; quo respexit etiam, ut hoc addam, Athenaeus, a quo Μέδων inter saltationis ad tibiam genera recensetur XIV. p. 618. Vocabulo autem κόβαλος dici daemones quosdam immites Dionysiacos s. Bacchicos, cum hic in Scholl. tum ap. Harpocr. traditur, e quo proinde id Comici Scholiastes hausserit. Quum vero Bacchus ipse Κόβαλος dicatur a Philochor. in Arthide, seu *vaser* et *impāstor*, hinc id nomen ab orientali voc. כֶּבֶל, *chebel*, quod tum *funes*, tum *laqueos* et *pedicas* notat, deducit Bochartus de Col. Phoen. l. I. c. 18. y). Certè κ:β:άλ:ους per ἀπατώνας hic expli-

Alludi ad illam *ἀπατώναν*, qua senex Carioni supra minatus erat, animaduertit *Girard.*

x) Saltationem quandam indecoram ita esse dictam ex Eurip. Bacch. 1048. cuius non meminerat Meursius in Orchestra, docet *Brunck.*

y) Bochartum Geogr. Sacr. P. II. l. 1. c. 18. laudat etiam *Duck.*

cant Scholia, tum etiam Hesychius, a quo inter alia *κόβαλοι*, *πανούργοι*, *κακούργοι* et *ἀπατεῖν* redditur, ac apud eundem *ἀνδροκόβαλοι* (non *ἀνδροκόβαλλοι*), *καπούργοι*, *πανούργοι*. Ita Eqq. 270. senes itidem queruntur, ut h. l. *ἀσπερεί φρονταί* ἡμᾶς *ἐκποβαλινεύεται* (illudit nobis), vbi hoc explicatur in Scholiis, *ἀπατῇ, παραλογίζεται, λησύνει*, et *κόβαλοι, οἱ λησταί*, item *κόβαλον, τὴν μετ' ἀπάτης παιδίαν*. Adde in eadem fabula 331. *ποβαλινεύμασιν* *ausentatoribus*, ut ibi quoque veteres Critici. Spanh. *friuolum, vanum et fallacem* istae voces significant. In Eqq. 631. deos quosdam his nominibus confinxit, *scurrilitatis et fallaciarum* quasi praesides. Bergl. *μόδων* h. l. notat hominem *garrulum, loquacem, nugacem*; nam γ. ab Harp. et Schol. cod. Doru. explicatur *φλύαρος*, Hef. *σπερμολόγος* (quod, Suida auctore, est *εὐρυλόγος, ἀπριτόμυντος*, v. Act. 17, 18.); 2. apertum est, Carionem ita vocari propter voces, quas iecit in senem 277. f. *Φύσει κόβαλος* est aut, *natura fallax* (Hef. 2); nam fallacia fere cum loquacitate coniuncta est, neque nouum est, Adiectiuus, inprimis iis, quorum significatio multiplex est, addi verba, quibus eorum potestas definiatur (ut h. l. *ἔστιν φρονιζέεις*, quod *φρον.* est *fallere*); aut *natura insolens, contumeliosus* (*ὕβρισις* gl. cod. Doru. et Brunck.), et homines insolentes sunt iidem fallaces. Interdum praepositur nomini *μόδων*, ut Eqq. 632. declaratque *εὐμόδων, λῶλον*, Hef. *Fisch.* Pro eo, quod in omnibus libris legitur: *ὡς μόδων εἴ καὶ φύσει κ.* perperam Inu. e Rau. recepit: *ὡς δὲ μόδων, καὶ φύσιν εἴ κόβαλος*. Nam 1. ita versus pessumdatur, 2. male *εἰ* in *φύσει* eliditur, 3. languet *δι*.

280. *Φρίσαι τέτληκας* pro *ἰφρασαι* (vid. 259.) periphrasis Homericæ, nec Latinis inusitata. *Fisch.* Premittit verbum *Gir.*: *sustinuisti, voluisti*, nostra gratia tantum laboris sumere. At hic non dici labor recte potuit.

282. f. *πολλὰ μοχθήσαντες* sunt *laboriosi*, laboribus occupati, in agris; et verbis *οὐκ οὔσης σχολῆς* declaratur studium, quo incubuerint laboribus senes, quantopere ipsos labores vserint. *προθύμως* *cupide*, *studiose*, *atacri* ani-

2) *vafrum et veteratorem* interpretatur etiam *Gir.*, qui et *μόδων* de *garrulo, nugatore*, accepit. *μόδων* esse i. q. *μῦθος*, monet *Munt.* Idem *αἶψα* a *καὶ* male deriuat.

mo. διὺρὸς huc, ad Carionem. Nam Carion putandus est constituisse eminus et senes ad se venire iussisse. πολλὰν δὲ μὲν ῥίξας διακπερῶντες, est, praeteritis et relictis, neque euulsis multis cepis, h. e. famelici, ita ut nec famem sedauerimus cepis obuiis. Nam διακπερῶν est, transire, praeterire a), ῥίξας δὲ μὲν per periphr. dictum est pro δὲ μὲν (253.) b). Declarant igitur se prae studio sequendi Carionem ne fami quidem consuluisse, h. e. summa alacritate sequutos esse. Fisch. Aesch. Persf. 485. διακπερῶμεν Φακίον χθόνα. Ex Hypsipyle Eurip. [fr. IV. v. 8.] ἄπειρ δὲ κατὰ φύσιν διακπερῶν, per quae naturae necessitate transeundum est. Bergl. Scriptum fuerat in cod. Doru. διακπερῶντες, quod vitium erasa litera superuacua deletum: notabilior est, etiam si non probanda, verbi eius explicatio, ἀκπερῶντες. Hemst.

284. Male sola G. [etiam Fisch.] *ἔτι ἄν* quae eadem expressit δὲ ἄνδρες, Balileensem secuta; neque aliter Kuster [Bergl. Fisch.]; veteres Edd. rectius δὲ ἄνδρες, accedente cod. Doru. Hemst. In ed. prim. esse δὲ ἄνδρες docet Brunch. At vos non celauerim amplius, h. e. dicam, cur vos dominus meus arcessi, vocari, ad se a me iusserit (v. 281.) Aor. 1. Opt. cum δὲ respondet Praeter. Coni. ut Xen. Cyr. 5, 3, 15. 5, 5, 13. ἔτι etiam h. l. habet vim Praeteriti; nam Chremylus iam venerat domum cum Pluto (249. l.) h. e. ἄγων τὸν Π. Nam ἄγων, ut ἔχων, aliis verbis iunctum reddi debet, cum. v. Proluss. Palaephph. p. 50. l. Cf. 265. Fisch. In Brunch. ed. nescio an temere scriptum fuit: τὸν Πλ. μὲν — aliae omnes habent τ. Πλ. γὰρ — quod etiam Inu. restituit.

285. ὅμῃς πλουσίους ποιήσιν. ὅμῃς in ed. G. quam L. et Amst. minores nusquam fere deferunt. Portus reposuit: priscarum Edd. lectio, ὅμῃς, fuit a Kust. c) reuocata, quae praeterea cod. Doru. auctoritate firmatur, quamquam literae δὲ superne manus rec. adscriptis ὅ. Hemst.

a) Opere coepto intermisso, Gir. et Münt.

b) Gir. et Münt censent ἄλλας dictum esse, quia praecipua pars ceparum est caput, quod radicibus adhaeret. Münt. eijam docet, hunc Athen. plerorumque, ob sterilitatem agri, victum fuisse.

c) Is propter auctoritatem vett. edd. praetulisse se ἔτι c. ostendit.

IV. codd. bene $\delta\mu\alpha\iota$, quod iam expressum fuerat in edd. aliquot nec spernere debebat Hemst. *Brunch.* Non necessaria est lectio $\delta\mu\alpha\iota$, quamquam eam adiuuare videri possit responsio senum, quum per $\delta\mu\alpha\iota$ intell. Chremylus, Carion, senes; et Carion fortassis de industria vsus est oratione ambigua (nam $\delta\mu\alpha\iota$ ad ipsum et dominum tantum referri potuit) vt senes eo magis laceggeret. *Fisch.* Tamen $\delta\mu\alpha\iota$ praeplacet, quum dicere Carionem oportuerit, quod ad senes pertineret. *Inu.* $\delta\mu\alpha\iota$ e Rau. reposuit.

286. $\eta\mu\iota$ [vt ed. Hemst. et Fisch.] bene scribitur in vtraque Fl. minore, B. Crat. G. et L. nam Amst. minor et Kusteri [etiam Inu.] cum cod. Doru. peius $\eta\mu\iota$. A. et Fl. $\eta\mu\iota$. Quum autem syllabam posteriorem poetae corripere volunt, qua de re Kust. admonuit, $\eta\mu\iota$, $\eta\mu\iota$, an $\eta\mu\iota$ (vt Bergl. et Brunch.) exares, nihil admodum refert d). *Hemst.* Syllabam vltimam voc. $\eta\mu\iota$ per legem metri hic oportet esse breuem, et proinde scribendum potius $\eta\mu\iota$, cum acuto in vltima. Sic Soph. Aiac. 740. ἀλλ' ἡμῖν Ἀἴας ποῦ εἶναι, ὡς φησὶν τὰδε, vbi v. Triclin. Alii etiam scribunt $\eta\mu\iota$, vt exemplis pluribus probat Eustath. ad Il. ϵ . p. 1112. ed. Rom. *Kuster.* ἡμῖν ἡμῖν ἡμῖν. Hoc ordine collocatae voces etiam in codd., sed peccant in accentu. Probabile est, poetam reliquisse: $\eta\mu\iota$ ἡμῖν ἡμῖν. Pro $\pi\lambda\epsilon\upsilon\sigma\iota\epsilon\upsilon\varsigma$ Cod. quintus $\pi\lambda\epsilon\upsilon\sigma\iota\epsilon\upsilon\varsigma$, minus eleganter, nec tamen contra syntaxis legem. Quod Kust. in *Midas* facere volebat, fecit librarius ille in $\pi\lambda\epsilon\upsilon\sigma\iota\epsilon\upsilon\varsigma$, duo scilicet nomina ad eundem casum reuocando, quod minime necesse est. *Brunch.* γὰρ inferuit h. l. cupidae admirationi, reddique latine potest: vero, ergone, et *h*ic pro *h*ic positum est. *Fisch.*

287. Pro $\mu\alpha\iota$ τοῖς θεοῖς in ed. Hemst. et Fisch. legitur $\mu\alpha\iota$ τοῖς θ. Et Hemst. quidem nihil de mutationis causis dixit, sed Fisch. monet verba $\mu\alpha\iota$ τοῖς θεοῖς — $\mu\iota$ ς εἶναι reddi posse: immo, immo vero, immo quidem. Casu, non

d) $\eta\mu\iota$ et $\delta\mu\alpha\iota$ scriptum esse, vbi vltima corripere, et bisyllabae encliticae accentum praegrossa dictio reciperet; vbi autem eum non reciperet, non inclinari omnino ista pronomina, sed $\eta\mu\iota$, $\delta\mu\iota$, scribi contendit Hermann. de emend. gr. Gramm. I. p. 79 — 82. Aliter ceosuerat Reiz. de acc. inclin. p. 128. quem Hotibius p. 14. l. sequitur, qui ideo h. l. $\eta\mu\iota$ scribi voluit, parum recte.

ex Hemst. sententia, in eius ed. legi $\mu\alpha$ censet Brunck.; libros omnes habere $\nu\theta$, idque etiam sententiam flagitare. v. ad 764.

Midas. Scribere malim *Midas*, vt respondeat Datio praecedenti *πλουσίαι*. Kust. Sane non displicet, sed nihil in scriptis editisque libris variatur, atque ea ratione *Midas* pendebit a *πλούσιαι*, vt Sch. monuit. Hemst. *Midas* accusatiuus est Plur., pendens a v. *αἷμα* superioris versus, integra sic instituta syntaxi: $\nu\theta$ τοὺς θεοὺς, ἐπεὶ μὲν οὖν ὁ μὲν *Midas* γίγνεται, ἢ ὡς ὅπου λάβετε. Minime necesse est, cum Kust. *Midas* scribere. Vitrumque casum admittit graecus sermo vt et latinus. Perinde enim dicitur: *nobis non licet esse tam disertis*: et *esse tam disertos*. Vid. not. ad Lyl. 179. Brunck. [Tamen et Reiskius et Hotibius p. 15. *Midas* praeferunt, quod altera structura durissima sit.] *Midas* fuit rex Phrygiae, cui puero dormienti formicae dicuntur in os tritici grana congesse, inde diuissimum fore praedictum est; quod euenit. v. Cic. Diu. I, 36. *Midas* igitur sunt homines praediuites. V. Hes. et Apostol. Prou. 13, 19. Itaque h. l. sensus: immo e) ditissimos vos *Plutus* reddet. Sed idem ille *Midas*, quum Apollini ausus esset praeferre *Pana* canentem, *Apollo* hanc hominis temeritatem fertur ita vltus esse, vt eum induere iussit aures lente gradientis aselli. v. Ouid. Met. XI, 92 — 179. Vnde patet cur *Carion*, illudens *fenes*, addiderit: η , α ν λ α β ϵ τ ϵ . Fisch.

288. *ὡς* est *quam*; η δ ϵ σ τ α ι et τ ϵ ρ ϵ σ τ α ι laetari, gaudere. Nam animus commotus linguam iubet multiplicare verba, vt Pac. 291. Iam homines gaudio pleni, gestiunt vel canere, vel exsultare, vel saltare adeo in orbem; vnde sequitur, χ α ρ ϵ ν σ α ι ὅφ' ἡδονῆς. Nam χ α ρ ϵ ν σ α ι est propt. saltare in orbem, ἡδονῆς laetitia et ὅφ' respondet Lat. *prae*. Fisch. καὶ praeposendum est verbo χ α ρ ϵ ν σ α ι , volo etiam tripudiare. Gir. ἡδοναὶ καὶ τ ϵ ρ ρ α ι . Pleonasmī Atticis vltati; sic Pac. 291. *ὡς* ἡδοναὶ καὶ τ ϵ ρ ρ α ι καὶ χ α ι ρ α ι . Haud aliter Aesch. init. Choëph. 3. η κ α ι κ α τ ϵ ρ ρ α ι , quod tamen in eo redarguit Comicus Ran. 1185. vbi continuo introducit Euripidem, qui eum tamquam bis idem dicentem sugillat, Aeschylum vero tanquam aliquod inter

e) μ α ν habere corrigendi vim, monet Nünt.

duas voces illas discrimen statuentem. Quae caeteroquin ad maiorem emphasin apud oratores Atticos familiaria; vt coniuncta quandoque *διόμαι, ἰκετεύω, ἀντιβολῶ. Spanh.*

289. ταῦτ' ἀληθῆ. Versui male prospectum in Cod. Doru. vbi tantum *τὰληθῆ. Hemst.*

290. *ἑρπυλλί.* Nihil significat haec vox, sed fuit excogitata a Philoxeno, qui amationem Cyclopis et Galateae scripserat, ad exprimendum illius indocti miserum carmen, quod stridenti cithara disperderet, in gratiam amicae, cui placere studebat arte mulica, quamvis esset ineptus. Testis Euripides, apud quem in Cyclope 424. Vlysses dicit: *ἦδε δὲ (Cyclops) ἀπρὸ κλαίοντι συνναύταις ἰμοῖτ' ἄκουσα*, et v. 487. chorus de eodem: *ἄχαρον κλαδὸν μουσιζόμενος*. Apud Lucian. etiam, cum Galatea laudasset eum, tanquam bonum Musicum, Doris inquit [Dial. Mar. I, 4. T. I. p. 290. Hemst.] *εὐκα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδοντος, ἵπνιτε ἰκύνεσαι πρὸν ἡμῖν σι. Ἀφρδιτῇ φίλῃ, εἴναι αὖ τις ἰγκύνεσαι ἰδέξαι*. Talis vox est et τὸ *φλαττεῖσθαι* *νοφλαττοῦσθαι*, Ran. 1312. Item Τήνηλλα Acharn. 1246. et alibi, nisi quod illae ludibrii causa sunt fictae, haec autem non. *Bergl.* Quum senex dixisset, se prae laetitia in orbem saltare velle, Carion contra (*καὶ μὴν ἴμμο* vero, vero), illudens eos, ostendit, se velle ipsis praeire tripudiantem (*βουλέσθαι αἶψα* pro *ἄψα*, quia senex dixerat *βούλομαι χερεῖναι*, et continuatio actionis significatur). Polyphemus Neptuni et Thoosae nymphae filius, omnium Cycloporum robustissimus et immanissimus, qui sex Vlyssis socios deuorasse fertur (Hom. Od. 9, 187. ff.), amasse dicitur Galateam, et cum ea oues et capellas pauisse in Sicilia, ita vt etiam fidibus cecinerit. v. Riccius diss. Homer. Vol. III. diss. 51. Iam Philoxenus, poeta dithyrambicus f) (v. Gesner. ad Lucian. T. III. p. 112.), a Dionysio seniore, Syracusanorum tyranno, in lapidinas missus erat; sed, quum inde aufugisset, sciretque Dionysium teneri amore Galateae meretricis, vt tyranni crudelitatem vlcisceretur, con-

f) Ex aliorum sententia tragicus fuit; idem etiam musiceus, de quo Plut. Tract. de Mus. c. 19. et 45. *Interpr. Francog.* Cf. etiam Burette Mém. de l'Acad. d. Inscr. XIII. 204. qui etiam sonum voc. *ἑρπυλλί* musice explicuit. Respexit ad h. l. Plut. c. 45.

scripsit carmen de amore Cyclopi, h. e. Dionysii, in quo fingebatur Cyclops cum Galatea pecus pascere, et inter pascendum canere cithara, cuius sonum ut exprimeret, vsus est v. *ῥοσσημιλό*. v. Schol. g) et Suid. h. v. Carion igitur fingit, se esse Cyclopem, senes pecus, et quia non habebat citharam, ostendit, se voce sonum citharae imitaturum esse. Cf. Schol. *Fisch*. Eadem fere *Girard*, qui Philoxenum aemulum Dionysii in amoribus Galatae fuisse, et *ῥοσσημιλό*, vocem factitiam, vtcunque imitari extremum lyrae sonum addit.

291. *ὡδὶ παρρησιολύων*. In h. l. (quem ex Philoxeni Cyclope sumtum esse, Schol. notat) Carion seruus, Cyclopem imitari se velle dicens, chorum senum praecedit, cum indecoro quodam motu saltans: quod poeta per *παρρησιολύων* (pro quo in Mss. Vat. et Arund. legitur *παρρησιολύων* h), sed repugnante metro) indicare voluit. Alloquitur autem Carion chorum, tanquam ouium et caprarum gregem: Agite, filii crebro clamitantes et balantes ouium caprarumque olentium cantica, sequimini etc. Nota, *ῥοσσημιλοῦντες* hic esse constructionem, non *πρὸς τὸ ἔν-δν*, sed *πρὸς τὸ σημασιόμενον*, ut Grammaticorum filii loquuntur. Vox *ῥοσσημιλοῦντες* enim iungitur *τῷ τίκειν*, non constructionis grammaticae, sed sensus habita ratione; quoniam *τίκειν* idem sign. quod *ῥοσσημιλοῦν*, cui *ῥοσσημιλοῦντες* et *βληχόμενοι*, ob generis similitudinem recte iunxeris. Sic Hom. Od. 12, 74. *Νεφέλη* — *πυκνὴ*, τὸ μὲν κ. τ. λ. vbi, observante vet. Schol., articulus *τὸ* referendus est non ad *Νεφέλη*, sed ad *ῥοσσημιλοῦν*, quod eiusdem cum *Νεφέλη* est significationis. Vide etiam Eustath. ad Il. Σ. p. 1167. Rom. qui plura constructionis huius exempla suppeditabit. Consule etiam Schol. Soph. Aiac. p. 11. Steph. ad verba *ἀγίλας ὑπεδίσκοντες* [v. 163. f.] *Kust.* *ὡδὶ* i) hoc modo, positum est

2) Scholiastae verba bene illustrasse in gallicis ad h. l. notis Tan. Fabri filiam, monuit *Spanh.* Species quaedam erat isolationis, *κλάω* dicta, de qua vide Meurfium in *Orchestra*. *Brunck.*

3) Ita etiam cod. Doru., teste *Hemst.* et cod. Borg. teste *Inu.* Ap. Reiskium haec leguntur: „*παρρησιολύων*, inter crura sodicare tacite immisso obsceno telo vel veru.“ Num *παρρησιολύων* legi voluit?

4) *Gir.* pro *ῥοσσημιλό* positum monet, et *Münt.* id explicat: *hoc modo*,

δεικνύει, ita vt Carion hanc vocem edens putandus sit pedibus terram quassasse, et oculos quoque illuc deiecit, senesque ad se respicere iussisse; vnde v. *καρνευαλιών* absolute est positum, omisiss nominibus *πιδόν*, *ἰδαφος* aut similibus. Sed τοῖς ποδοῖν *k*) *καρνευ*. est, *alternis pedibus quatere terram* (Hor. l. od. 4, 7.) *Fisch.*

292. *τίκτα* l) a *τίκτος*, quod id. est quod *τίκνον*. Filios suos vocat senes istos, quia seipsum assimilat Polyphemum, ipso ouibus; nam vt pater sobolis, ita pastor gregis curam gerit; infra se dicit matrem eorum eadem ratione. Dum autem oues vocat eos, significare vult, ipso esse stolidos, vt sunt illae pecudes; et videtur noster imitatus Eupolidis locum, vbi Hippocratis filios dicit degeneres fuisse et fatuos: *Ἰπποκράτους τε παῖδες ἑμβόλιμοι τινες Βληχχῆτά τίνα καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου*. Ostendemus autem ad Eqq. 527. nostrum Eupolideis verbis libenter vsum esse. *Bergl. τῆς* (Lat. *eia*) est vox blande hortantis, *agite, quae*so, vt 316. et 760. *τίκτος* dicitur de fetibus omnium animantium, vt Lat. *pullus*; h. l. propr. ouiculae et capellae, nam Carion se facit Cyclopem. Vfus autem est illo voc. vt magis illuderet senes. *Θαμισῶ* i. q. *πυκνῶ* (Moer. p. 183.) *saepicula* Gloss. vett. Et *ἐκαταβοῶντες* dictum est, quia *τίκτα* positum est pro *ἑμῶν*, de qua synesi generum v. Anim. ad Weller. III, 1, 317. ff. Sic *φίλε τίκτον* Hom. Od. 2, 363. *τίκτος* — *φυγὰς ἀποσταλείς* Eurip. Pboen. 323. 25. Vnde scriptura cod. Doru. *ἐκαταβοῶντα m*) Grammatico imperio debetur. *Fisch.*

293. f. Dimetri iambici. — *βληχῶσθαι* est, vt Lat. *balare*, verbum factitium e sono et voce ouicularum, quod h. l., seruata lectione vulgata, etiam de voce capellarum positum est, quae propr. *μηκῶσθαι* dicuntur. Zenodot. *περὶ φωνῶν ζῴων* ap. Valken. Lectt. Ammon. p. 228. f. Anonym. ib. p. 230. f. Gloss. vett. V. *βληχῶμαι*, et *Μη-*

k) Inter haec verba Cario senibus pedum ictus intulit, auct. Schol. et Münt.

l) Verba sunt Philoxeni; nam Aristophanes Attice potius dicturus erat *τίκτα*, quam *τίκτα*. *Girard.*

m) Quoniam *βληχῶσθαι* ille cod. seruat. In eodem etiam perperam *ἑμῶν* pro *ἑμῶν* legitur.

κῆται, Hef. Βληχῆσασθαι n). Προβάται i. q. πρόβατα, vt Lat. *ouiculae*, habet h. l. non tam vim blandiendi, quam illudendi, vt antea *τίκηαι*. Κινάβραι est foetor, et alarum, et caprorum, Schol. cuius verba et Suid. descripsit et Phaurin. o). Sic Hor. Epp. I, 5, 29. *caprae olidae* de foetore alarum. Αἴγες κινάβρωνται sunt capri, capellae, olentes, foetentes; et voces earum dicuntur μίλη, quia Carion se ita praecuntem fecit, vt cithara caneret, sed μίλη propr. dicuntur *carmina*, quae canuntur ad fides, v. ad infer. carm. Anacreont. Sed in ed. Ald. legitur κινάβρωνται μίλων p). Scilicet duplex fuit in Codd. vet. scriptura κινάβρωνται et κινάβρωντων* haec notata fuerat ita: κινά-

βρωνται μίλη* librarius cod. Ald. omiserat syllabam *ων* et deinde alieno loco addidit *q*). Cf. ad Aesch. Socr. 3, 13. 88. Mihi nuper κινάβρωνται magis arridebat, quod i. κί-γῶ sic simpliciter positum est, vt antea προβάται, 2. κινάβρωνται μίλη exquisitius dictum est, (voces foetentes, ita vt senibus foetidus obuiariur spiritus), quam κινάβρωνται αἴγες. Nunc malim legere e Tho. Mag. Codd. V. Προβάτων [p. 738. Bern.], in quibus est προβατίων βληχῆσται* βληχῆσταιων τε — κινάβρωντων* nam μίλη cohaeret cum κινάβρωνται, et exiit sic elegans vtriusque membri concinnitas. v. Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 257. *Fisch.*

295. In cunctis Edd. ἀποβλημένοι et τράγοι interpunctione vel magna vel minore separantur: ea nulla in cod.

n) Add. Sturz de vocibus animalium Prol. I. p. 14. f. II. p. 9. f. — In Vesp. βληχῆσθαι ad vagitum infantum transfertur. *Müntz.*

o) κινάβρων *hircum olens*. Sic Lucian. (Dial. Mar. 1, 5. T. I. p. 291. Hemst.) κινάβρος ἀνίσχον ὡς τις τράγος. *Bergl.*

p) κινάβρωντων μίλη habent non solum Mss. sed etiam edd. Flor. et Bal. At ed. Ald. male: κινάβρονται μίλων. *Kuff.* Cum plerisque Edd. congruit cod. Dugl. nisi quod ille tolemni errore κινάβρωντων. Verum A. praefert Αἴγες τε κινάβρονται, μίλων* a qua, distinctione solum sublata, discedit B. Crat. Perspicuum est scripturae duplicis indicium: κινάβρονται μίλη et κινάβρωντων μίλη* vtra sit praefenda, videmus in Adnotatt. *Hemst.* In utroque Inu. libro κινάβρωντων μίλη, quo vulg. scriptura confirmatur.

q) Ita fere iudicauit *Bruck.*, in cuius duobus Codd. legebatur κινάβρωντων. Typothetam ed. Ald. non intellexisse, quod duplex scriptura in cod. significaret, monet; ipsum autem metrum respuere κινάβρονται.

Doru. comparet: neque agnouit Schol. quam rationem probandam esse censui. *Heinsl.* [Br. et Inu. post *ἔπειθ'* posuerunt comma, in *Heinsl.* et *Fisch.* omnino non est. r)]. — *ἀπεφλημένοι* dicuntur, quibus glans veretri ob libidinem resecta et nudata est, quod hircis ob lasciuiam crebro accidere solet. *Kust.* *recutiti*, vox huic Comico familiaris, vt Ach. 160. Pac. 907. *Thesin.* 1198. Sic *τί μ' οὐκ ἀπεφάλησαι* Ach. 592. *cur me non verpum fecisti?* *Spanh.* Ductum est verbum a *φαλῆ*, quod in gloss. vet. redditur *mentula*, *praeputium*. Ante *τράγοι* intell. *ὄς*, vt 308. v. Bos. Ellipt. v. *ὄς. Fisch.*

ἀκρατεῖσθαι est ab *ἀκρατίζεσθαι*, quod *intemperanter libidinosum esse* significat, ab *ἀκρατής*. Nam altera interpretatio, quam Schol. hic assert, repudianda est. V. etiam *Suid.* V. *Ακρατεία*, qui locum hunc Comici citat [et Schol. excerptit]. *Kust.* *ἀκρατίζεσθαι* omnino est, *libidini indulgere*, sed h. l. quum libido iam v. *ἀπεφλ.* declaratur, et additum sit *τράγοι*, arbitror ita accipiendum, vt Schol. accepit: *λείχετε τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοῦ*, quod hirci post coitum, eo auctore, facere solent s). Futurum etiam h. l. pro Praesenti positum est, quia continuatio actionis significatur. *Fisch.* Est ab *ἀκρατίζεσθαι*, secunda longa, quia deriuatur ab *ἀκρατος*. Significat: *jentaculum* s. *matutinum cibum capere*. v. *Fragm. inc.* 36. et *Athen.* p. 11. Considerunt hoc verbum vet. Critici 1) cum alius derivationis et significationis verbo *ἀκρατεύομαι*, ab *ἀκρατής*. Vim verbi non satis accurate reddit *Bergleri* vertio, quam inconsiderate retinui, *lasciuite*. Sensus est: *arrectisque veretris, et hirci, jentate*; quia nimirum hirci τὰ θαντῶν αἰδοῦν λείχουσι. Glossa: *λείχετε τὰ αἰδοῦν ὁλοῦσι*. *Brunck.*

296. Obsecro te, quid hic facit *ζητήσμεν*? Lego *ζήλωσμεν* *imitabimur Cyclopem*. Patet hoc tam ex prioribus: *Κύκλ. μιμούμενος*, quam ex seqq. *Κίρκην — μιμούσθαι*. *Bentl.* At inde non sequitur, hic quoque verbum ponem-

r) *Fischerus* tamen separari *ἀκ.* et *τρ.* distinctione voluit, tum ob part. *αἰ* postpositum, tum quia utrique voc. diuersam tribuit vim.

s) Ita etiam accepit *Gir.*

t) *Vnus* tamen Schol. iam ita, vt Br., recte interpretatus est.

dum fuisse quod *imitari* significet. Vt taceam, disserere nimium characteres π et λ , π et ω , vnde, si legamus $\xi\lambda\omega\sigma\mu\epsilon\nu$, pendebit Infin. $\epsilon\kappa\tau\upsilon\phi\lambda\omega\sigma\mu\epsilon\iota$? Retine ergo $\xi\eta\tau\eta\sigma\mu\epsilon\nu$. $\xi\eta\tau$. $\sigma\iota$ $\epsilon\kappa\tau$. est: conabimur te excoecare, operum dabimus, vt te excoecemus. Sic $\xi\tau\tau\iota\nu$ v. 473. Marc. 12. 12. Rom. 10. 3. *Lamb. Bos. Anim.* p. 6. Fl. et B. $\xi\eta\tau\eta\sigma\mu\epsilon\nu$, itaque scriptum fuisse videtur in cod. Doru. vbi et $\theta\epsilon\tau\tau\alpha\iota\omega$, hic et supra 290. sed metro repugnante. *Hemst.* Hyperbaton v) est notabile, sed animo senum commoto conueniens, et $\xi\eta\tau\iota\nu$ sequi. Inf. est *velle* (v. Hef.); respondent enim haec verba senum verbis Carionis $\beta\omicron\nu\lambda\acute{\eta}\sigma\sigma\alpha\mu\epsilon\iota$ $\acute{\alpha}\gamma\eta\sigma\iota$ (290.). $\acute{\alpha}\nu$ est *vicissim, contra, pάλιν*, Hef. v. Deuar. p. 77. Verba $\theta\epsilon\tau\tau$. τ . $\kappa\acute{\upsilon}\kappa\lambda\omega\sigma\alpha$ cohaerent non cum $\beta\lambda\alpha\chi\acute{\upsilon}\mu\epsilon\iota$ [vti *Lamb. Bos. h. l.* accepit], sed cum $\sigma\iota$ $\tau\epsilon\tau\tau\iota\omega\iota$, propterea quia Carion 290. l. se dixerat $\theta\epsilon\tau\tau\alpha\iota\omega\iota\delta\acute{\omicron}$ $\tau\omicron\nu$ $\kappa\acute{\upsilon}\kappa\lambda$. $\mu\epsilon\mu\iota\sigma\theta\alpha\iota$ x). *Fisch.* Ita $\beta\lambda\alpha\chi\acute{\upsilon}\mu\epsilon\iota$, *balantes*, absolute ponitur.

297. Vulg. olim fuit: $\kappa\epsilon\iota\nu\omega\tau\alpha$ y). Sed quia hoc cum $\kappa\omicron\mu\iota\kappa\alpha\lambda\acute{\eta}\nu$ et $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\alpha\rho\theta\acute{\alpha}\nu\eta\sigma\iota\nu$ non conuenit, Bentleius coniecit: $\pi\acute{\iota}\sigma\iota\tau\alpha$, ex nota historia de Polyphemo. *Brunch.* tanquam Bentleii coniecturam attulit $\kappa\epsilon\iota\nu\omega\tau\alpha$, eamque (similiter vt *Lys.* 277. vbi v. eius Not.) in ordinem recepit, sequuto eum Inu. qui e codd. nullam varietatem attulit. Verumtamen habet h. l. $\kappa\epsilon\iota\nu\omega\tau\alpha$, quo se tueatur. Nam et sequentia tenuitatem vicus declarant, et coniungere facile diuersa potuit Arist., Comico more, quae in Carionem variis temporibus conuenirent.

$\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\alpha\mu\beta\acute{\omicron}\nu\sigma\iota\nu$ est *inuenire, offendere*; sed quia hoc verbum ponitur fere de iis, qui in flagitio aliquo et scelere deprehenduntur, ita vt nec aufugere possint, nec infirari, senes eo vsi videntur, vt ostenderent Carionis nequitiam. *Fisch.*

y) in verbis $\xi\eta\tau\eta\sigma\mu\epsilon\nu$ — $\epsilon\tau\epsilon\phi\lambda\omega\sigma\alpha\iota$, quod etiam *Bergl.* animaduertit. Eodem modo verba struenda esse, repudiata Benti. coniectura, monuit *Brunch.* Sed iam *Gir.* iustam verborum structuram monstrauerat; et *Münt.* monet verba disiecta prodere rusticum ingenium.

x) Moris est, vt eorum verba ridicule repetamus, quibus illudere paramus. *Girard.*

y) famelicum, ita vt Carionē cibi inopia obiciatur. *Fisch.*
Comm. in Aristoph. Tom. I. L

298. *πῆμα* fuit sacculus pelliceus, coriaceus, quod de humeris suspenso, pastores, etiam viatores, panem reliquosque cibos gestabant. Cf. Ammon. h. v. et Intpp. Matth. 10, 10. *λαχάνια* sunt olera omnis generis et sativa (*σπόριμα*) atque hortensia (*κηπευτά, κηπεύα*), cf. Theophr. char. 20, 3. 22, 2., et *agrestia* (*ἄγρια* h. l.) 2). *δροσερά* sunt aut *roscida*, rore matutino adspersa (Virg. Ecl. 8, 37.), quae Carion fingitur pera gestare, ita ut exprobretur ei inopia victus, qui statim mane olera colligat, quibus famem sedet a), aut *tenera, mollia* (*ἀπαλά* Theophr. 20, 3.). Nam *δροσερόν* et *δροσῦδες* vocatur, quidquid tenerum est et molle, quia ros est humor tenuiter sparsus. v. Casaub. ad Athen. 9, 8. p. 662. vnde Anacr. 29, 9. *ἀπαλὸν* et *δροσῦδες* iunguntur. Et quam Polyphemus ab Homero neque peram gestasse dicatur, neque olera comedis, sed humanis carnibus ventrem repleisse feratur (v. Od. 9, 288. ff.): recte animaduertisse Schol. videtur, Aristophanem notare h. l. voluisse insecitiam Philoxeni, qui Cyclopem in carmine suo fecisset peram gestantem atque olera agrestia comedentem. *Fisch.*

Particula καὶ [quae olim ante *κρασιπάλωντα* legebatur] vt tenorem metri interpellans delenda est. *Kust.* *κρασιπάλωντά* 3' reponi iussit *Bentl.*, sed *Hemst.*, in cuius cod. Doru. vt in Edd. pr. seruabatur καὶ, deleuit eam part., neque 3' recepit, sed *Brunck.* emendationem *Bentl.* in textu reposuit, Inu. rursus deleuit 3'.

κρασιπάλωντα h. e. crapulentum, crapula distentum. v. Ruhnken. ad Tim. gl. Plat. [p. 166.] quae glossa pertinet ad Plat. Symp. 4., Tho. M. V. *Κραιπύλη* [p. 553.] Nam Polyphemus liuit se ab Ulyssae vino ita onerari, vt non posset erectus consistere, v. Od. 9, 353. ff. *Fisch.*

299. Pro *ἡγούμενον* Tho. Mag. V. *Πρόβατον, ἐκόμενον* [ita ed. Bern. p. 738.] siue *ἐκόμενος*, vt impressit Vascosan. *Hemst.* Metro repugnare *ἐκόμενος* animaduertit *Kust.* *ἡγούμενος* i. q. 292. *ἡγείν*. Sed additus est *Datiuus*, quia est *praecire* simpliciter, ducere ita vt iis, quos ducas, im-

2) In Theom. 463. *ἄγριαι λαχάναι*. *Bergl.*

a) Ita etiam *Girard.* et *Münt.* statuunt, obici seruo *famen* et *inopiam*.

perandi ius non habeas. *ειπῆ, temere b)*, sine causa; h. l. eleganter de eo, qui dormit ibi, ubi dormire noluerat, vt ipse dicere non possit, cur ibi potissimum dormiat, quod accidit-erapula distentis. *καταδραδένειν* s. *καταδραδέν* propr. dormire, quod sequitur *καθιδένειν*. v. Plat. Phaed. 16. Sed vsurpatum etiam actiue videtur pro, *sopire, consopire*, vnde *καταδραδένειν* h. l. *somnio sopitus*, vt Polyphemus Od. 9, 371. ff. *Fisch.*

301: *σφηκίσκος*, ait Schol., est lignum acutum, ita dictum a forma *vespae c)*. Eandem cantilenam canunt Suidas, Hesych., Eustathius. Sed non ego credulus illis. Primo enim non in extremo, sed in medio corpore graciles sunt vespae, adeo vt fudes *σφηκοειδής* inepta fuerit huic negotio. Deinde cum ipsa *σφήξ* sit animal minutissimum, quouis ligneo instrumento minus: incongruum foret instrumentum quoduis *σφηκίσκον*, *vespulum*, vocare. Equidem vix dubito, quin illa Grammaticorum enarratio ex solo h. l. defluerit, et quidem mendoso, vt puto. Lego *σφησκόν*, *cuneum*. *Μόχλον* adhibent Homerus [Od. 9, 332. 375. 382. quo loco pro *λαβόντες* est *ἐλόντες*, obseruante *Fisch.*] et Euripides [Cycl. 629.] ad Cycloper occaecandum: *μόχλος* autem et *σφήν* sunt instrumenta fabrilia, aequae ad hanc rem idoneae. Quemadmodum a *μόχλος*, *μοχλίσκος* dixit Aristophanes, teste Polluce, ita et a *σφήν*, *σφηκίσκος*. Bentl. Pro *ἡμῶν* [quod in Rau. deest], Cod. Doru. *ἡμῶν*, bene tamen explicat *κατανυμῶν*, *σφησκόν* vero *πάλον*, quod inferioris Graeciae vocabulum non praetermisit Car. Du Cang. *σφηκίσκον* autem tuebimur aduersus Bentleium in Commentario nostro [qui tamen non producit]. Hemst. *σφηκίσκος ἡμῶν* est *fudes acuta praeusta*. Nam *ἄπτειν* est *adurere*, quod Hom. Od. 9, 328. dixit *πυρακτιῶν ἐν πυρὶ*, et fudes ipsa 378. s. dicitur *ἐν πυρὶ μέλλειν ἄψασθαι*. Ab eodem ib. 387. vocatur *πυριήκης μοχλός*. *ἐκτεφλῶσκει* Gloss. vet. explicant *obcaecare, excaecare*. *Fisch.* *σφηκίσκον* Codd. omnes. Gl. *δαλόν*. Sic etiam legebat Eu-

b) Nulla habita ratione loci, siue commodi siue incommodi. Girard.

c) Lignum [s. tignum, vt Münt.] oblongum et in acutum desinens, ita dictum a vespis, aluum adductam et admodum strictam habentibus. Fischer.

stathius, cuius haec sunt verba p. 897, 57. ἀπὸ δὲ τῶν σφα-
κῶν οὐ μόνον σφακίσκοι ἀρεθματινὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ἕλα
μυρὰ εἰς ἑξὶ συνηγμένα. Vtrumque σφακίσκοι et σφακίσκοι
eadem significatione in vſu fuiſſe videtur. *Brunch.*

302. Etiam h. l. est Hyperbaton; nam ἰγὺ cohaeret
cum verbis μιμῶσομαι πάντ. τρ. 306. *Circe* fertur fuiſſe
venefica et habitasse in Laestrygonum insula ad Siciliam.
Ad eam Vlyſſes cum comitibus delatus est, quum effagis-
set Polyphemi crudelitatem; sed Circe comitibus Vlyſſis
dicitur dediſſe pocula medicata, quibus exhaustis conuerſi
fuerint in ſues. v. Odyſſ. L. X. d). Ex quo intelligitur,
quomodo Carion, poſt Cyclopiſ mentionem, incidit in
mentionem Circes. Φάρμακα dicantur omnino medica-
menta, inprimis purgantia, ſed adiectis verbis ἐλιδεμα,
θανάσιμα, λυγρὰ, ita vocantur venena, medicamenta peſtiſe-
ra, vt τὸ Φάρμακον ap. Att. est *cicuta*, v. ad Plat. Phaed. 1.
H. l. caſeus, farina, mel, vinum, quibus admiſti ſunt ſucci
herbarum malarum mali. Inde enim conſectam potionem
Circe comites Vlyſſis bibere iuſſit. v. Od. X, 234. ſ. vbi
etiam κνέειν legitur, quod, vt ἀνικνέειν, est proprium de
iis, qui conſciunt potionem miſcellam, quae ipſa nomina-
tur κνέειν. v. Ind. Theophr. h. v. Pro *Philonida* e) no-
minare Carion debebat *Vlyſſem* et pro Corintho insulam
Laestrygonum. Sed notare voluit poëta turpiſſimam libi-
dinem Philonidae eiusque paraſitorum, ita vt apertum ſit,
per Circeſem intelligi *Laidem* Corinthiam. Οἱ ἱταῖοι τοῦ
Φιλ. ſunt ſodales, paraſiti Philonidae, qui cum eo ita-
runt ad Laidem, quae quidem eos mutasse dicitur in ſues,
h. e. coëgiſſe facere, quod ſues ſolent, modo vt libidinem

d) *Circes pocula noſſi* etc. Hor. [Epp. I, 2, 23. ſ.] Quoniam
chorus dixerat, ſe Vlyſſis exemplo excaecaturum Carionem,
Polyphemum ſe proſitentem, hic viciffim ſe Circeſem imitatu-
rum dicit, quae locios Vlyſſis mutauit in porcos, et ipſis ſtercu-
s daturum comedendum. *Bergl.* Nouo ſcommate ſenes ſuo
aggreſſus, quo taedium itineris iocando excutiat. Qui cum
omnibus et capris conſerri noluerunt, eos cum porcis multo
ſpurcioribus conſert. *Gir.* Omnino totus locus non niſi riſus
capitandi cauſa inſertus eſt. Sunt autem ioci ſeruiles et ruſti-
cis apti.

e) *Ναὶ ὁνέειν* pro Vlyſſe poſuit Philonidem, Laidis in Corintho
amatorum. Vid. 179. *Bergl.* Eurylochum etiam memorari
potuiſſe cenſet *Gir.*

explerent suam. *κῆποι* non tantum sunt *apri*, sed etiam *verres*, porci masculi (v. Gloss. vett.). *Σκῶρ* est *merda*, Gl. vett. cibi retrimentum, et *μομῶν*. *σκῶρ* merda subacta. Sed Circe ipse dicitur comitibus Vlyssis, in porcos conuersis, glandes obiecisse. v. Od. X, 242. l. f.). *Fisch.* *Μομῶν*. *σκῶρ* idē. Citat Tho. Mag. V. *Ματτω. Kust.* Infra Ran. 146. καὶ αἰὲς *σκῶρ* νῦν, vbi in Schol. dicitur falsum esse, quod primus Straton in Atalanta hoc voc. *σκῶρ* vsurparit; post Ranas enim huius Comici editam esse Stratonis Atalantam. Adde quod ap. Athenaeum VIII. p. 319. Epicharmus, utroque illo poeta vetustior, eo voc. vsus legitur: τῶν οὐδὲ τὸ *σκῶρ* θεμιτὸν ἐκβαλεῖν δεῖσι. *Spanh.* In cod. Doru. 303. et 310. *ἐτίρου* ac *Φιλονίδου. Hemst.*

306. πάντα τρόπον [vt olim editum] habent Edd. Flor. et Basl. At Ms. Bodl. et ed. Ald. g). *πάντας τρόπους*, quarum lectionum vtram eligas, nec ad sensum nec metrum quidquam interest. *Kust.* Pherecrates apud Athen. VI. p. 268. πάντα τρόπον εἰργασμένα. Apud soluta oratione scriptores Atticos promiscue *παντὶ τρόπῳ* et *πάντα τρόπῳ* (omni modo, omni ratione) dicitur, et prius apud Plat. Euthydem. p. 293. *παντὶ τρόπῳ σκευάζουσι*, alterum ap. Demosth. adu. Boeot. II. p. 583. *γῆμαντες δὲ μὲν τὸν τρόπον τούτων* mox, ὅν τρόπον οὗτοι γιγνώσκουσι paullo post vero: ἄλλῃ δὲ ἔτι τρόπῳ et ita utroque casu, sed quarto frequentius. Sic Ran. 631. vt h. l. πάντα τρόπον, et supra v. 47. τὸν ἐπιχώριον τρόπον, dein 335. τίς τρόπῳ, et Demosth. de Cor. p. 141. τρόπον τινά. *Spanh.* *παντας τρόπους* Reg. membr., primariae duae edd., quas sequuntur prior Basil., Venetae duae, et Paris. Wech. In C *πάντας τοὺς τρόπους*. Duo alii πάντα τρόπον, quam lectionem primus imperite vulgauit Ant. Fracinus, qui Phil. Iuntae heredum curauit editionem. Bis in metri legem peccat. Vltima in πάντα produci non potest ante literas *τρ*. Vid. Ran. 618. Eodem modo Nub. 701. male legebatur πάντα τρόπον, vbi edidimus πάντας τρόπους. Tum dimetrum iambicum syllaba breui terminare non licet, nisi a sequenti versu adiuetur.

f) Facit laudem Circe deteriore, quippe quae non nisi exter-
nam formam comitum Vlyssis mutat. *Gir.*

g) Iunt. 1515. et B. addit *Hemst.* Nam scriptura cod. Doru.
non est explanata.

v. ad Ran. 984. *Brumek.* Iisdem argumentis etiam Dawes. M. Crit. p. 198. docuerat, *πάντας τρόπους*, quod Ald. Wech. Basil. 1532. et Plant. habeant, recte legi; recepit etiam Inu. qui in Borg. inuenit *πάντας τοὺς τρόπους*.

307. Γρυλλίζοντες adposite, velut ad sues, quae porcum, vt in proximo versu dicitur, sequuntur. Sic vbi de mactatis in mysteriis Cereris suis agitur Ael. 746., idem verbum legitur γρυλλίζου. *Spanh.* Ita reuinxit alia manus, quod prae scriptum fuerat in cod. Doru. γρυκίζοντες, cum tali interpretatione: ὁμοίαι χοίροις βωῶντες, pro quo legendum est ὁμοίως χοίροις βωῶντες. In eodem bis Φιλιδίαι explicaturque Φιλιδίαι. Mox ἔπειθαι in sola Iunt. a. 1540. *Hemst.* γρυλλίζω est, vt Lat. grunnire, verbum sacritium e voce porcorum expressum. Dicitur etiam γρύζειν, et porcus γρύλλει. Zenob. ap. Valk. Lect. Ammon. p. 229. Anon. ib. p. 231. h). Sed porci grunniunt maxime, quum laeti sunt et hilares, vnde addita sunt verba ὑπὸ Φιλιδίαι, prae voluptate, hilaritate. In verbis μητρί χοίροι intell. ut i). *Fisch.*

310. Cod. Doru. μαγκανεύουσιν. Solent non μάγκαν tantum, sed et μάγκαν recentiores scribere. *Hemst.* Μάγκανειν Atticis cibos condire. Athenaeus IX. p. 372. de cucurbitis: ἐνίγχανον δὲ οὖσαι τῶν συντεθειμένων ὑπὸ τῶν τὰ τοιαῦτα μαγκανεύειν εἰδόντων ὀφικητῶν. Hinc τὰ μαγκανεύματα praeestigiae ap. Plat. de Leg. X. p. 908. XI. p. 933. ed. H. Steph. et μαγκανεύσαι de iisdem l. X. p. 908. item ap. Athen. I. p. 9. Themist. Or. V. p. 70. Greg. Naz. Or. 38. p. 615. Cyvill. adu. Iul. p. 340. nostr. edit. Μάγκανειν vero et μαγκανεύειν praeestigiarum sacraria, dicto iam ap. Them. loco. *Spanh.* μαγκανεύειν dicuntur et ii, qui ornant res venales et componant ita, vt alliciant fallantque emtores, et ii, qui praeestigii vtuntur, et spectantium oculos ita praestringunt, vt dolum non animaduertant, quod fere γαντεύειν dicitur; h. l. μαγκανεύειν pertinet eo, quod Circe homines mutasse visa sit in porcos; μολύνειν (inqui-

h) Add. Sturz. Prol. II. de voc. enim. p. 11.

i) Olim ἔπειθαι μητρί χοίροι prouerb. de iis dicebatur, qui indocti ipsi indoctos loquebantur. Ille simpliciter Carion scribis velut in porcellos mutatis ridicule hoc ingerit. *Gir.*

nare, polluere) τοὺς ἑαυτοῦ eo, quod Circe Corinthia, Laïs, parasitos Philonidae coegerit merdam a se subactam deuorare. *Fisch.* Hanc autem se imitaturum dixerat Caxion, vnde σὲ τὴν Κίρκην — εἰ, qui Circeen agis.

311. λαβόντες. Cod. Doru. ἢ λάβωμεν, [vt Borg. in quo etiam ὑπὸ τῆς Φιλιδίας], quod metri lex repudiat: locum priscae lectionis occupauit interpretatio. Λαβόντες ὑπὸ Φιλιδ. a sequentibus distincta copulantur in vetustis Edd. Rectius separauit Portus, quia ὑπὸ Φιλ. ad sententiam proxime subiecti versus pertinet. *Hemst.*

312. Probam scripturam τὸν Λαέρτιον [intell. υἱόν, h. e. Vlysslem] ab A. pleraeque Edd. acceperunt: altera vitiosa τὸν Λαέρτου, quae versum ingulat, inuenitur in Fl. I. 1540. et B. Eam ex corrupto Ml. profluxisse; fidem facit cod. Doru. Vlyssis pater Homero, ni fallor, semper Λαέρτης: sed nomen illud διαφορῆσθαι Eustathius obseruat ad Il. A. p. 13. οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς ἔφαθ' καὶ Σοφοκλῆς k). hoc certe, quam istud, in Philoctete Sophoclis multo saepius occurrit, v. 366. ὁ Λαέρτιον γόνος, v. 402. 418. vbi Schol. X. appositum monet, ὅτι πάλιν Λαέρτιον κλητὸν ἀπὲρ πρυτανεύον Λαέρτου. v. 630. 1280. 1351. Ὁ Λαέρτου τόκος semel tantum inuenitur 616. Vid. N. Heins. ad Ouid. Met. XII. 625. *Hemst.* Solent ita patronymica pro propriis nominibus poni. v. *Hemst.* ad Plut. p. 325. et ad Lucian. Tim. 44. p. 157. T. I. Koen. ad Greg. Cor. p. 133. 231. κρεμῶμεν est Fut. pro κρεμάσμεν, vid. ad 221. Ὀρχαί sunt testiculi, colci; et Genit. pendet a praepos. ἐκ, quae intelligi debet. Respexit autem poeta ad poenam, quam Vlysses redux summissee fertur a Melanthio caprario, v. Od. XXII, 175. ff. l). *Fisch.*

313. μωδῶσμεν. Cod. Doru. μωδῶσωμεν; addita explicatione κόπρω πάσωμεν, quod per errorem librarius pinxit πάσωμαι. *Hemst.* In Ran. 1107. μωδῶσαι (inquinare)

k) Soph. Ai. 1. ὁ καὶ Λαέρτιος, vbi Schol. κλητὸν ἀπὲρ πρυτανεύον. Nam ipse Vlysses propr. Λαέρτιος dicitur, non Λαέρτιi filius, vt Ouid. Met. 13, 124. *Borgl.*

l) Non haec dici, quasi Vlysses Circeon hoc pacto suspenderet, sed quod Melanthium ille suspendi curauerit, monuit etiam *Bergl.* Fuit tamen Melanthii poena multo crudelior. v. *Gir.*

τὸν ζύσσειν, quoniam, ut ibi Schol., inter alia, *μυθός* dicitur *stercus caprinum*. Quod alioquin *μυθός* hic in Schol. et in duobus vett. Comitorum ap. Athen. locis, Archemstrati VI. p. 285., et Mnesimachi IX. p. 403., et quidem non de caprino solum, sed etiam humano stercore. *Spanh.* Stercore caprarum inungemus tibi nares, ut pastores solent morbo correptis capris in). *Bergl.*

314. Σὺ δ' Ἀρίστυλλος. Aristyllum fellatorem fuisse, indicare vult; quod genus turpitudinis Graeci alias *λαίβεσις* vocant. v. Etym. V. Ἀρίστυλλος, qui huc respexisse videtur. Caeterum Ms. Vatic. et Arund. itemque Suid. V. Ἀρίστυλλος n) legunt, ut Ἀρίστυλλος, addita part. ut, quam tamen hic subintelligendam esse Schol. ad h. l. monet. *Kust.* Sensus: tu vero, ut Aristyllus, ore hiantie dices. Aristyllus describitur ut homo [poeta, auct. Schol. et Suid.] obscenus, qui inguina lamberit, et loquutus sit ore non satis aperto, sed hiscente. Nam *χάσκουσιν* est hiscere, Gl. vett. *Fisch.* In Ecclef. 646. Blepyrus eius osculum auersatur. *Bergl.*

316. f. Ἀλλ' ἴτα — ἴτα ἄλλο. Similiter Chorus Thesm. 994. nisi quod ibi Saltatrices videntur se hortari, ut in alium locum se convertant, aut ad aliud genus saltationis; hic autem iubet Cario, ut habitum siue speciem mutant: nam isti senes in oculum specie videntur prodiiisse o), licet baculos gestarent; nam etiam in Vesp. 31. stuporem Atheni. notans fingit Sofiam per somnum vidisse, ut con-

m) Quo facto dicuntur sternutamenta commoueri et morbus decedere. *μυθός* est stercore caprino oblinere. *Fisch.*

n) Etiam Cod. Doru. et ed. Farr. testante *Hemst.* qui haec adiecit: „Quae addita primum fuerat inter verius ad explanandam sententiam vocula, tandem se Comici verbis implicuit; eoque facilius, quod a metri lege non prohiberetur.“ Etiam Borg. Σὺ δ' ὡς Ἀρίστυλλος. Nescio unde in ed. *Fisch.* venerit *ὡς* Ἀρίστυλλος: nam ita eum legisse e not. patet, ubi receptam scripturam: *ὡς δ' Ἀρ.* laudat.

o) Hoc parum probabile est, neque ex superioribus colligi potest. *Cir.* haec adnotauit: in aliam formam conuertiuntur; nam antea oues, capras, unctas, et sues linxerat. Recto vero *Münt.* obseruauit, senes istos perpetuo habitu et cultu agrorum inersisse. Refert *Waller* istos ad aliud cantici genus, quod decantant.

dionem egerint in Pnyce ἀρόβατα συγκαθήμενα' βακτηρίας
 ἔχοντα καὶ τριβύσιον. Ibidem Chorum ita personatum in-
 ducit, ut videatur Vespis similis: sicut in Ranis specie ra-
 narum, in Auibis specie anium; sed in istis comoediis
 non mutat habitum (nam in Ran. scena mutata non appa-
 ret, an chorus idem maneat): in Nubb. autem, ubi specie
 nubium primo apparebat, deinde aliam speciem sumit v.
 287.; etiam in Ecclef. ubi mulieres habitu viros mentie-
 bantur, eum postea deponunt v. 495. mox: αὐταὶ γὰρ ἤκου-
 σι πάλαι τὸ σῆμα τοῦ ἔχουσιν in Acharn. 627. Sed for-
 te non est plane necesse, ut in h. l. chorum putemus habi-
 tum potius mutare, quam genus saltationis, aut potius
 carminis genus, ut Ran. 380. ubi ἰτίαν ἰδίαν idem videtur
 esse, quod h. l. ἄλλο ἴδιος. Bergl. Sensus: Eia vero agi-
 te, militate nunc dicteria; graues iam estore. Ego vero
 iam, clam domino, carnes edam ad panem; et tum in-
 terero negotio. Nū p) ad τρέπεσθαι, ἥδη ad ἀπαλλαγ-,
 pertinet. σῆμα q) sunt voces, quae iaciuntur in
 aliquem, vel liberales et facetiae, quae tectam habeant
 contumeliam (dicta), vel illiberales et petulantes,
 quae apertam exprobrationem habeant (λοιδορίας) ut h. l.
 Macrobius Sat. 7. 3. negat, in lingua lat. reperiri vocabu-
 lum, quo graecum σῆμα reddi possit. τὸν σκαμματίαν
 ἀπαλλαγῆναι est, abstinere dicteriis, v. Duker. ad Thuc.
 p. 404. et ἐπ' ἄλλο ἴδιος τρέπεσθαι esse opinor, graues et
 seueros vultus induere r). Nam quum prope abessent
 senes a domo Chremyli: discessit ab iis Carion et perrexit
 intro. λάδρα τοῦ δεσπότου dicimus est, ut λαδραῖος τῆς μη-
 τρὸς Alciph. 3. 27. Per κρέας intell. carnes quas e templo
 Apollinis secum abstulerat feruus. μασσᾶσθαι est mande-
 re, manducare, v. Theophr. charr. 20. τὸ λοιπὸν est iam,
 posthac. εὖτε post Participia in apodosibus eleganter po-

p) Nū Giv. interpretatur: quandoquidem via confecta ad Chre-
 myli aedes venimus.

q) Cod. Doru. σκαμάται· ἔσται. Statim in A. et quae huius ver-
 sigis accurate insitit l. a. 1515. τρέπει — Στ. Hemst. Ita ple-
 raque edd., etiam Inn., sed Brunck. in vno versu τρέπειν.

r) At opponuntur haec verba σκαμμασι, igitur de alio dictorum,
 carminum, genere sunt accipienda; non de humana figura,
 aut de meliori habitu, de quibus etiam fortassis accipi posse
 dixit Musc.

nitur, vt *εἶτα, ἔπειτα, τότε*, ita vt latine saepe reddi non possit, vid. 79. et 207. s). τῇ κόπῃ ἐνεργῆσαι, negotio interesse, adesse. Nam κόπος est negotium laboriosum, quo corpus fatigatur. H. l. intell. restitutio usurae luminum Pluti t). *Fisch.* μασσάμενος cod. Doru. vtraque scribendi ratio μασσάμενος et μασσάσαι aeque visitata. Vett. Edd. το-λοισίν· a Porto voculae sunt diuisae; hoc de genere multa notauit *Ios. Wasse* Add. ad Thuc. quae reperiuntur in Duck. praef. Caeterum interpunctionem, quae post τὸ λοι-πὸν in omnibus Edd. erat polita, auferre commodum putaui; cohaerent; τὸ λοιπὸν οὕτω & r. u. *Hemstl.* Eam rationem etiam sequuti sunt Br. et Inu. iidem etiam μασσά-μενος (pro vulg. μασσ.) et τολοισίν dederunt.

Post 321. Brunck. addidit quod in aliis Edd. deest:

Χορός.

(λαίπει τὸ κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

Scilicet carmen (ᾠδὴς), quod chororum canere oportebat, ex- cidisse videtur. Assensit *Fraucog. Int.*

322. Notatur hic in plerisque Edd. Actus II. Scena II. In *Brumoci Theatr. Gr.* est Act. II. Scena I. Verba *Χαί- ρει* et *Ἀσπάζομαι* maiusculis literis scribi iussit *Brünck.*, vt vis eorum verborum notetur. Huic scenae vulgo tantum *Chremyli* et *Chori* nomina praefixa sunt. *Carion* senibus relictis praecurrerat ad *Chremylum* et *Chori* aduentum significauerat; hic, relicto iu aedibus *Pluto*, obuiam it cho- ro, quem ambitiosa salutatione excipit. *Fisch.*

Ἀκολουθεῖ constructionis haec est: ὦ ἄνδρ. δημ., προσ- αγορεύει μὲν ὑμῖς χαίρειν, ὁρχαίῳ δὲ καὶ σκερῶν. *Kustl.* Dicitur hic in *Schol.*, quod *Cleon* primus in epistola ad *Athenn.* scripta post res ad *Sphacteriam* gestas, *χαίρειν* ei- dem praefixerit, idque a *Dionysio* tradi in monobiblo, quem de usu huius v. conscripserat. Redarguitur hoc in *Schol.* ad *Nub.* 607. vbi vsus ille ab antiquo ac ante *Cleonem* ob- rinuisse dicitur; immo, quod vel sequens hic versus aliun- de euincit, vbi prae vetustate obsoleta ac insipida dicitur

s) *Gir.* interpretatur: sic satius et ventre cibis distracto. Egre- gio exprimi ingenium serui idem animaduertit.

t) *Gir.* mandit referre ad negotia, quae *Plutus* et *Chremylus* sunt seruo imposituri. Cum *Fisch.* facit *Alunt.*

illa salutatio, *χαίρειν*. Pac. 291. *χαίρομαι* dicitur, vbi id barbarum esse, et *χαίρειν* tantum dici notat Schol. v). *Spanh.* ὦ ἄνδρες. Cod. Doru. ὦ ἄνδρες. Rectius v. 284., vbi illud erat in edd. Forti et Kult. Idem codex puncto distinctionem signat post *δημόται*, et super *ἀρχαίων* seq. v. adscriptum praefert: τὸ *ἔτι λέγει* (debuerat *λείπει* scribi) *ἰσταῖδνα*. *Heinsl.*

323. *Ἀρχαίων*. Sic pluribus aliis Comici locis *ἀρχαῖος* modo pro *stolido* ac *deliro* vt h. l. dicitur (nempe Nub. 910.), modo de re verustate obsoleta Nub. 1354.: et sic alibi adhuc, vt 974. *ἀρχαῖα καὶ διπολιεύη* antiqua haec sunt et Iouialia, quae nempe ex antiquissimis erant Athen. festis: ac insuper v. 817. *Φρονεῖ ἀρχαῖα*. Ita etiam alii scripserunt. Attici, vt Aesch. Prom. 317. *ἀρχαῖ' ἴσας Φαίνομαι λέγειν τὰδε*, vbi Schol. *ἀρχαῖα λέγονται τὰ μῦθα*. Sic Plato in Euthydem. p. 295. [c. 25. ed. Routh. c. 56. Heind.] *ἀρχαιότερος εἰ τοῦ διόττου*. Vnde similiter Dio Chrysost. Or. XIV. p. 203. *σφόδρῳ γελοῖοι καὶ ἀρχαῖοι ὄντομεν*, ac Or. XXI. p. 227. *διελθόμενοι ἀρχαῖα καὶ Φαῦλα*. Adde Iulianum Imp. ab initio Caesarum, Gregor. Naz. aliquoties in Epist. vt XIV. et XXVII. *ἀρχαῖος τις εἰμὶ καὶ μάταιος*, et similiter alibi, prout *μάταιος* a Sophocle itidem pro *stolido* dicitur Aiac. 1184. *ἀνδρὸς ματαίου Φλαῦρ' ἔση*. Qua ratione itidem *γίγαν* pro *deliro* ap. Nostr. Eqq. 1347. *Spanh.* *ἀρχαῖος* h. l., vt alibi *κρόνιον*, ineptum; *absonum*, *stultum*; vt Lat. *antiquum*, Cic. Phil. I. 10. v. Bos. Obsl. Critt. p. 20. l. Nam antiqua, cum nouis comparata, purantur esse inepta, et homines *antiqui* (Cic. p. Rose. Am. 11.) putantur esse simplices et candidi, sed simplicitati interdum aliquid stultitiae admistum est. *εὐπρεπὲς* propr. quidem est putre, rancidum, id, cuius odorem nares perferre nequeant,

v) *χαίρειν* (aue. salue) erat matutina salutatio, vespertina *ὄχαιρειν* (vale). *Ekkehard.* Obsl. phil. ex Arist. Plut. p. 25. ff. qui de aliis salutandi in epp. formulis, *χαίρειν*, *ὄχαιρειν* disputauit. *Cir.* sensum ita constituit: si in salutandis vobis dixerim tantum *χαίρειν* (qui antea inopemiliu mos erat salutandi) exilimabo nunc diuor factus, me non satis pro mea dignitate facere, leuiorique vos salutatione excipere. Ita fere etiam *Münt.* et *Francog.* interpretes monet, portam notare h. l. diuinitatem morem, qui omnia, quae olim inopem fecerant, tanquam priuica et obsoleta respuant. At *Chremylus* nondum diuor factus erat.

vt *Παιος* Theophr. Char. 11. vbi v. Casaub. Deinde p-
tur vel de eo, quod vetustate ita corruptum est, vt vli-
ad quem comparatum est, praestare non possit, in-
noxium (Matth. 7, 17. 12, 33. Eph. 4, 29.), vel de
quod etiam oculos et aures, atque adeo animum offer-
putidum, vt h. l. *προκατασκευάζειν* propt. appellare aliquem
concione; 2. omnino appellare, compellare; 3. *salutare*
vt h. l. Theophr. Char. 5, 15. Dlog. Laert. 5, 98. *προκατασκευάζειν* est, aliquem ita salutare vt dicas: salve! *ἔστω*

324. *ἀσπάζομαι*. Per hoc verbum salutationis not-
officiosa; nam qui *ἀσπάζεται*, obuiis vlnis in illius c-
plexum propebat, quem summo excepit desiderio. Sic Socrates Nub. 1136. *Ἐπιφύλαξ ἀσπάζομαι*. Ver-
nempe, quod salutem quandam magis intimam, quam
gatum illud *χαίρειν*, quomodo a Xenoph. dicitur Oec-
X, 4. *ἀσπάζομαι σε ἐν τῇ ψυχῇ*. Sic infra 1019. iro-
ἀσπάζομαι, et Concion. 964. et 967. *ἀσπάζου με* amplex-
me, i. osculare. Vnde etiam Vesp. 602. vbi de bland-
agitur, quibus senex e concione, accepto triobolo iudic-
domum reuerfus excipitur: *ἔμμε πάντες ἀσπάζονται διὰ τὸ*
γέρον. Sic Isaeus Or. VIII. 1. 542. *ἀλλ' ἀσπάζετό*
(amore complexus est) *ἀς ἴδωσιν οἱ φίλοι πάντες κ. ν*
Vnde salutationis illius Apostolicae, *ἀσπάζομαι*, *ἀσπάζο-*
tories a Paulo, vel vltimo ep. ad Rom. capite repetitae
a Petro quoque et Ioanne adhibitae, vis et ratio eli-
scit x). Spanh. Non quasi in salutationibus nunqu-
hoc verbo vli sint (nam occurrit etiam 1043. et Aug. 13
sed quia erat blandius, aut minus forte vlitatum. Be-
ἀσπάζομαι propr. sign. complecti [quasi, valde attrah-
aliquem ad se, auctore Eckardo], *amplexari* [i. q. *φ*
φρονέειν], tum ita salutare aliquem, vt ei etiam oscu-
et malas osculere, vt h. l., 743. 1043. Theophr. char.
vnde in cod. Doru, explicatur: *καταφιλά, περιλαμβάνειν*
Nam Chremylus censendus est accessisse ad senes, eos
amplexatus esse, certe vnum ex iis; nam mutauit salu-
di rationem ob mutatam fortunam, quum fuerit antea p-
pet, nunc dinitem se fore speret. *ἴσθι* pro *ἔτι* vt *ἀγλ*

x) Hino Eckhard. p. 29 — 33. verbi varios significatus tum
vett. Græc. scripti. tum in N. T. copiosius persequutus e-
illustrauit.

48. ἔπειτα γ) vim Praeteriti habet. προθύμως cupide, studiose, alacriter. *Elisch.*

325. συνταγμαμένοι, pleno gradu, conspirantes; verbum militare, sumtum ab acie ordinata, quae magno impetu fertur in hostem. *Gir.* Quia venistis *ita ut parati, instructi et ordinati sitis* quasi ad praelium. Haec enim est v. συντάττεσθαι significatio. Demosthenes de Syntaxi [p. 167. T. I. Reisk.] περί τοῦ συνταχθῆναι καὶ παρασκευασθῆναι τὰ πρὸς πόλεμον. Noster *Lyf.* 445. ἐμῶς χωρῶμεν συνταγμαμένοι. Nam quasi ad pugnandum pro Pluto, si opus sit, iste grex agricolarum vocatus est, vid. v. 218. et 255.; nunc postquam aduenit chorus, primo quidem eum laudat Chremylus, quod strenue venerit et paratus, deinde rogat ut sibi adesse velit in seruando Pluto, ille autem respondet, se in defendendo Pluto Marti similem fore. Ita et Schol. exponit. Demosth. Olynth. II. [p. 23. T. I. R.] συγκομηταί τὰ τοῦ πολέμου. *Bergl.* Sic etiam legit Schol. et Suid. V. συνταγμαμένοι, inuito metro. Quare dubium non est, quin ex coniectura Rich. Bentleyi ad *Fragm. Call.* 233. legendum hic sit: συνταγμαμένοι. i. e. contente, contento gradu, quae significatio et sensui huius loci melius quadrat. *Kust.* In quarta nempe sede est dactylus, si συνταγμαμένοι retineatur. Emendationem dissimulato Bentleyi nomine suam fecit Kuster. ad Suid. V. συνταγμαμένοι. Assentiendum videtur Bentleyo; neque enim de armatura villa verbum facit aut sentit poeta, sed de celeri et non grauito aduentu. *Hef.* συνταγμαμένον συγκομημένον, συντόμως ἐρχόμενον. Pollux 3, 27, 120. ubi agit περί Φιλοπύκνον καὶ Ὀκίτην ad priorem significationem refert inter alia σύντομος, συνταγμαμένοι, ἐνταγμαμένοι, ἐντόμως etc. et inter contraria βλάξ, βλακύνειν, βλακυνόμενος etc. ut h. l. Arist. τῷ συνταγμα. opposit κατὰ βλακυνόμενος. Idem Pollux I, 10, 155. inter prompta ad bellum recenset συνταγμαμένοι, συνταγμαμένους sed ea videntur ab h. l. aliena esse. *Duck. z).* Ex vulg. συνταγμαμένοι — κατὰ βλακυνόμενος dactylus est in quarta

γ) Cod. Doru. errore solomni κατα. *Hemst.*

z) Add. idem ad Thucyd. p. 292. Verba εἰσάγει et εἰσάγει, etque inde ducta, saepe a librariis esse inter se permutata. *Dorville.* ad Char. p. 643. et *Abresch.* Dil. Thuc. p. 798. l. docuisse, *Fischer* monuit.

fede, in quinta creticus. Parum musicis Hemsterhofii aures ista non offenderunt; at nos sinceram lectionem e membranis reponimus, in quibus distincte et perspicue scriptum est: *συντεταγμένος* et *κατεβλακένυμένος*. In C καὶ *συντεταγμένος* (gl. μετὰ τάξεως). In meo καὶ *συντεταγμένος* (gl. σπουδαίως). Tria hic cumulantur aduerbia eiusdem significationis. Nihil ad rem facit *συντεταγμένος*. Quod dedimus, confirmatur auctoritate duorum codd. eoque referantur etiam vett. Criticorum in editis Scholius interpretationes, *σπουδαίως* a), γοργῶς. Brunch. His ipsis de causis et propter orationis seriem et oppositionis legem Fisch. etiam descendit *συντέτακται*: h. e. contente, citato gradu; sed Inu. *συντεταγμένος* vna suorum codd. auctoritate fretus constituit.

καταβλακένυμένος [vt olim ed.]. *Remisse*, negligenter. *καταβλακένυει* apud Hippocr. de Articulis b) de puero ignaui in cingendo corpore, iuxta Galenum in illius Lexico [p. 492. ed. Franz.] *καταβλακένυσι, καταλιγνύνει*. *Βλαῖ* nempe, *vecors*, *ignauus*, praeter Xen., quod viderunt alii ap. Plut. de Aud. poet. p. 48. ed. Grot. *βλαῖ ἄνθρωπος* homo ignauus, aut vecors; ac ap. Aristid. Or. contr. Calumn. p. 724. T. III. (ed. Canter.) *παντάσους βλαῖ* (vecors) εἴη τις vnde *βλακύνει* lente Au. 1323. vbi Schol. *βραδύς* explicant. *Βλακύνει* vero ap. Xenoph. Oecon. §, 17. *stolidum*, et similiter ap. D. Basilium ep. 1. Spanh. *βλαῖ* et verba inde ducta dicuntur vel de *stupidis*, *bardis*, *socordibus* hominibus, (Xen. Cyr. I, 4, 12.) vel *se iactantibus* (Gloss. vett.), vel de *pigris*, *tardis*, *signibus*, *negligentibus* (Xen. de Laced. rep. 2, 10.), vel de *mollibus* et *luxu disfluentibus* (Hesych.). v. Ruhnken. ad Tim. Gloss. Plat. [p. 60. f.] et Intpp. Tho. M. h. v. [p. 154. ed. Bern.], Ern. ad Xen. Mem. 3, 13, 4. [etiam Sturz. Lex. Xen. I. p. 538. f. II. p. 671.]. Itaque οὐ καταβλα. est non *segniter*, h. e. gradu citato, gressibus properis. Fisch. E cod. membr. et C (in quo καὶ οὐ κατεβ.) Brunch. recepit in ordinem κοῦ (ol. κ' οὐ) *κατεβλακένυμένος*,

a) h. e. enixe, propere. Ita etiam gl. in cod. Dorn. explicatur, vnde etiam Fisch. coniecit, auctorem eius gloss. legisse *συντεταγμένος*, est in ipso cod. *συντεταγμ.* legi videtur.

b) v. Föfl. in Oecon. Hipp. p. 312.

idemque etiam *Inu.* e suis edidit. Ad codd. auctoritatem, ait *Brunch.* „accedit et metri lex, quae *καταβιβλακτυμῶν* respicit, et Atticorum vsus, qui in praeterito plerorumque verborum a duplici consonante incipientium primam non geminant, qua de re vid. not. ad *Lyl.* 291. Sic *Thesm.* 131. *καταγλυττισμένων*, non *καταγγλυττῶν*.”

326. “*Ὅπως δέ μοι* — Nota hic ellipsin Atticam τῷ *ἰσῆται* vel *φροντίζετε* vel siquili alicuius verbi. Sensus enim est: *videte*, vel *date operam*, *et et in caeteris c)* *mihi adiutores sitis*. Similis ellipsis occurrit *Nost. Nub.* 256. 490. *Eq.* 1008. *Ach.* 746. *Thesm.* 1216., item *Eurip.* *Herc. Fur.* 504. et apud alios passim. Integra autem constructio, absque tali ellipsi, reperitur *Arist.* *Eq.* 685. *ὅπως ἀγωνιστῶν φροντίζε d)*. Caeterum eleganter et secundum morem Atticorum *ὅπως* in huiusmodi constructione et sensu cum *Fut. Ind.* iungi solet *e)*. *Kust.* *συμπαράσται*. *Propr.* *παράσται* est, qui in pugna alteri adest, adhsistit. Ita *Iolaus* *Herculis* dicitur *παράσται*, *Eurip.* *Heracl.* 90. 126. *Sophocles Antig.* 681. *δίκαιος κῆρυάδην παρυσάτην*, *Aesch.* *Perf.* 961. *ποῦ δέ σοι παρυσάται*; vid. quae notavi ad *Ran.* 382. *f)*. *Bergl.* Vno verbo dixit *Aesch.* *Perf.* 218. *συμπαρυσάτην*. Sic *Ran.* 388. *συμπαρυσάται* pro quo *συμπαρυσάται* dixit *Menander* noto versu ap. *Clem. Alex.* *Strom.* V. p. 10. ac alibi: “*Ἀπαντὶ δαίμων ἀνδρὶ συμπαρυσάται*. *Spanh.*

327. *ὅττοι* [quod olim legebatur] ed. Ald. At ed. Flor. rectius *ὅττοι*. Refertur enim ad praecedens *τῶνδε*.

c) *ἄλλα* scil. *κατά* ne scilicet *Plutus* auferatur a quoquam, ut ei lumina oculorum restituantur. *Fisch.*

d) Praeter *Bosium* (de *Ell.* p. 641. *Schäff.*) *Fischer.* ad *Well.* III, L p. 33. plura exempla attulit.

e) “Quoties hoc latine exprimendum est Praesenti” addit *Fisch.* „ad rem indicandam quae futura cogitatur eo tempore, quod praecessit” *Herm.* ad *Vig.* p. 767. Hinc etiam intelligitur, in *Borg.* perperam in fine v. 327. post *ἰσῆται* addi *ἰσῆται*, quod ex interpretamento accessit. *Gir. Iusde* pro *Opt.* positum acceperat.

f) *παρυσάται* (i. q. *εὐλάντιστα*) ex *Xen. Mem.* 2, 1, 32. addit *Fisch.* idemque monet *παρυσάται* et inde ducta dici de iis, qui alieni praefecto sunt et ministrant, i. q. *λαττωργεῖν*, v. *Luc.* 1, 19. coll. *Hebr.* 1, 14. A militia voc. *συμπαρ.* etiam *Gir.* repetit.

Kuster. *ἔρως* veram lectionem expresserunt tres Edd. Flor. et Bas. Gelenii, quibus accedit cod. Doru. *Hemst.* [qui primus *ἔρως* textis restituit.] *ἔρως* tres codd. g) recte. In C librarii errore *ἔρως* cum gl. *κατ' ἀλλήλους*. Perperam Aldus edidit *ἔρως*, quod recte correxit Bern. Iunta. Verum hunc nuper aduocauit, nescio quam opportune, ad Soph. Oed. T. 612. Vir Cl. h) vt suspectam ap. Thucyd. H. Srephano scripturnam, tanquam bene graecam, tueretur. Locum Thuc. non adtingo: id solum obleruo, pro mendofo eum habendum esse, si nullo alio exemplo defendi possit. Hac autem occasione clar. Professorem monebo, receptum iam esse morem, vt, si quis Criticum agat, is optimis classicorum auctororum edd. vratur, ne nobis veteres sordes, ex emendatis libris iamdudum eiectas, identidem oggerat, ludibriumque eruditis omnibus debere, qui criticam facere velit, et Hemsterhusii Plutum ne quidem nouerit. Haec illi edirio inspicienda erar, antequam vnum hunc citaret, alterumque illum, cuius eum scansionem in nor. ad Thesm. 56. *Brunck.* *συνῆψις* spectat eo, quod senes isti Chremylum adiuuare debebant in restituendis Pluto (is est *ὁ θεός*) oculorum luminibus. Caeterum *συνῆψις* dicuntur maxime medici: Castor et Pollux (Ael. V. H. 4. 5.) quia tueri credebantur nautas: ii, qui urbem aliquam ab obsidione liberant, ciuitatem a tyrannide (v. Stauerem. ad Nep. Atr. 10. 6.) omninoque ii, qui alios liberant a periculis vitae s. imminentibus s. praesentibus. *Fisch.*

323. *Θάρσος*. Quoniam Chremylus choro indicauerat, se nonnihil dubitare, hic eum iubet otioso esse animo. *Gir.* *Βλῆσις* — *Ἄψ*, i. e. *putabis me Martium prorsus cernere, s. vultum Martis habere.* Hoc sensu *βλῆσις* ap. Atticos saepissime capitur. Infra 424. *βλῆσις μαυρίν*. Plura exempla suppeditabit Index vocc. in Arist. V. *Βλῆσις*. Hoc ideo monere volui, quia locum hunc ab interprete lat. aliter acceptum esse videbam. *Kust.* Ambiguum; sensus enim aut est: *putabis, me videns, te Martem vi-*

g) Ad hos accessit Borg. liber, haud dubie etiam Rau. etsi non diserte ab Inu. laudatus. Receptit etiam Fisch. et probauit Reisk.

h) *Vauvilliersus* his et in seqq. notatur. v. eius edit. Soph. T. II. p. 21.

dece i), aut iste: *putabis mihi Martem ex oculis elucere*: siue, me Martium quiddam tueri oculis, quod est verissimilius. Similiter Aesch. S. C. Th. 53. *λεόντων Ἄρη διδορκόων*. Noster saepe trucem vultum et toruum sic describit; Au. 1169. *Πυρρίχων βλέπων*, Ach. 565. *βλέπων ἀτραπαύς*. Bergl. *ἀντικρυς* potest reddi, omnino, prorsus. Hef. *ἀντικρυς*, *φανερῶς*. Nam senex respicit, opinor, hoc vocabulo ad verba Chremyli *αὐτῆρι ἐντος*. Ostendunt igitur senes, se omnibus viribus repugnatuuros esse ei, qui Plutum ipsis eripere velit. Prouerbialem locutionem esse docent Schol. Suid. et Apostolius V. *Βλέπειν ἀντικρυς Ἄρη*. *Fijchi*, *ἀντικρυ* est in sola Flor. Phil. Iuntae 1515. *Hemst.*

Ἄρη. *Ἄρη* cod. Doru. Fl. et B. Gelen. In reliquis et Suida est *Ἄρη*. Variatio similis Hom. Il. V, 909. vbi pro *Ἄρη* h) quaedam exemplaria praebent *Ἄρη*, vel *Ἄρη* f. *Ἄρη*. Alibi nusquam, si bene memini, apud Poëtam haec accusatiui forma duplex occurrit, vtraque tamen in Batrach. 256. 267. *Hemst.* Lectionem trium codd., ad quos postea etiam quintus accessit, *Ἄρη* recepit Brunch. (in membr. erat *Ἄρη*), Inu. e Rau. reuocauit *Ἄρη*. Nam in Borg. etiam fuit *Ἄρη*.

329. *τριβόλου*. Tres obolos mercedem iudices ferebant quodam tempore. Sed vide quae ad Eccles. notaui. Bergl. Nempe quod tres oboli solita tum esset iudicum in concionibus Athen. merces, et quidem vt in Schol. ad h. l. a Cleone ad eam summam aucta. Antea enim illam non trium, sed duorum duntaxat obolorum fuisse, Schol. docent ex Ran. 141. vbi vet. Critici: *πρὸς τὸν δικαστικὸν μισθόν, ὅτι δύο ὀβολῶν ἦν*. add. Schol. Au. 1542. Inductam autem paullo post *trium* obolorum pro *duobus* mercedem, praeter alia indicant varia ap. Nost. loca, vbi *τριβόλου* meminit, vt Eq. 50. 255. Vesp. 603. 684. Au. 1542. Conc. 292. 380. Dati vero illi tres oboli, vt ex Vesp. 655. f. constat, iudicibus per annum sex millibus, ita tamen vt annus ille iudicialis constaret tantum 10. mensibus, quod duo menses Athenis seriales essent, quibus iudicia non ex-

i) Ita fere Gir. qui pro *ἔπει* monet nonnullos legere *ἔπει*, idque Atticum esse, perperam statuit.

k) Ita etiam edd. Heyn. et Wolf. atque hiatus vitandi causa sic scribendum fuit.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

ercebantur. Eundem Athen. morem tangit Lucian. in Bis Accus. p. 221. T. II. Amst. [T. II. p. 805. Reiz.] Quod vero ibi notat Graevius, *patroni causarum* ap. Athen. mercedem fuisse itidem tres obolos, redarguit idem Aristoph. Vesp. 684. f. ex quo (cf. Schol. ibi) apparet, duplo maiorem fuisse patroni alicuius, sex nempe obolos, prae iudice triobolari ap. Athen. mercedem. Spanh. Cuius singulis, qui interessent concionibus ordinariis, mercedis loco datos esse ternos obolos 1), hic locus satis docet. Loquitur enim senex de *ἐκκλησιαστικῶν*, non de *τῶν δικαστικῶν*. *Τριῶβλον* est numus Atticus, valens dimidiam drachinam, cuius aduersa in parte est Iouis effigies, in auersa simulacrum noctuae. *δεινόν* propr. *terribile*, dicitur, quidquid in aliquo genere inprimis excellit, in utramque partem; h. l. *indignissimum, nullo modo ferendum*; aut, *maxime ineptum et absurdum* m). Fisch. *Τριῶβλου μὲν εἶνεκα*. Suidas V. *Ἔσλας* eodem modo haec refert, in *Τριῶβλον* autem pro *εἶνεκα*, *οὕνεκα*, et pro *ἐκκλησίᾳ*, *ἐκκλησίᾳ*, parum recte opinor. Apud eundem etiam pro *ἔσλας* leg. videtur *ἔτιν*, quod etiam Biserus notat, et Meurs. Gloss. V. *Ὀσιῶρος*. Duck.

Pro *εἶνεκα* Codd. Vatt. et Doru. *οὕνεκα*. In edd. Phil. et Bened. Iuntarum accentu vitioso *οὔνεκα*, in reliquis *εἶνεκα*. Vix ferat Ammonius haec, quippe diuersae conditionis, permutari n); sed Comicorum atque Arist. consuetudine *οὕνεκα* pro *εἶνεκα* positum admittit, v. 991. Ran. 1461. Hemst. *οὕνεκα* liquido scriptum in quinque codd. V. not. ad Lyf. 74. Perperam impressū hic, ut multis aliis in locis, *εἶνεκα*. His edd. mendis inductus Vir in arte critica praestantissimus, Clar. Parisinus Professor ad Soph. Ant. 1255. in dubium vocat Dawesii observationem, *εἶν* pro *εἶν* Atticos non agnoscere. Brunch. Et tamen Inu. non dubitauit, hic et alibi auctoritate cod. Rau. edere *εἶνεκα* (accentu etiam parum recte posito).

330. *ὑπερβόλαι*. Hef. *ὑπερβόλαι*, *ὑπερβόλαι*, *ὑπερβόλαι*. Respexit forte ad h. l. *ὑπερβόλαι* Atticis in

1) Pro re vilissima dici, auctor est Girard.

m) Subint. h. l. *εἶν* aut *εἶν*.

n) Is enim (p. 106. Valck.) auctor est, *εἶν* significare *εἶν*, *εἶν*, *εἶν*. At vidd. Intpp. Thuc. VI, 56.

concionibus *trudere* aut *pulsare*, vt Ach. 24. et 845. quo sensu *ᾠρίζεται* dicit Comicus Acharn. 42. et Lyf. 332. *δοῦλῃσι ᾠρίζομαι* (prellā). Spanh. Ab *ᾠδῆ* et *ᾠδῶ* (*trudo*) Fut. I. ᾠσω, Perf. act. ᾠκα, Pass. ᾠσμαι, in tertia perf. ᾠται, hinc *ᾠρῆς* (in compos. *ἰᾠρῆς*) vnde *ᾠρίζω*. Bergl. Male *ᾠρίζομαι* in tribus Florentinis, et B. Gelen., prius in cod. Doru. *ᾠρῶμαι*, quod tamen inter versus commode explicatur: *ἰσχυρόμεθα ἀλλήλους ᾠδοῦντες*. 'Εν τῇ ἐκκλησίᾳ in iisdem Edd. et Kust., rectius in ceteris et cod. Doru. *ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ο*). Hemst. *ᾠρίζομαι* est forma Dorica. v. Gregor. p. 77. p). Sed Attici vtuntur etiam formis doricis. v. Pierf. ad Moer. p. 339. *ᾠρίζομαι* τῇ ἐκκλησίᾳ est, *interesse concioni*, quatenus eorum, qui concioni interfunt, tanta est multitudo, vt alii alios vrgeant, impellant, premant. *ἑκάστοις* *semper*, quoties scil. concio habetur. *Fisch.*

331. *παρίην, sinerem, concederem*; Aor. 2. opt. verbi *παρίημι*. Non bene autem videntur conuenire numero *ᾠρίζομεθα* et *παρίην*, quamquam ita hoc defendi potest, quod chorus recte et singulari numero, tanquam de se vno, et plurali, vt de multis, loqui possit. Si tamen *παρίημι* quis legere mallet pro *παρίημι*, nihil esset difficultatis. Bergl. At *παρίην* pertinet ad sones, *ᾠρίζομαι*. ad omnes ciues, et qui suo alicumque nomine loquitur, nunc Singulari nunc Plurali vti recte potest. *Fisch.* Quod diuersi modi iunguntur, recte Porson. ad Eurip. Phoen. 91. inde repetit, quod ad diuersa tempora spectant. Alterum *ᾠρίζ* quotidie hebāt, alterum (*τὸ παρίημι τὸν Πλ.*) ex futuri temporis euenta pendeat. Pro *τῷ* (h. e. *τινὶ*) perperam in ed. Kust. Hemst. et al. legitur *τῷ*. Correxerit Brunck. in cuius membr. cod. vocula accentu carebat, in tribus aliis superscriptum erat glossēma *τοῖ*. λαμβάνειν *Fisch.* explicat, *auferre, rapere*, vt Palaeph. 32, 10. *παρίημι* est Hesl. auctore, *ἰᾶν, συγχωρεῖν*.

332. *καὶ μὲν, at enim; at; quin etiam*. *Fisch.* καὶ *ἐλπίσ. praeterea*, praeter vos a me vocatos ille p̄ltro ad nos

o) Ita etiam recentt. Edd.

p) Ionicam appellat *Gir.* Nimirum Dorum et Ionum erat. v. Sturz. ad Maittair. de Dial. p. 303. f.

venit. *Gir.* qui nomina Blepsidemi, Chremyli et Carionis, ita vt antiquus Grammaticus p. 6. f. allatus explicat.

333. f. τοῦ πρῶγματος, Plutum esse domi meae. βυδίσαι καὶ τῷ τάχει h. e. ex incessu eius propero apparet; est enim figura ἢ διὰ δυοῖν q). δῆλός ἐστι dictum προδῆλόν ἐστι, quia idem genus sequitur, nam ἀήνοος pertinet ad Blepsidemum. *Fisch.*

335. r) — 339. Sensus: Quidnam hoc rei sit? vnde et quo modo Chremylus diues factus est repente? Non credo, etsi ii, qui ad tonstrinas sedent, celebrabant sermonibus diuitias, quas ille nactus esset. — Scilicet Blepsidemus putandus est, ista secum loquutus esse, quum relictis tonstrinis praeteriret domum Chremyli: sed Chremylus putari debet ad vestibulum domus suae stetisse, neque conspectus a Blepsidemo istas eius voces auribus percepisse. τὸ αὖ οὖν τὸ πρῶγμ' εἶν; est vox admirantis, quidnam hoc rei sit? nam οὖν augeat vim interrogationis et admirationis, v. 374. et reddi lat. potest, nam, qualeso; ἴσ' in hac forma loquendi significat: sibi vult, v. Κυρκ. Obsf. Sacr. ad Act. 10, 17. (coll. Act. 2, 12.). τὸ πρῶγμα pertinet eo, quod Chremylus ferebatur diues repente euasisse. ὡςδὲν qua re quo casu. *Fisch.*

336. Elegantissimus Procopius epistolam 23. ad Nestorium, quem recens diratum ferociorem esse factum scribit ab hoc versu exorditur. Χρεμύλοι, inquit, πεπλουτήκε ἡξαίφῃ, ἢ κυμαδία ζητί· καὶ σὺ γὰρ πλουτεῖν βίβας, οὐκ ἔποτε τοῦτο μεθ' αὐτῶν, ἴσον δὲ πτωχότερος αὐτῶν. Et interiecti paucis: ὅλως δὲ τῆς ὅλης γίγνομαι, τῇ φιλοσοφίᾳ χαίρων εἰ πῶς· τὸ δὲ πρῶτον ἐκείνῳ, ὃ σοι μόλις ἐννοεῖσθε πρότερον, κατὰς ἐπὶ σοὶ τῶν προκείμενων ἐλπίδων, φρονεῖν πάντα ποιοῦντας. Quibus verbis idem dicit, quod Noster 511. et 563. *Bergl.* ἐξαίφῃ (subito, repente) i. q. ἐξαίφῃ Marc. 9, 8., quae ad Adj. ἐξαίφῃ ducta, vnde ἐξαίφῃς, quod ap. Xenoph.

q) Pro βυδίσαι τάχει, vt: pateris libamus et auro; Chalybeos frenosque momordit (chalybeos frenos.) *Gir.*

r) Constituitur hic act. 2. sc. 5. initium, ap. Francog. int. act. 2. sc. 2. Carion et chorus senum, qui paullulum recessisse in scena videntur, non se immiscet sequentibus sermonibus.

quinquies legitur s), vid. Index Aem. Porti. Sed Genitui Adi. vtriusque generis ponuntur, vt Aduerbia, vnde Hef. *ἑκάντης* interpretatur *αἰφνιδίως*, *ἑκάλφτης*. Vtuntur hoc aduerbio non tantum poëtae (Theocr. 9, 34. 14, 32. 20, 20.), vt Stephanus et Portus tradunt, sed etiam historici (Xen. Cyrop. 6, 2, 10.) et oratores; v. Tho. Mag. V. *ἑκαπηνίως*, qui idem ait *ἑκάντην* esse οὐχ ἑλληνικὸν ὄλωσ, sed videretur esse vocab. Alexandrinum vel Macedonicum, vnde in Alexandr. versione V. T. legitur. *πεῖθεθαι* idem est quod *παρτίειν* et *ὑπολαμβάνειν* et opponitur v. *απιστιν*. v. Palaeph. prol. 1. et fab. 1, 1. 9, 2. coll. 11, 11. *Fisch.*

337. καίτοι reddi potest *quanquam* (Gl. vett.), *etsi*, vt haec verba cohaereant cum verbis οὐ *πειθεμαι*, quae ab iis seiungenda sunt coli nota. Si haec verba a superioribus seiunguntur puncti nota: putanda sunt continere obiectionem, vt καί τοι sit *at vero*. Νῆ τὸν Ἡρακλῆα t) est *hercle*, *mehercle*: qua formula vtuntur viri iurantes et affirmantes aliquid, vt feminae νῆ τὴν Ἥραν. Νῆ τὸν, in iurareiurando, est Lat. *per*. v. Gloss. vett. Referenda autem verba sunt ad Adi. πολὺν v). *Fisch.*

338. In tonstrinis olim homines otiosos et nouorum rumorum aucupes desiderare solitos fuisse, res est notissima. V. Casaub. ad Theophr. Char. (11.) p. 338. x). *Kust.* Ita Phormio ap. Terent. I, 2, (38.): Tonstrina erat quaedam: hic solebamus fere plerumque eum operiri. Κούρεῖον nempe Atticis cum, vt h. l. *tonstrina*, et ap. Lysiam or. 33. p. 532. εἰς κούρεῖον* tam *sacrificium*, quando, vt ap. Etym. M. auctorem, ἐγράφοντο κούροι (ephebi) εἰς τοὺς Φράτορας, quod traditur etiam in Schol. ad Ran. 810., nempe tempore Apaturiorum. Vnde explicandus et emendandus

s) Cf. Sturz. Lex. Xen. II. p. 11. vbi etiam Adu. *ἑκαπηνίως* affertur.

t) Similitudo voculae praecedentis particulam νῆ elisit in cod. Dorn. qui versus proximo praefert *αυτίως*, sed adscripta interpretatione multo ineptissima εἰς, quasi illud vocabulum quidquam haberet commune cum *κούροις*, *κούρις* vel *αυτίως*. *Hemstl.*

v) Form. *πολύς* *ἰσχυρός*, multum dicitur aut dici potest, copiose illustrarunt Wetsten. et Abresch. ad Hebr. V, 11.

x) Erasmus in Adagiis et Noft. Ann. 1441. addit *Bergl.*

simul venit Isaeus Or. V. p. 453. y) de quodam puero in Curiales Athenis introducendo: οὐδ' οἱ φρόντορες ἐνεδίξαντο, ἀλλ' ἀπατήσαντο τὸ κοῦρεῖον (non τὸ κύριον), neque Curiales admiserunt, sed sublatum est sacrificium, quod ea occasione admissa inter Curiales illius pueri fuerat peragendum. *Spanh.* Erant etiam Athenis, ut Romae, loca quaedam publica, in quibus homines desides tempus tere, rumores captare et ferere, omninoque de rebus leuibus et inanibus confabulari solebant. v. Porphyr. ad Hor. Sat. 1, 7, 3. Haec loca dicebantur *λίσχαι*. v. Harpocr. h. v. Hoc in numero erant *κουρεῖα*, tabernae medicantium (Ael. V. H. 3, 7. ibique interpp.), *μυροπώλια* (Theophr. char. 11, 3. ibique Casaub.), *ἡριαπειῖα* (Xen. Mem. 4, 2, 1.), *στυτοτομεία*, *κναφίτῃα*, *χαλκεῖα*, etiam *κουρεῖα* (v. Aelian. V. H. 6, 12. Plutarch. de garrul. p. 509. T. II. Plaut. Epid. 2, 2, 15. Ter. Phorm. 1, 2, 33. f. ibique Westerhou.). Solebant autem non solum in *κουρεῖον* (constrinis) sedere, sed etiam iuxta, prope, illa, ita ut ad (*ἐκ*) ea sedilia fuerint necesse sit; id quod hic locus 2) non minus docet, quam locus Diog. Laërt. 1, 76. et Lucian. quom. bist. conf. 24. p. 31. T. II. Reiz. vbi pro Dat. est Gen. *ἐνὶ κοῦρεῖον* et *ἐνὶ κοῦρεῖον*. *Fisch.*

340 ff. Sensus: Mirum vero mihi hoc ipsum est, qui fiat, ut diues factus, amicos arceffat; rem certe facit novam neque hic vſitatam. Verba τοῦτ' αὐτὸ explicantur verbis sequentibus. Mirabatur Blepsidemus, qui fieret, ut Chremylus, diues factus, amicos arcefferet, quum tanta esset omnium Athen. cupiditas habendi et auaritia. *Fisch.* (add. *Gir.* et *Mint.*). *Θαυμαστὸν γ', ὅπως*. Vulgo *Θαυμαστὸν χ' ὅπως*. Mendosissime. Copula sic inserta nihil absurdius a). Tres codd. [ad quos accessit quintus, serius collatus] ut ed.

y) T. VI. Orr. Gr. Reisk. p. 135. vbi Reisk. etiam monet, scribendum potius esse *αἰσχροῦ*. Add. Indic. Graec. Isaei T. VII. Orr. Gr. p. 567. Illam tamen scripturam *αἰσχροῦ* (a *αἰσχος*, *αἰσχος*) tuetur etiam Ignarra *Commentar. de phratris* p. 49.

2) H. l. tamen nonnulli, ut *Gir.*, *ἐκ* interpretantur in constrinis.

a) Tuitus tamen est copulam *καὶ* (pro qua *χ'* ponitur) *Fisch.* ita, ut ei vim explicandi tribueret: scilicet, *nempe*; *χ'* facilius omitti, quam addi potuisse.

Bern. Tuntac δ) *θανυμάτων ὄπας*, metro claudicante, nisi forte brevis syllaba producat^{ur} ob sequentem aspirationem, quod mihi probabile non est. In meo cod. perspicue scriptum *θανυμάτων γ' ὄπας*, quod reponere debebam. [In textis enim Br. est: *θανυμάτων ὄπας*]. Scriptura Aldini codicis ex illa depravata, quod accentus ostendit. Similem librarii errorem *χ* pro *γ* ponentis supra observare memini. καὶ ὄπας apud Cornicum semper coalescunt in *χῶπας*. Fraudi mihi fuit in margine libri mei enotata Pierfoni emendatio ad Moer. p. 188. c), quam pro varia codicis lectione habui. Brunch. Itaque Inu. recte *θανυμάτων γ'* e duobus suis libris recepit. Pro *δὲ μοι*, ut in aliis edd. omnibus legabatur, Br. et Inu. *δ' ἐμοὶ* ediderunt.

341. *χρηστὴν τι πράτταν*, i. e. *benigniore vel meliore viens fortuna*. *πράττειν* enim ap. Att. interdum significat, *fortunam aliquam experiri*, vel *forte aliqua vii*, non solum quando cum Aduerb. iungitur (ut *εὖ*, *κακῶς*, *περ.*), sed etiam, quando cum Adiect. struitur, ut h. l. Sic Eccl. 104. *πράττει τὰ μέγιστα* significat: *ad summum fortunae peruenit*, non ut ibi interpres, *res maximas gerit*. Et Pac. 214. d) *εἴ τι πράττειν ἀγαθόν*, si prospere illis res cedent. Eurip. Alc. 803. *Νῦν δὲ πρῶσσομαι* Οὐχ οἷα κύμου καὶ γιγλῶτος ἀξία, non ea nunc viamur fortuna, quam comessatio et risus deceat. Apud eundem Iph. Aul. 346. *πρῶσσομαι μεγάλη* non est, *res magnas gerentem*, ut ibi vulgo vertitur, sed, *potentia et opibus pollentem*. Pari sensu est accipiendum illud eiusdem Tragici Herc. Fur. 509. *ἐνομαστὰ πρῶττων*, *fortuna et dignitate conspiciunt*. Item in ead. fab. 727. *προσθὲνα δὲ δρῶν κακῶς*, *Κακὸν τι πράττειν*, i. e. *cum aliquid male feceris, expecta, tibi aliquid mali vicissim euenturum esse*. Vide Nos et.

b) Omisit *χ'*, inuita metri lege, cod. Doru. et ed. Iunt. 1515. Hemst.

c) Is enim legendum coniecerat, quod Br. recepit: *θανυμάτων ὄπας*, quod, auctore Moer. *θανυμάτων* sit *Ἀττικόν*, *θανυμάτων* Ἑλληνισμὸς. At *θανυμάτων* est Xen. Cyr. 2, 1, 5. 6, 3, 12. 5, 4, 10. Mem. 2, 3. 2. 9. 4, 8, 6. Plat. Phaed. 6. Euthyphr. 9. Fisch.

d) Eum locum etiam laudat Bergl. qui phraeos huius, sine *τι*, ubique obuia exempla esse monet, et h. l. reddit: *rem bene gerens, prospera viens fortuna*.

iam infra ad 485. *Küst.* πρώττον iunctum vocabulis conditionem et fortem quandam declarantibus, notat, *rebus, fortuna, vii*: χρηστόν habet vim Aduerbii, et τι est i. q. μάλα, ita vt χρηστόν τι πρώττον sit, *admodum beatum et diuitem esse*. Nam talis fortuna admodum utilis (χρηστός) videtur illi, qui ea vitur. Per τοὺς φίλους intell. *senes illi*, quos Carion hactenus illuserat. μετακίμωσθαι est *accipere, arcessere*, i. q. μετακαλεῖσθαι (Act. 11, 13. coll. 10, 32.), quo verbo etiam Grammatici vett. (Hef. Schol. Doru.) interpretantur. Nam τιμωειν saepe est *curare aliquem deducendum eo*, quo peruenire cupit, ideoque μετακίμωσθαι dicitur, qui aliquem curat ad se deducendum, h. e. arcessit. v. Kuster. de V. Med. 2, 20. et Dresig. de V. Med. N. T. 2, 12. μετά enim cum Accus. idem valet quod ἐν, vt Hom. ll. 3, 264. *Fisch.*

342. Οὐκ οὖν h. l. reddi potest, *certe non*, quae prima est et vera harum partic. potestas. πρῶγμα ἐπιχρύσιον *res, quae ab Atticis, ab Atheniensibus omnibus, sit* (nam χρῆμα ap. Athen. est Attica, vid. ad 47.). Vigebat autem tum Athenis et in Attica habendi auiditas. Itaque οὐκ ἐπιχρύσιον ἐπ. χ. πρ. est, *non avarum esse neque habendi auidum*. *Fisch.* γὰρ post ἐπιχρύσιον ex Rau. libro inferuit Inu. Non probō duos anapaestos ita proxime iunctos.

343. Ἄλλ' οὐδὲν ε). Vt Eurip. Phoen. 460. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μῦντε, ἀποκρύψας ἐρῶ. *Bergl.* Dicam tibi rem omnem; forma loquendi Atticis admodum familiaris. *Fisch.* Post μὰ f) τοὺς θεοὺς distinctionis signum apposerunt Portus et Kust. g) fauente cod. Doru. verum a verustis Edd. prorsus abest: nec sane multum refert, ἢ Βλα. φίδμα' huic versui an sequenti adiungatur. *Hemst.*

344. χθις (quae est Attica forma, neque tamen ab altera, ἐχθις Attici plane abstinerunt, v. 833. 1047.

a) Haec verba *Münt.* existimat Chremylum, nondum conspectum a Blephid. ad spectatores dicere, et sequentia ad Bl. conuersum.

f) Videtur Inu. e Rau. edi voluisse vā v. 2. Reliquit tamen μὰ — in textis.

g) Etiam Br. et Inu. punctum in fine versus posuerunt. Caet. part. μὰ modo affirmationi, modo negationi inferuire monet *Girard.*

Etym. M. V. χθις, intpp. Tho. M. p. 913. f. et Pierf. ad Moer. p. 402.) h. l. est, *nuper, antea, πρότερον*; adduntur fere verba καὶ τρίτην ἡμέραν, vt Lat. *heri et nudius tertius*. v. Proluff. de Vit. Lex. N. T. p. 115. f. Chremylus ait, *se ἄμεινον πράττειν*, quia sperabat, se diuitem futurum, si Pluto reddidisset oculorum lumina. *Fisch.*

345. ὣς refertur ad πράττομεν. *Münt.* μετέχουσιν, scil. *μοι τοῦ ἄμεινον πράττειν* itaque nihil prohibet, quin tu eadem mecum fortuna vtare. Genit. τῶν φίλων est Genit. partitionis h), vt vocatur. vt Plat. Phaed. 49. Nimirum amicorum omnia sunt communia. *Fisch.* Notauit h. l. Porfonus praef. ad Eur. p. XVII. (XVI. ed. Angl.) ed. sec. propterea quod *τε* et *γε* in senariis antiquiorum poetarum non secundam pedis syllabam possunt efficere; ita vt h. l. et 410. Noster sibi indulserit licentiam, quae inferiores Comici vtantur.

346. ὡς λέγουσι, vt ferunt. Neque enim Blepsidemus id sibi persuadere poterat. v. 336. *Fisch.*

347. οὐ, etiam h. l. affirmationem auget et grauiorem reddit, certe, certe quidem. ἀντίκα statim, ex tempore, h. l. reddi potest, breui (vt Plaut. Rud. 55. breui fieri diuitem) et ἀντίκα μάλα perbreui. v. Hes. hh. vv. ἦν θεὸς δίλῃ est, deo (Apolline) fauente, iuuante, i. q. *ἦν θεὸς δίλῃ* 114. *Fisch.* Cod. Doru. δίλῃ θεὸς ibidem μὲν hoc versu neglectum, et in sequ. τις, violato metro. *Hemst.* δίλῃ θεὸς ad vitandum hiatum praefert *Hotibius*. — Vid. supra 114. Infra 405. ἦν θεὸς δίλῃσι. Ran. 530. εἰ θεὸς δίλῃσι. Plato Epist. 6. ἦν θεὸς δίλῃ. *Bergl.*

348. ἔνι pro ἔντι. Acharn. 555. et alibi. *Bergl.* *ἐν* pro ἔντι passim Attici. Aesch. Prom. 294. χαριτογλωσσέειν *ἐν* μοι et Pers. 740. οὐκ *ἐν* τάσσι. Quod obuium ibidem ap. Soph. Eurip. et alios, haud aliter ac πάρα pro πᾶσι. Immo quod *ἐν* aliquoties vt h. l. repetitum legitur Lyfistr. 547. *ἐν* φέσσι, *ἐν* χάρισι, *ἐν* θράσσι, *ἐν* δὲ σοφίῃ. Sic apud oratores quoque Atticos, vt Demosth. de Cor. p. 133. οὐκ *ἐν* τῇ φηρόγοντι περιλθόν, et alibi. *Spanh.* Plura alia loca attulit *Eckard.* Obfl. ex Arist. Plut. p. 33. Ita *ἐν* Gal. 3.

A) Subint. εἴ. *Münt.*

28. Col. 3, II. I. Cor. 6, 5. Hoc Arist. loco vñ sunt mul-
 ri, vt ostenderent, Bezam, qui ad Gal. d. I. dubitabat, an
ἐν vsquam legeretur pro *ἐν* i), et Wyssium, qui hanc for-
 mam Ionicæ dialecto vindicabat, in errore esse versatos.
 v. Hutchinsf. ad Xen. Anab. V. p. 361. Reiz. ad Lucian.
 T. III. p. 90. Certe multa verba, multae verborum for-
 mae ex Ionica dialecto vetere, quae eadem fuit cum At-
 tica vetere, et fons dialectorum quatuor principum, non
 tam vñ in Atticam nouam, quam potius in ea tan-
 quam vestigia et notae originis communis remanserunt.
κέρδους *τις* est periculum magnum, ingens, vt Aesch. Socr.
 3, 3. *ὁς* *τις* et Cic. Epp. 7, 1, 13. misericordia quaedam.
 Fisch. k).

349. Pronomen *τις* iunctum pronomi-
 nibus *τοιοῦτος*, *τοιοῦτος* et similibus habet vim part. Lat. *fere*, sed addi-
 tum pronomi-
 nibus interrogatiuis, vt h. l. *τοῖος*, est Lat.
nam. *οἷος* a quibusdam l) ita explicatur, vt dictum sit
 pro *τοιοῦτος* *οἷος* tale periculum, quale nunquam auditum
 est, h. e. longe maximum, et oratio existimetur non inte-
 gra esse, sed a Blepsidemo interpellari, cupiente genus
 periculi statim scire. Alii legunt *οἷος* m); vt positum sit
 inetri causa pro *ποῖος*. Non male. Certe adiuuatur ista
 ratio verbis Blepsf. *ἀγ' αὐτός* (quocum iungi debet *ποῖος*, vt
 v. 648.) *ὅ* *τις* *ὅς* h. e. statim, paucis, rem dic n). Nam
αὐτός perficere, conficere, exsequi, aliis verbis iunctum
 indicat celeritatem, et reddi potest, statim, breuiter, pau-
 cis, cito, vt 413. 975. v. Moeris [p. 62. Pierf.] Viger. p.
 350. ed. Herm. Albert. ad Hes. T. I. p. 409. et Obli. phi-
 lol. ad Iob. 13, 27. Et *ὅ* *τις* *ὅς* est, quod dicere vis.
 Fisch. dicere instituisi, Gir.

i) Positum enim semper esse videtur pro *ἐν*. v. Fisch. Anim.
 ad Well. I. p. 510.

k) Perperam ille *ἐν* *τῷ* *πρόπῳ*. retulit eo, quod Chremylus se
 diuitem fore sperabat. Pertinet ad restitutionem visus. Per-
 plexam Chrem. orationem effecisse, vt Blepsidemos facinus ad-
 missum suspicaretur, recte monuit Münt.

l) Girardo, etiam Francog. interprete, et Müntero.

m) Ita in recentt. edd. omnibus, cum signo interrog.

n) coeptum abfolus sermonem. Münt. cum Gir.

350. ἢ μὲν — ἢ δι. Cod. Doru. utrobique *Et*, cui superne adscriptum *ἢ*, tum mendose *κατορδασαμεν*. *Hemsl.* *κατορδοῦν* dicuntur maxime imperatores et duces, qui rem bene gerunt; sed res praeclare gestae vocantur *ἀνδραγαθήματα*, non *κατορδύματα*. v. *Phryn.* p. 106. et *Herodian.* p. 208. H. l. *κατορδοῦν* est, restituere Pluto visum. Opponitur *σφάλλυσθαι* (Aor. 2. Pass. pro Aor. Med.), quod propr. est titubare, deinde, male rem gerere, calamitatem accipere, h. l. Pluto visum restituere non posse. Infinitivi *πράττειν* et *ἐκτετερίφθαι* ο) pendent a v. *Φημί*, quod ex oratione *Blephidemi* intelligi debet: *viemur perpetua felicitate* (quatenus *Chremylus* sperabat, se cum amicis cumulatam iri diuitiis, si *Plutus* visum recepisset) — *actum erit de nobis, miserrimi erimus* (quatenus *Chremylus* putabat, se cum amicis semper inopem fore, si *Plutus* coecus maneret. *Fisch.*

352. *Φορτίον* est onus, maxime de oneribus nauium, de quibus *Φόρτος* Act. 27, 10. et γόμος 21, 3. quo loco *ἀποφορτίζοντα* τὸν γόμον merces deponere, quod in tabula *Cerber.* p. 165. dicitur τὰ φορτία ἐκκείρεσθαι, vnde τὰς φορτίων, et πλοῖον συμφορτον, *Diogen. Laert.* I, 31. nauis oneraria. *Φορτίον* πονηρὸν est, onus graue, quod eum, quem premit, reddit miserum; nempe spes diuitiarum cum metu et sollicitudine coniuncta p). *Fisch.*

353. μ' οὐκ ἀρεσκεῖ. Attici pro μοι ἀρεσκεῖ. Sic *Vesp.* 769. Ach. 188. ac similiter *Eurip.* Or. 210. οὐ γὰρ μ' ἀρεσκεῖ. Immo non apud poetas solum q), sed etiam ap. *Thucyd.* I, 128. οὐτι σε τοῖς αἰρεσκεῖ, vbi v. *Schol.* *Euripides* vero *Herac.* 373. ἡμοὶ ἀρεσκεῖ, et *Med.* 621. σοὶ δ' ἀρεσκεῖ, ac similiter *Demosth.* adu. *Boeot.* I. p. 580. ἀρε-

o) Pro substantiua eos positos accipiebat *Gir.* et explicabat: felicitas — miseria summa — mihi semper erit. Ita etiam *Munt.* quanquam etiam is *Inff.* pro Praesentibus accipi posse ait. Ad *ἔνερ.* idem *Munt.* supplet, α *loue.*

p) *νεντ* haec tua sollicitudo et anxietas. *Gir.*

q) *Bergler.* addit *Soph.* Ai. 583. οὐ γὰρ μ' ἀρεσκεῖ γλῶσσαν σου τα-δνγμῖνα, quem locum laudat *Schol.* ad *Plut.* 69., *Ran.* 103. *Lyfistr.* 509., vltatiorem tamen esse structuram cum datiuo existimat. *Fischer.* laudat *Gregor.* Cor. p. 27. *Munt.* *Platonis* locum offert: οὐς δ' αὖ μὴ ἀρεσκῇ διδασκάλων.

αὐτὸς ἰσχυρ. Spanh. Glossa in codd. *ἰσχυρ.*, quod ad sensus declarationem valet, sed quod ad syntaxin accuratum non est. *μὲν οὖν ἀπὸ καὶ* est pro *οὖν ἀπὸ καὶ με.* Verbum hoc cum Accus. personae ponitur. Brunch. Sequentium verborum sensus est: etenim repente sic nimis ditari, et tamen tinere, hominis mali est et scelerati. Fisch.

355. *πρὸς ἀνδρῶν.* Praepositioni superscripta in codd. glossa: *περισσόν.* Falsum est. In eodem errore, a scholiasta reprehenso, versatur Gregor. Corinthus de dial. Attica §. 45. ubi meliora docet Koenius [p. 43. f.] *πρὸς τοὺς οἷους* quidpiam dicitur, quod partium et officii alicuius est, quod alicui conuenit. v. Thesm. 177. Ran. 540. Brunch. Non quidem abundat praepositio, sed tamen potest deesse, manente eodem sensu, quod patet ex Vesp. 1016. *τοῦτο γὰρ ἐκαστὸν δευτέρῳ ἐστὶν* r). Vide quae notavi ad Ran. 530. Alius etiam est usus huius particulae cum Genit. constructae, de quo vid. quae ad Vesp. notavi 644. Bergl. Eleganter ad verba *πρ. ἀνδρῶν* Schol. Doru. adscript, interpretationis causa, *ἰδιῶν.* Illustravit hanc praep. *πρὸς* usum, ut significet, aliquid alicui conuenire, in eum cadere, ei proprium, eo dignum, esse, Bolius Anim. ad scriptt. quosd. gr. p. 74. f. Cf. Anim. ad Weller. III, II. p. 252. f. Sic Xen. Anab. I. p. 13. *ὁ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κέρου τριπλόν.* *οὗδὲν ὕψος εἰργασμῶν* est homo facinorosus, qui aliquid commisit; nam *ὕψος* in hac form. est i. q. *καλὸν* et *ἀγαθόν.* Fisch.

356. Sine particula [*δ' —* nam vulg. legebatur *πῶς δ' οὗδὲν*] cod. Doru. *πῶς οὗδὲν*, quod mihi non displicet. Hemst. Inutilem particulam mittunt quatuor mei codd. Brunch. [qui in textis eam deleuit, sequuto eum Inu.]. Sensus: quomodo s) ex eo, quod ostendi, spem meam direndi coniunctam esse cum magno periculo, colligis, me aliquid commississe! Nam intelligitur *εἰργασμῶν.* Fisch. Et saepe notat *ἔτι, διότι* sed hoc non solet poni a principio orationis sed praecedente aliquo verbo vel parte sententiae. Forte pro *εἰ τι* legendum est *ἢ τι*, ut referatur ad seqq. *ἢ τι*

r) Ita ex Thucyd. *ὁ νότος ἦν καλὸς* laudat Münt.

s) *Gir.* *ῶς* interpretatur: quo sensu dicis etc. interpretare tuam mentem et aliquo modo proba.

ἀργ. ἢ χροσίον. Quod autem interpres vertit: *si tu furatus es*, id intelligi non potest. *Duck.* At non video, quidni recte dicatur a Blepsidemo: male fecisti, ideoque metuere debes, si quid e templo Apollinis fueris furatus, reque deinde poeniteat. *Münt.* aut et explicari posse *num*, *an*, aut pro eo legi posse *εἴτε* *ficcine*, censet.

357. *l. δωῖδον ἥκεις* inde, e templo Apollinis t), domum venisti, *πολυφῶς ἀργύριον τι ἢ χρυσίον* vno verbo *λερο-συνεῖν* dicitur *Rom.* 2, 22. quod in *Gloss. N. T. Albert.* p. 90. explicatur *κλέπτειν τὰ ἀνθρώματα*. Templum Apollinis Pythii (ὁ Δοῖς, vt 32.), a Pisistrato exstructum (v. *Meurs.* *Ath. Att.* 2, 10.) plenum erat donariis aureis et argenteis (*χρυσ.* ἢ *ἀργ.*). *παρὰ* cum Genit. personae indicat locum, *Xen. Cyr.* 6, 3, 5. *παρ' ἐμῶν* e castris. *σοι μεταμίλει* te poenitet, scil. *τῆς αλοπῆς*. *ἔπειτα* verti potest *nunc*, *nunc demum*. *Fisch.* Delphis in templo Apollinis erant plurima donaria, quae surfugas et sacrilegas manus allicere poterant. Ante Herodoti adhuc tempora incredibiles opes illic fuerunt, vt patet ex eius *Lib. I.* [c. 14.]. Hinc *Timo ap. Lucian.* [c. 42. *T. I.* p. 154. *R.*] ὁ Μίδα καὶ Κροῖσος καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀνθρώματα. *Bergl.* *παρὰ τῆς Δοῦ* coll. v. 1194. legi voluit *Reisk.*

359. Ἀπολλὼν ἀποτρόπαιος. Sic infra 836. et *Vesp.* 161. *Au.* 61., vt vel inde liqueat, dictum et cultum Athenis Apollinem Ἀποτρόπαιον (*Auerruncum*) quod docet etiam *Demosth. adu. Midiam* p. 332. [c. 15. ed. *Spalding.*] Ἀπόλλωνι ἀποτροπαίῳ βῶν θυσιῶν). Sic, quod eodem reddit, Ἀλεξίκανος *Apollo* Athenis cultus a *Pausania* dicitur *Lib. I.* p. 43. Praeter Apollinem autem cum *Iupiter*, vt Ἀπότροπος, seu *auerruncus*, innocatur ap. *Aesch. Suppl.* 898., tum *Iupiter* simul et *Apollo* ap. *Soph. Aiac.* 186, cum dii in genere, vt *Eurip. Phoen.* 589. ὁ Δοῖς γινώσκει τῶν ἀποτρόποι κανῶν. Apud *Hippocratem* vero *lib. de Insomniis* c. 15. in secundis rebus supplicandum dicitur *Coelesti Ctesio*, *Minervae Ctesiae*, *Apollini*; in aduersis vero τοῖς ἀποτροπαίοις, καὶ Γῇ καὶ Ἥρῃ, ἀποτρόπαια γινώσκει

t) Digito illud monstrari existimat *Münt.*

s) Eundem locum oraculi Dodonaei ap. *Dem.* et *Aristoph.* versus antea cit. laudat etiam *Bergl.*

τὰ χαλεκὰ πάντα. A Sophocle autem, vt hoc addam, τροπαῖος pro ἀποτρόπαιος vocatur Iupiter Trachinn. 307. [304. ed. Erfurd.] Ζεῦ τροπαῖε, vbi Schol. ἀποτροπιαί, ἀλεξίκασι. Spanh. Est vox Chremyli admirantis cum indignatione et negantis, istud scelus in se cadere, pro! fidem tuam, Apollo Auerrunce. Implorat fidem Apollinis x), quia Blepidemus ait, ipsum surripuisse donaria ex Apoll. templo, Apollinis Ἀποτροπαίου, quia ostendit et asseuerat, se abesse ab isto crimine. οἱ ἀποτρόπαιοι, ἀλεξίκατοι, sunt dii ouerrunci, qui putantur depellere a ciuitatibus et hominibus pericula, mala atque calamitates y). Apollinem Ἀποτρόπαιον cultum esse Athenis docuit etiam Wessel. ad Diod. S. II. p. 252. ἐγὼ μὲν οὖν intell. ἦν πανλωφῶς etc. Fisch. aut simpl. κίκλοφαι Munt.

360. Παῦσαι Φλυαρῶν. Infra Ran. 204. μὲ Φλυαρήσει ἔχων, et 527. Φλυαρήσει ἔχων, pleonasmo verbi ἔχων, de quo iam ante, Atticis familiari. Plato in Euthydem. p. 290. ὅτι ἔχων Φλυαρεῖ. Hinc Eumocris MS. [Moer. p. 391. Pierf. qui ibi cfr.] Φλυαρεῖ ἔχων ἢ προειδήκη τοῦ ἔχων. Vt vero hic παῦσαι Φλυαρῶν, sic Au. 863. παῦσαι σὺ Φυσῶν. Quomodo Demosth. adu. Boeot. 1. παῦσαι εἰ ἐμὲ εὐνοῦσάντων, et Lucian. in Necyomant. p. 325. T. I. [p. 456. Reiz.] παῦσαι μακάριε τραγῳδῶν. Spanh. Desine nugari, noli nugari. Nam Φλυαρεῖν dicuntur, qui vel omnino absurda et inepta dicunt, vt 575., vel copiosa oratione id agunt, vt falsa videantur vera, aut vera falsa esse, more Sophistarum, vel negant, iureiurando etiam interpolito id, quod manifestum sit, vt h. l. εἰ γὰρ est vox obiurgantis, vt Ter. Eun. 5, 2, 11. bone vir, v. 366. ὦδραπε. ἴδω σαφῆς (plane, certo) nempe te legisse sacrum. Fisch. Cod. Dora. εἰ γὰρ εἰ vt saepe solet vocales retinere, quas versus elidi postulat: ita statim eis ἐμὲ et pro τοιούτου multo peius τοιούτῳ, reiecto cum ipsa Blepidemi persona φεῖν ad initium versus sequentis. Hemst.

361. εἰ ἐπορεύειν est suspicari, i. q. ἐπορεύειν, et ita reddi potest de, i. q. κατὰ. φεῖν heu! vah! vox dolentis

x) Reuerterat modo ab oraculo Apollinis, vnde hunc deum implorat. Munt.

y) Ha opponuntur ἀποτρόπαιοι, nocui et infesti, καλῶν. Gir.

vel admirantis cum insultatione quadam. *ὅστις* si refertur ad animum, significat nunc omnes virtutes, nunc certum virtutis genus, vt fidem, integritatem; vt h. l. *ὅς οὐδὲν* — *οὐδὲν* quam nulla prorsus integritas inuenitur vsplam h. e. omnes omnino homines sunt vani et mendaces. Fuit formula proverbialis. v. ad Plat. Phaed. 39, 11. *ἀρετὴς* est i. q. τὸ παράπαν Hef. z) οὐδὲνός a) vim Aduerbii loci habet b), nusquam, nusquam, vt αὐτῷ ibi 236. *Fisch.*

363. *ἥττονος* sequente Genit. rei dicuntur, qui dediti sunt et addicti alicui rei; metaphora ducta ab iis, qui o praelio aut iudicio inferiores discesserunt, qui se hostibus dederunt, vt *ἥττων γαστρός* etc. Xen. Mem. 1, 5, 1. Itaque τοῦ κέρδους ἥττονος sunt, qui lucro seruiunt, ea faciunt, quae lucri cupiditas fieri iubet, fraudulentum, mendaces. *Fisch.* Idem dicit, sed ex contrario Eurip. in Dan. 85. *κρίσσειν γὰρ οὐδεὶς Χρημάτων πτόμα ἀνὴρ*. Est autem elegans phrasal: *εἰς τοῦ κέρδους ἥττονος*, vt Nub. 1080. *ἥττων ἔρωτός ἐστι*. *Bergl.*

364. Sensus: nequaquam tu nihil videris sanus esse. οὗτοι non, nequaquam, Gl. vet. vt 64. quo loco etiam Chremylus iurat per Cererem vt agricola. *ὀργάνισα* est sanae mentis esse. Nam refertur ad *μελαγχολίαν*. *Fisch.*

365. *μεδέσῃ* pro *μεδέσῃ* τῶν τρόπων, οὗς πρότερον εἶχε. In Vesp. 1448. *ὅτ' μετέστη ξηρῶν τρόπων*. vid. ib. 755. Eqq. 396. *καὶ μεδέσῃ τοῦ χρώματος*, vbi vid. quae notauimus. *Bergl.* *μεδέσῃ* propr. significat, aliter, alio loco stare; deinde migrasse; denique descivisse, defectisse. *τρίποι* οὗς πρότερον εἶχε sunt integritas, simplicitas; antea fuit simplex, apertus, verax, nunc est mendax, simulator. Genit. *τρόπων* pendet a praep. ἀπὸ, quae interdum additur verbo *μεδέσῃ*. Idem in Theophr. Char. 1, 3. est *ἔτιγον γονίμῃ*. *Fisch.* *τρόπων* cod. Doru. quod recentior ma-

a) Perperam Münt. explicat: vere, simpliciter, manifeste.

β) *Gir.* interpretatur: nihil cuiusquam rei, i. e. nulla res. Rectius accipitur ita: nihil (nullum omnino dictum) vilius hominis verum est; nemini prorsus fides haberi potest. Chremylum mentiri putat, quum se sacrilegium commissum neget.

γ) *ἥττων* esse o Cyrop. 1. 8. addit Münt.

nus emendauit. *Hemst.* Vulgo claudicante versu ἵχνη τρέπον. *Brunch.* reposuit ἵχνη. *Inu.* ex cod. Rau. recepit ἵχνη τρ. et v. 367. ἵχνη vbi in aliis omnibus libris et scriptis et editis est ἵχνη. Vtroque loco non satis intelligitur, quomodo secunda persona cum reliqua oratione conciliari possit, certe in hoc versu non locum habet.

366. ἄνθρωποι. Sic tres Regii. Vocatiuis omnibus solebant, qui olim inter codicum lineas glossas scribebant, superponere ἄ, inepte plerumque, vt hic, vbi ipsa terminatio nominis casum indicat. In B scriptum in textu ἄνθρωποι, et superpositum ἄ c). Inde orta diuersa lectio, quae in impressis exstat: ἄ ἄνθρωποι. *Brunch.*

367. Ἄλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμα αὐτὸ κατὰ χάραν ἵχνη. Sensus est: *At neque vultu est satis composito et quieto, sed vagos oculos huc illuc circumfert. Κατὰ χάραν εἶναι Graecis propr. dicitur de re, quae in loco praescripto et debito sita est, neque extra eum sese mouet d). Metaphor. autem significat, quietum et sedatum esse.* Sic in *Hom. Od.* 20, 23. phrasin ἐν πείρῃ vetus Enarrator exponit κατὰ χάραν, i. e. animus ipsi quietus fuit, vel, sese continuit nec irae habenas laxauit. Eadem interpretatio τοῦ ἐν πείρῃ (quod obiter hic moneo) reperitur etiam apud *Plutarch.* in lib. περὶ ἀεργασίας sub initium; sed quae ad marginem illic ab alio prius annotata, postea locum in ipso textu importune occupauit. Locus *Plutarchi* sic se habet [p. 779. f. T. VII. Reisk. p. 423. T. IX. *Huten.*] ἔρπει μὲν γὰρ οὐδ' αὐτῷ πολλάκις ἔχοντι κατὰ χάραν ἐν τῇ Ὀμηρικῇ πείρῃ μόνον. ταὶν θυμὸν etc. Vbi nemo non videt, verba illa κατὰ χάραν esse scholiam e) et interpretationem τοῦ ἐν πείρῃ et tenorem orationis interpellare. Illis enim sublatis, ἀπελευθέρω constructionis rectius sic procedet: ἔχοντι ἐν τῇ Ὀμηρικῇ πείρῃ μόνον ταὶν θυμὸν. *Hef.* Ἐν πείρῃ, ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν

c) Eodem modo fuit in cod. *Doru.* *Brunchium* etiam *Inu.* sequutus est.

d) Ita *Xenoph. Oecon.* 10, 10. (quem locum laudat *Münt.*) ἐκκελθεῖς ἐνταυτοῖσι, ἢ κατὰ χάραν ἵχνη ἵστα.

e) Ita etiam iudicauit *Huten.* p. 424. non tamen laudato *Kustero.* *Wyttenbachius* T. II. P. II. p. 852. nihil mouit, et *valens* etiam, vt olim in *Plut.* textis erat, reliquit.

χώρα. Nost. Ran. 805. ἔχει κατὰ χώραν, et Eqq. 1358. οὐχὶ κατὰ χώραν μένει; Kust. Τὸ βλέμμα propr. aspectus, deinde vultus et oculi, quia vultus in aspectu dominatur, κατὰ χώραν ἔχει dicantur, quae sunt in loco suo, neque vagantur; deinde, quae sedata sunt et quiescunt. v. Valck. ad Herodot. p. 340. Sensus h. l.: vultus non sunt immoti, immo huc illuc vagantur; quod facere solent vultus eorum, qui sibi alicuius facinoris sunt conscii f). Nam τὸ βλέμμα est Nominat. g) et ἔχει absolute dictum est, pro ἔχει ταύτῃ, i. e. ἑστῇ, vt τὸ ἀληθὲς ἔχει ὡς ap. Palaeph. οὐδὲ respicit ad 353 — 55. Fisch.

368. ἐπιθῆλον legitur in omnibus libris, neque Schol. aliam inuenerat lectionem in suo cod. At quum ἐπιθῆλον sit fere manifestum, et ad τὸ βλέμμα pertineat, videtur structura verborum laborare. Vnde Lamb. Bosius Anim. p. 7. legendum censuit: ἐπιθῆλον τι πικανουργητόν h. e. sed vultus arguit eum, qui perperam quid fecit. Quam eius coniecturam Hemst. recte vocat ingeniosam h). At credo non esse necessariam. Scilicet δῆλον et ἐπιθῆλον significasse videtur non modo, quod apertum est, sed etiam, quod aliquid manifestum facit, declarat. Ita Plat. Crit. 3. αὐτὰ δὲ δῆλα τὰ παρόντα νυνί, ὅτι legitur in edd. ante Steph. qui reposuit δῆλ' i) auctore Cornario, sine causa, opinor, quum multa adiectiua in omnibus linguis, atque etiam graeca, et neutraliter ponantur et actiue. Legitur δῆλα sic ap. M. Antonin. 2, 15. vbi pro δῆλα Galen. coniecit δῆλ' v. nos ad Plat. Crit. 3, 6. p. 178. k). Iam quum

f) Obicit Blephidemas Chremylo, quod nunc, verusior factus quam olim, non ita, vt quondam, placidis sit oculis, sed mobilibus, huc illuc circumspectantibus. Gir. add. Münt.

g) Nempe si ἔχει legitur, neque cum Inn. ἔχει. Sed aliter tamen etiam vulg. accepit Hemst. cuius haec sunt verba: „In vtriusque Fl. 1525. et 1540. βλ. ἑστῇ neque aliter B. Gel. quae priorem cum ipsa naeuus plurimum referre solet: scilicet huius lectionis auctori τὸ βλέμμα casu primo capiendum videbatur.“ Ergo T. H. in Accus. accepit.

h) In adnotatt. se de ea coniectura dicturum promissit, neque omnino probasse videtur.

i) Ita etiam Bieslerus in ed. quatuor dial. scripsit.

k) Vbi etiam h. l. tractauit. Fisch.

similitudo, quae intercedit alicui rei cum altera, aliquid manifestum faciat, *ὅηλον* et *ἐπίδηλον* arbitror ita usurpata esse, ut essent i. g. *ὁμοιον*, et huius vocabuli constructionem sequerentur. Etenim multorum verborum exquisitae significationis saepe vnum tantum exemplum reperitur in iis libris qui hodie restant 1). Itaque τὸ βλ. *ισ. ἐκιδ. τ. πει.* est, Chremyli vultus similis est vultui hominis, qui aliquid commisit. Nam *πανουργεῖν* significat 1. omnia aggredi s. imitari, 2. vel *solertem, callidum, esse*, vel, *versutum, vasrum, astutum esse*, 3. aliquid committere, ut h. l. (v. Index Palaeph.) et maxime *furari*. v. 877. 1146. *Fisch.*

369. V. Suid. V. Οὐκ οἶδ' ὃ κρώζειν. *Kust.* Scio quid *garrias*. In *Lys.* 508. τοῦτο μὲν — στυγὴ κρώζειν. Proprie est cornicum κρώζειν, *crocitare*, in *Au.* 23. *Bergl.* Prouerbiū a *cornicibus* sumtum hic in *Schol.* dicitur: et si enim κρώζειν de *coruis* proprie diceretur, ut *Nicand.* *Ther.* 406. et *Hesl.* in κρώζειν: idem tamen de *cornicibus* legitur *Au.* 25. et de *grue* ib. 713. *Spanh.* *Crocitare*, *cornicari*. *Zenodot.* ap. *Valck.* *Lectt.* *Ammon.* p. 223. *Anon.* *ihid.* p. 231. *Gloss.* *vett.* V. κρώζω, *Casauboniana* p. 60. *Io. Bapt.* *Pius* *Annotatt.* *post.* c. 20. T. I. p. 416. l. *Thesl.* *Grut.* *Fabric.* ad *Sext. Emp.* p. 698. et *Bibl. Gr.* 2, II, 4. m). H. l. usurpatur de *Blephidemo* propterea, quia, quae dicebat, vana erant. Sensus: *probe video, quid sibi velit garrulitas tua n).* *Fisch.* Manus in *cod. Doru.* prima κρώζει, quod correctum addita interpretatione talī: ἀπείρους φθίγγη καὶ ὀχλείς ἡμῶς ὡς κορώνη. Verum haec aliter interpungit, atque in vulgatis *Edd.* fieri solet, idem *Codex*: Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζειν, ὡς ἐμαυτὶ κεκλοφότες. Ζητεῖς μεταλαβεῖν, supra quod verbum legitur τῆς κλοπῆς. Quod ideo notandum duxi, ut *Scholastic* mens planius intelligeretur. *Hemstl.*

1) Accedit, quod oratio *Comicorum* usurpare nonnulla potuit, quae familiari sermoni magis propria essent. Si scriptum esset *πανουργεῖν*, iustata significatio teneri posset: est manifestus vultus hominis, qui aliquid commisit.

m) add. *Sturz.* *Prol. tert. de voc. anim.* p. 11. 12.

n) *Gir.* potius refert eo, quod *Blephidemo*, corui instar, praedae inhiat, consentiente, ut videtur, *Müntero.*

ὥς ἐστὶ, quasi, tanquam. κεκλοφ. e templo Apollinis, ζητῶν velle, cupere vt 296. [v. Eckard. ad h. l. p. 34.] μεταλαβῆναι partem furti auferre. Omissum autem est voc. κλοπῆς, quod in partic. κεκλοφόντος laet, vt Blepsid. quaerere posset τίνας. τὸ δ' εἶναι — ἔχει res se non sic habet; sed aliter; non furto diues factus sum, sed spero, me alio modo diuitem fore. Fisch. Omnes, quas vidi Edd. τὸ δ' εἶναι, minus recte. Est aptem τὸ δ' ἰ. pro τοῦτο, vt saepe. Bergl. Rescripsit etiam Heimst. τὸ δ' ἰ. Br. et Inu. τὸ δ' ἰ.

372. κλέφας (*furatus es*) quod sit clam, neque praesentibus aliis: ἤραπας (*rapuisti*) quod sit palam et videntibus aliis. Fisch. Ingerit igitur, quod priori est deterius. Non abludit hinc, quod vulgo dicitur in edaciores: Non edis, sed deuoras. Gir. Plautus Epid. I, 1, 10. Th. Minus iam furtificus sum atque antehac. Quid ita? Th. Rapio propalam. Bergl. Atrocioris arguere cum facinoris monet etiam Munt.

κακοδαίμονες. Hoc Aeschylus disiunctim expressit Choeph. 564. δαίμονες δέ μοι κακοῦ. Et paullo aliter in S. C. Th. 1009. δαίμονες ἐν ἄτρ, vbi Schol. μακρόχρονοι, ἀλόγως ἑρμηνεύοντες κατ' ἀλλήλους. Nili forte κακοδαίμονες est verbum desiderii, vt: cupis esse miser, ἀγαθὸν εἶπας εὐδὲν ἐπισυμεῖν παθεῖν, in Vesp. 1131. Sic φονῆν Soph. Philoct. 1205. θανάτου ἐπισυμεῖν auct. Schol. Vid. ad Nub. 183. Bergl. Nempe δαίμονες non solum, sed vna etiam voce κακοδαίμονες sunt nominatim a Graecis, vti a Porphyry. de abstin. I. II. p. 203. [§. 42. p. 182: ed. de Rhoer.] cuiusque ea de re locus a Cyrillo Alex. adducitur adu. Iulian. IV. p. 124. dicti infesti daemones s. mali Genii, sicut Ἀγαθοδαίμονες boni ac propitii. Hinc vt δαίμονες, sicut Aesch. S. C. Th. 1007. δαίμονες furentes, seu vt in Schol. λυσσάμενοι, μακρόχρονοι ita κακοδαίμονες hic a Comico dicitur, qui veluti a daemone correptus intemperie agit. A quo diuersum κακοδαίμονες pro infelicem ac miserum esse, et κακοδαίμων passim in his Comici fabulis et alibi, vt ea de re mox, pro infelice ac misero. Vt hic demum addam, quod δαίμων ἕτερος, Daemon alter, idem nempe qui prioris sensu κακοδαίμων, s. Malus Genius a Pindaro dicatur Pyth. Od. 3, 62. et in Fragm. Callim. p. 255. ed. Vltrai. [n. 91. p. 461. ed. Ern.] Spanh. κακοδαίμονες est fure, nam I. plus hoc verbo significatur, quam verbo μάλα.

χολῆν 366. ο). 2. coniungitur nonnunquam cum v. *μαλίσσθαι* vt 501. *μάνιν* et *κακοδαίμονίαν*. Causa est, quia mali genii credebantur infaniae auctores esse. In N. T. sic vsurpari putatur *δαίμονιον ἔχειν* Matth. 11, 18. vbi v. Albert. et Ioh. 7, 20. vbi v. Bosius in Exercitatt., quod cum *μαλίσσθαι* iungitur Ioh. 10, 20. *Fisch.* E Plut. vit. Pericl. οὗτοι δαίμονες περὶ τὰ θεῖα ἢ τυραννομένοις affert Munt.

373. Perperam in impressis *οὐδέ μιν* excusum. In membr. et in meo diuissim scriptum *οὐδὲ μὴν* — p) Tres sunt particulae, quae aggregari solent *οὐδὲ μὴν* — γε. *Brühck.* ἀποσπείν inprimis ponitur de iis, qui *deposita* (Laërt. 4, 38.), et *mutuo accepta, commodata*, etiam *debita* non reddunt, cui opponitur ἀποδίδουσι τὰ δάνεια Laërt. 3, 83. (Cf. Grot. ad Matth. 19, 19. et Ind. Theophrast. Char. V. Ἀποσπείν.) Atque sic h. l. accipi debet, quia distinguitur a κεκλοφέναι et ἡρπαγέναι. Schol. Doru. retulit ad sola deposita. *Fisch.*

374. f. Οὐ ὅτ' ἔγωγ' scil. ἀπετρέχον οὐδὲνα. Ὡς Ἡράκλεις est vox admirantis cum irrisione, *papae? φῖρε ἀγεγ*). *Fisch.* Sola Ed. Ph. Iuntae Ἡράκλεις, typorum, opinor, vitio. Cod. Doru. — Ἡράκλεις φῖρε ποῦ τίς γε εὖν Ἑράκ. Nimirum vsui succurrendum fuit inserto γε, postquam omissum erat Ὡς quamuis γε, sequente diphthongo, elisionis expers rarioribus exemplis defendi possit, repudianda tamen non videbatur lectio vulgata; in qua quid Kusturum impulerit, vt pro οὖν exhiberet αὖν, haud equidem adsequor. *Hemstl.* In Kust. edit. est: ποῦ τίς αὖν τράποιτο, casu an illius ex sententia, nescio. Ante eum in impressis omnibus legebatur π. τ. οὖν τρ. Soloccam formulam

o) Hanc gradationem in verbis οὐχ ὕμνουν, μεγαλοχολῶν, et κακοδαίμονῶν animaduertit etiam *Gir.* unde etiam Munt. κακῶν, verti iubet, *intemperiiis agitari*. Francog. interpres reddidit: vous êtes endiable.

p) Ita etiam cod. Doru. Retinuit tamen *Hemstl.* οὐδέ μιν, quod rarum esset. οὐδὲ μὴν praefert *Fisch.* et μὴν iungit cum ἀλλὰ, at vero, sed enim. Saepe enim monet ἀλλὰ et μὴν interuentu alius particulae separari. *Gir.* et *Münt.* reddunt: *sed annon saltim* (γε).

q) *Gir.* explicat: ipse dic, si habet; posthac certum est nihil diuinare.

Hemsterhusium reuocasse simulque ignorasse eam graecae linguae ingenio aduersari, profecto miror. A vulgatis nihil discrepant codd. Vide Dawes. p. 208. r) ad v. 438. ubi gemella erat menda. Brunch. *τρέπεσθαι* est *se, suam mentem, orationem, vertere*; itaque *πῶ τ. τρεπεῖτο* est, aut: quid cui aliud in mentem veniat? aut: quid quis aliud dicat? nempe quam te aliquem defraudasse, ita vt ei non reddideris deposita aut mutuo accepta, si neque furatus quidquam es, neque rapuisti s). *Fisch.*

376. γάρ. Cod. Dora. δι. quod etsi minime reiiciendum, particulam tamen per omnes edd. receptam non mutauerim. Hemst. Grammaticis deberi ea mutatio videtur, quā putarunt γάρ poni h. l. pro δι. At ante κατὰ γάρ omissa est enuntiatio (quam vultu et gestu corporis Chremylus expressisse putandus est): non miror te ita statuere. κατηγόρεις accusas me, i. e. suspicaris me ditatum esse illicita ratione. τὸ πρῶμα μόν, nempe, Plutum domi meae esse, meque sperare diuitem fore, si visum ei restituerō. *Fisch.*

377. ἄ. Sensus: ego, bone vir, transigam tibi negotium pecunia admodum parua ante, quam resciscat ciuitas, ita vt obstruam os caufidicorum numulis. ἄ τὰν etiam h. l. ironice. τοῦτ' nempe quod tu admisisti. ἀπὸ σμικροῦ scil. ἀναλώματος paruo sumtu, vt Eqq. 535. ἀπὸ σμικρῆς δαπάνης, vbi v. Kust. et Duck. ad Thuc. p. 558. *Fisch.* Aesch. Choeph. 260. ἀπὸ σμικροῦ δ' αὖ ἄρειας (leui momentis), Schol. ἀπὸ μικρῆς αἰτίας. Noster Eqq. 784. ἅς ἀπὸ μικρῶν εἴνουν — γυγίνουσι. Bergl. ἀπὸ ταλαντων ἐξήκατα, impendio 60. talentorum, ex Ilocr. addit Münt.

378. διαπράττειν dicitur is, qui rem, negotium alie-num transigit, διαπράττεσθαι, de singulis, suum negotium

r) Add. Valck. ad Eur. Hipp. 469. quem laudat etiam Burges. in App. ad Daw. p. 456. Nullo exemplo *Fisch.* docuit, optatum etiam simpliciter sequi particulam *est*, Ideoque *est* *est* *est* quoniam, quo quaeſo, stare posse. Bergl. *est* recepit, et Inu. o Borg. quauquam in Reu. erat *est*.

s) *Gir.* ita interpretatur: quis alias vias promte discendi comminifatur? Nam Chremyli opes honesto modo parias esse non sibi perſuadet Blephidemus. Münt. quam diuinandi viam quisquam ingreditur.

transigere: de pluribus, rem transigere inter se. Sensus: efficiam ne tibi ob id, quod admisisti, vlla creetur molestia: ἡ πόλις sunt ciues, quod ex πυδισθαι (cognoscere) paret. *Fisch.*

379. Rhetores non tantum linguam, sed et silentium venale habebant: nota est ἀργυράγχη Demosthenis 1). Noster Pac. 644. χρυσίῳ — ἰβύουν τὸ τίμα. Theophyl. Simoc. Ep. 17. τὸν λαὸν τοῖς δαίροις τοῦ Λευκίππου ἐπίβουον. In Eqq. 435. quum Cleon dixisset, Isiciatium decem talenta habere male parta, iste τί δῆτα, inquit, βούλει τῶν ταλάντων ἐν λαβῶν σιωπῇ; Bergl. ἐπιβύειν vt simplex βύει est occludere, obstruere, obturare. Cf. Hes. Βιβυσμίνη, βύων, et Ἐπιβυσάτωσαν. κέρματα, etiam κερμάτια, sunt numuli argentei et aerei minuti et villioris pretii, vt oboli, chalci, quos mensarii lucello inhiantes permutant numis aureis et argenteis maioribus, qui inde κερματισαὶ dicti sunt. cf. Ioh. 2, 14. f. v. Hemsterh. ad Polluc. p. 1070, 15. et ipse Pollux 7, 170. 9, 87. 89. Froluff. de vit. Lex. N. T. p. 265. f. Deinde omnino pecunia, aes, vt h. l. v. Gloss. vet. Ex h. l. cognoscitur, oratores obseruasse ciues, qui aliquo casu ditari essent, iisque ita molestos fuisse, vt eos accusarent, certe accusare minarentur. *Fisch.* Citant h. l. Erymol. V. Ἐκατίμβη. Suid. V. Ἐπιβύσιος et Eustath. ad Od. IV. p. 1489, 5. *Kust.*

380. Hic et sequ. versus sic vulgo legebantur ante Hemsterh.:

καὶ μὴν φίλος γ' αὖ μοι δοκῆε, τῶ τὸν δαίμονα,
τρεῖς μῶν ἀνδράσας γε λογίσσασθαι δώδεκα.

Bene ille pro δοκῆε e codice δοκεῖν reposuit, et in altero versus expunxit v). Sed ne sic quidem locus erat persana-

1) Vberius de ea re ad h. l. exposuit Girard. Scilicet quum Demosthenes in concione acriter Milesiorum legatis restitisset, eorumque causa in posterum diem esset reiecta, noctu eum adisse dicuntur legati et pecunia data esset, ne contra eos diceret. Postridie Dem. in concionem venit, et se ἐνόησεν (anginam) pati, neque dicere posse, simulauit. Tum quidam exclamauit, Demosthenem non ἐνόησεν, sed ἀργυράγχην pati.

v) Cod. Doru. praebet: καὶ μὴν φίλος γὰρ μοι δαίμων· quam certe lectionem, modo distinctione sola inuenitur, vulgatae praependendam ceuseo: καὶ μὴν (φίλος γὰρ) μοι δαίμων· nisi maxima placet: καὶ μὴν (φίλος γὰρ μοι) δαίμων etc. δαίμων quidem planissime

tus; nec satis intelligebat eruditus Batauns, quid sibi vellet Nomin. iste *Φίλος*, quoque nexu cum ceteris orationis partibus cohaereret. In m. mbr. scriptum: *καὶ μὴν Φίλος γ' ἂν μοι δοκῇ*. In C etiam *Φίλος* cum gloss. *πρὸς Φίλῳ*. In B *Φίλος* superscripto *ω*. Meys in eo ab impressis differt, quod *δοκῇ* habet. In quinto codice hi versus plane scripti, ut eos edidi: *καὶ μὴν Φίλος γ' α. μ. δ., ν. τ. δ., τρεῖς μν. ἀν., λογ. δ.*, absente in altero *γν x*). Aduerbio *Φίλος* superscripta glossa: *νῆστωρ καὶ τοῦτο*; participio *ἀναλώσας*, οὐκ *παθόν*; verbo *λογίζασθαι*, *λογαρεύσας ἡμῶν*. Ordo est: *καὶ μὴν δοκῇ μοι, τῇ τοῦς θεοῦς, τρεῖς μνῶς ἀναλώσας, Φίλος ἂν λογίζασθαι δυνάμει*. Faceta manifesta quoque ironia. Part. *ἀν* ad *λογίς* pertinet, non vero ad *δοκῇ*. In hac constructione saepe peccarunt librarii. Succurrit locus Vesp. 1198. *ποῖον ἂν λίσσας δοκῇ* — *ἀν* ad *λίσσας* pertinet, cui significationem futuri tribuit: *quidnam tibi videris narraturus*? Ibi male codd. alter *δοκῇ*, ut hic in duobus scriptum est. Au. 1652. *ἢ πῶς ἂν ποτὶ ἐκτελέσας εἶπαι τὴν Ἀθηναίων δοκῇ* — i. e. *πῶς δοκῇς ἂν εἶπαι futuram esse vel esse posse y*). In altero versu partic. *γν* nullus agnoscit cod. Si modo fuit in Aldino, imperitiae librarii debetur, putantis hoc tibicine versum indigere. In *ἀναλώω* natura longa est secunda, quapropter in praeteritis non augetur. v. Valck. ad Phoen. p. 222. Hipparchus ap. Stobaeum p. 229.:

verum est; neque ita reſingere dubitaui. Praeterea mox post *ἀναλώσας* part. *γν*, quae, quamuis infesta metro, cunctas edd. inuaserat, deleui, eoque libentius, quod auctoritatem MS. Arund. firmaret Cod. Doru. Ceterum *λογίζασθαι* scribas, an *λογισσάσθαι*, parum interesse puto. Hemst. Nempe ex vulg. lect. in *ἀναλώσας* syllaba secunda corripienda erit, quae tamen longa est 218. Eurip. Suppl. 776. Sin part. expletivam *γν*, quae nihil saltem ad sensum facit, induxeris, erit longa, quod potius sequendum duco, praesertim quum MS. Arund. illam part. non agnoscat. Kust. *γν* etiam deleuit Fisch. sed parenthesin, quam Hemst. probata lectione cod. Doru. admittit, alienam esse censet ab animo Bleph. commoto, ipsam autem urbanitatem postulare, ut legatur *ἀν δυνάμει* pro *δυνάμει ἡν, at vero tu ita mihi amicus esse videre*. *δυνάμει* igitur recepit Fisch.

x) Consentiant etiam duo Inu. codd. unde ille similiter ut Br. edidit.

y) Proprie *ἀν* cum Inf. Praef. etc. non Futuri vim his modis tribuere, etsi latine per fut. exprimi possit, iam docuit, post alios, Matthiae Gramm. Gr. p. 879.

τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμοι, καὶ μεταβολαὶ
τύχει, ἀνάλωσ', ἣ τίχην δὲ σῶζεται.

Sic in Regio cod.: perperam Grotius edidit ἀνάλωσ'. Brunck. Sensus: si pro me tres minas 2) impenderis rhetoribus, duodecim a me repetieris, amicus [ex script. φίλος] scilicet eris mihi. Irouice. Bergl. ἀναλίσκειν est erogare, i. q. ἐξοδιάζειν Sch. cod. Doru. vti ἀνάλωμα ab Hes. et in Gloss. explicatur. ἱξῶτος, de quo voc. v. Hemst. ad h. l. a) et Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 179. f. 511. f. λογισθῆναι est verbum arithmeticum, 1. computare, 2. imputare, expensum ferre, vt h. l. et Theophr. Char. 10. Infinit. pendet ab omitta part. ὤσι. Fisch. Velior est structura et sententia Brunck. Voc. φίλος f. φίλος respicere ad 3' τῶν 377. sensit Gir.

382. Video quemdam, nempe istum Chremylum. Dicit autem, se animo praevidere Chremylum sacrilegii reum; supplicem fore iudicibus, ne condemnetur. Sic etiam in Acharn. Lamachus in splendente clypeo, tanquam in speculo, dicit se senem videre qui reus sit futurus desertæ militiæ, et intelligit illum, qui ibi aderat, pacis amantem Dicaeopolin 1158. Sic in Ran. 554. indefinitum τίς ad certam et dehnitam personam refertur: κακὸν ἦκει τὸν, nempe Baccho, qui ibi aderat, et 613. ἦκει τὸν κακόν, nempe Xanthiæ, quem quasi digito ostendebat. Vid. ib. 635. et 671. Bergl. Ita certus sum de iudicio, quod tibi tuisque imminet, vt non dubitem affirmare, me illud iam videre. Mortuo Hercule Eurystheus liberos eius est infectatus; illi igitur tandem supplices venerunt ad Athenienses. Chacrephon tragicus poeta eorum miseriam postea carmine descripsit; Pamphilus insignis pictor, in Stoa, porticu Athen. expressit. Ait ergo Blephidemus, breui fore vt Chremylus cum suis ob surreptas opes in ius trahantur, et ita miseri atque supplices appareant, vt quondam Heraclidæ. Gir. Reus non minus quam accusator fedebat in subfelliis, quæ erant ἐπὶ τοῦ βήματος, in tribunali. Βῆμα enim est tribunal, locus editus in quo ius dicitur (et in quem ascenditur per gradus, vnde nomen accepit, nam

a) Hæc conficiunt fere summam 64. impp.

a) In not. ad Schol. hæc excerptur,

βῆμα propr. est *gressus, passus et gradus* et sella, in qua sedit is, qui iudicio praest. (Gloss. vert.) Priori sensu positum est h. l., posteriori legitur Matth. 27, 10. Futuro secundo Med. a *καθίζωμι* (*καθιδεύμι*) Attici vbi sunt pro *καθίζω*. v. Moeris et Tho. M. V. *καθιδέται*. Phryn. p. 114. Pierfonus edidit *καθιδεῖ*, quod legitur Ran. 102. *Fisch*.

383. *λευκήν λαναν*. Quod hic in Schol. dicitur, supplicum morem fuisse, vt ramos oleae haberent lana (et quidem alba) reuinctos, firmat Aeschylus, cum iis versibus, quos ex eius Eumen. huc attulit Biletus, tum aliis, qui in eius Suppl. leguntur, vt v. 22. *Σὺν τοῖς λευκῶν ἰγχεῖν βιδίαις Ἐριονίπτοις κλάδοις b)*, cum hisce in supplicum manibus lana reuinctis ramis. Nempe prout ante Stanleyam legendum viderant Auratus et Scaliger, pro *ἰγχεῖν* *πριονίτοις*, vt ex adscriptis aliquot ad Aeschylum, qui Scaligeri olim fuerat, mihi vero ab If. Vossio olim commodatum, notis obseruare licuit. Id vero, et ex alba quidem lana, adstruitur insuper alibi in eodem dramate Suppl. 338. *λευκοσιφείη κλάδων*, prout voc. *λευκοσιφείη* ad alium adhuc eiusdem fab. locum, vbi et simpliciter occurrit, nempe *λευκοσιφείη λευκήν*, explicant vet. Critici *λευκοῖς ἐρίοις ἐνερμέναις*. Id vero a Plutarcho in Theseo similiter dicitur p. 7. [c. 17. et 21. ed. Leopold.] et cum eadem voce *λευκήν*, s. per syncopen poetis in his vocc. *λευκήν*, *λευκήν* etc. familiarem, *λευκήν*. Quam vocem eodem sensu ex Aeschine tradit Harpocration, cui addi possunt Andocides Or. 1. p. 228. et 331. [p. 54. et 56. Reisk.] apud quem dicitur lege cautum Athenis, vt qui *λευκήν* s. eiusmodi supplicem ramum in mysteriis Eleusiniis ad aram poneret, morte continuo mulctaretur. Ap. Dinarch. Or. adu. Demosth. p. 14. *λευκήν λαναν καὶ κνήμιν*. Spanh. Fuit ramus oliuae, lana alba reuinctus, quem manu gestabant omnino ii, qui pacem peterent supplices, vnde oliua vocatur *supplex* Stat. Theb. 12, 492: c) et ramus ille *ramus oliuae paciferae* Virg. Aen. 8, 116. vbi v. intpp. H. l. *λευκήν λαναν* dicitur reus, qui iudices *supplex* orat, vt

b) Ita Schütz. et Both. ediderunt, quorum hic versus aliter dispescuit.

c) H. l. laudauit etiam Bergl. indicauerat iam Gir.

ipsum suis sententiis absoluant. Neque vero arbitror, reos praetendisse manibus ramos oliuae; immo Chremylo talem ramum tribui, quia Pamphilus videtur Heraclidas pinxisse ita ut ramos oliuae manibus tenerent. Rei ut commouerent misericordiam iudicum, ducere secum in iudicium solebant vxores, liberos, etiam alios necessarios et amicos. v. Vesp. 566. d) Plat. Ap. 23. *Fisch.*

385. Quum multa in Scholiis, neque vnus generis, tradantur ad h. l. et alia quidem postremo loco, quae vt in geographiae iuxta et chronologiae leges peccantia, iure redarguit Palmerius e); tum ea expositio, quam retulit Daceria, praeferrī debet, quae ad *Pamphilum* pictorem respicit, qui Alcinenam et filios supplices Athenis in porticu depinxerat f). *Spanh.* *Heraclidae* g) post Herculis excessum extorres errabant, ciuitatibus, quas adirent, eos hospitio prohibentibus, metu Eurysthei, qui extirpare hanc familiam volens, ne quis exoriretur inde vltor eorum quae Hercules perpeffus fuerat, quaquauerfum mittebat legatos, pellentibus Heraclidas amicitiam offerens, recipientibus bellum denunciāns: illi Athenas etiam confugerant, et supplicum habitu atque ritu ad aram Iouis forensis ibi sederunt. *Heraclidae Pamphili* dicuntur esse opus vel pictoris vel tragici poëtae: si poëta hic intelligitur, fecit ille eiusdem nominis drama cum Euripide, cuius hodie extat tragoedia Heraclidae; si autem pictor, videtur is in Poecila, aut alibi hanc historiam pinxisse, vt Micon bellum Amazonicum, teste Aristoph. *Lyf.* 682. Similiter in Ach. 990. respicit ad tabulam quandam pictam, vbi inerat Amor sine Cupido depictus. Et hoc quoque loco videtur picturam intelligere. *Bergl.*

d) Eiusd. fab. 978. addit *Bergl.*

e) Exercitatt. p. 787. ff. cuius verba, a Kust. descripta, in Not. ad Schol. excerpentur.

f) Ita etiam *Bruck.*, qui *Meurf.* Athen. Att. I. 5. laudat, et *Fisch.*, qui monet, Aristophanem sciuisse tabulam illam Pamphili notam esse spectatoribus, non fabulam, censent.

g) Ita dicuntur filii et posterī Herculis, quos Eurystheus, Mycenarum rex, expulit e Peloponneso, quique supplices confugerunt ad Athenas. v. *Ilocr. Paneg.* c. 15. *Fisch.* *tristis* est *quantulumcunque*, *tantillum. Münt.*

386. ἢ κικνοδαίμων. Ita passim de homine cum infelice ac misero, tum de eo etiam, qui aduersam id genus fortunam merebatur, seu de improbo quandoque dicitur. Sic postremo sensu v. 425. duo Athenienses a Paupertate ob Plutum ab iis receptum vocantur ἀνδραπαγίστω κικνοδαίμονε, homunciones pessimi: nempe prout κικνοδαίμονες de malis geniis, sicut ἀγαθαδαίμονες de bonis ac propitiis sunt a Graecis dicti. Pro infortunato ac misero nihil crebrius vsu voc. κικνοδαίμονος ap. Comicum nost. et alibi apud Graecos; et quidem, quod δαίμων vulgo de τύχη s. fortuna diceretur; quandoque etiam de infortunio, vt Aesch. Pers. 158. Eurip. Or. 504. Vnde etiam καὶ τοῖς κικνοδαίμωνι dicitur in hac fabula 852. immo, quod ibidem additur, καὶ τετράκλις etc. καὶ μυρική. Quae vox τρικικνοδαίμων occurrit Ran. 19. et Conc. 1090. Immo quomodo κικνοδαίμων non solum, sed βαρυσδαίμων (valde miser) insuper in Conc. continuo dicitur, nempe v. 1094. prout postrema haec vox ap. Eurip. itidem legitur Alc. 865. ἢ βαρυσδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν. Vnde βαρυσδαίμονει Nost. Eqq. 555. sicut κικνοδαίμονει Dinarch. adu. Demosth. p. 51., a quo diuersum, vt ad v. 381. vidimus, κικνοδαίμονην, pro, intemperis agi h), seu a malo genio seu daemone corripi. Ita δυσδαίμονα seu valde infelicem vocat Comicus Eq. 1247. ac similiter Eurip. Phoen. 819. Λυδδαίμονος dicti [ap. Aesch. Pers. 945. ed. Both.] priori sensu, pro κικνοδαίμονος s. Mali genii, qui nempe Persas, profligato a Graecis Xerxis exercitu, in tam graues calamitates coniecerant: δυσδαίμονες ἔδρ' ἀέλπτον κακόν. Spanh. χρηστέ. Si enim, vt ais, furatus fuissim, improbus essem, nihil darem probis hominibus; nunc autem, quia probis hominibus dare constitui, patet me probum esse; si autem sum probus, furatus non sum. Bergl. χρηστοὶ sunt propr. homines frugī, deinde boni, probi, sancti, vt h. L., qui opponuntur τοῖς πορτοῖς Aesch. Socr. I, 3. δεῖνοι i) sunt omnino apti, idonei ad aliquid;

h) Ita tamen h. l. Gir. vocab. interpretatur: vir diris et intemperis vexate; et Fich. censet significare insanum, et respicit ad κικνοδαίμονος 372. εὖν nempe, me talem videbis.

i) Recte enim in omnibus edd. usque ad recentiss. legebatur τοῖς δεῖνοις u. s. Quod enim Iau. iussit e Ran. edī, τοῖς δυνάτοις u. s., metro aduersatur, ipso momento, videturque e v. 89. petitum esse. μῦθος antea additum esse Gir. et Münt. censent, vt inde tiam colligatur, ipsum bonum esse.

h. l. dicantur ratione consuetudinis aliorum, *commodi, humani*, qui nullas emittunt voces, quae amicis molestae sint. *σώφρονες* accipiendi videntur de hominibus non *susplicacibus*, iis, qui non facile suscipiunt suspicionem cuiusvis facinoris de aliis. Nam Chremylus responso hoc declarat, se nihil admisisse, et significat, quamvis obscure, in Blepsidemo esse vitia contraria illis virtutibus, quae indicantur vocabb. *χρητοί, δεξιοί, σώφρονες* k). *πλουτήσαι ποιήσω* idem est quod *πλουτιῶ, ditabo. Fisch.*

388. *Ἀπαρτί* [vt olim editum fuit]. Cod. Doru. accentu retracto *ἀπαρτί* l), praelatum a Gataker. A. M. P. c. 17. p. 587. cuius interpretamentum accedit *ἄν* verum antecedente versu superscriptum est alieno loco: *ἀπαρτίσμινας καὶ τελείας*, quae nimirum pertinent ad explicandam voculam *ἀπαρτί*, quam omnes Edd. tuentur. *Hemstl.* Quod hic in Schol. *ἀπαρτί* per *ἀπαρτίσμινας*, seu *absolute*, omnino, redditur, id a Galeno similiter factum video ad Hippocr. de acuto victu c. 43. vbi *ἀπαρτί* legitur et quod, vt Atticum, ac per voc. *ἀπαρτίσμινας* explicat ibidem Doctor Pergamenus m). Immo similiter Helych., et quidem vt ab Aesch. vsurpatum, ac eadem opera emendandus, tradit: *Ἀπαρτί* (non *Ἀπαρτίῃ* n), *ἀπαρτίσμινας, Αἰσχύλος Ἀθάμαντι. Spanh.* *ἀπαρτί* tres codd. In meo glossa, *ἀπὸ τοῦ ἴνῃ*, in C. *uerf.* In membr. vt vulgo *ἀπαρτί*, sensu diverso, quemque minus probo. *Brunck.* Itaque *ἀπαρτί* Br. et Iuu. ediderunt. *Kusterus* (cumque eo *Münt.*) ad

k) Mihi tamen videntur illa vocabb., et propter vsum loquendi, et propter ea quae supra dicta erant, magis vniuerse de *probis, idoneis* s. *guauis et modestis* hominibus accipienda.

l) Grammatici plerique praecipiunt *ἀπαρτί* esse, *mox, paulo post, iam* (vt Matth. 26, 64. vbi Heinsf. legi volebat, vt Apoc. 14, 15. *ἀπαρτί*, vt referretur ad verba *ἢ ἢ* *Μύρι*, contra omnem loquendi vsum), *ἀπαρτί omnino, prorsus, plane*. Iam etiā res ipsa admittit lectionem *ἀπαρτί* (quam etiam versio Bergl. expressit: *mox*): tamen, quia in plurimis libris est *ἀπαρτί*, idque confirmare videtur oratio Blepsidemi admirantis *ὄρω ἄνω* etc. arbitror *ἀπαρτί* seruandum esse, hoc sensu: *ego ditissimos reddam.* Cf. Alb. ad Hes. T. I. p. 427. *Fisch.*

m) Add. Erotian. gloss. voc. Hipp. p. 44. Franz. ibique Strph.

n) Legitur *ἀπαρτί* etiam in cod. Ven. v. Schow Suppl. ad Hes. p. 109.

Consensum parum interesse putauit, utram lectionem sequamur. Ap. eund. pleraque leguntur, quae ex Hemst. et Sp. excerpta sunt. Addit tantum integrum locum Galeni T. V. p. 65. ed. Bas. „Τὸ ἀπαρτί (ita enim ibi scribendum est pro ἀπαρτί) παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς συγγραφεῦσιν ἐκ τοῦ ἀπαρτίσματος γίγνεται.“

389. Pessime cod. Doru. et violata metri lege: Οὕτω πάντων πενλοφῶς — verum sententia his inter versus additis apte explicata: οἱ κρινοντῶν πάντας ποιῆσαι* nec minus opportune v. 386. Οὐκ ὅψιν ἐμὶ οὕτως ἔχοντα. Corruptus idem codex v. 391. Οὐ δῆτα ἐπὶ etc. Hemst. Οἷμοι τῶν κακῶν Frischlin. recte vertit simpliciter: ah! Est enim vox dolentis et quiritantis, v. Charit. I, 8. verti etiam potest: ah! me miserum! Bergl. perpetam reddidit: vah! tu istis malis commemorandis *enecas me o*). ἀπολῶν Fut. recte vertitur Praef. *enecas*; indicatur continuatio. Verba ἀπολῶμαι, ἀποκαίωμαι, ἀπαρνῶ, κόπτειν, κατακύνπτειν, et similia, atque Latina occidere (Hor. A. P. 475.) *enecare* (Ter. Eun. 3, 5, 6.) eleganter ponuntur de iis, qui alicui molesti sunt, qui aliquem obrundunt, vt h. l. de eo, qui alteri ita molestus est, vt ei exprobetur sacrilegium et factum, quod tamen non admisit; sed poeta legit hoc verbum, vt accommodatum esset verbis οὐ μὲν οὖν σ. quibus inest magna elegantia propter antanaclasin, nam intell. ἀπολείς, vt ἀπολῶμαι ταυτὸν sit, sibi auctorem esse magnae calamitatis p). οὖν vim augendae affirmationis habet. Fisch. Hic aliisque locis elegantius videretur: οὐ μὲν οὖν ταυτὸν. Inuitis codd. hoc reponere nolui. Brunch.

391. Μοχθήρῃς propr. est, vt πίνηρος, laboriosus, qui corpus multis grauibuscque laboribus fatigare cogitur, vt agricolae; deinde miser, aerumnosus, denique improbus. Bergl. h. l. vertit o *improbe*; Frischl. o *scelerum caput*. Fortasse rectius vertetur: o miser, vt Chremylus Blepsidemum putetur ita vocare, quod ipse habeat Plutum, quo

*) Deterius etiam Gir. interpretatur: „o *scelera*! Abhorret a furto.“ Ad Genit. ταυτὸν Munt. (aliique fere) supplent *ἐγώ*, vt Apoll. Rhod. I. 2. εἶμαι ἐγὼς ἐγώ.

p) Gir. ita: non ego te perdo, flagitia tua commemorans, sed tu teipsum destruis, qui ea committis.

Blēpf. careat; quod ex verbis blandis, quibus Bl. deinceps vititur, colligi posse videtur. *Fisch.*

392. ὁποῖον Codd. omnes [quatuor primum a Br. col-
lati]. In C superscriptum; ἐρωτηματικόν, ἀντί τοῦ ποῖον.
Recte. Id quidem, nempe ὁποῖον interrogantis esse, negat
Dawesius [M. Crit. p. 294. ed. Burgeff.] proindeque hic
rescribendum esse censet ποῖον q). Sed fallitur. ὅπως,
ὁποῖος, οἷος, ὅστις ap. Comicum aliosque poetas Atticos cen-
ties occurrunt in interrogatione. Eurip. Phoen. 1718.
ὁποῖος; ἀλλ' ἤ etc. Bacch. 652. ἥκει δ' ὁποῖαν — λέγον;
dixisset forte Tragicum scripsisse ὁ ποῖος, et ἥκει δὲ ποῖαν —
Sed nihil simile locum habere potest in hoc Nostri versu
Ach. 963. Ὅποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἔγχελυν r); Dawesii
emendationem confirmat cod. [quintus, in quo scriptum:
οὐ Πλαῦτον; ποῖον; sed librarii est hallucinatio. *Brunch.*
Tamen recte *Inu.* e *Rau.* recepit ποῖον. Vim artic. in οὐ-
τὸν τὸν θεὸν recte animaduertit Dawes. l. 1. illum ipsum
deum.

393. καὶ πῶς ἐν ὑβρίνῃν vero est? καὶ in interroga-
tionibus est fere index admirationis. v. Raphael. et Bos.
ad Marc. 10, 26. εἶδον intus, domi meae, vt Chrem. ipse
interpretatur, παρ' ἐμοί. v. ad Apol. Socr. 1, 16. Terent.
Eun. 4, 6, 9. Heaut. 1, 1, 120. 3, 1, 21. domi apud me.
Nam παρὰ iunctam Dativo personae, indicat fere locum,
in quo is est, qui Dativus exprimitur, vt 394. παρὰ σοί, do-
mi tuae. Sic Act. 10, 6. παρὰ Σίμωνι. sed v. 32. ἐν οἰκίῃ
Σίμωνος. add. Xen. Mem. 2, 7, 4. coll. l. 2. Theophr. Char.
8, 3. *Fisch.*

394. Οὐκ ἐς κόρυκας. Prouerbialis locutio, ab hoc
Comico haud semel adhibita, et quidem cum citra aliud
verbum, vt h. l., tum vel βᾶλλ' ἐς κόρυκας v. 782., aut
ἔρ' ἐς κόρυκας 603. et ἐς κόρυκας ἐρήσεται Pac. 499. aut ἐς
κόρυκας ἀποθέρσῃ Nub. 785. Eqq. 888. pro, abi in malam
rem. Sic Eqq. 1312. πλείτω ἐς κόρυκας. *Spanh.* Subau-
ditur verbum aliquod. Alciph. Ep. 1, 17. οὐκ ἐς κόρυκας

q) Adferuntur ei Porson. ad Eur. Phoen. 892. ἔστις simpliciter
interrogare negans et v. 1788. scripsit: ὁ ποῖος;

r) Hom. Od. 1, 171. 14, 188. addit *Fischer.* qui et ipse ἐπὶ
defendit.

φθάρηται; Sophocles Oed. Tyr. 1156. οὐκ εἰς ἑλιδραν; fugisne hinc in malam rem? V. Ran. 614. Bergl. Intell. ἀπὸ λείαν, ἐλιδραν, εἰχῶν s), v. Pac. 499. Vesp. 51. Dicitur etiam ἀπαγ' ἰς κόρακας Theophr. Ch. 25, 31. Nam Attici his in formulis dicunt *h*, non *ih*. v. Tho. Mag. [p. 370. f. Bern.]. Ap. Terent.: *abi in malam rem, abi, ihinc in malam rem*. Vtuntur iis homines aliis irati. Nam Bleps. putabat, falsum esse, quod a Chrem. iactaretur, et iactari ab eo, ut ipsi aegre faceret. Erat Athenis locus alte effossus, in quem deiici solebant homines scelerati, mortis damnati t). Hic locus dictus est βάρανδρον (431.) ὄρυγμα (Meursl. Lect. Att. 1, 25.) etiam κόρακες, quia ibi magna erat coruorum frequentia. Attici solent locis imponere nomina rerum, quae in iis sunt, ut *ἴπποι*, *κρίαι*, *εἰχῶν*, forum equinum, carnarium, piscarium, v. Pollux 10, 19. τῇ τοῦ θεοῦ i. q. φημι 395. πάν 393. voce aientis, recte. Fisch.

395. Iusiurandum Athenis per *Vestam* haud insolitum, cuius ara et cultus erat in Prytaneo; imino cui ante deos deasue alias libare soliti erant cum Athenienses tum eorum exemplo (quod alibi vidimus et peculiari quidem de eadem Dea diatriba v)) alii etiam Graeci. Immo quod a Cyro in Perside factum docet Xenophon Cyrop. 7, 20. ac Romae similiter Cicero de N. Deor. 2, 27. Spanh. Per *Ἑστια* intelligitur non *Vesta*, Saturni mater, cuius simulacrum erat Athenis in Prytaneo, v. Meursl. Ath. Att. 1, 8.: sed Saturni filia, virgo, quae credebatur esse praefes ignis et aedium, et colebatur ad focum (v. Schol.), vnde et *focus* et *domus* vocatur *Ἑστια*. Obtestatur autem Elepsidemus Chremylum et orat per *Vestam*, domus custodem, quia hic aiebat Plutum esse domi suae. Fisch. Iusiurandum hoc per *Vestam* sanctius aliis fuisse, quod numen illud in primis magnum fuerit (v. Pausan. V, 14, 5.), contendit Gir.

a) οὐκ εἰς ἑλιδραν. suppleri vult, *wegeter* aut tale quid *Girard*, qui plurā de form. hac, eiusque origine, disputat.

t) Etiam cadauera eorum, de quibus supplicium sumtum erat. v. Köpke über die Gerichtsverf. d. Ath. p. 727.

v) Legitur Ezech. Spanhemii Diatr. de *Vesta* et *Vestalibus*, in Graevii Thes. Ant. Rom. T. V. p. 659. ff. ibidemque etiam p. 619. ff. Iussii Lipsii Comm. de *Vesta* et *Vestalibus*.

Tanta veneratione Vestam prosequabantur, ut hominē sacra ei non facientem, *ἀτίσιον* haberent. *Münt.*

396. καὶ τὸν Ποσειδῶν. Sic Acharn. 559. et ἃ Ποσειδῶν Equ. 144. citra additum aliud Numen. Quomodo alioquin per Iouem Neptunumque ac Mineruam Draconis lege iussi sunt olim iurare Athenienses; prout id in ineditis ad Hom. II. Scholiis, olim H. Voßii, adnotasse memini, sed qua de re opportunius dicitur ad Nub. 1236. *Spanh.* Ποσειδῶ Attice pro Ποσειδῶνα vt 988. Ἀπόλλων pro Ἀπόλλωνα. v. Herodi. Philet. p. 439. et Koen. ad Greg. p. 71. Iurat autem Chremylus per Neptunum, vt Deum maximum a Ioue, per quem iurare verebatur, quia sciebat, Iouem orbasse Plutum oculis, ne aedes proborum intraret, et quia Plutus eum rogarat, vt omnia ageret Ioue clam. *Fisch.*

τὸν Θαλάττιον. Ita cod. Doru. quod causa non erat, cur spernerem: nusquam enim, ni fallor, Θαλάσσια vel Θαλάσσιος apud Aristoph. Super scriptum παίζει ἑταῦθα. *Hemst.* Θαλάττιον cod. meus. Tres Regii, vt vulgo, neglecto Atticisimi x) idiomate, Θαλάσσιον γ). *Brunck.* Hic non satis apparet, cur Blepsidemus scire cupiat, vtrum Chremylus per Neptunum Θαλάσσιον iurauerit, an vero per Neptunum alio nomine vocatum, in Nub. 83. autem perspicuum est, cur Streptiades nolit Philonidem filium iurare per Neptunum Ἰηκίων x). nam dicit: εὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἰνέος μοι τῶν κακῶν. Nisi forte propterea id rogauit, quia, si constet eum per Θαλάσσιον iurasse, concludi possit, Plutum siue Opes illas fuisse mari aduectas. Neptunus autem Θαλάσσιος in Lys. 403. dicitur ἁλικός, Thesm. 329. πόρτιος. Aliud etiam habet Neptunus cognomen Ἀσφάλειος Acharn. 682. a). *Bergl.* His addit *Fisch.* ὁ Κυάδης, ὁ Ἐλάτης (v. Meurs. Ath. Att. 2, 13.), vt *Girard.* Γαιούχοι. Cac-

x) Recentioris nempe, quo Arist. est vsus.

γ) Haec forma vocab. communis est in ceteris Libris. v. Greg. Cor. p. 10. et ibi Koen. *Fisch.*

z) Hunc etiam ad seq. versum adfert *Kust.*

a) Perperam igitur Münt. censet vñ θαλ. idem esse ac si dixisset ποσειδῶνα, et Chremylum iocose respondere quasi amicum putauit vñ ποτ. a θαλάσσιον distinguere.

terum Chremylum ridentem respondere, *εἰ δ' ἴσῃ κ. τ. κ.* monet *Fisch.* Nam sciuisse eum, Neptunum variis quidem cognominibus gaudere, sed esse tamen vnum eundemque deum.

397. τὸν ἑταρον. Sic uterque Neptunus ap. Catull. Epigr. 32. [31, 3.] vbi *Is. Vossius* *utrumque Nept.* explicat de mari interno et externo s. mari mediterraneo et Oceano, haud repugnat tamen, si quis malit intelligere Neptunum, quatenus mari, aut quatenus lacubus praestit: quomodo Nymphae aliae *limneades* s. *palustres* sunt dictae, aliae *marinae*, ipse vero *Ἐπιλήμιος Περαιῶν*. Quae postrema certa sententia potior est habenda, immo quam adstruunt ipsa Catulli verba, vbi *insularum*, tam in *lloquentibus stagnis*, quam in *mari vasto* meminit, quas *fert*, s. sustentat, protegit, *uterque Neptunus* b). Apud Aristidem quidem *Palinod.* in *Smyrn.* p. 47. T. 1. inuocatur *Περαιῶν*, *ὅς ἐμφοτέρα εἰληχας, κινεῖν τε καὶ σώζειν*, nempe prout priori sensu *κινετὴρ γῆς* *Pind.* *Isthm.* 6, 32. et alibi *Σισιχθῶν* est dictus, posteriori autem *Γαῖοχος*. Priori forte sententiae de utroque Neptuno, ceu maris interni vel externi rectore, fauere utcumque posset, quod ap. *Eurip.* *Hipp.* 744. legitur: *ἢ δ' ὁ Ποντικὸς πορφυρίας λίμνης* *Ναύταις οὐκ ἔσ' ἔδιν ἔμμε*, vbi *Ponti* rector *purpurei stagni* *viam* *nautis* non concessit amplius; ut nempe e mari interno s. mediterraneo Oceanum ingrediantur, et in eo navigent. *Spanh.*

398. εἴτε habet hoc quoque loco vim augendae interrogationis, ita ut simul significet admirationem cum indignatione quadam coniunctam. *Οὐ διατίμους* non *mittis*, scil. *Plutum*. Attici delectantur usu verborum a praep. *διὰ* compositorum pro simplicibus. *πρὸς ἡμᾶς* in *nostras domos*. *Fisch.*

399. εὐκ ἰ. πω [pro *οὐπω*]. In *Egg.* 838. paullo aliter: *οὐκ, ἢ γὰρ τοὶ ταῦτ' ἔσ' ἰ. πω ταύτη. ἐν τούτῳ.* *Soph.* *Antig.* 39. *εἰ τὰδ' ἐν τούτοις.* *Bergl.* Sensus: *res nondum eo rediit, ut eum mittere possim.* *Fisch.* qui *ἐν τούτῳ* rectius refert

b) Lacus et mare per Neptunum *ἑταρῶν* et *ἑταρον* intelligi censet etiam *Vulp.* ad *Cal.* l. l. Et *Spanhemium* *ibid.* laudat *Doeringius*.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

ad verba διαλέμπειν πρὸς τοὺς φίλους, quam Girard. adsequentia ἐν τῷ μεταδ.

400. Οὐ τῷ μεταδ. Scilicet οὐ τὰ πράγματά ἐστι ἐν τ. με. Gir. Res nondum eo rediit, ut nobis quoque Plutum tradas? Fisch. In hac, ita explicata, structura, desiderat Hotibius Lect. Arist. p. 15. Aristophanis facilitatem, et ambiguitatem quamdam inesse existimat. Itaque scribi mauult: οὐ τῷ μεταδ. scil. φῆς, verbis non ad Chremyli orationem, sed ad praecedentia τὴ φῆς; relatis. Amicus quidam eius coniecit: εὖπευ μεταδόναι, ut similiter φῆς subintelligatur; quod tamen minus necessarium atque etiam durius videtur. Verum τῷ (τινι), postquam praecesserat πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους, aequè displicet, et dicendi celeritas facile excusare potuit, quod ἐν ante τῷ μετ., quod bene responderet pronomini τούτῳ, omissum est. Videtur autem ea loquendi ratio familiaris sermonis consuetudini egregie respondere.

μαῖ Δία. Hic rursus per se negat μά. Vid. ad Thesm. 748. Ran. 951. Brunck. Intell. οὐ. πρῶτα est i. q. πρῶτον, prius, ante. Fisch. Interrumpitur post hoc voc. oratio a Blepsidemō cupido rem cognoscendi.

401. καὶ c) i. q. ἡμᾶς, ut 969. id. quod ἡμῖν. Moeris et Hef. h. v. Ad seq. βλέψαι repetendum: δεῖ ποιεῖν τῷ. Fisch.

402. ὤπερ πρότερον e tribus codd. Regiis edidit Brunckius, eumque sequutus est Inu. Olim redundante syllaba legebatur ὤπερ τοπρότερον, quod quum metro aduersari intelligeret Bentleius, reponi iussit ὡς τὸ πρ. et ita dedit Hemst., qui tamen et ipse monuit, scribi etiam ὤπερ πρ. posse. Tum ἐν γὰρ τῷ iam edidit Hemst. quum in Doru. esset superscriptum τινι, atque ita etiam Brunck. ex A. B. pro vulg. τῷ. Ita Thesm. 430. μὴ γὰρ τῷ τέχῃ quem locum attulit Br. et ante eum Bergl. qui reddit aliquo modo, quum Gir. explicet; vno ac persimili modo, Münt. pari ratione, Fisch. autem rectius, quocumque id fiat modo.

c) Brunck. et Inu. sine iota subscr. ediderunt ὤ, alii ὡ.

403. γὰρ h. l. habet viam augendae interrogationis, ita vt indicet admirationem magnam: *verene coecus est.* Fisch.

404. Οὐκ ἐτός. V. Etym. V. Ἐτός, qui locum hunc ibi citat. Kust. Ἐτός hic pro ἐτός vt in Schol. dicitur, et quomodo ap. Hef. similiter ἐτός, μάτην, ac inde idem mox ἐτώσια, μάταια: nempe ap. Apoll. Rhod. I, 895. ἐτώσια γηράσκοντας, vbi similiter ἐτώσια pro ἐτωσας dicitur. Male vero hic in Schol. οὐκ ἐτός per οὐκ ἀληθῆς inter alia redditur, et ita cum voc. ἐπῶς confunditur; ἐτός enim Graecis i. q. ἀληθῆς, et ἐπῶς, *vere*; aliud vero ἐτός, quam ἐτός, *frustra*, *temere*. Spanh. Mihi ita videtur de hoc vocab. Proprie puto esse Adiectivum, quod significat *verum* (v. Etym. M. in Ἐτός et Hef. V. Ἐτά), sed deinde per ἀντιφρασίαν, *vanum*. Iam Adiectiva saepe ponuntur pro Adverbis (Suidas adeo ἐπῶς legit, V. Ἐπῶς add. Alb. ad Hef. T. II. p. 811.): et quia homines vani omnia, quae dicunt ei faciunt, dicunt et faciunt temere, patet cur Grammatici interpretentur *ματαιῶς d)*, ἀλόγως. H. l. οὐκ ἐτός — ἡλθιν est, non *vanus*, *temerarius*, h. e. temere, sine causa, nunquam venit domum meam, scil. quia coecus fuit, eamque inuenire non potuit. Altera interpretatio, quam Schol. attulit, vt ἐτός esset ἀληθῆς, paulo durior videtur: *non ratione adductus, nunquam venit in aedes meas* h. e. non propterea, quod nollet me, vt indignum, diuitem reddere. Fisch.

405. ἢ θροὶ θήλωσαι idem est quod οὐν θροῖ Eurip. Phoen. 637. Xen. Cyr. 2, 4, 20. *cum dis volentibus* Cic. Off. I, 12. extr. Fisch.

406. e) ἰατρὸς h. l. est *medicus, qui manu medetur, medicus ocularius*. Nam medicina tum diducta erat in partes tres: *διαίτητικὴν*, quae *victu*, *φαρμακωντικὴν* quae *medicamentis*, *χειρουργικὴν* quae *manu medetur*, v. Cels. praef. lib. 1. *ἰχρῆν oportet*, sed poeta posuit imperfectum, quia Blesf. verebatur, vt Chremylus *arcesseret* medicum. add.

d) Etiam Photius et Zonaras I. p. 815. interpretantur *μάτην*.

e) Etiam h. l. pro vulg. οὐκ οὐν vel vt Kust. et Bergl. *ὅσα οὐν* (posita in fine versus interr. nota) Bruck. et Luv. reposuerunt *ὅταν*.

967. et nos ad Plat. Apol. I, 5. Qui medicum arcessit, is eum introducit in domum et cubiculum, in quo est aegrotus. *Fisch.*

407. τίς δὲ? etc. quis, quaeso, medicus oculusarius est Athenis, nempe qui in arte sua excellat. Chremylus addit statim causam. *Fisch.*

408. Nemo est qui medicis honorem habeat; quae voce Atheniensibus auaritia exprobratur f). οὐδὲν αἰσῶς dicitur res, quae vilis, parua, tenuis, neque digna est, quae colatur atque exerceatur, quae iacet; unde ἡ τέχνη οὐδὲν αἰσῶς valet: nemo est, qui artem manu medendi magnopere teneat et sequatur g). *Fisch.* Deficit ars, ubi illi merces sua non est. *Brunch.* Notandus est hic locus, ex quo apparet, medicos Athenis tempore Aristoph. exiguo in pretio habitos fuisse. *Kust.* Dignus observatione hic locus, quo illud in genere adstruitur, quod honor seu praemium alat artes; tum quod ea Comici aetate haud magno in pretio habiti sint Athenis Medicorum filii. Exstat quidem hodie inter Hippocratis opera Decretum Atheniensium, quo ob depulsam eius opera ab illis pestem et scriptos de arte medica libros, magnis mysteriis eum initiandum, donatum praeterea corona aurea, ac ut victum per omnem vitam haberet in Prytaneo statuunt Athenienses h). Apud eos caeteroquin lege cautum docet Hygin. fab. 324. i) ne quis seruus aut femina artem medicinam disceret, et ab iis dein decretum, ut id ingenuis feminis etiam liceret. Ut vel inde liqueat, inter praeclaras artes dignam liberalibus ingenuis medicinam olim ab Athen. habitam. *Spanh.*

f) Taxari h. l. et medicos qui propter imperitiam nullo loco et numero habendi sint, et circa, quod doctos homines praemiis non oruent, docet *Girard.*

g) Aut potius: et ars medendi nulla est. αἰσῶς — αἰσῶς h. l. est: et — et.

h) Nunc, esse haec fabulis adnumeranda, et librum qui Hippocrati tribuitur, καὶ τέχνη, non minus, quam decretum illud inter spuria reponendum esse constat. v. *Ackermann.* in *Fabricii* B. Gr. ed. Harl. II. p. 512. et 593. *Sprengel.* *Gesch. d. Arzneyk.* I. 371. f.

i) fab. 274. p. 588. f. ed. van Staveren. Add. *Petiti Leg. Att.* p. 387. f. ed. *Well.*

409. f. σκοπῶμεν videbimus an forte inueniamus medicum ocularium. οὐκ εἶναι nempe ἰατρός ἐν τῇ πόλει. μὴ Δι' ἀλλ' immo. πάλαι dudum, de temporis spatio admodum breui; nam Chremylus paulo ante domum venerat cum Pluto e templo Apollinis. ὅπερ παρεσκευάζομαι int. ποιῆσαι, in animo habebam, decreueram, facere. Nam qui decernit aliquid facere, is se ad id faciendum parat, vt Xen. Cyrop. 7, 2, 2. Fisch.

411. Εἰς Ἀσκληπιοῦ sc. τὸ ἱερόν, vt v. 621. h). Erat enim Athenis Aesculapii templum, de quo vid. Meurf. Athen. Att. I, 7. Κατακλίνειν l), quod fere dicitur de iis, qui alios iubent accumbere (v. Luc. 9, 14. Ael. V. H. 8, 7.) h. l. est, iubere aliquem incubare in fano Aesculapii, ad accipiendum responsum, de quo incubationis genere scripsit separatim Henr. Meibomius m). Nam aegroti solebant dormire in fano Aesculapii, ad accipienda responsa, quibus admonerentur, quid fieri oporteret, vt valetudinem recuperarent, incubantes pellibus stratis (vnde ἔγκατακλίνειν 621.) et tum dicebantur ἔγκοιμάσθαι (incubare Virg. Aen. 7, 88. [vbi cfr. de la Cerda et Heyn.] Plaut. Curc. 1, 1, 61.) ita vt κατακλίνειν sit ποιεῖν ἔγκοιμάσθαι. Fisch.

412. πολὺ μὲν οὖν scil. κράτιστος εἶναι, longe vero optimus est, nam οὖν augeat affirmationem, vt 390. 437. νυν n) vt ap. Hom. est i. q. ὅτι, v. Hoogen. Doct. part. h. v. et διατρέβειν, i. q. βραδύνειν, μίλλειν, cessare, cunctari. ἄννη

k) Similiter Vesp. 122. κατέλκων αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιό. Bergl. εἰς pro ἐν poni monet Münt.

l) κατακλίνειν est in al. edd. vt Kust. Hemst. Fisch. κατακλίνειν non monitis lectoribus dederunt Br. et Inn. Futurum adhibitum putabat Fisch. vt actionis continuatio indicaretur.

m) Ed. 1659. Vernaculo sermone nuper ea de re scripserunt F. A. Wolfius (Beitrag zur Geschichte des Somnambulismus aus dem Alterthum, in f. Vermischten Schr. und Aufsätz, p. 382. ff.) et Kunderlingius (Der Somnambulismus unserer Zeit in Vergleichung gestellt mit der Incubation oder dem Tempelschlaf und Weissagungstraum der alten Heiden, Lips. 1788. 8.). Add. Sprengel. Pragmat. Gesch. d. Arzneyk. I. p. 201. ff.

n) Cod. Doru. μὴ νῦν, et statim ενὺς νῦν, inuitis vett. Grammaticis. Hemst. διάτρεβε scil. χρίων. Münt.

πρ. ἢ γὰρ τὸ) est, propterea id facere, ut Plutem incubare iubeas in fano Aesculapii.

414. καὶ μὲν β. (atqui) Inu. e Rau. cod. reposuit pro vulg. καὶ δὲ et vero, et iam, quod h. l. ubi nihil, quod aut ex superioribus colligitur aut iis opponitur, sed ostenditur iam abiturum esse Chremylum, ut Plutem deducat in fanum Aesculapii, verius videtur.

415. Chremylo et Blepsidemo p) (v. 620.) Plutem deducere instituentibus in Aesc. templum, superuenit Πενία, Paupertas (nam Πενία est Egestas, Mendicitas), exprobrat iis temeritatem ita, ut aiat, semet existere hominibus parentem et auctorem omnium bonorum, quia tamen eius oratione non mouentur fenes. Fisch. Conspexit eius, horrido fortassis q), territi Chremylus et Blepsidemos fugam parasse videntur, unde intell. 419. Incipit hinc vulgo Actus secundi scena quarta (ap. Francog. interpr. tertia).

ὁ θεμὸς ἔργον. Citat Suidas V. Θερμὸν. Kust. Aelian. Epist. 15. τάχα πού καὶ τὸ θεμὸν ὁρᾷς καὶ νομίζεις ἔργον, ubi vide quae ego notavi et quae ad Alciph. Ep. 37. r). Similis locus est Eurip. Med. 1123. ὁ θεμὸς ἔργον παρὰ νόμον εἰσπαύειν. De voc. θεμὸς v. etiam ad Vesp. 922. notata. Bergl. θεμὸς propr. est calidus, tropice temerarius, audax, inconsideratus, quia homines animi feruidi sunt ferre-audaces, unde ἔργον θεμὸν est facinus praecipuum, inconsideratum, ut Lat. consilia calida dicuntur temeraria. v. Cic. Off. 1, 24. ἔργον ἀνόμιμον est facinus nefarium, impium, quod legibus naturae et diuinis repugnat (v. Plat. Eu-

o) Perperam Reiskins coniecit: εἰ γὰρ τὸ. Intell. vnum quoddam, quod ad visum Plutem reddendum faciat. Gir. interpretatur: rem vnam aliquam, vel medicum huc vocato, vel ad Aesculapium ducito. Ita et Aiant.

p) Nondum tamen illi domum ingressi esse aut Plutem eduxisse iam cum Gir. putandi sunt; nam etiam, quae sequuntur, ante domum aguntur.

q) Facie arida et macilenta, sordido cultu, oculis torae et praeracundia sursum deorum se circumagentibus prodixisse Peniam Gir. monet.

r) Lib. I. p. 224. ed. Wagner. ubi tamen Bergl. non nisi notam ad h. l. Arist. laudat.

thyphr.) et παράνομος, iniustum, illicitum, quod repugnat legibus humanis. Nam Chremylus et Blepsidemus id agebant, ut Paupertas, si Plutus oculorum lumina receperisset, eiceretur ex urbe, quum tamen leges et diuinæ et humanæ velint pauperes mixtos esse diuitibus. *Fisch.*

416. f. Deminutivum ἀνδροπαῖς (homunculi; dicitur etiam ἀνδρῆς et ἀνδρῆσκιος) positum est contemptus et eleuationis causa, ita ut simul commiseratio quaedam indicetur. κακοδαίμονα miseri [*Gir.* inconfutissimi, furis et malo genio perciti]. ποῖ, ποῖ quorsum sc. σκιδνόντες, tenditis. *Fisch.*

Φεύγεις. F. Ed. B. Iuntae et B. Gel. τί φεύγεις. Cum ceteris, quas sequimur, conspirat cod. Doru. *Hemst.* Etsi φεύγεις nec metri nec linguae legibus aduersatur, tamen syllaba ου facile potuit negligi, cum sequatur ου, et idem numerus μινύτεις statim post legitur. φεύγεις est festinare (laufen); nam qui fugit, festinat s), aut int. μιν, fugere, ut Paupertas putetur existimasse, Chremylum et Blepsidemum ipsam fugere, μινύτεις consistere, resistere, ut 440. coll. 444. *Fisch.* Ἡρακλῆς. Hercules, te inuoco; ut ἀλεξίκακος et monstrorum domitorem. v. Plaut. *Mokell.* II, 2, 94. *Brunck.* Lat. *mehercle*; et h. l. quidem vox aientis, idem declarans, quod μινύτεις sed debet εἰρηνικῶς accipi. *Fisch.* Rectius, opinor, *Gir.* (cumque eo *Munt.*) putat, Chremylum conspectu Peniae, tanquam ostento, perterrefactum Herculis, ἀνδροπαῖον et monstrorum domitoris, opem implorasse (ut *Brunck.*), sed alteram tamen etiam explicationem attingit.

418. Cod. Doru. Ἐγὼ μὲν [pro eo, quod in omnibus edd. est ἐγὼ γὰρ] recte, ut respondeat οὐ δὲ v. 422. At nec altera lectio repudianda est, quum Paupertas continuet orationem, ita ut non videatur audiisse vocem Chremyli, id quod accidit hominibus commotis, atque adeo causam afferat, cur senes resistere iusserit. Formula ἐξολῶ (i. q. ἀπολῶ) πακοὺς πακῶς (cf. 65. et 68.) vruntur ii, qui ostendunt, se a scelestis velle poenas meritis sumere, v.

s) Hanc explicationem *Fisch.* debet *Girardo*, qui reddit, quid ita properatis, ut fugere videamini? Citato gradu ad destinata pernicienda domum properasse censet *Munt.*

Matth. 21, 41. Chrem. et Blepf. dicuntur *κακοί*, quia volebant Pluto restituto Paupertatem domibus euicere. *Fisch.*

419. *τόλμημα τολμῶτον*. Ita etiam Eccl. 106. Pac. 93. V. supra ad 10. *Spanh.* et *Bergl.* *τόλμημα* *auſio*, *auſus*, Gl. vett., *facinus audax*. Nomina iunguntur verbis, a quibus ducta sunt 1), ita vt aut omnino nihil significant, si eorum notio simplex est, vt *ἀῆρον ἀηρεῖν* 517. aut simplicem sibi notionem subiectam habeant, nempe si per se sunt duplici potestate praedita, vt h. l. *τόλμημα*. *Fisch.*

Οὐκ ἀνίσχοντός non ferendum, vt Eqq. 1303. Conc. 935. De qua locutione notat Aristoteles Rhetor. 3, 11. [p. 357. T. IV. ed. Buhl.] *οἷον „ἀνίσχεται οὐκ ἀνίσχεται“ ἑμμενέμεν ἀπέφθην, ἀλλὰ προσηκόντως, εἰ αἰεὶ δις.* Acharn. vero 295. *ἀλλ' ἀνίσχουσιθ', ὡ γὰρ οἱ. οὐκ ἀνίσχουμαι.* Ad quem locum in Schol. dicitur *τὸ ἀνίσχουμαι peregrinum videri*, legi tamen *ἀνίσχουμαι* ap. Demost. adu. Timocr. Verum opportunius addidissent hic illius Oratoris locum de Cor. p. 134. [c. 5. ed. Harles.] *μηδὲ φωνὴν ἀνίσχουσα, vnde illud ap. Aristoph. in futuro ἀνίσχουμαι confirmatur, a praesente caeteroquin parum vñtato, ἀνίσχου.* *Spanh.* *τόλμημα τολμῶν οὐκ ἀνίσχοντός* est, facinus audere, aggredi, non ferendum f. indignissimum. *Fisch.*

420. *ἀλλ' οἶον*, h. e. *τοιοῦτο οἶον* sc. *ἐτόλμησε οὐδεὶς — ἄγθρωποι*, est, plane nouum, prorsus inauditum et inco-gnitum. *ἀπολύλων, perisſis, actum est.* Nam Paupertas loquitur de re futura, vt praeterita, vt ostendat, certissime eam futuram esse. *Fisch.*

422. *ὥχρᾶ*. Talem faciem tribuit personae Paupertatis, qualis solet esse pauperum et famelicorum. Sic *pallida mors* ap. Hor., quia mortui tales sunt. *Bergl.* *ὥχρῶς* est pallidus, vnde *ὥχρῶν* Nubb. 103. *pallere*, sed *ὥχραιον* Rau. 484. et alibi, *deliquium animi pati*, quod alii dicunt *λεῖποψυχίῳ*. v. Tho. M. V. *ὥχρῶς*. Pauperes fere fame laborant, quae pallidos reddit. *Fisch.*

δουρῶς. Non tantum videtur pallida esse, sed reuera talis est. Interim tamen ita vsurpant Graeci hoc verbum quandoque. Ita Soph. Oed. Tyr. 410. *εἰ δὲ μὴ 'δουρῶς γέ-*

1) Attice hoc fieri censet *Gir.*, alii ab Hebraismo repetunt.

παρ ἑλίας. Nam Oedipus non putabat Tiresiam, quocum loquebatur, senem esse, sed sciebat. *Bergl.* Per urbanitatem et modestiam Atticam *δοκεῖν ἑλίας* dictum est pro *ἑλ.* v. Steph. ad Xen. Cyrop. 1, 1, 1. et Index Theophr. h. v. *Fisch.*

423. *Ἐρινύες* de Furiis iam ap. Hom. dictae, vt Il. 15, 204. et ap. Aeschylum in Prometheo, S. C. Theb., Agamemn., Choëphoris v): licet illa, quae earum nomine appellatur, et vbi illae praecipuas agunt partes, non *Ἐρινύων*, sed altero *Εὐμενίδων* nomine insigniatur. *Spanh.* Respicit poeta ad Aeschyli Eumenides. Nam ibi introducit chorus 50. Furiarum; quarum adspectus tam terribilis fuit, vt infantes animo deficerent et grauidae abortum paterentur, vt est apud illum, qui vitam Aeschyli scripsit; vnde Iulius Pollux L. IV. c. 15. scribit, lege lata, ab illo tempore chorum esse ad minorem numerum redactum. Hunc locum Polluc. citauerat etiam Stanl. ad vit. Aesch. Coniicit autem Blepsidemus, Paupertatem esse Tragicam Furiam. x) ex lurido, tetro et terribili eius adspectu. *Bergl.* Nomen a verbo *ἐρύνειν*, quod idem est ac *ἐρπίζειν* dicitur, ductum dicitur y). v. Pausan. 8, 25. p. 649. ed. Kuhn. et Hef. Feruntur esse speculatrices et vindices scelerum cum his in terris tum apud inferos, vnde etiam *Ποικίλ* dicuntur (v. Aesch. Socr. in Axioch. 21. etsi ibi ab *Ἐρινύς* distinguantur, v. Ind. Aesch. h. v.) vt per *ἀντιφράσειν Εὐμενίδες*. Nominantur tres, Alecto, Tisiphone, Megaera. v. Apollod. Bibl. myth. 1. p. 5. f. [ed. Heyn. sec.]. in *τραγῳδίαις* h. e. est vna de quinquaginta illis furiis tragoedia Aeschyli. Vnde 424. *μυνικὸν τι βλάπτειν* dicuntur. Cf. Cic. p. Rosc. Am. c. 24. *Fisch.*

*) Cf. librum C. A. Böttigeri: die Furienmaske im Trauerspiele und auf den Bildwerken der alten Griechen, eine archäol. Untersuchung. Weim. 1801. 8. vbi p. 50. ff. etiam hic locus illustratur, et scibus armatas fuisse tragicas Erinnyas ostenditur. Add. I. F. Meyer Comm. de diis ac deabus *ἑλίας* p. 25. ff.

z) Tragicæ Erinnyes vocantur a Propert. El. 2, 20, 29. ad q. 1. vidd. Pafferat. et Kuinoel. et Mitscherlich. ad Hor. Od. 1, 4, 16.

y) *ἀπὸ τῆς ἰριδος*, a rixa et contentione, dictas putat Gir. qui de Furiis laudat loca Virg. Aen. VII, 355. ff. aliaque.

424. γι τοι z) sunt Lat. partt. certe quidem, et vtuntur illis ii, qui signa, indicia, argumenta, causas alicuius rei asserunt. v. 147. et 1042. Cf. Deuar. de part. ling. graec. p. 95. f. [ed. sec. Reusmann.] et Hoogew. Doctr. part. gr. [p. 126. f. ed. sec. Schütz, f. Operis maioris T. I. p. 240. qui vterque hunc locum laudat]. *βλῆσις* cum Accusatiuis et Substantiuorum (328.) et Adiectiuorum neutrius generis, quae vim Aduerborum habent, valet *vultum habere*, (aussehen); *μανικὸς* est homini infano conueniens (Gloss. vet.), et *βλῆσις μαν.* habere vultum hominis furibundi. *τραγικὸς* est *tragicus*, is qui actoris, cantoris tragici personam fuscipere potest, et *τραγικὸς* id. quod *actori tragico conuenit*, et *βλῆσις τραγ.* habere vultum *tristem*. Et quum *vi* adiectiuis additum vim eorum augeat, *βλ. μαν. τι α)* κ. *τρ.* est, *habere vultum hominis insigniter infani et terribiliter tristici*. Fisch.

425. Ἄλλα γὰρ, at enim, atqui, obiectioni inferuit. Male Schol. censere, γὰρ redundare, docet Deuar. p. 19. qui orationem plenam esse ostendit: ἀλλ' οὐκ ἐστὶν Ἑριννίς· οὐ γὰρ ἔχει δάδας. Δάδες δ) sunt *faces, taedae ardentes* (Cic. Legg. I, 14.), quae Aesch. Axiach. 21. dicuntur λαμπάδες. Furiis enim tribuuntur faces, quibus vrantur scelerati homines (v. Ind. Aesch. V. Λαμπάδες), quo quidem commento apparet declaratos esse angores et dolores animi, quos conscientia male factorum parit. Fisch. Contritum illud de facibus, quibus armatae dicebantur Furiae, vnde de iis Seneca Agam. 759. *Fert laeua semustas faces*, et Valerius Flaccus 4, 393. *Cum facibus — Tisiphonem vidit*. Immo prout in antiquis et insignibus quibusdam numis, qualem vulgauit *Sequius* sel. Num. p. 180. et nos olim duos e gaza Gallorum Regia ad Iulian. Caes. lingua Gallorum vernacula editos, p. 54. in quibus tres illae *Erinnyes* depinguntur, quarum vna ex iis laeua, vt de iis dicto iam loco Seneca, facem, alia vero vtraque

z) Reliquit in textis Inu. γι τοι, etsi e not. patet, eum e cod. Rau. *μάνος*, non recte, scribi voluisse.

α) Perperam in ed. Fisch. *vi*, quod nou adnotassen, nisi ita et ap. Deuar. legeretur. γὰρ δὲ βλῆσις ex Ael. V. H. 2, 64. adfert Münt.

δ) Contr. pro δάδες. Gir. et Münt.

manu facem tenet c). *Spanh.* Furiae atram cruentis manibus amplexae facem, ut loquitur Seneca [Med. 16.] gerebant, *πυριδάντι λαμπάδι περιόμιναι* Aesch. Eum. 1034. Paupertas ergo non est Erinnyis, quum non habeat tacendam, nec rimendam igitur putat esse, sed male multandam dicit. *Bergl.* οὐκ οὖν κλαίεται ergo verberabitur d), scil. quia terrere nos vulgu truci conatur. Quia Attici scriptores sic semper vtuntur Fut. Med. (v. v. 572.), colligi inde recte posse puto, κλαίειν proprie habuisse vim activam, lacrymas mouere, flere lubere, ut κατὰ κλαίειν Plat. Phaed. 66. vbi vid. *Fisch.* His verbis dictis Chremylum et Blepsidemum securos accessisse ad Peniam monet *Girard.*

426. *παιδοκυντρία* e). Similiter hoc voc. Ran. 114. Vesp. 35. vbi Schol. *παιδοκυντρία*, ἡ πάσας δεχομένη, quod *caupona* quosuis promiscue admittenti consentaneum. Sic Aesch. Choëph. 660. δόμοισι παιδοκόις ξένων, aedibus quosuis hospites accipientibus, et de cymba Charontis S. C. Theb. 865. τὰν αἰῶλιον, παιδοκον, quomodo ap. Lycophr. 655. Ἄδης παιδοκούς, vti ille *νεκροδύμονος* vocabulo alibi ab Aesch. dicitur, Prom. 152. *Spanh.* Cod. Doru. *παιδοχυτρία*. Ea est scribendi ratio serioris aevi, praeter Grammaticorum mentem, qui Atticae dialecti leges conderunt, saepe a librariis adoptata. Contra *παιδοκός* et *παιδοκῶν* e Mss. Par. in Suida Kusterus restituit, vbi Edd. praeferebant *παιδοχός* et *παιδοχῶν*. Quamuis rarissimum occurrat voc. *παιδοκυντρία*, monuit tamen Thomas [p. 676. ed. Bern.], non minus hoc vocabulum, quam *παιδοκούς* f), signandum esse διὰ τοῦ κ, καὶ οὐ διὰ τοῦ χ. Idem praceptum eodem auctore valet in *ξενόκοις*. *Hemst.* *παιδοκυντρία* est *copa*, *caupona*, mulier quae cauponariam exercet; sed quia copae erant eadem fere lenae, *παιδ.* dicta est etiam lena, temina, quae mulieres quaestuiarias prostitu-

c) Add. *Rasche* Lex. numism. II, I. p. 811. 1223. f. V. p. 1602; Suppl. T. II. p. 1129.

d) *infortunium feret*. Ita *stebit* Hor. Sat. II, 1, 46. *Blünt.*

e) Ita Brunck. et Inu. Aliae edd. *παιδοκύντριον*.

f) Add. Phrynich. p. 134. et *Fisch.* ad Theophr. 6, 2. Palaeph. 46, 2.

ruit, vt h. l. id quod res ipsa declarat. Hoc vitaegenus apud Athenienses contemptum fuisse, satis patet e Theophr. char. 6, 2. *Fisch.* Hoc mulierum genus clamorosum est eodem modo cum suis et domesticis, modo cum aliis, rixatur. *Gir.*

427. *Λειψόπῳλις.* Mirum est, Lucianum inter reliquas voces vel barbaras vel *κακοζήλους* formatas et hanc *Leixiphani* suo tribuere, p. 822. ed. Amst. quum Atticos ea usus fuisse, vel ex h. l. Arist. constare possit g). *Kust.* Cod. Doru. *λεψόπῳλις.* Manus emendatrix s in u vertit. Adiecta interpretatio eum iu modum est scripta, vt discernere non liceat, vtrum *ὀσπριοπῳλις* sit an mendose *ὀσπριοπῳλῶσαν* pro *ὀσπριοπῳλήσασαν.* *Hemst.* Quinque Codd. *λεψόπῳλις.* In *Lyl.* 562. Reginum alter habet etiam *λεψόπῳλις*, duo alij recte *λεψόπῳλις.* V. Fœsli *Oecon.* Hippocr. hoc voc. *Brinck.* *λεψόπῳλις* vulgo traditur esse, mulier quae oua vendit. Nam ἡ *λεψόπῳλις* f. *λεψόπῳλις* est vitellus, pars oui lutea, v. Gloss. vet. At primo docendum erat, *λεψόπῳλις* poni de ouo, deinde oua Athenis vendita esse a mulieribus. Puto igitur *λεψόπῳλις* esse mulierem, quae vendit pisa omninoque legumina. Nam *λεψόπῳλις* significauit pisa (Erbseu) quia referunt colore vitellos, deinde legumina quaeuis (*ὀσπρια*), et ex *Lyl.* 561. intelligitur, legumina Athenis vendita esse ab aniculis. Nam *λεψόπῳλις* ibi esse legumina, non oua, oratio reliqua docet h). Non confundi hoc nomen debet cum voc. *λεψιτοπῳλις*, quod seruauerunt Gloss. vet., et quo significatur *seruarius* vt *serua* dicta sunt *λεψιτοπῳλις.* *Fisch.*

428. *ἐνέκρυς.* Cod. Doru. *ἐνέκρυς.* Accentu vitium prodit: scribendum enim fuerat *ἐνέκρυς*, quod tolerari quodammodo potuisset, sed nihil certius lectione, quae vulgatur. *Hemst.* *ἐνέκρυς* tibi propr. est *inclamare alicui* (einen anschreyen), quod facere solent, qui aliquid vendunt, atque etiam lenae et leguminariae. Sed h. l. est, *conuiciis et maledictis insectari*, quomodo Latini quoque usurparunt v. *inclamare*, auctore Festo. *Fisch.* οὐδὲν ἔδει. nulla in re laesa. *Münt.*

g) Cf. Reitz. ad loc. Luc. c. 3. T. II. p. 323.

A) Vtramque vocabuli explicationem attulit etiam *Gir.* et ex eo *Münt.*

429. Ἄλθες; Ita omnes edd. pristinae; recte. Nuper [in ed. Kust.] Ἄλθες· sine interrogatione. *Bergl.* Est vox irridentis et indignantis: *nihilne laesa?* nam respicit ad verba οὐδὲν ὑδικημένη. *Fisch.* qui non recte in multis aliis libris ἄλθες legi monet.

οὐ γὰρ non vero; nonne? Indignatio mirabunda adiu-
vatur his verbis. δεινότητι δρᾶν est, indignissima neque
ullo modo ferenda facere, summa iniuria afficere; nam
senes dicuntur fecisse (δεδράκατον) quod facere constitue-
rant, nempe visum restituere Pluto, qui diuites redderet
omnes bonos. Hinc addit Paupertas ζῆτοῦντες (h. e. βουλό-
μενοι, vt 434.) etc. me ex omnibus Atheni. aedibus exi-
gere. Nam χώρα est omnino locus, igitur h. l. domus ci-
vium bonorum; nam in malorum aedibus habitauerat Plu-
tus. *Fisch.*

431. σοὶ τὸ βάρ. Hunc verborum ordinem Edd. te-
nent. Cod. Doru. [et Rau.] τὸ βάραθρον σοὶ γίνεταί· dubi-
tes, vtrum alteri sit praeferendum. *Hemst.* Pro εὐκοῦν—
γίνεταί (posito post hoc v. puncto) vt vulgo legebatur i),
Brunck. et Inu. ediderunt: οὐκοῦν — γίνεταί; et inter-
rogatio huic loco maiorem addit vim.

Τὸ βάραθρον. v. Vales. ad Harpocr. V. Βάραθρον.
Kust. Atheniensium mos fuit, rerum atrocitatem mollio-
ri nomine lenire, vt quum carcerem appellabant εἴσημα,
domum. Ab ea urbanitate Chremylus adeo abest, vt non
solum velit δεσμοτήριον Peniae relictum, sed Βάραθρον, qui
locus erat Athenis in mirandam depressus altitudinem, in
quem derurbabantur, qui immanibus flagitiis erant infam-
es k). *Gir.* Locus profundissimus. Athenienses in
fossam quandam, ipsis Βάραθρον dictam, iniiciebant, vt
Lacedaemonii in puteum; illuc ab utrisque Darii legati
fuerunt coniecti, quum venissent ad petendam aquam et
terram. Herodotus [VII, 133. vbi v. Valcken.]. Vbi no-
tandus est Eustathii error, qui scribit, hoc passos esse Xer-
xis legatos. Aristophanes barathri mentionem facit infra

i) potes igitur commorari et habitare in barathro, reddit
Fisch.

k) Postea tamen, ea poena abrogata, βάραθρον dictum est de car-
cere omnino. v. Mitford. Hist. Gr. T. II. p. 128. vers. german.

1110. Nub. 1452. Ran. 576. Eqq. 1356. Apud Theoph. Simocattam Epist. 64. 73. πρὸς βαρβαρον idem est quod τὸς ὀλνθρον. Bergl. Vorago illa, puteo similis, in quam precipitabantur morte damnati, dicta etiam est ὄρυγμα, v. Timaeus gloss. Plat. [p. 60. ed. Ruhnck.] Harpocr. [p. 96. Blanc.]. Carnifex inde appellatus est ὁ καὶ τῷ ὄρυγματι, et ὁ πρὸς τῷ ὄρυγματι. v. Meurs. Lect. Att. I, 25. Itaque verba Chremyli ostendunt, se agere cum muliere scelestissima, quae digna sit, ut in barathrum amandetur. ὑπόλοιπος est i. q. λοιπός, reliquus, residuus. Nam ὑπὸ in multis verbis compositis vi omni caret, ut in ὑπερστίος et aliis. Ffisch.

432. Florentinam Edd. secutae B. Iunt. BG. G. et A. [etiam Kust. et Bergl.] interferunt ἔχρην σ' αὐτίκα. In A. Ph. Iunt. B. Crat. deest pronomen, haud sane necessarium; quibus, quum Cod. Doru. adfentiat, expungendum censui. In eodem scripto libro: Ἄλλ' εἴ τις εἴ, de quo, si in vetustioribus membranis inueniatur, cogitari potest. Hemst. Pronomen omissum est in tribus codd. ut in duabus primariis edd., insertum fuit ab Ant. Fracino: λήγας ἔχρην σ' αὐτίκα. Nos codicem B. sequimur, ubi pronomen eandem quam hic sedem temet (λήγας σ' ἔχρην αὐτ.) Brunck. [Ita etiam Iuv. edidit. Ffisch. Hemsterhusium sequutus est.] αὐτίκα μάλ' est continuo, ut 437. et ἔχρην scriptum, non χρεῖ, quia Chremylus verebatur, ut Paupertas diceret, quae esset. Ffisch.

433. σφύ. Plerique edd. scripserunt σφύ. vid. 437. Cf. Hermann. de emend. gr. gramm. I. p. 37. Est i. q. ὕμνος.

δοῦναι δίκην est Lat. dare poenas. Ffisch.

434. αὐδ' ἔν est propterea quod I), qua formula usus Luc. 1, 20. cf. LXX. 2. Sam. 3, 30. aliisque locis. αὐδ' ὡς m) Athenis. ἀφανίστω est omnino, tollere aliquid e

I) Dictum esse pro ἀντὶ ταύτων, αὐδ' ἔν, monuit Gir. Ex Lucian. [dial. Mort. 22, 1. l. p. 423.] αὐδ' ὡς — ἀποκαθαρσάντων lau-
dat Münt.

m) αὐδ' ὡς. Primum ex spatio inter εἰ et εἰ non alia videtur fuisse
cod. Doru. scriptura, sed literis euanidis recentior manus

conspectu, vt non appareat η), aut omnino, aut certe tale, quale fuit. Hinc necare; exterminare; euertere; perdere; deformare. v. Albert. Kypk. et Krebs. ad Matth. 6, 16. H. l. i. q. ἐμβαλεῖν v. 429. Fisch.

435. f. Duos hos versus citat Pollux 7, 194. ἡ' κ' τῶν γειτόνων. Proprie, ex vicinis, i. e. vicina, vel in vicina habitans. Sic enim Attici loqui solent. Synetius Encom. Caluit. sub initium: Οὐ δεινὸν εἰ ταῖς ἐκ τῶν γειτόνων (vicinis mulieribus) etc. Scholiastes Comici nostri Ran. 1379. Γυνὴ τις ἐκ γειτόνων οὔσα. Quum vero simpliciter dicitur ἐκ γειτόνων, absque articulo δ, ἡ, τὸ, aduerbialiter capitur, et significat in vicinia. Antiphanes ap. Athen. XIII. p. 572. Ἐκ γειτόνων αὐτῇ κατοικοῦσσι τισί. Philostrat. Icon. II. p. 824. "Ορε καὶ τὴν ἀράχην ὑφαίνουσιν ἐκ γειτόνων. Heliodor. Aethiop. I. p. 34. πίνει δὲ ἐνταῦθα ἐκ γειτόνων. Idem L. V. p. 240. ἐκ γειτόνων οἰκοῦντα. Lucianus in Sympos. vel Lapithis p. 644. ed. Amst. pro eo dixit ἐκ γειτόνων οἰκῶν: quam phrasin etiam reperio apud Max. Tyr. diff. X. circa fin. καὶ ἐκ γειτόνων εἶη φυτόν καλόν. Vtrumque ergo dicebatur ἐκ γειτόνων et ἐκ γειτόνων. Kust. Nicoftratus ap. Athen. XV. p. 700. ὁ κάπηλος οὐκ τῶν γειτόνων κ. τ. λ. Pletorius Alciphron Ep. II, 2. ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαι, ad quem locum vide quae notavi. Bergl. κάπηλος propr. est is, qui, quae vendit, emit o) vel ab αὐτοπώλῃ vel ab ἐμπόρῳ, vt κάπηλος ἀσπίδων Pac. 446. v. Salmaf. Obseru. Iur. A. p. 94. f. sed maxime dicitur ita is, qui vinum aliunde emtum vendit, caupo, vnde καπηλὶς est copra. Fisch. Ex Schol. sententia est ancilla mulieris, quae vinum venale habet. Cuius generis feminae vt ornatae sunt inculto, ita moribus agrestibus. Girard.

436. In Thesm. 354. καὶ τίς κάπηλος ἢ καπηλὶς τοῦ χοῦς ἢ τῶν ποτῶν τὸ μέτρον διαλυμαίνεται. Ran. 59. ἡμεῖς μὲν διαλυμαίνεται. Bergl. ποτὴν est mensura liquido-

supposuit *καὶ*, quod etsi absurdum non sit, a pristina lectione nihil est, cur digrediamur. Hemst.

n) Ita ap. Ael. V. H. 3, 45. 4, 6. Etiam h. l. est o conspectu auferre. Münt.

o) *Propola* Latinis dicitur. Gir. add. Münt.

rum ea, quae sere *hemina* vocatur p), capiens *sextarium* dimidium. *διὰ λυμάλισθαι*, i. q. simplex *λυμάλισθαι*, et omnia eiusdem originis vocabula dicuntur propr. de apris, leonibus, lupis, locustis *agros* et *segetes* deuallantibus et oues rapientibus. v. Ael. V. H. 4, 5. Zolim. 1, 57. Xen. Oecon. 5, 6. Albert. ad Act. App. 8, 3. Deinde transfertur ad eos omnes, qui aliquid *laedunt*, *perdunt*, *euerunt*. v. Zolim. 2, 39. init. Isocr. Nicocl. p. 68. vbi constructur com Dat., Paneg. p. 148. vbi iungitur Accusatiuo vt h. l. Equidem h. l. malim ita accipere, vt Blepsidemus queratur, mulierculam sibi vendere vinum, non purum sed fucatum, vt *με διὰ λ.* sit, fucatum vinum mihi vendit, atque valetudinem meam perdit. Nam caupones ita fallunt emtores, vt iis vendat vinum adulteratum. Vnde trop. *καπηλεύει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ* 2 Cor. 2, 17. quod 4, 2. *δολοῦν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ*. *Fisch.* Pronomen *με* omittit cod. Doru. laeso versu. *Hemst.*

437. Sensus: immo ego sum *Paupertas*, quae *uobiscum* habito multos annos. *ἐνοικῶ* dicit, quia Chremylus et Blepsidemus erant pauperes, vt *Paupertas* videretur habitare in eorum aedibus. *Fisch.* Sic sere Alciphron Ep. I, 20. *τοὺς δὲ τῷ λιμῷ συνοικίζετε* alios autem fami date in contubernium. (Potest etiam esse metaphorā a coniugio. Glossae: *σύντοικοι*, ἐπὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ, *coniux*; ibidem: *συντοικίζω*, *marito*. Ibidem tamen etiam: *σύντοικοι*, ὁ ἅμα οἰκῶν, *cohabitor*.) Apud eundem Alciphron. Ep. 1, 8. *μένειν δὲ Περὶ σφῶντα χαλεπὸν καὶ οὐ φορητόν*. Licebit etiam dicere: *μετὰ Περὶ σφῶν συνοῖναι*. v. infra 504. *Bergl.* σφῶν q) Cod. Vat. σφῶν antiquo scribendi more, cod. Doru. σφῶν; alibi tamen aliter; vide ad 54. 218. 467. Paulo ante σφῶ cunctae Edd. si *B. Gel.* exceperis, cui ac-

p) Rhemnius Fannius ap. Priscianum: At cotylas, quas, si placeat, dixisse licebit *Heminas*, recipit geminas sextarius vnus. Conqueritur Blepsidemus, vel quod minore mensura, vel quod vino corrupto, puta diluto, enascente vel acescente deceptus sit. Posterius probabilius videtur. *Gir.* De variis voc. *σφῶν* significat. Athen. lib. XI. laudat *Mint.* De mensura hac cf. Rome de F. late *Metrologg.* Tabb. ex vers. Grossii p. 81.

q) Haec scriptura etiam a Br. et Inu. seruata est. Cf. Dawes. M. Crit. p. 238. 463. (vbi docetur scripturam σφῶν Atticam non esse). Regi σφῶν a εὖν in *γενεῶν*, monet *Mint.*

cedit cod. Doru. Vetant sane Grammatici iota subscribi; ego rationem vetustam sequi malui. *Hemst.*

438. Ἀναξ Ἀπολλων. Sic passim et quasi proprio illo nomine inuocatur Apollo: adeo etiam vt vno illo voc. subinde designetur, quod iam olim adductis variis ex Hom., Soph., exemplis ad Iuliani Caesares monui; etsi alii quoque Dii promiseue, sed additis, vt plurimum, consuetis eorum nominibus, nisi vbi de *Dioseuris* sermo, sunt appellati r). Immo vbi Ἀνακτα, quod minus forte obuium, non de *Apolline* solum, sed et de eius *sacerdote* seu *vate* quoque dictum, ex Hom. similiter ac Soph. ibidem attigi, vt de *Apolline* et *Tiresia*, eius *vate*, apud postremum Ἀνακτ' ἄνακτι etc. Oed. Tyr. 202. et vbi Schol.: Ἀνακτα λῆγει τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Τειρεσίαν* immo prout eodem nomine ab ipso rege Oedipo compellatur idem *Tirelias* 312. σὺ γὰρ τ', ἄναξ, μόνον ἐξυπρίσκεαι. Orpheum quoque ἄνακτα, non tamen vt *vatem*, sed vt *magistrum* ab Eurip. dictum, quod viderat iam ad Horatium Dan. Heinsius, alibi ad eodem Caesares p. 377., et, vbi alia quaedam simul de hoc vocab. ἄνακτος, dixeram. Obuia caeteroquin ap. Hom. solita Heroum appellatio, Ἀναξ ἀνδρῶν. *Spanh.* Dii omnes dicuntur ἄνακτες, quia imperant hominibus, sed inprimis Castor et Pollux, quorum etiam templum appellatur Ἀνάκτιστος, et Apollo ap. Hom. saepe simpliciter Ἀναξ appellatur. Blepidemus Apollinem inuocat, quia erat in Diis Auerruncis (359.) et iungit ei reliquos Deos, vt Ioui v. I. Auerfatur enim Paupertatem. *Fisch.*

ποῦ τις φέγγει; Eurip. Orest. 581. (590.) ποῦ τις εὖν ἐτ' ἂν φέγγει; *Bergl.* Quo quis fugerit? h. e. non possum manere; quam vocem Blepidemus putandus est ita emisisse, vt continuo instituerit non tam abire, quam aufugere t). *Fisch.* Metro vim attulit Fracinus in F. ποῦ τις εὖν

r) Copiosa et erudita est *Clem. Biagi* dissertatio de voce ἄναξ in Monumentis Graecis ex museo Inc. Nannii ab ipso illustratis (Rom. 1785. 4.) p. 161 — 190. vbi ostenditur hoc voc. antiquitus idem significasse quod *curia*, et omnibus diis commune fuisse, Apollini inprimis vtitatum, tam et vatibus atque regibus.

s) Legebatur olim φέγγει.

t) Itaque etiam verba, quae in Br. et Iau. praefiguntur. huius *Comm. in Aristoph. Tom. I.* P

Φύγοι; sequuntur Edd. *Ben. Iuntae* et *B. Gel.*, in ceteris abest *οὐν*, probante cod. Doru. *Hemstl.* Codd., vt impressi, *Φύγοι*. In C superscriptum *αὖ*. Scilicet significare voluit auctor, part. *αὖ* hic requiri, quod partim verum, partim falsum. Requiritur illa quidem cum optatiuo, sed omitti non potest. Scriptum oportuit vel *ποῦ τις αὖ Φύγοι*, vel *ποῦ τις Φύγοι*. Prius quum metrum non admittat, alterum a poeta esse certo certius est. V. Dawesium [Misc. Crit. p. 206. v)] Quod hic contra modorum rationem vitium ex Daw. obseruatione sublatum fuit, saepe in libris occurrit ab editoribus non animaduersum, cuiusmodi tamen plurima e codd. emendari possent. In Posidippi Epigr. XVI. x) perperam post alios edidimus *ποῖαν τις βίωσις τάμει τρέβον*; quod etiam soloecum est. In Regio Stobaei cod. ad linguae normam scriptum est: *ποῖαν τ. β. τάμει τρ.* Supra 374. vbi legebatur: *ποῦ τις οὐν τρέμειτο*; obseruari poteram, alibi similem culpam commisisse librarios. In Ran. 438. *εὐκριν ἴτερος ταύτ' εἰργάσαντ' ἀνής*, vbi itidem *αὖν*, quod reposui, mutatum fuerat in *οὐν* contra linguae indolem. *Brunck.*

439. *Heus tu! quid agis?* *εἶπες* sic ponitur, vt interiectio, ita vt saepe praemittatur *αὖ*. vid. 927. Nubb. 220. Plato Symp. I. 30. Timaeus Gl. Plat. et Hef. *αὖ εἶπες*. *αὖ* *εν*. Reitz. ad Lucian. T. II. p. 154. y). Indignationis magnitudo Cbremylum iussit Blepsidemum nominare *δειλότατος θηρίων*, vt Blepsidemum Paupertatem 443. *ζῶον*, vt apud nos *Thier. Fisch.* Ferae hominum conspectum refugiant; quo autem sunt iuniores, eo sunt et formidolosiores. *Gir.* In deminutiuo *θηρίων* vim aliquam quaerunt

versui *Φύγοι* — *εἰ*, quaeque in aliis edd. desunt, postponi potius debebant; nam non statim audito Paupertatis nomine, sed his dictis fugit, et si illud *καρτερύματα* in cod. Doru. confirmat. Tertium personam hic poni pro prima, recte monuit *Gir.* Ita enim indef. *υἱ* de certo homine dicitur.

v) Vbi ostenditur, optatiuum cum *ποῦ*, *πόθεν*, *ποῦ*, *πόθεν*, vel quilibet alia interrog. particula coniunctum *αὖ* postulare adiectum, subiunctiuum illud respuere.

α) Recepit ibi iam in texta *υἱ* Incobius Anthol. T. II. p. 50.

y) In Eqq. 240. *εἶπες, εἰ Φύγοι; αὖ ποῦτι;* Verba *αὖ* *ποῦ* *τι* *αὖ* *ποῦ* totidem literis in Anu. 86. *Bergl.*

Gir. et Eckard. Obfl. p. 34. f. qui postremus *θηρίον* singulatum *viperam* denotare monuit.

440. *παρμένειν* fere de seruis fidelibus ponitur, qui manent neque aufugiunt, et refertur ad *ἀποδιδράσκειν*, etiam *φύγειν*. h. l. i. q. *μένειν* et *εἶναι* (444.). *Fisch.* *πάντων* negationem auget. Ita affirmatiue dicitur *πάντα πάντα*. Latini sic dicunt: *vbique gentium*, *locorum* etc. vel *nusquam gentium*. *Girard.*

441. ἀλλὰ obiectioni inseruit, vero, at. *Fisch.* *ἀνδρῶν*. Sic recte, vt impressi, membranae. Perperam in tribus aliis *δύο*. V. not. ad *Ran.* 1405. Omnes *φύγεμεν*: in membr. superscriptum *ω*; indicium var. lect. *φύγεμεν*: sed praua illa est. *Brunck.* Sola *B. Gel.* *φύγεμεν*. Cod. *Doru.* *φύγεμεν*. *Hemst.*

442. f. Ante verba *Πατήρ γάρ ἐστιν* intell. recte vero *fugimus*, quae verba *Blepsidemus* putandus est expressisse gestu aliquo, vt particulae *γάρ* sua constet potestas. *Chremylus* vocatur *παιῖρος*, quia erat agricola, ideoque laboriosus et miser. *οὐδαμῶς* 2) est *nusquam*; *πέφναι* est *natura*; et *ἐξάλειψαι* hoc quidem loco i. q. *ἐλπίδιος* perniciosus, *ἐπιθλιπτικός*, et Paupertas vocatur animal vnum omnium perniciosissimum, nempe hominibus, quia eos priuat omni voluptatibus et gaudiorum genere, quia eos laboriosissimos esse cogit. *Fisch.* Figura dicendi non inelegans est, qua, quod bestiarum est, homini tribuitur. Sic legas: *Pater huius bipedum nequissimus*. Huc accedunt et illa: *Ὁ τόκος τῶν θηρίων*; *usura quæenam bellua est?* *Gir.* *ἐξολίσις*, *perditio*, *profligatio*, *foedius nullum animal fieri potest*. In *Pac.* 1073. *ἐξάλειψαι*. *Bergl.*

444. *εἴς* est, *resiste*, *mane*; et verba *ἀντιβολῶ* et interponuntur ita, vt interdum omittatur Pronomen *α*) (vid. 103.), sicut a Latinis, *obsecro te*, *obsecro*, *quaeso*, *jodes*. *Fisch.*

a) Conspirant Edd. In cod. *Doru.* tamen *οὐδαμῶς*. *Stephanus* in *Thest.* II. p. 153y. A. *οὐδαμῶς* cum Genitino pro *nusquam* ex *Luciano* adferri scribit, vbi quis fortasse suspicetur repocendum *οὐδαμῶς* non dicemus opportuniore loco. In *Doru.* integre scriptum: *πάντα*. *Hemst.*

a) Pronomen metro necessarium omittit cod. *Doru.* *Hemst.*

445. ff. Sensus: *at, mihi crede, rem faciemus omnium longe indignissimam, si deum (Plutum) solum relinquemus, et fugiemus aliquo, huius metu capti, ita ut nec repugnare audeamus.* *λίγω* h. l. idem est, quod *εὐ τῷ θεῷ, εὐ τῷ θεῷ ὄτι*. Etiam in N. T. ita legitur *λίγω ὑμῶν, λίγω ὑμῶν ὄτι*, v. Matth. 11, 22. 23. *Φημί* Iustin. Apol. I, 14. Dicitur autem *facinus omnium omnino longe indignissimum*, ratione Pluti, ratione ipsorum senum, et ratione Apollinis. *Fisch.* Pro *δεινότερον* cod. Doru. et quintus Br. *δειλότερον*, quod nec adspernatur *Hemst.* et altero haud deterius esse censet *Brunch.* qui gallice reddit: nous serons l' action du monde la plus lache. Cod. Doru. *παρὰ πολὺ b)* diuissim scribit, exponens *κατὰ* ut cod. Call. Thucyd. 1, 29. monente *Hemst.*

447. f. *ἔρημος* est *solus*, ab omnibus desertus c). Pro *φουζοῦμεθα* in libris quibusdam editis exstat *φουζοῦμεθα d)*, quae scriptura deberi videtur Grammaticis. Nam primo Pluralis et Dualis saepe coniunguntur, v. Aesch. Socr. 2, 2, 1. *ἐνυχίτεν παριόντες*, ubi nos v. Deinde Codd. omnes legunt *φουζοῦμεθα* denique etiam v. 448. est *διαμαχοῦμεθα. τῇδε Paupertatem*; nam pronomen positum est *δεῖμα-τικῶς*. *διαμαχοῦμεθα* est forma Attica, ut *μαχοῦμαι* 1077. et *διαμάχισθαι* est i. q. simplex *μάχισθαι* repugnare, resistere, Paupertati, ne Plutum exigat domo. *Fisch.*

449. *ποιῶσι ὅπλοισιν*. Ita pro vulg. *ποιόσιν ὅπλοις* rescribendum esse docuit Dawes. M. Crit. p. 197. quod prima in *ὅπλον*, ex lege supra ad 166. proposita, brevis est. Eum tacite sequuti sunt Br. et Inu. Kustler. solus Oisiosin, sed perperam, iudice *Hemst.*, edidit.

πεποιδότες. Ex Edd. ita legunt A. Fl. Bened. Iuntae et B. Crat., in ceteris [etiam Kust.] est *πεποιδότες* prioribus adiunxit me cod. Doru. auctoritas. *Hemst.* Sed iam

b) In compositis *καταπάλαι* et *ἀνέναντι* vehementiae maioris quid inesse monet *Gir.*

c) Construitur etiam cum Genit. ut Ilocr. *ἔρημος βοῦδίας*. Münt.

d) Ita F. B. Gel. Ed. B. Iuntae, quod ut improbum non sit, nulla tamen est ratio, quare repudiemus veterem lectionem. Cod. Doru. licet deprauatus: — *ἀνελκίσσιν* — καὶ φουζόμεθα. Τῇδε, *δειλότεν* καὶ δὲ ἐτέρ *Hemst.*

te eum *πικροδότες* edidit *Bergl.* (qui ita omnes pristinas Edd. habere contendit) et sequuti eum sunt *Fisch. Br. Inu.* „Nam quod Eustath. ad Il. r, 20. p. 47. Rom. de promiscuo vsu Pluralis et Dualis ap. Hom. praecepit, id etiam de aliis poetis et scriptoribus praeceptum putari debet“ inquit *Fisch.*

δυναμί. Nam pauperes fere nec corporis robore nec fortitudine pollent. *Ὀπλ.* sunt Lat. et *tela*, quibus utimur ad vim aliis inferendam, et *arma*, quibus utimur ad defendendos aliorum impetus, maximeque haec: quo in numero praeter gladium et galeam est *θώραξ*, lorica, munimentum pectoris, et *ἀσπίς clypeus*, qui formam orbicularem habet: qui ab Aqu. Hof. 11; 8. et aliis simpliciter *ἄπλην* vocatur. Sensus v. 450. f.: *quam enim loricam, quem clypeum, nos non coegit oppignerare sceleratissima?* *Fisch.* Blepsidemus dicturus erat: *παῖς δ. — οὐ τετραέσκει* (non frangit ac retundit); ridicule autem et praeter expectationem dixit: *οὐκ ἐνχ. τίθῃσι* non dat in pignus, i. e. nos dare facit, mutata verbi significatione et ab aliquo translata actione. Homer. [Il. I, 143.] *ἀναβήσομεν Χρυσηΐδα*, i. e. conscendere faciamus. Simul praesenti *τίθῃσι* utitur potius, quam praeterito *τίθεικε*, ut monstret, pauperibus esse continuam oppignerandi necessitatem. *Girard.*

450. *ποῖαν ἀσπίδα.* Sic optime primariae Edd. In A, C, *θώρακα, καὶ ποῖαν ἀσπίδα.* In B. *θώρακα ἢ ποῖαν ἀ.* Meus *ποῖαν δ' ἀσπ.*, quae lectio est posterioris Florentinae e). Metro quidem non repugnat, sed frigida est. Multum vigoris orationi decedit, si quavis particula membra connectantur. Hoc non sensisse Hemsterhusium! *Brunck.*

451. *ἔντεχον τίθῃσι.* Vnde vere colligit Schol., non plurali solum numero Attice dici *ἐντεχον.* Nempe quod tradit alioquin Tho. Magister f), *ἐντεχον* dici ab Atticis, *ἐντεχον* vero communi Graecorum lingua, De quo flet

e) Ita, inserta part. δ'. *Hemst.* edidit auctoritate cod. Dorn., edd. Fl., Phil. Iuntae et Sig. Gelenii, quum in Ald. et ceteris ea part. omissa esset.

f) P. 308. l. Bern. ad q. 1. refutarunt hanc sententiam a Thoma e Phrya. p. 160. derivatam Stoeber. et Hemst.

utique Eumoeis Mf. in dictionibus Att. g). Et quamquam voc. *ἐνέχυρον* numero Plur. saepe occurrat ap. Oratores Atticos, ut Antiph. Orat. XIV. p. 125. *ἐκπαι γὰρ ἦ τὸ ἐνέχυρον*, et Or. XVI. p. 149. ac Demosth. aliquoties adu. Euerg. p. 639. 640.: tamen ab eodem alibi etiam numero Singulari dicitur, nempe adu. Timoth. ferme ab initio p. 657. (p. 1185. T. II. Reisk.) *οὗτο γὰρ ἐστὶ ἐνέχυρον, οὗτο μὲν τὰ μαρτύρια ἴδουσι*. Adde adu. Dionysod. p. 699. *οὗτο τὰ ἐνέχυρα καθίστησις εἰς τὸ ἐμψαλῆς*. Verbi vero inde ducti *ἐνέχυρα* et *ἐνέχυρα* a LXX. Senioribus *ἐνέχυρα* et *ἐνέχυρα* dictum Exod. 22, 26. *Ἐνέχυρα* vero de pignoris capione a Platone dicitur de Legg. XII. p. 949. quo vocab. etiam utitur Demosth. et duobus quidem locis adu. Euerg. p. 648. quod non monerem, nisi id praeteritum a prisca et recentibus Atticarum ac Graecarum vocum collectoribus viderem. *Spanh. Pignori ponit*. In Eccles. 751. *ἐνέχυρα* *ἔθεν*. Vno verbo *ἐνέχυρα* a Nub. 240. et alibi. *Bergl. Pignori opponere, oppignerare*. v. Salmas. de modo vsurr. p. 550. ff. Paupertas facere dicitur id, quod pauperes facere cogit. Consequutioni verborum *ἡγὼν ἄρματα* — *οὐκ ἐνέχ.* v. similis est haec ap. Theophr. Char. 8, 5. *πολεὶ γὰρ οὐ σοφὴ — πολεὶ δὲ μέγας ἀγορᾶς οὐ διαμεριεύειν*. Paupertas dicitur *ἡ μισητάτα spurcissima*, h. e. sceleratissima, sceleratissima, quia gregales suos cogit leges violare. Nam legibus Athen. videretur fuisse vetitum (v. Schol. et Meurs. Thom. Att. I, 9.) *oppignerare arma. Fisch.*

452 *ἔργον*, vel *ἔργον*, quae est recentiorum Atticorum scriptura, propr. est monumentum victi et profligati hostis, victoriae monumentum. Ap. Romanos erat palus, cui affixa erant arma, lorica, galea, clypeus; apud Graecos columna lapidea h) cum titulo. v. Diod. S. 13, 24. et ibi Wessol. item Potter. ad Lycophr. 1328. *Fisch.*

g) Iam Stoeber. ad Tho. M. I. I. animaduertit, Spanhemium aut minus integro Moeridis codice esse visum, aut minus diligenter. Nam leguntur haec ap. Moer. V. *ἔργον* p. 337. Pierf. qui csc.

h) ligneae, addit Gir. qui monet dictum esse *ἔργον*, sed id *ἐστὶν ἔργον* *ἐστὶν ἔργον* *ἐστὶν ἔργον*. Prodiit nuper (1808.) *Stapisl. Knoll. a Knoll de tropaeis Dissertatio*, 8.

ἀντὶ τῆς αἰτίας i). Sic Suidas V. Τρόνιον rectius legit. Vt-
 tur autem hac phrasi Noster etiam Thesm. 703. *Kust.*
 Correxī olim ἀντὶ τῆς. Sane τὸ ἀντὶ necessarium est; et prae-
 terea numerus et phrasis elegantior. Postea idem apud
 Suidam reperi. *Bentl.* Quamvis ap. Suid. legatur ἀντὶ τ.,
 tamen contra edd. fidem nihil temere mutandum: Eurip.
 Phoen. 575. Τρόνιον πῶς ἀντιτίθει δαίμων k); qua de re
 postea 1209. utitur v. ἐπιδέσσει. Edd. a nobis collatae ἀντιτί-
 θησθαι. Eurip. in Androm. 762. τροπαῖον αὐτῷ τίθειμαι, πρὸς
 τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, tropaeum erigam de ipso, quamvis *senex*.
 Phrasi autem hac uti Comicum in Thesm. iam notauerat
 Schol. ad h. Plut. loc., nempe 707. Est et alius locus in
 Eqq. 517. πλὴν ἴσως τροπῆαι. *Bergl.* Neque ego in par-
 tem *Kust.* et *Bentl.* non inclinasse, si auspicio membra-
 nae cuiusdam veteris adiuta foret. Nunc religio fuit, ob-
 niti codici Doru. cunctarum edd. scripturam confirmanti.
 Verum est, requiri vim potentialem, quam part. ἀντὶ orationi
 conciliat, ut 462. saepe tamen hoc in casu omitti solere
 constat. Fateor etiam, esse frequentissima τῆς αἰτίας et τῆς αἰ-
 τίας τροπαῖον, ut in illo Teletis Stob. p. 19. v. 28., quod
 huc adprime quadrat: καὶ τὰς δαίμονας, ἐκείνους τῆς αἰτίας τροπαῖον
 κατὰ πείρας, sed neque ἀντιτίθει vel ἀντιτίθασθαι τροπαῖον
 optimorum scriptt. vltus respuit, Eurip. Phoen. 575. *Hemst.*
 Leges consequit. temporum et rei ipsius natura, legi iu-
 bent ἀντὶ. Nam, an sic ἀντὶ possit et addi et omitti, ut *Hemst.*
 praecipit, dubito. Sed τῆς αἰτίας et τῆς αἰτίας τροπαῖον. differunt inter
 se sic, ut illud ponatur de eo, qui tropaeum erigit et sta-
 tuit, erigi et statui iubet, victori nomine victoris; hoc de
 ipso victore, qui sibi erigit, sibi erigendum curat, tropaeum.
 Et quia tropaeum erigit victor, τῆς αἰτίας τροπαῖον. h. l. est, vi-
 ctorem esse. *Fisch.* Perspicue et distincte scriptum est
 in meo et in B. ἀντὶ τῆς. Soloeca est aliarum edd. lectio, ver-
 sumque minus numerosum reddit τῆς ἀντιτίθω. In
 Thesm. 696. τῆς αἰτίας — τροπαῖον. Saepe ex proprietatis
 sermonis et metricarum legum ignoratione particulam ἀντὶ
 vim suam nativam exferentem, verbis simplicibus, tanquam

i) Ita *Kust.* edidit primus pro vulg. ἀντιτίθει, cumque Br. et
 Inu. sequuti sunt.

k) Sed ibi etiam (v. 581.) Porson. edidit: ἄντὶ τῆς αἰτίας propterea,
 quod Eurip. aetate ἀντιτίθει fuerit, delectum erigere. Idem
 etiam h. l. syntaxis postulare ἀντὶ s. movuit.

praepositionem adnexuerunt librarii cum sententiae vel metri detrimento. Vid. not. ad Lyf. 912. et ad Eurip. Phoen. 514. Re consideratius penlitata nullum mihi sapere est dubium, quin deprauata fuerit eodem modo lectio in Lyf. 384. ibique scripserit poeta: *ἄρδω σ', ὅπως ἂν βλαύω-
μις.* Brunch.

τράπων. Alludit ad voc. *τροπαῖον*. Talia multa sunt ap. Nostrum et ap. Plaut. vt *Poeni poenas sufferant* in Cistellaria [1, 3, 54.]. Sensus: Solus iste deus [Plutus] profligabit huius mores, i. e. ipsammet ita moratam l), et victor tropaeum eriget. *Bergl.* Intelligitur *iniquitas* Paupertatis, quod homines miseros reddit et leges violare cogit, et *οἷδα ὅτι μόνος οὗτος ὁ θεὸς* etc. m) est, scio, confido, *Plutum victurum esse Paupertatem*, ita vt eam exigat ex omnium Athen., honorum scilicet et proborum, acdibus, vt nusquam appareat amplius. *Fisch.*

454. *γρύζειν* est verbum factitium formatum e voce et sono suum *γρύ* (v. ad v. 17.) vt Lat. *grunnire* (nost. *grunzen*), nam dicitur etiam *γρυλλίζειν*, v. Zenodot. *πῆ-
ρὶ Φωκῶν ζῶων* ap. Valck. Anim. ad Ammon. 4, 18. p. 229. et Anon. ib. p. 231. n). Deinde vsurpatur de iis, qui summis loquuntur et os ad loquendum aperiunt, ita vt respondeat Lat. *hiscere* (nost. *mucken*, *mucksen*, Cic. Phil. 2, 43. *aut omnino hiscere audebis?* quae sunt verba Arist. *γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον*;) et *mutire*, (Ter. Andr. 3, 2, 25. l. Vesp. 739. *σιγῇ καὶ οὐδὲν γρύζει ο*). Hes. *γρύζειν·
φθίγγεσθαι, λίσιν*. Melius Schol. Doru. *ποσῶς* (aliquatenus Gloss vett.) *φθίγγεσθαι.* *Fisch.*

καθάρματα. καθαγμα ductum est a v. *καθαίρειν*, quod omnino valet, *rem, personam, locum, a sordibus purgare, mundare*, singularim *lustrare, expiare*, aqua, sulphure, igni, catulo, porcello, squilla; quod etiam *περικα-*

l) *Mores* interdum ap. Com. Lat. dici de ipso homine, moribus quibusdam praedito monet *Gir.*

m) Hanc verborum structuram etiam *Münt.* explanauit.

n) Add. *Sturz.* Prol. II. de voc. anim. p. 11.

o) Praeter h. l. *Bergl.* ex Isaeo de Cironis hered. [p. 212. T. VII.] Reisk. assert: *οὐκ ἐπὶ λήγουσιν γρύζειν τὸ καθαίρειν οὐδὲν.*

Δαίμων dicitur, quia res illae portabantur et ducebantur circa personas, loca. v. Theophr. Char. 16, 3. et ibi Causaub. Hinc καδάριμα sunt ea omnia, quae vel ad mundandum vel ad expiandum adhibentur; singularim ap. Atheni., primo, porcelli, qui immolabantur ad expiandam concionem (dicebantur etiam καδάριμα, v. Harpocr. h. v.); deinde homines ignobiles, inutiles, scelerotici p), qui alebantur publice, et grassante pestilentia alioque quodam morbo grauiore ducebantur in locum editum, ut inde in mare praecipitarentur q) ad expiandam ciuitatem et depellendas calamitates publicas (aliis verbis dicebantur δημίωσι et φαρμακίω); denique homines viles, abiecti, scelerati, quibus alii: ita ut is, in quem quis inueheretur, diceretur καδάριμα, ut h. l. v. Bos. Exercit. ad 1 Cor. 4, 13. Fisch. r). Infra Acharn. 44. ἐντός ἤτε τοῦ καδάριματος ubi vox illa sumitur pro loco lustrato s. expiato, hic vero pro piaculis s. victimis, velut porcellorum, quibus locus ad habendam concionem lustrari consueuerat. Sic Aesch. Choeph. 196. καδάριμαδ' ὡς τις ἐκπέμψας. Spanh.

455. ἐπ' αὐτοφώρῳ. Locutio fori Attici de iis, qui in ipso facto s. delicto erant deprehensi. Eurip. Ion. 1214. ἐπ' αὐτοφώρῳ — ἄλοι. Et sic apud oratores Atticos frequens, Antiph. Or. I. p. 18. Or. XIV. p. 419. ac Demosth. ut adu. Steph. I. p. 631. et 632. adu. Boeot. I. p. 579. quae loca Hellenismi Thesauris, quod equidem sciam, indicta, obiter hic indicasse sufficiat. Spanh. Proprie usurpatur de iis, qui in ipso furto s) deprehenduntur, deinde de omnibus, qui in quouis alio facinore deprehenduntur, ut adulterio, Ioh. 8, 4. v. Hef. h. v. H. l. Chremylus et Blepsidemus dicuntur ἐπ' αὐτ. δεινὰ τ) δρῶντ' εἰλημῆναι (in ipso facinore nefario deprehensi), quia in animo habebant, Pluto resti-

p) καδάρημα pro καθαρτήριοι, piacularis, ut Lat. scelus, perniciies pro scelesito et pernicioso. Girard.

q) Additis verbis: περιφύμα ἄμω γυναι. Gir.

r) Eadem fere et plura de huius voc. vario usu exposuit Eckard. p. 35 — 57.

s) Ἀ φάρ, fur, sit αὐτοφώρε, καθάρημα, manifestus fur, in furto ipso deprehensus. Fisch.

t) δεινὰ nefanda, indigna. Münt.

tuere visum, quo Paupertas ex aedibus bonorum eliceretur. *εὐλημμένω* dictum est pro *καταλημμένω* vt Gell. N. A. 11, 18. *manifesto furto prensus. Fisch.*

456. ὃ *κακίε' ἀπολουμένη* h. e. *sceleratissima*, digna quae inferrime pereas, vt 713. *Fisch.*

λοιδορεῖ. Est secunda persona Sing. Attica pro *λοιδορεῖς*, a *λοιδορέομαι*. Editio Geneu. hic habet *λοιδορεῖς*, sed male. Nam *λοιδορεῖ* non solum habent omnes, quas vidi, Edd. vet., sed etiam, quod notandum, Datius hic sequitur, cum quo *λοιδορεῖσθαι* iungi solet v), vt *λοιδορεῖς* cum Accus. (v. ad Schol.) *Kust.* Ita Aldina. Iuntae autem et Farrei et Brubachii *λοιδορεῖς*. *Bergl.* *λοιδορεῖς* Fl. Ph. Iuntae, B. Crat. G., in quibus ignoratio consuetudinis Atticae peperit hunc errorem: contra formam Atticam mutauit in communem librarius cod. Doru. *λοιδορεῖ*. *Hemst.* Cf. ad Plat. Euthyphr. 19, 4. οὐδ' ἐταῦν est, vt 385. *nequicquam*, nullo modo, ne tantillum quidem; Xen. Cyr. 6, 1, 16. *Fisch.*

458. Οὐδὲν γὰρ, nihil vero; nam γὰρ etiam h. l. est particula aduerfantis et indignantis (nost. denn). In cod. Dorn. ad initium vers. adscripta erant verba *εἰ φανερόν*; quae tamen intelligi nullo modo possunt, et, si intelligi possent, tamen γὰρ non fieret coniunctio causalis, intercedente ipso verborum ingenio et ordine, qui hanc Paupertatis vocem interrogatiue accipi iubet. ὃ *πρὸς θεῶν*. ὃ separari debet a vv. *πρὸς θεῶν*. Quum Chremylus dixisset ὃ *κακὴ ἀπολουμένη*, Paupertas isto conuicio commota volebat regerere in senes simile conuicium: coepit igitur exclamare: ὃ, sed indignationis vehementia impedit, ne ipsum conuicium addat, vnde in Sch. Doru. ad ὃ adscriptum est: *ἀνδρες*.

e) Medium, non Passivum, vt male Schol. praecipit, ponitur vel de pluribus, *iurgio, conuiciis inter se contendere*, vel de singulis, *conuiciis proscindere, conuicia ingerere*; Actiuum (cum Acc. structum) est *conuiciis incescere aliquem*. v. Act. 23, 4. f. Maschopul. *πρὸς ἐχθρῶν* p. 179. (Par. 1545, 4.) et Kuster. de Verb. Med. 1, 42. f. *ἐμὴν* pertinet ad virumque verbum. *Fisch.* Dubitabat enim Gir. virum ad *καὶ*, an ad *προσελθούσα* pertinere. Si ad *καὶ*, *προσελθούσα* vacare, aut constructionem esse similem Latinae: hiccipe me venia iniuria affectum? cur me venio-caesum? pro, cur caedis? Alii, auct. Münt. *ἐμὴν* ad *προσελθ.* tantum referunt,

Succedit obtestatio *πρὸς τοὺς θεοὺς*. Caeterum non nescio, et Arist. ipsum, et alios scriptores pro *πρ. τ. θ.* dicere *ἀπὸς τοὺς θεοὺς*. vid. 1177. Xen. Cyr. 6, 2, 7. Fisch.

Consensus cod. Doru. retinuit me, ne a Fl. [in qua *νομιζέτω* est] discederem: nam in A. Ed. *Phil. Iuntae*, Ed. in 8. ad marg. Gen. a Kust. laudata, et B. *Crat.* legitur *νομιζέτω*: illam ceterae sequuntur. *Hemst.* *νομιζέτω* poeta scripsisse mihi videtur, ut consuleret auribus, quibus molestus est repetitio eiusdem syllabae triplex, quod secus est v. 464. Et recte tamen sequitur *καταμύτω*, vt 447. f.: atque verisimilius est *νομιζέτω* extitisse ex *νομιζέτω* quam contra. *Fisch.* Itaque recte illud ex utroque suo cod. recepit Inn. — *ἀδικεῖν* cum duobus construitur Accusatiuis, vt Demosth.: *πάνθ' ὅσα ἠδίκησεν μὲν*. Legitur etiam ap. Aristot. Polit. 5. *ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο*, et Plat. de Leg. *ἀδικῶ τοῦτο καὶ εἰς τὸ μῦτον*.

460. In omnibus libris [etiam cod. Doru.] legitur [sine distinctione] *τί οὖν ἀδικούμεν τοῦτο σε* — At non dubito assentiri Hemsterhusio, qui verba ita distinguenda censuit: *τί οὖν; ἀδικούμεν τ. σ. x*). Certe oratio sic reperitur conuenientior Chremyli expositulantis personae. In *τοῦτο* intell. *κατά*, vt Sch. Doru. bene admonuit. *Fisch.*

461. In priore versu inconcinni sunt numeri [vulg. olim scripturae: *πορίζομεν ἀγαθόν*], et si scansio constet: in posteriore [vbi olim legebatur: *τί δ' ἄν γ' ὑμῖν ἀγαθόν ἰσθῆσθαι*; "O τῆ;"] etiam scansio vacillat. Lego:

Ei *π. α. ἀγαθόν* (vel *ἀγαθὸν* vt versus fiat numerosior) *πορ.*

Τί δ' ἄν γ' ὑμῖν ἀγαθόν etc.

Mox in v. 464. adde *γε*, et lege: *τί γ' ἄν νομιζέτω γ*). *Bentl.* Ego v. 461. vnam praeterea voculam interponi non moleste ferrem: *εἰ π. ἀνθρ. ἀγαθόν τι πορίζομεν*, quo pacto numerorum gratiae nullum damnum inferitur: si proximi versus initium consulas, libentius, credo, opinioni meae

*) Ita etiam Br. et Inn. ediderunt. Hemsterhusio aliquando etiam praeplacuit: *τί οὖν ἀδικεῖν μὲν τοῦτο σε* etc. neque tamen repugnat, si quis vulgatae lectioni patrocinetur.

γ) In hoc nemo obsequutus est Bentleio, quanquam *τί γ' ἄν* — 471. 485. et alibi.

subscribes. In v. 462. Bentleii emendationem adscribere non dubitarem, nisi lectio percommoda, quam praeferebam duxi (τι δ' αὖ ποδ' ὑμῶν —) in cod. Doru. totidem literis exstaret. In fine versus sola B. *Gel.* ὅτι sine vlla interpunctione sequentibus adnectit: pessime; neque tamen sic non est scriptum in cod. Doru. *Hemst.* ἀγαθὸν πορ. recte Bentleius z). Cod. meus immodulate, vt vulgo, πορ. ἀγ. Peius alii omnes: membran. [vt codd. Inu.] ἐκπορίζου ἀγ. C. ἐκπορίζου ἀγαθόν. B. ἀνδρῶν πορ. ἐκπορίζου ἀγαθόν. In v. 462. concinnior est emendatio Bentleii cod. Oruill. scriptura a). In IV. codd. [vt in duobus Inu.] τι δ' αὖ ὑμῶν — δὴτ' mutatum fuit in δ'. *Brunch.* Claudicat aperte v. 462. [ex vulg. scr.] Videtur leg. γι ὑμῶν b) vel γὰρ ὑμῶν. Nam prima in ὑμῶν longa est. vid. 419. *Hom.* Il. 1, 18. 260. 2, 74. *Duck.* πορίζου ἀγαθόν dicitur is, qui alteri comparat et assert bonum, vt is, qui sibi meli boni alicuius auctor est, πορίζου ἀγ. v. *Kuster.* V. Med. 1, 20. *Fisch.* V. infra v. 506. In Au. 460. δ γὰρ αὖ ἐν τῷ πορ. μοι ἀγαθὸν πορῶν, πορῶν πορ. Infra 1137. πορῶν πορ. *Acharn.* 385. πορίζου πορῶν. *Bergl.* ἐξέποναι Opt. valet: excogitare et comminisci possitis. *Gir.*

465. Ἐργάζου. Cod. Doru. ἐργάζου addito interpretamento πορῶν πορ. pro πορῶν quasi ἐργάζου le- gisset: tum ἀνδρῶν. In ὅτι idem, quod modo, virium in eadem ed. fuit admissum. *Hemst.* ἀνδρῶν πορ. e *Rau.* (*Borg.* ἀνδρῶν πορ.) recepit *Inu.* non recte. Struitur Atticis ἐργάζου cum dupl. Accus. v. supra 73. Retinendum ergo ἀνδρῶν πορ. est, quod praeterea in omnibus aliis Codd. legitur. αὖ cum ἐργάζου iungendum esse, atque eam particulam infinitiuis eandem vim tribuere, quam alibi opatiuis, docuit *Dawes.* M. Crit. p. 83.

z) Quod etiam Br. et Inu. receperunt. „Tamen videndum erit, inquit *Fisch.*, annon poeta maluerit negligere leges metri iambici, quae tribrachyn in quinta sede non ferunt, quam orationis gravitatem minuere, quae videtur voc. ἀγαθὸν vltimum locum digitare.“

a) Eam in ordinem recepit *Fisch.* (etiam *Münt.*) sed *Brunch.* et *Inu.* ediderunt: τι δὲ αὖ δ'.

b) Hiatu non ferendo. Neque γὰρ ita post αὖ recte poni potest.

466. *εἰ τοῦτο δρῶν*. Paupertas dixerat: quodnam maius malum patrare poteritis, quam si me eiiciatis? Senes respondēt: illud maximum malum fore, si non fuerint memores vt eam eiicerent. Similiter fere Plaut. Aulul. IV, 4, 15. *Facisne iniuriam mihi, an non?* Alter respondet: *Facio, quia non pendes, maximam*. Bergl. τοῦτο nempe ἰσχυρῶς αἰετὶς ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Ἑλλὰς (463.) accipi potest de Athenis, non de Attica, multo minus de vniuersa Graecia. Nam etiam Ἑλλήνες sunt saepe Athenienses. v. Ephorus ap. Macrob. 5, 18. p. 506. et nos ad Theophr. prooem. 1. Ad λαοδομεῖναι intell. δρῶν, si propositum desituerimus. Fisch.

467. σφῶν. Cod. Doru. σφῶν, supra scriptum ἡμῶν (ὁμῶν) συνίχουσιν. Hemst. Librarii enim valde inconstantes fuisse reperiuntur in scribendo hoc vocabulo. Nunc enim scripserunt σφῶν vt Doru. h. l. et 563. et 437. Vatic. nunc σφῶν, nunc σφῶν, quae postrema scriptura, Moeride aliisque Grammaticis auctoribus, recta est. Λόγον δοῖναι περὶ τούτου αὐτοῦ est, docere hoc ipsum, nempe verum esse, quod dixi, nihil Graecis perniciosius accidere posse meo exilio. Nam qui rationem reddit, docet, et αὐτοῦ recte referri potest ad τούτου, quum haec pronominum disiunctio nec in soluta oratione noua sit. v. Plat. Phaed. 66. Fisch. δοῖναι λόγον illustrat Eckard. p. 38.

468. τοῦ πρώτου c). Cod. Doru. liquide praefert Τὸν πρώτον* nescio sane, an receptae lectioni anteponatur, certe nihil habet, quare deterius existimari debeat. Sensus quidem orietur paulo diuersus, sed optime vniuersae orationi congruens: *Equidem ea de re causae dicendae partes concedere vobis primas volo*: neque refert, quoquo modo cum Schol. recent. ceperis αὐτοῦ. Quasi pactum conuenisset, Chremylus primus v. 489. causam agere et suam et Pluti ingreditur. Hemst. τὸ πρ. est ante, prius, quam institutis Pluto lumina reddere, meque exilio multare. Fisch. αὐτοῦ. Quamquam ita in omnibus Codd. Brunck. legitur, tamen ille ex ingenio reposuit αὐτῇ. Nam, siue αὐτοῦ loci, siue temporis sit aduerbium ineptum est* d)

c) Ita Br. et Inu. Aliae Edd. τὸ πρῶτον.

d) In cod. eius C superfer. gloss. τοῦτον, ὃ μᾶλλον χρειαζέται. In quinto autem cod. serius ab eo collato legitur: ἰσχυρῶς, ὃ τὸ τοῦτον καὶ τὸ αὐτοῦ ἐκ τοῦ παραλλήλου.

ait. Reuocatum est αὐτοῦ ab Inu., recte, opinor. Iam Gir. vidit, cum τούτων iungi posse, praestare tamen putat, accipi vt aduerbium loci, *hic*; „antequam hinc digrediar, ne putetis me inultum laborasse in exquirendis rationibus, quibus vestra dicta refellam.“ Etiam Wakefield S. Crit. I. p. 75. tuctur αὐτοῦ, sed explicat: *ipso in loco*.

Καὶ μὲν ἀποφώνη ε). Notet hic lector φιλόλογον figuram Atticam, siue σχῆμα ἀνταντιπρόσθετον, vt Grammatici vocant. Deest hic enim ἀπόδοσις, quae respondeat priori membro vsque ad εὐντ. ὑμῖν, quippe post quae verba lector expectabat tale quid: *res salua est*, vel *res bene se habet*, vel *causa mea melior est*, vel simile quid. Solent autem Attici hoc ellipseos genere vti post. εἰ μὲν, vel ἰὰ μὲν, cui in posteriore membro responderet ἰὰν δέ, *sin autem*. Huiusmodi ellipsis occurrit etiam in loco illo Homer. II. I, 135. f). Ἄλλ' εἰ μὲν δῶσιν — Εἰ δὲ καὶ μὴ δῶσιν etc. Eustathius recte ad illum locum: Χωλεῖται ἡ σύνταξις καὶ μένουσιν ἐκπερμῆς οὐκ ἀκέραια. Λοίπαι γὰρ τὸ ἐφυσυχάζου, ἡ πείσσεμαι, ἡ τοιοῦτός τι. Deinde inter alia exempla, quibus vsum ellipseos huius probat, et hunc locum Comici nostri adducit. Sed quoniam res est obseruatu digna, ipsa eius verba hic proferre non grauabor: Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα διλλεῖσθαι κατὰ τοὺς καλῶς οἰσὶν αἰσ κατὰ τῶν Κωμικῶν. Ἐὰν μὲν ἀποφώνη πάντων αἰτίαν ἰμέ. Εἰ δὲ μὴ, πειρῶτο ὅτι αὐτὸς οὐκ ἔστιν ἰμέ. Καὶ Μένανδρος ὁ Κωμικός. Εἰ μὲν δὴ τινα πόρον ἔχεις. εἰ δὲ μὴ νεώτερον ἔγωγε. Πλάτων ὁ Κωμικός g). Εἰ μὲν σοι τῆς θάλασσης ἀποδοῦσι ἰκάν. εἰ δὲ μὴ, πάντα ταῦτα συντριμνῶς ἀπολίσσω. Καὶ Σοφοκλῆς. Εἰ μὲν τι οὗτο ἔχεις. εἰ δὲ μὴ, λίγιστον. Exemplis his addi potest illud Comici nostri Thesm. 543. εἰ μὲν οὐν τίς ἐστιν. εἰ δὲ μὴ, ὑμῖν etc. Plato in Symp. p. 320. ed. Lugd. h) ἰὰν μιν σοι ἐθελῇ ἀπενεγείναι πελὺς χρεῖον παύσθαι ἢ λόγῳ. εἰ δὲ μὴ, ἔδωκε ἀναποροχολῆσαι. Anonymus ap. Athen. VIII, 15. p. 360. εἰ μὲν τι δῶσιν.

e) Al. edd. ἀποφώνη.

f) Cf. ibi Heyn. in Not. et in Suppl.

g) Hos versus Wakefield. S. Crit. IV. p. 76. vbi hanc ellipseos apodoseos illustrat, ita disponit:

εἰ μὲν εὖ ν. θ. ἀποδοῦσι ἰκάν.

εἰ μὴ, οὐδὲ πάντα ν. θ.

h) cap. 11. ad q. 1. cfr. Fisch. et Wolf.

αὶ δὲ μὴ, οὐκ ἴσμεν. Hippocrates quoque hac figura non raro usus est, ut pluribus exemplis demonstrat Calaubonus ad Athen. L. V. c. 2. fin. Caeterum elliptis haec eo magis notanda est, quod, qui eam ignorant, facile existimare possint, apodosis illam incuria librariorum apud scriptores forte omissam esse: quod ipsum me aliquando per errorem putasse non diffitebor. *Kussl.* Relinquitur auditori cogitandum contrarium voluntati senum (qui eiicere Paupertatem volebant) fieri debere, si demonstraerit, se bonorum causam esse (h. e. non eiiciendam esse). Est ergo figura ellipseos, ita supplenda: ἴσμεν i). Exempla talis ellipseos affert Schol. ad h. l. Sic ap. Antiph. *περὶ χειρὸν τοῦ* [T. VII. p. 777. Reisk.] *εἰ μὴ αὐτῷ ἱερῶντι τὰ ληθῆ δοκοῖεν λήγει· εἰ δὲ μὴ, ἔτοιμοι ταῖς δίδουσι βασανίσαι.* Subauditur: certa res erit, aut simile quid. Aristides in Panathen. *εἰ μὴ διχταθῶ ἐπὶ τούτοις· εἰ δὲ μὴ, σκοπεῖτε, μὴ ὁμῶς μείζοναι, ἢ ἡμῶς αὐτοὺς ἀποτερήσῃτε.* Subintell. bene vobis erit, aut simile quid k). *Bergl.* ἀποφύσειν est ostendere, docere, vincere, quod 474. ἀποδείξαι, ut Hom. Od. 3, 173. f. *Φύσειν* et *δεικνύναι* sunt synonyma et Il. 2, 309. *Φύσειν* explicatur verbis *ἰταί φῶς δὲ. δὲ ἰταί* est meo beneficio, ut 143. v. Deuar. p. 114. f. Post *ζῶντας* (quod Partic., ita ut *οὖσαι*, pro Infinit. ponitur) ὁμῶς deest apodosis, quod fere semper fit in enunciationibus hypotheticis, exemplo Hebr. 1. Sam. 12, 14.: nam vox, vultus, gestus, tali in oratione verborum vires sustinent: Grammatici vocant *ἀνισταπόδοτος*, v. Schol. h. l. Koen. ad Greg. Cor. p. 19. f. V. D. Obserua. misc. Vol. III. p. 145. f. et Prolusio nostra de scientia litt. Gr. interiore p. 124. ff. [inter Eius Prolusiones V. in varios locos N. T. L. 1779. 8.] *Fisch.* Figura ἀποσιώπησις, ut Thesm. 536. Omisiam sententiae partem bene supplet glossa in meo codice: *παύσατο τῆς ἐπιχειρήσεως* l). In C *ἴσμεν δηλοῖται*: quod in versione sequi debueram: *ab incepto desistite.* *Brunch.*

i) Aut etiam: *μὴ μ' ἐξέβαλλον.* *Münt.*

k) Copiosius de locutionibus conditionalibus ellipticis disputant Lamb. Bosius eiusque editores, de Ell. p. 803. f. ed. Schäf.

l) Eadem in Dora., nisi quod *ἐπιχειρήσεως* habet.

471. ὅ τι αὖ ὕμῳ. Sic quatuor codd. bene. Vulgo ὅ τι γ' αὖ — Brunnck. quem Inu. sequutus est. In Doru. ὅ τι αὖ ὕ. δοκῇ. Wakefield. h. l. ex Eustath. ὅπερ αὖ ὕ. δ. legi iussit. Sensus auctore Fisch.: *restituite Pluto visum et me exilio multate*. Mox, utrum, ut vulg. legatur τὸν τι σ., an cum Inu. e Rat. τὰν τι σ. perinde esse videtur. Respicit ad antecedd.: te nobis auctorem esse bonorum omnium, et nos per te viuere.

473. f. διδάσκουσαι est, *doceri se iubere*, vel *docendum curare*, h. e. discere, audire, animaduertere, attendere. ἐφ' ὧς cohaeret cum Inf. ἀποδείξαι, ut πᾶν cum ἐφ' ὧς. ἀπαντα m) est omnino, et ἀμαρτάνειν, quod propr. ad τυγχάνειν refertur, valet, *errare, in errore versari*. Φῆς h. c. *putas, speras*: et Pronomen omissum est, quia Infinit. et verbum finitum ad eandem personam pertinent, ut 59. 241., quod tamen non semper fit. vid. 473. f. οἱ δίκαιοι sunt, certe h. l., iidem, qui alibi dicuntur οἱ ἀγαθοὶ et χρηστοί, boni. Fisch. Deprauate cod. Doru. (474.) ἀπαντ' ἀμαρτὰ σ' ἀποδείξω ἐγώ. recentior manus expleuit ἀμαρτάνοντα. vetusta librarii ipsius vltimae verbi ἀποδείξω litterae puncto, ut delendam indicaret, subuotatae adposuit εν. et si non obstat concursus vocalium, quin ferri possit ἀποδείξω ἐγώ, nulla tamen est causa, praesertim sine plurium membranarum consensu, cur scriptura vulgaris repellatur. Hemst.

476. Hic versus, vti et seqq. 478. et 483. in Mf. Vatic. Urb. rectius praefixam habent personam Chremyli, vti v. 434. personam Blepsidemi. Kust. Omnes Edd. versus 476. 478. et καλῶς λέγεις 481. Blepsidemo tribuunt, Chremylo liber Vaticanus, cui suffragatur Doru. Cod. Horum auctoritati eo magis obtemperandum putavi, quod, quam accommodata Chremyli personae dicta conueniunt, tam aliena sunt a Blepsidemo; qui simul atque Paupertatem agnouit, tantum animo terrorem conceperat, ut ad fugam se bona fide pararet. Quis igitur existimet eam animi orationisque constantiam, qualis in istis versibus apparet, in timidissimum hominem potuisse cadere? qui Chremyli fortioris exemplo vix aliquantulum recreatus, v. demum 483. inuisae Paupertati, ne non penitus extincta omni se metu

m) Pro αὐτ' ἀπαντα. Münt.

liberaret, viginti mortes decreuit: quamquam de hoc etiam versu dubitationem iniiciat idem liber Var., eum Chremylo mutatis personis, Blepsidemo sequentem adsignans. Sed hic mihi visa fuit potior Edd. ratio consensu cod. Doru. suffulta: finge tibi quasi in scena Blepsidemum haec pauitanti eloqui, cui sedaior Chremylus et maioris animi senex iocando responder: qua quidem in parte a Kust. disfidemus. Habet autem cod. Doru. isti versui adscriptum: ὦ Χρεμύλει, vt ad Chremylum a Blepsidemo sermonem dirigi significet. *Hemst.* Hic versus in quatuor codd. Chremylo tributus. Versum 478. tribuunt Blepsidemo A, C, duo alii Chremylo. In v. 477. B, C, πρὶν ἢ μάθῃς. V. 481. verba καλῶς λέγεις eiusdem personae debent esse, cuius fuit praecedens quaestio: τί δῆτα — in tribus codd. Chremylo tributa sunt. *Brunck.* [qui 476. Chremylo, 478. f. Blepsidemo, 480. f. et καλ. λ. 481. Chremylo, 483. Bleps., 484. Chremylo adscripti; sed *Inu.* v. 476. rursus Blepsid. personam apposuit e Rau. (vti olim apposita legebatur), in reliquis autem cum Br. consentit.

ὦ τύμπανα, id est, o *fustes*, vel *baculi*: a τύπτειν. V. Gatak. in Aduers. Misc. Polth. c. 46., vbi de v. τύμπανον et verbo ipsi cognato τυμπανίζεσθαι prolixè et doctè agit. De genere autem supplicii apud vet., quod τυμπάνη infligebatur, non parum dissentiant scriptores. *Kust.* Non sollicito. Nam et Suidas sic laudat. Suauius tamen esset: ὦ τύμπαν', ὦ κύβητος. *Benl.* τύμπανα. Quae de supplicio reorum a Graecis dici solent, vt hic in Schol., de *fustibus*, quibus ii ad mortem vt plurimum caedebantur. Hinc de Eleazari, scribae Hierosol., Antiochi Epiphanis ministro-rum insu, martyrio, quod suillis carnibus noller pollui 2 Macc. 6, 19. αὐθαιρέτως ἐπὶ τὸ τύμπανον προήγε, sponte ad *fustuarium* processit, ad q. l. Grotius, inter caetera e Schol. ad h. l. verbis, τύμπανον explicat de *fidiculis*, per quas humana pellis, vt bubula ἐν τυμπάνῃ, extendebatur. Quo referri potest Luciani locus, vbi de mortuis, qui in Charontis cymba ad alteram Inferorum ripam erant transvehendi, dicitur in Cataplo p. 427. vlt. ed. Amst. [c. 6. p. 627. T. I. Reiz.] λέγω δὲ τοὺς ἐν τυμπάνῳ, καὶ τοὺς ἀποσκοπισμένους, iuxta interpretem, *fustibus*, inquam *caecos* (seu *fidiculis* in tympano distentos) et cruci affixos. Illinc Hebr. XI, 35. ἀποτυμπανίσθησαν, *distenti sunt*, iuxta veterem interpretem. Vnde ἀποτυμπανίζω et ἀποτυμπαν-

Comm. in Aristoph. Tom. I.

Q

νίζεσθαι ap. scriptt. Atticos non solum pro *torquere*, aut *torqueri* in genere, et quidem ad mortem, quod vidit ad eum locum Grotius, sed etiam nominatim, vt hoc addam, pro *capite amputari* dicitur. Praeter indicatos a Grotio priori significato auctores, addi potest Demosth. Phil. IV. p. 86. Ioseph. c. Apion. I. p. 1045. et Plutarch. in Galba p. 1056., vbi *ἀποτυμπαίνεσαι* et *ἀποτυμπαίνεσθαι* ad mortem *cruciari* vel *cruciari* indicat: posteriori autem sensu *ἀποτυμπαίνεσθαι* dixit Euphorion ap. Athen. IV. p. 154. quod ex Eustath. monuit ibi Casaub., et superiora ibidem verba καὶ κεφαλὴν ἀποκοπῆναι πελίκαι aperte innuunt. Quomodo etiam *ἀποτυμπαίνεσθαι* reddit alio Athen. loco V. p. 214. interpres; vbi alioquin opus non erat, vt simul ibi iunctis pluribus et diueris huius verbi significationibus vteretur, nempe: *fidiculis distentos, ac fustibus et virgis caesos, securi percussos*, pro vna illa voce, quae ibi legitur: *ἀποτυμπαίνεσθαι*. Spanh. n). Per *τύμπα* intelliguntur non *equulei*, h. e. stipites ita constructi, quibus illigati rei, membris expansis, distenderentur, totoque corpore verberibus paterent, sed *fustes*, quibus caedebantur, vt alii rei, ita etiam ii, qui falsum dixissent testimonium: quod conuenit in h. l. nam Paupertas Chremylo videbatur falsa dicere. v. Polyb. 6, 35. qui hoc genus poenae vocat *ξύλοκνησαν*, Lat. *fusluarium*. Illustrant hoc nomen et verbum *τυμπαίνεσθαι* praeter interpp. N. T. ad Hebr. 11. 35., Iungermann. in not. ad Magii lib. de Equuleo p. 273 — 288. (Amst. 1699. 12.), Gataker. (a Kust. laud.), Hemst. ad Poll. p. 897, 84. Esse autem *τύμπα* h. l. *fustes*, colligi potest ex eo, quod adiunguntur *κύβωτες*, quae erant *vincula lignea*, quibus colla maleficorum ita illigabantur et constringebantur, vt erigere se non possent (vnde nomen accepere; quae poena dicebatur *κυβωτισμός*.) et tum caedebantur *fustibus*. v. Hes. h. v. et intpp. Aliis verbis

n) Recte I. A. Ernestius Lectt. acad. in ep. ad Hebr. (ed. Dindorf. p. 987.) haec a Spanh. tradita, perturbatione esse monuit. Sed ita pleraeque observationes Spanh. sunt comparatae. Scilicet *τύμπα* alii interpretantur machinam, couexam et incuruam, ad quam deuincti fuerint plagis afflicti, vt ictus magis paterent, alii fustem ipsum. Cf. Dindorf. l. l. p. 989. ff. qui plures laudauit de v. *τύμπα* et *ἀποτυμπαίνεσθαι*. Et quum Schol. h. l. *βέλος* interpretatus sit, Bergl. laudat Gloss. vet. *βακίον*, bacillum, *βέλος* fustis.

dicuntur *κυνόγχα* et *καλικά* et *κλοιό* o). *Fisch.* Voc. *κύνων* de *κλοιῷ* explicant hic Schol., vti etiam Hef., seu *catasta*, qua collo inserta vinciebantur rei ac flagris itidem caesi, vt e Cratino ap. Polluc. X. c. 40. liquet: *ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων*. Sic ap. Athen. VIII. p. 351. de Stratónico: *ἰδὼν ὅτι ἐν τῷ κυφῶνι διδιδμένον ἔθετο*. *Spanh.* *ἀρήγειν* est i. q. *βοηθεῖν*, Hef., *succurrere*, *opitulari*. Vtitur autem Chremylus isto verbo p), vt ostendat Paupertatem esse feminam facinorosam et dignam quae afficiatur *κυφωσιμῷ* et *fusuari*, quo ad sanitatem redeat. *Fisch.* Cod. Doru. *ἀρήξατο*, addita interpretatione *βοηθήσατε* manus emendatrix succurrerat, α in ε mutando. Natam esse labem probabile mihi videtur ex eo, quod in veteri membrana οὐκ ἀρήξατε; fuerat expositum ἀρήξατε, βοηθήσατε. *Hemst.*

477. *σχέτλιαζεν* est *lamentari*, *quiritari*, h. e. aliorum opem implorare vel suo vel alterius nomine, id quod faciunt ii, qui vel patiuntur indigna, vel audiunt non ferenda, vt h. l. Chremylus; et qui hoc faciunt, solent plerumque clamare, vnde additum: *καὶ βοᾷν*. Sensus: non debes clamare, me insanam esse, priusquam rem omnem cognoueris. *Fisch.*

478. *Καὶ* in interrogationibus exprimit fere admirationem, vt Marc. 10, 26. vbi v. Raphael. *ὦν, τὸν* est vox gementis et dolentis vel suam (855.) vel alterius fortem, vt h. l. nam natura repetere homines istiusmodi voces cogit. *τοιούτ' ἀποῦν*, nempe, homines viuere Paupertatis beneficio (158. ff. 474.). *εὖ φρονῶν* *sanus, sapiens*. *Fisch.* Subint. *μὴ βλάτω* Münt. Sine potius: *μὴ βούεσι*.

480. *δῆτα* pronomini interrogatio hanc addit vim, vt exprimi lat. possit et debeat *nam*, *tandem*, *quaeſo*, v. Deuar. p. 134. Hoogeu. c. 15. §. 12. p. 216. *Δίκη* est omnino causa, et publica et priuata, sed saepe refertur ad *γραφήν* ita, vt haec sit *publica*, *δίκη* *priuata* causa. Iam Chremyli et Blepsidemii causa erat *publica*, pertinens ad

a) Glossae: *κλοιός, Βοιά*. Chremylus v. 606. Paupertatem abire iubet *ἐν τῷ κυφῶνι*. *Bergl.*

p) Facetam esse proloporosiam, cuius sensus sit: *in cruciatum Peniae non adhibebimini?* animaduertit *Gir.*

omnes homines. *τίμημα* vocab. forense, est 1. aestimatio litis s. causae, 2. in causis priuatis *mulcta*, in publicis, *poena, supplicium*, vt h. l. Scilicet *accusator et petitor* in formula petitionis et accusationis aestimabat, quam mulctam quamue poenam meruisset reus, si causa cecidisset, et contra, nisi *mulcta* et *poena* legibus iam esset definita. (v. Salmaf. Obil. Iur. Att. et Rom. c. 8. nos ad Plat. Apol. Socr. II, 3. q)) Hoc dicebatur *τίμημα ἐπεγράψαι τῇ δίκῃ*, h. e. *litem aestimare*, *mulcta* vel *poena*. *Fisch.* Verba fori Attici de actore, qui scripto edito declarat, quae poena aut *mulcta* reo irrogari debeat, vbi causa is cadit, quod vt h. l. *τίμημα ἐπεγράψαι*, aut alias *ἐπεγράψαι* dicitur. Quod inter alia, in *αἰκίας δίκῃ* s. in *actione verberum* locum habuit, vt e Conc. 659. liquet, et in Schol. ad eum locum iisdem verbis, quibus ap. Harpocr. V. *Αἰκία* tangitur. *Τίμημα* nempe Atticis, praeter alia, de *mulcta* in iudiciis priuatis et de *poena capitali* in publicis dicitur, quo respicit Pollux VIII, 6, 52. Ita pro *mulcta* ap. Demosth. c. Aphob. initio fere Orat. III. p. 513. διὰ τὸ μέγεθος τοῦ τιμήματος τῆς δίκης, ἢ ὡφελει, vnde etiam *τιμῆτος δίκη* dicta ibi *mulcta pecuniaria*, haud erat lege constituta r), sed quae a iudicibus aestimari debuit. *τίμημα* vero de *poena capitis* ap. Lyfiam Or. I. p. 14. τῇ μὲν ἐκείνου τιμήματι οὐ συνίχωρον, quae *τίμησι* ab Antiph. dicitur Or. XIV. p. 92. *Spanh.* Solebant in iudiciis poenam definire, quae maneret eum, qui victus foret. Sic in ridiculo duorum canum iudicio Vesp. 901. *Bergl.* V. Sam. Petium de Legibus Att. p. 336. [p. 424. f. ed. Weff.] qui locum hunc Comici illustrat. *Kustl.*

481. *ἐάν γ' ἄλῃς* si quidem causa cecideris, si victa fueris; nam *ἄλῃς* proprie est, *fuisse se capi*, a Praef. *ἄλωμαι*, pro quo *ἄλίσκω* dicitur, sed Aor. 2. Act. in verbis in *μει* definentibus habet vim Mediam, h. e. *captum esse, victum esse*, et est verbum bellicum, vt alia huius generis translata ad forum, *inferiorem discessisse e iudicio*.

q) Add. Matthiae in diss. II. de iud. Athenn. Miscell. philol. Vol. I. P. III. p. 272. f. Parum recte et perspicue de poena quae a litigantibus statuebatur, dixit Girard.

r) Contra, Matthiae l. I. p. 275. statuit, in causis priuatis mulctam lege fuisse constitutam.

Eiusdem modi verbum est *ἤττασθαι*: nam *ἤττασθε* contractum est ex *ἤττασθε* s) quod refertur propr. ad v. *νικᾶν* valetque *vinci, victum discedere*; in foro, *causa cadere, perdere litem*. Theophr. char. I, 1. *ἤττασθαι* simpliciter, sed II, 2. *ἤττασθαι δίκην. καλῶς λέγεις* est vox assentientis et approbantis alterius orationem, recte. καλῶς referendum est ad *poenam corporis, ad mortem* (v. Plat. Apol. 26. init. ibique nos), ut *ἀποτίσαι* ad *multam* pertinet. Sensus: si vos litem perdidideritis, eandem vos poenam pendere debetis, qua mihi litem aestimaueritis. *Fisch.*

482. *ὡς ἦττ.* Sic codd. [etiam Doru.] et vet. edd. In recentioribus [quae ex Porto hoc hauserunt, teste Hemst.] metro claudicante, *ὡν*. Illud iam reposuerat Hemsterhusius. *Brunch.* Reiskius quoque aut γ' *ὡς ἦττ.* aut καὶ *ἦττ.* reponi iusserat. αὐτό, *ὡς* cum Schol. vel α. γ' *ὡς* cum Scalig. legi etiam voluit Ducker.

483. Sensus: *putasne, quaeso, satis esse, si litem aestimauerimus viginti mortibus*, i. e. hoc supplicio, ut victa moriatur vices, viginti mortis generibus afficiatur. *Εἴκοσι θάνατοι* cadunt in eum, qui non semel sed vices necatur, ut Plat. Apol. Socr. 17. *πολλὰκις τεθνήκει*, et Aesch. Socr. 3, 12. *ἡ ἀπότενξις θανάτου μυρίων χειρῶν* h. e. grauior quam mors sexcenties repetita, i. e. longe acerbissima. Ex quo intelligitur, formam illam loquendi tum Atticis fuisse admodum familiarem, quum dicere vellent, aliquem ob insignem improbitatem dignum esse, qui variis mortis generibus afficeretur, ut Sen. de Clem. I, 18. *mille mortibus dignus*. *Fisch.*

484. *ταύτη γτ* h. e. Paupertati quidem, nempe *ἐκπῶνι* *τεννται*, i. e. *ἀρρίσκουσιν εἴκοσι θάνατοι*. *δύο μόνυ* sc. *θάνατοι*, et *ἀποχρήσουσι* est *ἐξαρρίσκτον* (v. Hes. in *ἀπόχρη*): utrique nostrum vnum mortis genus sufficiet t). *Fisch.* Cod. Doru. *ῶν* ἡμῶν, *συνίζησις*, v. ad 467. et H. Steph. p. 13. Tract. de Orthogr., quem Adnot. in Schol. praefixit. *Hemst.*

a) Id non probabile neque necessarium est.

t) Lepide ita corrigit Blephidemi orationem Chremylus.

485. οὐκ ἂν φθάνοιτο τοῦτο πράττοντ' i. e. *effugere non poteritis, quin hoc patiamini*, (scil. mortem v): *πράττειν* enim hic poni pro *πάσχειν* vel *ἀποθνήσκειν*, recte ad h. l. monet vetus Schol. Simili sensu vox ea capitur Eurip. Or. 537. *θνήσκει δ' ἰμὴ Δαναῶς ἑκράζειν ἑνδικα x*), *filia mea mortua passa est iussa*, vel *filia mea occisa meritam luit poenam*. Idem Hercl. Fur. 727. *προϊδὼκα δὲ, δῶν κακῶς, κακὸν τι πράζειν*. Nam et hic *πράττειν* manifesto ponitur pro *πάσχειν*. Sic *ἐργάζεσθαι* ap. eundem Tragicum Hippol. 794. vbi *μῶν* — *ἐργάζοι εἶλον; κατ' εὐφημιστῶν* dictum est pro, *μῶν ἀπὶθανε*; v. Nos supra ad 341. *Kußl.* Non poteritis *effugere, quin morte mulctemini*. Eurip. Or. 930. *Οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν θνήσκοντες, ἢ γυναιξὶ δουλείῃν χρεῖαν;* qui locus valde est similis Aristophaneo. *Bergl.* *πράττειν* poni pro *πάσχειν* insuper mihi adstruere liceat ex iis, quae ad Aeschylum meum pridem eam in rem notaueram, et luculento quidem antiquissimi illius ac 'Αττικωτάτου Tragicis testimonio. Nempe Agam. 1295. vbi a Cassandra dicitur: *Ἐκεῖ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν Πράξαν, ὡς ἑκράζειν Τροίαν πασσαν* ea quae *passa* est, seu, *excisam* prout est *excisa*; non, ut ibi Stanleyus: *agentem, sicut egerit*, vbi de patriae suae calamitate et excidio est Cassandrae sermo. Immo quod ex alio adhuc huius Comici loco, et quem similiter non adsequutus est interpret, liquebit Ran. 761. *τὶ δὲ πολλὰ πράττων;* etiamne (*laeteris* nempe) *vbi graui calamitate premeris?* non, ut absurde vertitur, *quum es curiosus*; quod ibidem docere poterant Scholia. Sic Eurip. Androm. 362. *καὶ σὺ γὰρ πράξεις ἔν, quia et tu potes in aduersam fortunam* (de qua in superiore versu fit mentio) *incidere*. Sic *πράξει* pro *calamitate* Aesch. Prom. 694. *πίφρι' εἰσιδούσα πράξιν Ἰού*, vbi male rursus per negotium voc. *πράξει* reddit interpret. Quo sensu idem voc. adhibuerat quoque Sophocles Trach. 215. y). *Τὸτ' ἂν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν Πράξιν κ. τ. λ. suam respiciens miseriam*. In quibus duobus locis *πράξει* ab Atticis scripti,

v) φθάναι in Opt. praecedente negatione et part. ἂν est Lat. *non effugere quin*, vt Lucian. *ὅσα ἂν φθάνοι ὑπετάμναι*. Munt.

x) Hunc loc. laudat etiam *Bergl.* et Schol. ibi, atque Barneſii indicem secundum in Eurip. iubet conferri.

y) Immo 152. l. ed. Erfurd. f. 155. al.

pro *διπραξία*, vti ea vox ap. Hes. legitur s. *διπραξία* vt Aesch. Prom. 965. *τὴν διμὴν διπραξίαν, meam miseriam*. Sic *πράττειν* pro *ἀποθανεῖν* Soph. Oed. Col. 1779. *ἐπραξεν οὖν, ἐπραξεν, εἰς τὸν ἕδαλ.* Frequentius vero iidem Tragicis vti eam in rem (pro, mori vel interfici) verbo compolito *διαπράττω* vel *διαπράττομαι*, vt Aesch. Choëph. 880. *οὐχ ὡς ἀρῆσαι ἀνδρὶ διαπαραχμῖν*, vbi Schol. *διαπαραχμῖν*, τῷ σφαγῇντι, vt ei. dram. v. 1008. *συμερῶ θανάτῳ διαπράχθης*, et Pers. 517. *διαπαραχμῖνον στρατῷ (caesi exercitus)*. Alia in hoc verbo exempla suppeditabit Euripides Ion. 353. Hel. 864. et 1193. atque alibi. Notum autem Atticis simplicia pro compolitis passim vsurpari. Sic *ἐργάζομαι* eodem sensu quo *πράττειν* pro *pati* sumi alicubi ab Eurip., observat Kusterus, pro quo alibi apud eundem Tragicum, vt alios vett. auctores mittam, adhibentur verba composita *διεργάζομαι*, vt Heracl. 175. vel *ἐπεργάζομαι* vt Hel. 1004. aut *κατεργάζομαι* in eod. dram. 106. Mitto alium adhuc et peculiarem vsum apud Atticos verbi *πράττειν* pro, *prodere*, vt Thuc. 4, 110. et Schol. ib. Spanh. *τοῦτο πράττειν* est, *necari se sinere, iubere*. Nam *τοῦτο* pertinet ad verba Chremyli *τῷ δὲ δὴ* etc. *φθάνειν* propr. est *anteuertere, occupare*, vt 685. 1103. sed verbis aliis iunctum habet vim Aduerbiorum prius, *statim, continuo*, vt h. l., vbi sensus: *quin vos statim necari vos iubete*: cui loco similes loci sunt v. 875. 1134. Xen. Mem. 2, 3, II. 3, II, I. Ceber. tab. 5. Scilicet Paupertas emisit istam vocem, quia putabat, veritatem ab ipsa stare, quia confidebat, se superiorem discessuram esse, ita vt appareret. ipsam esse hominibus omnium honorum parentem z). *Fisch.* Non obscurum est, Scholiasten legisse *πράττοντες* ex quo simul consequitur, talem in eius libro integri versus exstitisse scripturam: *οὐκ αὖ φθ. τοῦτο πράττοντες τί γ' αὖ* — Sensus quemadmodum intellexerit, expendemus in Adnotationibus. Lectionem impressam tuetur cod. Doru., nisi quod in eo sit mendose: *ἔχει* et *ἀντιπεῖν*, addito, *ἐν τῇ* *ἡττηθῆναι* vnde liquet, in quam mentem versuum istorum ab eo percepta fuerit sententia. Neque tamen ea minus intricatum in hisce quiddam obseruare mihi videor: non

z) φθάνειν e Rau. edidit Inn. pro vulg. φθάνοντες quae sane illius scripturae correctio videri potest, facta ab eo qui Dualem Part. cum verbo plurali recte coniungi non posse existimaret.

quod me moueat ^α geminatum in eodem orationis membro (saepius enim id fieri solet, constat, et pluribus exemplis docuit H. Steph. App. de D. A. p. 187.) sed quod verba sic videntur fuisse componenda, vt altera pars acque spectaret ad Chremylum et Blepsidemum, atque prior: hoc autem consequentur, si leui manu refingere liceat: — ^η ^{τι} ^{γὰρ} ^{ἔχουσιν} ^{αὐτὸν} ^{δίκην} ^{αὐτῶν}; Hemst. At nec vulg. lectio verba illa alio quam ad Chr. et Bl. referri patitur. Nam quid habuerit quis, quod opponere mihi recte possit? in tali orationis contextu idem est quod: aut habetis vos, habet alteruter vestrum, quod asseratis, ad defendendam causam vestram? vnde etiam Chorus iubet senes contra dicere, et Chremylus instituit causam dicere, adiuuante Blepsidemo. Fisch. Vulgo post ^{τι} positum erat punctum, vnde Bergl. reddidit: *alioquin aliquis habebit a)* etc. addidit autem hanc notam: „potest etiam interrogatiue accipi: an quidquam quis iam habet, in quo mihi contradicere iure possit? Sive ita: Aut, quid iusti possit aliquis habere, quod mihi opponat contradicendo? Ita autem Ed. Iuntae, Farr. et Brub. ^η ^{τι} ^{γὰρ} ^{αὐτῶν}. Sola Aldina, ^η ^{τι} ^{γὰρ} ^{αὐτῶν}, quod iam non est interrogatiuum.“ In recentt. edd. omnibus (practer Munt.) legitur interr. nota, et Hemst. coniecturam Brunch. ne memorauit quidem.

486. Part. ^α saepe in vno eodemque orationis membro geminatur, vt ab aliis scriptt. Atticis, ita maxime a Plat., Xen. et Aristoph. v. Gregor. de Dial. p. 18, ibique Koen. et nos ad Plat. Apol. 24, 2. ^{ἀντιπαρὶ} usurpatur, maxime in foro et iudiciis, de reo, accusatoris argumenta refellente, aut de accusatore reo respondente. v. Luc. 21, 15. Act. 4, 14. ^{δίκαιον} dicitur quidquid valet ad defendendam et confirmandam causam, adiumentum causae, argumentum, ratio. Sic ^{τὰ} ^{δίκαια} Xen. Cyr. 3, 1, 8. Theophr. Char. 17, 3. et *iusta* Ter. Phorm. 2, 1, 50. *praefidia* Cic. Or. 2, 76. Fisch.

487. Actus secundi scena quinta vulgo hic constituitur, sed a Francog. interprete hoc non factum est, immo

a) Praeunte Girardo, qui et ipse ambiguitatem interpunctionis animaduertit. Alterum ^{αὐτῶν} (cum ^{ἔχουσιν} iungendum) idem monet esse ^{ἀντιπαρὶ}, alterum ^{παρὰ} ^{ἀντιπαρὶ}.

continuetur superior scena. Praefixum vulgo: Τῆράμα-
τροι καταληκτικοί, Ἀναπαιστικοί, Ἀριστοφάνειοι δ).

χρῆν pro χρῆ. Nam agricolae senes, qui constituunt
chorum, verebantur, vt Chremylus id faceret. v. v. 406.
et ad Plat. Apol. 1, 5. ὅμῃς Chremylum et Blepsidemum.
λῆγειν σοφόν τι est, afferre rationes solerter admodum et
acute excogitatas, ἐν τοῖς λόγοις ἀντιλῆγειν oppugnare ora-
tionem alterius rationibus, contra disputare. Sensus:
iam vero oportet vos istam oppugnare rationibus docte et
solerter excogitatis, vt vincatis (eam omnium malorum
hominibus esse parentem). In libris scriptis [etiam Dora.]
et editis est ἀντιλῆγοντες, vt cohaereat cum νικήσετε, sed
schol. legit ἀντιλῆγοντας, quod penderet a χρῆν. Quae scri-
pturae varietas ipsum loci sensum non mutat. Fisch. In
vulg. tamen scriptura faciliorem esse orationis cursum
monet Hemst.

488. μαλακὸν δ' ἰδοῦσθε μηδέν. Male Frischlinus:
neque quicquam admiscete iocosum. Sensus est: acriter
ei obfistite minimeque ei cedite. ἰδοῦναι vel ἰδοῦναι pro-
prie significat, tradere, porrigere, praeberē; vt ἰδοῦναι
ἀφορμὰς Eurip. Hec. 1239. praeberē occasionem vel fa-
cultatem aliquid faciendi, ἰδοῦναι λαβὴν ἄνσῃς praebe-
re etc. quarum et similium phrasium exempla Lexica vul-
gata suppeditabunt. Deinde ἰδοῦναι saepissime est, re-
missiorem se praeberē, vel cedere, vt ἰδοῦναι τῇ ἡδονῇ, vel,
πρὸς ἡδονήν, voluptati cedere, f. succumbere c); cuius signi-
ficationis metaphoricæ nondum vllus, quod sciam, Lexi-
cographorum claram et perspicuam rationem reddidit. Di-
co igitur, huic loquendi generi subesse ellipsin, subintelli-
gique debere μαλακὸν τι vel μαλθακὸν τι, vt integra phra-
sis sit d), ἰδοῦναι τινὶ μαλακὸν τι, i. e. proprie, molle quid

b) De quo metri genere Fisch. laudat Hephaest. de Metr. p.
25. f. Eum emendavit Hermann. de Metris p. 297. f.

c) Vt ap. Caef. b. Gall. 2, 8, 3. verba non inferiores esse, Mo-
taphrasia gr. vertit: οὐκ ἰδοῦναι. Timaeus Gl. Plat. [p. 101.
vbi v. Ruhnck.] ἰδοῦναι προδόναι, παραδόναι, ὃ καὶ εἶπαι. Cf.
Reiz. ad Luc. p. 765. T. I. Fisch.

d) Probavit hanc a Kust. sumtam ellipsin Leisner. ad Bos. de
Ell. p. 263. sed recte monuit Schaefer. simpliciorē esse ra-
tionem, vt, vbi absolute ἰδοῦναι ponitur, subintelligatur τινὶ.

et remissum alicui praebere, quasi dicas, molliorem et remissorem animum alicui praebere, vel, quod idem est, se ipsum mollem et remissum alicui praebere. Id autem qui facit, alteri cedit, nec cum eo pertinaciter contendit. Integra phrasis praeter h. l. occurrit etiam Eur. Hel. 515. ἢ δ' ἐνδοῦ τι μαλθακόν, i. e. sin. autem humanum et mittem se mihi praebuerit. Item Herodot. Thalia [Lib. III.] c. 105. ε) τὰς δὲ θηλίας ἐνδοῦναι μαλθακὸν οὐδὲν, ininime lentas se praebere, sed contento cursu semper pergere. Kust. Futurum ἐνδοῦναι habet vim Imperatiui, non cedite. Fisch.

489. Ordo verborum est: ἔγωγε εἶμαι γινῶμαι, τοῦτο φανερόν ἐστι πᾶσιν ὁμοίως, h. e. equidem videor cognouisse, constare aequae omnibus. Bergl. et Fisch.

490. δίκαιόν ἐστι aequum est, ut Eph. 6, 1. οἱ ἄνθρωποι τῶν ἀνθρώπων f) sunt propr. homines frugi, utiles, deinde probi, sancti, qui v. 495. dicuntur εἰ ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων. εἰ πράττειν est, florere opibus et diuitiis g); nam opponitur formulae κακῶς πράττειν 504. quae refertur ad v. πλουτεῖν 502. Fisch. Similis sententia ap. Eurip. Hec. 890. πᾶσι γὰρ κοινὸν τὸδε ἰδίῃ δ' ἐκάστῃ καὶ πόλει· τὸν μὲν κακὸν κακὸν τι πάσχειν, τὸν δὲ χρηστὸν εὐτυχεῖν. Apud eundem in Ione extat haec diuina sententia drama concludens: ὅτι δ' ἰλαύνεται συμφοραῖς οἴκος, εἰβοντα δαίμονας θαρρεῖν χρηστῶν· οἱς τίλοι γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἡλίαν· οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκασ', εὐκροτ' εὖ πράττειν ἔν. Bergl.

491. Solenne poëtis Artici, ut ἄθροις dicantur de magno aliquo scelere conuicti, et quos inde diu grauitur puniunt: quod postremum ad Soph. Oed. Tyr. 676. monent veteres Critici. Sic Orestem matricidam et inde a Furiis exagitarum Aeschylus Eumen. 151. ἄθροις ἄνδρα vocat, de Clytaemnestra vero, eius matre, mariti homicida, ipse

e) vbi cf. Valcken. qui Elsner. in Sched. Crit. p. 9, f. laudant. Ex Thucyd. (vbi ἐνδοῦναι simpl. positum frequenter occurrit) Münt. laudat: ὡς ἔδωκε αὐτοῖς ἐνδοῦναι, οὕτως δ' ἀπέμειναν.

f) De Genit. hoc partitio monuit Girard. et ex Latino vsu dicendi illustrauit.

g) Omnino valet, felicem, beatum esse. v. Eckard, Obfl. p. 38.

Orestes de se apud eundem Chrestoph. 805. κακῆς γυναικὸς καὶ ἄδελφου κατακταῖν. Sic de eadem ad Electram eius filiam Soph. Electr. 23. ἀδελφῆς μητρὸς *sceleratissimae matris*; et similiter de vxore Deianirā, a qua letale vulnus acceperat maritus Hercules ad Hyllum, vtriusque filium ap. Soph. Trach. 1055. μήτηρ ἄδελφου. Quo sensu alioquin ὁδῶς γυνή de eadem Clytaemnestra Aesch. Choeph. 44. et alibi δῖος πατήρ de Atreo Agam. 1598. Mitto iam quae de vocc. ἄδελφαι et ἀδελφῆς a gentilibus de Christianis eorumque religione olim dicta, eoque nomine a Iustino Mart., Athenag., Clem. Alex. aliisque irritū olim et explosa pridem ad Iuliani Caesares monui h). Spanh. ἄδελφαι sunt primum ii, qui deum esse negant, qui vim numenque divinum tollunt; deinde impii aduersus deum; scelerati, ἀσεβεῖς. v. Elsner. ad Eph. 2, 12. Opponuntur enim iis, οἱ τὰ θεῶν σέβοντες, h. e. εὐσεβεῖς religiosi, pii aduersus deum. τοῦτων τὰναντία h. e. κακῶς πράττειν, *pauperes, inopes esse*. ὁδῶν additur, vt Lat. *scilicet, nimirum, credo*, vt 497. 519. 523. Fisch.

492. μόλις est *vix, vix tandem*. ὥς τε γινέσθαι cohaeret cum τοῦτ' ἐπιθυμοῦντες, et τε i) est particula παρακληρωματικῆ, ita vt ὥς τε idem sit quod ὥς, vt οἷος et οἷος τε dicitur, quae est Schol. observatio. Fisch.

493. Discrimen inter βούλημα *consilium priuatum* et βούλημα *consilium publicum*, hic in Schol. tangitur, et firmatur continuo Sophoclis auctoritate, apud quem in priscais eius codd. reperitur: Βούλημα ὥς ἐτ' Ἀργείους, non βούλημα h). Infra quidem Auu. 163. Ἡ μὲν ἰσοζυῖ βού-

h) Add. F. Gu. Sturz. Observatio philol. de nomine ἄδελφαι in Commentar. Soc. phil. Lips. Vol. II. P. I. p. 64—72., multo illa vberior. Girard. existimat, ἄδελφαι, qui tamen generali voc. ποιεῖν comprehendebantur, separationem esse mentionem factam propter Socratem, qui pessime apud Atheni. audierit, quod patrios deos contemneret. Parum probabiliter. Erant certe alii tum rectius ἄδελφαι dicti, vt Diagoras Melius.

i) Nimirum scriptum olim in Kust. Bergl. Hemst. Fisch. etc. ὥς τε (separatim), sed Br. et Inu. ὥς dederunt. Recte, et ὥς. ὥς τούτοις γ. dictum est pro ὥς τούτοις γινέσθαι. μόλις αὖθις cum βούλημα etc. iungendum est.

k) Aiac. 44. vbi etiam Musgrun. habet βούλημα, sed Brunck. βούλημα.

λαμ' ἐν ὀρίθων γίνεαι. ubi βούλημα non de priuato sed de publico Auium consilio dicitur. Quam caeteroquin vocem pro priuatorum consiliis s. cogitationibus adhibuit Aesch. Prom. 1014. τῶν Φριεπλήκτων βουλευμάτων, et ipse Sophocles Oed. Tyr. 44. 455. τὰς ζυμφορὰς τῶν βουλευμάτων consiliorum euentus prudentibus quam maxime respondero. Ap. Pollucem vero l. VI. c. 38. p. 179. inter priuata crimina βούλας Φόνου consilium caedis, et paullo post βούλημα et βούλημα promiscue referuntur, nullo inter ea vocc. discrimine. Alibi δίκη καὶ γραφὴ βουλευόμενος actio et crimen insidiarum; prout βουλευόμενος pro insidiari (ἐπιβουλευόμενος) a Iuliano dicitur Orat. 1. p. 26. Adde, promiscue alibi ab Aristophane sumi βούλημα et βούλημα, utrumque nempe de priuatis consiliis, prius Auu. 994. τίς ἰδέα βουλήματος; posterius Nubb. 1023. διονῶν δὲ σοὶ βουλευμάτων τοιοῦτο δίδω. βουλεία autem infra Thesm. 816. non de consilio, ut ibi interpres, sed de consiliarii s. senatoris munere dicitur, ut βουλευτής de senatore passim, et βουλευόμενος senatorem esse, de Socrate Xen. Mem. 1, 1. [§. 18. 1, 2. 35.] seu suffragium ferre in iudiciis et concionibus, ut apud oratores Atticos. Andocid. Or. 1. p. 209. εἰκὲν δὲ ἐν τῇ δῆμῳ οὐκ ἔχῃ αὐτοῖς, οὐδὲ βουλευόμενοι. Demosth. adu. Eubulid. p. 707. βουλευόμενος, ὃ ἄλλοις δικασταί, et quum senator esset etc. Inde, inquam, βούλημα potius, quam βούλημα, de consilio publico dicendum videretur. Spanh. Differentia illorum vocabb., quam Schol. statuit, saepe negligitur. βούλημα est ratio, qua quid effici potest, h. l. qua boni et probi fieri possunt diuites, mali et improbi pauperes. Chremylus vocat καλὴν honestam rationem, quia legibus naturae consentanea esse videtur, γενναῖον generosam, fortem, vel quia declarat humanitatem, bonis et malis tribuere sortem dignam, vel quia index est fortitudinis; (nam Iupiter Plutum orbarat oculorum luminibus, quae ei reddere non carebat periculo; γενναῖος autem refertur ad δειλὸς idemque est quod ἀνδρείος, fortis; v. Ind. Aesch. Socr.); χρησίμους εἰς ἅπαν ἔργον (omnino utilem, ut 2 Tim. 2, 14. εἰς οὐδὲν χρησίμους), quia diuitiae bonorum impulsurae erant malos, ut et ipsi amplecterentur virtutis studia, eaque res utilis futura erat vitae hominum omni. Fisch.

494. s. περινοσσεῖν oberrare, est, saepius regredi illuc ubi antea fueras (cf. 121.) ὥς (h. e. πρὸς) τοὺς γυναικῶν ἐν

aedes bonorum, vid. 89. 97. Act. App. 11, 3. et 12. De forma Fut. βαδισῶμαι ad v. 90. et Moeris V. Βαδισῶμαι. ἀπολαίψαι inde, ex eorum aedibus, discedet.

496. f. Sensus: et tum Plutus, si coeperit intrare bonorum, non item malorum domos, si mali viderint, diuitias esse virtutis praemia, omnes malos reddet bonos et pios, atque etiam diuites, vt opinor l). Verba τὰ τῶν εἰσβ. cohaerent cum vv. χρηστὸν ποιῆσαι, opponunturque ἀδύτοις. Actiuum εἰσβ. eandem vim habet, quam Medium (non Passiuum, vt Schol. et Stephanus perperam tradunt) εἰσβ. εἶμι m) apud scriptt. posteriorum temporum. Verba κ. πλουτ. δῆπου, quae et ipsa ad χρηστὸν pertinent, in parenthesis posita existimanda sunt. *Fisch.*

498. τοῦτον. Manus prima dederat in cod. Doru. τοῦτο, adiecta inter versus explicatione τὸ πρῶτον* absonam et metro contrariam lectionem alius deinde correxit. *Hemst.* καὶ τοῖς atqui, iam vero. Est enim h. l. illa particula et illatiua (colligit enim Chremylus aliquid ex antea dictis) et aduersatiua (nam oratio Chremyli aduersatur orationi Paupertatis). Sensus: nihil reperiri et excogitari vilo modo potest melius et hominibus vtilius eo, vt omnes fiant et sint boni et pii atque adeo diuites. Vtitur autem Chremylus interrogatione, eaque graui, quo magis ostendat, rem verissimam esse et certissimam. *Fisch.*

499. Οὐ τῆς ἑνὸς n) — Reuocauit ed. *Ald.* lectionem, in qua et sensus et numeri egregie procedunt; eandem retinent, quae fere nusquam ab illa deflectunt, ed. *Ph. Lunt.* et *B. Crat.* item *Farr.*, magnum addit momentum libri Vat. Vrb. fides. Portus, quem L. Bat. atque Amst. minor sequi solent, et Kuster. post Οὐτῆς part. εἰ subiecerunt, quam tamen Kust. esse delendam monuit o). Ve-

l) Eodem modo sensum exposuit etiam *Bergl.* add. *Girard.*

m) Cf. Eckard. Obss. p. 39.

n) Blepsidemus Paupertatis, quam interrogari a Chremylo pautuit, responsioni praeuertit. *Münt.*

o) *Bergl.* deleuit, et in *Ald.* *Iunt.* *Farr.* *Brub.* deesse, ipse etiam monuit. *Dücker.* autem ita interpungi iussit: Οὐτῆς ἑν.

rum in Fl. Ed. Ben. Iunt. et B. Gel. scriptura non parum diuersa prostat: Οὐδὲς ἂν ἐγὼ σοι τοῦτου μάρτυς. μὴ ταύτην γ' ἀνεγόντα p). Facinus agnosco *Fracini*, qui, quum in vetusto volumine eiusmodi lectionem offendisset, qualem exhibet cod. Doru. Οὐδὲς ἂν ἐγὼ σοι τοῦτο (vitiose pro τοῦτον) μάρτυς. μηδὲν ταύτην ἀνερ., legi metricae satis consultum putauit, si pro μηδὲν scriberet μὴ, neque, numeratis solum pedibus, animaduertit eo pacto se versus Aristophanei caesuram iugulasse. Potuisset commodius, si vlla quicquam mutandi foret necessitas, expulso σοι, Οὐδὲς ἂν ἐγὼ τοῦτου μάρτυς* μ. τ. γ' α. Hemst. Eius textum sequutus est *Gir.*, sed contra metri leges *Inu.* e duobus suis codd. dedit: Οὐδὲς. ἐγὼ σοι τ. μ.* μηδὲν τ. γ' α.

τούτου, nempe, nihil salutaris hominibus esse, quam vt omnes fiant boni, atque diuites. μάρτυς. Nam Chremylus loquitur, vt reus (480. ff.) qui testes producere debebat. ἀνεγόντα i. q. ἐπαγγ. v. Schol. et Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 123. f. q). *Fisch.*

500. f. ας r) — δικάζεται, vti nunc nobis hominibus vita est, h. e. ita viuere, vti nunc viuimus. μανία est *insania*, *vesania*, et quam ἔτι μᾶλλον (immo, vel potius) corrigat atque adeo augeat orationem, apparet, κακοδαίμονιαν h. l. non esse *miseriam*, vt *Frischl.* vertit, sed *furorem*, vt recte interpretatus est *Eergl. s)*. Sic κακοδαίμονον

[vt iam in Kust. ed. interpunctum] ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς. μὴ ταύτην γ' ἀνεγόντα. Non constare autem verbum monet, quum ante τούτου duo absolui pedes debeant. Quum autem lectionem vet. edd. iguoraret, coniecit scribendum esse: οὐδὲς (quod in alia esse notat *Gir.*) ἂν, ἐγὼ τοῦτου — vel οὐδὲς. ἐγὼ σοι τ. Prior coniectura ipsi magis probatur, quum repetitis part. ας non incongrua sit.

p) Eandem script. ex Flor. et Bas. affert Kust., sed γ' ante ἀνερ. omittit.

q) In loco simili Ron. 1038. occurrit verbum simplex: μὴ τοῦτου ἴσῃτα. *Bergl.* Scripturam μάρτυς, non μάρτυς, illustrat *Eckard.* p. 40.

r) Rarum hanc significationem part. ας (vt) dicit *Gir.*

s) Fortasse μανίας dicit *insaniam*, quae hominibus quandoque accidit e vitio corporis, κακοδαίμονιαν quae a malo genio homini infertur. *Gir.* [Ita superstitio illius aetatis etiam interpretationem vet. scripti. corrumpit.]

372. postponeretur verbo *μολαγγαλῶν* v. 366. γὰρ referri debet ad orationem Chremyli v. 408. *Fisch.* Hefych. *κακοδαίμονιαν, ἀτυχίαν*, et quae proinde opponitur *ευδαιμονίᾳ, felicitati*. Antiphon Or. XIV. p. 127. ἡλλαξατο μὲν γὰρ πολλῆς *ευδαιμονίας* πολλὴν *κακοδαίμονιαν*. Δαίμων nempe (de quo iam ad 396.) i. q. *τύχη, fortuna, fors*, inde *κακοδαίμων, βαρυνδαίμων, δυσδαίμων* de infornunato ac misero, et *κακοδαίμονιόν, βαρυνδαίμονιόν* pro, *infelicem esse ac miserum*. *Spanh.*

503. αὐτὰ intelligendum relinquit *χρήματα*, quod nomen abstrusum euolui debet ex praeced. *πλουτοῖσι*, de quo loquendi more alibi dicemus amplius. Sed quia per raro apud Comicos a neutrorum pluralium, etiam si duplex consona sequatur, produci solet, considerandum est, an praeferrī conueniat αὐτόν, cui facillime fulcrum ex eodem illo v. *πλουτοῖσι* supponas, *πλοῦτον*. *Hemst.* Coniectura inanis videtur, quia poeta alterum numerum et genus praetulisse censendus est, ne tot consonantes concurrerent, neue idem sonus o repeteretur t). Pronomina autem saepe ita ponuntur, vt referri debeant ad nomina, quae continentur, vel qua originem vel qua potestatem, in vno quodam eorum verborum quae praecedunt, v. ad Aesch. Socr. 2, 1. Ita Ioh. Euang. 8, 44. αὐτῷ intelli. *φρίδους* e voc. *φρίδης*. Gal. 2, 2. αὐτοῖς *ἐυλλίγειςθαι* (Med.) dicuntur qui sibi aliquid colligunt. *Fisch.* *ἀδίκως*. Infra 755. οὐκ ἐν δικαίῳ τὸν βίον πεκτημένοι. *Bergl.*

504. *πράττειν κακῶς* est 1. aduersa fortuna vti, miserrum esse, 2. *inopem, pauperem* esse, carere rebus ad vitam necessariis. Idem declaratur verbo *πεινῶν*, nam qui victu caret, esurit. cf. Luc. 1, 53. 6, 25. *μετὰ — σύμεισιν* *lecum, vt plurimum, versantur*. *Fisch.* In cunctis Edd. fuit *πεινῶσι*, primus Kusterus, vt versui labanti subueniret, recte dedit *πεινῶσιν* literam h. l. necessariam comprobat cod. Doru. *Hemst.* Sequuti sunt Br. et Inu.

505. f. [Vulg. scriptura fuit: Οὐκ οὖν εἶνα φημ', ἢ πάν-
σαι ταῦτ', ἣν βλάψῃ ποθ' ὁ Πλούτης, Ὅδ' οὐ, ἣν τιν' ἰὼν τοῖς αὐ-

t) Sermo magis respicit sententiam quam verba. *πλουτοῖσι* enim idem est ac si dixisset: *χρήματα συλλέγειν*. *Duck.* *οὐκ* pro *οὐτὴ* coniecit *Rickius*.

ἡρώσει ἀγὰρ' αὖ μείζω πορίσειεν.] Ordo est: Φημί αὖ. τι ἴδω
ἢ πᾶσι ταῦτα, ἢν τις ὁ Πλούτος ἰὼν πορίσ. αὖ μείζω ἀγὰρ
τοῖς ἀνθρώποις v). Demostli. c. Timocr. [p. 701. extr. T.
I. R.] αἱ κατορθώσεις ἐκείνοις, ἢν ἐπ' ἐμ' ἦλθεν, ὁδόν. Noster
Lyf. 834. ἰδ' ὁρῶν, ἢν περ ἐρχη, τὴν ὁδόν. In istis locis via
significat rationem et modum agendi. Bergl. Nullus in
utroque versu, quod iure quis miretur, edd. est dissenso,
ne codex quidem Doru. quidquam innovat, nisi quod ibi
pro ταῦτ' separatis vocalis inueniam τ' αὐτ'. Illud etiam
ut intelligatur, quo spectet πᾶσι, superscriptum: τοῦ ἐν-
τυχιδὸς τοὺς κακοῦς. Quum numeri pedesque modulate satis
decurrant, quid aliud ex Scholl. vno, qui versum κακώμα-
τρον, ἐν ἰσίοις δὲ ἄμετρον praedicat x), colligendum existi-
mes, quam vet. membranas, eas certe quas ille tractaue-
rat, inter se discordes multum ab hodierna lectione abis-
se? in qua ipsa adeo non explanate connectitur orationis
series, ut ab emendatione petendum esse remedium statue-
rit Bentleius, hunc in modum refingens: „Οὐκ οὖν εἶπαι
Φημί' (ἢ πᾶσι ταῦτ' ἢν βλ. π. ὁ Πλ.) 'Οδόν, ἢν τις' ἰὼν etc.
Non est igitur via alia, quam quis insistens maiora bo-
na mortalibus acquirit: quae quidem via finem his re-
bus statuet, siquidem Plutus visum receperit. Οὐκ οὖν ne-
gativum: οὐκ οὖν affirmativum.“ Quod ut minime diffiteor
ingeniose cogitatum, sic fraudi tamen mihi fore non spero,
si quid in mentem attentius rem contemplanti venerit,
aperiam. Haud aliter videtur hic Chremylus dicta conclu-
sisse, quam supra 498. fecerat, quod operam dandam esse
suadet, ut istis pari sententiae tenore praefens locus proxime
respondeat. Multum vero interest, primae versus par-
ticulae quis accentus imponatur: utrum οὐκ οὖν an οὐκ οὖν
effereendum sit, dubitarum fuisse, ex Schol. patet. Vulga-
tum si teneas, non video, quid aliud extrudi possit, quam:
Οὐκ οὖν — 'Οδόν ἢν τις ἰὼν, ubi nihil est immutatum, nisi
molliendae structurae gratia τῆς pro τῆς, quorsum, opinor,

v) Ita etiam Girard.: quaesita nobis est via, quae iniquam hanc
rerum distributionem corrigat et emendet, quam ingressus
Plutus, si videre illi dabitur, multo maiora hominibus afferet
bona, quam quae nunc sunt.

x) Scholiastes ille, qui ait κακώματρον hunc versum esse, videtur
ex eorum numero esse, quos perstringit Schol. alius in fine
notae. Duck.

tendant vnus et alter Schol.; nam vt *ἰὺν* ad Plutum referatur, me quidem iudice prorsus alienum est y). Ex his autem sensus orietur sere talis: igitur hanc esse solam aio, si visum tandem recuperet Plutus, quae vitae miserabilis aerumnas finiat, viam; quam quis ingressus hominibus bona maiora contulerit: in quibus, etiam si *μολὴν* acceperis vel maiora, quam quorum ante compotes erant, vel, quod durius, pro *μείζονα*, quiddam ita dissipatum animaduertimus ac male cohaerens, vt ab Arist. ingenio ligatissimo proficisci potuisse vix credibile videatur. Idcirco cur non experiamur, an paulo liberiore mutandi licentia et sensus Comico dignior obtineri possit et superioribus congruentior? Οὐκ οὖν *ἔτι μὲν φησὶ*, ἢ *παύσαι τὰν*, ἢ *ἴ βλάψῃ πᾶσι* ὁ Πλούτης, 'Οδὲν, ἥ τινι *ἰὺν* τῇ *τῆς ἀνδρ.* etc. *Equidem nullum hic, quae prauam humanae vitae perturbationem componat, aliam esse viam, quam si visum tandem recipiat Plutus; quamque aliquis ingressus commodis homines maioribus afficiat.* Trischorum librorum Οὐκ οὖν calculo Bentleii nititur: *παύσαι* scribendum duxi, vt cum *πορίσσει* melius quadraret; parum apud me valebit, qui vel sic *παύσαι* potuisse retineri contendet: non alia mihi causa fuit, cur separarem ἢ *ἴ*, i. e. ἢ *ἥ*, idque eo magis, quod intellectum *ἄλλῃ*, item *μολὴν*, talem medicinam paene flagitarent. Iam porro nihil est facilius, praesertim vbi subiungatur *ἀνδρώπειν*, quam *τῆς* conuerti in *τῶν*, quod, vt semel irrepsit, part. *τῆς*, ne metro noceret, loco cedere fuit coacta. Longe tamen abest, vt eam emendationem, qualicumque specie se commendat, pro vera venditare aulam. Sic enim suspicor, imo ferme exploratum habeo, aliam editionis Pluti primae, secundae aliam ac diuersam fuisse lectionem: vtramque Scholiastae veteres, prout quisque ad Plutum

y) Ita etiam Ducker. censuit. "Ait enim (verba Duck. sunt) Chremylus, vnam esse rationem finem faciendi his rebus, si Plutus visum recipiat. Iam vero Plutus ipse eam rationem inire non volebat, nec poterat, sed senes qui cum Penia ea de re litigant. In *ἔρῳ* autem subaudiendum *τῆς* (quam viam si quis ingressus fuerit) docent etiam Scholia meliora." Recte Duckerum vituperat *Abnt.* Nam Plutus visum recuperare volebat. Francog. interpres reddit: Je conclus donc que si Plutus peut voir un jour, il y a un moyen d'arrêter ces désordres. Et si cela est une fois, il en reviendra à tous les hommes un très grand bien.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

R

vel priorem vel alterum interpolatum commentarios adornabat, explicuerunt: postmodum et Scholia sunt commixta et utriusque Pluri lectio confusa peperit Edd. nostrarum corruptelam; quam si quis funditus se amoturum putet, nihil agat, nisi integriores veterum adnotationes alicunde fuerint erutae. *Hemst.* [qui ad Schol. de Scholl. lectt. egit.] IV. mei codd. exhibent οὐκ οὖν, non οὐκ οὖν: et v. seq. superscripta textus verbis ὁδ. ἤστ. ἰὼν glossa in C. μετὰ τοὺς ἤστ. ἰλθὼν ὁ Πλούτης, unde liquet, non aliter ista veteribus ac nobis intellecta esse. *Brunck.* Mihi omnia sana et integre esse videntur, modo legatur οὐκ οὖν et post ὁδὸν ponatur colli nota. Ordo est: igitur aio, puto, esse rationem, quae huic malo (nempe quod boni sunt inopes) mederi possit, scilicet hanc, si Plutus tandem receperit visum; quam qui adhibuerit, qui Pluto visum restituerit, is comparauerit hominibus, vitae hominum, maiora bona et commoda. Nam quia Plutus tantum bonos ditaturus erat, Chremylus recte sperare poterat, numerum bonorum posthac maiorem fore. *Fisch.* Ex Rau. libri scriptura, quam *Inu.* in ordinem recepit: οὐκ οὖν δ. φ., εἰ πάντως τ., ἢ βλέψας π. ὁ Πλ., 'Ὅδον ἤστ' ἰὼν, τ. ἂ. ἀγὰρ' ἂν μ. π., commodus sensus exculpi nequit, certe non is, quem *Inu.* intulit. πάντως videtur pro Inf. (loco Med. πάντως δαι) habuisse et subintellexisse ἔσθλομαι aut simile quid; sed quid tum fiet verbis εἶναι φημί; Vulgata certe quidem, etiam si ἰὼν ad Plutum referatur, multo meliorem et faciliorem fundit sensum. Fortassis ipsa perturbatio oratio ingenio Chremyli magis conuenit. *Hotibius* p. 16. coniecit: „Ὅν οὖν εἶναι φημί ἂν πάντων ταῦτ', ἢ βλέψῃ πρὸς ὁ Πλούτης, 'Ὅδον ἤστ' etc. h. e. Non igitur haec futura esse omnino arbitror, si videat aliquando Plutus, quam viam ingressus maioribus homines bonis sit affecturus. Πᾶσι, παντάπασιν, πάντως. v. Musgrau. ad Soph. Oed. T. 40. Prius ἂν forte absuerit Scholiastarum exemplaribus vel πᾶσι inuenerunt boni viri pro πᾶσιν: inde ἀμετρίως postulatio. Nam similitum quidem, qualia sunt ἂν et η, πᾶσι et πάνσι inter se commutatione nihil esse frequentius, quis nescit? At βλέπειν de Pluto non esse potest, nisi recuperare visum, nec facile πᾶσιν in tali oratione simpliciter erit omnino, et oratio non facilius decurrit, sententia autem tenuior est. Fortassis plus in toto loco difficultatis quaesitum est, quam vere inest.

507. f. Chremylus et Bleplidemus (δὸς περισβύτα) dicuntur πάντων ἀνθρώπων ἔσθλα ἀντικεισθῆναι οὐχ ὑγιαίνον h. e.

qui se omnium hominum facillime eo redigi passi sunt, vt insanirent, h. e. longe insanissimi, quia optimum et hominum rationibus vtilissimum id esse putant, quod iis perniciosissimum est. Vnde Paupertas, vt ostendat stultitiae senum magitudinem, vocat eos *ἐνδιαστῶτα τοῦ ληρῶν καὶ παραπῦλου*, h. e. *deliros*, sodales delipientiae et delirationis. Nam *ληρῶν* est *nugari, delirare*, maximeque de senibus dicitur (Zof. 4, 18, 4.), et *παραπῦλος* propr. valet *male, perperam ferire, cadere, in caedendo aberrare*; (nam *παρὰ* in multis verbis compositis valet, *male, perperam*, vt *παρὰβῆναι* *praeuaticari*, sulcos prauos neque rectos ducere, *παρὰγνώσκω* *male statuere*, Xen. Mem. 1, 1, 17. z)) deinde transferitur ad eos qui *desipiunt*, a Plat. Symp. 2. coniungitur cum *μυθώματι*. Add. Hef. h. v. a). Iam poeta τὸ ληρῶν et τὸ παραπῦλον facit quasi deas. Nam *ἐνδιαστῶτα* ductum est a voc. *διασας*, quo significatur *sodalitas*, *sodalitium*, *collegium eorum, qui coeunt, vt certum quemdam deum, Bacchum, Herculem, Apollinem, diebus stans et certis, colant, ei sacrificent, et peracto sacrificio vna epulentur b)*; sodales dicuntur ab Atticis *διαστῶται*, a reliquis Graecis *διαστῆται*. v. Harpocr. [p. 192. Blanc.] Moeris [p. 186. Pierf.] Salmas. Obsf. ad I. A. p. 146. Dalius dissert. ad Marm. ant. 9, 1. Albert. ad Hef. p. 1717. F. I. Fisch. *Θίναος* Graecis propr. coetus ad deorum cultum institutus. Ita Harpocr. h. v. Athenaeus VIII. p. 362. τοὺς μὲν οὖν διασῶτας ἀπὸ τοῦ θεοῦ προσηγόρευον καὶ γὰρ αὐτοὺς θεοὺς οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς φασιν. Hinc *διαστῶται* *φύχων sanctam reddit animum* Eurip. Bacch. 75. Bacchici vero coe-

z) De iis, qui fides male pulsant, primum dici putat Gir.

a) In Pac. 90. ὦ θεῶν' ἄναξ, ὃς παραπῦλος. Paullo post: τί μέτε; τί μέτεν οὐχ ὀνύχου; Aesch. Prometh. 1054. τί γὰρ ἄλλασται μὲ παραπῦλον; quid enim abest a delirio? Bergl. Ad haec duo loca, quae et ipse laudat, addit Spanh. e Lucian. Nectom. p. 342. ἄλλ' ἢ παραπῦλος. Cf. et Münt.

b) Similiter Vesp. 727. ὦ τοῖς διασῶταις ἡμῶν τοῖς ἀδελφοῖς ἐνδιαστῶται. *Θίναος* coetus s. chorus, plerumque sacrorum causa collectus, vinitate, Bacchi; Eurip. Bacch. 56. Bacchus dicit: *Θίναος* ἡμῶν γυναικῶν, v. 115. *Θέσπετος*, *θεὸς ὅπως διασῶται* v. 124. Hinc *διαστῶται* *foctus* talis; Ran. 329. *ἴαυγε* ἔλθι — *λέλως* ἔς *διαστῶται*. Bergl. Add. Böttiger. Archaeol. Mus. I. p. 91. ubi voc. *Θίναος* (de vociferantibus Cybeles et Bacchi sodalitibus usurpatum) a *θιναῖος* deriuatur.

tus f. dei illius sequaces *Διάσσοι* sunt potissimum appellati, ut Eurip. Bacch. 532. queritur Bacchantium chorus, quod Dirce a se repellat *επιπαρθόρου Διάσσοι* et in Theocrito Idyll. *Αρνὴ ἢ Βάκχαι* inscripto [Id. 26. v. 2.] *τρεῖς Διάσσοι ἐς ἔρος* etc. Virg. Ecl. V, 20. *thiasos inducere Baccho*, Aen. VIII, 580. attonitae Bacchi matres *Insultant thiasis*. Demosth. vbi de Dionysiis f. Bacchi apud Athen. festo agit, de Cor. p. 183. [c. 79. p. 509. ed. Harles. vbi v. Taylor.] *τοὺς πολλοὺς Διάσσοι ἄγαν*. Vnde *Διασῶται* et *συν-Διασῶται* vt h. l. appellati, e quibus coetus ille Bacchicus constaret, vt ap. Eurip. ab eodem bacchantium choro dicitur: *τὸν ἑμὸν — Διασῶται* etc. Tum in genere deinde de quouis sodalium coetu, vt Ran. 723. Vnde ap. Athen. l. l. *Διάσος* de *ἱράνῃ* f. coetu, qui pecunia collatitia ad epulas conueniebat: *καλεῖται δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ἱραὸς καὶ Διάσος καὶ συνιόντες ἱρανεῖς καὶ συνΔιασῶται*. Vt hoc addam *Διάσους* vocari ab Isaeo coetus in honorem Herculis institutos Or. VIII. p. 541. *καὶ εἰ τοὺς Διάσους τοῦ Ἡρακλῆους ἐκτίθεν εἰς ἡγάγον*. Quo respicit antiqua inscriptio Spon. Miscell. p. 343. ac Wheler. p. 54. eruditae peregrinationis socios, quae a Synodo Tyriorum, quorum tutelare numen erat Hercules, et in qua quum τῶν *Διασιτῶν* et *ἈρχιΔιασιτῶν*, tum nominatim *ἈρχιΔιασίτων*, qui foret illius Synodi praefes, fit mentio. Nempe *Διασίται* et *ἀρχιΔιασίται* Graecis dicti qui Atticis *Διασῶται*, vt hic apud Comicum, et *ἀρχιΔιασῶται*, vt docet Eumoeiris Mf. [Moeris l. l.] *Spanh.*

509. Cod. Doru. *οὐ φημ' ὅν γε λυσσελεῖν* quo pacto corripienda foret verbi *λυσσελεῖν* syllaba prima, quod non fieri memini, ne dicam, si dactylum in illam sedem intrudas, numerorum suauitati non parum decedere. *Hemst.* *οὐ φημι* est *nego*, v. Ind. Palaeph. V. *φημί. λυσσελεῖν* propr. est *soluere, pendere vectigalia*, deinde omniino, *prodesse, conducere*. *Fisch. c).*

510. Cod. Doru. *βλήψαι* et *διανέμει* *ἐτ' ἔσσον* sed *παι* prioribus literis euanidis inscripserat manus recentior: utrumque legitima versus mensura respuit: verum priscam probanque lectionem testatur adiecta interpretatio: *διανέμει* *πᾶσιν* vnde perspicue patet, quod in ipso contextu

e) In al. edd., praeter Br. et Iau., scribitur *εφφ.*

reperitur, flagitium esse librarii. In Ed. tamen *A.* et *Ph. Iunt.* διαιρέσει ex Fl. reliquae correctius. Omnes Edd. circumflectunt ἴσων, excepta Kusteriana, [etiam Br. et Inu.] cui accedit cod. Dorn. *Hemst.* διαιρέσει τ' ἴσων ἑαυτὸν legitur numeris pessimis. Legendum διαιρέσει τ' ἴσων αὐτὸν d). ἴσος Atticum, non ἴσος. Cf. 1133. Ran. 697. *Ilotib.* διαιρέσει ἴσων ἑαυτὸν de Pluto est, homines omnes aequè diuites reddere. Nam διαιρέσει dicitur, qui aliquid distribuit inter alios ita ut ipse nullam accipiat partem, sed διαιρέσει ponitur vel de pluribus, aliquid distribuere inter se, vel de singulis, aliquid distribuere aliis ita ut ipse partem accipias tuam. *Fisch.* Si omnes fiant diuites, ea res non conducet societati humanae. Euripides ex contrario dixit, si omnes sint pauperes, non posse consistere societatem humanam, in *Aeolo* ap. *Stob.* *Serm.* 121. [fr. VI. coll. fragmm. Eurip. Musgr.] Δοκεῖτ' ἂν οἰκὴν γὰρ, εἰ πῖναι ἄποιε λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίον ἄτερ; Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἰσθλῶ καὶ κακῶ. Ἄλλ' ἔτι τις σύγκρασις, ἔτι δ' ἔχει καλῶς. Ἄ μὴ γὰρ εἴη τῷ πτωχῷ, ὁ πλουσίος δίδωσ' αὐτῷ πλουτύνει οὐ κακῶμεθα, τοῖσιν πῖναι χρῶμενοι θηρώμεθα. Cur *θηρώμεθα* scripserim pro vulg. *τιμῶμεθα* e), vid. nott. ad *Thest.* 161. Apparet autem Euripidem φιλοσοφικώτερον formasse hoc axioma: bona et mala non possunt seorsum esse. Ita *Chrysippus* ap. *Gell.* N. A. 6. 1. Nihil est prorsus, inquit, imperitius, nihil insubidius illis, qui opinantur, bona esse potuisse, si non essent itidem mala. Hinc illud: ποιῶμεν τὰ κακὰ ἵνα ἴδωμεν τὰ ἀγαθὰ. Haec istorum opinio est. *Bergl.*

511. οὔτε τέχνην — σοφίαν. Notum est illud *Theocr.* Id. 21. ἂ πεινῶ, δίοφοντε, μόνον τὰς τέχνας ἐγγεῖρι. *Theophylactus Simoc.* argumentum epist. X. ex h. l. sumsit, unde pauca excerpam: λυσιτελῶς λιμῶνται χρυσοῦ τὸ ἀνδράπειον γένος, Σοφίσταρες* ἐνταῦθεν γὰρ καὶ τέχνας τῷ βίῳ εἰσάχθῃσαν καὶ πόλεις ὑπείσθῃσαν. μοχ: πάσης εὐκοσμίας ἐσθλῶς αὐτὸ ἐκίγειον διαίτημα, εἰ μὴ χρυσοῦ τοὺς ἀνδράπους ἀλλήλων ἐπιθνήεις ἐκτετῆντο* οὐ γὰρ αὖ πτωχὴς ἐκνυτίλλετο, οὐχ ἰδοί-

d) Ita iam, eadem de causa, quod *anapaestus* dactylo in vulg. male substituitur, emendauerat *Porson.* praef. ad IV. Trag. Eur. p. LIX. ed. sec. Lips.

e) *Musgrau.* legendum coniecit: θυνὲν α. γ. θηρώμεθα.

πορος ἀποκομένε, ὡς ἀρετὴν βαῦν οἱ γεωγῶντες ἐκείνην τοῖς.
Ex Polyido Euripidis [fr. 5. v. 3. Musgr.]: *πορία δὲ σοφίαν
ἔλαχε διὰ τὸ δύστηνός.* Vide Lucian. in Timone, vbi comi-
tem Paupertati dat Sapientiam. *Bergl.* Editionum est
nulla quae praeferat οὔτε σοφίαν· nemini conspectam fuisse
miror prauitatem versus claudicantis: quem iustis pedibus
instrui adiutore cod. Doru. f) in quo scribitur locus:
Οὔτε τέχνην ἂν τις τ. ἢ οὔτ' ἂν σοφίαν μελετήῃ· postremo
verbo additur interpretatio μάθη vel μάθοι, supra σοφίαν
notatum est συνίησις. Iam quorsum pertineat illa συνίη-
σις, perquam obsecrum videtur: auguror hoc scholion ab
exemplari fluxisse, vbi scriptum fuerat perinde atque in
vulg. Edd.: Οὔτε τέχνην ἂν τις q) τ. ἢ οὔτε σοφίαν μελε-
τήῃ· quamquam is versus sit immodulatus et caesura ca-
rens, pedes tamen metiri nequeas, nisi φων per synizesin in
vnam syllabam cogatur. *Hemst.* τέχνη pertinet ad artes
sellularias et sordidas maxime (513. l.) earumque cogni-
tionem et exercitationem, σοφία declarat earum scientiam,
et facultatem et doctrinam. μελετᾷν est h. l. curare, h. e.
addiscere, exercere. *Fisch.*

512. ἀμφὸν τούτων h) *artium scientia et tractatione*,
quae dicuntur ἀφαισθῆναι, quatenus a nemine neque dis-
cantur neque tractantur, et Dativus δμῶν spectat eo, quod
auctoribus Chremylo et Blepsidemo futura est artium con-
tentio. ἰδελέσει χαλκεύειν est i. q. χαλκεύσει. vid. 518.
Nam verba ἰδελέσει et βούλεσθαι saepe aliis verbis iungun-
tur sic, vt periphrasin faciant, nempe quum quis id, quod
Initiuntio alterius verbi indicatur, sponte neque inuitus
facere intelligitur i). v. Gataker. ad Antonin. 10, 8. p. 293.
add. v. 528. *Fisch.*

513. Χαλκεύς propr. quidem est *faber aetarius* (cf.
ad 163.), deinde quivis alius artifex, qui metalla confiat,

f) Edidit enim: οὔτε τέχνην ἂν τις ἀνδράντων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελε-
τήῃ — Ita etiam Bruck. dedit (quamquam eius codd. non
fuisse videntur) et Iou. (cuius cod. Borg., exhibens: οὔτε σο-
φίαν μελετᾷ ἢ ἂν eo ducere videtur.)

g) Illo pron. τις non reperi in edd. vulgg.

h) Perperam in ed. Fisch. expressum: ἀμφὸν γ' ὁμῶν —

i) Ergo tamen non est mera periphrasis.

tractat, atque inde aliquid fabricatur. Hes. l. v. In Hom. Od. 3, 432. coll. 435. *aurifex* vocatur χαλκίως, et LXX. 2. Parr. 24, 12. habent χαλκίωι σιδήρου καὶ χαλκοῦ. Vnde χαλκίωις potest accipi, vt verbum formae, *fabrum aera-rium esse*, sed etiam vt verbum generis, *fabrum ferra-rium, aurarium, argentarium esse*. πανηγυρίη naves fa-bricari, *fabrum naualem* (Gloss. vert.) esse. ῥάπτειν far-torem, *vestiarium, esse*, vnde acus dicitur ῥαψίς. τροχό-ποιον vehicula, *carpenta facere, fabrum vehicularium, carpentarium, carrucarium esse*. Fisch. Pro τροχόποιον in priore Pluto, quem intemeratum habuisse videtur Pol-lux, erat τροχόποιον, quod ille ex Arist. Pluto citat VII, 115. Brunch.

513. σκυτοτομέων coriarium esse. v. ad 162. πλανθού-γων lateres ducere et coquere, *laterarium esse*. Gloss. vet. V. Πλανθούργος. πλάνειν k) fulloniam artem exercere, v. ad 166. Fisch.

σκυτοτόμεων habent omnes Edd., nec varian; Mss. [etiam Rau. et Borg.] quamuis lectioni huic metrum aperte repu-gnet. Nam syllaba prima in σκύτος omnibusque inde de-riuantis et compositis, tum apud reliquos poetas l). tum apud Comicum nostrum semper longa est. Unus tamen vel alter, praeter hunc apud Nostrum occurrit locus, in quo prima huius voc. syllaba videtur esse brevis: sed quae mendo laborant, et leuissima correctione in integrum resti-tui possunt. Nam quod Pac. 1223. secundum priores Edd. in fine iambici versus legitur θύρακος σκύτος, a mala manu est pro θ. κύτος, vt ibi reposuimus, non solum sensus et metri gratia, sed etiam sequuti auctoritatem Mf. Vatic. Pal. In Vesp. 641. pro βλάπτει σκύτη, transpositis tantum verbis scribendum est, σκύτη βλάπτει: qua ratione et syl-la-ba prima v. σκύτη erit longa, et versus recte se habebit. Maiorem difficultatem habere videtur locus Au. 490., vbi

k) Propr. lausare, de vestiuentis, vt λούειν de corpore, νέμειν de manibus. Alant.

l) Fisch. attulit Theocr. II. 25, 142. vbi prior voc. σκύτος syl-laba brevis sit. Sed et ibi ex noun. edj. antt. Brunchius re-po-suit σκύλας, probentibus eam scripturam Toupio et Valcken., vti h. I. Kutteri emendationes comprobauit Wesseling. ad Diod. S. I. p. 189.

στυλοδίσαι legitur in versu anapaestico, in quo vox illa locum habere nequit, nisi primam habeat breuem. Sed et illi et huic loco eadem adhibenda est medicina, et hic quidem scribi debet στυλοδίσαι, illic στυλοδίσαι: ut me monuit Rich. Bentleius. Nam I. quod ad sensum attinet, στυλοδίσαι idem significat quod στυλοδίσαι, et στυλον aequae ac στυλος notat δέρμα, i. e. pellem vel corium. Hef. Στυλον, δέρμα, κύνιον. Eustath. ad Il. N. p. 952, 5. ed. Rom. Στυλον τὸ δέρμα λέγεται, ἀφ' οὗ ἵσται τὸ στυλοδίσαι. Hinc στυλοδίσαι vel στυλοδίσαι i. q. στυλοδίσαι. Photius Lex. inf. [p. 387. ed. Herm.]: στυλοδίσαι m), ὁ τὰ κύνια ἐργαζόμενος. Hesych. στυλοδίσαι (potius στυλοδίσαι vel στυλοδίσαι), ὁ τὰς βύσσας βυρσίον. Eustath. ad Od. M. p. 1710, 16. Ἐξ αὐτοῦ καὶ στυλοδίσαι καὶ στυλοδίσαι, ὁ τὰ δέρματα δίσαι, scribe δίσαι. Praeterea voc. στυλοδίσαι pro στυλοδίσαι usus est ipse Comicus noster Eccl. 420. ubi prima syllaba brevis est, quod emendationem ante dictam satis confirmat. Neque obstat, quod syllaba prima voc. στυλον saepe apud poetas producat, ut Eur. Phoen. 577. Cycl. 9. Electr. 7. et 897. Nam responderi potest, id ita se habere, quum στυλον spoliū notat, secus autem, quum corium vel pellem significat. Certe vox illa posteriore sensu corripitur in Fragm. Callim. n) ap. Suid. V. κτηνηρισμῶνας — τὸ δὲ στυλον ἀνδρὶ καλύπτει γιγνόμενον νεφροῦ καὶ βελίου ἔρυμα. Vel simpliciter etiam dici potest, syllabam primam voc. στυλον esse ancipitem, quod et in multis aliis vocabb. obtinere constat. Non mirum autem est, librariorum στυλοδίσαι mutasse in στυλοδίσαι, non solum propter soni et scripturae affinitatem, sed etiam quia vox στυλοδ. rarius occurrit quam στυλοδ., cuius generis voces librariorum notioribus saepe permutare constat. Kust. Auctoritati Bentl. Kusterique, rationibus optimis munitae, non inuitis cessi metro subleruendum ratus, ideoque magis, quod perquam incommode cadat στυλοδίσαι et στυλοδίσαι, eodem in versu, variata syllabae quantitate. Hic autem nemo mihi ob-

m) Albert. ad Hef. manu: στυλοδίσαι. — Est igitur στυλοδίσαι, monente Fisch., pellex, coria, subigere, subactarium esse, quod 167. dicebatur βυρσίον.

n) Fragm. Bentl. Cell. 142, 1. p. 498. T. I. Ern. ubi vulgo est στυλον, sed exquisitiorem formam στυλον probat etiam Valc. ad Call. Fragm. p. 298.

ducet illud Homeri vulgatissimum: "Ἀγε, Ἀγε. *Hemst.* συντάδυσιν est in A. B. In C, D (et quinto etiam cod., ferius collato) glossa genuinae vocis locum inuasit, *Βερεσσο-δεψιν*. Vera lectio est *συνταδυσιν*, quam ex Bentl. Kusterique sententia iam reposuerat Hemst. In *συνταδ* priua longa est, in *σύνταδ* brevis. Conc. 432. et 420. v. not. ad Thesm. 56. *Brunch.*

515. ἀρίττοις ῥήξαι. Herodotus in Euterpe [L. 2. c. 14]: οὗτε ἀρίττοι ἀναλόμενοι αὐλακας ἔχουσι πόντους. *Bergk.* Δάκιδον γῆς solum terrae per periphr. dicitur pro γῆ, et δ. γ. ἀρίττοις ῥήξαι est, sciudere, prosciudere terram aratris. καρπὸν Διὸς (Cereris, v. Hef. V. Διὸς) θερίσαςθαι ο) segetem metere. Difert enim Actiuum θερίξαι (pro quo Attici dicunt ἀμαξν, v. Moeris h. v.) a Med. θερίξαςθαι sic, ut hoc sit, suas segetes, illud alienas, metere. Sensus est: nemo colet agrum; agricultura iacebit. Forma loquendi est paullo remotior ab oratione comica p). v. Schol. vet. *Fisch.*

516. ῥ — merito ex edd. vett. reuocauit Kuster., quum Portus dedisset ῥ, eaque lectio reperitur non solum in Lugd. et Amst., sed in ipso etiam cod. Doru. vbi tamen alia manus v. adpinxit. *Hemst.* Ἀργὸς (deses, otiosus) opponitur ἐργάτῃ, ut ἐργάζεσθαι verbo ἀργεῖν. v. Xen. Mem. I, 2, 57. τούτων πάντων, artes ante commemoratas. Verba ῥ — ἀμολούσας omitti poterant, saluo sensu, et vero debebant e legibus structurae orationis. Nam verba v. 512. ἀμφοῖν — αὖθεν. continent eandem sententiam et constituunt primam periodi partem. Vnde fuerunt, auctore Schol., qui verba ῥ ἐξῆ κ. τ. λ. seiungerent a superioribus et ante ῥ intelligerent σκοπεῖτε. At fieri solet in sermone quotidiano, ut in fine orationis repetatur eius initium verbis aliis iisque fere magis perspicuis, post longas maxime interpositiones. v. Plat. Apol. 16. init. Xen. Cyrop. I, 1, 3. Herodot. I, 101. Suet. Tib. 18. vbi verba tunc praeter

o) Pro *ἐργάζεσθαι* simpliciter. Vocat segetem factum Cerevis, quia Ceres agriculturam docuit. Ouid. [Met. V, 341. ff.] Prima Ceres etc. Appellari videtur Διὸς, καὶ τὸ δῖον, quod est εἶδος, quia frumentum inuenit. *Girard.*

p) Videtur Noster Tragici quemdam locum ante oculos habuisse.

communicavit Ernestio suspecta erant, sine causa q). *Fisch.*

517. f. λέγειν λαρεῖς. Atticum, pro λαρεῖς solum. *Gir.* v. *Greg.* Cor. de Dial. p. 5. f. et supra ad v. 10. ἀέλιος, *nugaris; nugae!* qua voce utuntur ii, qui ostendunt, alterum ea dicere, quorum non sit habenda ratio, vana, futilia. καταλέγειν est recensere, enumerare r). μοχθήσουσιν θ) laborabunt, facient: μοχθήειν vt ποιεῖν ponitur de iis, qui graues labores perferunt. vid. 525. *Fisch.* πᾶν ἔχει unde, a quo, accipies?

519. ἀνθρώπου ἀργυρίου δῆπον. Qui nempe serui dicti inde ab Atticis ἀργυροῦντοι, item μίσθτοι recens emti, vt *Eqq.* 2. Nullos vero olim ἀργυρομήτους f. pecunia emtos seruos fuisse apud Graecos, tradidisse Timaeum refert Athenaeus VI. p. 264., sed quod a Polybio refutari tradit p. 272. Quamquam non de quibusuis seruis in genere, nec proinde bello captis, sed de ἀργυρομήτοις f. pecunia emtis, egerat in adductis Timaei verbis Athenaeus. Idem vero p. 267. aliorum auctorum loca adduxerat, qui in genere nullum seruorum usum fuisse olim apud Graecos testabantur). *Spanh.* ἀργύριον est pecunia, numi, vid. ad 131. et de ἀνίστασθαι ad v. 7. πρῶτον absolute positum est, vt non sequatur εἴτε, vt πρῶτον ἀπάντα 522. id quod fere fit in sermonibus quotidianis, vt oratio ab vna re transeat ad aliam prius, quam attulerit omnia ad illam rem pertinentia, et vt ordinis particulas reliquas omittat. *Fisch.* Pro τίς πρῶτον πωλήσει v); nam, vt quandoque vendantur serui, compellit inopia, cui tum nullus erit locus: *Gir.*

q) Tuitus ea etiam est F. A. Wolfius.

r) ἔπει. ἔπει A. et B. *Crat.* ἔπει sola B. *Gel. Hemst.*

θ) Ita pro μοχθήσουσιν vt olim legebatur, metri causa scribendum esse docuit *Duck.* receperunt recentt. Edd. praecedente *Hemst.* Cod. Doru. μοχθήσειν, adscripto νόμισμα, quam lectionem refutat metrum, obseruante *Hemst.*

t) At vid. I. F. *Reitemaieri* liber: Geschichte und Zustand der Sklaverey und Leibeigenschaft in Griechenland, Berl. 1789. p. 26. f.

v) Atticum hanc periphrasin verbi per participium et v. ὅσον factam illustrat *Beckard.* Obss. p. 40. f.

520. Pro *ἔχρη* cod. Doru. *ἔχρη*. Hemst. *καρδαίνει βου-
λόμηνος* est *quæstus*, *lucri*, *cupidus*. *ἔμπορος* est propr.
Lat. *mercator*, is, qui mare traiecit, et e terris alienis pe-
tit merces, quas vendat in suis. Hor. I. Od. 1, 15. 17.
Fisch.

521. Adūcitur hic versus in Schol. ad Eurip. Phoen.
1416. τὸ Θεσσαλὸν εἰσέγγυον σόφισμα, vt fallax et infidum
Thessalorum x) genus inde inter alia comprobetur. Quo
respexit etiam Athenæus I. p. 11., quum tamen iidem a
Simonide agrestiores aut magis imperiti dicantur, quam vt
eos velit decipere: iuxta Plut. de aud. poet. p. 15. y).
Verum hic non agitur de *infidis* aut *agrestibus Theffalis*,
aut vero de eorum *petulantia* et *luxuria*, quam de iis tan-
git Plato in Critia p. 53. T. I. neque vno loco Athenæus
VI. p. 460. XII. p. 527. sed de iis velut *insignibus pla-
giariis ac mancipiorum venditoribus* s. *ἀνδραποδισταῖς*,
quam in rem huius Comici locum tangit ad II. B. p. 331.
Eustathius. *Ἰπταῖοι* vero dicti, quod ex Athen. VI. p. 265.
et aliunde constat, apud Theffalos *serui*, de quibus Vesp.
1261. Μόνοι μόνον τοῖς Περσέσις ἐπὶ τῶν Θετταλῶν. Ne-
que vero e Theffalia adeo ab his mercatoribus Theffalis di-
venditis Atheniensibus seruos licet statuere, quam e Ca-
ria, Lydia, Phrygia, vicinisque Thracibus z). vnde Athe-
nas olim vulgo adducti serui ἀργυράηται s. ἀνδραποδαί, et
quorum propolas ἀνδραποδισαῖς hoc et seq. versu vocat Co-
micus. Et de *Caribus* quidem id dicitur Au. 767. de
Phrygibus ab Hermippo Comico Athen. III. p. 108. Ipsi
vero *Theffali* a libertate, qua iidem prae aliis vicinis gen-
tibus gauderent, olim commendati. Quam in rem exstat
insignis ap. Eurip. locus Alcest. 675. ff. a) vbi a Phere
dicitur:

x) Theffali omnino feruntur fuisse *leues*, *perfidii* et *fraudenti*.
v. Plat. Criton. 15, 11. et Kuhn. ad Polluc. 7, 112. p. 768.
Fisch.

y) Cap. 1. p. 4. ed. Krebs. vbi cf. Krebs. not. p. 110.

z) Cf. C. G. Heynii Comm. e quibus terris mancipia in Grae-
corum et Romanorum fora aduerta fuerint, Opuscul. Acad.
III. p. 120. ff., quamquam ibi magis de seriore aetate agitur.

a) Ad quem locum cfr. est G. A. Wagner (in ed. Alcestidis
Eurip. 1800. 8.) p. 150. f.

Ἦ παῖ, τίς ἀνχέει; πότῃρα Λυδὸν ἢ Φρύγα,
 Κκοῖς ἱλαύνων ἀργυρώμετον εἶδιν;
 Οὐκ ὁλοθα Θεσσαλὸν μὲ κῆπὸ Θεσσαλῶ
 Πατρὸς γηγῶτα γηγῆς ἱλευθέρου.

A Barbaris in genere ad Graecos delata fuisse primum ἀνδρόποδα tangit in Midiana Demosthenes p. 331. Galenus vero de medendi methodo lib. I.: Ἰταὶ καὶ Τίβριοι καὶ Φρύγες καὶ Θρᾷκες ἀργυρώνονται. Hinc *Thracēs* quod attinet, Θρᾷττα s. *Threiffa* pro ancilla Thesm. 300. immo prout alias non *Theffoli* quidem, sed *Thracēs* ab Herode Atheniensi redimere seruos dicuntur Antiphont. Or. XIV. p. 98. Ὁ δὲ Ἡρόδης ἀνδρόποδα Θρηξίν ἀνδράποισι ἀπολύσας dein: καὶ οἱ Θρᾷκες οἱ λυσιμένοι. In genere vero e Ponticis regionibus magnum seruorum numerum Graecis subministratum refert Polybius IV, 38. Athenas certe inuectam esse quotannis ingentem seruorum ἀργυρώμετων e dictis illis regionibus multitudinem, inde liquet, quod in ea vrbe quadraginta seruorum myriadas a Demetrio Phalereo recensitas refert Athen. VI. p. 272., qui nempe, vt de iis paullo post, vinctis pedibus in metallorum fodinis exercebantur. Spanh.

παρὰ πλείων. Sine variatione seruant scripti vulgati- que typis libri, quibus accedit Schol. Eur. Phoen. l. l. Invidiose dictum existima, quasi Theffalia plena eiusmodi hominum b), qui Athenis, si deprehensi forent, morte plecebantur c). Auctor epist. crit. de Not. Benth. in Phaedrum d) p. 78. emendatione certissima reponendum censet παρ' ἀπίων* „ἀπίστας, inquit, nomine infames fuisse Theffalos docet Scholiastes, quod Eruditi tamen non animaduertunt, quia non dicitur in Scholio ad haec verba παρὰ πλείων, sed in eo quod proxime praecedit.“ Non equidem diffiteor, iam diu ante, quam haec legissem, in eandem me coniecturam incidisse, Scholiastae verbis inductum, a quo sane probabile videbatur in exemplari suo

b) Plagiariis referta quondam Theffalia erat. v. Eustath. ad Il. 4. p. 692, 26. Rom. *Fisch.* Add. *Gir.* h. l.

c) v. Xenoph. Apol. 25. *Fisch.*

d) Epistola critica ad eruditissimum Virum H. B. S. E. I. in qua omnes doctiff. Bentlei in Phaedrum Notae atque Emendationes expenduntur. Lond. 1726. 4.

Pluti prioris an secundi iuuentam fuisse lectionem istam; aures tamen offendeat ingratus syllabarum in exitu similitum casus, et a concinnitate, quae in Comici nostri numeris enitere solet, valde abhorrens. Quare propius etiam ad scripturam vulgarem conabar: παρ' ἀπλῆς αἰσχροποδισῶν, quod quidem epitheton non vengeor, ne quis apte Thessalis conuenire neget, praesertim αἰσχροποδιστῆς e), qui vitam lucris postponēbant. Nunc tamen in ea sum sententia, nihil absurdi nos esse facturos, si receptae lectioni adhaereamus. *Hemst.*

αἰσχροποδιστῆς hic dicuntur *plagiarii*, siue, qui homines liberos fraude in seruitutem redactos exteris pro seruis vendunt, quo nomine olim Thessali infames habebantur. V. Suid. V. Ἀνδροποδίζω et Eustath. ad Il. B. p. 331. qui ad locum hunc Comici respexerunt. Cf. etiam Vales. ad Harpocr. V. Ἀνδροποδιστής f). *Kust.* Sunt vel ii, qui homines liberos rapiunt eosque vendunt pro seruis, vel seruos, quos aliis vendant. Ipsum *plagii* crimen dicitur αἰσχροποδισίς. *Fisch.*

522. Tres negationes exstare in hoc versu monuit iam vis doctus g). Duas videas Nub. 73. ἀλλ' οὐκ ἐνείκετο τοῖς ἑμοῖς οὐδὲν λόγῳ. *Spanh.* δῆλον, ut opinor, scilicet, referri debet ad verba οὐδ' ἔστι. κατὰ —, λήγῃς si Plutus omnino omnes reddiderit aequē diuites. *Fisch.* λόγον Eckard. Obss. ex Arist. Plut. p. 42. explicat modum, *rationem*; immo est: *ex iis quae tu dixisti.*

524. αἰσχροποδιστῆς h) περὶ τῆς ψυχῆς cum vitae, capitis, periculo. Nam ψυχὴ est vita (vt in multis locis N. T. ad

e) Notio verborum ἔστιν et ἔλαττι iam continetur notione voc. αἰσχροποδιστῆς, ita vt sint frigida epitheta, quod in voc. αἰσχρῶν non cadit. *Fisch.*

f) Vocabulum ductum ἀπὸ τοῦ ἔλκειν ἀποδιδόσθαι, ἀνδρόποδον eundem dicitur ὡς ἐστὶν ἀνδρόπῳ, quod, quemadmodum pes corpori subiicitur, ita et seruus domino. *Gir.* Vanum esse postterius facile patet.

g) *Girardus*, qui pro duabus positas existimat. *Fisch.* vertit: *At nec erit primo ullus omnino plagiarius.* Proprie est: at primum omnium non erit ullus, qui lucri causa seruos adducat, ne plagiarius quidem.

h) Cod. Rau. lectio αἰσχροποδιστῆς satis refutatur eo, quod αἰσχροποδιστῆς αἰσχροποδιστῆς cohaeret.

modum Hebr. *Nephefch*) v. Markland. ad *Lyl.* p. 546. i). τοῦτο referendum est ad v. ἀνδραποδίζεσθαι, quod latet in verbis οὐδ' ἔστι ἀνδραπ. 522. Caeterum ex his verbis Paupertatis intelligitur, etiam in aliis ciuitatibus plagiariorum multatos esse morte, si quidem deprehenti essent. *Fisch.*

525. ἀροῦν est verbum Atticum, Moeride et Tho. Mag. auctoribus, pro quo Graeci reliqui dicunt ἀροτρεῖν (*arare*). Et σκάπτειν fodere (*Luc. 16, 3.*) ei adiungitur, vt Terent. Heaut. I, 1, 17. *in fundo — fodere aut arare.* Quum autem haec sint verba formarum, μοχθεῖν verbum generis (id quod manifestum est ex voc. τὰλλα, vid. 518. coll. 513. ff.) nemo non videt μοχθεῖν respondere, vt ποιεῖν (vid. v. 254.) verbo laborare (*Ter. Heaut. I, 1, 86.*), opus rusticum iacere, atque errare Arnaldum Animaduu. p. 19., qui praecipit, πόνον esse laborem manuum, μέχθιν laborem aerumnosum. *Fisch.*

526. Τρίβειν βίοντιν καλὸν ὀδυνηρότερον est, vitam agere multo miseriorem et aerumnosiorem. τρίβειν ponitur sic vel de iis, qui vitam trahunt in laboribus et aerumnis, vel de iis, qui vitam perdunt studio rerum leuium et vanarum. *Fisch.* Sophocl. Electr. [602.] τλήμων Ὀρέτης δουτὶ χῆ τρίβει βίον. Nost. Pac. 589. ὁπόσοι γεωργικὸν βίον τρίβου-
μεν. V. nott. ad v. 924. *Bergl.* τοῦ νῦν. Münt. supplet κνιροῦ, sed potest facilius βίοντιν repeti.

Ἐς κεφαλὴν σοι. Subintellige τρέπειτο. Sic Acharn. 833. εἰς τὴν κεφαλὴν τρέπειτ' ἑμοί. Et Nub. 40. Ἐς τὴν κεφαλὴν ἀπαιτᾷ τὴν σὴν τρέψεται k). Erat autem haec formula inter veteres admodum frequens quum significare volebant, se malum aliquod omen vel signum oblatum respicere et abominari. Existimabant enim se minas ominis aliquis effugere posse, si malum, quod ostendebatur, in capita inimicorum, quae sunt verba Senecae in Consol. ad Marciam [c. 9. §. 3], aut ipsius intempestiui monitoris (vt hic) abire iuberent l). *Kust.* Quia male ominabatur

i) Copiosius hunc voc. φυχὴ significatum illustrauit Eckard. p. 42. f.

k) Add. Muret. Var. Lect. XII, 4. Elsner. ad Act. App. 18, 6. et Eckard. Obfl. p. 44.

l) Prouerbiū olim fuisse apud rusticos, quo imprecabantur, vt

Paupertas, optat senex, vt in caput illius id omen conuer-
tatur. * Sic Pac. 1063. *ἐς κεφαλὴν σοι* sc. *τρέπεται*. Videtur
autem haec formula petita ex Aegyptiorum sacris, qui
boum, quos immolassent, capita praecedentes, illis mala
imprecabantur, deinde vendebant alienigenis vel in Ni-
lum abiiciebant, teste Herodoto in Euterpe [II. c. 39.];
formula autem imprecationis erat haec: *εἴ τι μᾶλλον ἢ σφί-
σι τοῖσι θύουσι, ἢ Αἰγύπτῳ τῇ συναπὴν κακὸν γενέσθαι, ἐς κε-
φαλὴν ταύτην τρέπεται*. Vsurpatur etiam haec formula
citra imprecationem, vt Nab. 40. Phalaris Epist. 100. [128.
ed. Lennep.] *οὐκ ἐν λόγοις βουλευόμεθα μόνον, ἀλλ' ἐν ἔργοις
δυσχεόμεθα, ἅπερ εἰς ἡμᾶς ὠφέλῃς ἐξαμερτάνειν, εἰς κεφαλὴν
σοὶ τε καὶ τῷ σὺ γίνεαι τρέψαι*. Imprecationis formulam
Virg. ita effert: Di capiti ipsius generique referuent, Aen.
VIII. [484.] item: Quod Di prius omen in ipsum Con-
vertant — Aen. II. [191.] *Bergl.* Terentius Hec. 3, 1,
54. ita dixit: *Capiti illorum!* Cic. ad Diu. 8. ep. Coel.
1, 9. Tibull. 1, 2, 12. vbi vid. Bruklutius. *Fisch.*

527. *ἤξεις poteris*, quam vim hoc verbum habet, quo-
ties ei adiuncti sunt Infinitiui aliorum verborum, vt Lat.
habere m). *κλίνῃ* est lectus, super quo ita quiescimus, vt
reclines cubemus. Nam *καταδαρδάνειν* propr. est, *obdor-
miscere*, dormire; certe Plat. Phaed. 16. *τὸ καθεύδειν*
dicitur nasci e *τῷ καταδαρδάνειν* deinde *dormire*, *κοιμη-
θῆναι*, Hef. Nam quod Schol. et ex eo Suidas praecipunt,
καταδαρδάνειν propr. esse *τὸ ἐν δέσμασι κοιμηθῆναι*, valde ve-
reor, vt auctoritate scriptorum vet. confirmari possit. Sin-
gularem *κλίνῃ* sequitur verbum plurale *τσονται*, quia Sin-
gularis ille quasi collectius est n). *Fisch.*

528. *Οὔτε τάπησον* recte Mf. Arundell. [et Doru.] et
ed. Ald. [etiam Fl. Ph. Iunt., B. Crat. Kust. Bergl.

malum in auctorem, mali recideret, ex Platone intelligi po-
test: *εἰ μὲν, inquit, ἀγχιώτερον ἢ εἰσεῖν, εἴπαν ἦν, εὐδ' εἰς κεφα-
λὴν. Gir.*

m) Vid. ad h. l. *Eckard.* p. 44. f. Locum e Xen. Cyrop. I. V.
addit Münt.

n) Itaque vana est Reiskii coniectura: *κλίνῃς* (h. e. *κλίναν*), etq̃
non improbata Münstero.

Hemstl.] At Edd. Flor. Bas. et Geneu. οὐτ' ἐν τάπησιν ο); inuito metro, quod particulam ἐν (ex praecedentibus intellegendam) respuit. Si vero τὸ ἐν retinere velis, pro τάπησιν rescribendum erit δάπισιν p), prout h. l. legit Suid. V. Δάπισος. Significat autem δάπισ i. q. τάπησι, eaque voce vñs est Comicus Vesp. 674., vbi Schol. obiter monet, quaedam exemplaria Arist. in h. l. pro τάπησιν olim habuisse δάπισιν, quod lectionem Suidae confirmat. *Kusler.* Bruckius et Inu., quamquam illius codd. non fauent, huius duo codd. quid habeant, non monitum est, ediderunt οὐτ' ἐν δάπισιν. Forma haec, monente Br., etiam Conc. 840. occurrit.

Ex h. l. *tapetibus* seu stragulis textilibus et picti operis vñs eo tempore Athenienses licet colligere q); adeo ut non Persarum solum ille vel Barbarorum luxus fuerit, ut ab Argiuorum rege, Agamemnone, Aesch. Agam. 391. aut ab Agathocle Cyziceno Athen. XII. p. 515. et alibi traditur. Eum vero iam apud Graecos, et apud Athenienses quidem inductum e Platone tum philosopho, ex eius nempe Politico, tum e Comico refert alibi II. p. 118. [T. I. p. 183. Schweigh. vbi v. Schweighäuser. T. I. p. 335. Anim.] idem Athenaeus, additque: ἡμᾶς δ' ἡ τῶν ποιμένων ὕψη, μάλιστα ἐντίχων περὶ αὐτὰ γεομένων Ἀκασῶ καὶ Ἐλικῶνος, τῶν Κυπρίων. ὕψανται δ' ἦσαν ἐνδοξοί — Ita ἀλιπερφόροις τάπησι *marina purpura tinctis tapetibus* ap. Anacr. Od. XI. r) et quales fuisse Milesios vel Sardanios e Theocrito Id. XV. s) et Athenaeo haud vno loco liquet. Τάπησι vero non solum, sed cum τάπιδες, ut Athen. XIV. p. 515. [T. IV. p. 414, I. Schweigh.] tum δάπιδες, praeter adductum e Vesp. locum, Conc. 835. (δάπιδων et δάπιδος Nicand. Ther. 323.) sunt iidem dicti. *Spanh.* τάπησι fuit *stragulum textile* (sequitur enim τίς ὑφαίνειν h. e. *texe-*

o) Etiam quinque codd. Brunck. exhibent, οὐτ' ἐν τάπησιν.

p) Etiam *Hemstl.* praefert scripturam οὐτ' ἐν δάπισιν, Thomas Mag. tamen V. Τάπησι praetulit scripturam τάπησι.

q) Cf. I. F. Reitemeier Gesch. des Luxus der Athenienser (Gött. 1782. 8.) p. 93. f.

r) Od. VIII, 2. ad q. I. cfr. Fischer.

s) V. 125. vbi vid. Valcken. in Comm. ad Adon. p. 406.

re 1), ἰθαλήσει) ex altera parte villosum, quod a Latt. et *tapetum* dicitur, et *tapete* et *tapex*, quum ἀμφιτάπηι sit stragulum textile, ex utraque parte villosum. v. Ammon. [p. 133. ed. Valck.] et Tho. Mag. [p. 833. Bern.] 6). Vtebantur etiam tonsis, neque villosis stragulis, iisque fere pictis vel acu vel pectine: quae dicuntur φίλαι ποικίλαι, etiam βαβυλωνικαί, et φίλαι πολύμοιροι, v. Proluss. de versf. Gr. Litt. Hebr. magistris (L. 1772.) p. 88. Incubuisse autem veteres tapetibus, e multis scriptt. vett. utriusque linguae locis manifestum est. v. Virg. Aen. 9, 325. f. et ibi intpp.

χρυσίου ἔντοι. Quaedam Edd. male: χρυσίου γ' ἔντοι. Metrum enim particulam expletivam γ' hic non patitur, quae proinde recte deest in Mf. Vatic. Vrb. x). Kust. Fl. et quae vestigijs eius insistant edd. χρ. γ' ἔ. Merito γ' expunxit Kust. duces sequutus cod. Vat. et A. quibus adiungo cod. Doru. Fl. Ph. Iunt. B. Crat. et Farr. Hemsl.

529. μύροις. Quod in cunctis edd. aberat, recte versui fulciendo, adfixit Kusterus: consentiunt Suidas in Στανκτῶις et cod. Doru. y). Hemsl. Στανκτὴ oleum f. vnguentum, myrrha, στανκτὸν vero quoduis oleum f. vnguentum liquidum. στανκτὴ γάρ, ut ait Theophrast. de odorib. p. 446. καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν σάξιν. Omnia vero μύρα fuisse compolita, idem tradit p. 446. vnde etiam μύροις μύρῃς hic legitur, ut Conc. 1109. μεμύρισμαι τὴν κεφαλὴν μύρῳμασι. Vnde Plinius l. 13. c. 1. iuuitque luxuria ea omnia miscere et e cunctis vnum odorem facere: Ita reperta sunt vnguenta. Adde quod μύρα vnguenta, quasi μύρῃς dicta tradit Athenaeus XV. p. 688. quomodo myrrhā f. σμύρνα ab Atticis dicatur, ab Hebr. autem voc. נחש de-

2) ὀφθαλμῶν non solum est texere, sed etiam certinasse, et quaecumque quomodocumque artem iuvant texturam, facere. Cir.

3) Lecti tapetibus sternuntur vel ad ornatum lecti et domus, vel ad frigus arcendum. Frigori depellendo aptiores erant ἀμφιτάπητες f. ἀμφιμαλλῶ. Cir.

4) Licentia, quae maxime in Aristoph. anapaestico conspicitur, est ea, quae vocalis longa vel diphthongus ante vocalem corrigitur, ut χρυσίου ἔντοι. Porson. praef. ad Eurip. p. LXXIII.

5) Ostendit etiam Duck., legendum esse μύροις.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

S

ducendum vidit ibi Casaubonus. *Spanh.* Archestratus ap. Athen. l. III. [p. 101. Caf. T. I. p. 394. Schweigh.] καὶ σακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θοράσσειν. Hefych. Στακτήρ διήλισμην, *percolatum*. Glossae: *σακτὴ, Gutta*. Bergl. μύρα sunt vnguenta, quae fiunt ex oleis variis et odoribus, atque constant succo (oleis) et corpore (odoribus). v. Plin. H. N. 13, 1. qui est locus de vnguentis classicus. Μύρα σακτὴ esse arbitror *vnguenta stillaticia* f. *stillatiua*, h. e. liquida, quae constant tantum succo, atque *fundantur*, quae opponantur *vnguensis spissis*, quae constant succo et corpore, ideoque *linantur*. μύριον 2) igitur est i. q. ἀλείφειν, *ungere, delibare*, v. Marc. 14, 8. coll. v. 3. quum χρίειν fit *linere*. Ex h. l. patet, Athenis sponfos consuevisse, die nuptiali, corpus h. e. caput et collum, supercilia et capillos, vnguentis liquidis perfricare; qua de re nihil habet Eschenbachius de Vnctionibus Gentilium, p. 466. f. *Fisch*.

νύμφη dicitur a Γνρ. ferr. vel *noua nupta*, sponsa, vt h. l. cf. Hef., vel *uxor*, vt Eurip. Phoen. 138. Sed in N. T. legitur etiam de *nuru*. v. ad Matth. 10, 35. Et νύμφη ἀγαθὴ, non ὄνη, est, sponsam, nouam nuptam, domum ducere. v. Kuster. V. Med. 1, 28. et Intpp. Tho. M. p. 6. f. At apud Diod. S. 18, 23. tamen legitur ἡ τὴν Νίκαιαν, vbi v. Wesseling. p. 276. *Fisch*. Vnguenta a) pretiosa, sicut floridas, de quibus mox, et variegatas vestes, in nuptiis olim ac solemoni sponсар domum deductarum pompa, vt apud alias gentes, sic apud Graecos etiam et Atheni. obtinuisse, hinc etiam discimus. Ita e receptis illis apud gentes moribus, Christi sponsae non solum vnguentis delibatae fragrans odor a sponso commendatur ab initio Cantici Cant. καὶ ὅσμη μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα sed similiter 4, 10. καὶ ὅσμη ἱματίων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα. Ita vinctas, et oleo quidem e myrrha, vt h. l., Regum Persarum sponfas, antequam ad eos deducerentur, notum ex historia Esther. 1, 12. et 13. prout a Ruth etiam factum 3, 3. antequam prodiret ea-

2) Formam dicendi μύριον μύριον similibus illustravit Eckard. p. 45. f.

a) De variis vnguentorum generibus, et vsu (quem Solon execratus fuerit, Spartani repudiauissent) nonnulla, sed aliena ab h. l. adfert Gir.

dem ad viri conspectum, qui eam uxorem duceret. Ad quem morem, quod viderunt alii, respexit Ezechiel 16, 9. vbi inter alia, quibus ecclesiam Israelitarum, velut dilectam sponfam suam a se exornatam tradit, oleo quoque a se unctam memorat. Neque vero sponfam solum, sed omnes etiam eius paranymp hos unguentis, pro recepto ceteroquin in solemnibus quibuscunque pompis vel conuiujs apud veteres more delibutos aliunde sat constat. Ita unguentatus maritus dicitur Catull. Epithal. Iuliae et Manlii LXI, 142. et circa initium eiusdem carminis [v. 6. 7.] ad Hymenaeum: *cinge tempora floribus suaueolentis amaraci*. Adde, quod in genere apud Athenienses summo in pretio habita olim fuisse unguenta, et quod iis perfusi continuo fuerint, ab Athen. traditur XV. p. 691. Spanh. Recte singularem *νύμφη* cum verbo plurali iungi ostendit Porson. in Add. ad Eurip. Med. 1022. p. 508.

530. V. Suid. V. Βαπτὰ, qui locum hunc citat. *δαπάναις ἱματίων* positum est pro, *sumtuosis vestibus* b), de quo genere loquendi plura notauit Hor. Virringa in Specim. animaduers. ad Ioh. Vorstium de Hebr. N. T. c. 3. extr. c). *Kust.* Βαπτὰ ἱμάτια sunt ποικίλα, vestes versicolores, a βάπτειν, quod saepe est i. q. ποικιλλιν. v. Salm. ad Vopisci Carin. c. 20. p. 852. Vopisci Aurelian. c. 46. p. 560. Trebell. Poll. XXX. tyrann. c. 30. p. 328. vbi et h. l. laudat. Versicolores autem vestes quum non liceret Athenis gestare nisi meretricibus, tamen ἐν ἱερταῖς καὶ πανηγυρίαις etiam viris concessas fuisse, patet ex iis, quae leguntur apud eundem ad Aurelian. p. 560. *Duck.* ἱματία βαπτὰ ποικιλόμορφα sunt pallia florida, variis coloribus picta, texta filis varii coloris, quae etiam ἀνδρῶν, ἀνδρῶν, ποικίλα nominantur (v. ad v. 1200.), quae ars ab Alexandrinis inventa dicitur. v. Salm. ad Scr. H. A. p. 318. Gerebant huiusmodi vestes feminae opulentae et meretrices, etiam

b) *sumtuosis, pretiosis palliis*. Nam ἱματία sunt pallia, et Abstractum habet vim Concreti, vt 268. *χρὸς ἐνδύ*, quam formam loquendi lingua graeca debet hebraicae. *Fisch.* Sensus loci est: non licebit vobis amplius vestes gestare variegatas, pretiosis coloribus (eandemque ob rem magna impensa) tinctas. βαπτὴς est *colore infectus*, vt Ael. V. H. 7, 9. et ποικίλῃ. i. q. ποικίλος in Ael. V. H. 8, 7. 12, 1. Münt.

c) Alia et plura exempla attulit *Eckard.* Obsl. p. 46. f.

virj in pompis (v. Ferrar. R. Vest. 1, 3, 22. (atque adeo sponsi d), die nuptiali, id quod hic locus docet. Fisch. Veterum Athen. in vestitu morem, vt *variegatis insectisque purpura vestibus* vterentur, tangit Athenaeus XII. p. 512., vbi de magnificentia Athen., qui Persas ad Marathonem deuicerant: *ἀλουργῇ μὲν γὰρ ἡμπίσχαντο ἱμάτια, ποικίλους δὲ ὑπέδυνον χιτῶνας* quibus addit aureas circa frontem, quae eorum crinibus erant insertae, cicadas. Quae totidem fere verbis, vt inde ea desumisse vere notet Perizonius, tradit Aelianus V. H. IV, 22. *Tinctarum et variegatarum* (βαπτῶν καὶ ποικίλων) *vestium* vsus, ceu barbarici luxus, non graecanici, est deinceps habitus, vnde ab Eurip. de Paride Iph. Aul. 73. *Ἀνδρῶς μὲν εἰμάτων εὐλῆ χροσὴ το λαμπρός, βαρβάρῃ χλιδήματι*. Ac similiter in Troad. 991. *ὅς εἰσιδοῦσα* (Helena) *βαρβάρους ἰσθύμασι* etc. *Tinctas* vero *vestes* de purpureis dici, quiuis facile intelligit, et quam pretiosa *βύμματα Milesia* tum fuerint vel *Sardiana*, aliunde liquet; de posteriori quidem dictum Acharn. 112. et Pac. 1138. *βύμμα Σαρδανικόν*. De *Milesia tinctura*, pretiosisque ad tingendum in ea vrbe, et e purpura quidem, lanis notum illud Virg. Georg. 3, 306. Quamuis Milesia magno Vellera mutantur etc. Ac dicti iam ante e Miletu Theocr. Id. 15, 125. *πορφύρεος τῆκεται*. Vnde quum eadem vrbs esset colonia Athenientium e) eorumue ea aetate, sicut aliae illius in Asia continentis vrbes vicinaeque insulae, tributaria, haud mirum, si et inde infectae purpura vestes essent Athenientibus familiares. Haec autem omnia in nuptiali pompa locum habuisse, vel hic Comici locus docet. Adde, *strata purpurea* in foro Athenis occasione nuptialis Iphicratis conuiuii adhibita, iuxta Anaxandridem ap. Athen. IV. p. 131. Vnde de eiusmodi *purpurea* et *variegata veste* intelligenda videtur nuptialis vestis, quam deposcit Hercules Au. 1694. *Φαικὴν χλαῖδα δίδου τίς ἄνθρωποι*. Sic de nuptiali veste a Medea Iasoni data Valerius Flacc. 8, 251. Ipsa suas illi croceo

d) Immo sponsae, nam ad *νύμφην* referenda esse verba *μερμήριον* dicitur. *ip. s.* monet Toupius Emeud. in Snid. L. p. 98. Ox.

e) Miletum antiquam Cretenses condiderant, nouam Iones qui ex Attica venerant. Ea a Persis deleta a. 496. a. Chr. moz restaurata est et Graecis colonis frequentata. v. F. G. Rambach *Comm. de Miletu* eoque colonia. Hal. 1790. 4.

subtemine vestes Induit. Ita sponsae Aegyptiae ap. Achill. Tat. l. 2. p. 75. [c. II.] ἐσθῆτα δὲ τὸ πᾶν μὲν πορφύρεαν. Ad quem ritum *variegatarum*, quibus sponsae amictae erant, *vestium* respicit Ezechiel loco antea laudato, ubi de sponsa Israelitica a se ornata loquens addit: XVI, 10. καὶ ἐνδύσῃ σε ποικίλῃ. Quod accumulatus quoque est Eua- grius, ubi de ecclesia tamquam dei sponsa ait Hist. Eccl. I, 4. ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένης καὶ πεποικιλμένης *amictu aurato et variegato induta*. Addo quod extra nuptialem festiuitatem βικτῶν ac ποικίλων vestium usus apud Atheni. meretricibus, lenonibus, bacchantibus aliisque id genus relictus fuerit, quod ad Iuliani Caesares monui. Quem morem *variegatarum* in nuptiis *vestium* apud Latinos olim obtinuisse obseruat Dionys. Halic. III. p. 157. Spanh.

531. τί πλέον πλουτεῖν ἐστίν. Nota hic elegantem phrasin Atticorum, quam interpretes Lat. non satis bene expressit: Sensus enim est: *quid profunt diuitiae, vel quem usum praestant diuitiae, si etc.* Galli hoc melius sic exprime- rent: *Quel avantage est ce pour vous d'être riches?* etc. Constructio videtur ἀνακόλουθος propter sequentem Accus. ἀποροῦντος. Sequi enim potius debebat Dat. ἀποροῦσι, quia Graeci dicere solent: τί πλέον ἐστίν σοι etc. Eurip. Hel. 329. τί σοι πλέον γίνονται αἶν. Nisi quis dicere velit, Accusatiuum absolutum, ut Technici vocant, hic positum esse pro Ge- niti. cuius constructionis exempla fateor non raro occurre- re. V. Periz. ad Ael. V. H. 2, 13. num. 10. Kustl.

καὶ τοι at vero, atqui. τί πλέον ἐστίν g) *quid prodest?* Xen. Cyr. 5, 5, 10. extr. τί ὑμῖν πλέον; vid. Muretus Varr. 12, 13. Valken. Diatr. in fragm. Eurip. p. 150. qui coniicit ἀποροῦντι, quod huic formulae fere Datius personae addatur: immo ἀποροῦσι, nam agit Pi cum Chrem. et Bleps. At Codd. vet. [plerique] abdicunt,

f) Francog. interpretes in Brumoei Th. Gr. sensum magis expres- sit: Si vous êtes donc privés de ces choses, de quoi vous ser- vira tout votre bien?

g) Omnes Edd. ἐστίν tum syllabe, quae produci debebat, brevis erat. Proximo versu cod. Doru. itidem ἐστίν, quod in cunctis Edd. recte habet et adpositum. Hemst. qui h. l. primus ἐστίν edidit.

et cur non licuerit poëtae vti Accusatiuo qui cohaereat cum v. *πλουτεῖν*, intellecto pron. *ὑμᾶς h*); cf. Hoogeu. ad Vig. 3, 10, 7. *Fisch.* *τούτων πάντων ἀποροῦσι* optime Regius B. [quod etiam in texta a Br. receptum est]. In membr. *πάντων τούτων ἀποροῦντα* in meo, vt vulgo, *ἀποροῦντας*. Depravatissima in C lectio, quae glossae ortum debet: *πλουτεῖν ἐνι πάντων ἀπορῇ τις*. Dativum e graeci sermonis vsu praefert hic etiam Valcken., chius iudicio non minus tribuisssem auctoritatis, quam veteri chartae. Phocylidis versus ap. Stob., quos e Floril. Grotii p. 355. raptim descriptos in Anal. Vet. Poët. Gr. intuli T. I. p. 78. sic exhibendi erant i):

Καὶ τὸδε Φακυλίδου· τί πλέον, γίνος εὐγενὲς εἶναι,

Ὅτε οὐτ' ἐν μύθοις ἔκτεται χάρις, οὐτ' ἐν βουλῇ;

Brunch. Veterem lectionem *πάντων τούτων ἀποροῦντας* e suis codd. reuocauit *Inu.* Et potuit ea, quam Br. recepit; scriptura e correctione antiqui Grammatici existere, cui vulgata aut difficilior aut minus recta videretur.

532. Vt *ἀπορεῖν* est non habere, carere, ita *εὐπορα* sunt ea, quorum facilis et magna est copia, ita vt *παρ' ἑμοῦ* etc. sit: haec omnia (lecti, tapetes, vnguenta, pallia pretiosa) a me facile vobis contingunt, haec facile nancisci potestis meo beneficio. *Fisch.* Euripides in *Alexandra* [fr. XV, 3. l.]: *Περὶν δὲ δούλων μὲν ἀλλ' ὅμως τρέφει Μοχθῶντ' ἀμείνω τέκνα καὶ δρακῆρια.* *Bergl.*

533: *χειροτέχνην*. Vesp. 1233. *ἰφύτευτος ἐνι χειροτεχνικαῖς τέχναις*. *Soph. Trach.* 1018. *τίς ἐ χειροτέχνης ἰατροῦς*; Haud mirum, quod Medicum *manuum artificio* describat Tragicus, quum *chirurgos* olim eosdem fuisse ac *medicos* sit aliunde notum. Medicos primitus chirurgiam quoque exercuisse, neque distinctum a medicina nomen habuisse, et inde legi ap. Hippocr. *χειρουργοί, χειρῖσι, χειρουργία* monuit Daniel Clericus, Ioannis frater, Reip. Geneensis Senator et eruditissimus Medicus, numorum etiam vet. studio et peritia laudandus, *Histoire de la Med.* L. III. c. 28. Quod vel Hippocratis *Tractatus de Fracturis et de Articulis*, et quae de officio Medici ab initio prius

h) *ἀδελφόνους* intelligi vult *Gir.*

i) Non emendauit Iacobus T. I. p. 54. *Anthol.*

ris Tractatus disserit, abunde euincunt. Spanh. *χειρὶς* *χρῆς* est opifex, vt 617. qui ab Aesch. Socr. 3, II. *χειρωνακτικοί* dicuntur, ab Herodot. et aliis *χειρωνακτες*, v. Foësius Oecon. Hippocr. V. *χειρωνακτες*. *ἐπαινεῖν*. καὶ *θῆμα* idem est quod *ἐπαινεῖν*, sed vsus est poeta periphrasi k) propter verba *ὡς περὶ δόξα*. Nam dominae sedent, serui et ancillae stant. Fisch.

534. *χρῆμα* idem est quod *κόσμος* indigentia, vt et *χρῆμα* *ὄντες* dicuntur egeni, *κόσμος* cadit in pauperes (non mendicos, *πτωχοὺς*), quales sunt opifices. *ἐρεῖν* *ἐν*. *βίον* *ἔχειν* est, quaerere victum, quaerere viam, qua inueniat res ad viuendum necessarias, τὰ *ἐκτάκτιστα*. Fisch.

535. ff. Sensus: tu enim quid potueris hominibus afferre boni, nisi pustularum e balneo multitudinem, et puerorum esurientium anicularumque voces et gemitus, pediculorum item et culicum et pulicum copiam innumerablem: qui cum bombo stridunt circa caput, et dormientibus ita molesti sunt, vt eos excitent et quamuis esurientes tamen surgere iubeant. Partic. *γὰρ* posita est pro *quod* vel *quia* aut dicendum est ante ista verba Chremyli omisissam esse integram enunciationem: nihil dicis, vana iactas. Sic certe sensisse videtur Schol. cod. Doru. Similis locus est 912. Fisch.

Φύδω. Carent Edd. et cod. Doru. i subnotato, quod tamen in hoc voc. requiri docet Etym. M. in *Φύς*, *Φύδω*, vbi hic Aristoph. locus adfertur l). v. Foëf. Oecon. Hipp. h. v. [p. 671.] et H. Stephan. Ind. Thes. V. *Φύδω*. Hemst. De tuberibus s. pustulis potius, quibus pauperes e balneis egressi, ob vestium penuriam et inclementiam aëris infestabantur, hic agi, in Schol. adnotatur. Hesych. vt hodie apud eum legitur: *Φύδω* *τὸ* *πρὸς* *τὸ* *ἐν* *ἐμῷ* *γινώσκω* *ἐν* *Φυδῶντες* *εἰ* *δὲ* *τὰς* *Φλυκταῖνας*,

k) Etiam *Gir.* censet *ἀδύναμι* auctoritatem eius imperantia exprimere.

l) Praeter Etym. Snidam V. *Φύδω* laudat *Kust.* Scripturam *Φύδω* seruauit Br. et Inu.

m) *Φύδω* scribendum esse, plerique VV. DD. in ed. Albert T. II. p. 1533, 3. (vbi etiam *ἐν* *ἐμῷ* est) viderunt, Fisch. laudans hoc glossicem scripsit *ἐμῷ*.

Idem: *χειράδας*, *ἐν τοῖς περὶ πυράδας* *ἔστι δὲ, Φῦδος*. Φῦδος nempe vel Φῦδεις a Φῶζον), vnde ap. Athen. XIV. p. 647. de placentaē genere *πυραμίδος* dictae, *γίνεσθαι γὰρ τούτων ἐν πυρὶν πεφωσμένον* (ē tritico *τοῖσθ*). Quo referas etiam γὸ *Φακτὸν* apud eundem Athen. III. p. 126. *τὸ πρίμνον οὐ. τὸ Φακτὸν γινόμενον ἐν πυρὶν*. Φῶγος vero ap. Hesych. similiter a Φῶγειν, torrere, quomodo Epicharmus Athen. II. p. 56. αἰ: *Φασάλεος Φῶγος θύσσει*, vt ex Eustath. vidit ibi Ca. laub. A Φῶγος emerfit Lat. *focus*, Gallis *foyer*; quin Epicharmi locus firmat omnino et illustrat id, quod de eo voc. tangit in Erymol. Vossius. Spanh. Φῶς est vitium in corpore, praecipue in pedibus, ab ardore ignis contractum, Derivatur a Φῶς ignis, vnde Φῶγος et Φωγῶν vro. Genitius est Φωδός, vnde Genit. plur. Φωδῶν, vt *χειρῶν* debobat *τορίζεσθαι* sed hoc discedit a regula, teste Erymologo) et accentuatur vt *πυλῶν* et pauca alia. Dixit autem haec Chremylus, quia et ipse habebat eiusmodi Φῦδας, vt coniciere licebit e nott. ad 784. *Bergl.* Sunt *pustulae p)*, *vesiculae*, vi ignis excitatae. Eustath. ad Il. 9, p. 1123. Rom. *ἀποκαύματα*, et ad Il. 9, p. 962. *αὶ ἀπὸ Φλογός Φλεβταίναι*. Lex. Cyrill. in Matthaei Anecd. T. I. p. 23. *Φυδῖς* τὸ *Φλογίσματα q)*. *Fisch.*

ἐν βαλανεῖον r). Pauperes ad caminos balnearum accedere solebant, ἵα frigerent. Infra 953. vbi v. quae nō

n) A Φῶς (Φῶς) *ἔσσει*, potius repetit Scheidius in *Latinsp. Etym. L. Gr. II. p. 1086.*

q) Ex quo pleraque habet Zonaras Lex. T. II. p. 1836.

p) rubentes maculae omnibus inductae ex nimis ignis propinquitate, quae pauperes, dum ad ignem quam proxime possunt, accedunt, sibi contrahunt. *Gir.*

q) Ita etiam Zonaras Lex. T. II. p. 1837. Addendi autem sunt Erotian. Lex. Hipp. p. 388. et Galenus *Expos. Voc. Hipp.* p. 594. ed. Franz.

r) Subiunt. *χειρῶν*. Hiberno tempore, quibus balneum intrare per pecuniam non licebat, saltim hoc impetrabant, vt ad ignem balneo subiectum quandoque accederent, vel prunas inde domum referrent. Nam qui in balneo sunt, non facile sibi eiusmodi Φῦδες contrahunt. *Gir.* In conclusibus quibus balnea circumdabantur, quaeque inde caleiebant, pauperes per hiemem vitasse Franz. interpret. notat.

taui. *Bergl.* Homines egeni, hiemis tempore, Athenis confugiebant in balnea publica, ut se ab iniuria frigoris defenderent, et in iis dormiebant. v. 903. f. *Fisch.*

536. ὑποπνιγῆν est omnino, *esurire*. Nam ὑπὸ in multis verbis compositis vi omni caret, ut ὑπόλοιπος 431. *Fisch.*

κολοσυρτός. Hanc lectionem non solum agnoscunt *Miff.* et *Edd.* omnes, sed etiam vetus *Schol.* et *Etym. M. V. Γράμμα.* Mirum tamen neminem interpretum obseruasse manifestam ἀνακολουθίαν constructionis, Quum enim *Genit.* Φῦδων praecesserit, oportebat subiungi κολοσυρτού, quippe quod voc. aequae ac Φῦδων a praeced. πλήν penderet: licet *Schol.* secus sentiat et τὸ πλήν ad κολοσυρτόν referat. Nam non video, quomodo κολος. et Φῦδ. per sensum iungi possint, quum Φῦς significet *vesiculam* l. *rustulam* ex calore ignis ortam, κολοσυρτός vero *strepitum* l. *tumultum*. Deinde quae sequuntur per τελευτάν τελεμήν separanda sunt a praeced. et legenda: Φθιρῶν δ' ἄρ. etc. Sic enim secundum grammaticam constructionem verba ordinanda sunt; οὐδὲ λίγω σε ἀριθμὸν Φθιρῶν etc. *Kustl.* Recte responis quidem κολοσυρτόν, ut nos olim. At quum versu sequi. etiam ἀριθμοῦ substituis s), non probo factum. Sic enim distinguo: καὶ γὰρ κολοσυρτοῦ Φθ. τ' ἀριθμὸν etc. ubi ordo est: οὐδὲ λίγω σε ἀριθμὸν Φθ. — ὑπὸ τοῦ πλήθους. *Bentl.* Debebat dixisse κολοσυρτοῦ et in proximo versu ἀριθμοῦ t), sed ad vitandam multitudinem genitiuorum dixit κολοσυρτόν et ἀριθμὸν, idque non absurde; nam *Genit.* Φῦδων ad πλήν refertur, Accusatiui κολ. et ἄρ. ad περισαι hoc modo: οὐ γὰρ αἶν τι δύναται πλήν κολοσυρτόν περίσαι παιδαρίων; Ut hic κολος. παιδ., ita *Vesp.* 664. Ἀθηναίων κολοσυρτόν, et 671. σύρφακα, et in *Lyfistr.* 170. Ἀσπυγίων ἐνέχοντες dixit. *Bergl.* Quicquid moliantur eruditissimi Viri, mutandum κολοσυρτόν non est; compone cum *Schol.* v)

s) Hoc autem *Kusterus* non fecit.

t) Nimirum vulgo post κολοσυρτόν comma positum erat, et verba οὐδὲ λίγω σε, ὑπὸ τοῦ πλ. parentheseos notis inclusa, ut ἀριθμ. cum praeced. arcte cohaereret. Br. et *Ion.* post αἰσος. interr. notam repofuerunt, ut sequentia nouam constituant sententiam.

v) Qui ἄλλαν ait h. l. significare εἰ μὴ, nisi: sine causa; nam part. ἄλλαν sequitur non tantum Genitiuus, sed omnino omnis casus,

πλὴν κολοσυρτῶν Φῦδων — καὶ παιδ. — καὶ γρ., facete haec tria genera eundem ordinem occupant et a voc. κολοσυρτῶν pendent: post πλὴν vero non Genit. solum, sed et qui praecesserat casus haud raro subsequi solet, ut ex Denario notum. Illud autem non temere improbaverim, quod post κολοσυρτῶν maiorem interpunctionem collocandam statuamus; quo pacto placet Kusteri Φθιγῶν δ' ἄρ. pro τ'. Sed aliquid quantum dubites, an rectius transferatur ad praeced. verbum post βαλκαίου, ut inter se cohaerant καὶ οὐδὲ λίγω τοι κολοσυρτῶν ἀριθμὸν τε Φθ. etc. atque hoc mihi verosimillimum scire videtur. Hemst. κολοσυρτῶς propr. est, auctore Schol., sonus, strepitus, quem edunt virgulta, farmen-ta, cremia, quum humi trabuntur. Nam κόλα dicuntur, Etym. M. aliisque Grammaticis [etiam Zonara Lex. II. p. 1229.] auctt., τὰ φρίγματα. Quae Schol. ratio praestare videtur rationi eorum, ut Etym. M. et Suidae, qui tradunt κολοσυρτῶν propr. esse, τὸν ὑπὸ τῶν κόλων συρόμενον αἶον. Neque enim sic satis potest intelligi, qui factum sit, ut κολοσ. diceretur de tumultu et strepitu, quae est secunda vocab. potestas x), vnde a Grammaticis explicatur παρα-χῆ, θύρυβοι, συρφετός, ὄχλος. Ita legitur II. μ, 147. v, 272. et h. l. de tumultu et strepitu, quem faciunt voces et gemitus anicularum et puellorum esurientium. Sed quia notioni tumultus et strepitus inest notio copiae et multitudinis, Aristophanes recte dicere potuit πλὴν Φῦδων δὲ βαλ. — κολοσυρτῶν (praestat enim hunc verborum ordinem amplecti, quam dicere, Φῦδων pendere a πλὴν, et αἰετοκοινοθίαν loco inesse), ita ut aut κολοσ. sit copia, multitudo y) (neque enim novum est, pluribus nominibus et

qui praecedit, ut iam Denarius monuit p. 318. [add. Hoogen. Doctr. part. gr. II. p. 1061. f. ex ed. Schütz. p. 526.] Sic v, 106. εἰ γὰρ ἔτιν ἄλλος πλὴν ἐγώ. Quia igitur h. l. praecedit quartus casus, recte idem iungitur particulae πλὴν. [cf. Sturz. Lex. Xenoph. III. p. 563.] Fisch. qui verborum structuram ab Hemst. propositam sequitur.

x) Infra Vespp. 660. τῶν Ἀθηναίων κολοσυρτῶν Athen. strepitum. In Scholiis Mss. olim Vossianis ad Hom. II. N, 472. κολοσυρτῆς ὁ μέγας θύρυβος. κίλον γὰρ τὸ μέγα. Spanh. Ita etiam Schol. Ven. B. ibi. Add. Heyn. ad II. XII, 147.

y) Interpres: voces gemebundas. Sane κολοσ. strepitum notat, sed non video, quomodo is tribui possit pufpulis. Malo αἶον.

verbis iungi vnum nomen et verbum, quod proprie quidem accommodatum sit tantum ei nomini, cui proxime additum est, sed cuius tamen notio tam late pateat, vt etiam ad reliqua referri possit, v. Gronou. ad Sen. de Ira 3, 3. Graeu. ad Flor. 3, 21, 26.), aut καλοσ. φῶδον, sit *strepitus*, quem faciunt voces eorum, quorum in corpore pustulae sunt excitatae: vt id quod hominibus tribuendum erat, tribuatur rei, quae est eius causa. *Fisch.*

537. f. Φθίγρεις sunt pediculi, vnde φθειρίαις morbus *pedicularis*, quam Gloss. vett. vocant *pediculationem*. Κύνες sunt omnino *culices*, singulatim *culices vinarii*, Matth. 23, 24. v. Vorst. de Adagg. N. T. c. 3. φύλλαι sunt *pulices*, nam Attici dicunt φύλλα, non φύλλοι, v. Moeris [p. 418.] Phrynich. p. 146. Schol. tamen antiquus auctor est, Dorex dixisse τοὺς φύλλοι. Seruata lectione φθειγῶν τ' ἀριθμῶν 2) quae pendet a πλὴν, verba οὐδὲ λέγω σ. 6. τ. πλ. posita putari debent in parenthesi, sic: hos (nempe pediculos etc.) tibi enumerare nequeo prae multitudi-
ne, nam ὅτι est, prae, propter, vt 239. 1006. At fortassis praestat cum Kust. legere φθ. δ' ἀρ. ita vt post καλοσ. ponatur nota coli. Syllaba media voc. ἀριθμῶν brevis est. *Fisch.* A vocab. κύνες pendet, quae in seqq. sunt, hoc modo: κύνες, αἱ βρομ. a) περὶ τ. κ. ἀνίστανται, ἐπιγίγνονται. Imitatus autem est Comicus locum Aesch. Agam. 900. ἐν δ' ἐνέρισματι λειπταῖς ὑπὸ κύνεσσιν ἐξηγοιζόμεναι ἑκατὶς θωύσσοντες. Nemo autem putet αἱ βρομ. ad proximum φύλλων referendum esse, quia cum isto conueniat genere, non cum κύνες b)* nam hic est enallage quaedam generis, per quam αἱ β. conuenit genere cum synonymo κύνες.

referre ad omnia praecedentia et exponere *turbam*, *multitudinem*, ex Hes. qui inter alios eius significati. habet ἔχλος, ἐμφανής. *Duck.*

- 2) Cod. Doru. mendose ἀριθμῶν, quod vel ex adiecta interpretatione παλαιοῦ patet. *Hemst.*
- a) Omisso αἱ cod. Doru. βρομ. βρομ. cum gloss. βρομ. sed multo deterius sequi. versu κύνες, quod alia manus in κύνες re-
finxit. *Hemst.*
- b) Ad κύνες tantum refert *Gir.* sed habuisse positam putat rationem proximi vocabuli, quod ad syntaxin verborum, non ad sensum spectabat.

πων, nempe ἐμπίδων c), vt apud Hom. [Od. XII, 74.] *νεφίλη δὲ μιν ἀμφεβίβηκε* — τὸ μὲν οὐ ποτε. Nam et ibi τὸ μὲν refertur ad νεφός, non quali id praeceffisset, fed quia fynonymum est vocab. νεφίλη. Bergl. Qui ita ftatuunt, abfunt ab errore quorundam Grammaticorum, [v. Suid.] quos notauit Schol. vetus, qui ex h. l. collegerunt Atticos dixiffe etiam τὰς κύνους. At non opus effe puto iftis ambagibus. Nam I. fi Aristophanes verba αὐτ. β. referri voluiffet tantum ad culices, non video quidni fcripferit potius εἰ βομβηδόντες etc. 2. etfi βομβεῖν h. l. cadit et cadere potest in culices (eft enim *bombire, flridere cum bombo*, edere fonum raucum neque admodum acutum, qualem apes edunt, quibus propr. βομβεῖν et βόμβος tribuuntur, v. Etym. M. in βομβηδόν, Anonym. ap. Valek. Anim. ad Ammon. p. 231 d), fed fonus culicum fimilis eft quodammodo fono apicularum): tamen, quam κύνους et ipfi proprie dicantur εφεῖν e) (Anon. l. d. κύνων εφεῖν), dubitari non potest, quin verbum βομβεῖν a Chremylo per iocum recte transferri potuerit etiam ad pulices et pediculos, vt copia eorum fingularis fignificaretur. Idem valet de verbis περὶ τὴν κεφαλὴν: nam culices petunt proprie caput. ἀνέειν eft *moleftum effe. Fifeh.*

539. *ἐκνέλειν* i. q. fimplex *ἐγείρειν* 541. Vtrumque valet *auertere fomnos* (nicht fchlafen laffen), vt Hor. I. Sat. 5, 14. *mafi culices, ranaeque paluftres Auertunt fomnos f*). Neque ἐκνέλειν differt a fimplici ἀνέλειν. Moeris [p. 18.] Ἀνέλειν, Ἀττικῶς ἀνέλειν, Ἑλληνικῶς. Hic quoque locus oftendit, ἀνέλειν non femp̄ poni de eo, qui furgit e lecto, in quo cubuerit quamvis adhuc vigilans, fed faepe de eo qui furgit e lecto, in quo dormiens cubuerit. v. Abrefch. Lect. Ariftaen. p. 148. et 339. *Fifeh.*

c) Nam *ἐμπίδων* funt *mafcas*, Gl. vett. *Fifeh.*

d) Cf. Sturz. Prol. tertia de vocibus animalium, p. 6. qui βομβεῖν etiam de culicibus dici ex Eufthath. oftendit p. 14., hoc loco omiffio.

e) Sine εφεῖν, v. Sturz, l. l. p. 14.

f) Profopoeiam in φράσεις animaduertit Münt.

540. Infinitivus *ἔχειν* g) pendet a verbis *οὐ πορ. τι δύναιτο ἀγαθὸν πλὴν* 535. Et quum *ἱμάτιον* sit *pallium integrum*, apparet *ῥάκος* esse *pallium lacerum et detritum*. v. Hef. h. v. et Intpp. Matth. 9, 16. *Fisch.* ἀντὶ esse pro, loco, vice, docet *Eckard.* p. 47. idemque p. 48. vocab. *ῥάκος* illustrat.

541. *Στρίβας* est *stratum* e frondibus teneris, straminibus, graminibus, foliis, culmis, calamis: *torus*. Hef. h. v. *στρίβας σχίσινον stratum iunceum, & iuncis factum* h). Nam vocabula materiae ponuntur in Genit. *κίρεις* sunt *cimices*. Gloss. vet. *κίριδες cimices*. Et eleganter tribuitur strato cimicibus pleno, quod proprietribuendum erat cimicibus i), *ἡ εὐδ. ἑγίρει*. *Fisch.* Eupolis ap. Athen. IX. [T. III. p. 468. Schweigh.] *τοιοῦδε ταῦν δὲ τοὺς εὐδοντας ἑγίρει*. *Bergl.*

542. *Φορμὸς* per *ψάδος* f. *stoream* hic in Schol. red-ditur h) et similiter Schol. Thuc. 2, 75. ad *φορμαδὸν* (*storearum* instar) *ψιμῶδες φορμὸς γὰρ ψάδος*. Hinc *Protagoras φορμοφόρος* *storearum*, f. *vilium stragulorum baiulus* Athen. VIII. p. 354. vt ad eum vidit *Casaub.* Apud *Pausaniam* vero de vili nautarum gestamine X. p. 666. [c. 29. T. III. p. 254. ed. Fac.] *ὁ δὲ Ἑλλήνων ἀμπίχεται φορμὸν ἀντὶ ἰσθῆτος, σύνθητες τοῖς ναύταις φόρημα*. *Spanh.* *φορμὸς* omnino dicuntur *crates vimineae* omnis generis, quidquid textum est e iunco, vluva palustri, sparto, omninoque viminibus, velut quali, corbes, tegetes: singulatim ita dicitur *teges*, vel *stragulum scirpeum, storea, matta*, in qua

g) Cod. Doru. *ἔχει*, cuius vitii causa est manifesta, quamquam versu abhinc secundo melius *ἔχειν* retineat: mox *ἐχέων* pro *ἐχέων*, quas voces saepissime permutari eamque rem ipsi *Plinio* imposuisse monuit *H. Steph.* in *Thef.* III. p. 1200. Hic vero siue *lentisco* siue *scillae* nullus est locus: inde tamen ortum existimo, vt *εἰσὶν* exponeret *ἐνταυγάς*, satis absurde. *Hemst.*

h) *Calcitra* iuncea dormientem magis frangit quam reficit. *Gir.* Additur igitur *ἐχέων* ad miseriam magis declarandam. *Münt.*

i) Opponit hoc μέγας ταυρὸς, quorum meminerat *Penia*. *Gir.*

k) Cod. Doru. *ψάδων*. Ita Schol. Thuc. ad 2, 75. 4, 48. v. *Moschopol.* *εἰς ἐχέων* p. 43. et imprimis *Du Cang.* *Gl. M.* et *J. Gr.* in *V. 4. 42. Hemst.*

dormire solebant homines tenues, quae ab Atticis *εὐμνύοντες* dicitur, a reliquis Graecis *ψάδος*. v. Moeris p. 408. Pierf. l) *σικπρόν* propr. est *putre*, deinde, quidquid est eiusmodi, ut non possit praestare usum eum, ad quem comparatum est. v. Intpp. Matth. 7, 17. Itaque *σικπρόν* est *storea*, aut *lacera* neque integra, aut *imputa*. Cf. Hef. V. *Σικπρόν*. Infra 814. *προκεφάλαιον σικπρόν* est *cervical*, pulvinus qui supponitur capiti, ut Marc. 4, 38. et Theophr. char. 25, 2. apud quem tamen 2, 5. *προκεφάλαιον* dicuntur *pulvini*, ano suppositi. Fisch. Ad hunc locum respexit Suidas V. *Προκεφάλαιον*. Kust.

543. *εὐμνύει* est *praegrandis*. Nam *εὖ* in verbis compositis saepe est i. q. *πάνν, μάλα* m). *σιτῆδαι* Med. est *cibum capere, vesci, epulari*: nam *σίτην* ut *σιτίον*, est *cibum praebere, alere*; *σίτη* enim est frumentum, cibus e frumento confectus, cibus omnis generis. De variis panum, *ἄρων*, ap. vett. generibus v. Athenaeus 3, 26. 30. Fisch.

544. *μαλάχη* (haec enim scriptura Attica est; reliqui Graeci scribunt *μολόχη* n), v. Moeris [p. 263.], est *malua*, eaque *sylvestris, ὄγρια* est enim etiam *satiua*, *καρπομένη*, quam *malopen* vocari auctor est Plin. H. N. 20, 21. qui est locus de malua classicus, quocum conferri possunt Stapel. ad Theophr. Hist. plant. 7, 8. p. 824. l. et Casp.

l) Pro *τάκντες* errore vulgari cod. Doru. *τάκντες*, sed interpretationis vice adscriptum habet *πυλόν*, ut 528. *πυλόν*. Vtrumque scribendi formam usurparunt Graeci recentiores; illa propius ab origine adest, quam Meurfio minime perspectam cognoscere licet ex Du Cangii Gl. in *ἐκδοχόν* ibi proferitur ex Gloss. Mss. ad Arist. Plut. *τάκντες, πυλόντες*. Hemst. Scilicet Christiani pro *τάκντες* dixerunt *πυλόντες*, quis tapetes subterni solebant iis, qui preces ad deum funderent. Fisch.

m) Pauperum hoc esse, ut terram pro lecto, lapidem pro pulvino habeant, interdum tamen et alios necessitate coactos capiti supposuisse lapides, docet Eckard. p. 48.

n) *μαλάχη* a Doribus in communem usum venit: *πρωτότης μάλα* ex Epicharmo notat Athen. II. p. 58. E. simul adfirmans, tamquam rarius aliquid et obsequatu dignum, in *Antiphonae* exemplaribus multis eandem a se repertam fuisse scripturam hino *εφείς molochina*. v. Du Cangii Gl. M. et L. Gr. in *μάλα*. Hemst.

Bauhinus in Πίνκι Theatri Botanici p. 314. f. πτόρδοι est vel *ramus*, de arboribus Od. ζ, 127. vel *germen*, cauliculus, de plantis, vt h. l. v. Hesych. *μαλάχηι πτόρδοι* igitur sunt *maluae cauliculi* f. *sarculi*, vt Hor. I. Od. 31, 15. f. *me pascunt* — *leues maluae*. Fuit cibus hominum tenuium et pauperum, id quod hic locus satis docet. *μάζα* (sic enim Attici scripserunt, non *μάζα*, v. Moeris p. 255.) fuit genus quoddam *pultis*, confectae e farina hordei τοῦτι, subacta aqua (v. Cyrop. 6, 2, 11.) etiam lacre et oleo. Schol. Arist. ad Pac. I. Hes. h. v. Athenaeus XIV. p. 663. vocat τροφήν δημοτικὴν καὶ ποιήν. v. Foësius Oecon. Hipp. h. v. Fisch.

Φυλλεῖ ἰσχν. Tam Mss. quam praecedentes Edd. pro Φυλλεῖ hic habent φύλλ', non sine manifesto detrimento versus o). Metrum enim claudicat ob syllabae vnius defectum. Quare non dubitavi ex ingenio rescribere Φυλλεῖ; praesertim quum et sensus lectioni huic mirifice faueat. Loquitur enim Comicus hic de foliis oleum hortensium, quae φύλλια Graeci appellant. Noster Acharn. 468. ἰσχνά μοι φυλλεῖα δέε, i. e. *folia olerum*, docente vet. Schol. qui et hunc ipsum locum illic adduxit, procul dubio vt doceret, Comicum voc. φύλλια in Pluto etiam vsum esse. Sed nec illic locum hunc intemeratum reliquerant inepti homines, quippe qui in verbis Schol. itidem pro φύλλια substituerant φύλλα: prorsus contra mentem illius. Quare et ibi locum hunc a nobis emendatum inueniat lector. Kust. Versus emendationem Kustero praeripuit Christ. Waffius in Senar. p) p. 239. qui posito Aristoph. versu, „Prius, inquit, segmentum dimetrum procedit inoffensum: in capite sequentis inest debilitas: audacter lege Φυλλεῖ i. ρ. Quum vero vitium versui iam pridem inolitum ex eo concludit, quod Schol. ad Acharn. 468. locum afferat *perinde*, atque hodie legitur in *Pluto*

o) Hoc Ducker. etiam animaduertit, quum duae priores syllabae in *μαλάχηι* breues sint, vt Hesiod. [Erg. 41.] Inque ipse etiam coniecit Φυλλεῖ, quam emendationem ex Acharn. 468. et Schol. eius loci haurit, qui etsi ex h. l. φύλλα laudat, tamen aperte demonstrat Φυλλεῖ legendum esse h. l. vt ibi. Add. Thef. Steph.

p) Christ. Waffii senarius suae de Legibus et Licentia veterum poetarum, Oxon. 1687. 4.

syllaba defectus, Kustero minus fuit perspicax, qui recte animaduertit, omnino fieri non posse, ut aliter legerit is Schol., atque ipse in Comico restituit. *Hemst. q).* Φυλλεῖα non differunt a φύλλοις r). certe Hesych. φύλλων πτερυγίων. Hoc tamen loco intelligi debere videntur folia *derepta et reiecta*, ita ut Φ. ραφ. sint folia raphanorum eaque defecta. *ισχνῶν* dictum puto pro *ισχνῶ*, ut hoc Adiect. pertineat non ad ipsos raphanos, verum ad eorum folia. Φυλλεῖα *ισχνῶ* sunt folia floccida, marcida, μιμηραμμεῖα καὶ εὐτελῆ Suid. et Schol. Acharn. Nam *ισχνόν* dicitur, quidquid est *tenue, exile, gracile*: huiusmodi autem sunt folia flaccida; et Hes. *ισχνός* interpretatur per *ξηρός*. Notatur igitur Paupertas a Chreniulo triplici nomine, quod homines edere cogit Φυλλεῖα, et Φυλλεῖα *ισχνῶ*, et Φ. *ἰ. ραφανίδων*. *ραφανίς* est raphanus; caeteri Graeci vocant *ράφανον*, quum *ράφανος* Atticis sit brassica, κρέμβη, v. Thom. Mag. p. 776. f. Bern. et Pollux I, 247. Singulatim ita appellatur *radix sylvestris*, raphanus sylvestris. Gloss. vett. *ραφανίδης Armoracia*. Fuit autem *εὐτελής σφιδρα ἰδεσμα*, v. Athen. 2, 16. p. 57. Vnde elacet magnitudo *βδελυγίας* eius, quem Theophr. char. 11, 5. ostendit numerare et in tabulas referre raphanosi semelos. *Fisch.*

545. *Θράνους*. Pollux X, 48. locum hunc citans legit *Θράνου*, a recto *Θράνος*, ου. ὁ. s). *Kust.* Recte ap. Poll. ita legitur. Est enim *Θράνος* mascul., ut apparet e Poll. οὐ *Θράνος* et e Schol. Arist. ad Nub. ubi *Θράνους* dicit. Nouissimus editor Pollucis bene censer e Poll. emendandum Arist. locum, sed hoc iam ante eum obseruauerat H. Steph. Thes. et in Lex. Constantini quoque ita hic locus laudatur. Apud Suidam tamen vitiose, ut hic, *Θράνους*. *Duck.* Genuinam puto *Θράνου* Attico more, quod suggerit Poll. *Hemst.* Reposuit *Brunck.* *Θράνου* e Polluce, *Inu.*, cui aequius videbatur Pollucem e tot codd. Arist. emendari (etfi

ς) *Kust.* et *Hemst.* sequuti sunt omnes recentt. Edd.

r) Secus statueri videntur vett. Grammatici. Cf. Zonar. Lex. II. 1832. Et Schol. Ach. 468. cuius verba Suid. descripsi, ipso *Fisch.* laudante, Φυλλεῖα explicat τὰ ἀνθεστήματα τῶν ἰσχνῶν.

e) Vti Attici dixerunt *οἰόνος*, ου et ους. *Fisch.*

Pollux videri potest antiquiores et meliores libros habuisse), reuocauit antiquum. In Brunck. cod. glossima adscriptum fuit *ῥάρον*, in C. *ἐνομοδίου*, quod verum est, iudice Br. v. Ran. 121.

Non ad proximum *σινεῖδης* referenda sunt, quae hic sequuntur (nam nihil eorum comedi potest), sed ad *ῥάρον* v. 540. *Bergl.* *ῥάρος* auctore Schol. est *scabellum* (*ῥάρος* ap. Hom.), v. etiam Hef. Suid. Erym. M. At h. l. *fellam* intelligi arbitror 1). Nam 1. ipsa Chremyli oratio ostendit, eum loqui de sella, qua vsi sint homines diuites, 2. Pollux l. l. ait, *ῥάρος* sibi videri esse *ἄσπερος* v). *ἄσπερος* autem legitur saepe de sella curuli magistratuum Rom., 3. non abdicat origo vocab. a verbo *ῥάρον* vel *ῥάρονος* h. e. *sedere*, vnde etiam *ῥάρος folium* ductum est. *Fischl.*

σάμρον. In Lyfist. 196. *Θύσιον αἶνον σάμρον*. Ran. 22. Liber Pater se dixit *ἴδεν Σάμρον*, quod vinum *ἡ σάμρον* l. amphoris recondideretur. Hinc Conc. 1111. *τὰ Θύσι' ἀμφορίδων*. Thasium nempe vinum, l. in Thaso insula proveniens, inter praestantissima olim habitum iuxta Chium, Lesbium (et quidem vetus) e testimoniis Comicorum vett. ap. Athen. I. p. 29. liquet, Aeliano praeterea V. H. XIV, 31. adde infra 1022. *εἰ Θύσιον ἴδωμι*. Quomodo obuui etiamnum Thasiorum numi, in quibus hinc Bacchus depingitur, hedera redimitus, et, quod minus obuuium, barbatus; illinc Quadrigae, ad pedes amphora x) l. *Θύσιον σάμρον*, sed de his forte ad Lyfistatam. *Spanh.* *σάμρον*, quod h. l. masculinum est, quum sit fere femininum (Hebr. q, 4.), veteres Grammatici interpretantur per *ἀμφορίδων* v. Moeris. [p. 44. ibique Sallier.] et Tho. M. [p. 44.] Fuit igitur *vas*, fere *vinarium*, fictile (diora), quod cepit sextarios 36., vel auctore Festo 48., vtrinque ansarum. *Leetio* *σάμρον*, quam Schol. in quibusdam codd. existisse animaduertit, nata videtur e gloss. Nam *σάμρον* est *am-*

1) Perperam *Münt.* censet, parum referre, vtrum sella an scabellum intelligatur. Recte Francog. int. au lieu de siège.

v) *sed* *ῥάρος* *ἡ* *ἄσπερος* *ἡ* *ἄσπερος* *ἡ* *ἄσπερος*, Poll. X, 48.

x) Cf. *Eckhel.* Doctr. Num. vett. II. p. 55. l. *Mionnet* *deser.* des médailles antiques I. p. 454. l.

Conm. in *Aristoph.* Tom. I.

phora; *quadrantal*, Gl. vett. κίφαλη γ) est *operculum*, quod propr. πῶμα appellatur, vt Hom. Od. γ, 392. κρήνημιον, quo propr. velamen capitis significatur, Schol. min. explicat per πῶμα, Eust. per τὸ σκίπασμα. Sensus: *pro sella operculum fractae diotae z*). Med. κατεγώτος habet vim Passiui a). μάκτρα est *vas ligneum*, in quo subigitur farina b), quod etiam Latinis *mactra* vel *magis* nominatur, a verbo μάττειν. Plato Phaed. 47. vocat κρήνην. Cf. Hef. *Fisch*.

546. *πιδάκης*. Infra Eqq. 789. *populum* Athen. dicit Comicus οἰκόντα ἐν ταῖσι *πιδάκνισιν*. *Πιδάκη* nempe τοῦ *πίδου* deminutivum, de *doliolis*, ab Atticis dictum. Hefych. *Πιδάκνι καὶ πιδάκνικ, οἱ μικροὶ πίδοι καὶ σικύαι*, non, vt ibi hactenus *σικύαι*, sed vt dicitur ad Equ. 1294. ἀπὸ σικύης, a *penu*. Quomodo *Μαγρικὰ* *πιδάκνικα* vocantur ab Eubulo ap. Athen. I. p. 28. apud quem XI. p. 483. *Lacones* dicuntur bibere soliti ἐν *πιδάκνικις*. Eadem vocis usus Demosth. adu. Onetor. I. p. 527. [p. 871. T. II. Reisk.] *Eumocris* vero ined. in dict. Att. [Moeris p. 392. Pierf.] *Φιδάκη*, Ἀττικῶς c), *πιδάκη*, Ἑλληνικῶς. Vnde forte pro *πιδ.* legendum hic foret *Φιδάκης*. Spanh. Etym. M. μικρὸν *πιδάκειον*, et similiter Suid. Phauor. Schol. vet. et Doru., et auctore Suid. et Moer. (vbi vidd. Sallier. et Pierf.) scribi debebat *Φιδάκης*. Vsurpatur autem, exemplo aliorum *Deminutiuorum*, vt *Primitium*. *πλερὰ* de *dolio* est *costa*, *latus* (eine *Daube*). *ἡγωνίαν* habet vim passivam, vt antea *κατεγώτος*, *dolioli costam*, *eamque diffissam d*): quod ipsum verbum declarat intelligi *dolium*.

γ) *κίφαλη* omnino de extremitate dici, e Demosth. ostendit *Münt.*

ε) Quam incommodum sit eo, loco *sellae*, vti, vberius iusto exposuit *Girard*.

α) Ita *κατεγώτος* vti *κίφαλη* ap. Herodian. Philet. p. 448. Pierf.

β) Non recte Francog. int. reddidit: *mortier*, quamquam verum est, frumenti grana olim contusa esse. v. Heyn. Opusc. Acad. p. 567. sed *μάκτρα* non de *mortario* dicitur.

γ) Adduntur ibi verba: *πίδοι μέγας καὶ αὐτομας*, quae verba Spanh. omisit. Sed Pierf. emendat: *πίδοι μάγρικα* v.

δ) Ita vt per rimas facile aqua cum farina dilabi possit. *ἡγων.* pro *ἡγωνέας* a v. *ἡγών.* *Münt.*

lignum, non fictile. Verbis ἄρα — οὕτως utitur Chremylus ut derideat Paupertatem, quae 468. f. se auctorem bonorum dixerat. *Fisch.*

547. Legendum [pro olim vulg. αἰτίαν] αἰτίον. Versus hoc efflagitat. Saepe autem occurrit ἡ αἰτία. *Bentl.* Verum est eiusmodi accusatiuos sequente vocali saepissime produci, vt 469. neque tamen aliquando non corripuntur: simillimum huic exemplum *Nub.* 329. καὶ σκῆψιν εἶπας. *Hemst.* Sed huius etiam loci deprauata ferebatur lectio, certissime a nobis emendata. *Brunck.* [qui, vt *Inu.*, reposuit αἰτίον.] Mirificus error ab init. versus apparer in cod. *Doru.* Verbo Ἀποφαίνω adscriptum habet ἀποδεικνύουσαι, quasi ἀποφάνουσαι in *Arist.* legeretur: αἰτίαν tamen explicat πρόξενον· συνίζηται. Sed stupor librarii ἀποδεικνύουσαι videtur exarasse pro ἀποδεικνύει. *Hemst.*

548. τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὕπ. Reuocavi lectionem hand *Ald. e)* *Ph. Iunt. B. Crat. Farr.* nec secus olim legebatur in *Suid. V.* Ἰπικρούσω. Consentit cod. *Doru.* addita interpretatione vltimi verbi ἰδύλας. Postquam primum in *Ed. Fl.* non sine detrimento versus τὸν fuit omissum, eundem errorem plures repetierunt: *Portus* tamen: τὸν πτωχῶν δ' ὕ. metro nihil adiuto, cui succurrit quidem *Kusterus*, τὸν δὲ πτωχῶν ὕπερ. *f)*, sed nihil est causae, cur a propha vet. scriptura recedamus. *Hemst.* Articulum vtrumque (τὸν τῶν) exhibent tres codd. edd. que primariae. Alterum in nescio qua recentiore typographi culpa omissum ex illis reuocare noluit *Kust.* futilemque coniecturam praetulit τὸν δὲ πτ. Cautiores fuere *Hemst.* et *Bergl.* Genuinam admisit culpam librarius cod. *C.* in quo alter etiam articulus omisus: ἰδρ. τῶν πτωχῶν δ' ὕπ. Glossa verbo super-scripta: ἀδύγματος ἀπὸ πτωχῶν in meo ἰδύλας. Quod autem *Pollux IX.* 139. *g)* huc respiciens ἰπικρούσω legisse

e) Quam etiam *Bentl.* assensu probauit, et restituit ante *Hemst. Berglerus*, et *Duckerus* praetulit *Kusteri* emendationi ad *Suid.* locum propositae, atque ita (τὸν τῶν πτ.) etiam *H. Steph.* et *Lex. Const.* exhibere monuit.

f) Sic metri gratia rescribendum duxi pro, τὸν πτ. δ' ὕ. vt quaedam ex prioribus Edd. habent. Vel scribi etiam potest: τὸν π. πτ. δ' ὕ. vt habet *Ald.* et *Suid. V.* Ἰπικρ. *Kust.*

g) Verba *Poll.* sunt: Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πλουτῷ καὶ τῷ Ἰπικρούσω

videatur, id forte librariorum errori imputandum, quibus familiare, praepositiones *ἐν* et *ἐκ* in verbis compositis commutare, quod nobis obseruatum ad Ran. 366. et 874. *Brunck.* Scholiaſtes *ἐπικρούει* exponit *ἐπιδίχθαι*, *ἀπικρούει*, dicitque metaphoram eſſe ſumtam a cithara vel aliis instrumentis muſicis, quae *κρούεισθαι* apud Gr. dicuntur, ſed frigide. Verius enim eſt, *τὶ ἐπικρούεισθαι* hic ſignificare *verbis inceſſere, reprehendere, vituperare*, quo ſenſu occurrit Acharn. 38. *Kuſt.* *exagitare, inuehi.* Metaphora ducta ab iis, qui pulſant fides et neruos ſiue manu, ſiue plectro. Illuſtrari poteſt uſu verbi *ἐπιπλάττειν* de iis, qui alios obiurgant et increpant. Nam verba factorum et orationis non raro vices permutant ſuas, quia verba et facta coniuncta ſunt. *βίον* vitae rationem, quatenus continetur ratione victus et cultus corporis, omninoque iis, quae cadunt in hominem, qua animantem rationalem; ſed quatenus homo animam ducit, edit, bibit, dormit etc., dicitur ζῆν. v. Ammon. V. *Bios.* Verba *τὸν ἑμὸν βίον* pertinent omnino ad vitam pauperum. Nam *πτωχοὶ* ſunt *pauperes*, *πτωχοὶ* egeni, *mendici*, quae quomodo inter ſe differant, ex h. l. et 552 — 54. plane poteſt cognosci. Nam *πτωχὸς* ductum eſt a γ. *πτύσσειν* h), h. e. *λαττειν*, v. Odyſſ. XVIII, 362. ſed *πτῖς* a *πτίσθαι*, h. e. *διεργεῖν*, quia victum quaerit labore. *Fiſch.*

549. Οὐκ οὔν. Deuarius de part. l. Gr. p. ΠΙΙ. legi iubet *οὐκ οὔν* — *ἀδελφῆν*; nonne igitur etc. At repugnat, opinor, part. *δῆκου*, quae in interrogationibus ſic locum non habet. vid. v. 587. i). *ἀδελφῆν* ſororem, aut omnino, *ſimilem*, id quod v. 550. et uſus voc. *ἀδελφοί* (Plat. Phaed. 57, 37.) docet. *Fiſch.* *τῆς πτωχίλης πινίας*. Hunc ordinem tuentur Suid. in *Πινία*, cod. Doru. A. Ed. Ph. Iunt. B. Crat. G. K. Mutauerat Fracinus in Fl. *τῇ πινίλι πτωχίλιν* ſc-

ἐν τῷ πωδονέω πύχρην. Non potuit ſane ad alium locum Pluti reſpexiſſe, quam ad hunc. *Kuſt.* Vulgatum *ἐν τῷ* retinendum eſſe etiam *Duck.* vidit.

A) Perperam *Gir.* ad v. 552. deriuat ab *ἐκπονημάτων*, *excidiſſe diuitias*. Non tamen ubique *πτωχὸς* dici *mendicos*, ſed interdum etiam *pauperes*, monet Eckard. p. 49.

i) Itaque recte Br. et Inn. *ἐν τῷ* retinuerunt, ſed in ed. Inn. non debebat poſt *ἀδελφῆν* interr. nota, ſed punctum poni.

quiti sunt *Bened. Iunta* et *Gelenius*, male: nam ita eorum rumpi legitimam Arist. versus caesuram manifestum est. Praeterea cod. Doru. ἀδελφόν. *Hemst.*

550. Vos, inquit, *paupertatem* esse sororem mendicitatis dicitis, qui res multum dissimiles putatis inter se esse similes; nam sic et Dionysium tyrannum Siciliae putabitis esse similem Thrasybulo, qui victis XXX. tyrannis Atheniensibus libertatem restituit. Sic parvis componere magna k) soletis. *Bergl.* Cunctis Edd. inuitis hic quoque Kusterus adspiratam induxit: 'Τμῆς γ' εἶπερ' quod malo more fieri notatum est ad 260. In cod. Doru. nescio quid mendi fuerat adpersum. Manus certe recentior retinxisse videbatur γ' εἶπερ l). Sed deterius ibi totus hicce versus laborat hunc in modum perscriptus: 'Τμῆς γ' (τοῦτο φησὶ) εἶπερ, vel εἶπερ, Θρασύβουλον Διονύσιον (συνίζησεν) φησὶ εἶναι ἡμῶν m) in quibus Aristophanei metri rationes conturbari facile patet. καὶ ante Θρασύβ. Edd. nulla praetermisit, neque vlla coniuncte φησὶ εἶναι praefert: alterutra solum vox in libris impressis exstat, in Fl. quidem, Ed. *Ben. Iunt.* et *B. Gel.* Διονύσιον φησὶ ὁμοῖον quam accentus ponendi formam in vltimo verbo veteres Attici probant, perinde atque ἰρῆμος, ἰστομος, vt docent Etym. in Γελοῖες, pluribusque locis Eustathius: ceterae multo melius, Ald. duce, Διονύσιον εἶναι ἡμῶν, cui scripturae norma versus suffragatur. *Hemst.* Dionysius I. oppressit libertatem Syracusanorum omninoque Siculorum,

k) Imo notat Paupertas stultitiam senum, qui res prorsus dissimiles aiant esse similes. *Fisch.* Palmerius in Exerc. p. 789. cuius verba Kust. repetiit, putat, rideri comparisonem ad adulatorem quodam tyrannorum factam inter Dionysium et Thrasybulum, qui minime pares fuerint. „Nam Dion., quo tempore hoc drama prodiiit, inquit, iam in tyrannum atrocissimum enaserat. Itaque hoc drama non prodiiit Diocle archonte, vt quidam dixerunt: sed id decernauit de primo quodam Pluto.“

l) Etiam in verbis Didymi ap. Schol. *Hemst.* subodoratus est vestigium variae lectionis: 'Τμῆς γ' εἶπερ καὶ Θρασύβουλον. — quam non adspersandam dicit.

m) φησὶ st. εἶ, etiam ex Rab. assert Inu. Vnde intelligitur nec illum codicem interpretantis carere. Et ad φησὶ et ad εἶναι subintelligendum est φησὶ.

v. Justin. 20, 1. sed Thraſybulus Athenas; a XXX. tyrannis ſeruitute oppreſſas, in libertatem vindicauit. v. Corn. Nep. Thraſyb. 5. ff. *Fifch.*

551. *ἐν μόνῃ*. Vitioſe cod. Doru. δ' *μὲν*, Ed. Ben. *Iunt.* δ' *ἐμὲν*, quod neſcio cur Kuſt. adoptauerit contra reliquas Edd. Idem tamen, vt erat metri callentiſſimus, recte ſcripſit *πίπτειν*, et ſtatim *ἐν*, quum in omnibus, etiam Doru., indignante verſu, deficeret. Mox ſolemni vitio *μὲν* Doru. pro *μὲν* *λαί*. *Hemſt.* τοῦτο n) *πίπτει βίος*. Elegans Atticiſmus. Latine vertere poſſis: Non ſic mea comparata eſt vita. Attici enim qualemcumque rei aliquiſ proprietatem vel naturam per v. *πάσχει* exprimere ſolent. Sic Nub. 234. *πάσχει δὲ τοῦτο τὰ κέρδαιμα*, haec enim eſt natura naſturtii. Plura exempla paſſim occurrunt. *Kuſt.* Vita pauperum non eſt talis, neutiquam; neque talis futura eſt, qualem tu eam eſſe demonſtraſti, *Fifch.* τοῦτο *πάσχει* Attice ſignificat: hoc ei accidit; vt Plat. Polit. I, 1. καὶ γὰρ τὰ αὐτὰ ταῦτα *ἐκπίπτειν*. Aelian. V. H. 8, 12. *ἐν μόνῃ τοῦτο ἔκαθεν Δημοσθένης*. Ita etiam XIII, 42. *Münt.*

552. f. *μηδὲν ἔχει* eſt inopem, egenum eſſe, vid. 1180. Palaeph. 3, 6. et 1. Cor. 11, 22. vt *ἔχει* *τι* eſt, diuitem eſſe, Aelch. Socr. 2, 13. *φειδόμενον* parcum, diligentem, τοῖς ἔργοις *προσέχοντα* laborioſum, i. q. *μοχθήσαντα* 556. Nam *ἔργα* pertinent ad agricolas et opifices. *Fifch.* In Ran. 1387. *προσέχου' ἔνυχος* *ἡμεντὴς ἔργου*, intentam operi meo. *Bergl.* τὸν τοῦτο ad *προσέχ.* ſubintelligit *Münt.*

554. *περγύγεσθαι* duo hic ſignificare in Schol dicitur, *μικρὴν* vincere, et *περιτρίβειν* ſuperabundare, vt h. l. Atticis certe ſcriptoribus eſt illud utroque ſenſu familiare, vt e. Plat. Demoſth. Xenoph. obiter ad h. l. notaueram, ſed quod a Lexicorum conditoribus iam occupatum video. Ad dam ſolum, quod vt hic pro ſuperabundare o), ita Velp.

n) Reiskius ſcribi maluit *γὰρ* (ſcil. δ' *πίπτειν* δ' *πυρρίαι*, vel δ' *βίος* τῆς *πυρρίαις*).

o) *Superſeſſe, reſtare* (Gl. vett.) quam verbi vim notauit etiam Thom. M. p. 706. add. *Heſ.* in *Περὶ γένους*. Refertur enim ad *ἐπιπλοῦν*, *deceſſe*. *Fifch.*

598. pro *vincere* legitur: *πρωκτὶς λουτροῦ περιγαζόμενος* pro-
verbii vice, de iis qui suo ipsorum danino vincunt. *Spanh.*

555. V. Suid. V. *Μακαρίτης*. *Kust.* Ap. Aesch. Perf.
635. de Dario mortuo: *μακαρίτης ἰσοδάμαν βασιλεύς*, ubi
Schol.: *μακαρίτης, ὁ τεθνήσκων, μακάριος ὁ ζῶν*. Ap. Stob.
Serm. 120. sub Aeschyli nomine: *πᾶς γὰρ λίγει τις· ὁ μα-
καρίτης οἴχεται*. Comicus noster, quoniam pauperes pau-
cis vitae commoditatibus fruuntur, eorum vitam, quasi
non esset vita, dixit *βίον μακαρίτην*, quod de mortuis dici
solet. *Bergl.* Scilicet *μακαρίτης* dicitur *εὐφύμων*, ut ait
Suidas, *mortuus p)*: v. Hef. Iam quum pauperes, ut
mortui, careant propemodum omnibus vitae commodis,
ut videantur non viuere, Chremylus eorum vitam vocat
μακαρίτην β. vitam mortuam, non vitalem, miseram.
Sed *μακαρίτην* etiam dictum videri potest pro *μακάριον*,
quod accipiat ironice, *quam beatam*, h. e. quam mise-
ram, *narras vitam!* Haec interpretatio, quam etiam Schol.
attulit, praefereunda alteri videtur ob ea, quae Paupertas
v. 557. respondet. ὦ Δάμπτει *ita me Ceres amet!* Loqui-
tur Chremylus agricola. *Fisch.* Deprauare Dorn. litteris
inuerlis, ὦ δάμπτει· διὰ μέσον· sed plane absurdum, quod
praebet in fine vers. sequ. *μὴ δὲ ἀφῆναι*. Illud *μὴ δὲ* sic
separatum in vett. Edd. itidem inuenitur. *Hemst.*

556. *καταλείψει μὲν τεφῆναι*. Prouerbiū est Graec.
corum: *ne quidem reliquit, unde sepeliri posset*, i. e. ad-
modum pauper decessit. Prouerbio hoc etiam vsus est nos-
ter Eccles. 587. *Kust.* *τεφῆναι*, ut *funus ei curari pos-*
sit. Senum chorus in Acharn. 691. dicit, se illa etiam
pecunia multari, qua sibi loculum debuisset emere; quod
est extremæ paupertatis signum. *Bergl.* Infinit. pendet
a part. ὄντι, quae intelligi debet, ita ut *καταλείπειν μὲν τε-*
φῆναι sit, *nec relinquere qui efferatur*, ut loquitur Corn.
Nepos [Aristid. 3, 2.]. Nam *δάπτειν* et *sepelire* omnino est,
ex oculis viuentium tollere corpus et deferre in locum ubi
putrescat. v. Cuper. Obseruat. 1, 7. Wessel. ad Diog. S.
T. I. p. 223.

p) Ita Latin. voc. *felix* pro mortuo vsurpant, ut Hor. I. Serm.
9, 27. *Münt.*

557. σκώπτειν et κωμῳδεῖν h. l. differre inter se non videntur q): vtrumque est *cauillari et iocari, risu cauillari*. Nam 1. vtrique verbo opponitur vnum *σαυνῶδες* (serio loqui r), ad quod Xen. Memm. 1, 3, 7. refertur et *παίζειν* et *ἐπισκώπτειν* (cf. de v. σκώπτειν et σκῶμα ad 316.); 2. Timaeus Gl. Plat. [p. 171. ed. sec. Ruhnck.] κωμῳδεῖν interpretatur σκώπτειν: nam in comoediis canillationes et ioci, liberales illiberalesque, vigent, 3. res ipsa hoc ostendit. Nam Chremylus Paupertatis vocem calumniatur, ita vt inde colligat, pauperes non relinquere vnde efferantur eorumque vitam iocans nominat beatam.

558. γυνέσκων. Sic membr. Impressi γυνέσκων. Brunch. *βελτίονες τῆς γνώμης* sunt meliores ingenio et animo et moribus. Fisch. τοῦ Πλ. quam Plinius. Münt.

559. ἰδίαν. Gl. μερῶν. Thomas M. [p. 464. f.] *σημαίνειται ὅτι, ὡς οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδίαν ἐπὶ ἀνδρῶν λέγει, ἀλλὰ ἰδὸς καὶ ὅψιν*. Ex hoc Comici exemplo falsi arguitur s). Brunch. Ita etiam censuit Albertus Obsf. sacr. ad Matth. 28, 3. [atque etiam Ducker. ad h. l.]. Mihi vero Thomas praecipere videtur, *os et vultum hominis recte dici ἰδὸς* (Ioh. 5, 37.) et ὅψιν (Ioh. 11, 44.) non item ἰδίαν. Itaque hic locus, vbi ἰδίαν est *facies*, tota corporis forma, eius praecepto non repugnat, quo ille non cum Trill. putandus est petiisse scriptores N. T., nam solus Matthaëus 28, 3. ἰδίαν posuit de ore et vultu, non hominis, sed angeli, et expressisse videtur, ἡκῶ, vt Theodot. Dan. 1, 18. 15. vbi LXX. habent ὅψιν. Fisch.

καρὰ τῆ. Ald. lectionem, quam sequuti fuerunt Phil. Junta, Cratander et Farreus, Kustero probante, repraesentauit. Fracinus, quid metro fieret securus, scripturam prauam, cuius et Scholiastes ab eo vulgaris meminit, *καρὰ αὐτῶ μὲν γὰρ ποδαλγούντες* 1), vnde hauserit, non repe-

q) Girard. distinxit ita, vt *καρὰ* esset iocari, facetias dicere, *καὶ* dicteria mordacia iacere.

r) Eo significatu *σαυνῶδες* legitur etiam Aelian. V. H. 3, 2. Münt.

s) Confutarunt Grammaticum iam Triller. et Oudend.

t) Versus [ex hac lect.] tribus vitiis laborat. Primum, quod

rio: nam cod. Doru. recte; si mutatae literae sedem excipiens: *παρὰ τῷ (τούτῳ) μὲν γὰρ ποδαγῶντες*: plerosque tamen editores in eundem errorem traxit. Mirum est, Stephanum (Thes. III. p. 507.), qui de metri lege cogitabat, hoc exigere censens ut legamus: *παρ' αὐτῷ γὰρ* (nimirum Pluto) *ποδαγῶντες*: *παρ' αὐτῷ* sine nota praetermisisse. *Hemst.* *ποδαγῶντες* recte Ald. At ed. Flor. Bas. et Geneu. *ποδαλγῶντες*: quod metrum respuit. Scholiastes (non ille verus et antiquus, sed recentior aliquis) utramque lectionem agnoscit: quarum alteram, *ποδαλγῶντες*, dum sine censura dimittit, oscitantiam suam et imperitiam prodit. *Kust.* *ποδαγῶντες* sunt *podagrii*, ii, qui podagrae morbo laborant; is autem est pedum dolor, aut alterius aut utriusque, cum punctationibus, incipiens a vestigio aut plantae cavitate, et saepius a maiore digito. v. Aurelian. de morb. chronn. 5, 2. *παρὰ τῷ* explicandum puto: *ibi ubi Plutus est, in domibus diuitum*: quum *παρὰ* Datio personae functum fere locum significet, ubi illa est. *Fisch.*

560. *γαστρώδεις* sunt *ventriosi, ventrosi*, qui magnum et prominulum habent ventrem. Hes. et Phauor. *γαστροειδής*: *προγάστρῳ ἢ γαστροποιῶν*: sed legendum videtur *γαστρώδης* et *γαστροπίων*. *παχύνημοι* sunt *crassipedes* (quod fuit cognomen familiae Romanae), ii, quibus sunt crura crassa. *πῆμα*, crus, continetur duabus partibus, quarum altera *ἐν τακῆμοι* tibia (784.), altera *γαστροκῆμοι* sura (Poll. 2, 190.). *πίονος ἀσελγῆς* sunt *supra modum v*), *praeter modum, obesi*, et respicitur simul ad luxuriam, qua opulenti fere obelicitatem nimiam continuunt. Nam *ἀσελγῆς* propr. est *petulans, insolens, lasciuus, libidinosus, luxuriosus*;

sede quinta est iambus *ναρ' ἀνθ*, deinde, quod abundat altera part. *μν* vel *γάρ*: postremo, quod *σελγῆς*. metrum respuit. Forte: *παρ' αὐτῷ γὰρ σελαγῶντες*, quod postremum v. lectum in quibusdam testatur Schol. Stephanus in Thes. V. *σελαγῶν* notat, *σελγῆς*. imito metro legi, et *μν* omittit, existimans forte *ναρ'* produci ob liquidam. *Duck.* In cod. Borg. vera et falsa commista: *ναρ' ἀνθ μν γὰρ σελαγῶντες*. Diuites praesertim et *νεφάρους* hoc morbo tentari, unde *locuples podagra* Iuven. Sat. 13., animaduertit Steph. l. l. Ita etiam *Glr.*

v) Ita *σελγῆς* explicant *Kust.*, (qui praeter alios Hes. V. *κερὲς ἀσελγῆς* conferri iubet) et *Brunck.* qui et *immodice* reddit, et Hes. V. *ἀσελγῆς* Suid. V. *σελγῆς* laudat, gloss. autem assert sui cod. *ἀσελγῆς ἀσελγῆς*, cod. C. *ἀνθ τῷ σελγῆς, ἀνθ πῆμα*.

ductum enim putatur a Σίλυν, Pisidiae oppido, cuius ciues dicuntur fuisse egregie modesti, continentes, temperantes x). Strab. XII. p. 570. Cal.; 2. omnino magnus, ingens, et ἀσάλγῳ inprimis y). v. Hef. [loc. a Kust. et Br. laudd.] Pollux I, 121. Fisch.

561. παρ' ἐμοὶ ibi ubi ego sum, in domibus pauperum. ἰσχυροὶ sunt macri, tenues, graciles, nam referuntur ad παχυρῶν. et πῖονος ἀσάλγῳ sed σφραγῖς referuntur ad γαστρίδης, ita, ut intelligantur homines, qui habent ventrem tenuem, depressum, contractum, strigosum z). γ. Schol. et Etym. M. h. v. quos descripsit Suid. h. v. Srephanus recte ait, σφραγῖς id. esse quod σφραγῖδης. unde intelligitur, Adiectiua in ὠδης delinquentia etiam similitudinem indicare. Iam vero vespae et crabrones iis, a quibus irritantur, admodum molesti sunt (v. Aesch. dial. 2, 1.): unde additur τῷ ἐχθροῖς ἀνταροὶ a) inimicis, aduersariis, infensi, molesti. ἀνταρὸς i. q. λυπηρὸς, μοχθηρὸς Hef. Ex his autem, quae dicta sunt, apparet, τὸ σφραγῖς pertinere ad reuocitatem et gracilitatem ventris. Fisch. Infra Vesp. 224. τὸ τῶν γαστρίων — σφραγῖ, vbi γ. Schol. Supra 311. σφραγῖσκον de acuto ligno dictum vidimus. Adde quod Athen. VII. p. 307. σφῆνες quidam pisces dicuntur appellati, ὅτι λευκοί, quod graciles forent, vbi σφῆνός et σφῆκός, a cunei aut a vesparum similitudine idem significare dicuntur a Casaub. Anim. p. 536. quod ibi Nicomachi Geraseni testimonio illustratur, de scalenis numeris, qui a figura haud dissimili σφραγῖς et σφραγῖσκος promiscue sunt dicti. Spanh.

562. ὑπὸ δ) τοῦ λιμοῦ est, propter famem, fame, victus penuria; haud scio enim an tu iis gracilitatem et

x) Alii admodum flagitiose eos vixisse tradunt, ut a sit intensum. Suid. et Münt.

γ) Ita ἔστιν ἀσάλγῳ, magnum ventum, assert Gir.

z) Quibus, ut vespis (σφῆς) corpus est gracile. Gir.

a) Nub. 1161. τῷ ἐχθρῷ, ἐχθρῷ ἀνταρῷ. Bergl. Quomodo macilentum possint hostibus debellandis aptiores et consilio et corpore dici, paullo argutius exposuit Girardus, breuius Münt.

b) Ita olim legebatur, nam Inu. o suis libris edidit δελ, quod exquisitius est.

tenuitatem compares fame. *Fisch.* Cod. Doru. λοιμὸν, male insuper omittens αὐτοῖς. *Hemst.*

563. f. Iam vero de virtute vobis exponam et docebo, modestiam habitare mecum, sed Plutum esse inluriosum et insolentem. σωφροσύνη propr. tribuitur iis, qui sunt sana mente, et opponitur μαλῖν; deinde ponitur nunc, vt vocab. generis, ita vt omnia virtutis genera significet, nunc vt verbum formae, vt certam quamdam virtutem indicet. Itaque semper consulenda est orationis series, et videndum de quo sermo sit, et quæ virtus in quoque sita esse debeat. [Cf. *Meiners* de vocc. σοφία, φρόνησις et σωφροσύνη in *Comimentatt.* Soc. Gött. T. XV. p. 137. ff.] H. l. εὐφρ. puto esse omnino virtutem, et ob 558. ff. et quia 564. laudatur genus virtutis. περὶ αὐτῆς propr. est finire, conficere, deinde aliquid e sumtis colligere, concludere, denique omnino exponere, docere (648.). Intelligi Grammatici volunt λόγον, sine causa; sed sic intelligitur, quomodo in cod. Vatic. venerit λόγον pro σφῶν c). ἀναδιδάσκειν idem est quod simplex διδάσκειν. κοσμίωτης h. l. est modestia, quæ cadit in eum, qui neminem vlla afficit iniuria. Nam opponitur ei ἐβριζεν d), quod vt nomen ὕβρις, vsurparur de iis, qui iniuria alios afficiunt, siue verbis, siue re ipsa (cf. 565. 568. 569. f.). Nam κόσμιοι omnino appellantur qui imperant cupiditatibus corporis et voluptatibus. v. *Periz.* ad *Ael.* V. H. 14. 7. p. 938. *Fisch.*

565. κλέπτειν. Nam pauperes facile furantur. *Eurip.* *Electr.* 375. ἀλλ' ἔχει νόσον πείνη, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρεῖᾳ κακόν. *Hergl.* γοῦν est certe quidem, utique; nam ponitur fere, quum exemplum alicuius rei argumentumue affertur. v. *Deuar.* p. 97. Totus locus ironice accipi debet. *Fisch.* ἔσθ deest codici Doru. qui versus initio additum habet εἰρωνεύσθ. In A. Fl. *Ph.* *Iunt.* et B. *Crat.* ἐστ' post Fl. melius in ceteris ἔσθ metri fulciendi causa. *Hemst.*

c) Scilicet λόγον, quod pro σφ. ex cod. Vat. *Kusterus* adnotauit, adscriptum inter versus ad πείνην, vt intelligi illud significaretur, deinde per errorem alienam sedem tenuit. Cod. Doru. vt plerumque σφῶν. *Hemst.*

d) Pro vulgg. τοῦ πλεόντος δ' ἐστὶν ἐβριζεν, quæ et sensu et numero recta sunt, *Iunt.* o *Rau.* edidit: v. πλεόντος ἐστὶν δ' ἐβριζεν, vt eo te coalescant in vnam syllabam. Debebat certe scribi: v. πλεόντος ἐστὶν δ' ἐστ. At dubito an hic ἐβριζεν non recte ponatur, et δ' suo loco non positum sit.

566. [Vulgo olim lectum est: *Nῆ τὸν Διὶ, εἴ γε διὸ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ πόσμιόν ἐστι*; Ita etiam cod. Borg.] Versus non recte procedit, qui sic melius scribetur: *Nῆ Δία γ' εἰ διὸ γε λαθ. u.* etc. Sic enim metro saltem consulatur. Quod autem ad sensum attinet, is mihi obscurus videtur aut saltem frigidus et Arist. nostro parum dignus. *Kustl.* Stolidissimi cuiusdam homuncionis emblemata; quod, vnde malum pedem tulit, eo est ablegandum. Ne vestigium quidem metri vllum; nullus sensus. Quomodo *πόσμιον*, quod latet? quid hic sibi vult: *διὸ λαθεῖν*; *Bentl. e)*. De sensu iudicium paene nimis seuerum quatenus mitigari conueniat, alias expendemus: metri ratio sine dubio vitiata. Propiorem emendandi viam aperiet lectio cod. Doru. *τῆ τὸν δι' εἴγε λαθεῖν αὐτόν. διὸ πῶς οὐ πόσμιον ἐστίν*. quae si parumper adiuuetur, versus, vt opinor, exister saltem tolerabilis, nec prorsus abiiciendus: *Nῆ τὸν Δία γ', εἴγε λαθ. αὐτόν διὸ, πῶς οὐ πόσμιόν ἐστι*; αὐτόν intellige τὸν κλέπτην, quod nomen a praecedente verbo *κλέπτειν* huc derivandum est, figura non ignota. *Isocr. Panath. p. 273. A. τῆ δι' ἡμετέρας ἐστὶ βασιλευμένης· ἐφ' ᾧ (βασιλείᾳ) καὶ πόλεμαί πλείους — συνέβησαν*. Ex hoc orationis formandae more Callim. locum H. in Dian. 128. in quo lapsi fuerant interpretes, recte H. Stephanus explicuit, vid. Not. ad 503. In Aristoph. tamen, quia res non videtur ab omni parte liquida, veterem scripturam, etsi mendae manifestam loco mouere non sustinui. *Hemstl.* Numeros huius versus re-

e) *Fischerus* defendit versum his argumentis: 1. legi eum in omnibus Codd., 2. metro succurri posse *Kustleri* aut *Hemstl.* coniectura probata; 5. fieri potuisse, vt Arist. respiceret ad mores Laconum omninoque vett. Graecorum. Nam vt *Lacedaemone* e *Lycurgi* instituto, pueris et adolescentibus iurari licebat (*Xen. de rep. Lac. 2. p. 535. f. Lennel.*): ita apud Graecos antiquos laudi ducebatur latrocinari (*Thuc. 1, 5*): praesertim quum non ipse loquatur, sed *Blephidemum* loquentem induxerit. *διὸ* accipi potest pro *εἴγε*, *Hef.* Ita fere etiam tutius est locum *σύντ.* qui de furtis ap. *Lacedd.* licitis laudat, praeter *Xen.*, *Plut. in Lyc.* et *Gell. N. A. XI, 18*, sensumque ita reddit: *nonne hoc, ita ne Iupiter amet, elegant et modestum est habendum, si fur tam caute aliquid suppilare cogatur, vt latere debeat?* h. e. vt ipi cauendum sit, ne in facinore ipso deprehendatur? Ita etiam sensum expressit *Francog. int. comment* celo ne ferait — il pas modeste, puisqu' on ne s' en vente jamais?

fitutos vides f) e membr., in quibus ne vna inuersa littera sic scriptus est, vt eum exhibeo, vtque emendari posse monuerat Hemst. Nec obscura nec frigida est sententia. locus est, quales sunt apud Comicum infiniti, ex ambigua significatione voc. κόσμιος petitus, quod *modestum hominem*, *rem decoram* significat; tum etiam *hominem comem*, *aliis non grauem*, *rem bene ordinatam*. Sane qui clam et latenter aliquid facit, ideo κόσμιος dici potest, quod aliorum tranquillitati officere non videatur, speciemque praebeat hominis εντάκτου, compositi. Brunck. g). Non sufficiunt haec Wakefeldo Silu. Crit. III, p. 135. et iocum esse longe frigidissimum, neque eum satis apparere, neque sales Aristophaneos sapere, censet. Itaque in re deplorata, vt ait, has satis audaces coniecturas proposuit: Νῦν τὸν Δία γ', ἐν Λακεδαιμονίῳ δὲ πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι;

Apud antiquissimos Graecorum praedari non fuisse turpe, testatur Thucydides Lib. I. [c. 5. T. I. p. 14. f. Gottl.] ἤρπαζον καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐνταῦθα ἱκοιῦντο, οὐκ ἔχοντες πρὸς αἰσχύνῃ τούτου τοῦ ἔργου, Φέροντος δὲ τι καὶ δόξης μᾶλλον· δηλοῦσι δὲ τῶν τε ἡπειρωτῶν τινες καὶ νῦν, ὅς ἐστι κόσμιος καλῶς τούτο δρῆν καὶ οἱ etc. Dum autem dicit: εἴ γε δὲ λαθεῖν, sine dubio respicit ad morem Lacedd. apud quos furari licebat, si quis modo esset tam ἐξέχρη, vt non deprehenderetur. V. Xen. in Anab. et de rep. Laced. Bergl.

567. Elegans locus aduersus δημαγωγούς vel oratores, Athenienses, quos Comicus noster aequae ac philosophos, quavis data occasione vellicare et perstringere solet. Kust. Demagogos quorum consiliis gerebatur resp., saepe notat. Huic autem simillimus locus est in orat. Demosth. c. Timocr. [T. I. p. 739. Reisk.] οὕτω δὲ καὶ οὗτοι οἱ ῥήτορες, οὐκ ἀγνοοῦσι ἐκ πεινῆτος πλούσιοι ἀπὸ τῆς πόλεως γιγνόμενοι, ἄλ-

f) Br. enim edidit: νῦν τὸν Δία γ', εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι; Recte. Nam quod Inu. e. Rau. dedit: νῦν τὸν Δί', εἰ δὲ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὲν κόσμιόν ἐστι; non probari potest, nisi ab eo qui metrum et numeros anapestici Arist. corrumpi posse vitiosa codd. scriptura sibi persuasit.

g) Qui cum Hemst. αὐτὸν intelligit κλέπτειν e verbo κλέπτειν et 563. laudat. κλέπτειν et τοιχόκρητον ex antecedd. verbis repetit Fisch.

ἀ καὶ προσηλακίζουσι τὸ πλῆθος. *Bergl.* τολῶν' ἐν. Sic quinque Codd. omissa quae vulgo inferitur partic. γ' (γ' ἐν). *Brünck.* πόλεις. Ita *Küsler.* [et seqq.] pro cunctarum Edd. πόλεις, vt syllabam breuem metro noxiam produceret. In cod. Doru. aberrans librarii manus versum laesit omittendo γ' ante ἐν, et δ' post πλουτήσαντες h). *Hemst.* Ordo verborum est: σίψαι τοῖς, ὡς ἐν ταῖς πολ. οἱ ῥήτορες, ἐπόταν etc. Nam ὡς idem est quod ὅτι vt 339. 573. et ἐν ταῖς πόλ. accipi potest pro ἐν τῇ πόλει, *Athenis*, nam sequitur τοῖς δῆμον — τῇ πόλει, et poeta videtur plurali vsus esse, ne offenderet rhetores Athh. Nam Athenis constituti erant a Solone decem ῥήτορες, qui et in senatu et in concione res et commoda ciuitatis defenderent, suaderent, quae publice vtilia essent, dissuaderent publice inutilia. v. Sigon. R. A. 4, 6. ad Plat. Apol. 10, 13. Eo spectant verba περὶ — δίκαιοι, *quam iusti sint erga populum et temp. i).* Sed rhetores isti captabant sere gratiam populi, sequebantur sua commoda, ita vt corrumpi se sinerent ab aduersariis et hostibus atque suaderent publice perniciofa, vnde bonis ciuibus erant exoli. v. Plat. Apol. 20. Eo pertinent verba πλουτήσ. etc. τὰ κοινὰ k) sunt *pecunia publica*, opes publicae; γυγίηται id. est quod *sic*, et ἄλλοι dicuntur, quatenus spectant priuata commoda, non publica, vnde interpretationis causa adiecta sunt verba: ἐπισουλείουσι — πολέμοις. Nam ἐπισουλείν (κακῶς βουλεύειν Sch. Doru.) τῷ πλῆθει, *male consulere multitudinē i)*, plebi, est, suadere, quae saluti et rationibus multitudinis obsint, sed πολεμῶ τῷ δήμῳ, *populum*, populi maiestatem, oppugnare m), hoc agere, vt imperium populare tollatur. *Fisch.*

A) Posterius verum est, non prius, quam τῶν etiam vltima longa reperiatur. v. Ind.

i) Perperam *Gir. w. v.* δῆμον refert ad causas priuatas, w. τὴν πόλιν ad communem et publicam causam. Recte autem ille v. 302. contulit.

k) κοινὰ scil. χρημάτων. *Münt.*

l) *Gir.* potius intelligit: populum circumuenire, et bona eius insidiosa oratione ad se trahere.

m) Scilicet et orationibus quibus reipubl. statum perturbant, et factionibus quibus urbem euertunt. *Gir.*

571. Cod. Doru. mendose οὐδὲ ζεύδῃ. *Hemst.* Scilicet Atticam formam (vid. 456. et Not. ad Plat. Euthyphr. 19, 4. vt mox 572. κλαύσει) librarius mutauit in communem. βάσανος, vt βασκαίνειν, dicitur tripliciter: 1. de iis, qui fascinant n), h. e. oculis vel verbis vel alia quadam occulta ratione aliis nocent, ita vt eos interficiant; 2. de iis qui inuident, et tum additur verbo βασκαίνειν Datus personae; (v. Hef. et Gloss. vett.) 3. de iis, qui criminantur, obtrectant, male dicunt, i. q. διαβάλλειν. V. Lamb. Bosius Exercitt. ad Gal. 3, 1. et Tho. Mag. V. βασκαίνειν. H. I. Chremylus Paupertatem vocat βάσανον, quod sit maledica aliisque obtrecret. *Fisch.*

572. ἄρα est at, Gl. vett. et οὐχ ἥττον οὐδὲν κλαύσει nihilominus exigeris ex vrbe et agro Athen. Nam verbo κλαίει saepe significatur res, quae est causa fletus, et reperiri debet indicio reliquae orationis. *Fisch.* Post κλαύσει perperam in cod. Doru. additur ἡμῶν, quam vocem, vt auguror, oculus librarii iusto citius festinans ex proximo versu arripuit: neque recte statim: μηδὲν ταῦτ' ἔτι νομίσῃ; quod melius interpretatur: ἀπὸ τούτου ἐπαρθῇ. *Hemst.* νομίσῃ est, vt 170. [q. locum etiam Spanh. laudat] se esse ferre, se iactare, superbire. ταῦτ' ἔτι propterea o), quod Luc. Eu. X, 20. ἐν τούτῳ. Sensus est: noli sperare, te nobis persuasuram esse. *Fisch.*

573. Particulam γὰρ complendo versui necessariam Edd. nulla praetermisit, exceptis B. Gel. et G. Porti. *Hemst.* ὅτι γὰρ ζητεῖς codd. A. B. In meo ὅτι ζητεῖς: sic etiam in C. nisi quod addita inter lineas ab eadem manu litera ἡ, vt sit ὅτι ἡ, quod non minus placet. Saepius enim quam vellem, recurrit in his versibus particula γὰρ. *Brunck.* τοῦτο explicatur verbis ὡς ἐστὶν ἀμείνων Περία Πλούτου Pau- per tatem vtiliorem esse diuitiis. *Fisch.*

574. Ἰ. ἐλίσσεται μετὰ πρὸς τοῦτου conuincere, redarguere me mendacii et vanitatis, vt Ioh. 8, 46. 15, 8. p). φλνα.

n) Hanc significationem illustrant copiose *Eckard.* p. 49 — 51.

o) Perperam *Münt.* ad ταῦτ' supplet αὐτῇ. — Idem censet, ὅτι γὰρ ζητ. cum κλαύσει iungenda esse, rectius *Francog.* int. cum ταῦτ' νομίσῃ.

p) Vid. *Eckard.* p. 51, f. qui etiam docet, καὶ aduersatiue adhiberi pro, scilicet.

πῶν (v. 360.) est, *nugari* h. e. multa dicere, sed inepta, quae ad rem non pertineant. *πτερυγίζειν* propr. dicuntur auiculae, quae alas *expandunt* et *volare tentant*, sed frustra; deinde transfertur hoc verbum ad eos, qui multa moliantur, sed ita, ut nihil efficiant q), ut h. l. multa asserere, quibus doceas diuitias meliores esse paupertate, sed o quibus intelligi hoc neutiquam possit. v. Hes. et Phaulor. V. Πτερυγίζειν. Fisch. Infra Eqq. 519. καὶ δάλλων, καὶ πτερυγίζων de Magnete, veteris comoediae poeta, qui drama Ὀρνίθες. l. Aues inter alia ediderat. Hic vero de auiculis, quae alas primum tentant expandere, ac irritò subinde copatu, dicitur; vnde πτερυγίζειν per μηδὲν αὐτίς ab Hes. redditur; ap. Lycophron. 1006. πτεροῦνται, volitabit. Spanh. Grammatici exponunt per οὐδὲν αὐτίς nihil proficis, ut sit metaphora a pullis auium, qui volare conantur, sed per aetatem adhuc vano nisu. Possit forte ita etiam exponi: *fundis verba πτερόντα*, pondere carentia, leuia. Etiam alio modo: *volitare conaris*, i. e. nihil certi dicis, quia volatus auium est ἀτέκμαρτος, ἀσάθμαρτος, ut est Auu. 170. vel etiam: *extra rem vagaris*. Ita πτεροῦσαι Eurip. Bacch. 332. νῦν γὰρ πτέρη, nunc enim volitas. Bergl.

575. καὶ πῶς Φρύγωναί σ' ἄπ. qui vero fit, ut te fugiant omnino omnes? καὶ in interrogatione ita positum est, ut admirationi seruiat: Lat. *vero, tandem, igitur*. v. Raphel. ad Marc. 10, 26. Fisch. Cod. Doru. Φρύγωναί ἄπαντες, male. Hemst.

576. ἢ. βελτίους meliores, honestatis et virtutis studiosiores. ἀνέψασθαι bene Schol. cod. Doru. explicuit μάθῃν (discere, cognoscere). Nam Paupertas ait, in pueris, exemplo puerorum, posse planissime cognosci, homines fugere solere consuetudinem eorum, qui ipsis auctores sint virtutis studii. Φρονεῖν τινι ἄριστα est, alicui optime consultum velle, alicui optime cupere, ut ἀγαθὰ Φρονεῖν Od. α, 43. ideoque suadere alicui rectissima et optima, id agere ut aliquem reddas optimum et sanctissimum. cf. Bos. Exercitatt. ad Luc. I, 17. r). οὕτω χαλεπὸν πρᾶγμα ἐστὶ ἀδεο

q) battre l' aile reddit Francog. int.

r) Quomodo, inquit, filii patres suos fugiunt non ob id, quod sint patres, sed quod a filiis exigant, quod iis bonum est, sic

difficile est, quod vno verbo *ἔργον* *καὶ* dicitur (v. Theophr. Char. 5, 2. Xenoph. Cyrop. 1, 1, 5. 3, 3, 14.). *Δίκαιον* *ἰν-*
sum, quod legibus humanis conuenit, h. l. opinor esse
bonum, *utile*, vt *διαγινώσκουσιν* (cod. Doru. s) *διαγινώσκουσιν*,
v. ad Aesch. Socr. 1, 10, 2. contra metrum; tribrachyn
non fert hoc genus versuum) *δικ.* sit *dignoscere bonum et*
utile ab *inutili et malo*; nam docent hoc v. 576. f., et 579.
est *diag.* τὸ *κρίσιμον* *dignoscere optimum, vtilissimum.*
δικαίων enim interdum significat omnino *virtutem, hone-*
statem, haec autem bona est. *ἄρ' ἔ* (579.) igitur. Nam
apud poetas *ἄρα* etiam affirmat, non semper interrogat. v.
Doruill. Vann. Crit. p. 226. *Fisch.* Sed potest etiam ver-
borum structura ita (cum Munt.) institui: *ἄρα φήσεις* —
Non interrogationem sed ironiam exprimi, et *φήσεις* ad
Peniam et ad Blepsidemum spectare censet *Gir.*

580. *ἔχει* *secum habet, secum retinet*, cf. 589. v).
Nam refertur ad v. *ἀποτίμειν* *amandare, ablegare*, quod
singulatim ponitur ab Atticis de maritis vxores repudian-
tibus (Herodot. 6, 63.), vt *ἐκτίμειν*, vnde *diuortium* ab
iisdem et *ἀποκομή* dicitur et *ἐκπομή*. v. Valcken. ad He-
rod. 3, 148. p. 273. *Fisch.*

ταύτης, i. e. *πενίας*. Quare Frischlinus in versione sua
male haec ad Plutum retulit x). *Kust.* Sudat Scholia-
stes, dum expiscari vult, cur Chremylus Peniam alloquens
ταύτης dicat pro *σέ*, sed frustra laborat. Sic enim personae
ordinandae sunt: *Χρ.* *Τὸν Δία* — *ἔχει*. *Ἐλ. ταύτης δ' ἡμ.*
ἀποτίμει y). Chremylus Peniam hic alloquitur, Blepsi-

homines me fugiunt non odio mei, sed virtutis et honesti, quod
in me est. *Gir.*

s) Codex ita in utroque versu habet, ed. *Ph. Munt.* in primo.
Hemfl.

t) Perperam in ed. Munt. scriptum *ἄρ'.*

v) Supra 151. dicebat plurimum argenti habere Iouem. *Bergl.*

x) Ita etiam *Eckard.* p. 53. monet enallagen admitti generis,
posito feminino loco mascul., cui similia exempla congerere
iudet. Sed idem tamen potius refert ad Paupertatem.

y) Haec verba absurde vulgo Chremylo continuantur, qui si
Pauertati pergeret loqui, non *ταύτης* sed *σέ* diceret. Sunt
Comm. in Aristoph. Tom. I. V

demus Chremylum: Recte igitur ταύτην, et mirum quantum vrbanitatis loco accedat, longe plus, quam si Chremylus totum hoc loquatur, etiamsi *σε* dixisset. *Bentl. x*). Versum interfecit ordinem mutando cod. Doru. ταύτην δ' ἀποπέμπει ἡμῶν: verum ad ταύτην qui τὴν περίαν adposuit, et in fine versus ἢ Βλεψίδημι, significans, Chremyli orationem, quae ad Paupertatem directa fuerat, hic conuerti ad Blepfidemum, in eadem fuit, qua Scholl. vnus, sententia, non illa quidem absurda; quod enim vulgatur, quam aliam interpretationem admittat, non video; sed quae tamen multum cedit Bentleii coniecturae, Blepfidemo tribuentis; nam quin hac interposita persona et ταύτην optime sit collocatum, et scenae lusus vrbanitate noua expoliatur, dubitari non potest. *Hemst.* Itaque Br. et Inu. recte *Blepf.* nomen praefixerunt.

581. f. [Vulgatum olim: — Κρονικαῖς γνώμαις — λημῶντι — πένται καὶ τοῦτό γε δὴ Φαν. σε διδ.] In priore versu γνώμαις agnoscit Suidas, placet tamen lectio altera, quam Schol. proferret: Κρον. λήμαις. Vide prouerbiū κρονικὰ λήμαι ap. Hesych. Diogenem, Suidam. Porro λήμαις λημῶν est Atticum, sed λημῶν γνώμαις durissima metaphora, neque facile admittenda. Λημῶντι numero Duali, quod et in Suidam irrepsit, metro repugnat; vnde ex ed. Ald. reponendum λημῶντες. In posteriore versu caesura exit in mediam vocem καὶ τοῦ — τό γε δὴ. Quod vt euitarent, opinor, Florentini, ex coniectura sic dederunt: καὶ τοῦτ' ἥδη. Sed et ex hoc exemplo constar, eos Mss. codicum opem non adhibuisse. Altius quippe mendam subest. Quale enim illud: ὁ Ζεὺς δὴ πένται? Nonne ieionum

Blepfidemi, quod acute vidit Bentleius. *Bruck.* Seruata vulgata personarum distinctione Chremylus putandus est verba ὦν Δία — ἔχει dixisse ad Paupertatem, reliqua ad Blepfidemum, sed praestat verba ταύτην. etc. tribuere Blepfidemo; nam is etiam alibi interpellat orationem Chremyli, et sic magia apparet, cur Paupertas dicat: ἄλλ' ὃ — ἡμῶν. *Fisch.*

ε) Is in memoriam reuocat locum 162. ff. vbi olim longa narratio vni Chremylo assignabatur, Ipse ita partitus versus inter Chrem. et Carionem, vt *Bruck.* (qui ibi Bentleium laudauit, nisi quod Bentl. v. 164. scripsit, ὁ δὲ χρεμύλης τις, χρε. — v. 166. ὁ δὲ καριῶν τις, κ. ὁ δὲ κλέων κ.) edidit. Ita enim Bentl. etiam ostendit omnia vernilia et scurrilia dicta Carioni tribui. Contulit etiam 199. ff.

quid et ἀναφρόδιστον prae se fert? Scribe igitur locum integrum ex Ald. Ed. vestigiis:

Ὁ Ζεύς δῆπου πένεται π' αὐτός· τό γε δὴ φανερός σε διδάξω.

Etiā ipse Iupiter pauper est: hoc tibi manifeste probabo. Bentl. λημῶντι praeferunt Fl. vtrāque B. G. etc. quo pacto metrum labelactari, quum *Kusterus* animaduertetet a), perlicenter inseruit λημῶντι γε. Ego tutius putavi, duce Bentl., reuocare priscam lectionem (λημῶντες) quae prostat in A. et Edd. vtriusque Iuntae b); eo magis, quod iussufragio nitatur cod. Doru. vbi errore consueto, ut v. 585. ἀλλοτῶν, perscriptum est λημῶντες, cum gl. τυφλωτόντες. Nihil erat, cur vererentur, ut copulari possent λημῶντες ἀμφω, et dualem reclamante versu inducerent. Pro γνώμῃς, quod Suid. agnoscit V. Κρονικῶν et Ἀθήνῃ, alibi Schol. extare monet λήμῃς, quod licet Bentleii calculum tulerit, eius esse generis arbitror, ut, quid ab Aristoph. fuerit profectum, difficile sit constituere: immo non abhorret, ut idem vtriusque in primo secundoque Pluto fuerit auctor. In v. 582. retinui, quam cod. Doru. adfirmat, lectionem Fl. Ed. Ben. Iunt. B. Gel. τοῦτ' ἤδη. In A ceterisque scribitur τοῦτ' γε δὴ· vnde Bentleius, ut legitimam caesuram versui redderet, ingeniose formabat: ὁ Ζεύς etc. *Hemst.* λήμῃς — λημῶντες. Sic recte IV. codd. c). Vulgo πρ. γνώμῃς. Mendose in meo ex frequenti commutatione litterarum η et υ scriptum λήμῃς, cum gloss. τζίμβλῃς. Vid. Car. du Fresne Gloss. in τζίμβλα. In v. 582. καὶ τοῦτ' ἤδη d) φ. σ. δ. optime scriptum in membr., ut Hemst. edidit. Vulgo violata commatum anapaesticorum lege: καὶ τοῦτ' γε δὴ φ. — Istud γε ab imperito correctore est; in nullo codice comparet. B. D. exhibent τοῦτο δὴ, deprauatum ex τοῦτ' ἤδη. In C peruerlissima lectio: ὁ Ζ. δὲ ποῦ πῶ.

a) Ne monito quidem lectore.

b) Easdem edd. laudat *Bergl.* et in *Farr.* *Brubach.* et nupera *λημῶντες* contra metrum esse monet.

c) Atque ita etiam probabiliter *Rau.* Nam e *Borg.* affertur γνώμῃς. E priore Pluto λήμῃς ductum putat *Fisch.* Immo in secundo repositum videtur. *λημῶντες* *Fisch.* etiam dedit.

d) Ita etiam *Inu.* cum *Br.* dedit, codice *Borg.* addicente. Nam in *Rau.* fuit καὶ τοῦτο λέγου φανερός διδ. contra metrum. Recipit etiam *Fisch.* atque *Munt.*

νεται, καὶ τοῦτο δῆπου φαν. — Genuinam lectionem iam dudum restituerat Ant. Fracinus. Brunch.

προνικαῖς pro antiquis, seu potius pro deliris e). Sic Nub. 1060. σὺ δ' εἰ Κρόνιπποι tu vero delira Vesp. 1458. καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξαι Κρόνους, vbi Schol. Κρόνους, ἀρχαίους, λήρους, μωροὺς. Ita Plato Euthyd. p. 287. [c. 38. p. 351. ed. Heindorf. qui cfr.] οὕτως εἰ Κρόνους, sed vbi, quali κινὸς legeretur, adeo es vanus, vertere interpreti parum accurato libuit. Sic etiam προνήληρος pro deliro Plutarch. de educ. lib. p. 13. [c. 17. §. 19. ed. Stein., qui ibi cf. p. 136.] Eodem sensu voc. προνικά quo hic Comicus adhibuit Arrianus ap. Athen. III. p. 113. ταῦτα σιτία προνικά ἐσσι (hi cibi sunt exoleti). Eumoeis vero Mf. [Moeris p. 200. Pierf. vbi pauca verba mutata leguntur]: Ἰαπετὸς, ὁ γέρων, Τιτυὸς καὶ Κρόνος ἐπὶ τῶν γερόντων. Sic πάλαιγενῃ Κρόνον, antiquum Saturnum vocat Prometheus ap. Aesch. 220. et προεβύτην Κρόνον Eumen. 644., ac similiter veteris Saturni Hor. Od. 2, 12. et ap. Callim. Lau. Pall. 100. Κρόνοι νόμοι antiquissimae leges et vbi indicatis tribus, quae hic leguntur, huius Comici locis πρόνια, προνικά et κρόνιππα non de antiquis adeo, quam de vetustate obsoletis s. antiquatis, dici notauimus. Spanh. Scilicet Κρονικός et Κρόνιος est 1. Saturnius, ad Saturnum perti- nens quocunque modo, 2. antiquus, vetustus, quia Satur- nus omnium decorum antiquissimus fuisse fertur; 3. desit- tus, inusitatus; denique delirus, desipiens, stultus f). Cf. Erasmi Adagg. p. 110. Fisch. οὕτως significare vere eique opponi, quod modo videtur aut dicitur, ostendit Eckard. p. 53. l.

Λημῶν lippire, h. l. metaphorice. Vt Lucretius: o miseras hominum mentes, o pectora coeca! V. Not. Hemsterh. ad Lucian. p. 30. et 121. Bergl. λήμη propr. sunt graminae, pituita crassior in oculis, humor albus in

e) antiquis opinionibus, stultis et ineptis, quales erant illo- rum hominum, qui Saturno regnante vivebant, quorum erat mira simplicitas. Nub. 397. Κρόνιον ἔξεν et alibi. Bergl.

f) Notum est, antiqua pro stultis capi. Plato: [Euthyd. c. 56. Heind.] ἀρχαῖότερος (stultior) εἰ τοῦ διωρρέ. Cicero: Negligimus ista et nimis antiqua et stulta dicimus [III. Verr. 66.] Quis hominem recorder vocant Κρόνον, et deliramenta Κρόνους. Gir.

oculis concretus g), v. Hes. h. v. et Föls. Oecon. Hippocr. h. v. Vnde *ληματίας* dicitur lippus, et *λημας* lippire: sed qui lippitudine laborant, impediuntur, ne cernant, oculi eorum doecutiant; vnde *λημας* significat etiam coecutire, *ἀμβλυνάττειν*, quod h. l. translātum est ad mentem, ita vt *λημ. τ. φρένας* sicut coeci mente, qui aliquid non satis perspiciunt, et *κρ. λ. ὅτως λημ. τ. φρ. vere stulti, desipientes.* *δήπου* h. l. reddi potest, *utique, sane, nimirum*, quum sit non tam *τοχαστικὴ* quam *βεβαιωτικὴ* particula, vt 587. *πίσιεθαι* est *pauperem esse*, Hes. h. v. add. 553. f. *Fisch.*

583. Vulgo sic legitur hic versus:

Εἰ γὰρ ἐπλούττει, πῶς ποίωι αὐτὸς τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα
qua in scriptura duae sunt grauissimae mendae. Primo versus immodulatus est rursusque peccat in tetrametrorum legem, quae caesuram non admittit post quartum pedem h). Deinde soloeca phrasis est omissione part. *ἄν*. Si priore in membro verbum sit temporis imperfecti vel aoristi cum *εἰ*, verbum in altero membro eiusdem temporis requirit part. *ῶν*, quod obseruavi ad Lyf. 149. Sic Vesp. 824. *εἰ θῆττον ἐκατίζον σύ, θῆττον ἄν δίκη ἐκάλουν.* Bentleii i) emendationem recepit Hemsterhusius k):

Εἰ γὰρ ἐπλούττει, πῶς ἂν ποίωι αὐτὸς τὸν Ὀλύμπι' ἀγῶνα.

g) Qualis potissimum in oculis senum esse solet. *Gir.*

h) Versus hic minime molliter et numerose decurrit, quia caesura (vt vocant) caret, quae tamen in omnibus reliquis versibus anapaesticis a Nostro religiose obseruatur. *Kustl.*

i) Nimirum non solum dicebatur *ἀγὼν Ὀλυμπιακός* vel *Ὀλυμπιακός*, sed etiam *ἀγὼν Ὀλύμπιος*; per *appositionem*, vt Grammatici loquuntur. Hinc in Reines. Inscript. p. 365. legas: *Νικήσει ἀγῶνας Ὀλύμπιος, Νίδιος* etc. Et Menander ap. Schol. Arist. Acharu. 201. *Τραγῆδες ἐν ἀγῶνι Διονύσει.* Genus autem hoc loquendi quum esset minus vulgare, ansam videtur dedisse libris loquum hunc interpolandi. *Bentl.*

k) A vulg. Edd. ne litera quidem discedit cod. Doru. Acute profecto et eleganter emendauit Kusterus: nihil tamen est verius emendatione Bentleiana, quae et pristinam verborum collocationem seruat, et fontem erroris aperit: idcirco dignam censui, quae in Arist. contextum postliminio rediret. Part. *ἂν* opportune suppeditarunt Mss. Vatic. et Arund. *Hemstl.* Probauit et recepit Bentl. coniecturam etiam *Fisch.* propterea quod credibile sit, Grammaticos ad *Ὀλύμπι'* interpretationis causa adscripsisse *Ὀλυμπικόν.*

Longe tamen, nec vnico nomine praestabat Kusteri coniectura:

Εἰ γὰρ θελόντες, πῶς αὖ ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα.
Et haec ipsa est niembran. lectio l), nisi quod perperam ibi scriptum Ὀλυμπιακός. Ceteri omnes habent particulam αἱ, sed inuerso vocum ordine. C. D. πῶς αὖ ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα m): nec aliter in B., nisi quod pronomen αὐτὸς plane omittit. Recte Thomas M. [p. 647. Bern.] Ὀλυμπικός Ἀττικοί, οὐκ Ὀλυμπιακός. Ad quem locum nollem legi Cl. Sallierii notam, *Brunch.* [Qui Sall. in h. l. vulgatam scripturam aduersus Kusterum tuetur, quod metro non aduerfetur, et codicum auctoritate nitatur.] Certe non solum Ὀλυμπιακός apud veteres dicebatur, sed etiam Ὀλυμπικός: vt vel patet ex Horat. Od. 1. *Sunt quos curriculo puluerem Olympicum Collegisse iuuat* — vbi per versum aliter legi nequit. Apud Philostr. Lib. I. de Vit. Soph. In Polem. occurrit, Ὀλυμπικὴ σάλπιγξ [I, 25. p. 542. Olear.]. Apud Pausaniam passim legas Ὀλυμπικούς, interdum etiam Ὀλυμπιακός, sed rarius. Vide eum saltem VI, 2. vbi bis Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα et c. 3. vbi Ὀλυμπικῆς βουλῆς, Ὀλυμπικὴ νίκη etc. Apud ceteros tamen scriptt., praecipue Scholiafistas τὸ Ὀλυμπικὸς frequentius occurrere fateor: quamuis notandum sit, in multis vett. scriptt. locis, vbi hodie Ὀλυμπιακός legitur, olim lectum fuisse Ὀλυμπικός. Sic Thucyd. I, 6. pro Ὀλυμπιακῶ ἀγῶνι codex quidam Ms., notante ibi Hudsono, habet Ὀλυμπικῶ n). Apud eundem V, 49. occurrit ἐν Ὀλυμπιακῶ νόμῳ, et paulo post ἐν Ὀλυμπιακαῖς σπονδαῖς, vbi tamen Ὀλυμπικῶ non solum legit vetus Scholiafistes, sed etiam Thomas Mag., quippe qui haec ipsa duo loca Thuc. adducit, ad probandum Atticos olim dixisse Ὀλυμπικός non Ὀλυμπιακός. Quem (Thom.) locum effugisse diligentiam viri doctiss. cui vltimam eamque splendidissimam editionem Thuc. debemus [Hudsoni] videbam. Sed quorsum haec? vt nimirum lectori persuadeam, fieri potuisse vt et in h. l.

l) Etiam cod. Rau., vnde Br. et Inn. receperunt, vti et Munt. emendationem Kust. sequutus est.

m) Ita fere Borg. πῶς αὖτε ἐν αὐτῷ τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα.

n) Ad vtrumque Thuc. locum cf. Ducker. qui etiam V, 49. Thomae mentionem fecit.

Arist. olim scriptum fuerit Ὀλυμπικόν, quod postea in Ὀλυμπιακόν mutatum sit a librariis, qui hoc frequentius et magis commune esse viderent. Sed non omnia, quae sunt magis communia, etiam sunt Attica: quia potius τὸ Ἀττικόν et τὸ κοινόν inter se opponi solent a Phrynicho, Tho. Mag. et aliis qui de Atticismo scripserunt. Praeterea Mss. Vatic. U. et Arund. hic habent πῶς αὖ, addita nimirum part. αὖ, quod suspicionem meam magis confirmat. Nam si Ὀλυμπιακόν legas, particula illa in versu redundabit. *Kust.* Esti vulgo Pelops, Hercules, Iphitus illius Olympiaci agonis auctores, et nominatim Hercules, perhibentur: Ioui tamen idem tribuitur, quod in elus honorem sit ille institutus, ac solemnia ibi sacra a tota panegyri Ioui Olympio peracta, ara denique existerit Iouis fatidica, cuius mentio occurrit Pind. Ol. 6, 118. et Paus. VII. p. 345. Vnde etiam de Olympiadibus, quae voluentibus annis redeunt, a Pind. Ol. 4, 3. dicitur: Ζεῦ, τοῖς γὰρ ἔσσι, seu statae annorum periodi, sacros tibi Olympiacos agonas renouant. Hinc Διὸς ἀγῶν, minora Olympia ad instar in Elide Athenis celebrata dicuntur ab eodem Pind. Nem. 2, 37. et apud Themist. Or. XVI. p. 202. οὗτος δὲ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν πέντε καὶ ὁ γένος παρὰ τῷ Πισσῶ (non Πισσῶ, ut ap. Pind. et alibi subinde, ob metrum) Διὶ. Immo prout in celebri columna Farnesiana legitur: Διὸς Ὀλυμπίου ἀγῶνις αὐτὸ τὸν ἀγῶνα τὸ Ὀλύμπιον πρῶτος ἀγωνιστής, nempe Hercules. Mitto, quod ad antiquitatem huius Olympiaci Agonis declarandam Iuppiter cum Saturno sit lactatus iuxta Pausan. VIII. p. 456. *Spanh.* Certaminum s. ludorum Olympicorum, qui quinto quoque anno in honorem Iouis Olympii iuxta Pisam s. Olympiam in Elide celebrabantur, et vbi Graeci tum inter se certabant in stadio, equis singularibus, bigis, trigis, quadrigis, cursu, lucta, saltu, discu, iaculo (v. Pind. Ol. 10, 69 — 89. Herodot. 8, 26. Ed. Corsini dissertatt. agonist. 1. p. 2 — 28. ed. Flor. 1747. 4.), auctor creditur fuisse Hercules, sed Iupiter eas κοινῇ, instituisse, dicitur, quia fieri et institui sinit. *Fisch.*

584. ὅς ο). Frischlino prodesse potuisset interpretatio cod. Doru. ὅσων — is enim male: ut quinto qualibet anno Omnes illuc Graecos acciret — quippe scribendum

o) Est: εἰς, quae, ad quae certamina. *Fisch.*

fuerat hoc pacto: *ἴνα — ξυναγείρῃ. Hemst.* τοὺς Ἕλληνας *ξυναγείρει.* Quod Ioui ob dictas modo rationes hic tribuitur, de Hercule a Lyfia dicitur Or. XXXII. p. 524. [Orat. Olymp. p. 911. T. V. Orr. Grt. Reisk.] τὸνδε τὸν ἀγῶνα *πρῶτος συνήγειρε δι' εὐνοίας τῆς Ἑλλάδος.* Vnde non mirum, quod omnes Graecos ad agonem illum a Ioue congregatos dicit Comicus, quem ab vniuersis Graecis, ac summo quidem studio et concursu celebratum constat, et inde etiam τὴν τῶν Ἑλλήνων πανήγυριν vocat Plato in Hippiā p. 363. ac de id genus conuentuum seu solemnium ludorum vtilitatis agens in Panegyrico Isocrates [c. 12. Mor.]: ἀθροισθέντων τῶν Ἑλλήνων εἰς ἓν. Hiuc πᾶνδον ἄλσος omnes recipiens (Graecos nempe) lucus dictus in Olympia, vbi agon erat institutus, Pind. Ol. 3, 30. Immo quod de Graecis omnibus ad eadem Olympia confluentibus eo opportunius dicitur, quod in eorum gratiam essent illa solum instituta, exclusis ab eo agone barbaris, vt liquet ex Herodot. 5, 22. Spanh. *ξυναγείρει conuenire iubet.* Nam ξύναγ. idem est quod *ἐκκαλεῖται, συναθροίζει.* Fisch.

δι' ἑτους πέμπτον. Notae Olympicae πεντατηρίδες, nempe quinto quoque anno s. quinquagesimo mense, vt de iis Tzetz. ad Lycophr. 41., celebratae; vnde πεντατηρίδα et πεντατηρίδα ἱερὰν quinquennalem agonem nempe, et quinquennale festum vocat Pindar. Ol. 3, 38. 10, 69. Olympias igitur erat completum quadriennii, non quinquennii, vt quibusdam secus visum, singulis autem quinquenniis recurrens. Quomodo etiam eadem Olympia a Pisaeis sub Claudio Imp. redempta, ab Antiochenis, quinto quoque anno ab iis acta, docet Malela Chron. p. 320., et ita etiam intelligenda verba κατὰ τετραετῇ χρόνῳ ἐπιτελεῖσθαι, de ludis illis post quartum annum expletum quinto ineunte celebratis, in notis ad alium illius auctoris locum p. 373. dicitur. Exstat autem Comici locus Pac. 880., vbi non Olympicum agonem, sed Dionysia, quinto quoque anno cum omni lasciuia peragi Braurone, Atticae oppido, solita vocat πρωτοπεντατηρίδα: quum alioquin non πεντατηρίδες, sed τριετηρίδες de Bacchi festis, quod ea singulis fere trienniis agerentur, a Graecis sint dictae, vnde Eurip. Bacch. 133. τριετηρίδων, αἵς χαίρει Διόνυσος: quibus addi possunt, quae de trietericis Bacchi in Graecia festis obseruat Diodorus IV. p. 148. [c. 3. T. I. p. 248. Weff.] sed de quibus, et Atheniensium maxime haud vnīs, dictis quae tam ἐς αἶσα, quam κατ' ἀγῶνας Dionysiis, accurate ali-

bi agimus. *Spanh.* διὰ nominibus temporis iunctum idem est quod μετά, *post.* v. *Periz.* ad *Ael.* V. H. 13, 42. et *Kypk.* ad *Marc.* 2, 1. Nostras Anim. ad *Well.* III, II, 167. f. Sed explicari fere debet ita, ut id, quod fieri factumque dicitur, fieri factumque esse putetur eo tempore, intra id tempus, quod nominatur, quomodo et μετά vsurpatur (*Herodot.* 2, 150. μετ' ἡμέραν interdiu) et Lat. *post* (*Caes. B. Gall.* 6, 33. *post* diem septimum, ubi v. *Voss.*). *Fisch.*

585. ἂν ἀνικήρυνται citari iuberet, sineret. Nam victores a praecone citabantur, h. e. nomine vocabantur ad capiendum victoriae praemium *p*). τῶν ἀθλητῶν *q*) οἱ νικῶντες sunt Olympionicae, Olympiae victores. Nam ἀθληταὶ certatores, sunt, qui inter se certant cursu, lucta, saltu, iaculo, disco. *Fisch.*

586. κοτίνου τεφάνη. In quinque meis codd. ut in *Oruill.* scriptum κοτίνου τεφάνη. quorum consensus suspicionem mihi mouet, vulgatum Aldi coniecturae deberi. Sane Codd. lectio infinitis poetarum exemplis defendi potest, in quibus nomina substantiua adiectiuorum vicem sustinent. Rem notissimam attingi ad *Apoll.* *Rhod.* IV, 1248. In cod. quinto gloss. λαίην *r*). *Brunck.* Bene *Scholias* a *Palmerio* obiter re largitur, qui *Comicum* male perstrinxerat, quod Olympionicas κοτίνου dixisset coronari, quum tamen non *siluestri olea s*), sed καλλιτεφάνου *λαίας*, seu

p) Hanc in rem *Munt.* laudat *Philostr.* sub init. *L. VI. de Apoll.* et *Fabri Agonist.* I, 30.

q) Non recte *Inu.* pro hoc vocab., quod omnium aliorum codd. auctoritas, vsus loquendi et res ipsa confirmat, reposuit τῶν ἀθλητῶν. Monachi ingenio magis; quam *Arist.*, conueniunt ἀθληταί.

r) Ut in cod. *Doru.* auctore *Hemst.* Codd. tamen *Inuern.* non videntur a vulg. scriptura recessisse, atque κοτίνου etiam existere potuit inde, quod mox *χερσὶ* legitur.

s) ἄντικε est vocab. Atticum idem declarans quod ἀγροίαντες (*Rom.* 11, 17.) in dialecto communi. v. *Moeris* [p. 227.] et *Tho. M.* [p. 551.] h. e. oleaster, olea syluestris. v. *Hes. τεφάνης κοτίνου* igitur est corona oleaginea, e ramo olenstri confecta, de qua v. *Paschal.* de *Coron.* 6, 18. et 19. τῶφ. κοτίνου dictum ut 511. τῶφ. ἐξ ὀλέων. Quae forma loquendi ex Oriente

oleae sativae ramo. Qui locus magnam illius Grammatici inficitiam prodit, neque certe vnius esse commatis vel auctoris, quae leguntur ad hunc Comicum Scholia. *Κοτίνης* enim s. ramo *siluestris oleae* coronati olim in Olympiis victores, et inde *κότινος* de corona *Olympiaca* vsurpant passim graeci scriptores, et qui de his ludis agunt, vt Pausan. Eliac. VI. p. 367. [c. 13, 2. p. 172. T. II. Fac.] qui de Hermogene Olympionica dicit: *τὸν κότινον ἐν τρισὶν Ὀλυμπιαστέων ὁκτάνκις ἀνείλετο*, et speciatim Clem. Alex. Strom. VI. p. 672. *διὸ καὶ ἀγριέλαιος ὁ κότινος τυγχάνη, ἀλλὰ τοὺς Ὀλυμπιονίκας εἴφει*. Vnde etiam utroque illo auctore antiquior Theophrastus Hist. Plant. IV, 14. p. 95. inter longaevas arbores refert *θαλαίαν* (oleam vrbanam) Athenis, palmam in Delo, *κότινον δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ τίφνος*. Cuius rei ea ratio fuit, quod oleastris abundaret tractus ille in Elide, vbi Olympia, et praeterea quod ab eodem Theophr. dictis modo eius verbis praemittitur, vitam siluestribus id genus plantis longiorem esse, quam vrbanis, nominatim *oleastro* quam *oleae*. Non igitur ex *olea sativa*, aut ex ea et *siluestri* promiscue fiebant Olympionicarum coronae, sed ex *oleastro* tantum, etsi quum *θαλαίαι* (quae vulgo de *sativa olea* dicitur) tum *κοτίνου* nomine, de Hieronicarum corona dici quandoque ab auctoribus solet. Inde *κλυσιφῆς κότινος* plures coronans *oleaster* ap. Nicand. Ther. 378. et *κοτινηφόρον ὕδωρ* Alpheus in Olympia fluiuius ap. Mosch. Id. 8, 2. et *κότινος Ὀλυμπιακῆς* ap. Gregor. Naz. Or. 18. p. 286. Spanh. Athletarum coronam vocari *κότινον* testatur Hef. et Etym. Sic Philostratus epist. 28. *αὐλητῆρ μὲν οὖν κότινος πρέκει· βασιλεὺς δὲ μεγάλῳ, πορδηνῇ, τιάρῳ*. — Non ergo per contemptum 1) dixisse videtur *κοτίνου* pro

videtur in Graeciam venisse. Anacreon Od. 42, 5. habet *εὐφάνεαυος δακιδῶνος*, sed Od. 5, 15. *κοτίνους εὐφάνεαυος* et 6, 1. *εὐφάνεους κοτίνους*. *εὐφάνεος εὐφάνης* est, corona donari iubere. Fisch. Plin. H. N. XVI. c. 44. de corona ex oleastro et *θαλασφίρῳ* *ἀγώνος* e Pind. OL VII. laudat Münt. Formulam *εὐφάνεον εὐφάνης* e Luciani Timon. illustrat omninoque de voc. *εὐφάνος* proprio et tropico vsu disputat Eckard. Obs. p. 54.

- 2) Inuidiose et eleuandae talis coronae causa dictum esse *εὐφ. κοτίνου* putabat etiam Gir. qui praeterea Pind. loca, vbi illam coronam celebrat et Aristot. [Pseudoaristot. de mirab. auscult. c. 51.] laudet, ad q. I. Aristot. plura de *κοτίνῳ* et coronis olcagincis disputant Beckmannus (in ed. 1786. 4.) p. 106. f.

δαίαι τῆς καλλιτεφάνου, vt Schol. putat; nam oleagineae coronae, qualescunque sint, nugae sunt ad aureas. Sic etiam Chion in epist. vltima, quae est ad Platonem, non contemnens neque ridens vilitatem κοτίου, refert vt in somnis visus sibi sit coronari κοτίω. Verba haec sunt: ἴδοξ' γάρ μοι γυνή, θεῖόν τι χρῆμα κάλλους καὶ μεγέθους, αἰσθεῖν με κοτίω καὶ ταρίαις. Bergl.

χρυσῷ μᾶλλον χρῆν υ). Prout alioquin Pindaro dicitur ab init. Od. 8. Olymp. χρυσοτεφάνων αἰθέλων, sed vbi Scholia opportune notant ἀντὶ τοῦ καλλιτεφάνου. Ita enim explicandus eiusdem poetae locus Ol. II, 13. τεφάνω χρυσίας ἰλκίας, nempe vt in Schol. ἀντὶ τοῦ τῆς τιμίας, τῆς καλλίστης. Quibus addi potest, quod tradit Pausan. IV. p. 315. et in Schol. ad superiora Comici verba dici vidimus, καλλιτεφάνον dictum in Olympia oleastrum, e quo coronabantur victores. Adde quod etsi agonis Olympiaci praemium fuerit corona ex oleastro, et inde τεφανίτης, iuxta tres alios sacros et publicos Graecorum agones sit dictus; non vt alii, quibus ex auro vel argento praemia erant constituta, et qui inde ἀργυροῦται vocabantur: constat tamen, praeter coronas illas ex oleastro, lauro, plnu aut apio et palmarum praeterea ramis, aliis insuper donis vel praemiis a patria, e qua orti erant et ad agones illos profecti, affectos id genus Hieronicas. Ita in Isthmiis victori centum drachmas, in Olympia quingentas ab Athenn. datas tradit Plutarchus Solon. [c. 23. T. I. p. 362. Reisk.] et Galenus Protrep. c. 9. de victoribus athletic: δημοσίῃ παρὰ τῆς πατρὸς τιμημαίνων ἡμερησίοις ἀργυρίου δόσεσι. Quam in rem Demosth. adu. Leptin. p. 308. [p. 500. T. I. Reisk.] εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντός τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοῦς γυμνακοῦς ἀγῶνας νικῶσι τοὺς τεφανίταις. Adde Isocratem ab init. Panegyrici, vbi agens de solemnibus Graecorum celebritatibus et institutis ludis gymniciis, se miratum esse ait, ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων ευεχίας οὕτω μεγάλων δωρεῶν ἡξίωσαν. Mitto aureas argenteasue phialas iis pro praemio datas, qui Sicyone vel in aliis Graeciae urbibus, Pythiis vel Olym-

υ) Scil. τεφανίταις. Hoc vero etiam evenit. Nam Olympionicoe postea donati sunt coronis aureis, v. Corn. Nep. Alcib. 6, 3. Paschal. l. l. 6, 20. Fisch. Muretum Var. Lect. VII, 15. et Tertullian. de Anim. c. 29. vbi pro ab histrionibus Faber Agonist. 2, 22. de historicis legi iubet, laudat Munt.

piis, quae in iis quoque edebantur, aut aliis *ἐπιχωρίοις* vicerant, vt liquet e Pind. Ol. 9, 135. de Epharmolto, qui iuuenis in Heracleis certamen seniorum sustinuit *ἀμφ' ἀργυρίοισι*, de argenteis phialis, et Nem. X, 80. *Σικυννός τε δὲ ἀγορεύοντες σὺν αἰθραῖσι Φιάλαις ἐπέβαν*, e Sicyone vero argento donati cum vinariis phialis processerunt, nempe, quod ibi, vt in Schol. dicitur, Pythia vicerant. *Spanh.*

587. Sensus: hac vero re ille declarat vtique, se magni aestimare diuitias. *τούτῃ* (Ablat. neutrius generis) quod Olympionicas donari iubet coronis oleagineis neque aureis. *ἁπλοῦ τιμῶν* i. q. *ἁπλοῦ ὅτι τιμῆς*, vel *τιμῆς*. Nam etiam verbis declarantibus ea, quae ab animi afflictionibus proficiscuntur, Participia iunguntur pro Infinitiuus, vt Eup. Alc. 678. *αὐχμὲν ἱλαύνων* cod. Flor. pro *ἱλαίνων*. *Δακτυλοῦσθαι* idem est, quod *ἀναλίσκειν*, Aesch. Socr. 1, 9. *impendere* de suis, *absumere*, vt Marc. 5, 26. *Fisch.*

589. *Λήροις ἀναδύν*. Citat Thom. Mag. V. *Ἀναδησάμενος* [p. 50. ed. Bern.] et Eustath. ad Il. A. p. 125. ed. Rom. *Kust.* In cod. C. mendose *λείροις*, cum gloss. *ῥέθειον*. Gloss. in mco: *παργήσις* Brunch. *Λήροις* de rebus quum vsurpatur, sunt *res vanae*, nihili, nullius pretii, vt a Lat. *nugae* dicuntur omnia, quibus mulieres vtuntur ad corpus colendum et ornandum, quia pro rebus inanibus habentur (v. Nonius Marc. de verb. propr. 2, 587.) vt ap. Plaut. Aul. 3, 5, 1. *nugiuendi* dicuntur ii, qui mulieribus vendunt aliquid eiusmodi, Nonio auctore. H. l. ita dicuntur coronae oleagineae ratione aurearum, quae in diuitiis censentur. *ἀναδύν* (764.) idem est quod *εμφανεύειν*, fortasse, quia coronae fere adhaerebant taeniis, h. e. fasciis lancis, quibus redimebantur tempora. v. Paschal. de Cor. 4, 8. Sic in Geopon. 9, 1. *τοὺς νεκῶντας ἐν ἄλλοις πότινον εἶφανον ἀναδοῦναι*, vbi Subst. est pro Adiect. (vt in codd. 586. et 592.) *Fisch.* Haud solus hic Comicus aut hoc tantum loco et 592. Olympionicarum praemia, coronam ex oleastro, suggillat. Ita Eqq. 531. de Conna, saepe in Olympiis victore, sed pauperrimo: *εἶφανον μὲν ἔχων αὐτόν, δίδω δ' ἀπολωλώς*, quod in prouerbium abiisse, in Schol. ibi dicitur. Neque vnus exstitit Scythia Anacharsis, qui tot labores suscipi, tot adiri a Graecorum athletic pericula, coronae aliquis ex oleastro, lauro, pinu vel apio gratia, rideret, et quibus, vt Cic. Tusc. 2, 17. *Olympiorum victoria confutatus ille antiquus videtur*. Obuia sunt apud vet. eccl.

doctores Basilium, Gregor. Theologum, Chrysoſt. aliosque loca, vbi illud ipſum tangunt, vt inde Chriſtianorum igna-
viam ac ſocordiam retunderent, qui pro corona non mar-
ceſcente et coeleſtibus praeſemiis labores et pericula exau-
lare refugiunt. Ita Chryſoſt. Hom. 1. 42. in Genef. c.
18. (vbi tamen Olympiacorum certaminum corona e lauri
foliis, pro ex oleaſtro, exſtituiſſe dicitur): καὶ ἐν μὲν τοῖς
Ὀλυμπιακοῖς τούτους ἀγῶσιν ὁ εἰς θάνατον μετὰ τὴν νίκην οὐδὲν
ἕτερόν ἔστιν ἢ φέλλα δάφνης καὶ κρότος καὶ βοή παρὰ τοῦ δήμου
γιννομένη, ὑπὲρ ἅπαντα τῆς ἰσθμίας καταλαβούσης κατεμαρτύ-
ρη καὶ ἀπώλετο. (Niſi dicatur non de Olympiacis in Elide,
ſed Antiochiae, vbi agebat Chryſoſtomus, celebratis, quo-
rum praeſemium fuerit corona e lauro, agi.) Spanh. ἡ παρ'
ἱαντῶ ſibi relinquit, ſervat, qui verbi riſus a Stephano (in
Theſ. L. Gr.) non eſt obſervatus. Fiſch.

590. ζητεῖν velle, conari, i. q. λαχεῖσθαι. περιάπτειν
propr. eſt appendere, circumligare, vt περιάπτα, περιάμ-
ματα ſunt monilia, etiam amuleta; deinde transfertur ad
eos, qui vel ſibi vel aliis aliquam rem comparant, tribuunt,
ineſſe dicunt, in utramque partem. V. Xen. Cyrop. 1, 5,
7, 8, 4, 15. Memorr. 2, 6, 13. Hier. 11, 13. Homeruſ ſic
uſus eſt verbo ἀνίστημι Od. 2, 86. H. 1. περιάπτειν πρᾶγμα
πολὺ αἰσχυρὸν etc. eſt, tribuere Ioui id, quod ei multo
maiori turpitudini et dedecori ſit, quam paupertas. πλοῦ-
σιος ὢν quoniam ſit diues, vt 201. v. ad Palaeph. fab. 5, 2.
οὕτως ſcil. vt tu dicis. ἀνελύθερος illiberalis dicitur is,
qui lucro et quaestuſt potius ſervit (v. Theophr. char. 22.
unde additur φιλοκερδέης) quam honori, laudi, exiſtimationi.
Fiſch.

592. Chremylus a Paupertate in anguſtias et ad ſilen-
tium redactus vt non reperiatur, quomodoq a Ioue auaritiæ
et illiberalitatis ſuſpicionem remoueat; quum eius rei cau-
ſa ſit ſermo, ortus de corona oleaginea; iratus Ἀλλὰ —
inquit, ἔξολέσειν — εἰς. l. e. te vero Iupiter perdat,
ita vt te corona oleaginea donet, i. e. inopia premet x);
nam quum talis corona nihili ſit res, eum quem tali coro-
na donari volumus, inopem eſſe iubemus. Fiſch. Chre-
mylus mallet aurea corona coronari y), cotino autem pau-

x) Mos Comicoꝝ familiaris eſt, riſus gratia ἐντεταλμένη. Gir,

y) At ea de re nihil dicitur.

perstatem coronari optat et perire. Videtur alludere ad proverbum: *είφανον μὲν αὐτὸν ἔχον, δὲ ψῆ δ' ἀπολαύς*, Schol. Eqq. 53f. itaque vetulae precaretur, vt fiti periret. Sunt autem vetulae plerumque bibaciores. Hinc illa vero nomine *Dipses anus* ap. Ouid. [I. Amm. 8, 2.] *Bergl.* Omnium Edd. consensus, vt, quam a Fl. sumserunt, scripturam *Ἀλλὰ σὲ γ' ὁ Ζεὺς* — retinerem, a me impetrauit, et si cur ab Aldo *Ἀλλὰ γὰρ σ' ὁ Ζ.* etc. quem sequuti sunt *Phil. Iunta* et *Cratander*, discefferint, ratio fuisse non adeo magna videbatur. Vtris fauerit cod. Doru. librarius, non liquet, vt qui laeso metro pronomen omisit *Ἀλλὰ γ' ὁ Ζεὺς Ζ.* — Idem rectius *ἰξολίσσιον* affixo *ν*, quod quam in Edd. abesset, iure merito versus gratia Kust. addiderat. *Hemfl.* Hic in membr. scriptum est: *κοτίνου ενφάνη*. Quatuor alii, vt supra, *κοτίνῃ ενφάνῃ*. *Brunck.* Cod. Doru. itidem ostentat, *κοτίνῃ ενφάνῃ*, quod frustra fieri non putō: quid enim aliud praeter eiusmodi lectionem spectasse censendus est Schol., vbi carpit *τοὺς ἀπειροτέρους*, monens ex ipso Arist. constare *μὴ κοτίνον τὸν τοιούτον λέγεσθαι εἴφανον, ἀλλ' ἐκ κοτίνου εἴφανον*: illa quidem observatio, nisi ridicula prorsus habeatur ac sensu vacua, talem nonnullis in membranis exstitisse vtique scripturam manifesto prodit. Nota sunt *κότινον ἀναιρίσθαι*, *κοτίνῃ ενφανῶσθαι*; at qui *κότινον εἴφανον* dixerit, ex veteribus saltem non temere quisquam reperietur, etiamsi non ignorem, in Geopon. IX, 1. legi: *τὸν κότινον εἴφανον ἀναδύσειν α*). Haec quia Paschalius de Cor. p. 404. plane fugerant, inanem operam insumsit Scholiastae arguendo. Denique principio versus adscriptum habet idem liber [Doru]: *τοῦτο παίζων ὁ Χρυσύλος λέγει*. *Hemfl.* Vti ex frondibus oleastri olim coronae Olympionicarum, ita ex ligno eius, vtpote duro et nodoso, clauae et peda, siue baculi pastoritii confici solebant. Hinc Comicum nostrum iocandi occasionem captasse existimat Paschalius de Coronis 6, 19. quippe secundum quem Chremylus Peniae dicit: *perdat te Iupiter, corona*

2) Aeque male Inuern., omissa particula ad verbum et sensum necessario, e suis codd. edidit: *ἀλλὰ σ' ὁ Ζ.* Recte alii edd. omnes Flor. sequuti sunt.

3) T. III. p. 567. ed. Niclas. vbi nihil de hac loquendi forma. Ia ab edd. adnotatum vidi.

oleastri coronatum, i. e. claua caput tuum conterat. Sed hoc mihi nimis longe petitum videtur. *Kust.*

593. Τὸ γὰρ ἀντιλίσιν. Est ellipsis Attica, vett. scriptoribus non infrequens. Subintelligitur enim οὐχὶ δεινόν, *estne indignum b*)? vel simile quid. Vid. de hac ellipsi Schol. vet. ad h. l. et ad Nub. 267. Au. 7. *Kust.* Quemadmodum in Schol. ad Nub. 267. ita hic etiam in cod. Doru. sententia perficitur: οὐ μὲν ἴσι; *Hemst.* Ante v. 593. intelligi debet: ἄφες ὄργην, μίθες ὄργης, mitte iram in me tuam, similisue enuntiatio, quam Paupertas censenda sit expressisse voce, vultu, gestu, vt particulae γὰρ sua constet potestas. Nam etiam post τὸ γὰρ αὐτ. — πενίαῖ intelligi debet: non stultum et temerarium est? vehementia enim commotionis animi, h. l. indignationis, non finit loquentem perficere orationem. v. Bos. ellips. [p. 801. f. ed. Schäf.] Sensus est: non est mirandum, vos laborare, neque scire, quomodo vos honeste expediatis; hoc enim non potest non accidere iis, qui audent negare omnia hominibus bona contingere Paupertatis beneficio. *Fisch.*

594. παρὰ τῆς Ἑκάτης etc. Hecate docere nos hoc potest, meliusne sit, diuitem esse, an inopem. Ἑκάτη est vel *Diana* in syluis, vel *Proserpina* apud inferos, vel *Luna* (Virg. Aen. 4, 511.) in coelo, vt h. l. id quod docent quae deinceps dicuntur de huius deae coena. (Gloss. vett. Ἑκάτη *Lucifera*. Ἑκάτη νυκτοφάνουσα *Nocticula*, l. *Noctiluca*.) Nam nomen Ἑκάτη ductum est ab adu. ἐκός *procul, eminus*, sed *Proserpina* et *Luna* procul a nobis remotae sunt, *Luna* splendorem ostentat e longinquo; *Diana* eminus sagittas mittit. πυνθεῖν est h. l. cognoscere, discere, i. q. μανθάνω, vnde iudicari potest, ap. Suid. V. Ἑκάτη lectionem μανθάνω natam esse e glossemate. Additur huic verbo fere casus personae secundus, qui vnde pen- deat, hic locus potest docere. v. Ind. Palaeph. V. πυνθάνεσθαι. Nam πυνθάνεσθαι est interrogare, percontari,

b) οὐ δεινόν, ὃ δεινόν, aut tale quid supplet *Bergl.* et laudat *Ran.* 553. vbi δεινόν et Eccl. 401. vbi δυνά additur. Conuenire hoc genus ellipticae orationis iratis, *Gir.* monet, qui τὸ pro τούτῳ positum, et γὰρ interrogationis vim augere censet, et locum supplet: τίς γὰρ ἂν δούλω τούτῳ ἀνδρῶν; aut: τίς γὰρ ἂν τούτῳ φέρων οὐκ εἴη; Eadem repetit *Mont.*

quaderere. Τὸ πτωχὸν c) quum opponatur τῷ πλουτεῖ, diuitiis, est inopia, egestas, πτωχεῖα. Sic Luc. 1, 35. opponuntur inter se πτωχοὶ ἐγὼ et πλουτοῦντες, ad q. l. Lamb. Bosius in Exercitt. philol. p. 33. f. non oblitus est hunc poetae locum asserre. Sed ab Hebraeis etiam egent dicuntur famelici, v. Pl. 107, 36. Fisch. Pars huius et sequentes tres versus adducuntur ap. Suid. V. Ἐκάρης, sed ubi dicitur ἀπὸ ταύτης ἐστὶ μαθήσῃ, pro quibus rectius legi, quae in vulgg. Arist. edd. existant, bene iam in illius Lexicographi editione monuit Kusterus. Spanh. Hecatae f. Lunae coena est, quam solebant singulis mensibus tempore nouilunii in triuiis ei dedicatam collocare d): huic famelica hominum quorundam natio insidiabatur, nec honestum erat eam rapere. Simile quid videtur fuisse Men-fa Solis apud Aethiops Macrobios quam ita describit Herodorus in Thalia [III, 18.] λιμὸν ἐστὶ ἐν τῷ προακτίῳ, ἐπὶ πλοῖς κριῶν ἐφθῶν πάντων τῶν τετραπόδων· ἐς τὸν τὰς μὲν νύκτας ἐπιτηδεύοντας τὰ κρεῖα τοὺς ἐν τῇλει ἐκείτους ὄντας τῶν αἰῶν· τὰς δὲ ἡμέρας δαίνυσθαι προϊόντα τὸν βουλούμενον· φάναι δὲ τοὺς ἐπιχωρίους, ταῦτα τὴν γῆν αὐτὴν ἀναδίδόαι ἐκείτους. De Hecatae coena vid. quae notauit Hemsterh. ad dialogos Luciani p. 41. Bergl.

595. Mendose cod. Doru. et renitente versu: Φασὶ (ne descriptoris accidisse culpa suspiceris, adpositum est λίγους) γὰρ αὐτῇ, tamquam orationis structuram hoc pacto institui voluisset: Φασὶ γὰρ τοὺς ἔχοντας προϊάγειν αὐτῇ. Concinnari tamen inde potest, quae non incommode cadat, talis lectio: Φασὶ γὰρ, αὐτῇ vel αὐτῇ — Hemst. Vulg. recte tuetur Fisch. hoc sensu: haec (Hecate) enim ait (indicat, ostendit).

596. Nota ἔχοντας hic idem significare quod πλουτοῦντες e), quo sensu eadem vox occurrit Eurip. Alc. 58. πρὸς τῶν ἔχόντων etc. commodam (vel utilem) diuitibus

c) Ionica et Attica forma pro πτωχόν. Gir. Verbi usum illustrat etiam Eckard. p. 55.

d) Ita etiam Gir. accipit, qui nonnulla de cultu eius in triuiis, ob tria nomina, Σελήνη, Ἀργεμένη et Ἐκάτη, disputat.

e) πλουτοῦντες vel χεῖματα subintelligit Gir. χεῖματα nunc addi, nunc omitti, in hac verbi significatione ostendit Eckard. p. 55. f.

Phoebe, legem ponis. Apud eundem Suppl. 242. *οἱ τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφαιῶσιν κακά.* Idem in fragm. ex Danaë ap. Stob. Ecl. LXII. *ἐν τοῖς δ' ἔχουσις ἑβητὴς πίφουχ' ὅδε* (scil. *Amor*) *f*). Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. nulum *χρήσιμος* huius exemplum affert, practer locum hunc ex Soph. vel potius Eustathio, Sophoclem citante: *πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἔρπει.* Sed si Stephanus ipsum locum Soph., qui est in Aiac. Flagell. [v. 157. vbi v. *Brunck.* qui Kusterum laudauit] quod ipsum fugisse videtur, inspexisset, vidisset vtique, *ἔχοντα* ibi non significare posse *diuitem*, sed potius *virtute et gloria clarum*. Nam loquitur Tragicus de Aiace, non vt de homine diuite, sed generoso, forti et ob virtutis rerumque gestarum gloriam inuidiae obnoxio. Quare *ἔχοντα* ibi accipio pro *ἐξίχοντα*, *eminentem, excellentem*, quamuis Schol. ibi subintelligat *εὖ*, quasi Soph. dixerit, *ἔχοντα εὖ*, quod tamen mihi non placet. *Kust.*

De coena *Hecatae* singulis nouiluniis in vsum pauperum a ditioribus in triciniis adposita in Schol. ad h. l. dicitur; vnde in prouerbium abierit *Ἐκάτης δειπνον* de *vill et pauperum coena*, ad quod declarandum hunc Comici locum adducit Erasmus *g*). Ad quod vt hoc addam respexit haud vno loco Lucianus, et in Dialogis Mort. quidem p. 263. [Dial. 1, 1. ad quem locum omnino vid. Hemsterh. T. I. p. 330. *f*.] *καὶ εἴ ποιν εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δειπνον κείμενον, ἢ ὡν ἐκ καθαρείου, ἢ τι τοιούτο.* Ita in Charontis et Menippi Cynici Dialogo [22, 3. T. I. p. 425. Reiz.] nihil in pera habere dicitur Menippus nisi lupinum *καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ δειπνον*. In Cataplo autem [c. 7. p. 628. T. I.] *πανθὶ δὲ ὁ φιλόσοφος Κνίσκος, ὃν ἴδαι Ἐκάτης τὸ δειπνον φαγόντα καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρείων ἄα.* Demosth. adu. Conon. p. 603. [T. II. p. 1269, 9. Reisk.] *τούτους τά τε Ἐκαταῖα κατισθίσιν*

f) *Bergl.* addit Demosthenem Or. I. in Steph. coniunxisse *ἔχοντα καὶ πλουτιῖτα.* *Fisch.* autem haec habet: „*οἱ ἔχοντες* iidem sunt qui *οἱ πλουτιῖται.* Nam opponuntur *πέντες*, et *ἔχοντες* *posidere*, simpliciter ponitur ita, vt sit *opulentum esse*, vt Lat. *habere.* v. Graeu. et Cort. ad Cic. Epp. 7, 29, 2. vnde *οἱ ἔχοντες* sunt *diuites*, Palaeph. 49, 1. et Hocr. Arcopag. p. 370. vbi opponuntur *τοῖς ἐπανοξέμενοις*, qui Luc. 18, 24. *οἱ τὰ χρημάτων ἔχοντες*, vt 1 Cor. 11, 22. *οἱ μὲν ἔχοντες ἰσχυροί.* v. Ind. Palaeph. et Aesch. h. v.

g) in Adagg. p. 267. add. intpp. Petron. ad c. 155. *Fisch.* Conum. in *Aristoph. Tom. I.* X

(vt ibi in margine pro *κατακλινειν* et in aliis edd., legitur). Quae *Ἑκαταίᾳ* alioquin, seu *Ἑκάταον*, de *Hecates simula-*
cris olim dicta, qualia in triuiis aut in aedium vestibulis
 erigi consueuerant, vt ex Ran. 369. Vesp. 796. constat.
Spanh. Homines diuites singulis nouiluniis (nam *κατὰ*
μῆνα est, καὶ ἑκάστον μῆνα, καὶ ἡμέραν h)) Hecatae f.
 Lunae apponebant vesperi in triuiis et compitis f. quadri-
 viis, quibus praeesse illa credebatur (v. Euer. Otto de Tu-
 tela viarum I, 8.) oua et caseos i) h. e. *διπλον*. Hos cibos
 vix appositos rapiebant pauperes et inopes. cf. v. 764. *Fisch.*
 Quamuis coenam illam perparcam [atque vilem] fuisse
 constat: tamen Chremylus vult a Penia pro lauta haberi,
 quippe quae a diuitibus apparetur. Nam eo iure Chremy-
 lus hanc coenam magni facit, quo iure Penia coronam
 oleagineam depreffit. *Gir.*

[Triplex est vltimorum verborum scriptura: κατὰ μῆ-
 να προσηύειν, κατὰ μῆνα προσέειπεν et κατὰ μῆν' ἀπετίμηται.]
 In metri legem incurrit lectio Ald. ed. *Phil. Iunt. B. Crat.*
G. L. Amst. minoris, quibus adnumerari debet cod. Doru.
κατὰ μῆνα προσηύειν h). Manifesto vitio Bentleius vt me-
 deretur, rescribi iussit *προσέειπεν*, existimans certe tempus
 futurum hic longe aptius l): quod Viro maximo non fa-
 cile concesserim, vt qui super alias rationes etiam non du-
 bitem, quin *προσηύειν* inuectum sit per errorem librarii in
 locum germanae scripturae. Flor., quam sequuntur *Be-*
ned. Iunta, Gelen. et Kusterus m) [etiam *Bergl. ed.*],

h) Hanc loquendi formam illustrat post alios *Eckard. Obs.*
 p. 56.

i) Supra *διπλον* scribitur in cod. Doru. *ἡ δὲ καὶ τοῦτο (τοῦτο) το-*
γαριανού nisi me literae fallunt postremae vocis. Oua iustra-
 minibus et Hecates sacris adhiberi vulgatum est; eundem usum
 an caseus frigus praestiterit, nescire me profiteor. *Hemst.*

k) Tamen eam iterum in texta induxit Inuerm. e suis libris. *προ-*
σηύειν in omnibus vett. edd. esse, male contendit *Bergl.*

l) Narrat enim Hecate sibi coenam quot mensibus *allaturos esse*
 diuites, ni pauperes eam raperent, priusquam poneretur.
 Proinde coena ad Hecatē non deuēnit: quare *προσέειπεν* di-
 xit, non *προσηύειν*, quia coenā tamquam potitur. *Bentl.*

m) *προσέειπεν* habent omnes quas vidi Edd., praeter Ald. e
Geneu., in quibus est *προσηύειν*, sed repugnante metro, *Kust*

expressit vndecumque petitum (nam Mss. nihil variant) *προτίμειν* quod metro quidem sed non sensui congruere censet Bentleius, atque adco scribendum esse potius: *κατὰ μὴν ἀποτίμειν*. Nihil verius: idcirco, quia Suidas hoc ipsum in *Ἑκάτῃ* confirmat, velut opportunissimum adscivi: quippe dicunt propria ratione non tantum *φίγειν*, *ἐκφίγειν δαίμονα τῇ Ἑκάτῃ*, verum etiam *τίμειν*, de quo more pluribus exposui ad Lucian. Dial. Mort. I. p. 330. Sicut autem perquam apte ponitur *ἀποτίμειν* (solebat enim illa Hecatae instructa coena foras efferri atque in triuium mitteri): sic contra *προτίμειν* diuersae ditionis in hanc locutionem nullo modo quadrat. *Hemst.* *κατὰ μὴν ἀποτίμειν*. Sic bene membr. et B, vti et Suidas in *Ἑκάτῃ*. Duo alii perperam *προσάγειν*, vt Aldus. Quod Bern. Iunta edidit, *προτίμειν*, metro quidem satisfacit, sed a re, de qua hic agitur, aliena est illius verbi significatio. *Brunck.* Contra *Fischerus* statuebat *προτίμειν* veram esse lectionem, nam metri legibus consentaneam esse, et parere sensum commodum. „nam *προτίμειν* est, aut publice, palam, omnibus inspectantibus mittere, aut i. q. simpl. *τίμειν*, vt Il. I, 552., verbum hoc in genere proprium, et intelligi facilius potest, qui nata sit lectio *μὴν ἀποκ.*, quam vnde venerit scriptura *μῆνα προτίμειν*.” Retinuit tamen Fi. vt Munt. *ἀποτίμειν*.

597. *καταθίσαι*. Subauditur *τινά*, priusquam aliquis eam odponat n). *Brunck.* In Ran. 166. *πρὶν καταθίσαι*. *Bergl.*

598. *φθίσρον*. Citat Tho. Mag. V. *φθίσρον* [p. 895. vbi dicit esse *σκαπτικόν, μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττον*]. *Kustl.* De prouerbiali apud Graecos locutione *ἐς φθόρον*, in perniciem, nempe abeas, egimus ad Callim. in Apoll. 113. vbi legitur *ὣν δ' φθόρος* etc. vbi quum Aeschyli verba S. C. Th. 258. *Οὐκ ἐς φθόρον non in malam rem* etc. tum Comici huius adduximus Eqq. 1148. *Ἄπαυ' ἐς Μακκρίαν ἐκπεδών. Α. σύ γ' ᾗ φθόρῃ*. Sic Pac. 72. *Ἰχθὺς δὲ μετὰ ταύτ' ἐκφθαρείη* (cum infortunio abiens). Adde quod supra iam adduximus, ad v. 405., Nubb. 785. et Eqq. 888. *ἐνκ' ἐς κέρακας*

n) *Fisch.* refert potius ad diuites: depofuerint, pofuerint, diuites in triuiis.

ἀποφθερεῖται. *Spanh.* Eurip. Heracl. 285. φθίρεον· τὸ σὺν γὰρ Ἄργος οὐ δίδωκε ἰγύ. Alciphron in loco quem supra laudavi: οὐκ ἐς κόρακας φθαίησεται; *Bergl. Perieris.* Plautus Men. II, 2, 21. Seu tu Culindrus seu Coliendrus, perieris. *Brunch.* abi in malam rem, vt 600. quod 604. ἦρ' ἐς κόρακας ἀπάγε τε α nobis. i. q. οὐκ ἐς φθόρον; ἀπαγ' ἐς κόρακας Theophr. Ch. 25, 3. ἀπέβη Nub. 781. βάλλ' ἐς κόρακας Plut. 782. Cf. Hef. V. Ἐβρε.

γρύξεν. In A. et B. vt vulgo [etiam ap. Tho. M.] γρύξεν. In C. D. γρύξεν. Neutrubi bene. v. not. ad Lyl. 1036. *Brunch.* [quocum Inu. edidit γρύξεν.] In cod. Dora. μὴ γρύξεν· quod quidem, praesertim si plures membranae vet. accedant, eo minus est spernendum o) quia Infinitivos Attici pro Imperatiuis aut Subiunctiuis eorum vice positos amant: neque illi tantum, sed et Diores atque Iones, vt in vtroque Lexico Portus docebit sub titulo Ἀκροβύματα ἀντὶ προστακτικῶν. V. H. Stephani Anim. in Lib. de Dial. p. 46. f. Inde per ignorantiam librariorum saepe contigit, vt structura rarior a vulgatiore loco sit deiecta, quod perbene Iac. Gronou. obseruat ad Arrian. Exp. Al. V. p. 210, 66. Additum inter versus: καὶ μὴ φθίρεσθαι δὲ ὡς (pro duabus istis voculis figura erat, qualis fere ad exprimendum ἀγλαδὴ adhiberi solet, paulo intricatius formata, quam vereor, vt recte sim adsecutus) χοῖρος πεισὺς, vid. ad 455. *Hemstl.* Nempe iuxta illud: οὐδὲ γὰρ supra 17., vnde factum γρύξεν *missitare* p). Prout similiter μὴδὲ γρύξεν dicitur Pac. 97. et γρύξαντες *missitantes* Nub. 178. Ran. 25. Eodem sensu ἀναγρύξεν Nub. 936. pro quo τί μύξεν quid *missitas*? Thesm. 283. *Spanh.*

600. In verbis οὐ γὰρ πείσεν οὐδ' ἢ πείσεν inest elegans quaedam antanaclasis. Nam πείσεν posteriore loco est, *persuadere* h. e. eo redigere, vt satearis Paupertatem esse hominibus bonorum omnium auctorem, priori loco, *mouere* h. e. Chremylum et Bleplidemum eo redigere, vt Plutum

o) Elegantem hanc lectionem etiam receptam voluit *Hotibias* p. 20. Probat etiam *Fisch.* qui de hoc Inim. vsu laudat Koen. ad Greg. Cor. p. 198.

p) De v. γρύξεν *grunnire, hiscere, mutire* v. ad 17. et 454. γρύξεν μὴδὲ ἐνὶ οὐδὲ est, omnino non hiscere. v. Hef. in μὴδὲ ἐνὶ οὐδὲ. *Fisch.*

deferant, Paupertatem aedibus recipiant. *Fisch.* Non persuadebis vt relicto Pluto te sequamur, etiamsi omnia dixeris quae ad persuadendum habeant momenti quam plurimum. *Gir.* Hyperbolice dictum esse monet *Münt.*

601. ὦ πόλεις Ἄργους q). Haec ipsa verba occurrunt in Eqq. 810. *Kust.* In Phoen. Eurip. 577. Polynices dicit: ὦ πόλεις cui frater: μολὼν ἐς Ἄργους ἀνακαλεῖ Διὸς υἱός. Ad h. l. respexit Scholiastes r) Comici, qui dicit haec inde petita esse. *Bergl.* Scholiastes ad Eqq. 813. ait priorem partem sumtam esse ex Eurip. Telepho s), posteriorem ex Medea, vbi est v. 169. κλέιδ' εἴα ληγὲς κῆρι-βοῶται Θέμις εὐκταίαν. *Brunck.* Nam Arist. omnino multa in Plutum transtulit e Medea Eurip. risus captandi ergo. v. Valck. ad Phoen. 626. Caeterum hic locus docet, Argiuos, incolas Argorum, vrbis Peloponneli, fuisse pauperes t) aut certe paupertatis amantiores quam diuitiarum. *Fisch.*

602. Πύσωνα κάλει, inuoca Pausonis opem pauperis, qui tecum solet vna cibum capere. Sic Vesp. 1268. quum vellet Amyniam ridere, tamquam famelicum, dixit se eum vidisse δειπνῶντα μετὰ Διωγόρου, homine itidem paupere. Pausonem autem pauperem fuisse patet ex Thesm. 78. vbi dicit eum, sacra Cereris et Proserpinae celebrantem ieiunare, vt solebant mulieres in illo festo. Etiam in Acharn. 854. coniungit eum cum Lysistrato, quem dicit frigere et esurire plus quam 30. diebus quouis mense. Vox autem κάλει sumta est ex eodem Eurip. [Phoen.] loco, quem paullo ante adduxi. *Bergl.* Pauson fuit pictor egenus illius aetatis, de quo v. Franc. Iunius in Catalogo pictorum adiecto Libris III. de pictura veterum, Roterod. 1694. f. Ex quo existit prouerb. Πύσωνες πτωχότεροι, pauperri-mus, v. Suid. h. v. Mich. Apostolius Paroem. 15, 76. et Erasmus Adagg. p. 564., qui tamen verba poetæ male vertit: Pausonem adhibe tibi conuiuiam. Sic enim articulus

q) H. e. ὦ Ἄργους vnde additur κλέιδ'. *Fisch.*

r) Hunc Schol. errorem iam Hemst. notauit.

s) Fragm. Tol. n. 5. ed. Musgr.

t) Ita etiam *Gir.* censuit.

omitti debuisset. Immo Chremylus Paupertatem ita quiritare iubet, ut testem stultitiae ipsius citet (v) Pausonem, sodalem et conuictorem suum x). Nam *ξύσσιτος* idem est, quod *σύτρυφος*, *συνδιαιτητής* sodalis, Suid. et Gloss. vet. *Fisch.*

603. *τί πᾶθω*; i. e. *quid faciam*. *πάσχειν* enim apud Atticos interdum ponitur pro *πράττειν* y). V. Schol. ad Nub. 234. Sic Hor. l. Od. 3. *perpeti* ponitur pro *facere* vel *aggredi* in loco illo: Audax omnia perpeti Gens humana etc. *Kust.* τ. π. *τλήμων* *quid mihi fiet?* Nam *τλήμων* habet vim pronomini personalis. Paupertati meruendum erat, ne si Plutus Chremyli opera visum recepisset, ipsa eiiceretur ex agro Athen. Formula *τί πᾶθω* primus sic visus est Homerus Od. 5, 465. ubi interpretatio adiecta legitur: *τί νυ μοι μήτις γένηται*, cf. ibi 299. Theocr. Id. 3, 24. *Fisch.*

604. *ἔρρ' ἐς* — vid. ad 598. *ἄπαγε*, *βάλλα*, *ἔρρ'*, sunt synonyma, nisi quod *ἔρρ'* simul interitum indicat: *abi ut intereas* z). *Θῦττον*, *statim*, *ocys*. Nam Compar. habet vim Positiui (v. Hes. in *Θῦττον*), et ipsa forma Comparatiui est Attica. Moeris p. 364. Pierf. *Fisch.*

605. *εἶμι* habet vim Futuri, ut *ἄπειμι* v. 70. et adduntur ei Futura, Aesch. S. C. Th. 1076. Pers. 851. f. *ποῦ γῆς*. Aduerbiis locorum iunguntur Genitiui nominum locorum, ut Herodo. 2, 43. *οὐδαμῶς Αἰγύπτου*, Gell. 1, 19. extr. *nusquam loci*, Cic. VIII. ad Att. ep. 10. *quo loci*. *Fisch.*

606. *ἐς τὸν κύβω'*. Cod. Doru. duplici accentu *κύβω'* insigniuit, Scholiastae nimirum obsequutus, qui vtrumque

v) Munt. ita intelligit: Pausonem, quo nihil est egentius, in auxilium potius vocato.

z) *Girard.* *καλῶς* censet non Imper. sed Indicatiuum esse, propterea quod a Chr. haec non ad Peniam, sed ad Blepsidemum dicantur: Non assentior.

y) Ita Aelian. V. H. 9, 27. *τί πάθω*; *Munt.*

z) Idem *ἦμι* esse quod *φθίσκειν* monet *Gir.* Significare, malo omine venire, inauspicato accedere, ex Hom. Il. 8, 259. 9, 369. colligit *Munt.*, interdum vero esse *in malam rem obire*.

πύφωνα et πυφῶνα frequentari notauerat. *Hemst.* Paupertatem deridens haec addit Chremylus (*abi in neruum*). De voc. ipso vid. ad 4-6. a). Μάλλιν idem est quod βραδύνει cunctari, tergiuersari, vt Act. 22, 16. *Fisch.* Quum haec dicuntur, Chremylus Peniam aliqua parte corporis prehensam propellit et vrget. *Gir.*

607. χρῆ σ'. Sic A. C. Vulgo χρῆν b) σ'. *Brunck.* χρῆν est in Ald. *Ph. Iunt. B. Crat. G. et Amst. Kusteri*, reliquae praeferunt χρῆ, quibus addendus est cod. Doru. in quo χρῆ cum gl. πρίπει. *Hemst.* Etiam Inu. χρῆ recepit.

MS. Bodlei. et ed. Ald. αἰνῆται, sed reliquae quas vidi Edd. αἰνέται, quod vltatius est. *Kust.* Quamquam ex Flor. omnes Edd. αἰνέται inculcent, impetrare tamen a me non potui, quum in Ald. nec non ed. *Phil. Iunt. et B. Crat.* αἰνῆται legeretur, vt Atticam verbi formam respuerem; maxime postquam cognouissem eodem vergere Codd. Vatic. Bodl. et Doru., nisi quod hoc in libro deterior scribendi modus, satis alibi quoque frequens, τ duplicauerit, αἰνῆται, adiecta interpretatione σπινῶσαι τῆς πορείας, cuius vice mutato casu scribendum esse τῇ πορείας, facile quiuis animaduertat. Quemadmodum autem αἰνῆσαι, quod in Xen. *Cyrop.* modo non semper occurrit: sic et αἰνῆται Atticis magno consensu Grammatici vindicant e). vid. *Ducker.* in *Adn. ad Schol. Gr. Thucyd.* p. 145. col. 2. v. 2. 'Ανῆται in Hef. poscit ordo literarum pro αἰνῆται apud eundem est ἔννται. *H. Stephanus Thes. T. I.* p. 471. C. „Αἰνῆται cum spiritu aspero (vt docet *Suid. Eustath.* item ex *Aelio Diouytio*) pro σπινῶσαι *festinare, properare*. Tamen quum apud alios, tum ap. *Arist.* in hac etiam significatione tenuatur, vt hoc in loco, vhi ei μάλλιν opponit, in *Pluto*: ἀλλ' οὐ μάλλιν χρῆν σ' ἀλλ' αἰνῆται vel αἰνῆται d), vt alii

a) Ad eum locum respexit *Aristid.* *adu. Lept.* c. 75. ed. *Wolf.*

b) Hoc *Fisch.* positum esse ait, quia Chremylus nesciebat, an Paupertas id factura esset. v. ad 406. 432.

c) Cf. *Greg. Cor.* p. 28. *Koen.* Inprimis copiose de ea forma egit *Porson.* ad *Eurip. Phoen.* 463. nec hoc loco praetermisso.

d) Etiam *Gir.* duplicem hanc scripturam affert.

ibi legunt.“ Quos alios commemoret equidem ignoro. *Hemst.* ἀνύτει bene duae primariae edd. Fracinus edidit χρῆ δ' ἀλλ' ἀνύειν. Solus e meis codd. Atticam formam agnoscit C., in quo tamen mendose ἀνύτειν. In B. ἀνύσειν, Gloil. in codd. ἐπιύθειν. Sopb. Antig. 231. τοιαῦθ' ἰλιόων ἦντον σχολῇ βραδύς. Eadem forma ib. 805. Trach. 319. Eurip. Hipp. 403. Bacch. 1089. 1094. et alibi passim. *Brunck.* Etiam Borg. ἀνύειν. Tamen Inu. e Rau. reuocauit ἀνύειν.

608. f. Sensus: vos quidem, mihi credite, rursus me huc arcessetis. ἦ μὲν sunt particulae, quibus vtuntur ii, qui aliquid confirmant, certe, profecto. Suid. et Hef. ὅτως δῆ. Saepè adhibentur in iureiurando, vt Hebr. 6, 14. v. Hoogeu. c. 21, 2, 17. ἔτι reddi commode potest rursus, πάλιν Hef. ἐνταυτοῖ Athenas, in agrum Athen. De v. μετακλιπιδαι (accire, i. q. μετακαλεῖσθαι ε), vid. ad 341. *Fisch.* Post haec verba Penia sensim ab iis discedit. Quo autem longius abit, eo altius illi verba faciunt abeunt. *Girard.*

610. τότε nempe ὅτε μετακλιπιδαι. νοτίῳ h. l. redire, v. Hef. De φείδου v. 598. Atticos hoc verbo ita vfos esse, vt ostenderent, se velle alterum iam abire, neque sibi amplius molestum esse, patet quum ex eo, quod Chremylus Paupertatem iubet redire et Paupertas abiisse dicatur 619. tum inde, quod Moeris [p. 53.] et Tho. Mag. [p. 106.] praecipunt ἀποφείδαι μου ap. Atticos idem valere, quod ap. caeteros Græc. ἀπαλλάττειν μου. Idem tenendum est de formulis similibus ἄπαγε ἐς κόρυκαί, βῆλ' ἐς κόρυκαί etc. *Fisch.* Male cod. Doru. in ἐστίν v. 611. vltimam literam praeteriit. *Hemst.*

612. εἰ δ' ἴῃ κλέειν. Praestat vt me ipsum bene curem, te autem finam deplorare tuum ipsius caput longis fletibus. In Vesp. 581. κλέειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ. v. Ecclef. 426. *Bergl.* κλέειν. Iota [huic verbo] subscribitur eo rectius in vett. edd., quod simul separet huius verbi rationem ab alio diuersae potestatis, κλέειν, κλέῃ· omiserunt, quae B. Gelen. sunt sequu-

e) Vnde in cod. Borg. haud dubio ex interpretamento additum est: μετακαλεῖσθαι.

mae, idque saepenumero fieri solet, vt in hoc verbo, sic etiam in *πῶτον*. Vid. Suid. Moer. Attic. [p. 231. vbi neutri verbo iota subscibitur, cf. Pierf.] et Tho. M. [p. 535.] in *κλάσει* f). *Hemst.* *ἴπν* recte reddi potest *finere*. *κλάσει* *μακρὰ τῆν κεφαλὴν* videtur propr. de iis dictum esse, qui colaphis et pugnis caeli caput, *vehementer et acriter* (*μακρὰς*), v. Eccl. 425.) flent: deinde translatum ad eos, qui omnino miseras suas, easque graues et ingentes, lugent; ita vt videndum sit, quod genus miseriae intelligatur, vt h. l. *exilium* (cf. 605.). Itaque *κλάσει* *μ. τ. κεφ.* est, *exulem esse*. Sensus: praestat me diuitem esse, te miseram et exulem. Sic necesse non est, vt intelligatur *τύπτουσαι* h) cum Schol. vet. et Doru. *Fisch.*

613. fl. i) Vtrum in cod. Doru. *πλουτῶς* scribatur, an *πλουτεῖν*, quod facile ferri poterat, discerni nequit: incisum certe subiectum est. *Hemst.* *ἐὺωχῆσθαι* propr. dicuntur ii, qui capiunt ea cibi, etiam potus, genera, quae nec corpus laedant nec animum, atque facile comparentur, v. Xen. Mem. 3, 14, 7. extr. deinde etiam ii, qui bene et laute epulantur k), vt h. l. et *συνεωχῆσθαι* 2. Pet. 2, 13. et ep. Iud. v. 12. *λουσάμενοι* lotus, v. 85. Nam et Graeci et Romani ad coenam veniebant loti et vincti, vnde post horam octauam ibant in balneum; loti vngebantur oleo (v. Vrsin. Append. ad Ciaccon. de tricl. p. 129. fl.). Eo spectant verba *λεπ. χυρ. ἐν βαλ.* Nam *λεπαρός* est nitidus, nitens, h. l. oleo: *χυρῶν* id. est quod *ερχῆσθαι*. *χειροτόχαι* sunt *opifices* (533.), qui quum sint *pauperes*, idcirco

f) Recte Br. et Inu. ediderunt *κλάσει*. v. Porf. ad Eurip. Or. 59. et 274. Add. Etym. M. V. *κλάσει*.

g) Perperam *Gir.* et *Münt.* explicant *δια*, longe, in multos dies.

h) *Gir.* existimat, subaudiri etiam posse *ῥέουσαν*, *scalpentem*, *fricantem*. Ii quos poenitet, qui de iustitio mutando agitant, caput scabere solent. Rectius tamen idem putat accipi posse *τ. κεφ.* per synecdochen, pro *te*, et miseram tuam conditionem. Ita et *Münt.*

i) Ad *ὃ δια* repetit *Gir.* *αὐτῶν ἐν πλουτεῖν*.

k) Copiose hoc v. illustrauit Eckard. p. 56. f. et dixit omnia comprehendere quae ad voluptatem gulae pertinent. Idem ostendit p. 58. f. *ωαῖται* (perperam cod. Rau. *ωαῖται*) h. l. esse *stuos*.

additur καὶ τῆς πενίας. Vfus verbi κατακαρδῆς 1), a quo Genitui illi pendent m), vitio verti non debet homini plebeio et pauperi, qui sperabat, se iam diuitem fore, sed eiusmodi homines sunt fere superbi atque adeo insolentes. *Fisch.*

619. Iam abiit Penia. Actus II. scena VI. (IV. ap. Francog. interp. hic constituitur.

Versus hic et seqq. vsque ad 627. in Ms. Vatic. U. Chremylo soli tribuuntur, non intermixta persona Blepsidemi: quod potius sequendum puto n). *Kust.* αὐτῇ nempe Paupertas, quae ἐπίρριπτος scelestā (de quo voc. v. ad 275.) dicitur, quia Chremylo et Blepsidemo molesta fuerat sua loquacitate, et impediuerat, ne Plutum in Aesculapii templum, visus restituendi causa, quam primum ducere possent. Vnde apparet ἡμῶν esse latium commodi, ut vocant, et τὸν θεῶν Plutum. εἰχίτας Sch. explicat per ἀπῆλθον, recte. Sed Graeci solent de iis, qui modo abire, neque peruenire illuc quo tendunt, Praesentia ponere ipsius naturae admonitu. Nam tales homines dum in via sunt, abire vsque videntur. *Fisch.*

627. Ἐγκατακλιούσιν cod. Doru. explicat ἔγκαταθέουσιν, qui tamen in verbis Arist. dualem seruat, quem a Flor. sequentes Edd. acceperunt: nam in A. Ph. Iunt. et B. Crat. legitur ἔγκατακλιούσιν, cui lectioni parum absuit, quin primas deferrem o). *Hemst.* Hoc intelligendum videtur de senibus, qui se eum ad Aesculapii fanum

1) κατακαρδῆς oppedere, ventris crepitus edere in opifices et Penian; quo non aliud est maius contemptus signum. *Gir.* Hor. Sat. 1, 9, 79. addunt *Fisch.* et *Diint.*

m) Scil. a praepos. αὐτά.

n) Neque tamen vel ipse *Kust.* vel alius editor eam rationem sequutus est. *Hemst.* autem, in cuius cod. Doru. v. 623. praefixum erat Blepsid. nomen, ostendit, se Kustero non assentiri. Decentius enim esse, et scousae accommodatius, ut Bleps. interloquatur, et καὶ μὲν ostendere, orationem ab eodem homine non continuari.

o) Vtramque lectionem admittunt et linguae (nam Pluralis etiam de duobus ponitur) et metri leges. Sed probabilius est, Grammaticos e Duali fecisse Pluralem, qui responderet verbo ἄγομεν. *Fisch.*

deducturos ibique collocaturos dicunt, vt 411. Est autem dualis fut. partic. Scaliger notat in aliis esse *ἐγκατακλίνουσας*. *Duck.* Ἐγκατακλίνειν id. est quod κατακλίνειν 411. et 662. *incubare iubere*. Sed *h* additur, quia aegroti in templo Aesculapii *p*) iubebantur ita dormire vt cubarent in stragulis (624.). *Fisch.*

622. διατρίβειν i. q. μῖλλειν (606.) morari, cunctari, vt 413. Ante μὴ intell. ὅσα. πάλιν αὖ dictum est ἐκ παρεκλήλου, h. e. coniunctae sunt duae particulae idem significantes. Nam αὖ Grammatici (vt Hef.) interpretantur per πάλιν, et Attici solent, vt alia verba (v. ad Plat. Phaed. 27, 11.), ita maxime particulas duas, quae idem declarant, coniungere, vt Nubb. 1383. et Ran. 440. αἴθις αὖ, et Nubb. 971. tres eiusmodi particulae sunt coniunctae αὖ πάλιν αἴθις. v. Ind. Aesch. Socr. V. Aἴ, Reusmann. ad Deuar. Particc. L. Gr. p. 78. *Fisch.*

623. Cod. Doru. διακλύσει et τῶν προὔργων, adiecto gloss. τῶν ἀναγκάλων. Vt hoc posterius sine controuersia laborat, sic illud haud plane contemnendum q): sequitur enim aliquando particulam μὴ Futurum Indic. Lucian. Dial. Mort. X. δέξια μὴ ὕστερον μετανοήσετε. Xenoph. Eph. II. p. 34. μὴ μαθούσα — ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει* quamquam in his librarii ita variare solent, vt ab ipsis scriptt. quid fluxerit, difficile sit dignoscere. *Hemst.*

τῶν προὔργων. In Eccl. 782. τα με τῶν προὔργων τι ὄρῃν. v. Lyf. 20. *Bergl.* τὰ προὔργων dicuntur propr. ea, quae facienda sunt ante, quam res ipsa fuscipiatur et fiat, vt nuptiae sunt τὸ ἔργον, ea quae ante nuptias agenda sunt τὰ προὔργων* v. Orus Milesius ap. Etym. M. V. Προὔργων. Deinde ea, quae sunt bona, vtilia, necessaria. Nam eiusmodi sunt ea quae ante rem aliquam facienda sunt, ita vt res ipsa sine iis fuscipi nequeat. Cf. Hef. V. Προεργαίετε

p) sic Ἀεσκ. scil. ἱερὸν, ναὶον, τέμενος (v. 659. 411.). Templum erat in vrbe, et quidem in via a theatro ad arcem ferente. *Fisch.*

q) Recte. Sic v. 11. 47. idem Cod: μὴ μνησικαίσεις. διακλύσει hoc quoque loco habet vim verbi simplicis, vt Matth. 3, 14. *Fisch.* Cf. de illa constructione part. μὴ cum Ind. Matthiae Grammat. gr. mai. p. 737. f. quosque laudauit. Ad δακν. Μυνησ. supplet αμῶς.

par. H. l. τὰ προύργου est deductio Pluti in templum Aesculapii r), quum ἔργον Chremyli et Bleps. sit restitutio luminum oculorum Pluti. Sensus: ne quis alius rursus interueniat, impediaturque, ne Plutum in aedem Aesculapii deducere ibique incubare iubere possimus. *Fisch.*

624. παῖς h. l. est *seruus s)*. v. Moeris p. 297. Pierf. Pollux 3, 78. Qui quidem voc. vsus profectus videtur ab Atticorum studio vrbauitatis. τὰ στρώματα *stragula*; nam aegroti in templis incubabant pellibus ouium stratis, v. ad 411. ἐν φέρειν e domo mea. ἔχρην quia verebatur ne Carion tergiversaretur. *Fisch.* σ' ἔχρη. Sic B. D. In duobus aliis omissem, vt vulgo, pronomen. Vide ad 432. iterumque ad 966. *Bruck.*

625. f. ἄγειν arbitror pertinere ad Carionem, vt eum Chremylus iubeat Plutum ducere in templum Aesc. Nam quamquam 620. f. Chremylus de se et Bleps. dixit ἄγωμεν tamen hoc recte potuit de iis dici, qui eum ab alio duci iubent, praesertim quum Chr. et Bleps. prosequuti sint Plutum in sanum Aesculapii. Verba ὡς νομίζετε, vt moris est t), ita intelligo, vt caeci dicantur duci solere ab aliis in templum Aesc., et quidem a seruis, si domini iubeant. Verba καὶ τὰλλα pendere puto a v. ἄγειν, ita vt hoc tum sit i. q. φέρειν, *ferre, portare*. Nam ἄγειν etiam ab Hom. de ἀφίχεται poni, contra Grammaticorum praecepta docuit Schrader. ad Musaeum p. 128. f. Sunt autem *intus* in domo Chr. *parata*, apparata v), *liba et placentiae*, v. 660. *Fisch.* Etiam hic post v. 626. *Bruck.* addidit: (Λίσσιν ἢ τοῦ Χερῶν ἦν). Nimirum, vt *Gir.* auctor est, deducto in templum Aesc. Pluto, ne scena vacua maneret, chorus prodit, qui iocosus carminibus et facetiis spectatores detineret, dum quis exiret, qui Pluto visum esse restitutum nunciaret.

r) Munt. eo refert, vt Pluto, in templum ducto, lectus sterneretur taliaque plura.

s) Perperam omisit § Inu. auctore Rau. cod. Nam prima in *Kapio* brevis est.

t) Ad res et caerimonias, quibus hac in re fuerit opus, cum *Gir.* refert *hūnt*.

v) *ἐργασίον* Attice pro *εἴργ.* *Gir.* et *Munt.*

627. Hic Actus tertii prima scena constituitur vulgo. Carion, celeriter e templo reuersus, vbi chorum videt, gestiens acclamat: o senes, qui sacpissime Theseis minutissimas carnes comedistis cum pane perquam modico, quam felices, quam beati estis cum cacteris bonis!

Θησείοισι. Sic B. *Brunck.* [quocum Inu. ita edidit pro vulg. *Θησείοις*, caesurae causa.] Quae de sacro Thesei ap. Athen. festo, *Θήσεια* dicto, et die mensis octauo et quidem cum epulis in memoriam Athen. ex agris in vnam ciuitatem coactorum celebrari solito, in Scholiis dicuntur x), inde a viris doctis, qui de Graecorum festis egerunt, opportune sunt allata. *Spanh.* Scilicet Athenienses Theseo ob maxima in ciuitatem merita exaedificarunt templum *Θησεῖον* dictum, eumque diuinis honoribus assecerunt et diem octauum mensis cuiusque egerunt festum, quia Theseus die octaua Hecatombaeonis (Iulii) Troezenae, oppido Argolidis, venit Athenas, sed sacrificium, quo honoratus est, propterea appellatum est *ὀγδόειον*. v. *Meurf.* Graecia seriata V. *Θήσια* p. 166. et in Theseo c. 31. p. 133. ff. *Fisch.* Antehac quoties Thesei festo conuiuaremini, propter egestatem parcis cibis utebamini; nunc autem vobis non deerunt cibi, quia iam Plutus videt, qui ditabit omnes bonos, quos antehac non poterat inuenire. *Bergl.*

μεμνησικλήμιοι [olim vulg. *μεμισυλ.*]. Promiscue scribitur *μισυλᾶσθαι* et *μισυλλᾶσθαι*, sed plures Edd. hic habent *μισυλᾶσθαι*, per vnum λ. Alibi etiam reperies *μνηλᾶσθαι*, quomodo hic legit *Suidas* V. *Μεμνησικλήμιοι*. v. *Schol. Kust.* Editio Ald. in textu: *μεμνησικλήμιοι*, si pro ο posito, ut fieri solet. At in notis recte *μεμνησικλήμιοι*, a *μνηλῆ*. Ita scribunt *Hef.* *Suid.* *Pollux.* *Erym.* etc. Quae hic in Scholiis habentur de *μισύλῃ*, ἀπὸ τοῦ μῆτον, sunt omnia *πονηροῦ πόμματος*, neque habentur in ed. Ald. *Bentl.* Mira est Edd. in hoc verbo varietas. Ald. mendose *μεμνησικλήμιοι*, quamuis altera vice recurrat in Scholiis *μεμνησικλήμιοι* inde *Phil.* *Iunta* traxit *μεμνησικλήμιοι* nemo nescit, quam crebro inter se οι et ε permūtentur, etiam in iis vocibus, vbi nulla culpa a librariis admissae haeret

x) Atque inde ap. *Girard.* et *Münt.* Cf. *Harwood Handb.* d. griech. Alterth. I. 539. f. et *Fêtes et Courtisanes de la Grèce* (Par. 1800.) p. 20. et 25a.

fuspicio. Edd. Fl. Ben. Iunt. et Gen. habent *μεμισυλλημένοι*, quibuscum conspirat cod. Do. apta fatis verbi explanatione instructus: *τετραμμένοι καὶ ζυμῶν βοφίσαντες ἐν τμηματι ἄρτον κοίλασθόντες, ὥστε διδοῦναι* si reſtingatur *βοφίσαντες* et *δοῦναι*, nihil amplius desideres. Ego sequutus sum altero λ detracto, Edd. Crat. Porti et Kuſt., neque aliter apud Schol. in ed. Fl. et Suid. pluribus in locis: hanc autem ſolam ſcribendi rationem eſſe probandam atque origini voc. congruere docebunt adnotationes noſtræ. *Hemſt.* In membr. et in meo recte ſcriptum: *μεμισυλημένοι*: alii, vt vulgo, *μεμισυλημένοι*: antiquo errore, cuius origo in praua curioſitate etymologias ſectantium, vt colligi poteſt ex iis, quæ ap. Euſtath. leguntur p. 368, 48. Heſych. *μισυλῶσθαι, τὸ ἐκροφῆσαι τὸν ζυμὸν τοῖς ψωμίσι. μυσίλη, ὁ κοῖλος ψωμός, ψυχίον, ἐκτὸς χειρὸς.* Cf. Suid. in *μισυλῶται* et *μισίλην*. In Eqq. 1168. vulgo etiam bene legitur: *ἐγὼ δὲ μυσίλος μεμισυλημένος*. At perperam in euſd. ſab. 827. vulgatam ſcripturam retinui *μισυλλῶται*. Nulla ratio eſt, cur λ geminetur; præcedens enim vocalis per ſe et natura longa eſt. *Bruck.* *μισίλη* auctoribus antiquis Grammaticis eſt *frustum panis excauatum ad modum cochlearis*, v. Acl. Dionys. ap. Euſtath. ad Od. 3, 62. p. 1476. y). Ex hac ratione *μισυλῶσθαι* eſt *haurire ius frustis panis excauato*, et *οἱ πλεῖστοι μεμν.* (Præter. Paſſ. habet vim Med.) *qui sæpiſſime auſerunt ius frustis panum excauatis*. At hæc verbi interpretatio me offendit maxime propterea, quod non apparet, qui eo contineatur notio iusculi, neque pauperibus inueniuntur iuscula appoſita eſſe. Puto igitur *μεμισυλημένους* eſſe eos, quibus *apopſitæ ſunt carnes minutiſſimæ diſſectæ* x). Nam 1. Heſych. *μισύλλειν α)* (Hom. Il. 1, 465. 9, 210. etc.) interpretatur verbis *τίμνειν, κόπτειν, μερίζειν, εἰς μικρὰ διαιρῆν* *πρίν* etc. Et quamquam a *μισύλλω* Præter. Paſſ. eſt *με-*

y) add. Gregor. de dial. p. 264. Koen. Phot. in Lex. p. 207.

x) *Gir.* verbo *μισύλλειν* (ita ſcribit) vtramque ſignif. tribuit, *cano* *vato* pane ius exhaurire, et, panis portiunculas alicui dare. *μεμν.* autem eſſe vult duriter educatos, qui parce et tenuiter vixerint, atque hunc victum anguſtiſſimum *ἄλφιτα ἐλφγνα* dici cenſet.

a) add. Zonar. Lex. T. II. p. 1563. Heyn. ad Il. 1, 465.

μισυλλάναι: tamen non abhorret, Atticos pro *μισύλλαις* etiam *μισυλλάν* dixisse, ut *τυκτεῖς* pro *τύκτεις*, *χαίρεις* pro *χαίροις*. 2. nec etymologia abdicat: nam a *μῆτος* est *ὑπερλ. μῆτος*, et ab hoc ductum est v. *μισύλλαις* b) f. *μισυλλάν*, mutata diphthongo *ei* in *i*, vt ab *ἄρειος* fit *ἄριος*. I'orro quum pauperes Theseis exhilarati epulis legantur (v. Meurs. Thef. 31. p. 135.), credibile est, iis appolitas fuisse reliquias victimarum, vt in aliis epulis sacriticalibus; denique quum comedatur panis cum carne, apparet hanc verbi interpretationem adiuuari etiam verbis *ἰσ' ὀλγ. ἀλφίτοις*, h. e. cum panibus minutissimis. Cf. Reiz. ad Lucian. II. p. 329. *Fisch*.

μισυλλημένοι iuxta Schol. a verbo *μισύλλειν*, quod ab Atticis dicatur, *haurire e pane concocto* (qui *μισύλλη* vocatur) *iusculum*. Istud autem non *μισύλλη* aut *μισυλλη*, sed *μισίλη* a Polluce dicitur VI, 87. *Μισίλη μὲν οὖν ἐστὶ φωμὸς κοίλος, ἔντος ἧ ζωμὸν βαθύνει*: prout *μισίλη* et *μισιλήσασθαι* alibi apud eum legitur X, 80. et similiter ap. Athen. VI. p. 268. c) ab Ἀττικωτάτῃ, vt ibi dicitur, *Pherecrate: ὁρῶν αὐταῖσι μισίλαισι καὶ ταῦν τρύβη*. Idem quoque de *pane concocto ad sorbendum iusculum*, in V. *μισίλη*, et *μισιλήσθαι* de eo, *qui illud sorbet*, ap. Hesych. et prior apud Suid. exstat: vt omnino eadem de re *μισυλλημένοι* hic apud Comicum, nempe iuxta Schol. *ζωμὸν ῥοφῶντες*, *iusculum sorbentes*, a v. *μισύλλειν* ac *μισύλλη* de tali pane sint dicta. Alibi vero apud hunc Comicum, nempe Eqq. 824. *μισυλλᾷται* iuxta Schol. *κατατρύγει*, et *μισίλη* ibi in Schol. de simili rursus iuxta Pherecrat., Pollucem, Hes. Suid., ad sorbendum iusculum pane. Alibi

b) Aliam sequitur Hemst. in Lemep. Etym. L. Gr. I. p. 568. f. negans diuersam esse verbi varie scripti significationem. Nam a *μῖν μῖνω*, *concido*, repetit *μῖσις*, inde *μισύλλαις* cibos in partes discindere, inde *μισίλη* panis frustulum caustum, quo iusculum hauriunt, deinde cochlear; ex eo *μισυλλᾷται* vel *μισυλλᾷσαι* iusculum haurire frusto panis, hinc omnino iuscula suauiter sorbere, conuiuari, vt h. l. *μῆμος*, qui delicate conuiuiati estia. Quodsi a *μῖν* deriuatur, etiam Schneidero iudice, scribendum *μισυλλᾷται*. Toupius tamen Emendd. in Hes. T. III. p. 535. ed. Oxon. *μισυλλημένοι* legi h. l. iubet, sed rationibus non additis. Idem perperam ap. Hes. V. *μισίλη* legi vult ὁ αὐτὸς φωμὸς.

c) T. II. p. 529. Schweigh. Cf. Schweighäuf. Anim. Vol. II. (ad l. 3.) p. 577. f. qui scripturam *μισίλη* et *μισυλλᾷται* iustur.

vero in eadem fabula 1165. legas rursus *μισύλας μεμισυλλημέναις*, quod per *caricas conformatas*, reddit interpretes, sed de *subactio* aliquo *placentiae* genere intellexisse videtur Schol. Adeo ut vel eadem plane Atticis fuerint *μισύλη* vel *μισύλλη* et *μισύλη*, ac verba inde *μισυλλῆν* ac *μισυλλᾶσθαι*: aut vero hic apud Comicum legendum sit *μεμισυλλημένοι* pro *μεμισυλλ.* quomodo *μισυλλᾶται* dicto priori Eqq. loco, *μεμισυλλημένοι* vero in postremo legitur; ac proinde, ut hic, *μισύλη* vel *μισύλλη* et *μισυλλῆν* cum altera voce *μισύλη* et *μισυλλᾶσθαι* male confuderunt Scholiastae. Maxime quod *μισύλλειν* et *μισύλαι* aliud notat, nempe iuxta Hel. *τεμῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρά διαλεῖν κρέα*. Adeo ut si vox *μεμισυλλημένοι* hic retineatur, alium omnino sensum inferat, nempe quod Chorus Senum d) Theaeorum festo exiguas quasdam carniū partes disfectas comederit. Quod illustrant etiam Simonidis apud Athen. XIV. p. 659. e) verba, sed corrupta, in quibus inter alia *σκαφῶς ἐκίσυλα κρέα εἰδῶς*, vbi, ut obiter id tangam, pro *σκαφῶς*, quod legit Casaub. loco vocis nihili *σκαφῶς*, legerem Iubentius *σκαφῶς*, prout coquos *σκαφῶν* s. peritissimos artis illius vocat Alexis ap. Athen. IV. p. 137. et alibi apud eundem Sophocles II. p. 68. *ἐγὼ μάγειρος ἀρτίστου σκαφῶς*. Nempe vti apud Romanos *sapere*; iuxta illud Tullii de Fin. 2, 8.: *nec enim sequitur, ut cui cor sapiat, ei non sapiat palatus*. Spanh.

628. *ἐπ' ὀλίγοις ἀλφίτοις*. Synesius epist. 146. *ἀριστῶμεν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δὲ ἐκπιεῖν*. *ἐπ' ὀλίγοις* autem est *in aut cum paucissimis*. Acharn. 835. *παῖτεν ἰφ' ἑλὶ τῶν μέδων*, vbi Schol. *ἰσθίτεν μετὰ τῶν ἄλων*. Sic Eurip. Iph. Aul. 541. *ὡς ἐπ' ἰλαχίτοις θαυροῖς πρᾶσσω παύως*, ut *cum paucissimis lacrymis sim miser*. Bergl. *ἄλφίτα*, de quo voc. ad 219. dictum, h. l. est *panis*, quatenus e farina confectus est; *ὀλίγοις* est ab *ὀλίγος*, ut τοῖς ὀλίγοις Plat. Phileb. 41. ὀλίγοις Ran. 115., ita ut

d) Male enim Fisch. per *γέροντας ἄλφους* non modo agricolas, quos Chremylus arcestruerat, sed etiam Chremylum et Blesphedemum intelligi putauit.

e) Nunc ibi T. V. p. 402. editum est a Schweigh. e Bourdelot. coniectura: *ὡς ἄφρονες ὡς ἡμιτάλα κ. κ.* v. Schweigh. Anim. T. VII. p. 662.

ἄλφειν ὀλίγισιν sint panes, non tam paucissimi quam potius minutissimi, frustra panis minutissima. ἐπὶ est ad, cum (vt nos: zum Brod). Sic Xen. Memorr. 3, 14, 2. ἰσθίουσι πάντες ἐπὶ τῷ εἴτῃ ὄψον. Fisch. De parcis veterum Athen. coenis consuli potest Athen. IV. p. 137. vbi apud Alexidem de eo, qui hominem Thessalum, dapili coenae adfuetum, erat excepturus, dicitur se duos peritissimos coquos conducturum, qui coenam parent οὐκ Ἀττικῶς οὐδ' ἀπηνειβυμένους λιμὴν παρελθόν non Attica frugalitate neque exquisito apparatu famem tantum depellamus, vbi id obiter dicam, vocab. ἀπηνειβυμένους vsum esse Isocratem in Paneg. [c. 2. init.] Opiparam alioquin Atheniensium coenam in Homeric Matronis parodia luculenter descriptam attulerat ibidem Athenaeus. Hinc apud eundem alibi coquus inducitur, magnus artis suae culinariae laudator, a quo inter alia dicitur l. IX. p. 405. Παραδὼ τε δούκον ὄζον αὐρῆς Ἀττικῆς. Spanh.

629. εὐτυχῆς f) et μακαρίως πεπραγέναι vnum idemque declarant, felicem, fortunatum esse, vt Herodot. 3, 40. εὐτυχίην et εὐ πράσσειν sunt synonyma. πράσσειν est fortuna vii, et Praeter. indicat continuationem rei. Cation gratulatur senibus reliquisque bonis et probis (hi enim sunt οἱ ἄλλοι, ὅσοις μέτεσι τοῦ χρητοῦ τρόπου, scil. τι vel μέρος g)), qui adhuc pauperes fuerant, felicitatem, quod posthac futuri sint diuites, cuius felicitatis inperatae non minus quam gaudii magnitudo iussit eum ista verborum repetitione vti, vt 637. 655. Nam μακαρίως πεπραγὸς id. est quod εὐτυχῶς πεπρ. 633.

632. φῶλον h). Edd. nulla deflectit: Codd. Arund. et Doru. τρόπων, quam lectionem in quibusdam exemplaribus existisse monet Schol. Adscriptum vero in Doru. inter versus: ἀπὸ τῶν, quasi supplendum indicaret ἀπὸ τῶν αὐτοῦ τρόπων. Hemst. Sensus huius lectionis est: quid, o bone, accidit tuis moribus, qui optimi sunt, conueniens?

f) Perperam cod. Doru. εὐτυχῆς. Hemst.

g) μενέων ita cum Dat. persf. et Genit. rei struitur, vt Ael. V, H. 12, 12. Ad εἰ ἄλλοι subint. ὡς εὐτυχῆς. Münt.

h) Réiskius coniecit φῶλον, quid vero incundum nobis nuncias? Comm. in Aristoph. Tom. I. Y

h. e. quid boni evenit, quid boni nuncias? At desidero sic usum illum Genitiui rei, nec reliqua verba ita satis cum his cohaerent. Immo lectio *τρόπον* deberi videtur librarii alicuius negligentiae, cuius oculi scripto pronomine *συντοῦ* inciderant in nomen *τρόπου* superioris versus; manus igitur scripsere priorem eius voc. syllabam, sed, animaduerso errore, addiderunt posteriorem syllabam voc. *φίλων*, ita ut reliquerint alienam syllabam, ne deturparetur scriptura. Berglerus verba *τῶν σ. φίλων* coniunxit cum *ᾧ βίλτισι*, quid est, optime tuorum sodalium i)? At vox *ᾧ βίλτισι*, index amoris et benevolentiae, simpliciter poni solet. Sunt igitur iungenda *τί δ' ἐστὶ τῶν σ. φίλων*, et quum reliqua oratio doceat, chorum non in Carionem inuehi, non cum Schol. in malam partem sed ita explicanda: quid accidit, evenit, tuis amicis? *Fisch.*

632. f. *φαίσι* h. c. *φαίη* Attice. *ἦκειν* venisse, adesse; reddi tamen etiam Praesenti potest, ut Ouid. ex P. 4, 4, 15. laetarum venio tibi nuntia rerum. Nam *ἄγγελος χρηστὸν* est nuntius k) rei cuiusdam, vel admodum, laetae, v. v. 641. *ὁ δεσπότης* (Chremylus) *πεπερ. ἐντυχ.* quia quum Plutus receperit visum, dives futurus est. *μᾶλλον δ' ἴμμο* vero. *Fisch.* αὐτὸς cum emphasi dici putat *Gir.* is qui deus est, ideoque ex se felicissimus esse debet.

635. *ἰξομαμάτωται*. Ad h. l. respexit Pollux 2, 59. καὶ ἰξομαμάτωσαι φησὶν Ἀριστοφάνης τὸν Πλούτον ἐν Ἀσκληπιῶν. Ἐξομαματοῦσθαι autem hic significat oculatum fieri l), quum alias etiam contrarium significare possit, oculis orbari, excoecari. *Kusi.* Parodia e Phineo Sophoclis in Schol. dicitur. Aesch. Prom. 498. καὶ φλογυπὰ σήματα ἰξομαμάτωσαι, vbi vett. Scholl. *ἰξομαμάτωσαι, ἰφανίστωσαι*, nemp, ex inspectis ardentibus victimis, et prout ap. Eurip. Hel. 570. *ἰμπύρου φλογὸς* de aruspicina dicitur. *Spanh.* Verbum *ἰξομαμάτωται* habet duas significationes; in Oedipo

i) Ita etiam iunxit *Gir.* et ironiam inesse putavit: optime corum qui tui sunt generis, verberonum et rabularum, h. e. perditissimus et nequissimus (vt Schol.).

k) Significationem hanc voc. *ἄγγελος* illustravit *Eckard.* p. 60.

l) visum, clara oculorum lumina accipere, id quod vel verba *ἀπὸ τοφλοῦ* docent. Nam *ἰξ* habet vim intendendi. *Fisch.*

Eurip. [fr. 3.] significat oculos elidere: ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἱρξάντες πιδὲ ἰζοματωῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας. Hunc locum depromsi ex Schol. Eurip. ad Phoen. 61. Contra ap. Hesych. significat *illustrare, clarum reddere aliquid*, Prom. 498. [loco a Spanh. laudato] vbi Schol. τὰς διὰ πυρὸς μαντείας τιφλὰς εὖσαι πρὶν καὶ οὐ φαινομένης, διὰ τὸ μὴ γινώσκουσαι, βλέψαι ἐποίησα καὶ εἰς τὸ ἰμφάνει ἤγαγον καὶ πᾶσιν ὑπέδειξα. In eadem significatione vititur et verbo sim-
plici Suppl. 476. ζυνῆκα ὠμμάτωσιν γὰρ σαφέστερον. *Bergl. m*). λελαμπρύνται κόρας (sc. κατὰ) n) est, nitet, *splendet pupil-
las, habet nitentes pupillas*, idem fere quod ἀναβλέπει, ita tamen, vt non tantum doceatur, Plutum recepisse vi-
sum, sed etiam sic recepisse vt clare videat. Sophocles haec verba ita vsurpassie videtur, vt ἰζωμμ. esset ἐκκλικοπται τοὺς ὀφθαλμούς, et λελαμπρ. κορ. valeret, λεύκωμα (albugi-
nem) ἐν αὐτοῖς ἵσχει. Ambiguitatis o) igitur orationis Soph.
notandae causa repetiisse Arist. videtur. *Fisch*.

636. Παιὼν apud Graecos olim de *medico*, aut qui in genere salutiferam aliquam opem fert, dicebatur. Ita Aesch. Agam. 99. Παιὼν τα γενεὴ τηδε μερίμνης p) et Soph. Philoct. 170. παιῶνα κακῶν *malorum remedium s. curationem*, et in eod. dramate §47. ἴδε, ἴδε μοι Παιὼν (somne scilicet). Vnde etiam παιῶσιον pro salutifero ap. Aesch. Suppl. 1074. χειρὶ παιῶσιον et Agam. 857. φαρμάκων παιῶσιον, prout ap. Virg., qui inde illustratur, Aen. VII, 769. *Paeoniis (medicis, salutaribus) reuocatum herbis*. Qua ratione etiam factum, vt Παιὼν, et ob me-
trum subinde apud poetas Παιῶν Deorum medicus pridem sit ap. Homer. dictus Iliad. 5, 401. τῷ δ' ἐπεὶ Παιῶν ὀδυνή-
φρατα φάρμακα πάσσων q), vbi v. Schol. min. et Seru. ad

m) Repetiit haec e Sp. et Bergl. *Brunck*. et praeterea obseruat posterius verbum ad prioris declarationem esse repetitum, similiter vt in Eur. Oed.

n) Itaque inanis est coniectura Munteri suspicantis legi recte posse αἴφαι.

o) Hanc ambiguitatem etiam Francog. interpretes animaduertit.

p) Eum locum etiam Bergl. h. l. laudat.

q) Paeonem ab Apolline proprie fuisse diuersum, atque medi-
cum deorum, postea autem ei Apollinem esse substitutum do-

Virg. l. 1. Qua ratione etiam factum, ut quum Apollo, dicrusque eius filius Aesculapius, uterque *ιατροίς* et *ιατρομάντις* (qua de re iam ad v. 11.) seu medicinae deus et inventor haberetur *τ*), utrique etiam illud *Παιῶνος* vel *Παιήωνος* nomen sit a poetis tributum, ut quum ab Arist. h. l. tum in Orphicis [Hymn. 67, 1. Herm.] *ιατὴρ πάντων Ἀσκληπιός, δέσποτα Παιῶς*, nempe iuxta notantem dicto paullo ante loco et alibi ad Aen. XIII, 401. Seruium: *Paeon secundum Doricos dictus, secundum rationem Paeon*. Sic a Nicandro *Παιήης* dicitur Aesculapius, ubi agitur de dracone, quem is fago aluerit in valle Pelethronia: *ὃς ποτὶ Παιήης λαισὴν ἐστρέψατο φαρῶν*. Spanh. *A puleu ferire deriuat Münt. a puleu f. παιῆ i. q. θεραπεύω* cum Schol. Fisch.

εὐμενὲς τυχών. Eurip. Dan. 9. *τίσις θεῶς βροτῶν τὸ πρεμμενὲς τυχών*; Bergl. *εὐμενής beneuolus, propitius* coniungitur cum *ἔλεος* Xen. Cyrop. 3, 3, 11. 2, 1, 1. 1, 6, 2. Opponitur *δυσμενής inimicus, infestus*. Verba *Ἀσκληπ*. — *τυχών*, verti possunt, *ope, beneficio Aesculapii*. Fisch.

637. f. *Ἀγέει μοι χαράν*. Citat Suidas V. *Ἀγέει μοι*. Kust. *χαρά* est res gaudio digna, et *βόη* res laetitia digna: nam homines laeti clamare solent. Vnde illustrari potest locus Luc. 2, 10. v. Pl. 51, 10. Verbis *πάρεσις*) — *ἦν τε μὴ* Carion appellat, credo, chorum sic: *tempus est gaudendi omnino*. Fisch.

639. *Ἀναβοάσκωμι*. Dorice ut Nub. 1155. *βοάσκωμι* — *βοάει*. Schol. ad hunc Pluti locum dicit esse characterem tragicum, et assertit simile exemplum ex Eurip. Or. 976. *ἀναβοάσκωμι πατρὶ Ταστάλῃ*, qui locus ibi hodie legitur alio modo: *ἴε' ἐν θρήνοις ἀναβοάσκω γέροντι πατρὶ Ταστάλῃ*. Bergl. Est, *laudabo, celebrabo*. Nam qui deum celebrat, fere alta voce canit, atque adeo clamat. *βοᾷ*, propr.

cuerunt Ilgen. ad hymn. Hom. p. 500. f. Heyn. ad Iliad., 1, 473. et Weineck. in libello: Paeon, ein Beytrag zur vollständigen Lösung einer mytholog. Aufgabe, L. 1807. 8.

γ) v. Celsus praef. libr. de medic. Fisch.

ε) Male cod. Doru. *πάρεσι*. Hemst. Versus praecedentis et sequentium duorum metricis rationes explicare studuit Auctor Epist. Crit. in Bentleii Not. in Phaedr. p. 78.

aliquem *clamare lubere*. *Fisch.* Eumoeis in dictionibus Att. ined. [Moeris p. 106. Pierf.] βούεται, Ἀττικῶς βούει, Ἑλληνικῶς. *Spanh.*

εὖπαις apud Graecos non solum significat eum, qui pulchros vel bonos liberos habet, sed etiam filium ipsum vel ipsam prolem, quae pulchra est 1). Sic εὖπαις γόνος Eurip. Herc. Fur. 689. est *pulchra proles*. Pari ratione in ead. fab. 690. καλλιχόρος dictum est pro καλὸς χόρος, ubi vid. Barnes. qui plura huius generis exempla affert. Vtroque ergo sensu voc. εὖπαιδα in loco hoc Arist. accipi potest. *Kustl.* Interpres explicat *filium probi patris*, Apollinis nempe: Schol. vero, quod fortunatus in liberis fuerit idem Aesculapius, cuiusmodi ibi recensentur *Podalirius, Machaon, Iason, Panacea et Hygea* v). Quibus addendus ex eius posteris, qui παῖδων nomine subinde intelliguntur, Hippocrates, qui in eius, aut quae ei tribuuntur, Epistolis, decimus octauus ab Aesculapio dicitur. Neque dubium quin εὖπαιδα hic vocet Aesculapium Comicus, non patris Apollinis, sed dictorum eius liberorum intuitu x), qui omnes singulari artis medicae cultu et gloria floruerint. Priori utique sensu εὖπατρίων potius eundem Aesculapium vocasset Comicus, sicut Dianam non solum velut commorantem in parentis Iouis aede Εὖπατρίων vocat Eurip. Hipp. 68. sed εὖπατρίων Ἀρτέμιον Apoll. Rhod. 1, 570. quae nempe illius supremi deorum hominumque regis fuerit filia, ac caeteroquin semper virgo, prout eam αἰὲν ἀδμήταν *semper virginem* vocat Soph. Elect. 1352. *Spanh.* καὶ a fine huius versus ad sequentis initium semouit cod. Doru. *Hemstl.*

640. φάος habet ed. Flor. et quae eam sequutae sunt. At Mss. Vat. U. Bodlei. et Arund. itemque ed. Ald. habent φέγγος, quod puto esse interpretamentum τοῦ φάος, utpote vocabuli rarioris et minus vsitati. *Kustl.* φάος in-

1) Virumque significat, et bonum filium, et bono patre progenitum. *Bergl.* Est 1. is, qui proles habet liberos, 2. probi patris filius, 3. proles proba. *Fisch.*

v) De his vid. Meibom. ad iusiur. Hippocr. p. 5. f. et Reinec. Inscr. Cl. I. n. 114. p. 152. ff. *Fisch.*

x) Ita etiam Francog. interpres: père de tant de beaux enfans.

auditam vocem nullaque nixam auctoritate primus in Fl. ed. Fracinus intulit, ab eo temere sequentes Edd. acceperunt. Ego possessionem amissam recuperare iussi *Φίγγος*, quod non solum in Edd. A. Ph. Iunt. Crat. et Farr. sed in tribus etiam codd. Kust. inuenitur, quibus nunc accedit Doru. et, quae dubitationem omnem tollit, adprobantis Bentleii sententia γ). *Hemstl.* *Φίγγος* quatuor Codd. [a Br. collati] cum duabus primariis edd. Recentiores *Φάνος* quod primus in textum intulit Fracinus. *Brunch.* Scribi tum debebat *Φανόν* z) et *μύκαν*. Nam Atticis antiquis et quidem Cornicis *Φανός*, sed Tragicis *πανός*, dicta est *fax*, *taeda*, reliqui Graeci *φανόν* dixere *lucernam*, *laternam*, quam Attici vocarunt *λυχνεύχον* (cf. Ioh. 18, 3.) v. Moeris [p. 245.] et Ammon. V. *Λυχνεύχος*, et ad hunc Valcken. [Anim. 2, 16.] — Phrynich. p. 18. et ibi intpp. Pollux 10, 116. f. et Casaub. ad Athen. 15, 18. p. 989. f. a). *Fisch.* *Φανός*, vt vulgo scribitur, de *face* haud semel dictus ap. Athen. XV. p. 699. *Φανόν*, *λυχνεύχον*, *λύχρον*, item *δilatρον* τὸν *φανόν* *καλεῖσθαι* *facem* vocari, quod firmat in voc. *δilatρον* Hesych. Nec *Φανός* solum sed *πανός* etiam de *face* ibi ap. Athen. p. 700. dicitur, et quomodo in adducto ibidem Menandri versu *πανός* legit Eustathius, vt monet ad eum locum Casaub., Galenus in Hippocr. Lexico [p. 512. Franz.] *λαμπτήρ*, ὅν οἱ πολλοὶ *φανόν* δ) *ἐνομάζουσιν*. *Φανόν* etiam de *face*, f. *facula* legitur Anthol. VII. ep. 192. ὃ δὲ βαίον ἀνάψας *φανόν* ἐκ τῆς *φας*. Quod vero *magnum* mortalibus *jubar* *Aesculapium* c) se magno clamore ce-

γ) Nam τὸ *φάνος* vbi legitur? Praeterea versus ipse requirit *φίγγος*, cuius pedes sic metiendi: *Μέγα βροντὴ | εἰ φίγγος ἄε | κλονίς*. Eadem numeris constat etiam versus praecedens: *Ἀνὰ βῆδ' | εἰς τὴν αὖ | παιδὸς κατ.* Bentl. [Ex *δεχόμενος εὐχόμενος* versus hos constare contra Bentl. contendit Auctor ep. Crit. antea laud.]

z) Hoc etiam monuit *Gir.* qui tamen perperam coniecit etiam *φάνος* scribi posse.

a) *φίγγος* etiam Inu. e duobus suis codd. recepit.

b) *φανόν* legitur in ed. Franz.

c) Dicitur ita, quia restituit caecis oculorum lumina. *Fisch.* Ductum hoc ex Electra Eurip., vt Schol. ait. *Bergl.* Frustra verba haec in Electra quaeeras, putō autem respici ad haec

lebraturum hic ait chorus, id huic deo solemne vel ex Aristide colligas, a quo Serm. Sacr. II. p. 521. dicitur: καὶ βοὴ πολλή τῶν τε περὶόντων καὶ ἐπιόντων τὸ πολυύμνητον διὰ τοῦτο βοώντων· μέγας δ' Ἀσκληπιοῖς. Ita de eo idem Aristides iam ante p. 514. καὶ βοὴν δὴ ἐν τῇ ἐνείρῳ etc. μέγας δ' Ἀσκληπιοῖς. Adde postea p. 534. quod reperto in Eleae portu navigio, cui Aesculapius erat nomen, εὐδὺς ἐβόων οἱ ταῦτας τὸν Διόν, nempe Ἀσκληπιόν. *Spranh.*

641. Act. III. Scena II. hic constituitur. — Carion et chorus Senum, quae superiore scena dicta sunt, dixisse videntur stantes ante aedes Chremyli. Homines autem laeta et nuntiantes et audientes alta loqui voce solent. Aut chorus Senum pergens ad aedes Chremyli putandus est instituisse Aesculapium celebrare hymno. *Fisch.* Eo igitur clamore excitata Chremyli vxor prodit ex aedibus, quae hactenus Pluti et Chremyli reditum ibi exspectauerat. In ipso limine domus ea quae sequuntur sibi, audientibus tamen cunctis, loquitur. *Gir.*

Vno pede minus Ald. quaeque ab ea nusquam fera disident Edd. *Ph. Iunt. et Crat.* ἄρ' ἀγγελεῖ. Post *Fl.* omnes numeris integris: ἄρα γ' ἀγγελεῖ, neque aliter in cod. *Doru.* scriptum inuenio. *Hemst.* Expressit locum Eurip. in *Mede.* vbi similiter Medae sollicitae de euentu venit aliquis nuncius 1113. II. φίλαι, πάλαι τοι προεμένονσα τὴν εὐχὴν καρποδοκῶ τέκεϊδιν οἷ' προβήσεται· καὶ δὴ δίδωμεν τόνδε τῶν ἱάσεων εἰχόντ' ὀπαδῶν, πενυμῆ τ' ἡρεδισμένον δεικνύσιν ὥς τι καὶνὸν ἀγγελεῖ. [ex emend. Porson.] *Bergl.* ἀγγελεῖ scil. Carion d), quem fieri potest vt hera cognouerit e voce; sed potest etiam referri ad ἡ βοή. ἀγγέλλειν χρηρὸν τ, est laetum, bonum afferre nuntium (vt 632.). Nempe hera sperabat, se nuntium accepturam esse de luminibus oculorum Pluto redditus, quo spectat ταῦτα. παθεῖσα est optans, et πάλαι (vid. ad 257.) h. l. de spatio vnus dici neque eo integro dicitur, sed hominibus desiderio alicuius rei flagrantibus tempus quamuis breue longum videri so-

prologi: μεγάλη θεοσεβία μοῖρα, συμφέρει καὶ ἐς ἡμῶν εὐεχὴν. *Eckard.* p. 61. qui varia tribui Aesculapio elogia, et φῶς dici de eo, qui salutem adest, docet.

(d Itaque ἀγγέλλει in Rau. e gloss. profectum est.

let. *τῆς δὲ domi*. καὶ θῆμαι περιμένοντα i. q. περιμένω. Nam etiam a Graecis pro verbo substantiuo (εἶμι) ponuntur verba, quae indicant modum, causam, effectum, euentum. Et in virtutibus feminarum, maxime herarum, ponebatur haec, ut domi essent et opus facerent; quumque feminae imprimis lanam tractantes federint, intelligitur cur καὶ θῆ-σθαι dicantur (cf. Hom. Il. 2, 137. f.) et Lat. *federe*, v. interpp. Nep. ad praef. 7. et Burmann. ad Ouid. Her. 17, 16. (add. Tit. 2, 5.) *τὸν τὸν Carionem*. Fisch.

641. *ταχίως, ταχίως*. In gaudio et in luctu frequentes id genus, apud poetas scenicos, repetitiones, de quibus ad 113. Spanh. *δείκναι τὰ cunctae* habent Edd. et recte quidem, praeter Ald. quae sola dedit: *ᾧ δείκναι*, atque omisso τὰ versum pede truncavit. Simile prorsus, ac modo fuit obseruatum, mendi genus, quod hic etiam cod. Doru. obfedit. *Hemst.* Vitium existit ex incuria oculorum auriumue librarii. Fisch.

Φέρ' οἶνον *affer vinum*. Eadem verborum structura Anacr. 64, 1. *Φέρ' ὕδωρ, Φέρ' οἶνον, ᾧ κατ.* Nam cupiditas bibendi et animus laetitia plenus, Carionem iussit repetere voc. *ταχίως*. Ex eo quod dicit *καὶ αὐτῇ* (καὶ αὐτῇ), intelligitur, Carionem voluisse sibi maxime, rei laetae nuncio, dari vinum e). Sed personae aniculae, et serui, seruiens addere eum iubet: *φιλεῖ δὲ δρῶς αὐτὸ σφόδρα*, h. e. *facis autem id lubentissime*, valde bibax es. *φιλεῖ* habet vim Aduerb. et *δρῶς* verti debet tempore finito, ut *ἀναβάντες ἰλάνθανον* Herodot. 7, 210. *ἰλάνθανε ἔχων* ib. 8, 5. f). Ostendit Carion etiam causam, ob quam velit ab heri vinum promi, *ὥς ἀγαθὸν* — *φέρω nam affero tibi nuntium omnium longe optimum et laetissimum*. *συλλέβδην ἄκυστα* est omnino omnia in vnum quasi fasciculum collecta. Solebant autem veteres depromere vinum, siquid rei bonae et laetae nuntiatum esset. Fisch.

e) In cod. Doru. ad καὶ αὐτῇ vltis adscriptum glossema: καὶ ἑα. non absurde: sic enim est capiendus Carionis iocus: ocyus, heri, mihi felicia nuntianti prome vinum, ut et ipsa simul bibas et occasione tam opportuna genio tuo satisfacias. *Hemst.*

f) Saepe notat bibacitatem mulierum, maxime in Thesm. 742. f. *Bergl.*

647. f. πού τ' ἐστί scil. τὰ ἀγῶνά, et καὶ πού est ubi *tandem*, ubi enim: καὶ in interrogationibus admirationem exprimit, v. Raph. ad Marc. 10, 26. τάχα i. q. *ταχίως* mox, statim, vt ἄκα pro αἰνός, σάφα pro σαφές v. Eustath. ad Odyss. I, 251. εἶσαι (Att. pro εἶσθ) id. quod γνώσῃ, cognosces, intelliges, Attice. v. Moeris [p. 161]. ἐν τοῖς λεγομένοις h. e. ex iis quae a me narrabuntur (vt 648. ὅ τι λῆγεις quod narrare vis), ita vt ἐν non tam idem sit quod ἐκ (vt ἐν ἀργύρῳ, ἐν χρυσῷ πικρὸν Lucian. de merc. condd. c. 26. v. Cuper. Obleruatt. 2, 8.) quam potius: dum res a me narratur, vt ἐν οἷς Act. 24, 18. quae dum facio. πέρμειν ἀνύσας est, dic, expone, statim, continuo. Nam περαίνειν notat 1. finire, perficere, conficere, 2. e sumtis aliquid colligere, 3. omnino docere, narrare vt 563. et ἀνύσαι perficere, efficere, aliis verbis iunctum indicat celeritatem actionis et aduerbio latine verti debet, vid. 349. et 413. Addit hera ποτε, tandem, quia hominibus rei alicuius audis spatium temporis, quamuis breue, tamen longum videtur (vid. 642.). Fisch.

650. ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλὴν. Prouerbialis locutio pro altera magis recepta, a capite ad calcem. Spanh. Totam rem ab imo ad summum. Plautus in Epidico [V, 1, 16. f.]: Contempla, Epidice. Vsque ab vnguiculo ad capillum summum festiuissima est. Alias inuerso modo a capite ad calcem dicimus g). Horatius [II. Epp. 2, 4.]: Candidus et talos a vertice pulcher ad imos. Notum est illud Plauti [Alin. III, 3, 139.]: Nec caput nec pes sermonum apparet. Caeterum εἰς τὴν κεφαλὴν εἰς est etiam mali ominis. Bergl. Est: rem totam (scil. quomodo Plautus visum receperit; vtitur autem Carion plurali πράγματα, tum propter opportunitatis rei magnitudinem tum quia multi fuerunt istius rei quasi actus et partes); sed si haec verba coniunguntur cum πάντα, reddi possunt omnino. Fuit formula prouerb., cuius vestigia sunt Hom. II. 23, 168. ἐκάλυψε τέκνον — ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς et Theocr. Id. 20,

g) Qui rem totam atque ordine se narraturos dicunt, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας se dicturos pollicentur. Contra qui recurrunt, i. e. praepostere et inuerso ordine rem narrant, dicuntur narrare ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν. Quod Carion ioculariter se facturum ait. Gir.

12. καὶ μὲν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ποτὶ τὴν πόδα συνεχὲς εἶδεν cui similia sunt haec ap. Cic. pr. Rosc. Com. 7. nonne ab imis unguibus usque ad verticem summum — constare totus videtur? v. Erasmi. Adag. p. 9. Fisch. ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ita declarat cod. Doru. pariter ac Schol., qui non diffitetur, eum esse, quem legenti primum occurrere sit necesse, verborum sensum: nihilo minus tamen alium celari longe turpiorem et petulanti vernulae nequitia dignum. Quorsum spectet, illi non obscurum est, qui meminerit, πράγματα non secus atque ἔργον et opus Latinis, de re venctea vsurpari, quomodo si Aristaenetus accipitur, vt accipiendum esse mihi sane persuadeo, II. Ep. 3. ἢ ἴσα μοι τῶν πραγμάτων μὴ μεταδοίη, causae nihil erit, cur particulam negantem Mercero obsequuti deleamus: nam nouissimum editorem hic balbutire h) — id quidem est extra controuersiam. Aristophanes autem multum vereor, vt acumen illud Scholiastae sui nimium subtile probeat: quamuis enim alibi spurciculos, vt Plautus ait, versus atque inmemorabiles minime refugiat, tamen hic eum culpa vacare et inuito obscoenitatem adfingi credo. Potiore iure dubites, an facetiam quaesierit in ambigua significatione v. ἔρῳ, quod non dicam tantummodo licet intelligere, sed etiam fundam, effundam, quando contractum erit itidem vt ἔρῳ, ἔλῳ, κρεμῶ quaeque apud Atticos eius generis sunt plura, ex ἔρῳ, ab ἔρῳ fundere, cuius quidem notiora sunt composita ἔρῳ, κατερῳ. Hemst. Elegans est haec coniectura, neque tamen necessaria. Fieri enim potest, vt hera auditis verbis εἰς τὴν κεφαλὴν σοι, quum sciret, formulam εἰς κεφαλὴν esse male precantis (vid. 526.), omnis auertendi causa i) responderit μὴ δὴτ' etc. id quod eo fit probabile, quia dixit εἰς, non εἰς, τ. κεφ. praesertim quum πράγματα accepisse videatur de

a) Notat I. C. de Pauw, in quem et plura hic, neque tamen iniuria, dicit. Is enim correxit πραγμάτων in μεταδοίη. Sed Abresch. p. 75. extr. suae edit. vulgatum reliquit, in Lectt. tamen Aristaen. p. 200. in Merceri emendationem inclinauit.

i) Ita etiam Bergl. censet, in sequiorem partem necesse fuisse Carionis verba. Et Carionem ipsum ita intelligi voluisse, ex voc. πράγματα, quod molestias significat, colligit Girard. Ita quoque Müntz. censet, seruum heram ludere voluisse, et πράγματα esse molestias ex Ael. V. II. X, 8. docet.

malis, incommodis, molestiis. Nam μή δὴτ' ἰμοί γ' ἐς τ. κεφ. est: *vide, caue, quaeſo, ne quid mali mihi inde eueniat.* Fisch.

651. Super μή ταῦτα cod. Doru. additum habet οὐκ ἔρω· hoc scilicet ad sensum explendum requiri significans: mulieris itidem responsum talem in modum integravit: τὰ ἀγαθὰ εἶπ'· μή μὲν οὖν τὰ πράγματα ἔρω. Atqui repetere praestat: μή ταῦτα ἐς τὴν κεφαλὴν σοι; quod a Carione per iocum dicitur: non tu bona, quae nunc eueniunt, in caput tuum expetere cupis h)? et: μή μὲν οὖν τὰ πράγματα ἐς κεφαλὴν μοι. Hemst. οὖν habet affirmandi vim, et sensus est: nolo certe mihi molestias, mala, creari: ex quo manifestum est, mulierem τὰ πράγματα 649. de malis et incommodis intellexisse, quo significato Athenienses πράγματα dixerunt, (v. Schol. et Suid.), proprie incommoda, quibus afficitur is, qui implicitus lite tenetur, qui πράγματα ἔχει, ut παρίχειν πρ. dicitur, qui litem intendit. Fisch.

653. ὡς τάχιστα est, simulatque (Gloss. vet.), quam primum ut Xen. Cyr. 1, 3, 1. quod ibid. 1, 5, 5. ἐπειδὴ τάχιστα et Aesch. Socr. 2, 13. ἐπειδὴν τάχιστα. Part. γὰρ 1) cohaeret cum oratione Carionis 651. s. πρὸς τὸν θεὸν ad templum Aesculapii. Nam πρὸς Accusatio personae innuntij indicat fere locum, in quo is est, cuius nomen additur, ut Act. 16, 40. 21, 18. v. ad 237. Sed Carion et Chremylus et Blepsidemus cum Pluto (659.) dicuntur a mari reuersi intrasse templum Aesculapii. Fisch. ἀφικόμεθα. Eurip. Iphig. Aul. 1515. ἐπεὶ γὰρ ἰκόμεθα τῆς Διὸς πόρῃς Ἀρτέμιδος ἄλσος — μοχ: σὴν παῖδ' ἄγοντες. Bergl. In omni narrationis huius modo et forma imitatur Noster narrationes nunciorum in Tragoediis gr. frequentes.

654. s. ἄγοντες ἄνδρα reddi potest, cum viro m), Pluto (vid. ad 285.); qui ἀθλιώτατος dicitur, quia orbatus fue-

k) non vis, ut tibi contingant bona, quae nunc euenere? ut quum Plutus lumina oculorum receperit, ab eo dītere. Fisch.

l) Versus claudicat in cod. Doru. omisso γὰρ. Hemst.

m) Non est cum Giv. in eo argutandum, quod Plutum h. l. ἄνδρα appellat.

rat oculorum luminibus. *εἴ τι' ἄλλ. μακ. κενδ. est, εὐδαίμονιστον*, quia oculorum lumina receperat. *Fisch. εἴ τι' ἄλλον*. Potuisset etiam dicere *εἴ τις ἄλλος η)*, vt Eurip. Phoen. 1536. *ὣς μ' ἔφυσας ἄθλιον καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφν.* Qui locus et caetera non est dissimilis Comici loco. Ita fuisset subintelligendum verbum *ἐπὶ* aut *ἐφν*, quod est in Eurip. loco. Apud Sophocl. omitti solet *ἄλλος*, vt Oed. Col. 1660. *ἀνὴρ γὰρ οὐ σεναικτὸς οὐδὲ σὺν νότοις ἀλγεῖνός ἐξιπύμπει', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν, θαυμαστός.* Vid. quae notaui ad Thesm. 1187. *Bergl.*

656. *ἐπὶ θαλάτταν.* Ab antiquis profecta est haec opinio, mare polluta quaecumque purgare. Quum Plato ad Aegyptios sacerdotes, sapientiae eorum perdiscendae causa, ire statuisset, comitem habuit Euripidein, quem sacerdotes Aegyptii quum morbo comitali obnoxium esse intellexissent, in mare demergi iusserunt, qua ex lotione Euripides morbo liberatus cecinit: *θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακὰ* [Iph. Taur. 1193. vbi vid. Barnes.]. *Gir.* Haud mirabitur Plutum ad Aesculapium, qui eum e caeco lynceum denuo redderet, adductum aquis, et marinis quidem, ablutum hic intueri, qui in sacris Aristidis sermonibus tot lotionum, iussu Aesculapii, in mari, fontibus, fluviis mentionem animaduernerit; vnde inter alia ab eo dicitur: *καὶ μὴν ὅσα αὐ ποταμοῖς, πηγαῖς, ἢ καὶ θαλάττῃ προσέταξε χρῆσασθαι, ἢ πρότερον τούτων, ἢ καὶ ὕστερον* etc. Mitto, quod pruriginosis et qui acribus humoribus vellicantur, lotiones in mari prodesse tradit Hippocrates de Humid. vsu c. 7. *Spanh.* Duxerunt igitur Plutum extra urbem ad mare Aegaeum: nam Schol. ad 621. auctor est, Aesculapium ab Athen. cultum esse et in vrbe et in Piraeo, sed Aristophanem loqui de eo, qui cultus sit in vrbe. v. Meurs. Ath. Att. 2, 7. Scilicet vnda marina credebatur habere vim purgandi et expiandi, vnde eos qui viderentur impuri esse et scelere aliquo contaminati o) abluebant illa, vel adaspergebant, adhibito aspergillo. v. Iliad. 1, 314. ibique

η) Nimirum praecedentes Accusatiuos spectauit.

α) Nonnulla vett. loca et exempla ista, quae hic laudata sunt, addidit *Ekard.* Obfl. p. 62. f. Morbi vero et defectus membrorum aut sentiendi instrumentorum et ipsi habebantur in istis, quae polluerent.

Eustath. et Schol. omninoque Cic. p. Rosc. Amer. 26. *Fisch.*

657. *ἰλοῦμεν*. Attici utuntur huius verbi forma contracta: Moeris [p. 248. ubi v. Pierf. p)], Phryn. p. 80. et Tho. Mag. [p. 584.]. Sed librarii fere formam communem substituerunt *q)*, ut Xen. Cyr. 4, 5, 2. *ἰλοῦντο*, sed Ms. Bodl. *ἰλοῦντο*. Verba *τῇ Δι' εὐδαίμων ἄρ' ἦν* ironice accipienda sunt, cuius ironiae index censenda est maxime vox et gestus loquentis, praeter *ἄρα scilicet*. *ψυχρῇ θαλάττῃ aqua marina frigida*, quae membris senis decrepiti non poterat non molesta esse, *Fisch.* Nam calore naturali extincto senes iam ipsi magis frigent. *Gir.*

659. *ἦμεν*. Iota, quod in plerisque Edd., ut oportebat, est suppositum, deest cod. Doru. Sequuta est scripturam malam non melior explicatio: *ἦμεν' ἐπὶ ἔρχομεν r)*. Ibidem legitur versu repugnante *τίμμενος*, quod non insolens in membranis, similiter atque *τίμμαχος, τιμμάχιον*. *Hemst.* *τίμμενος* est omnino locus ex usu profano exemptus et diis consecratus: *fanum*; singulatim nunc *lucus*, nunc *altare*, nunc *templum*. v. Hes. h. v. et Periz. ad Ael. V. H. 6, 1. Ind. Aesch. Socr. h. v. s). *Fisch.*

660. *Ἐπὶ δὲ βωμῷ* etc. describitur hic sacrificium pauperiorum *t)*, quod placentis, farre molito, thure, et simi-

p) Huic Moer. loco addit *Brunck.* Schol. ms.: *Ἀντιπὸν τὸ ἰλοῦμεν ἀντὶ τοῦ ἰλοῦμεν καὶ ἀντὶ συνηνοῦν ἰλοῦμεν.*

q) Sic v. 658. in cod. Borg. est *λοῦμενος*.

r) Gloss. in C. *ἐπερχομεθα*. Perperam in meo *ἐπὶ ἔρχομεν*. Quod subscribi solet *t)*, in codd., maxime in vetustioribus, perpetuo omittitur. Versum hunc citat Auctor Etym. M. p. 420, 3. *Brunck.* Locum Etym. in V. *ἦμεν* laudavit etiam *Küst.* Dictum est pro *ἔρχομεν, redibamus* in urbem, *ad, in, templum Aesculapii*. *Fisch.* Pro *ἔρχομεν* ab *ἔρ* perf. med. Att. pro *εἰς* *Gir.* et *Münt.* accipiunt.

s) Copiosior est *Ioh. Frid. Degenii* disputatio de hoc vocab. (Ueber die Genealogie der Bedeutungen von *τίμμενος*, in: Aus-erlesene Bibliothek für kleine Schriften, Partic. I. 1795.)

t) Antiquissimis temporibus sacrificia omnino non fuisse pretiosa ex Plut. Apophth. Lac. observat *Münt.*, et, quum iam visita-

libus libaminibus vilioribus constare solebat. Tunc enim Chremylus pauper adhuc erat, diues demum factus post visum Pluto restitutum. Quare non est quod cum interpretibus locum hunc de praeludiis sacrificii accipiamus propter vocem *προθύματα*, quae proprie quidem significat ea, quae ipsum sacrificium siue mactationem victimae praecedunt, sed illa significatio ducta est a sacrificiis sumtuosioribus, qualia erant diuitum. In illis enim quum *πόπανα*, *πίλαροι*, *φαισός* et similia mactationem hostiae praecederent, recte et proprie tunc dicebantur *προθύματα*: sed postea appellatio ista iisdem libaminibus adhaesit, quum a pauperioribus offerrebantur, nulla victimae mactatione intercedente. Quamvis autem τὸ πρόθυμα sit vox generis, hic tamen specialiter significare videtur idem quod alias Graeci vocabant *φαισόν*, *farinam molitam*, quae diis offerebatur; tum, quia inter eiusmodi *προθύματα* s. libamenta, *φαισού* vel praecipue apud scriptores mentio fieri solet, tum etiam, quia vet. Schol. hic notat, pro *προθύματα* olim h. l. quosdam legisse *θύλήματα*. Atqui *θύλημα* Grammaticis aliquando idem est quod *φαισός*. Nam Hes. et Suid. *φαισά* aiunt esse *ἀλφιτα ἑλαίη καὶ εὐχὴ δίδουμένα*, quomodo voc. *θύλήματα* interpretatur Schol. Comici ad Pac. 1040. et, quod maxime huc facit, Porphy. de abst. l. 2. c. 6. *φαισοῖς* vocat *φαισθίντα θύλήματα*. Vid. ad 138. vbi de voc. *φαισός* plura notauimus. Kuster. *Πόπανα* *placentae e farre et farina subactae*, iuxta Hes. v) quae in veterum sacris, sicut *φαισά*, *πίλαροι*, dictae aliis nominibus *liba*, offerri erant solita. v. Thesm. 292. vbi τὸ πόπανον s. placenta e cista detrahenda dicitur, quae deabus, Cereri et Proserpinae, quibus festum illud erat sacrum, continuo offeratur. Sic Mercurium et Hecaten more antiquo cultos dici a Cleandro Arcade *λεβανωτοῖς καὶ φαισοῖς καὶ ποπάνοις* tradit Porphy. *περὶ Ἀποχ.* l. 2. p. 149. Inter ea quae diis offeruntur, coniungit similiter Pollux I, 1, 28. *φαισά*, *πόπανα*. Apud Lucian. in Catapl. p. 423. T. I. [ed. Graev.] *καὶ χοαὶ καὶ πόπανα*, vbi Schol. nuper editus: *πόπανα*, *εἶδος πλα-*

tum esset, hostiis deos placare, pauperes tamen perrexisse *πόπανα* tantum offerre.

v) Perperam Gir. coniecit *πόπανα* esse i. q. *εὐλαχέτης* ap. Hom. *molam*. Nam *εὐλαχ.* non erant, vt ait, „panes qui ex hordeo et sale confecti ante sacrificium infundebantur.“

καὺντες. Ap. Ael. V. H. XI, 5. canistris quorundam, qui Delphis sacra facerent, imposita dicuntur λιβανωτοὶ καὶ πόπανα, qualia etiam in canistris Romae a se visa tradentem Dion. Halic. Ant. II. p. 93. adducit ibi Perizonius. Postremo haud praetereundum quod tradit Eumois in ed. x) nempe ab Atticis φδοῦ vna syllaba de *placenta* dici, quae a reliquis Graecis πόπανον vocabatur, additque: *ἔτι δὲ πλατὺν ἔχων ὀμφαλον*. Vnde insigniter illustratur Clemens Alex. a quo inter alia sacris destinatarum id genus placentarum genera καὶ πόπανα πολυὸν ὀμφαλον recensentur Protrept. p. 14. Sic μέγαν ἔγκυλλον (*orbicularem*) πλακοῦντα legimus in Matronis Parodia Athen. IV. p. 137. Προθύματα γ). Dicta nempe modo πόπανα, sicut iam ante, aut mox ψιτά, πλάκας. *Placentae* nempe haud vnus generis s. liba diis ante victimarum sacrificium offerri conlucuerant, eaque inde προθύματα, velut θυσιάς, sacrificii proprie dicti quaedam praeludia. Vnde de Iphigenia mactanda ante Graecorum aduentum ad Troiae oblidionem a choro mulierum dicitur Eurip. Iph. Aul. 1311. προθύμα σ' ἔλαβεν Ἀργεμίδης πρὸς Ἰλίον. Hinc vt a προθύω, προθύμα, sic προθυσόμενος Thesm. 38. Spanh.

Scholiasies verba ita ordinat, repetendo καθυσιάθη: *ἵπαι δὲ βυμῇ καθυσιάθη τὰ πόπανα καὶ τὰ προθ. καθυσ.* (Hφ. φλογί, ὁ πύλας λέγω z), vt πύλας sit interpretamentum voc. προθύματα. Nam πόπανα in parte quadam arae posita, (quod etiam videtur indicare v. 678. f.), προθύματα autem, quae πύλας illi dicuntur, igni adoleri solita scribit. Itaque ex illius sententia πόπανα inter προθύματα non crant. De popanis etc. v. Suid. πόπανον, add. Periz. ad Ael. V.

x) Moeris p. 486. Pierf. ad q. 1. Sallier. aduersatur Moeridi, et φδοῦ atque πόπανα differre contendit. Cf. etiam Pierf. et imprimis in tpp. Tho. Mag. p. 896. In loco autem Moer. nunc e cod. Coisl. editum est πλατό, non πλάτος.

γ) προθύματα est nomen generale, πύλας speciale. Non prius accedebatur ad peragendum sacrificium, quam permulta circa panem, aquam, ignem, ornamenta sacrificuli de more essent facta. Carion tantum meminit πυνθέντων et πλάκων, quae edulia erant, caetera quae ad gulam nihil faciant, negligit. Gir. Contra, προθύματα h. l. speciem significata cum Eul. censet *ἔμειν*.

κ) Alius Schol. aliter verba constituit.

H. 2, 5. Etymologiam eius voc. affert Eustath. in II. Id. p. 437. quo loco etiam nostrum laudat. *Ducker.* Πίλωνος leguminis esse genus vnde hauserit Grammaticus in cod. Doru. a), equidem ignoro; nec minus, quibus indicibus colligi possit, quod adlatis Comici verbis, H. Stephanus, praeunte Schol., adfirmat in Ind. Thef. V. Πίλωνος, eum „innuere τὸν πίλωνος igni iniici solitum, τὰ ποπύνα autem et τὰ προθύματα imponi arae.“ Adfurgunt vero supra focum hi duo versus et sine dubio sunt ex tragoedia quadam decerpti b), sed oratio legitima iunctura non conglutinatur, quod vitium etsi Scholiastas non sesellit, quae tamen illi tentant, parum meo iudicio tollendae difficultati profunt. Fortassis melius quaesitum minima mutatione remedium succedet: Ἐπεὶ δ' ἐπὶ θυμῷ ποπ. κ. προθύματα, καὶ θύει τὴν τι πύλ. Ἡφ. φλ. vel, Ἐπεὶ — προθύματα, Κῆρ' ὠσεύει π. etc. Vtrumlibet elegeris, planius orationis ordo quadrabit. Quae de nota praepos. ἐν et ἐπὶ ellipsi proferri possint, haud me praetereunt; neque tamen eo minus inferendum duxi ἐπὶ, quod pro ἐπὶ male cod. Doru. exhibet: idem κατεκλίνωμεν non est, quare vulgatae per cunctas edd. lectioni postponatur, licet ea patronum habeat Suidam, qui Scholion descripsit, non id quidem magni momenti, sed quod nunc in nostris desideratur, V. Κατεκλίνωμεν. θυλάματα c), quae vice προθύματων in aliis existisse libris vetus Enarrator monet, varia forte lectio fuerit alterius Pluti. *Hemst.* Mihi verba Carionis ita videntur explicanda esse. πόπανα sunt *placentae paniceae* (Brod-kuchen) eaeque tenues et orbiculares. Hes. Etym. M. Suid. h. v. Προθύματα dicuntur omnino omnia, quae diis offeruntur ante sacrificium; quo in numero erant πόπανα (v. Suid.). Atque sic h. l. accipi potest, vt καὶ προθ. dictum sit pro καὶ τὰλλα προθ. vt v. I. ὁ Ζεὺς καὶ θεοί, add. 438. 798. Sed potest etiam dici, utroque voc. ποπ. καὶ προθ. indicari tantum *placentas paniceas*, quae ratio adia-

a) Explicat: αἰὲς ἐκείνου.

b) Non obseruauerunt Scholiastae, quam ex tragoedia hi versus desumpti essent. Satius tamen hoc fuisset, quam ad 639. monere, ἀναβιάσματος esse vocem tragicam. *Brunck.*

c) De quo vocab. v. Fisch. Ind. Theophr. et Schol. Arist. Pac. 1040., quem *Münt.* laudat.

vari v. 680. sed prior melior esse videtur. καθοσιῶσαι est vt καθιερωῖσαι, consecrari, βωμῷ καθοσ. imponi altari, poni in altari. Sed idem hoc verbum coniungi debet cum verbis πιλ. Ἡφ. φλ. ita vt sit, consecrari *Vulcani ignibus*, flammæ (Vulcanus enim credebatur esse deus et præsens ignis), coniici, iniici in ignem, cremari, adoleri, (quæ formula, vt superior, conuenientior est tragoediae quam comoediae). Nam interdum vnum verbum iungitur duobus pluribusue nominibus, ita vt diuersum intellectum habeat pro ratione rerum, quæ istis nominibus significantur; neque notio iniici multum differt a notione imponi. πιλανος fuit genus libi, placentæ, confectæ e flore fari-næ d), v. Harpocr. et Etym. M. h. v. quæ in ignem coniecta adolebatur, γ. Hef. Cuius generis libis sacrificia pauperum constabant. Coniunctio autem, qua hoc membrum πιλ. Ἡφ. φλ. cum superiori coniungeretur, omitti recte potuit e), immo debuit, quia vox Carionis eam expleſſe censenda est, et quia celeritas a Carione exprimitur qua ista res acta sit. Fisch.

661. πιλανος igni iniici solebant vt adolerentur, quod non solum ex h. l. patet, sed etiam ex Eurip. Ion. 707. Καλλιφλογα πιλανον ἐτι πυρὶ καθάγνισας. Καθάγνιζεν enim πυρὶ per εὐφημισμὸν dicebatur pro, igni cremare, quod ignis vim ἀγνιστικὴν habere credebatur. Sic Eurip. Or. 40. Πυρὶ καθάγνισαι δῖμας. Kuster. Verbi καθοσιῶσαι laud vna occurrit apud vet. significatio, et initio ea, quæ hic ob-
 tinet, diis consecrare. Vnde Hef. καθοσιῶσαι· κατιδυσε. Εὐρεπίδης Μελεάγρῳ f), vt bene ibi emendauit Bentleius iu Epist. Malelae adiecta p. 35. Sic καθοσιῶσαι ἀγνάλμα et καθοσιῶσαι de consecrata cuiusdam deo statua a Polluce di-
 citur I, I, II. Hinc καθοσιῶν de iis, qui se principi deuo-

d) Didymo auctore, placenta ex polline facta. Cf. Suid. Nam quaedam placentaë conficiebantur ex frumento, quod ex area sumtum erat. Münt.

e) πιλανος per appositionem et ἀνιδέως additum. Vox est sacro-
 rum propria, quam declarant præcedd. nomina τίσις et ἀρ-
 ζήματα. V. Toup. ad Suid. I. p. 36. Brunck.

f) Fragm. XX. in Musgr. Coll. fragm. Eur.
 Comm. in Aristoph. Tom. I. Z

verant, adhibet Dio Cass. l. 53. g) p. 510. vbi agit de quodam Pacuvio, qui Hispanorum more se Augusto καθεσίωσε, consecrauit l. deuouit. Ap. Ioseph. vero adu. Apion. I. p. 755. idem verbum de desponsata a Magno Herode Pherorae filiarum suarum maxima, post prioris vxoris obitum, καθεσίωσε (despondit ei) τῇ πρεσβυτάτῃ τῶν αὐτοῦ θυγατέρων* nempe eo sensu, quo καθεσίωδη hic in Schol. redditur τοῖς καθ' ἑκόντος νόμοις καθιερωδῇ decenti ritu est consecrata. Καθεσίωσις dein apud eccless. scriptt. pro crimine maiestatis, vt in Constitutt. apostoll. l. 3. c. 14. et in Gloss. etiam antiquis sumitur; et prout apud Isidor. Petrus. l. V. Ep. 177. καὶ ὡς ἐπὶ καθεσίωσις ἀλόγου velut in crimine maiestatis deprehensum, non, iuxta Schottum, velut in sacrilegio, verti debuit. Hinc pro damnatione, vt ap. Chrysost. T. VI. p. 551. ed. Sauil. Sic καθεσίωσις pro damnato et ad supplicium destinato dici in canonibus conciliorum vidit in Thes. Ecclesiast. [T. II. p. 17. ed. sec.] Suicerus; quod a me modo adlata adstruit et illustrat. Sed de his vocabb. καθεσίωσις, καθισιωμένων, et similiter ἀκαθεσίωτον, quo vtitur Epiphani. adu. Haer. p. 343. pluribus ad eum locum agit. Petauius Anim. p. 78. etc. et a quo alia eam in rem testimonia adducuntur quae non hic tango. Θύον πύλων ap. Aesch. et ap. Eurip. ἀθύον πύλων dici iam ante vidimus ad 138., et apud Comicum infra: τὸ πόμπαν θυον ταῖν θεῶν, de placentis s. libis, quae diis adolebantur. Vnde a Schol. Eurip. Hipp. 147. dicuntur πύλωνι τὰ εἰς θυσίαν πέμματα. Quale vero placentae genus fuerit πύλωνι, cuius saepe in sacris gentilium mentio, docebunt vettr. ad Aesch. Critici, vbi Atossa Xerxis mater Deos inuocatura ait Pers. 524.: ἤξω λαβόντα πύλωνι, vbi Scholia: πύλωνι δὲ ἔστιν ὁ ἐξυμνωμένος καὶ πτερυγὸς πλάκους* λέγεται δὲ καὶ ὁ ῥύπος. Ἄλλως* πύλωνι, πεπερμένον πλάκουντα. Idem iam ante de hac voce ad v. 204. Θύσαι πύλωνι notauerant Scholia: πύλωνι ὁ πεπηγὸς ῥύπος λέγεται, in quo vtroque loco ῥύπον mallem legere: ῥύπος enim *fordes* et *illuuiem* tantum notat h), vt de ea voce praeter

g) C. 20. p. 715. 47. T. I. Reim. vbi et paullo post καθιερωδῇ legitur et conferri potest Reim.

h) Fortassis tamen ῥύπος defendi ex eo potest, quod in Phot. Lex. p. 298. explicatur ἄλκων inter alia ὁ πρὸ τῆς εἰματι πεπηγὸς ἄφρος.

Grammaticos agunt Nostri Schol. ad Acharn. 17. ῥῶτος vero ap. verr. Grammatt. et in Gloss. quum *mercem* vilis momenti, tum *onus* quoduis seu *sarcinam*, tum *μίσγματα* etiam ap. Pollucem notat, vnde de vili aliquo *placentae* genere dici similiter potuit. *Spanh.*

662. κατακλίνει est, *incubare iubere*, vt 417. et quidem *stragulis* (v. ad 628.), pellibus ouium stratis; quo respiciunt verba ὡς περ εἰκός ἦν, vt *consentaneum rationi* erat; quia Plutus caecus erat. ἡμῶν δ' ἴκατος Chremylus, Carion, Blepsidemus. De voc. εἰβάς v. ad 541. *Fisch.*

663. παρακαττίετο. In Eqq. 313. ἄθ' οὐ πάλαι καττίεταί οὐδε negotium hoc (quod praecesserat) iam dudum *consuitur*; quomodo a Platone vsurpatur in Eurhydeme. p. 294. Quod vero ab Atticis scripitt. καττίειν et καττίεματι de *soleis*, et inde de rebus vilibus dicta i); κασσύνει a Nicandro in Georgicis apud Athen. IX. p. 370. παλίσμυθα κασσύνουσιν (*mutatarios calceos adsuunt*): et inde ap. Hef. κάσσυμα, δίρμα. Vt vero ab Attico καττίειν sit παρακαττίειν, sic ἑγκαττίειν Alexis ap. eundem Athen. XIII. p. 568. Φελλὰς ἐν ταῖς βανκίσαις ἑγκαττίεσθαι. Hic vero comice dicitur, quod Pluto ad decumbendum relicto saum quisque grabhatulum consuerit s. parauerit. *Spanh.* καττίειν est, interprete Hef., *συνήπτειν consueve*, nempe alteri aliquid, Med. καττίεσθαι *sibi aliquid consueve*, vnde παρακαττίεσθαι εἰβάδα, *sibi sternere torum obiter et subito*. Nam hanc vim praepos. παρὰ habet in multis verbis compositis; et qui sternit torum, is consuit quasi et componit stramina, calamos, iuncos. *Fisch.*

664. δεῖσθαι τοῦ θεοῦ est, *opus habere ope Aesculapilii opem Aescul. desiderare*. *Fisch.*

665. De *Neoclides*, Atheniensi rhetore, quem ob caecitatem s. lippitudinem Aesculapius sanauerit, infra agetur v. 715. Eundem in Conc. 254. perstringit Comicus. *Spanh.* Duobus locis Noster eum non caecum λ) di-

i) Vnde Gir. παρακαττίεσθαι explicat: res qualescumque et minimi pretii parare. *Mint.* verbum magis premit: componere lectum ex detritis pannis lacerisque stragulorum partibus.

λ) Inuidioso eum h. l. ita dici censet Gir,

cit, sed γλάμωνα, *lippum*, Ecclef. 254. et 401. Similiter autem Soph. in Oed. Tyr. 396. de Tirefia, itidem caeco: ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δίδωκε, τὴν τέχνην δ' ἔβην τυφλός. *Bergl.* Fuisse videtur de collegio decem illorum rhetoricum, de quibus ad 567. dictum est, id quod tum e v. sequentum e v. 725. f. intelligi posse puto. *Fisch.* Aliud hic Cod. Doru. Scholiastes verbis, aliud sensu ostendi voluit: τυφλός· ἀνόητος. κλέπτων· δωροδοκῶν. τοῖς βλείπονται· τοῖς φρονίμοις. Vt maxime concedamus, κλέπτοντα non absurde reddi δωροδοκῶντα, in ceteris nihil est, quod allegoricam nobis interpretationem commendat. *Hemst.*

666. ὑπερῃκόντισεν. Metaphora a sagittariis. Auu. 363. ὑπερῃκοντίζεις σὺ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. V. Eqq. 655. Diphilus ap. Athen. l. VI. [p. 225. Calaub. in Πολυπραγμοῖς]: ἐνταῦθα γινώσκει τις ὑπερῃκοντικῆς. Aeschylus Suppl. 432. μίαν μ' ἔλαξας οὐχ ὑπερταξέυσαιμον, vbi Schol. ἀνοπίσβλητον. *Bergl.* Est enim ὑπερῃκοντίζειν propr. vincere iactu iaculi, deinde omnino vincere, superare. Hef. ὑπερῃκόντισεν· ὑπερίδραμει h. e. praeterit, praecurrit, i. e. vincit, quae glossa sumpta est ex h. l. Nam multa verba, duas notionis partes habentia, alteram earum amittunt saepe, vt ληξίσθαι est, latrocinando, praedando, sibi aliquid comparare, sed δμῶς ληξίσθαι, Odyss. α, 398. feruos comparare sibi, emere; idque semper fit tum, quum adiuncta sibi habent nomina et verba, virtutes, vitia, aliasue res significantia, quod genus ἐπισείμενοι ἀλκὴν Il. η, 164. ἀνιδείην ἐπισείμενοι Il. α, 149. ἐνδύσασθαι χρητόγητα etc. Col. 3, 12. ἐκτετοξέυσθαι βίον v. 34. Ex quo intelligitur etiam, quam temere faciant ii, qui in eiusmodi verbis vim, nescio quam, quaerant. κλέπτων furando. Nam Partic. vim Gerundii habet. Videtur autem hoc verbum spectare eo, quod Neoclidēs corrumpi se siverit a multitudine et ab hostibus ciuitatis. vid. 569. οἱ βλείποντες sunt, qui habent oculorum lumina. *Fisch.*

668. ἔχειν est verbum propr. de iis, qui morbo affecti sunt, laborant, v. Foëf. Lex. Hippocr. h. v. vt συνίχασθαι et κατίχασθαι Matth. 4, 24. Ioh. 5, 4. λύχνοι sunt lucernae: erat enim nox: et form. λύχνοι ἀπόσβεννύειν lucernam exstinguere opponitur formulae λύχνοι ἄπτοι Luc. 8, 16. Anacr. 3, 15. *Fisch.*

669. παρήγγειλεν. Versui fulciendo illud, quod omnes Edd. neglexerant, addidit Kuster.; consentit cod. Doru.

in quo καθεύδων exponitur ὑπνοῦν ἢ καθεύδει ἡσυχως* significatur enim reuera, *quietum iacere, seque ad somnum componere*. Mox autem non πρόπολος habet, sed πρόπολος* ὁ νεκῶρος, δούλος* vtrumcunque probaueris; nam pari sunt potestate praedita l); metri legibus aequae satisfiet; receptae tamen lectioni pattecinarur Eustath. ad Od. Z. p. 1560, 16. m) οὕτω δὲ οὕτω ὁ πρόπολος δουλικὸν αἰεὶ ἔνομός ἐστιν, οὐδὲ μὴν ὁ πρόπολος χρῆσις δὲ προπόλου ἐν τε τῇ τοῦ Κωμικοῦ Πλούτῳ etc. Hemst. Kusterus scribendo παρήγγειλεν versum quidem effecit, sed inuenustum, vt in quo ictum praecipuum recipiat — λει, syllaba leuissima. Malim: ἡμῖν παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν (ἐν τῇ καὶ). Similiter 742. Οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῶ, i. e. ii, qui iuxta Plutum in Aesculapii templo incubabant. Hotibius.

670. ὁ πρόπολος quatuor codd. quibus consentientibus eo magis obsequi debui, quod sic suauiores fiunt numeri. Perpetua in his formis librorum varietas, quae iam obseruari potuit ad Ran. 1333. Brunch. [Tamen ex Rau. restituit Inu. πρόπολος, etli Borg. cod. cum Pariss. conspirat.] ὁ πρόπολος τοῦ θεοῦ est aedituus Aesculapii, aedituus aedis Aesculapii, aedituus ab Aesculapio; hae enim formulae leguntur in antiquis titulis. v. Reimes. ad Inscriptt. Class. 3. n. 4. Commissa aedituis erat cura templorum, ita vt ea deberent verrere; vnde νεκῶροι dicti sunt. Singula templa habebant singulos aedituos, quibus erant suae cellulae, certe apud Romanos; solebant aduenis narrare originem templorum et rationem sacrorum exponere. v. Rhoer. Otium Daentr. c. 10. Fisch.

ἢ τις αἰσθῆται. Sic tres Codd. [idemque cum Br. recepit Inu.] In B ἢ τις. Soloece vulg: εἴ τις αἰσθῆται. Poterat scribere: εἴ τις αἰσθόιτο φόρον. Sed cum verbo subiunctio omnino esse debet ἢ. Brunch. εἰπὼν est iubens, sequitur enim Infinitiuus; sed poterat omnino omitti et poni tantum καί, quum παρήγγ. praecedat. φόρος est strepitus, crepitus, sonitus, v. 676. 688. 701. σιγῇ n) i. q.

l) V. Hef. in κρέασι et κρέασι, quem laudauit Fisch.

m) Hunc locum etiam laudauerat Kust.

n) Girard. σιγῇ accipit de silentio, quod praeco imperabat, dum sacra peragebantur, et h. l. sacerdotem, qui furari oblata vellet, imperasse silentium putat.

κοσμίως κατακείσθαι h. e. cubare, iacere in stratis ita, ut te non moueas; quod 692. κατακείσθαι ἡσυχῇ, cf. 709. *Fisch.*

672. ἐδυνάμην. Cod. Doru. ἡδυνάμην. V. Moer. Att. in ἡμελλόν [p. 175.] Tho. Mag. in Ἐβουλόμην [p. 258.] *Heinsf.* Etli Attica illa Imperfecti forma est: tamen motri leges eam h. l. non admittunt, nec Grammatici usum alterius formae linguae Atticorum plane abiudicauerunt o). *Fisch.*

673. Ἀθάρας. ἀθάρας, quod communis esse dialecti proprium Schol. adfirmat, in Arund. Cod. correctum fuisse, monet ad oram libri sui Kusterus, inuenitur autem plane in cod. Doru. pariterque v. 683. vbi tamen eadem manus ꝥ superposuit: verum non secus atque omnes Edd. v. 694. integrum ἀθάρας repraesentat. Equidem non dubito, quin exemplar illud, quod prae manibus habebat, cum Edd. in ἀθάρας conspirauerit: sed priore loco librarius casum ad vulgarem libique notam formam redigere non fuit veritus; altero parumper cautior faciendum existimauit, ut ꝥ superne saltem adnotaret; tertio tandem deteritus religioni duxit constantem veteris membranae scripturam mouere. *Heinsf.* Membr. et C. hic et in sequentibus, vti haec vox occurrit, habent ἀθάρας, male. *Suidas:* ἀθάρα· ἄλευρον ἡψυμένον. κλίσεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η, ἀθάρας· οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α, ἀθάρας. *Brunck.* Ἀθάρα proprie significasse videtur far, h. e. album illud, quod separatur a glumis granorum adoris, hordei, tritici; deinde *pultem, pulmentum, farinaceum*, quod ita conficiebatur, ut graua decorticarentur, pistillo tunderentur, contusa concoquerentur addita aqua, alioue liquore p). Vocabulum videtur fuisse origine Aegyptiacum q). Nam Hieronym. in Genes. p. 102. A. T. IV. Erasm. *tametsi*,

o) οὐκ ἐδυνάμην *Eckard.* p. 63. explicat: non volebam, et hunc v. ἐδυνάμην usum illustrat.

p) Cibus erat, quo priscae utebantur, vsu coquendi panis nondum reperto. *Gir.*

q) Vid. omnino Iablonskii Voces Aegyptiacae ap. scriptt. vet. in Opusce. edd. ab I. Ge. et Water T. I. p. 21 — 26. vbi nec Aristoph. locos praeteriit Iabl.

inquit, moris sit Aegyptiorum *θήραν* etiam *far* vocare, quod nunc corrupte *aetheram* vocant. add. Plin. H. N. 22, 25, 57. Hef. Suid. et Scholl. Causa cur anicula *χύτραν ἀθάρα* potissimum secum attulerit in templum Aesculapii, fuit, quod anus, quum essent edentulac, alium cibum capere non possent, atque adeo pultriculam Aesculapio deberent dono asferre. *Χύτρα* est olla *fictilis*, quum simpliciter ponitur. v. Theophr. char. 10, 2. Veteres enim, et quidem diuites, vlos esse ollis aereis e v. 813. intelligitur. Et *χύτρα ἀθάρα* est olla *pulte farinacea plena*. vt 683. r). *Ἐκπληττειν* eleganter dicitur olla, quatenus odor s) pultis gratus *nares* Carionis ita *afficiebat* et quasi percutiebat, vt ei iniiceret auuditatem vorandi. *ἐλίσσον ἄνωθεν* est *prope, non longe a t)* — Gloss. verr. *ἄνωθεν* *eminus*, *longe*. add. Hef. Fisch.

674. *τεν* h. l. est indefinitum pro *ταῖς*. Edd. omnes *τεῷ* male v). Deinde *γρηθίου* potius lego. *Bergl.* Perperam vulgo *τεῷ*. Encliticum est pro *ταῖς*. Praeterea male vulgo excusum *γρηθίου x)*. Trisyllaba vox est *γρηθίου*. Vid. not. ad Thesm. 1194. et conf. Pierf. ad Moer. V. Ol. 506, p. 276. *Brunck.* [cui obsequutus est *Inu.*]

675. *δαιμονίως* Atticis valde, vehementer, vt ap. Athen. II. p. 74. *Φιλόσυκος γάρ εἰμι δαιμονίως*, et XIII. p. 577. de Demetrio Poliorcete: *δαιμονίως ἦρε Λαμίας τῆς ἀλλητριδος*. Sic *δαιμόνιον ἄχρ* grauissimae miseriae, Aesch. Pers. 583. y).

r) Sic *βαλθὺν χύτραν* dixit Ecclef. 1087. *Bergl.*

s) Primum conspectum pultis oculos, tum odorem nares Carionis tetigisse censet Gir. Iocose dici *ἐκπληττειν*, percutere, etiam *Münt.* obseruat.

t) Alciphron Ep. I, 1. §. 20. *μικρὸν ἄνωθεν εἰς ἀπὸς*. *Bergl.*

v) Fisch. putabat *τεῷ* indefinite accipi posse.

x) Eret in cod. Doru. nescio quid turbatum, quod alia manus ad vulgatae lectionis normam refinxit: v. 688. nihil innouabat, *γρηθ* in vnam vtroque syllabam coalescit, quasi scriberetur *γρηθίου* velut in *λαλῶν* Au. 716. et apud Machonem Athen. XIII. p. 582. *Κρηθίου παρατυχὼ αὐτὸν λαλῶν*. *Hemst.*

y) *δαιμονίως*. *ἐκπληττειν* cod. Doyn. Quod praecedenti verbo innendum erat aduerbium, cum sequente coniunxit. *Hemst.* *δαι-*

*Ἐφερύσαι autem hic pro βαδίσαι. Hesych. inter alia: Ἐρκύζει· βαδίζει, περιέεται. Apoll. Rhod. IV. 1289. ἡλυσον ἱρκύζοντες, ad verbum: *venerunt reptantes*. Nicander Alex. p. 167. ἄτε βριφος ἱρκύζει. Ἴρκειν eodem sensu sumitur Aesch. S. C. Th. 17. νῆους Ἴρκοντας vbi Schol. κυρίως ἐπὶ παιδῶν τὸ Ἴρκοντας. Vnde eleganter hic et Attice ἰφερύσαι de famelico seruo, lente. et velut infantium more ad ollam adrepere gestiente; haud aliter quam Conc. 398. περιέρπονται *repsit*, luscus nempe, aut coecus, vt ibi in Schol. dicitur, Neoclides. Spanh. Suidas legit ἀφερύσαι minus recte. V. eum V. Ἀφερύσαι. Kußl. Δαιμονίως potest etiam verti *mirifice*, mirum in modum; nec aliter Alciph. Epist. 1, 29. ἱρωτικὸς γὰρ ἔστι δαιμονίως. Bergl. Ἴρκειν proptie est *serpere, repere*, deinde omnino *se mouere, ire, gradi*, v. Hom. Il. ρ', 447. Sed ἰφερύζειν h. l. res ipsa declarat, esse, *arreptare, furtim aggredi* z), ἀναβλέπειν v. sequ. est *oculos attollere, suspicere*. Carion enim oculos abiecerat in ollam pulcicula plenam. Fisch.

676. τὸν ἱερῶν. Adde ex Mf. Arund. τοῦ θεοῦ ad verbum supplendum. Sed tunc articulus τὸν ante ἱερῶν redundabit a). Kußl. Versui, qualis in cunctis Edd. fertur, nihil ad integritatem pedum deest, dummodo diuidantur in has partes: Ἐπει | τ' ἀνα | βλεψας | ὄρω | τον | ἱε | ρων. Kusterus scansionem sic instituit: Ἐπει | τ' ἀναβλε | ψας ὄρω | ἱερῶ | ν τον | θεου | vbi numeri, ne quae praeterea possint reprehendi commemorem, multo sunt minus elegantes et parum concinni. Non autem in ipsa versus serie, sed super τὸν ἱερῶν cod. Doru. adscriptum habet τοῦ θεοῦ, quo indicatur, ipsius fuisse dei s. Aesculapii sacerdotem, qui, quidquid in aris erat reliquum, corraserit b). Hemstl.

μολος cum ἀναβλέπων cohaeret, et ἀναβ. λαμπ. est *impense, vehementer concupiscere*. Nam verba a diis, in quibus omnia summa sunt, ad homines translata indicant eximiam magnitudinem. Fisch.

- z) Praeposit. ἐπὶ in hoc verbo redundare, quoniam iam antea ea posita erat, monet Gir. e Schol. Sic mox ἀφερύζειν ἐπὶ —
 a) Immo articulus sic abesse non potest. Fisch. qui et ipse hanc correctionem repudiat.
 b) Verbis his indicatur causa, cur sacerdos in lectis decumbentes dormire iusserit, quo ipse cuncta clam surripere posset. Münt.

677. $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$ [vna syllaba] Atticorum esse proprium ex hoc loco confirmat Thom. Mag. [p. 896.] c) $\epsilon\lambda\iota$ eorumdem more syllabam tantum vnam habet. Quamvis enim, ut Erymol. ait p. 620, 33. multa sint nomina, quae finiantur in $\epsilon\iota$, nullum tamen in $\epsilon\iota\varsigma$ desinere facile reperias, *εἰ μὴ μόνον τὸ οἷς παρ' Ἀττικοῖς καὶ τὸ $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$* . Vtriusque vocabuli mentionem fecit Moeris Atticista [p. 274. et 386. d] Pierf.] Hemst. Vna syllaba ab Atticis dici $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$ monent hic Scholia. Firmat id loco paullo ante [ad 660.] indicato Eumoeis ined. [Moeris], vbi simul, rotundae placenta^e genus esse, tangit. Adposite caeteroquin ap. Athen. XI. p. 489. voce disyllaba $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$ *κυκλωτρῖς* placenta^e, rotundae dicuntur; qui alibi, XIV. p. 647. quomodo eadem parentur, docet e). Vna syllaba legitur $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$ ap. Clem. Alex. Protrept. p. 4. *δουλλάβους* vero Porphy. de abstin. I. p. 130. f) cuius ea de re locum viderunt iam ad Hesyck. Viri docti. Spanh. Similiter $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$ est et Nomin. Sing. huius vocab. contractus a $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$, cuius Accus. Plur. est $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$, contracte $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$, vna syllaba $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$. Glossae: $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$, *libor, libus*. Bergl. *Ἀφαρπάζειν* est tollere, auferre, ita ut indicetur actionis celeritas. *ἡ τράπεζα ἡ ἱερὰ* quia distinguitur v. 679. a *βωμοῖς* est mensa, quae *sacra* dicta est, quod ei imponerentur edulia, quae attulissent (qua de re proprie *ἐπιφέρειν* dicitur) sacrificantes deo, vel potius sacerdoti, praeter ea, quae aris imposita vel adolerentur (661.), vel peracto sacrificio ab ipsis sacrificantibus comederentur (vid. 660. coll. 680.). Qua quidem in re homines barbari, ut in aliis rebus, Iudaeos imitari videntur g). In donis et muneribus, quae imponebantur, erant I. *ἰσχυράς*, caricae, Gl. vett. h. e. ficus aridae, ficcae, v. Etym. h. v.

c) Quem etiam Kust. laudavit.

d) Verba Moer. in $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$ et Pierf. not. ad eum laudavit Brunck. Add. ad v. 660.

e) vel potius *Introcles* apud Athen., ad quem etiam respicit Etym. M. V. $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$. Fisch.

f) Ad quem locum de scriptura $\phi\theta\acute{o}\iota\varsigma$ monuit etiam I. de Rhoer, p. 114.

g) Immo hic ritus facile in quouis populo vel sponte existeret, vel sacerdotum arte introduci potuit.

Sed nonnumquam ponitur ut vocabulum generis; certe Pollux 1, 242. laudat *ισχάς νία, χλωρά, ἀρχαία, ξηρά* etc. et in epigramm. quodam ap. Suid. h. v. legitur *αὕη ισχάο αριδα ficus*. 2. *Φθούς* quo vocab. ab Atticis significatur genus *placentae* sacrificialis; erat orbicularis, sed in medio habebat tumorem, qui formam et speciem vmbilici referret: confecta erat e caseo, melle et filigine. V. Hesl. Etym. M. Moer. Tho. Mag. Erotianus Gloss. Hipp. p. 51. Stéph. [p. 388. Franz.] h), vbi pro *κάρδη* leg. *καρδαμύλη* Sallier. ad Moer. p. 387. Caeterum, observatio Moer. et Tho. M. eo valet ut Attici intelligantur istud placentarum genus appellasse proprio voc. *Φθούς* (pro *Φθούς, Φθούας*) sed caeteri Graeci nomine, quod etiam alii generi placentarum commune esset *πόπανον*. Non existimari debent, ea abiudicasse Atticis usum voc. *πόπανον* immo Attici eo vsi sunt (vid. 660. 680.) sed tantum ita, ut eo significarent *placentam paniccam*. Nam Attici multa habent verba cum aliis Graecis communia, sed aliam iis vim subiiciunt. *Fisch*.

679. *τοὺς βωμὸνς ἄπαντες*. Multa igitur in templo Aesculapii altaria fuerunt, qua in re veteres Graeci sequuti videntur commoda sacerdotum. *περιῶλθε ἐν κύκλῳ* dictum est ut 708. f. *ἐν κύκλῳ περιῶλθεν* et Marc. 3, 34. *περιβλεψάμενος κύκλῳ ἱ*). *πὸν* in altari aliquo. *πόπανον κατατελ.* vnde colligi recte potest, placentas paniccas, altaribus impositas, *πελάνας* flammis absumto (661.) ab iis, qui eas attulissent, ablatas inde esse et comefas. *Fisch*.

681. *ἤγειν* etc. Citat Suid. V. *Ἀγίζον*. Sensus autem est: in *sacculum quemdam collegit* siue *condidit*. Proprie, in *sacculum condita sanctificauit*: quia scilicet *πόπανα* hoc modo communi edendi vsui exempta, sacerdotibus cedebant. Sed haec non carent aculeo et sale comico. *Kußl.* *ἤγειν* hic iuxta quaedam Scholia pro *ἀγίως ἀπετίθετο*, tamquam quod a dei sacerdote fieret. *Spanh.* Glossa in C. *ἐτίθει, ὡς ἄγιν ἐτίθει*. Simplex *ἀγίζεν* ut

h) Add. Phot. Lex. p. 471. vbi pro *Φθούς* scribendum est *Φθούς* ut in Zonarae Lex. T. II. p. 1806. recte scribitur.

i) In Vesp. 928. *κατελίσσας τὸν θούας ἐν κύκλῳ*. In eadem aliquoties et alibi; et sine praepositione ibid. 430. *εἰ δὲ τὸ κατατελὲς κύκλῳ κατατίτοι*. *Bergl.* Circuitio illa sacerdotis auiditatem quandam notat. *Gir.* Ex Ael. V. H. 13, 22. *κύκλῳ* addit *Μιάντ*.

et compositum καθηγίζειν, verba sunt ad sacra pertinentia significantque aliquid diis offerre, consecrare. Menander ap. Benti. p. 40. ἰγὼ μὲν οὖν ὧν γε θεοὶ οὐκ εἴασα τὴν Ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν θυμὸν ἐπιθεῖναι ποτε, Εἰ μὴ καθηγέζην τις ἄμα τὴν ἑγχέλιον. vid. Lyl. 238. Au. 566. Brunch. Leg. ἥλιζεν. Attamen ἀγίζειν pro συναγειν, συναλίζειν vsurpari Graecis demonstrat epitheton Plutonis ἀγρεῖλαος, v. Anthol. H. Steph. p. 193. (1019.) Reisk. ἀγίζειν est propr. consecrare, sanctificare, deinde consecratum ponere, ἄγ. εἰς σάκταν recondere in saccum, vitem; quae forma loquendi non caret ioco festiuo, sed illo amaro. Sacerdos enim πόπανα (ταῦτα), quae relictā a sacrificantibus in altari deprehendisset, debebat ἀγίζειν, εἰς θυμὸν, non εἰς σάκταν h). Fisch.

Pro σάκταν vero σάκκον hic legi et formatum vtrumque a σάκτω, in Schol. dicitur. Strattis vero ap. Athen. XIV. p. 522. l) de Thebanis verborum inuentoribus adductisque eius rei exemplis dicit: Τὸν ἀλειπτρῶνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἱατρὸν δὲ Σακτῶν (scil. vocant). Priorem vocem ὀρτάλιχον quod attinet, inde eam de gallo a Boeoto f. Thebano vsurpari videas Acharn. 871. qua de re ibidem. Opportune vero hac voce σακτῶς vsus h. l. Comicus, quod in Aesculapii medici f. medicorum antistitis aede et ab eius sacerdote fieret. Quem de Thebanis illis poetāe apud Athenaeum vocibus locum adducit Eustath. ad Odyss. p. 1818. vbi inter alia obseruat, voc. σακτῶν a Comicis etiam, hoc nempe Pluti loco, vsurpari. Quum autem a Phoenice Cadmo, aliisque cum eo Phoenicibus olim inhabitatas Thebas, et ab iis etiam litteras Graecis traditas, quae et Φοινικῆς γράμματα sint ab ipsismet Graecis appellatae, nemo nesciat; hinc Phoenicium quid in hac voce σακτῶν pro medico latere continuo mihi visum est. An vero ab ea multum abludat, quae continuo occurrit, vox Phoenicibus olim et Arabibus adhuc familiaris ἡνδὴ ἀσία, pro medico, id peritioribus diiudicandum vltro relinquimus. Spanh. In cod. Doru. adponitur interpretationis loco σάκον, quam

k) παρ' ὁμοίων ita dici etiam Gir. animaduertit, idemque monet vna reddi posse magnum, amplum.

l) T. V. p. 232. Schweigh. vbi cf. Casaub. in not. Scribitur enim ibi cum acuto in vltima.

scripturam in ipsis Comici verbis quasdam membranas ostendisse Schol. prodit. κατ' εἰρωνείαν m) vero separandum, quippe quod pertinere putem ad illud facetum sane loquendi genus ἡγέσθαι οἷς σάκταν. Hemst. Est vter coriaceus. v. Hef. h. v. Fisch.

682. τομίσας πολλὴν ὄσιον n) τοῦ πράγματος. Minus recte interpretes: *ratus, magnam esse in facinore hoc sanctitatem*, pro, *fas esse omnino credidi, ut hoc facerem*. ὄσιον a Graecis dictum non solum quod *pium* esset et *religiosum*, sed quod *fas* et *legitimum* foret, ut Eurip. Herc. Fur. 1282. Θύβας ἰσοικεῖν ὄσιον. Vnde Hef. ὄσια· θίμης o). Alia de hac voce, quae non sunt iam huius loci, nunc mitto. Spanh. νομίσας, quia videbani, sacerdotem placentas sacras corripuisse. πολλ. ὄσ. τ. πρ. me id rectissime *facere posse*. Nam τὸ πρᾶγμα est *adire ad ollam et pulticulam vorare*. ὄσιον scil. εἶναι. ἡ χύτρα ἢ τῆς ἀδέρης (693.) est *olla pulticula plena*, et ἀνίσταμαι ἐπὶ etc. *surgo, surrexi, e toro, ut accederem ad ollam*. Nam ἀνίσταμαι est h. l. verbum praegnans et duplicem habet *surgendi* et *eundi* notionem, ut Theophr. Char. 14, 2. ἐπὶ θάκου ἀνίσταμενος· ἔγειραι οἷς τὸ μέσον Marc. 3, 3. coll. Luc. 6, 8. Cfr. Gatacker. Adv. Post. c. 31. Sed potest hic locus etiam illustrari ex usu praepos. ἐπὶ illo, quum sequente Accusatio ponitur ita ut consilium et finem indicet. V. Ind. Palaeph. V. Ἐπί. Itaque ex hac quoque ratione ἀνίσ. ἰ. τ. χ. est, *surrexi, ut aggrederer ad ollam et pulticulam vorarem*. Fisch.

684. f. τάλας propr. quidem est *miser*, ἄθλιος, ταλαίπωρος Hef. et ταλάντατος ἀνδρῶν *longe miserrimus*, ut 78. μικρότατος ἀνδρῶν ἀπάντων. H. l. esse arbitror *longe sceleratissimum, maxime impium*. Nam Cario in templo Aesculapii susceperat hanc audaciam, ut surgeret e strato contra aeditui imperium et ollam aggredereetur; haec im-

m) In cod. scil. adscriptum: εἶπεν κατ' εἰρωνείαν.

n) Cod. Doru. οἷσταν, additur ἀγέροντα· quo indicio constet, librum esse solum corruptae lectionis probae reum, Hemst.

o) Hef. locum etiam laudat Bergl. et ea quae notavit ad Lyl. 746. conferri iubet. Perperam autem Gir. ὄσιον reddit *sanctimoniam*. Münt. ὄσις (*fas, licentia*) ὄσιον ex Herodoto laudat.

pietas ei exprobratur, et homines impii sunt sane miseri.
Sic 1047. 1067. *Fisch.*

685. *l. ἔργω* intell. *ἰδιδοίκειν. μὴ φθάσει* — *ἰλθών* *ne prius quam ego* — *aggrederetur p).* *ἔχων τὰ στίγματα* *coronatus*, h. e. Aesculapius (*ὁ θεός*, vt antea dictus est). Hic enim in numis visitur capite gestans coronam lauream. v. I. H. Meibom. ad Iusur. Hipp. c. 5. *l. 35. q)* sed comparari iuprimis debent numi a Smyrnaeis in honorem medicorum signati, quos edidit et illustrauit *Rich. Mead*, Lond. 1724. [L. B. 1725. Gött. 1748.] 8. *με προὐδὲλκυτο*, *dixerat mihi, Aesculapium esse venturum*, nempe vt aegrotis mederetur. Et Aor. Med. poeta vsus est fortassis propterea, quia res illa ad sacerdotem Aesculapii pertinebat. *Fisch.*

688. Particulam *δὲ* quam habent edd. priores, omisit in Kuster. typotheta, proindeque deest etiam in nouissima Bataua, cum versus labo. Eamdem mendam obseruo in tribus e meis codd. particulam enim illam solae exhibent membr. *Brunck.* *δὲ scilicet, nimirum. μου τὸν φόβον* *strepitum, sonum*, aggredientis furtim ad ollam. *Fisch.* Etiam h. l. recte a Br. et Inu. *γράφειον* editum est, non *γραφίδιον*.

689. *τῇ χειρὶ* [h. e. *χειρὶ*] *ὑφῆρει* scil. *τὴν χύτραν*. Vulgo *τὴν χειρὶ ὑφῆρει*, quod manifesto mendosum est, nec ullam interpretationem admittit. Sic etiam tres Codd. Glossa in meo: *καταῦχε λάβρα*. At in C. *τὴν χειρὶ ὑφῆρει* cum gloss. *λάβρα ἐκίνει*, quae etiam ad *ὑφῆρει* pertinet. Stabat olla prope apiculae caput: simulac serui eam attingentis strepitum audit, manu clam exserta ollam propius ad se reducit. Quae sequuntur, *ὁδὲξ ἰλαβόμεν* referuntur ad propius substantiuum, e quo repetendum *αὐτῇ τῇ χειρὶ*. Idem etiam Reiskio placuisse video r). *Brunck.* In cod. Doru. ad *τὴν χειρὶ ὑφ.* adscriptum: *ἐν τῇ τῇ χειρὶ κατ-*

p) De *υφῆρει* vsu v. ad 485. et Munt. h. l. Per iocum autem hoc de Aesculapio dicitur.

q) Deorum simulacra omnino corollis ornata fuisse, obseruat *Girard*.

r) Recepit etiam Inu. o Borg. quum in Rau. esset *τὴν χεῖρ'* et mox *επιτίθει*.

ἔχον λάθρα. Vbi primum *λάθρα* seiungi debet a praeced. vt referatur ad exponendam vim v. *ὑφαίρειν* deinde *τὴν χεῖρα* quin per errorem librarius dederit *πρὸ τῆς χεῖρας*, vix dubito: hunc enim in modum, quisquis fuit ille enarrator, verborum explanari sensum voluit: „Verula statim atque percepit sonum, quem adrependo excitabam, manum, qua retinebat ollam, subduxit.“ Maioris est momenti, quod Schol. editus eam interpretationem adferat, quae receptae lectioni minime videatur convenire: nam quo pacto *ὑφαίρειν* significabit *ἐκτρέψαι*; tum quid eo facit, aut quorsum spectat Menandri locus: — *ἐξάραντες ἐκπορεύσασθε* sublatiis manibus clarum plausum date? quibus verbis, vt in Plauti Terentiique comoediis solet, *vos valete et plaudite*, fabulae finem imponi a vero neutiquam abhorret. Iam si ponamus in vetustis exemplaribus extitisse *ὑψῆραι* vel *ὑψῆρει*, ita demum ad hanc scripturam egregie responderet Schol. observatio s). *ὑφαίρειν* intellige, *leniter adtollere manum et porrigere*, vt ollam anus iuxta caput positam adprehendat, ne a serualo nequam surripiatur: vel si compositum inusitatum fastidis, simpliciter *ἐκάλειν* quomodo saepius occurrunt *ἄγειν*, *ἐκάλειν*, *χεῖρας αἰς τὸν οὐρανόν*, coelo supinas, vt cum *Hor.* dicam, *ferre manus*. Vtrunlibet placuerit, commode reddetur per *ἐκτρέψαι*, nec Menandri verba non erunt opportunissima, quibus euincatur, *ἐξάραι* de manibus ad plaudendum sublatiis vsurpari. Porrectam manum hic requiri, docuerit quod subiicitur *ἀνίστασθαι* nam qui manum, quae ante non fuerat exserta, morfu dolens retrahere dici potest? Eam ob rem *ὑψῆραι* valde mihi suspectum esse, non diffiteor: ferrem potius, si legeretur *Χεῖρας ὑψῆραι* quia nimirum ad ollam adducendam opus erat, vt manum extenderet: neque erit fortassis nemo, qui dubitet, an satis exacta sit ad normam graecae linguae phrasis *ὑφαίρειν τὴν χεῖρα*. Ideo lectionem, quam Schol. suggessit, multo magis probaui: in qua si

s) *ὑψῆραι*, aut *ὑψῆρει*, etiam legi voluit *Fisch. mun.* *leniter sublata prehendit ollam*; etiam quia v. 691. retraxisse manum dicitur, ita vt antea extendisse eam oportuerit, et quia, si anus animaduverterit, esse qui ollam aggrediatur, non tollere inde manum, sed manu prehendere ollam debebat. Sed haec omnia concidunt, meliori codd. scriptura nunc recepta. Et mirum est, praeter Reiskium et Münterum, neminem in eam coniecturam incidisse.

expressam olim pro tenui fuisse literam adspiratam statuam: quam pronus in errorem fuerit lapsus, facilius animaduertetur: Atticos autem in mutando spiritu saepe ab usu vulgari discessisse compertum est: sicuti notatur ad Acharn. 329. Εἰρήξας δασύς Ἀττικοί· neque ἀφανίσσασθαι aliter inveniri solet, quamquam αὐτός et ἀναίνεσθαι leni spiritu tantum non semper adiciantur. *Hemst.*

κῆρα σφιγξας non solum in cunctis Edd. sed etiam in cod. Doru. legitur: quare castigandus est Stephanus, qui Th. L. Gr. III. p. 1137. compositum κατασφιγξας retulerit nullo alio, quam huius loci peruerse lecti exemplo stabilitum, sed κατασφιγξας repudiandum esse vel metri lex admonet. *Hemst.* σφιγξιν et σφιγξιν verbum propr. est de sono, quem angues et dracones ore edunt, vt Lat. *fibilare*. v. Zenodot. p. 228. Valck. Anim. ad Ammon., Anon. ibid. p. 230. [add. Sturz. Prol. II. de voc. anim. p. 10.]. ὀδὺξ est mordicus, dentibus, vt λαῖξ calcibus, πύξ pugnīs, γυνῖξ in genua, de quo genere Aduerb. v. Hellad. Chrest. p. 13. Meurs. ὀδὺξ λαβίεσθαι, nempe τῆς χειρὸς, est formula Plautina (Curc. 5, 1, 7.) *manum mordicus arripuisse*, h. e. manum momordisse. *Fisch.*

690. αἱ παρσίαι ὡς ὄφεις. Ammonius V. Παρσίαι [p. 108. Valck.] — παρσίαι προκεκριμένως, ὅφεις τοὺς παρσίαι τὰ παρσία ἔχοντες — αἱ παρσίαι ὡς ὄφεις 1). Respexit nimirum ad h. l. Comici. *Kust.* Παρσίαι ὄφεις serpentes cum ingentibus maxillis, vnde iis nomen, tradunt Harpocrat. et Hesych., quorum ille duo Demosthenis et Hyperidis adducit loca, et a quibus serpentibus viperas ipsas devorari, additur. Demosth. de iis locus est p. Cor. p. 183. [c. 79. p. 510. Harl. vbi vid. Taylor.] Τοὺς ὄφεις τοὺς παρσίαις ἐλάβων. Spanh. Παρσίαι quasi dicas bucculentus. Etymol. παρὰ τὸ πεφουσιμένως ἔχειν τὰς γνάθους, ἔχον τὰς παρσίαις, αἱ καὶ φούγναι λέγονται. Quo in loco pro φούγναι videretur scribendum Βούγκαι. Glossae: Βουγκῶντες, παρσίαις, Buccones, i. e. Gnathones, vt in Eunuchio Ter. Morfus istorum serpentum est innoxius v). Itaque non

1) Correxī leuem Kust. errorem, iam a Valck. notatum: scripserat enim Kust. αἱ παρσίαι ὡς ὄφεις.

v) V. Photius Lex. p. 288.

grauiter momordit Cario vetulae manum, ne tumultus exoriretur x). *Bergl.* Serpens, qui vocatur *pareas* Lucan. 9, 721. y) nomen habet inde, quod ei sunt *malae, genae, magnae et tumentes*: morfu dicitur neminem laedere: vnde sacer est Aesculapio et eius minister. V. inprimis Aelianus de nat. an. 8, 12. z). Ex quo intelligitur, quomodo Carion, si sibila misisset, manumque aniculae mordicus arripuisset, sperare potuerit, eam existimaturam esse, se morsum esse a serpente bucculento, quia scilicet tales serpentes in templo Aesculapii erant. *Fisch.*

692. fl. χεῖρα. χεῖραν cod. Doru. fluxit ab vsu graecae linguae vulgaris, quae ἡ χεῖρα vel χεῖρα frequentat. *Hemst.* πάλιν ἀνίστασεν retraxit manum, qua ollam prehenderat. ἡ συνχῆ a) ita vt se non moueret, i. q. κοσμίως 671, αὐτὴν ἐν τολίσσῃ b), involuit scilicet se stragulis, in quibus incubabat. ἐπὶ est prae, vt 289. 538. βδισιν pedere, visfire. γαλῆ est *musfela*, (non felis) vt docuit Periz. ad Ael. V. H. 14, 4. c) add. Index Theophr. V. Γαλῆ. Δριμὺς Hef. alique Grammatici veteres interpretantur verbis ἐξὺς, σφοδρός. Scilicet δριμὺς vsurpatur, auctore Aëtio praef. libri primi, de iis quibus est odor et sapor acer, h. e. qui mordet linguam et nares ita vt adiunctus sit sensus quidam caecioris. Ex quo intelligi potest, quo pertineant verba Carionis, quae illustravit Meursius Exercitt. Critt. 2, 5. *Fisch.*

693. τῆς ἀθάρης πολλήν. Nota elegantem Atticismum pro ἀθάρην πολλήν d). Sic Pac. 166. τῆς γῆς πολλήν, pro,

x) Nam si morfu eam laessisset, exclamasset. *Gir.*

y) Ad q. I. vid. Burmann. et Isidor. Orig. XII, 4.

z) Ad q. I., etiam a *Münt.* laudatum, cf. Schneider. idemque *Amplib. Physiol.* I. p. 79. et Heyn. ad *Apollod.* I. p. 455.

a) Perperam in nonn. edd. scribitur *συνχῆ*.

b) Nub. 986. ἐν ἱερῶν ἐν δόμοις ἐντρονιχθῆαι. *Bergl.* Involuit manum, serpentis morsum vitatura. *Gir.*

c) Hunc, vt de toto loco Meursium, laudauit etiam *Hemst.* de γαλῆ add. Schneider. ad Ael. N. A. 4, 14. et Camus ad Aristot. *Hist. An. T.* II. p. 119. f.

d) *Bergl.* subaudiri μῦθος iubet. Alii μετῆα, sed in multis for-

γῆν πολλήν. Acharn. 349. τῆς μαρίλης ευχρήν. Dio Chry-
sost. Orat. VII. siue Euboica p. 105. Οἱ τῆς ἀργῆς τῆς χώρας
ἐργυζόμενοι, qui loca inculta colunt. Kust. Attici in par-
titionibus uti solent Feminino, tamquam Neutro (fort. mo-
re Hebr.) ut sequatur Genitiuus nominum cum et sine ar-
ticulo, ut τῶν ἐντίδων ὄνοι 1052. τῆς δυνάμεως ἡ πλεῖστη Hsocr.
Euzag. 10. κοπλάε μακίμαε. πολλὰ τῆς ἰδοῦ Xen. Cyrop.
6, 2, 10. ἐρδεται τῆς αὐψους, Plat. Crat. II. e) vbi vide.
Fisch.

ἔφλω. ἔφλω corrupte cod. Doru. adiecta interpreta-
tione συντρίβειν, quod capiendum est: *dentibus comman-
ducabam*. φλῶ in Hel. quoque συντρίβειν. Hemst. In
parodia Matronis Homerica apud Athen. IV. p. 135. Κέ-
κλωφ ἔφλω Cyclops mandebat f), ex emendatione Scalige-
ri, ut ibi Casaub. Anim. p. 255. In Nub. 1372. κῆπειτα
ἔφλω με, insultat mihi. Spanh. Glossae: φλῶ contun-
do, quo significato occurrit infra 718. Hoc autem loco
significat edendo comminuere, consumere. Ita occurrit
et Pac. 1307. Dicunt autem Grammatici φλῶν et θλῶν,
frangere, vnum idemque verbum esse, sicut θῆρ et φῆρ,
vnde Lat. *fera*. Bergl. Attici φλῶν dicunt pro θλῶν. v.
Moeris [p. 392.]. Proprie est *tundere, contundere*. Dein-
de ponitur de iis, qui mandunt cibum, qui edunt ita ut
diductis labiis imitentur sonos porcorum inaudientium g).
Fisch.

695. μὲνός est *fatigatus*, et ἀνταπόδωκν *recipiebam*
me in torum et quiescebam. Fisch. Cod. Doru. ἀνταπό-
δωκν. Hemst.

696. περιήειν h). Teruiae personae, ut 709. περιήειν.
Sic ῥέειν Pac. 1182. vbi Schol. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ῥέειν ὡς

mulia neutrum intelligi potest. Itaque ellipsin repudiavit cum
aliis Schaefer. ad Bos. p. 274.

e) Add. ad eum loc. Heindorf. p. 28. quosque ille laudat.

f) Legitur ibi vulgo, etiam in ed. Schweigh. II. p. 30. ἡ κῆλωφ
ἔφλω. V. ibi not. T. II. p. 430. f.

g) Significare etiam *vorare, auide comedere*, monet Münt.

h) Ita olim legebatur. Inn. enim e Ran. edidit: περιήειν γ'. Sed
non satis intelligitur, quid sibi hic part. γ' velit. Grammati-
corum. in *Aristoph. Tom. I.* A a

τό· ὃ δὲ θὰς. ἄλλ' οὐ προσήκει. Nimirum hic Pluti locus est quem ibi dicit. *Bergl.* Quod in cod. Doru. [vt in Borg.] legatur *προσῆκει*, librario morem Atticorum ignoranti tribuendum est. Sed quid sibi velit adscripta interpretatio: οὐκ ἔγνω, non intelligo: nam de *ῥῆσι* ne suspicemur eum cogitasse, tum compositio verbi, tum Dativus additus prohibent; quinquam Harpoer. ex Antriphonte proferat *ῥῆσι* vel *ῥῆσι*, ἀπὸ τοῦ ῥῆσι, neque ita multum distent, quae notantur ab Erym. in *ῥῆσι* p. 438. *Hemst.* Plusquamperfecti singularis tertia apud Atticos exit in *ει* contractum ab *ει*. et *ει* in fine adsciscit, sequente vocali aut diphthongo: sic *πειποθεῖν* Nub. 1347. *ῥῆσι* Vesp. 635. et Pac. 1182. Prima autem in *ει* ex *ει* contractum desinit, *ῥῆσι*, *ῥῆσι* aliaque. V. Erym. M. auctorem in *ῥῆσι* p. 386, 14. et Dawellium p. 231. Male in membr. *προσῆκει*. *Brunch.*

697. f. γιλοῦν δὴτι τι est res sane maxime ridicula, qualis scilicet seruo videri poterat; non item homini ingenuo. Nam *μῆλα πᾶν ἀποπέρδειν* est crepitum admodum ingentem ventre reddere. A verbo *πέρδειν* (vnde Lat. *pedere* est) differt *βέρδειν* (693.) ita, vt hoc sit *visire*, ventris flatum sine sono emitte. *Fisch.*

699. *ἐπιφύσσητο*. Solas cod. Doru. *ἀπιφύσσητο*, pronamine, quod versum implet, omisso: quam addidit, melior interpretatio renititur huic scripturae; quae si probanda foret, oriri debebat a verbo *ἀπιφύσσην*, abiecto, quod fieri nonnumquam solet, praeteriti plusquamperfecti augmento: hoc autem eius est significationis, quae tam parum Aristoph. loco, quam explicationi Schol. conveniat: nam ventrem si dixeris *ἀποφύσσην*, idem erit fere quod *ἀποπαρδεῖν*. Verum Stephanus in Th. Gr. L. IV. p. 262. E. gravem in vulgaribus Lexicis committi errorem observat, quando ex *ἐπιφύσσητο* compositum *ἐπιφύσσην* finxerunt, quum sit praeteritum plusquamperfectum verbi *φυσᾶμαι*, non verbi *ἐπιφυσᾶμαι*: idque non iniuria. Kusteri Index Arist. ab hoc errore non est immunis. *Hemst.* *φυσᾶσαι* usurpatur maxime de iis, quorum venter flatibus ita plenus est, vt tū-

ce *ῥῆσι* in tertia persona illustravit *Gir.* add. *Fisch.* Anim. ad Weiler. II. p. 507. f. qui h. l. laudat Moer. in *ῥῆσι*, vbi tamen Pierf. p. 173. edidit *ῥῆσι*, cuius nota conferri potest, et Gregor. Cor. p. 50. n. 58.

geat et tumeat,* et status ventris ipsi dicuntur *φύσις*. v. Foësius Oecon. Hippocr. h. v. i). *Fisch*.

700. *ἴππov* reddi potest haud dubie, *nimirum*. Gloss. vet. V. Hesych. et Timaeus Gloss. Plat., vt Eurip. Phoen. 391. Plat. Phaed. 35. cf. Deuar. p. 159. et Hoogeu. c. 21, 3. *βδελύττειν* propr. est, *facere vt quis visiat; facere vt quid foeteat*, foetidum reddere; deinde *facere, vt quis personam remue foentem auersetur*; denique *facere, vt quis personam aliquam vel rem abominetur*, quamcunque aliam ob causam. Hinc Med. *βδελύττειν* propr. 1. *visitare*, 2. *aluum exonerare*, (Hes.), 3. *foetere*; deinde, *se auertere a persona reue foente, auersari, personam, remue foentem*, vt h. l. denique *auersari abominari*, vt malum et improbum, v. Proluss. de Verff. Grr. p. 38. *Fisch*.

701. *Ἴασω*. Vna ex Aesculapii filiabus, iuxta *Panaceam, Aeglen, Hygeam*, quarum facta est paullo ante in Schol. ad Comici verba mentio, vbi *Ἐπικουδὸν* Aesculapium vocat. Idem quoque de hac Iaso aliisque Aesculapii filiabus a Plinio traditur l. 35. c. 11. [sect. 40. n. 31. Harduin.] vbi de pictore, qui Socrates vocabatur, eiusque picturis ait: Socrates iure omnibus placet. Tales sunt cum Aesculapio filiae, Hygia, Aegle, Panacea, Iaso. Huius Iaso dictrae mentio fit in duobus antiquis et singularibus numis: quorum vnus ab Harduino adfertur in Opere de nummis Urbium illustratis, in quo anguis e puteo emergens conspicitur. Alterum vidi olim depictum in schedis Andr. Morelli, in cuius anterioris numi area erat caput imberbe cum diademate, in altera bos, circum *ΙΑΣΩ*, infra *ΔΤΕ*. *h*). *Spanh*. Conueniens filiae medici nomen ab *ἰάωμαι*. Sicut *Πανάκεια* ab *ἄντομαι* sano dicitur *l*). *Bergl*. vid. Reines. ad Inscriptt. Class. I. n. 114. p. 153. et Meibom. ad Iusiur. Hipp. c. 5. et 6. Ex adiecto pronomine *τις* nescio quae cognoscitur *impia* Carionis leuitas *m*). *Fisch*.

i) Nimia pultis, quam vorauerat, copia ventrem sibi inflatum esse dicit. *Atunt*.

k) Cf. Rasche Lex. numism. II, II. p. 517. f.

l) a curandis omne genus (*καὶ*) morbis. *Gir*.

m) Nimirum non satis intelligitur, cur has filias Aesculapii commemoret, nisi superstitionis Atheam. ridendae causa.

Perperam ex Rau. libro edidit Inuern. *μὲν γὰρ τὰς ἀπολογίας αὐτῶν* α. (vulgo γὰρ deest); neque enim proceleusmatico iambi loco vtitur Aristoph. cf. Hermann. de Metr. p. 161. f. Recte se tribrachys habet.

702. *ὑπερυδρίασε*. Thesaurus Steph. caret hoc composito n). Versum cod. Doru. interfecit: *ὑπερυδρίασε*. (*ὑπερῖα*) *χ' ἢ πανάκεια δὲ ἀπετρίψε* (*eis τοῦ πλεον*). Particulae δὲ, quae non inepte quadrat, consultum fuerit, si scribas: *ὑπερυδρίασε· χ' ἢ Π. δ' αὐτῶν*. *Hemst.* *ὑπερυδρίασε* est, *erubuit*: rubor ora eius notauit, rubor ori eius offusus est: quod est pudoris virginei signum. Nam part. *ὕπὸ* hoc in verbo eadem vis est, quae in *ὑπομειδῶν* subridere et aliis. *ἀπετρίψε* auertit a me os, me auersata est. v. Hef. in *ἀποτρίψεται*. *Fisch.*

Πανάκεια. Alia e dictis modo Aesculapii filiabus et cum *Iaso* similiter a Plinio h. l. memorata. Vt vero obuia voc. *Iaso* origo ab *ἰᾶσθαι*, sic huius quoque *Πανάκειας*, seu quae omnium morborum curationem praeberet; nempe quae haberet parentem, iuxta Pind. Pyth. Od. 3, 13. *Ἄρμα, παντοδαπῶν ἀλκτῆρα νόσων*. Hef. *Πανάκεια, Θεράπεια*. *Spanh.*

703. *λιβανωτόν*. *τὴν δὲ ὡς περὶ ὁ λίβανος*, Cod. Doru. Scholiastae praeceptum de discrimine *λιβάνον* et *λιβανωτόν* communem vsum sequutus neglexit. Diogen. L. VIII, 20. *ἢ διὰ λιβάνου μαντική*, quam *τὴν διὰ λιβανωτοῦ μαντικὴν* vocat Porphy. Vit. Pyth. II. Nihil est causae, quod iam Menag. animaduertit, cur Rittershusio subscribas ex Porphyrio Diogenem emendant. Qui ex thuris in ignem iniecti signis praesagiebant, *λιβανομαντεῖαι* Eustathio ad Il. v, p. 1346, 38. Posteriores Graeci non tantum feminino genere *λιβάνην* et *ληβάνην*, sed et neutro dixerunt *λίβανον ποτόν*, quod est in *Malal. Chronogr.* p. 355. *Hemst.* *λιβανωτός* apud antiquos scriptores semper significat *thus*, fructus arboris thuriferae, quae arbor ab iisdem vocatur *λίβανος*. v. Hef. V. *λίβανος*, Phryn. p. 78. Sed scriptores recentiores nomine *λίβανος* vti sunt etiam de *thure*. v. Ammon. [p. 89. Valck.] et Tho. Mag. [p. 577. Bern.] et Albert. Obsl. philol. ad Matth. 2, 11. et ad Hef. T. II. p.

n) Neque Scottus in Append. Thef. Steph. II. p. 1199. recepit.

470. et Ioh. Bodaeus a Stapel ad Theophr. Hist. plant. p. 976. τῶν ῥῖνα ἐπιλαμβάνειν est, nares comprimere, [quod facere solent, qui odorem foetidum auerlantur.] Fisch. Diodorus Comicus apud Athen. VI. [p. 239. F. Cas. p. 419. T. II. Schweigl.] Ἐὰν ο) δ' ἀποπάρῃ μετὰ τῆος καὶ ταπεινῶς Τούτῃ προύγων τὴν ῥῖνα δειτ' αὐτῇ Φράσαι· Πάθον τὸ θυμίσμα τοῦτο λαμβάνεις; Si autem pepederit cum aliquo accumbens, huic admouentem nares oportet dicere: unde istud thus siue suffimentum accipis? Bergl.

704. αὐτὸς δ' ἰατρός; Aesculapius. Heram interpellat (seruus p), qui quoniam videt, eam scire velle, quomodo se gesserit cum Aesculapius; eam putare, Aesculapium os tum auertisse suum, οὐ μὰ Δι', inquit, οὐδ' ἰφρ. h. e. certe id ne curauit quidem i. e. tantum abest vt nares compresserit, vt ne os quidem auerterit. Fisch. οὐ μ. Δ. οὐδ' ἰφρ. Eadem in Ran. 430. (433.) Bergl. Paulo plenius, quam omnes edd., cod. Doru. οὐδ' γ' ἰφρ., quod ego, si plares membranae confirment, neutiquam spreuero. Hemst. At metrum prohibet.

705. Αἴγυς etc. Citat Tho. M. [p. 8. Bern.] vbi simul docet differentiam, quae apud Graecos inter ἄγροικος et ἄγροϊκος intercedit [et h. l. interpretatur ἀντιόδητος] Kust. ἄρμ. Eum accentum et interrogandi notam offerunt Edd. In Cod. Doru. ἄρμ signumque in fine versus positum orationis rectae: ex libro vetere posterius, prius ex Edd. adsumsi. Hemst. At metrum requirit tribrachyn, et post verba τὸν θεόν, ipsa animi feminae affectione iubente, ponenda est puncti nota. Ἀγροῖκος, auctore Ammonio, est ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, is, qui ruri habitat, rusticus, ἄγροικος autem ὁ σκαιὸς τοῖς πρόποις, qui est moribus agrestibus et duris. Idem praecipitur a Polluce IX, 12. Ego hanc vocab. vtriusque differentiam vanam esse arbitror. Scilicet, vt Artici γέλοιος dixerunt, reliqui Graeci γελοῖος (v. Moeris p. 109. nam natura et ingenium dialectorum etiam spirituum et accentuum diueritate censetur): ita ἄγροϊκος, Attice ἄγροικος, significat 1. rusticum, eum, qui ruri habitat, 2. eum, qui ingenio, iudicio, moribus et vita refert ru-

o) Ita nunc ibi editum est pro vulg. ἰατρός.

p) Volebat dicere: quomodo deus hoc accepit.

ficum, imperitum, inhumanum. v. Theophr. char. 4. Timaeus Gloss. Plat. [p. 13. ed. fœc. Ruhnken. qui cfr.] Opponitur τῷ ἀνθρώπῳ, quo vocab. et is, qui in vrbe habitat, et is, e cuius dictis, iudiciis, factis elucet humanitas quaedam, elegantia, peritia, indicatur. H. l. hera Carionis Aesculapium ostendit esse ἄγροικον, quia hauserat naribus odorem foetidum. *Fisch.*

706. Περὶ ὑπόκειαν dictum. Carion videbatur corrigere velle, quod dixerat μὰ Δὴ οὐκ ἔγωγε scil. λέγου ἄγροικον εἶναι, sed deterius crimen ei impingit. Proditum est memoriae, Hippocratem rei medicas vsque adeo fuisse studiosum, vt aegrotorum etiam retrimenta gustarit, quo morbi naturam inde persentisceret. Hoc tamen nonnulli Aesculapio tribuunt, quos inter apparet Aristophanem fuisse, qui tamen hoc nomen in medicos omnino torquet q). *Gir.* Σκῆπτρῳ in Schol. dicitur heteroclita declinatione Genitiuus, voc. σκῆπτρ. Apud Athen. VIII. p. 362. adducitur Sophronii versus, vbi inter alia legitur: τὸν θάλαμον σκῆπτρου ἐπέπλησαν. Festiue hic adludi a Comico ad turpia subinde medicorum officia, opportune monuit Daceria. *Spanh.* σκατοφάγος vi originis notat *merdiuorum*, in Gloss. vet. dicitur *cibicida* (nam sic leg. pro *ciucida*) h. e. vorax: quo verbo Lucilius vsus est. v. Nonius Marc. 2, 148. Nam homines voraces nec merdam fastidire dicuntur. H. l. Aesculapius ita dicitur, quia est medicus. Medici enim non modo facile ferunt odorem excrementorum, sed coguntur etiam saepe aegrotorum excrementa ita naribus et ori admonere, vt vesci iis velle videantur. Sic necesse non est dicere, poetam respexisse ad *boues Cyprios*, qui contra tormina excrementis hominum sibi mederi consueverint. V. Plin. H. N. 28, 20. vnde natum est prouerb. βῶν Κυπρίων de σκατοφάγῳ et ἀναισθήτῳ. v. Diogenian. 3, 40. Append. Vat. 1, 11. Apostol. Prou. 5, 66. Suid. Hes. Ad boues *Boeoticos* respici ait Schol., sed aut memoria eum fefellit, aut pro *Βοιωτῶν* reponendum *Κυπρίων*. αὐτὰρ ἐστὶν ὁ ἰμπῆρ, ὁ σέλλος (684.). Nam part. αὐτὰρ vtuntur ii, qui aliis aliquid exprobrant. *Fisch.*

707. Vulgo legitur profligato merro:

Μετὰ ταῦτά γ' εὐδὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην.

q) Recte locum ita explicuisse Girardum, Kust. censet.

In eo tantum differt B. quod ταῦτα γ' habet. Membr. μετα ταῦτ' εὐδὸς ἔγω μὲν συνεκαλυφάμην. Mens: μετὰ ταῦτ' ἔγω μὲν εὐδὸς συνεκαλυφάμην γ). Quod nec sine est nec rotundum, quin in senariorum legem peccet, dactylo quartam sedem tenente: sed inde proclive erat veram lectionem restituere, [Μετὰ ταῦτ' ἔγω μὲν εὐδὸς συνεκαλυφάμην, in textis Br. recepta] quap demum confirmat codex C. In eo eadem est scriptura, quae in membranis s): sed verbi συνεκαλυφάμην syllabis superscriptum ab eadem manu est, quod nostrum dat συνεκαλύφην. Hoc autem composito poetam hic usum fuisse, praeter metri rationem sermonisque proprietatem t), manifesto ostendit v. 714. vbi hera dicit, οὐ συνεκαλύφθαι φης, non vero συνεκαλύφθαι. Nubb. 11. ὀργωμαι συνεκαλυμμένοι. 735. οὐ συνεκαλυμμένοι — φροντισ. Brunch. συνεκαλύπτειν Fisch. explicat, caput suum amiculo, pallio, contegere, quam ἐκαλύπτειν et συνεκαλύπτειν sint, caput alterius contegere. v. Drellig. V. M. 1, 66.

708. f. ἰκνύος Aesculapius. περιτταὶ ἐν κύλῳ v) dictum vt 679. περιερχομαι ἐν κύλῳ. πάντα pertinet ad τὰ νοσήματα. σκοπεῖν est visere, inuisere, et τὰ νοσ. σκοπεῖν est aegrotos visere, vt videas, quo morbo eorum quisque laboret. περιτταὶ πάντ' κομῶν obire gradu admodum com-

r) Ita rejecto γ' vocalium ordinem inuertit cod. Doru. neque distitor, id suauius mihi videri ac rotundius. Hensl. quem Br. notat. Assensit Hensterhuis Fisch.

a) Cum membr. consentit Borg. sed proxime ad emendatam scripturam accedit Rau. μετα ταῦτ' εὐδὸς ἔγω μὲν συνεκαλυφάμην, quia tamen lectionem Inu. non debuerat in ordinem recipere, quia metro aduersatur.

β) Ob hanc utramque rationem, quia dactylus (quem vulg. habet) in quarta sede ferri nequit) et συνεκαλύπτειν apud Atticos poetas non similiter usurpatur, Dawesius M. Crit. p. 209. correxit: μετα ταῦτ' γ' εὐδὸς ἔγω μὲν συνεκαλύφην. Sed ostendit ita tribrachys anapaestum excipiens. Contra Dawesium συνεκαλύπτειν et συνεκαλύπτειν promiscue adhiberi astringat Doru. ad Char. p. 274. f. cuius tamen usus nullum ex poetis Atticis attulit exemplum monente Burgesio in App. ad Doru. p. 657. Locum autem Doru. ita correxit, vt Br. edidit. et viti causam refert ad male repetitam vltimam litteram voc. εὐδὸς.

γ) Metro aduersante Inn. e Rau. δι κύλῳ. Restituendum, quod in omnibus aliis libris fuit: δι ἐν κ.

posito et placido. Fisch. περιήει. Nulla hic erat ratio cur scriberetur [quod vulgo editum legebatur] *περιήει*, sequente consonante. Hoc quidem edidit Aldus: at melius Bern. Iunta *περιήει*, licet supra dedisset *περιήειν*. Sic etiam tres codd. In B., quae primum omissa fuerat litera *ν*, superne addita fuit postmodo. *Brunck.*

710. *Θυείδιον*. Ad h. l. respexit Pollux X, 103. τὴν δὲ θυείαν καὶ θυείδιον εἶπον ἂν, κατὰ Ἀριστοφάνην ἐν Πλούτῳ. *Kust.* Cod. Doru. similiter atque omnes libri vert. in Poll. X, 103. x). *Θυείδιον* habet, addita, quam Grammatici solent, interpretatione *ἐγείδιον* de utroque quae diximus ad Pollucem, in nostris ad Plutum Adnotatt. expolietur. Nunc monere satis erit, non solum *θυείαν* et *θυῖαν* quae scribendi varietas itidem in hoc arboris odoratae nomineprehenditur, *θυείδιον* et *θυῖδιον*, verum etiam *θυῖς*, *θυῖδος*, vsurpari: rariorem formam Damocrates adhibuit ap. Galen. de Antid. II. Πάλιν λέγουσιν, ὡς γινώσκει ὁ φάρμακον, Ἐκ τῆς θυῖδος εἰς βαλὼν ἄγγυον· paucis ante versibus praecosseerat: — εὐτρεπτος εἰς ἐγείδι βαλὼν λέγουσιν τῷ δοίδυκι — Suidam vitiatu codex decepit, quum reserret in Lexicon: *Αἰθυίαν*), ἢ ἐγείδι· scribendum erat: Ἡ θυῖς, ἢ ἐγείδι. *Hemst.* *Θυείδιον* est *mortarium*, quod ab Hippocr. et aliis vocatur *ἐγείδι*. Nam deminutivum habet vim primitivi, vnde 719. dicitur *θυῖς*. v. Proluss. nostr. de Vit. Lex. N. T. p. 12. πῦς est i. q. δοῦλος, Sch. cod. Doru. *Fisch.* Vt Lat. *puer. Girard.*

711. *δοίδυξ* significat et *cochleare* et *pistillum*. v. Gloss. vert. et Hes. H. I. *pistillum* significat 2) h. e. instrumentum, quo res pisuntur, i. e. tunduntur, in mortario. Nam 718. s. Aesculapius in mortario dicitur contulisse et trivisse capita allii. *κεβύριον* est *cistella*, *arcula*, *scrinium*. *κεβύριοι* enim erant lignae, sere tiliaceae, sed *εἰς* vimineae; in *κεβύριοις* asseruabantur vestes, pecunia,

α) Etiam codd. Inu. *θυῖδιον* et 719. *θυῖς*. Retinuit tamen ille utroque loco vulgatum.

γ) Idem vitium, satis antiquum, etiam Zonaras retulit in suam. Lex. T. I. p. 79. Habet idem *θυῖδιον* p. 1065.

δ) Ita etiam *Gir.* censuit, qui utramque voc. significationem attigit.

etiam medicamenta o), vid. 718. ff. sed in *κίς* recondantur cibi. v. Ind. Theophr. V. *Κιβωτός*. *Fisch.*

712. Hera putabat, certe simulabat se putare, appositum *λίσσιον* non tantum ad mortarium et pistillum pertinere, sed etiam ad arculam quam sciet esse ligneam, ut reprehenderet Carionis leuitatem, qui non vsus esset oratione perspicua, prae nimio studio b). *Fisch.* γς (in *τὸς*) in Cod. Doru. omittitur, inuito metro. *Hemst.* Versus hic ita friget, ut praecunte cod. Rau. omitti eum malim.

713. *ἰύς*. In B. et C. *ἰύρακας*. Ut hic ea commutata fuerunt, sic etiam Thesm. 32. admodumque probabile est, grassatam fuisse etiam libidinem in versu hui. fab. 98. *Brunch.* Add. Dawes. M. Crit. p. 202. 313. — *ἰ κίς. ἀπολούμενος* digne, qui miserrime pereas, i. e. *scelerrissime*, scelus. *Fisch.*

714. "Or. Cod. Doru. *ὥς*, interpretatione adiecta: καὶ κεκαλυμμένος εἶναι λέγεις poterat aliquis color induci; sed nihil est causae, cur planissimam, quae vulgatur, lectionem fastidiamus. *Hemst.* *τριβώνιον* est *pallium detritum et lacerum, obsoletum, pannosum*. Schol. melius explicat quam Hef. sed apud hunc *τετριμμένον* e nomine *τριβώνιον* intelligendum. Add. idem V. *Τριβανος*, ubi etiam ad *Ιμάτιον* intell. *τετριμμένον*. Nam *τριβανος* est *obsoletus, pannosus*, Gl. vett. *Fisch.*

715. *ὅπως* etc. erat *plenum foraminum, foraminosum*. *Fisch.* μὰ hic negatiuum est; refertur enim ad praecedens *οὐκ ὀλίγως*. — *ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγως, οὐ μὴ Δία*. Sic v. 400. οὐ τῷ μεταδόνται; οὐ μὴ Δία. Negatio viroque in loco omissa e praecedentibus adsumenda est. *Brunch.* At quidni ad omnem sententiam, et singulatim ad *εἶχεν ὅπως* referatur?

a) Etiam linteola, fasciolae et instrumenta curando vulneri necessaria. *Gir.*

b) Praemisit enim Cario *λίσσιον* pluribus substantiis deinceps sequentibus, quorum duobus tantum connexit, *Münt.* qui sequentia ita accipit: Cario ratus interrogari se de *δουλίῳ* respondet μὰ Δία sc. *καρδίας λίσσιον*, tum absurditatem et dictum corrigens subdit: εἰ λίσσιον εἶχ' — non sane, non καρδ. κίς. *λίσσιον*.

716. Πρώτον. Post morbos et mores aegrotorum cognitos primum se couerit Aesculapius ad Neoclidem, qui reliquis exemplo esset, impios homines inuisos esse diis, nec eos se diis posse impune offerre. Gir. τῷ Νεοκλείδῃ. Versum oneravit cod. Doru. particula superuacua τῷ, quae seruari nequit, nisi proprio nomini syllabam detrahas, Νεοκλεί. Νεοκλῆς autem nihil impedit, quo minus dicatur idem qui Νεοκλείδης, eiusque moris apud Graecos exempla dedimus ad Lucian. Tim. p. 157. Huc confugiendum foret, si part. γ' plurium librorum auctoritate nitoretur, nunc vnius codicis in gratiam necesse non est, ut antiquae lectioni controuersia moueatur. Hemst. Φάρμακον (quod et bono sensu dicitur, *medicamentum*, maximo purgans, et malo, *venenum*, cicuta, sed tum fere additur. Διακυσμὸν, ὀλίθριον, v. ad Plat. Phaed. I, 2.) h. l. bono sensu positum esse, res ipsa declarat. Sunt autem Φάρμακα bono sensu, triplicis generis c), alia bibuntur (ποτὰ, πικρά), alia sunt liquida et adhibentur sic, ut membra corporis iis vngantur et perfricentur (πασύ, χρίσά, ἐπίσασα, ἐπίχρισα), alia sunt crassiora, et illinuntur, imponuntur (πλαστὰ, κατὰπλαστὰ). Φάρμακον κατὰπλάσθον d) igitur est medicamentum quod illinitur (vt h. l.) vel superponitur, vno verbo *cataplasma*, collyrium in morbis oculorum. Fisch.

717. ἐπιχρίσας. Bene in Schol. haec lectio alteri praefertur, quae habet ἐπιχρίσει et ob rationem ibidem indicatam. Hes. ἐπιχρίσει πρὸς ὄφθαλμον. Spanh. coepit, Glossae: ἐγχεῖν, conor. In Ach. 354. ἐγχεῖν λέγειν, *hicipe dicere*. V. Nub. 717. Bergl. MS. Arundell. ἐπιχρίσει ἐπιβέβη, sed repugnante metro. Kust. Fuisse, qui scribi vellent ἐπιχρίσει, quasi Neoclidae terendi, quod oculis illineret, medicamenti curam Aesculapius delegasset,

c) Eadem Girard. docuit.

d) Quod illini potest, vt fiat emplastrum. Sic χρῆσθαι ad vngendum aptum, πασάει s. πασάει s. πασάει, vt πασάει πᾶσιν in Euangelio [Marc. 14, 5. Ioh. 12, 5.] ad bibendum. V. etiam notata Baruesio. ad Eurip. Hipp. 515. Bergl. Pollux IV, 181. καὶ Φάρμακον κατὰπλάσθον, κατὰ Ἀρκεφάνον. Respexit utique ad h. l. Comici. Coet. Φάρμακον κατὰπλάσθον non est medicamentum *uictoriatum*, vt. interpret. Lat. vertit (id enim χρῆσθαι Graeci vocant), sed potius id, quod *emplastrum* vulgo vocare soleamus. Kust.

monet Scholiaſtes, eosque iure refellit. In cod. Doru. prioribus eius verbi litteris ſuperſcriptum eſt *κε* (*κεκρίσθαι*) ſine illa fuerit explicatio, ſine ex alio exemplari deprompta lectio diuerſa. *Hemſt.* Per periphratiſm dictum eſt pro *κράσει*, *triuuit*, compoſuit terendo, et Dat. *Νεοκλείδῃ* (quem Grāmматици Datium commodi vocant) pendet a *τρίβειν*. *ἐμβαλὼν* nempe in mortarium. *Fifch.*

718. *σκορόδον κεφαλαὶ τριῖς Τυνίαν*. Nempe quod ait alibi Noſter Veſp. 677. *Οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἰψτάσθαι δίδωσι* — *τριῖς ἀγλῖδας μετέπεμψα*, vbi per *τριῖς ἀγλῖδας* tria, quorum fit hic etiam mentio, *allii capita* designari, vel e Scholiis ad eum locum et ad alteram præterea Acharn. 764. conſtat, vbi *ἀγλῖδες*, *αὶ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων* quod in Scholiis Nicandri, et qua de re infra, ad dictum Acharn. locum ſimiliter traditur. Alibi vero apud Noſtram, ſicut Eqq. 942. legas verbum *σκορόδιστος* pro, *alliorum odore impleuiſſi*, et 102. *σκορόδισμῶς* eodem ſenſu. Quod vero adinet illa *Teniorum allia*, in Schol. notatur, ambiguum videri, an inde ita dicantur, quod noxii eſſent in hac inſula ſerpentes et ſcorpiones, vt inter alios tradit Eupolis: an vero, quod eadem allis abundaret, vt hoc euincit de hac inſula Calliſtratus, vnde videatur minus verum, *Tenum ὀφίεσσαν* ſ. *ſerpentiferam*, ab Antimacho appellari. Eadem nempe inſula, vt ſtatueri licet, inde *allis* et *ſerpentibus* ferax iisdem Criticis haud videbatur, quod nempe iuxta Plin. H. N. XX. c. 6. allium ſerpentes abigit et ſcorpiones odore; idemque a Simeone Sethi, libro de alimentis, adferi tradit ibi Harduinus. Quo referas, quod ſerpentes omni austeritate fugari tradit Paladius [I, 35, 11. p. 49. T. III. P. I. Scriptt. R. Ruſt. ed. Schneid.]. Vt omittam, quod a vipera morſus prodeſſe *allium* dicit Sorion Geopon. XII, 30. Verum quæ haud obſtant vtiq; quin hanc inſulam *Tenum* vere *Ophiuſſam* a ſerpentum cōpia dictam olim ſtatuamus. Quod præter Eupolidis teſtimonium a Plinio præterea et Stephano, vt alibi pridem vidimus, tradi conſtat; eamque *Tenum*, *Ophiuſæ* nomine appellatam, vti quasdam alias inſulas, *Rhodum*, *Cyprum* et e Cycladibus iidem *Cythnum*. Neque eo minus *allis* abundare potuit hæc inſula, vt hic Comici locus, aliusque Calliſtrati in Schol. omnino arguunt: immo hinc *allia* in eadem magno prouentu ſata, quo eorum odore ſerpentes ex ea fugarentur, indeque ſa-

eum fortassis, ut minor serpentum et scorpionum copia in illa deinde fuerit. *Spanh.* σκώροδα sane non sunt ἔπιμα φάρμακα e), nec mitius collyrium est, quod eidem Neocli-
di praescribitur Eceles. 405. σκώροδ' ἐμὸν τρίψαντ' ἐπ' etc.
Tenos est insula inter Cycladas f). *Bergl.* σκώροδα (re-
centiores Graeci dixerunt σκώροδα) sunt *allia*. Est autem
allium aliud sativum et *hortense*, aliud *sylvestre*, ἄγριον,
quod etiam ὄφις σκώροδον dicitur, non quia odore abigit ser-
pentes, sed quia caules et folia serpentariae modo maculo-
sa habet. v. Geopon. XII, 30. et Theoph. Hist. Pl. VII, 4.
ibique Stapel. p. 790. f. κεφαλὰι σκώροδον sunt *capita allio-
rum, spicae*, quae a Sereno Sammonico de compos. medic.
v. 52. *allia* vocantur. *Tenos*, maris Aegaei insula, videtur
allii fuisse feracissima eiusque peracris. Non autem e verbis
Schol. colligi potest, eum pro σκώροδον legisse ὄφιον, quae
lectio fuerit alterius Pluri, ut Hemst. opinabatur. *Fisch.*
De φλ.γ. vid. ad 694.

719. Idem omnino de medicamento victorio, quo sa-
navit male adfectas lippi huius Neoclidiae palpebras Aescu-
lapius, nempe *alliis* una cum *lasere* seu *silphii* succo com-
mixtis tangit Comicus in Conc. 404. 406. *Silphium* cae-
teroquin seu *laser* inter potissima veterum condimenta ha-
bitum constat ex pluribus vet. Comicorum ap. Athen. lo-
cis, ut I. p. 6. II. p. 68. IV. p. 169. f. XIV. p. 623. im-
mo ex hoc ipso Comico Au. 536. et 1580., ut de *Cyrenai-
co silphio* omnium praestantissimo et de quo alibi g) egi-
mus, iam nihil dicam, quod Βάττον σίλφιον infra v. 926.
hui. fab. dicitur. *Spanh.* συμπαρμυγνύειν h) est *admi-
scere, addere*. ἐπὶς etsi omnino *succum*, inprimisque la-
cteum plantarum, vulnere quodam lacescitum, significat i),

e) Alliorum succum in oculos coniecit, quod illorum acrimo-
nia oculorum aciem perstringat. *Gir.*

f) Hodie *Tine* appellatur. Cf. de ea *Riedesel* Bemerkungen
auf einer Reise nach der Levante p. 48. ff.

g) Diff. de praest. et usu num. T. I. p. 298. ff.

h) De forma hac, pro qua antiquiores poetae alteram ἡμ. vser-
pabant, v. Porson. ad Eurip. Med. 741.

i) Laser est humida vis, quae folia ramis adglutinat, hinc lacryma

tamen simpliciter ita vocatur, etiam ab Hippocr., *succus, lac, laseris* f. *laserpitii*, f. *silphii*, (Meisterwurz) maximeque Cyrenaici, utpote praestantissimi. v. Gloss. vet. Galenus gloss. Hippocr. [p. 536. ed. Franz.], Foësius Lex. Hippocr. [p. 458.] et Stapel. ad Theophr. Hist. plant. 6, 3. p. 591. Sed de ipso silphio f. *lasere* v. Dioscor. 3, 97 vbi ὁ ὀνός — ἔστι δριμύς — ἐξυδρηνίας ποικιλικῆς ex quo intelligitur, cur Aesculapius adhibuerit istum succum in curandis Neoclidæ oculis. Vnde ap. Plin. 18, 30. *acetum laserpitiatum*. Fisch.

720. σκῖνος est vel *lentiscus* (Mastixbaum) de quo vid. Dioscor. 1, 98. vel *scilla* (Meerzwiebel), de qua v. Dioscorid. 2, 202. et Theophr. Hist. plant. 7, 12. ibique Stapel. p. 874. ff. a quo forma eius exhibetur. Et de scilla quidem ab Atticis usurpatur. v. Salmast. de Homon. Hyl. iatr. c. 8. H. l. intelligitur *succus, lac, scillae*, quia praecedit ὀνός. Nam Dioscorides scillae tribuit δριμύς δριμύς, et Plin. 19, 5. eam *natam* ait *aceto exacuendo*; unde apud veteres nobile fuit *acetum scillinum* f. *scillitimum* k). Fisch. Male Scholiasten sequutus per *scillam* l) hoc voc. σκῖνον reddit interpres, e qua nempe μασίχην fieri observat Theophr. Hist. Pl. l. 1. c. 1. p. 169. Dioscor. 1, 150. Plin. XII. c. 17. Immo e quibus Dioscorides eandem inter alia ad oculorum f. palpebrarum aegritudines conducere observat: ἀνακελλῶ καὶ τρίχας ἐν ὀφθαλμοῖς. Spanh. [qui utramque signific. voc. σκῖνος confudit.]

ὄξος δέσμιος Σφ. Ab Athenaeo L. II. c. 26. p. 67. locum hunc Comici citari iam monuit Biserus. Significat autem δέσμιος *perfundens*, a δέμι, quod idem est ac δαίω. Eustath. ad Il. T, p. 1312. τὸ εἶμα δῖον, ἀφ' οὗ περ ἐν μόνον τὸ δαίω, ἀλλὰ καὶ δέμι· οὗ μνησθῆ παθητικῆ, δέσμιος, ὡς τε δέσμιος. Ἀριστοφάνης δέσμιος ὄξος Σφηττίγ, ἔχοντος ὑγρῶντος δὲ ὄξος δριμύτος. Ap. Athen. l. IV. c. 21. [T. II.

cuiusvis arboris; inde frequentissime pro radice silphii ponitur. Gir.

k) v. Columell. de R. Rust. XII, 51. et Schneid. Ind. Scr. R. Rust. V. *Scilla*.

l) Ita etiam Gir. interpretatus est, et mordacis atque amarulentii succi esse monuit.

p. 161. Schweigh.] in fragmento Alexidis occurrit *διεμαρτον* *ἔξει*, *σικαίφ χρηματίας* vbi passivè sumitur. Kust. m). Apud Athen. I. II. p. 67. additur simul Didymi, quæ etiam hic in Schol. legitur, huius loci expositio; quod nempe *ἔξει οἱ Σφῆττιοι* acuti homines fuerint Sphettii. Quamquam nihil obstat, ut inter laudata *acet*i genera, sicut commendatum ibi *Aegyptium* et *Cnidium*, ita etiam Atticum illud Sphettium haberetur. Sphettus autem, ut notum, vnus ex Atticis *δήμου* s. *pagis*. Ut vero *aceto* illo Sphettio ac *lasere* s. *filphio* conspersum id vnguentum, quo perfricarentur Neoclidis palpebrae, hic dicitur; ita inter condimenta inuicem mixta coniunguntur eadem Auu. 536. *σλφσιον*, *ἔξος*, καὶ *τρίψαντες** et similiter inter bulborum condimenta a Philemone ap. Athen. II. p. 64. *ἔξος*, *σλφσιον*. Spanh. *διεμαρτος* Aor. 2. Med. ab Acr. *διήματ*. Gloss. vet. *διήματ* *ma*desacio humore alieno; item *διήματ* *humecto* liquore meo. Σφῆττιος s. *vicus*, vel *opidum*, Atticae, etiam nomen pagi et populi. v. Meurs. de pop. Atticae h. v. p. 126. ff. Incolae Sphetti fuisse dicuntur mordacissimi, vnde *ἔξος* Σφ. putatur dictum esse *acetum praecipue mordax et acre*. v. Hef. in "*Ἔξος Σφῆττιον*", et Athen. II. p. 67. Fisch.

721. *κατέπλυσεν* n). Sic quatuor codd. recte. Vulgo *κατέπλυσεν*. Geminatorem istam literae σ non admittit Attica scena. Ut autem esset temporis imperfecti, scriptum oporteret *κατέπλυνεν*. Quia praecessit *ἔφα*, minime necesse est, sequens verbum in eodem esse tempore: praecesserat enim iam antea Aoristus *ἐνχειρίζει*. Sic solent vbique, non sine quadam venustate, tempora permutare. Brunck. *καταπλύνειν* est *oblinere*, nempe medicamento quod Aesculapius composuerat (716. f.) vnde 724. Neo-

m) Bergl., qui partem horum e not. Kust. repetiit, addidit tantum e Gloss. *διήματ*, *humecto*.

n) Ita cod. Doru. sed praecessit *ἔφα*. Hemst. Nempe virum doctissimum scellit, illiusmodi verba apud Atticos temporis esse tam aoristi quam praeteriti infecti. Et profecto si paulo altius rem repetisset, verbum *ἔφα* ipso hoc in loco toritum accipi debere, ex altero, quod in versu proxime praecedente exstat *ἐνχειρίζει*, vix potuisset non sentire. Duwef. M. Crit. p. 86. (vbi structura part. *ἔφα* cum optat. post aoristum illustratur). Iau. etiam *κατέπλυνεν* edidit.

elides dicitur *καταπελασμένος* oblitus vnguento. Accūs. *βλίσφαρα* pertinet ad utrumque verbum; et *ἐκτρέφειν* τὰ βλίσφαρα est, inuertere palpebras, vt *ἐκτρέφειν* ἱμάτιον *pallium* irritum de integro reficere, *verfis pannis*. v. Calaub. ad Theophr. char. 22. extr. *ὀδυῶσθαι* est *dolere* o). *Fisch.* Pro *ὀδυῶτο* B. Crat. *ὀδυῶτο*, B. Gel. *ὀδυῶτο*, accentu perporam posito, qui in ceteris edd. recte se habet. *Hemst.*

723. *ἀνίξαι*. Perperam vulgo *ἀνίξαι*. *Brunch.* Ed. *Farr.* *ανίξαι*, vnde *ἀνίξας* lego. *Bergl.* [qui fortassis scribi *ανίξας* voluit.] *ἀνίσσει* et omnia verba inde ducta dicuntur de iis, qui rapide feruntur, ruant, labuntur, mora serpentum, vt *ἐκτρέφειν* 733. *ὑπαισσει* Hom. Il. β, 310. *ἀνίσσει* igitur commode reddi potest *exfilire* de stragulis. *Reyn.* autem verti debet: *ausugere* volebat, ob v. 724. *Fisch.* *fugam* moliebatur, *Munt.*

724. *ἐνταῦθα νῦν κάθητο*. Sic ap. Hom. postquam Ulysses Irum probe contuderat plagis, dicit: *ἐνταῦθα νῦν ἦτο* [Od. XVIII, 105. cf. XX, 262.]. Et ap. Aesch. in Prom. 82. ille, qui Prometheus affixerat Caucaſo Scythio, dicit ad eum: *ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε* quem imitatus est Comicus Thesm. 1030. vbi Scythia dicit ad Mnesilochum, quem cruci affixerat: *ἐνταῦθα νῦν οἰμῶζει*. *Bergl.*

725. *ἐπομνύμενος*. Variæ sunt in Schol., neque vnius Grammatici, huius loci expositiones, quas attingit Daceria, et quibus aliam adhuc præfert. Neque certe alius videtur horum verborum sensus, nisi quod lippus hic Neoclidæ et qui inde ad Aesculapii opem, quo ab ea lippitudine liberaretur, confugerat, ita scribis ac dolorem intendentibus medicamentis sit ab eo vinctus, vt in concionem Athenæ., quod in perniciem ciuium fieri ab eo consueuerat, prodeundi facultas ei non foret: atque effecisse Aesculapium ne deierante eodem Neoclida, se morbo impediri ne concionibus interesset, periurus haberi deinceps posset. Quo nomine etiam continuo, vt *anans urbis* ac *sapiens* laudatur ab Atheniensi muliere hic deus. Sic *ἐπομνύμι* pro simplici *ἔμνυμι* adhibet Eurip. Herc. Fur. 97. *ἐπόμεν*

o) Omnia medicamenta, ex quibus Aesculapium cataplasma confecisse poeta fingit, erant acerrima, vt oculis hominis acerbum dolorem afferrent. *Munt.*

(ἐπαυί) αὐτοῦ βίον ἀπερρήξειν θανάτῳ. Spanh. Et locus difficilis est, et Schol. alique, qui de discrimine verborum ἐκμυσία, ὑκμυσία etc. scripserunt, ipsi etiam inter se dissentiunt. Schol. ἐπομύμ. exponit ἐκκαλούμενον. Hoc quid sit, non adsequor. Videtur de vocatione in ius intelligere, ut apparet ex illis: ἐκκαλοῦνται δὲ εἰς τὸ δικαστήριον πολλοί. At ita intermedia illa: ὑκμυσία δὲ ἐστίν, ἣν ἐπιδίδωκεν ὁ βουλόμενος ἀντειπεῖν ψήφισματι εἰσφερομένῳ, non suo loco posita fuerint, et ἐκκαλούμενον cum his, quae post ea, quae posui, subiiciuntur, nempe ἐκκαλοῦνται δὲ etc. coniungenda. Iam quod hic ὑκμυσίαν vocat Schol., Pollux ὑκμυσίαν dicit VIII, 6, 44. et 56. (ὑκμυσία δὲ ἐστίν, ὅταν τις ἢ ψήφισμα ἢ νόμον γράφοντα γράψῃται ὡς ἀνιπιθήσειον. ταῦτο γὰρ ὑπομίσασθαι λέγουσι, καὶ οὐκ ἦν μετὰ τὴν ὑκμυσίαν τὸ γράφειν, πρὶν κριθῆναι, κύριον. Aliter Harpocr.: ὑκμυσία· τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην προφύσει χρωμένον ἀποδημίας ἢ νόμου, ἢ τινι τῶν (Gronov. e Ml. χρωμένους ἀποδημίας ἢ νόμῳ ἢ τινι τῶν) παρακλησίῳ, μεθ' ὅρκου οὕτως ἐλέγγο· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμινεσθαι. Adfert deinde testimonium Demosth. in Olympiod. quocum consentit Vlpian. in Midian. p. 341. adde locum Demosth. adu. Olympiod. ap. Iungerm. ad Poll. 8, 6, 56. Pollucis autem sententiam firmat locus Xenoph. Hellen. I. p. 452. p.) ὑπομυσσάμενον δὲ Μενεκλίδου etc. Leunclau. interposito iureiurando dilationem petente Menecele. At non tam dilationem petebat Meneceles, quam παράνομον, ἄδικον, ἢ ἀσύμφορον illud ψήφισμα esse dicebat. Attamen etiam Budaeus ita interpretatur Comm. L. Gr. p. 42. Sed Vales. ad Harpocr. ὑκμυσία ita ut Pollux. Sententia porro Comici non minus mihi obscura est. Schol. ἐπομύμ. varie exponit. Constantinus scribit, nonnullos accipere pro ἐπιερχοῦντα, idque Budaeo non displicuisse, ut sit ἐπομ. ἐπὶ κακῇ coniurantem. Ipse exponit: ut te a concione

p) I, 7, 38. vbi Morus, probante Schneid., verba graeca reddit: iudicium, rem comperendinante interposito iureiurando. Sturzium in Lex. Xen. IV. p. 399. iureiurando interposito intercedere s. contradicere decreta. Add. inipp. Demosth. de Cor. 30. Sed ὑκμυσία in foro Attico omnes dilationes, aut exceptiones dilatorias, in iureiurando interposito probatas, dictas esse, et iusiurandum calumnine, quod dilationem decreti vel legis petente accusatore, pignus erat causae ad Heliasas deferendae appellatum esse ὑκμυσίαν, ostendit Luzac. Not. ad Gr. de Socrate eius p. 119.

arceam, iureiurando interposito te excusantem et causam adferentem cur vadimonium obire nequeas. τῆς ἐκκλησίας Schol. accipit pro ταῖς ἐκκλησίαις, unde videtur id coniunxisse cum ἰσχυρῶν. Qua ratione part. ἰσχυρῶν videtur positum pro Infinitiuo, nota constructione verbi καίω. Sed nulla eius rei causa apparet, quum posita, si ita voluisset, multo apertius potuisset ponere ταῖς ἐκκλησίαις. Quidquid sit, sententia esse videtur: quum nequam sis et sycophanta, sedebis oculos cataplasmate oblitus, ne in concionibus rempublicam fraudibus ac periuriis turbes. Ceterum Girard. legit ἐπομένον q), quod maxime placet, hac sententia: „vt te iureiurando contendente decreta iniqua vel reip. inutilia esse, et ita saepe rempublicam perturbantem ac laedentem, quum sycophanta sis, arceam a concione, efficiamque vt in eam venire non possis, dum hic καταπτελασμένος sedebis.“ Et ita accipiendum docent etiam seqq. ὡς φιλότολος etc. Duck.

ἐπομένον legitur in A. Ed. Ph. Iunt. B. Crat. Farr. quum ceterae post Fl. corruptius ἐπόμενον habeant; veterem scripturam Kust. reduxit, neque aliter erat in Mss. Arund. et Doru. Libri posterioris explicatio versibus interiecta cum enarratore vetusto fere consentit: ἰσχυρόντα, ἰσχυρόντα καὶ συνοφαντόντα quae tam intricata atque adeo discors est, vt aquam in hoc verbo Grammaticis vet. haesisse facile possit animaduerti. Ad difficultatem leuandam minime conducit altera lectio claris litteris ibidem perscripta τὰς ἐκκλησίας, qui casus iungendus est cum ἰσχυρῶν. efficietque loquendi formam prorsus insolitam, cuius rationem et sensum explicare neuiquam fuerit in prodiui. Hunc autem Accusatiuum olim in priscis exemplaribus exstitisse, Scholiastarum vnus liquido euincit. Verum hoc de loco, quia res tota paucis transigi non potest, alias accuratius a nobis disputabitur. Hemst. Codd. omnes ἐπομένον. Solus C τὰς ἐκκλησίας, articulo superscripta litera η, vt sit τῇ, quod sincerum est. Glossa in meo: τοῦ συνεδρίου. Ce-

q) Significat, inquit Gir., hoc verbum, aliquo praetextu, v. c. peregrinationis, morbi, causam in aliud tempus reicere; qui mos est calumniatorum. Hoc ait Aesculapius: si in concionem venire non potes, saxe, vt omnes intelligant, dignum te esse, qui iureiurando dilationem postules.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

B b

terum probabile est, Comicum scripsisse, in *ὑπομνήματι* r) V. Harpocr. in *Ἑπαισιάζειν* et Petit. Leg. Att. p. 182. et 407. Bergleri versio s), quam retinui, a sententia aberrat: refertur enim ad *ἰσχυρόμενοι*, quod non admittit metrum. Sensus est: *Ut mea opera definias quaeuis promulgata plebiscita interposito iureiurando in concione abrogare.* Brunck. Ille tamen sensus quomodo e verbis *παύσω* r. s. potissimum erui possit, non video. Puto igitur proprie dici debuisse: sede hic, ut te a concione prohibeam (ne concioni interesse possis.) Praeter expectationem additur *ἵσχυμι*, iureiurando addito, quo confirmes, tibi non licere interesse, aut *ὑπομν.* (pro futuro): intercessurum populi decretis; quod praecipit.

726. *Φιλόπολις*. Sic 901. *χρηστὸς ὢν καὶ Φιλόπολις*, et v. seq. item Lyl. 549. *ἐν Φιλόπολιν*. Aesch. S. C. Th. 182. *δείξω δ', ὡς Φιλόπολις*. Cui opponitur *μισόπολις* ap. Noll. Vesp. 407. *Spanh.* Neoclesides iussisse videtur, quae multitudini grata essent, reip. perniciofa t). *ὁ δαίμων* id. est, quod supra *ὁ θεός*, Aesculapius. *Fisch.*

727. *Ἰδούντων*. *Plutum* ab aliis per lufum *Plutonem* hic dici, ab aliis vero *Plutum* eundem cum *Plutone*,

r) Ita etiam *Münt.* hoc tamen sensu: efficiam ut concionibus, quae turbas, interesse definias, et fonticam absentiae causam, oculorum dolorem, asferre possis.

s) *Ut mea opera definias interesse concioni, possisque eam citare.* Bergl. Verba *ἵσχυμι*, *ὑπομν.* et *ἰσχυρόμενος* usurpantur de litigantibus, qui excusatione itineris, morbi, aliasue casus utuntur, interposito iureiurando, quod diem obire non possint, quo iudicium differatur. Sed ex h. l. colligi potest, *ἰσχυρόμενος* dictos etiam esse oratores, qui vterentur excusatione, iureiurando interposito, quod concioni interesse non possent, *παύσω* tñs *ἵσχυμι* est, *facere ne quis interesse concioni possit*, et *ὑπομν.* *παύσω* r. s. l. facere ut quis uti possit, iureiurando interposito, excusatione morbi, quod concioni interesse non possit neque in ea verba facere. *Ἐκκλησίαι* ap. Athen. erant vel extraordinariae (*ἐξαιρετικαί*) vel ordinariae (*κυρίαί*, singulis mensibus. *Fisch.* *παύσαντες αὐτὸν τῆς τραπέζης* c. Non. Hell. VI. asserit *Münt.*

t) Immo videtur populi voluntati aduersatus esse. Nam Aesculapius *Φιλόπολις* vis (admodum amans urbem) est, quatenus eum a populi concione prohibet. Dicit autem haec femina e plebe.

inferorum deo, statim in Scholiis seu farragine e pluribus Scholl. conflata, dicitur. Posterius de *Pluto* qui idem cum *Plutone* s. *Dite*, vt notum, ac diuite *Orco*, Tibull. III. Eleg. 3. [38.] ac nominatim a Cic. traditur de Nat. Deor. 2, 26. Vnde etiam Aeschyle dictum S. C. Th. 957. *ὑπὸ δὲ σῆματι γὰρ Πλούτος ἄβυσσος ἔσται*. Ap. Lucian. quidem in Timone II. p. 126. v) ait Plutus, se a Plutone subinde mitti, *ἄντι Πλουτοδότῃ καὶ μεγαλόδοτος αὐτὸς ἂν, δηλοῖ καὶ τῷ ὀνόματι*. Illa ratione etiam hic *Plutus* cum *Cere* et *Proserpina*, terrae et infra terram prouentuum dominis ac largitricibus inuocatur Thesm. 303. *τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κέρῃ, καὶ τῇ Πλούτῃ*. Adde verba huius Comici in alia et deperdita fabula, quae extant ap. Stob. in Exc. Grotii p. 409. *καὶ μὴν, πῶθεν Πλούτων ἂν ὀνομάζετο, Εἰ μὴ τὰ βέλτερά ἔλαχεν*; Adde quod tradit Pausan. IX. p. 576. [c. 23, 2. extr. p. 70. T. III. Fac.] a Pindaro hymnum in Proserpinam conditum, in quo, inter alia Plutonis cognomina, *χρυσήνιος*, qui aureas habenas habet, sit dictus. Aeschylus veto non Nilum quidem, vt priscis aliquot Criticis videbatur, sed Acheronta flauium *χρυσόβροτον ἄμα Πλούτωνος πόντον* vocat Prom. 805. Spanh. Sine dubio ὑποκοριστικῶς pro Πλούτῃ x) et talis formae sunt apud Nostrum *δευλακρίων* et *γλισχρών* [a *δευλάκρος* et *γλισχρός*] Pac. 193. Nam Plutum a Plutone distingui patet vel ex Luciano in Timone, vbi Plutus ipse de Plutone loquens introducit [loco antea laud.]. Bergl. Nam quae est obseruatio Etym. M. V. ὑποκοριστικόν· πολλὰ τοιαῦτα παίζεται ἐν κωμῳδίῃ, μίχρη καὶ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων γ). *παρεκαθίζετο* affidebat, Aesculariūs. Nam Med. *παρεκαθίζεσθαι* dicitur is, qui alteri affidet, vt Act. *παρεκαθίζειν* is, qui affidere iubet. Xen. Cyrop. 5, 5, 3. Fisch. Verbo huic in tribus edd., A. Fl. et B. Gel. mendam adasperferat typothetae negligentia *παρεκαθίζετο* in ceteris macula fuit sublata. Hemst.

v) c. 21. T. I. p. 131. vbi v. Hemsterh.

x) Ita etiam Giv. censuit, ridicule deminutivum finxisse Nostrum.

γ) Ex Scal. notis *Duck.* offert quosdam legere *πλούτων* [quod tamen nihili est]. Idem *Duck.* in Schol. legit: *τὰ πλούτων τὰ φῆγ* (pro *τὸν φῆγ*) i. e. Plutum eundem esse, qui *Pluto* i. e. φῆγ orcus, dicitur; vel etiam *τὰ καὶ φῆγ*. Cf. Suid. V. *πλούτων*, Hes. V. *πλουτός*.

728. *ἰφάπτεσθαι τῇ κεφαλῇ* est *capessere manu et tenere caput* (Plati). Nam *ἰφάπτεσθαι* est *iungere aliquem*, membrum corporis alicuius, alicui, sed *ἰφάπτεσθαι* *iungere se*, membrum corporis sui, suam manum, alicui, h. e. attingere. v. Dresig. V. Med. 3, 15. *Fisch.*

729. *ἡμιτύβιον*. Cum edd. z) conspirant Suid. in V. et Pollux VII, 71. ex membranis Palatinis emendatus a); MS. Arundel. et Doru. *ἡμιτύμβιον*. Eadem apud alios scriptt. occurrit varietas: in Hippocrate legitur *ἡμιτύβιον*, licet vetusti libri nonnumquam discedant, *ἡμιτύμβιον* in Aretaeo, quae de re vid. Foëf. Oecon. Hipp. [p. 263.] Bis Philostorg. H. Ecol. VII, 14. XI, 1. dabit *ἡμιτύβιον*, et Damasc. ap. Phot. p. 569, 38. vbi tamen ex aliis Mss. adnotatur *ἡ τύμβιον*, quod Etym. habet in V. *Ἡμικύβιον*. Vtram scribendi rationem sequaris, modo *ἡμιτύβιον* origini suae magis consentire reueamus, nihil omnino interest: frequenter enim, inuitante pronunciandi consuetudine, solet vsu venire, vt *μ* ante *β* multis vocibus intericiatur: sic *Τορύβας* et *Τορύμβας*, *Ἀρύβας* et *Ἀρύμβας*, nomina Macedonica: *Σεβρίται* et *Σεμβρίται* *Strab.* XVII. p. 1134. B. *Νόβα*, *Νόμβα* *Stephano*, de qua *Reland. Palaest.* III. p. 911. *Hesychio* *συμβίη* pro *σιβίη*. In *θάμβος*, *κύμβυλος*, *τύμπαρον*, *λαμβάνω*, pluribusque verbis sedem habet institutio litera perpetuam. Sed propius ad nostram vocem, quae ab Aegyptiis, vt vere monuit Pollux b), manauit, acco-

z) Quae pleraeque ita exhibent, nam *Inuern.* e suis codd. recipit *ἡμιτύμβιον*.

a) Nam in nonn. Edd. Poll. est *ἡμιτύμβιον*, Lectionem *ἡμιτύβιον* alteri praefero, quamuis Iac. Nicol. Loëns Epiphyll. IX, 12. contra sentiat. *Austl.* *ἡμιτύβιον* omnino legendam hanc vocem, non *ἡμιτύμβιον*, quod ex Aretaeo nonnulli adstruunt, et vel ratio nominis redarguit, ex melioribus huius Comici et Pollucis praeterea codd. constat. Aegyptia vox eadem Poll. a dicitur, et quod in media Comoedia pro ea dictum fuerit, *καφιδρύτιον*, pro quo *καφιδρύτιον* habuisse Falkenburgius in postremis ad Poll. notis traditur. Addam, prout etiam habet praestantissimus codex Vossianus, cuius varias inde lectiones olim ad meum Pollucis exemplar adscribere mihi licuit; et quod hic casu cliquo in excerptis ex eo, et passim nuperae illius editioni inserta excidit. *Sprank.*

b) Disputauit ea de re et de h. I. Iablonsk. in *Vocc. Aegyptt.* T. I. Opusce. p. 79. f.

dant *Ariflagorae* ap. Steph. Byz. *Ἑρμοτύβιος* et Herod. 2, 164. 9, 31. *Ἑρμοτύβιος*, pars Aegyptiorum militaris et bello dedita; quibus iuncti *Καλασίριος* eiusdem ordinis facile nos in eam cogitationem inducant, vitrorumque nomen a vestitus genere fuisse tractum: nam *Herkelius*, dum fontes Hebraeos confectatur, quiu se lectoremque suum inani opera deludat, minime dubito. *Hemst.* *ἡμιτύβιον* cod. C. Tres alii *ἡμιτύμβιον*. Glossae *μανδύλιον*, *μανδύλιον*. v. Hesych. intpp. ad hoc voc. *Brunch.* [qui *ἡμιτύβιον* retinuit.] Est h. l. *sudarium* linteum, quo sudorem abstergimus. Nam 1. res ipsa hanc interpretationem admittit, quum Aesculapius dicatur *ἡμιτυβίῃ καθαρῶ* (*mundo*) deterfisse (*περιψῆσαι* valet *circum*, *omni ex parte*, *detergere*, vt 736. *περιλαίχειν* *circumlambere*), palpebras (*βλέφαρα*) Pluti; 2. adiuuat eam auctoritas Schol. vet. et Poll. qui interpretantur *συνδάριον* (pro quo Hernippus auctore Moer. p. 348. dixit *συνδάριον*) quod e latina lingua in graecam venisse videtur, etiam in Chald. et Syriacam ita tamen vt in his linguis notaret *linteum*, quo caput velatur (Ioh. XI, 44.). *Fisch.*

730. *Παυόπειρα*. Pro ratione nominis et vt decebat filiam Aesculapii, de qua paulo ante Schol. *Spanh.*

731. *κατακτιύσαι* est *velasse*, *operuisse*; *Φοινικίς*, *velamen coccineum*, *puniceum* c). cf. 735. d) *πρόσωπον* vero accipiendum est non de *facie*, sed de oro et oculis et genis; quod proprie a Graecis *πρόσωπον* dici, etiam Gellius N. A. 13, 29. docet. *Fisch.*

632. *ἰπώπυσσι*. Vitio scribitur in cod. Doru. *ἰπώπυσσι* interpretatio proba atque eadem quae Schol., sed Attico more formata, *ἰπώπυσιν*. *Hemst.* *κατακτιύειν* tripliciter dicitur, 1. de iis, qui ore presso et labiis in se collisis sonum et strepitum edunt, vt h. l. *sibilare*; (nam sibilis Aesculapius putandus est signum draconibus dedisse, vt ex adytis prolaberentur); 2. de iis qui equos vel infantes

c) v. Aelian. V. H. VI, 6. H. l. *purpureum velamen*. *Münt.*

d) Et hoc tempore familiare est iis, qui *ἰσθαλαμὶς* laborant, serico rubro oculos subinde purgare. *Gir.* qui plura de voc. *φοινικίς* purpuream s. puniceam vestem significante monuit.

blando aliquo sono et voce e) demulcent, ita vt etiam tacitus blandiens addatur; 3. de iis, qui infantes aliosue tactu blandiente demulcent et palpant, vt Theophr. char. 20, 2. v. Ferrarius Electt. 2, 15. et Ind. Theophr. h. v. *Fisch.*

733. Exiisse duos dracones ad primum Aesculapii sibi-
lum quod hic dicitur, haud nouum caipiam videbitur, cui
non ex auctoribus solum sed et monumentis antiquis ob-
uium est et contritum, dracones et serpentes olim huic
deo sacros et veluti ministros tribuit: immo ipsum Aescu-
lapium Epidaurium, et inde Romam solemnī comitatu,
haud alia specie quam sub ingentis draconis forma, adue-
ctum; et quod in insigni numo etiamnum conspicuum at-
que a nobis pridem diuulgatum f) intueri licet. Oppor-
tuno vero dum haec commentaret, Berolino ad me a
regiae gazae custode, Schott, Begeri nepote et succes-
sore, practer nonnullas alias, mittitur insignis nummi
icon g), in quo hinc caput Aesculapii barbatum et laurea-
tum, illinc draco lingua exserta et inscriptio ΑΣΚΑΠΙΟΥ
ΕΠΙΔΑΥΡΕΩΣ (*Epidaureus*) visitur. Neque vero sub alia, quam
obuia ingentis draconis imagine depictum, euentitium
apud Abonoteichitas a quodam Alexandro impostore Aescu-
lapium, ibidem vidimus. Mitto, quod *Σύγγαρος*, iuxta
Salmasium h) dicatur idem Aesculapius in ara secunda seu
Doliadae seu alterius auctoris, et quidem proprio caetero-
quin *draconis* seu *serpentis* nomine: a quo autem ea in
re abit ad Melam p. 215. i). Il. Vossius, qui de serpente
quidem, non vero de Aesculapio eandem vocem explicat.
Vt obiter hic tangam, quod alibi iam monui, ad Andr.
Morell. Epist. 4. §. 3. et quod comprobauit postea diuul-
gata a celebri antiquario [Vaillant] graecorum sub imp-
numismatum collectio, nempe exstare praeclaros aliquot

e) Facitium verbum est; significat enim, identidem *ωδ, ωδ, ωδ*, proferre. *Gir.*

f) De Praest. et Vsu Num. T. I. p. 217.

g) Quem hic Spanh. exhibuerat, in adiecta tabula n. 1. visitur.

h) p. 227. f. T. II. Musei philologici a Tho. Grenio editi.

i) Ad II, 7. p. 772. f. ed. tert. Gronou.

numos sub Domitiano, Pio et Marco Antoninis. culos, in quibus manifesto Ζεύς Συγγαγής legitur *k*): non proinde pro Syrgasleo Magno, quod in veteri inscriptione, quam adducit ibi Salmasius et quae exstat ap. Gruter. p. CVII, 3., occurrit, *Surgastro*, ut concludit *δ' πάλιν*, esse omnino legendum. Ut nec ea tangam, quae ibi de *Aesculapio Serpentario* et *Opñiucho* dicto attigi, aut quae alibi de *draconibus* huic deo sacris in vulgato de numis antiquis opere pridem et nuper pluribus egi [p. 212. fl.]. *Spanh.* *Hippocrates* Epist. X. narrat, per somnum sibi visum esse Aesculapium, quem serpentes comitati sint: *εἰπαρτο δὲ αὐτῷ*, inquit, *δριμύτως, χρημῶνα τι ἐπαρτὺν ὑπερβύς* quorum verborum similitudinem cum Comici verbis vel Neoclydes videre possit. Nimirum si illae epistolae sunt genuinae, Aristophanes Hippocratem imitatus est; si autem supposititiae *l*) et recentioris alicuius sophistae, illarum auctor Aristophanem. Verbum autem *ἐξηλάτῃ* est ab *αἰένου*, quod et *ἔσσω* scribitur, unde Fut. I. *ἔξω*, aor. I. *ἔξα*. Ita autem scribendum, non ut Edd. *ἐξηλάτῃ*. *Bergl.* Cod. Doru. in hoc verbo iota subscriptum cum omnibus edd. [praeter recentissimas] negligenter omisit, indeque factum, ut explicaret: *ἐξηλάτῃ*, quali veniret ab *ἐξήω*: nam plane delirant Girardus ab *ἐξήω* repetens. Sine controverbia pertinet ad *ἐξηλάτῃ*, ut recte observarunt H. Steph. in Thef. L. Gr. et Bisetus: ad quam radicem indicandam omnino subnotari debet iota. Tantillum vitium in causa fuit, ut saepe viri docti laborerentur: ad Luciani Peregr. *m*) monuit Tanaq. Faber. pro *ἐπὶ τὰς βουτῆρας ἔξω* scribendum esse *ἔξω*. Haeret etiamnum *n*) in festiuissimi scriptoris Demon. p. 999. [c. 4. pr.] *πρὸς τοὺς ἔξω* et nescio cuius Neron. p. 1040. [c. 3. T. III. p. 638.] *ἐπὶ τὰς ἀνυξῆς ἔξω*: item Diog. Laërt. IV, 16. *εἰς τὰς ἑννεακάτους ἔξω σφραγίσαντες*. Recte Periz; ad Aelian. V. H. 3, 42. Maximo Ty-

k) V. *Ekkel.* doct. num. vet. T. II. p. 438. qui coniecit, per synaloephen dictum esse pro *συγγαγής*.

l) Vti vere sunt.

m) c. 37. T. III. p. 358, ubi cf. p. 359. Reiz.

n) Loca in recentiff. Amst. ed. emendata sunt.

rio diff. X. p. 106. o) restituit: ἤξας δὲ οἱ δυνευχεῖς ἐπὶ θράσος πάντες ἐξῆς· cur non de eadem fidelia duos dealbavit parietes? quippe proxime praecedente pagina non minus est refigendum p): ἐπὶ Ἀμπεριν ἤξας, τὴν τοῦ παιδὸς γαμιντήν· quod quum Clericus non perspiceret Syll. philol. c. 9. p. 269. in grauem errorem incidit malumque interpretationem agit. Iſaeus ἐπὶ τοῦ Νικουρι. κλ. p. 47. v. 20. καὶ ὁ μὲν εὐδὸς κατὰ τὰ πρῶτα ἐπὶ τὰ Νικουράτου ἄλγαντες, οὗτοι εἰσι· difficile videatur, nulloque idoneo sensu praeditum; nisi quis in promptu habeat ἄλγαντες vel ἤξαντες q), sicut in Eqq. Arist. 483. θεῶσι γὰρ ἤξας ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, vbi commode Schol. ἤξας δὲ ἀντὶ τοῦ αἴξας. Iam videamus, quantum operae pretium fecerit Olear. in Philostr. Her. p. 690. ταῦτά τοι καὶ ἐπὶ τοῖς τοῦ ποταμοῦ παιδάς ἤξεν· ecce notam eius: ἤξεν· optime Cod. Barocc. et Collegii noui. Editi: ἤξεν r)· quasi quidquam inter haec discriminis intercederet. Hemst. Nimirum Homerus aliique vett. poëtae dixerunt αἰῶνα, ἀνάντω, ἐξαῖνω etc. sed poëtae Attici antiqui, vt Aesch. Soph. Eurip. aliique scriptores Attici vett. dixerunt etiam αἰῶνα (ἔττω) sed Attici medii et recentiores scripserunt ἄττω, sublata littera ι, non ἔττω. Nam 1. hi Attici etiam in aliis eiusmodi vocabb. omiserunt literam ι, vt αἰ-φός, κλάω, κάω, v. Erym. M. V. Αἰφός· 2. in Glossariis et Codd. antiquis fere omnibus Iota deest, ita vt non probabile sit, tot hominum manus eodem modo errasse. Cf. Hes. et Gloss. V. δῶντων. Sed in iis temporibus horum verborum, quae viderentur discerni non posse a temporibus aliorum verborum similibus, subscripsisse iota videntur, ita vt scripserint ἤξας, ἤξας, v. nos ad Aesch. Axioch. I, 4. Per δράκοντας intelligantur παρὶς οἱ φῆμι (590.) qui 741. dicuntur ὄφεις. Nam δράκων vocatur quilibet serpens a δίπ-πασθαι cernere. Canlae, cur Aesculapio serpentes fuerint sacri (disfensere enim veteres) commemorantur a Meibom.

o) diff. XXVI. ex Davis. rec., c. 9. T. II. p. 29. ed. Reisk. vbi tamen ἤξας defendit Marcland.

p) T. II. p. 25. Reisk.

q) Reiskio tamen Ort. Grr. VII. p. 72. satius visum ἤξας re- linquere.

r) Hoc restituit nuper Boissonade in edit. Heroic. Phil. 1806. p. 88. qui cfr. est p. 456. Not.

ad Iusur. Hipp. c. 5. f. 26. s) *νῖα*, Attice dictum pro *νῆα*; v. Hef. Moeris [p. 265.], est h. l. *penetrabile*, adytum, quod adire nemini licebat, nisi sacerdotibus (741.). Ita hoc voc. de adytis templi Hierosol. legitur Marc. 15, 38. Luc. 23, 45.

734. *ὑπερφύει τὸ μέγεθος*. Cuiusmodi inusitata quaedam magnitudine dracones in numis antiquis expressos in memorato modo opere adduximus p. 216. 219. et quidem in insigni quodam *Tarsensium* in Cilicia numo Gazae Gallorum Regiae t). De draconum caeteroquin singulari et inusitata quae subinde ab auctoribus antiquis et Orientalibus imprimis, eaque supra fidem etiam magnitudine traduntur, consuli potest Bochartus Hieroz. P. II. l. 3. c. 14. *Spanh.* Sunt *Dracones vasti*. Nam *ὑπερφύει* dicitur; quidquid in suo genere naturae modum et fines excedit; insigniter magnum, amplum, vastum (cf. Hef. et v. 750.). Et quia serpentes non tantum magnitudine sed etiam aliis rebus naturae suae fines excedere possunt, necesse erat, ut adderetur *τὸ μέγεθος*. Ceterum Duali *δύο δράκ.* iunctus est Pluralis ut 447. 581. 621. *ὁ φίλος θεός* est vox admirantis, sed simul sperantis bonum et laetum rei exitum. *Fisch.*

735. *ὑποδύμι* est i. q. *ὑπεστέρχασθαι* subire, insinuare (Hef. et Gl. vet.) sed *ὑπόδ.* *ἡσυχῇ* subire placide, placido lapsu, sine ullo strepitu. Nam *ὑποδύμι* est iubeo aliquem aliquid subire, sed *ὑπόδον* me iussi aliquid subire, h. e. subji, f. iubeo. v. Ind. Aesch. Socr. h. v. *Fisch.*

736. *τὰ βλεφάρη περιδραχόν*. Pluti adhuc coecutientis palpebrae a duobus illis ingentibus draconibus deterfae, quo oculatissimus is denuo fieret, hic dicuntur, prout alibi dracones aures lambendo vaticinandi peritiam inspicere credebantur. Quod postremum docere graecos poeta-

s) Etiam a *Girardo* ad h. l. qui tres causas has, a variis indicatas adfert; quod serpens quotannis reiuuenascat et bis ferre, vere scil. et autumnno, pellem exuat; quod serpentes inter omnia animantium genera acerrime intueantur; quod huic animali multa remedia infant. Addit *Münt.* quod vigilantissimi habeantur, quae res medicinae maxima est necessaria.

t) Hunc numum repeti h. l. iussit *Spanhem.* v. Tab. adi. n. 2.

tum interpretes et inter alios ad Eurip. Hecubam 817. in memorato paullo ante opere vidimus p. 215., vbi nempe Heleni et Cassandrae aures in Apollinis templo circumlambere dicuntur eo ingressi serpentes, easque ita exacuiffe, vt foli dein deorum confilia audirent, et praestantissimi vates euaderent. Hoc vero in exacuenda oculorum acie draconum ministerium eo magis opportune huic adduci liquet, ob notum aliunde, quod hic in Scholiis tangitur, draconum τὸ ἐξυδακνῆς, vnde iis etiam inditum fuerit nomen, nempe a δῆκω. Spanh. περιλαίχρειν est circumlambere, vt ἀπολαίχρειν de canibus, lambere, Luc. 16, 21. τὰ βλάφαι scil. Pluti. Fisch.

ὥς γ' ἡμοὶ δόκει. Ita pro vulg. ὥς γι μοι δοκεῖν ediderunt Brunck. et Inu. (nescio an hic suis codd. obsequutus), hanc scripturam etiam monstrante Hemst. Nam in codd. (Brunck.) A, C, fuit ὥς ἡμοὶ δοκεῖ, in B, D, et Doru. ὥς γ' ἡμοὶ δοκεῖ v), quam lectionem claudicare dicit Hemst., et mutato accentu sponte inde nostram nasci lectionem Brunck. monet. Vulgatum ita tuitus est Fisch. vt ostenderet particulam ὥς in tali formula sequi fere Infinitivum, vt in ὥς εἰπέτω, ὥς συνελάοντι εἰπέτω (v. Reiz. ad Lucian. T. I. p. 364.), praesens autem δοκεῖν recte se habere, quum Carion id crediderit etiam tum, quum haec herae referret. Nam os et caput Pluti operta erant velamine, vt ipse rem spectare non potuerit.

737. Hic etiam, vt 645. tangit bibacitatem mulierculae x). Bergl. δίκαια πεντάλια sunt quinque sextarii (cf. ad 436.) et πρὶν σε etc. est, vno temporis puncto, e vestigio. Fisch. In cod. Doru. fuit ἐκπεπνῆν pro ἐκπεινῆν.

x) In Doru. haec redditur huius dicti ratio: εὖ γὰρ εἶναι τε ἐρῆς καταλαμπόμενοι τῇ κεφαλῇ Hemst. Hoc addit, quod, latentibus sub phoenicide anguibus, quid illic agerent, plene scire non potuit. Gir.

x) Expectabat mulier, Carionem dicturum esse, πρὶν εἰπεῖν σε λόγους ἴσα, vel tale quid. Praeter expectationem illud dicit, quo vinolam eam fuisse docet, quae brevissimo temporis spatio tantum vini exaurire possot. Gir. πεντάλιον est poculi genus, eodem praeditum nomine, quo vas quoddam et mensura liquidorum. Mura.

738. ἢ δὲ πῶς ἀνέστης γ). Sic meus, vt vulgo. *Aetres* Regii: ἢ δὲ πῶς γ' ἵσταται, cum gloss. in C. ἀνέστης γ). *Brunck.* Hoc glossiema memorat *Porson.* ad Eurip. Add. not. ad Hec. T. I. p. 107. ed. sec. Lips. vbi circumlocutionem verbi finiti per participium cum verbo εἶναι illustrat.

739. ἐγὼ δὲ etc. Videtur imitatus Euripidem in *Suppl.* 720. vbi nuncius itidem, vt hic: ἐγὼ δ' ἀνελύλαξα πάντῃ χαράμην πάντῃ χαρῆς. *Bergl.* τὴν χαρῆν ἀνακροῦσθαι est, *plaudere*, manus subito et cum sono committere, quod solet esse indicium vt approbationis, ita etiam laetitiae, unde additum est ἔφ' ἡδονῆς, h. e. ὑπὸ χαρᾶς. Sic ἀνακροῦσθαι τὰς χαρῆς est ap. *Achill. Tat.* I. p. 25. *Salm.*, sed κρατῆσαι τὰς χαρῆς *Theophr. Charr.* 19, 4. vbi II, 1. simpliciter est κροῦσθαι. *Fisch.*

740. Error ex similitudine literarum proximarum ortus in cod. Doru. τὸν δεσπότην ἡγεῖρον. *Hemst.* ἡγεῖρειν est e somno excitare, expergefacere; nam *Chremylus* dormiebat (vid. 669. 671.). *Fisch.*

741. In cod. Doru. ad ὅφεις 2) prae additur ἔβησαν: capiendum enim, tamquam scriptum foret, ὁ θεὸς δ' ἐνθ. οἱ τ' ὅφ. ἡφάνισαν ἑαυτοὺς ε. τ. ν. Neque illud laudandum, quod mox supplet παρ' αὐτῶν τῇ κατ', violata regula, quam *Thom. Mag.* praescripsit in παρά· nam οἱ ἐγκυκλιόμενοι παρ' αὐτῶν sunt, qui iuxta *Plutum* in *Aesculapii* templo incubabant. *Hemst.* ἀφανίζειν αὐτὸν εἰς τὸν νῆα de *Aesculapio* est, *recipere se in adyta*, de draconibus, *referri, relabi, in adyta*; ita vt non amplius appareas. Nam ἀφανίζειν propr. est ἀφανῆ ποιεῖν α). παρὰ Πλούτῳ est iuxta *Plutum*, non, iuxta adyta. Nam παρὰ iuxta iungitur *Datiuis* nominum animantium, *Accusatiuis* nominum re-

γ) ἐνθάδε surgebat, federat enim *Plutus* (727.), sed ponitur hic l. pro ἑστῆς, ita vt α. βλ. sit simpliciter, *recepit oculorum lumina*. Poëta verbum ipsam rem declarans eleganter commutauit cum verbo, euentum rei aptum declarante. *Fisch.*

2) Monet *Gir.* ex h. l. patere discrimen, quod inter vocabb. ἐπέκειν et ἐπέε statuatur, vt ille maior sit, nullum esse.

α) Cf. *Wakosiekl. Siku. Crit.* IV. p. 85. et *Eckard.* in *Obss.* ex *Ar. Plut.* p. 65. f. qui verbi varios significatus exemplis illustrauit.

sem inanissimarum. v. Tho. Mag. p. 678. Bern. Ἐγκατακί-
σθαι refertur ad v. ἰγκατακλίσειν 621. Fisch.

742. πῶς δοκεῖ est admirantis. Eurip. Iph. Aul. 1562.
πῶν τῶδε Κίλχαι, πῶς δοκεῖς χαίρων, ἔφη b). Nost. Nub.
88. Acharn. 24. Bergl. Exprimunt illa verba Superla-
tium. Fisch.

743. ἀπαύσθαι propr. est amplexari, deinde ali-
quem ita salutare, ut eum amplexeris (324), tum acci-
pere aliquem vultu et verbis blandis et conubus, gratu-
lari, ut h. l. et 752., denique amore, benevolentia com-
plecti. Fisch.

744. ἰγρηγόρεσαν. Non video, cur ita praeter ratio-
nem huiusmodi verborum legi debeat: sorte ἰγρηγόρεσαν
ἔως, qui anapaestus est. Duck. Est Plusquamperf. Med. a
Perf. ἰγρήγορα, excitavi me ex somno, pro ἰγήγορα, ab
ἰγείρεσθαι, quod refertur ad καθεύδειν, v. Plat. Phaed. 16.
Xen. Cyr. 1, 6, 19. et ἰγρηγόρεσαν est, vigilabant. ἔως διελ-
ήμην est, dum dilucesceret, usque ad diluculum c). Fisch.
In Pac. 304. ἡμέρα γὰρ ἐξήλαμην. Bergl.

745. ἐπίνουν laudabam, celebrabam. Proprie vsur-
patur de iis, qui homines laudant, ut ὁμοῦν dicuntur, qui
Deum laudant. Cf. Phavor. in Ἐπειῶν. Legitur sic ἐπαι-
νοῦν etiam Ran. 15, 11. πᾶν σφόδρα, vehementer, etiam at-
que etiam. Fisch.

746. Brunch. e cod. B. et ob sequentem versum hunc
verborum ordinem praetulit: ὅτι βλέπειν τὸν Πλούτην ἐποίη-
σεν ταχύ. Sed vulgatum ordinem ex utroque suo libro re-
stituit Inu. ὅτι β. ἐποίησε τ. Πλ. τ. In cod. Doru. ταχὺν
est, sed vitium prodere interpretationem ταχέως ostendit
Hemst.

747. Cod. Doru. Τὸν γε — lectio tolerabilis, sed hac
lege, ut hic versus non praecedentibus adiungatur, quod

b) Ad quem versum sic Marklandus: „Deleui interrogationem
post δαυε, praecedente magno magistro Hemsterh. ad Lucian.
Necyom. p. 475.“ καὶ δαυε χαίρων est, summo gaudio affectus.
Gloss. in C. διαπραγμαίν. Alau. Brunch.

c) Comparavit Fisch. etiam 2. Pet. 1, 19. ut cum ἰγρηγόρεσαν ex
Act. 16, 27. ἦσαντες γινόμενες.

feri debet, si τὸν δὲ legeris, sed per se consistat. *ἑποίησαν* vero Kusterus consentiente cod. Doru. Literam extremam non sine dispendio metri priores Edd. insuper habuerunt. *Hemst.*

748. ὅσον. Βαβνι addit cod. Doru. ut saepe solet in hac admirandi formula. *Hemst.* *quam potens es, h. e. quam salutifer es.* Nam anus tribuit Aesculapio δῖναμις, quia restituit aegrotis salutem et Pluto visum reddidit. *δισκίτης* vocatur Aesculapius, quia est dominus valetudinis et salutis hominum. *Fisch.*

749. f. φράσον μοι, cedo, quaeso d). ὅχλος (i. q. πλῆθος, v. Moeris p. 289.) ὑπερβυής (de quo voc. v. 734.) ὅσος est, incredibilis, longe maxima hominum multitudo. Nam Carion (757.) narrat, omnes bonos et probos ciues sequutos esse Plutum, eum salutasse, manu prehendisse 751. (vnde intelligi possunt verba: πρὸς περὶ αὐτόν.) Tenendus etiam est modus, quo vis Superlativi augeatur; nempe ita ut adiungatur ὅσος e). *Fisch.*

751. f. Οἱ δίκαιοι etsi videri possint ii esse, qui alibi καλοὶ καγαθοὶ, vel ἀγαθοὶ, tamen arbitror tantum iustos intelligi. Nam 1. dicuntur ὀλίγοι ἔχειν βίον h. e. pauperes esse: nam βίος id. est quod οὐσία, res, opes, facultates, ut Hom. Od. 1, 160. 377. 3, 300. v. Ind. Palaeph. V. βίος: sed iusti sunt sere inopes; 2. exprobratur diuitibus v. 755. iniustitia, qua opes et facultates collegerint. ἀσπάζεσθαι est h. l. salutare, ita ut etiam gratulere de recuperata oculorum salute. Hom. Il. 10, 542. ἀσπάζεσθαι τινος μελαχίον. δεξιῶσθαι τινα est, manu manum alicuius, dextram, prehendere, ita salutare aliquem, ut eum manu prehendas, quod Diog. Laërt. 3, 98. τὴν δεξιάν ἐμβάλλειν, Hom. Il. 10, 542. δεξιῇ ἀσπάζεσθαι. *Fisch.*

754. f. Verbis οὐσίαν ἔχειν συγχῆν explicatur πλουτεῖν. Nam οὐσία f) συγχῆ sunt opes amplae, facultates multae;

d) φράσαι. Ineptum et sermo dignum responsum. Interrogatus de loco, respondet de facto, ut apud Ter. Dauid interrogatus: quid isthic tibi negotii est? respondet: modo introi. Girard.

e) Simile est Lat. immane quantum. Münt.

f) Vocab. hoc opes, bona, deuotare ostendit ad h. l. Eckard. p. 66.

ὀpponantur βίῃ ἄλλῃ 751. f. οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίαν κενή-
 μαισι sunt; qui possident opes male partas, malis ne-
 que honestis artibus quæsitas. Ponitur enim pro Ad-
 verbio ἀδίκως. v. Anim. ad Weller. Gr. III, II. p. 124.
Fisch. Eam loquendi rationem vsurpat Lysias ὑπὲρ τῶν
 Ἄρεος. χφ. p. 157. v. 37. καθυμένουμεν περὶ ὧν οἱ πρόγονοι ἡμῶν
 πατέλικος κτησάμενοι ἐκ τοῦ δικαίου. Pari significatione po-
 nunt ἀπὸ τοῦ δικαίου, ἀπὸ τοῦ βελτίστου, vt ὁ ἀπὸ τοῦ βελ-
 τίστου χρηματισμὸς Polybii, opes honestissimis artibus quæ-
 sitæ: de quo genere dixit Leopardus Emendd. I, 21.
Hemfl.

756. ὄφρως συνῆγον. τοῦτο διῆγμα καταφέρειαι, vt recte
 notatur in cod. Doru. Talem vultus speciem formant con-
 tracta et adducta supercilia. Coniunxit etiam Aristæne-
 tas I. Ep. 17. μὴ σκυθρωπάει καλὴ γο οὖσα, μηδὲ τὰς ὄφρως
 ἀνάγει· nisi tamen ibi potius legendum sit: τὰς ὄφρως σύν-
 γει g): videtur enim Aristophanem imitatus. Quali lectio-
 nem eam agnouisset, sic prorsus latine reddidit *Mercerus*:
 nam συνῆγει τ. ὁ. est adducere supercilia h), quum ἀνάγειν
 magis sit subducere i), idemque valeat quod ἀγρειν. ἐπι-
 ρεῖν, ἀνκτελεῖν τὰς ὄφρως, ardua subrigere supercilia, de
 quibus ad Lucian. dixi p. 373. Schol. tamen ad Ach. 1068.
 τὰς ὄφρως ἀνισπᾶντος exposuit ἐσχυρωπάκως. *Hemfl.* Anti-
 phanes Comicus ap. Athen. I. VI. [p. 368. T. II. Schw.]
 Οὐ δεῖνόν ἐστι. προσφάτους μὲν ἂν τύχη Παλῶν τε ἰχθῦς, συναγα-
 γόντα τὰς ὄφρως, τοῦτον σκυθρωπάσαντά δ' ἡμῶν προσλαλεῖν·
 ἐὰν δὲ σκυρεὺς δὲ κομιδῇ παίξων καὶ γελῇ. v. not. ad Lysistr.
 v. 7. *Bergl.* σκυθρωπάειν est omnino, vultum, frontem
 habere adductam, nubilam, rugosiore. Haec iudex est
 vel insolentiae vel tristitiae ortae nunc ex nimia cibi absti-
 nentia, nunc ex alio quouis incommodo. Hinc σκυθρωπά-
 ζειν est nunc, oculis toruis, vultu tetrico tacri, esse (καὶ
 ὁρασθαι Hom.), nunc ore esse pallido et macilento, nunc
 vultu esse tristi, vt h. l. (Hom. II. 2, 269. ἀχρεῖον ἰδέειν,

g) Assert hanc *Hemfl.* coniecturam *Abresch.* p. 41. Cf. etiam
Virr. Doctt. Coniecturae in *Aristæne.* (1752.) p. 19. f.

h) frontem contrahere, quod est signum irae, indignationis,
 fastidii, tristitiae, moestitiae. *Fisch.*

i) Quod est indicium vt superbiae ita laetitiae. *Fisch.*

quod Hef. interpretatur *σκυθικάδαι*. Cf. ad Matth. 6, 16. *Fisch.*

757. *οἱ δὲ ἱῦσσι* (751.) *ἡκολ. παύσιν*, pone, a tergo (13.) Plutum. (vid. v. 13.) *κ).* *ἐπεφασμαῖσι*. Coronae erant laetitiae argumenta, vnde quicunque rebus laetis uterentur, coronati incedebant. v. Paschal. de Cor. 2, 10. extr. Sed qui laeti sunt, etiam ridere solent, canere item et auctorem laetitiae suae laudare. Vnde iusti Plutum sequuti dicuntur *γελῶντες, εὐφημοῦντες*. Nam *εὐφημίῳ* propr. est verbum sacrorum, *abstinere verbis infaustis et male ominatis, uti verbis bene ominatis*, linguis lauere, v. Casaub. ad Theophr. char. 19, 3. deinde ut oppositum *βλασφημίῳ* ponitur de iis, qui conuiuia in aliquem iaciunt: ita *εὐφημίῳ* dicuntur, qui aliquem laudant, celebrant, ut h. l. laudare Plutium. *Fisch.*

758. *κτυπέτο*. Eurip. Med. 1151. *ἅπαντα δὲ σὺν πυκνοῖσιν ἰκνύει* (resonabat) *δρομήμασι*. E contrario apud eumd. Orest. 140. *σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἰχθὺς ἀρβύλης τιθεῖται* *μή κτυπέιτε, μὴ ἔγω κτύποι*. Bergl. *κτυπεῖν* est, sonitum, strepitum, ciere eo ut aliquid percutias, *κτυπέσθαι* (Med.) dicuntur ea quae edunt strepitum, quatenus vel se percuti finunt, vel ipsa aliquid quatiant, ut h. l. calcei humum. *Fisch.* Modum rusticae saltationis depingi censet *Gir.* add. Munt. qui verbi *κτυπεῖν* vsum ex Hom. et Luc. illustrat.

759. *Ἐμβάδες*, quod vel ex variis Comici huius locis liquet, apud Atticos haud vnus hominum generis calcei dicuntur, ut quos gestabant Athenis iudices, quos inde *ταῖς καταρῦτους ἑμβάδας* appellat Vesp. 1149. vti v. Schol. Sic de virilibus calceis in genere, Conc. 47., alibi vero in eadem fab. 629. *ἑμβάδες γ'* aut iuxta Fabrum *ἑμβάδες δὲ γ'* etc. vbi ille per *ἑμβάδας* homines senes, qui *ἑμβάδας* uterentur, designari monuit, et firmat hic Comici locus, vbi similiter *ἑμβάδες γερόντων*, solea senum, pro senibus ipsis dicitur, qui apte compositis passibus saltarent. Alioquin *ἑμβάδες* de cothurnis etiam tragicorum histrionum leguntur ap. Lucian.

k) Verbum *σκυθικάδαι* *Gir.* interpretatur, *σκυθικός* *ἔκκε* *ἔχειν*, esse vultu *Scythico*, toruo, immani. Assentitur *Esturd.* p. 66. f. qui voc. *σκυθικός* illustrat.

cum in Gallo p. 181. T. II. tum in Necyomant. p. 336. T. I. Apud Polluc. autem VII, 87. dicuntur forma quidam cothurnis, sed humilioribus, *similes*, τῶν δὲ ἰδίας ποδῶν τοῖς ταπεινοῖς ἴσιν, qui duo auctores mutuam lucem sibi commodant. Spanh. ἱμβάδες (ἱμβάδων 848.) erant calcei viriles vulgares, a Thracibus inuenti, paulo humiliores cothurnis antiquis. v. Balduin. de calc. ant. c. 20. Eos gestatos esse a pauperibus ex h. l. patet. Fisch.

εὐρύμοις. Cod. Doru. εὐρίμοις (quod idem scripturae vitium irrepsit in solam ed. Bas. Gelenii) cum gloss. αὐτάτοις. Est autem versus hicce procul dubio deriuatus ex tragoedia quadam antiqua, cuius notas gerit coloremque tam manifestum, ut harum rerum intelligentem fallere non possit. Ceterum in Schol., si verum est εὐρύμοις, reponi decet αὐτάτοις: sin petitam credas interpretationem ex vetusto exemplari, variae lectionis indicium faciet ἀβρύμοις: neque absurde Carion ioci plenus quod a tragico poeta serio scriptum fuerat εὐρύμοις, mutauerit in contrarium, ut incompósitos senilis turbae gressus illuderet. Hemst. προβήματα εὐρύμα gressus numerosi, sunt aequales, aequae magni, qui sunt aequalibus temporis spatiis; et recte εὐρύμοις legi intelligitur ex eo, quod poeta dixit ἱμβάδες γερόντων. Nam qui gressus faciunt aequales, ii calceis simul vno eodemque tempore humum quatunt. Verbis autem istis nil declaratur, nisi, senes omnes inceslisse aequae laetos l). Fisch.

760. ἢ ἐνὶ λόγῳ. Vt ἢ ἐνὶ κλειύσματι, item ἢ ἐνὶ συνδήματι. Videri possunt notae meae ad Alciph. I, 22. [p. 124. T. I. ed. Wagn.] Bergl. Est vno animo, simul, ex composito m), fere ut Luc. 14, 18. ἀπὸ μιᾶς, vbi v. Camer. et Raphael. ὀρχήσθαι est saltare commode et ex artis legibus, σκιρτᾶν saltare temere, incompósite n), χορεύειν saltare in orbem consertis manibus. Cohortatur

l) Non ironice haec dicta esse monuit etiam Gir.

m) Proprie, vno consensu, nemine contradicente, ut etiam ἢ ἐνὶ εἰματι dicitur. Gir.

n) Proprie de pecudibus dicitur, quum subiliunt et discurrunt. Hinc de hominibus qui ad morem pecudum prae gaudio exiliunt. Eckard. p. 67.

Carion bonos omnes vt sint inprimis laeti. *Fisch.* Nota, coniungi hic ὄρχησθαι, σκιρτᾶν et χορεύειν, quae sunt voces affinis quidem significationis, sed tamen differunt. Nam ὄρχησθαι est vox latae significationis, quamlibet saltationem, quae sit in numerum, et cum arte quadam comprehendens: σκιρτᾶν est saltare absque arte, vt pueri et vituli lasciuientes facere solent: χορεύειν vero, in orbem saltare, veluti circa aram etc. et quidem manibus connextis. Girardus ad h. l., quum differentiam istam ignoraret, statuit χορεύειν hic non intelligendum esse de chorea et saltatione (hoc enim per ὄρχησθαι notari), sed de hominum coetu et aequalium coitione, quae diebus festis fieri soleat, quod secus est. H. Stephanus quoque in Thes. L. Gr. minus recte inter χορεύειν et ὄρχησθαι hoc discriminis statuit, quod χορεύειν sit saltare et tripudiare cum cantu, ὄρχησθαι rhythmice moueri etiam sine cantu. Nam cantus nihil facit ad differentiam τοῦ χορεύειν et ὄρχησθαι ο). Esse autem χορεύειν id quod dixi, vel probari potest ex illo loco Comici Thesm. 963. κοῦφα πρὸς αἶψ' εἰς κύκλον, χειρὶ σύνικτε χεῖρα. ἐνθρόν χορείας "Ταυτα πάντα — Vides hic choreae tribui motum pedum in orbem et connexionem manuum. Et paulo post 977. ἐν κύκλῳ χορείας i. e. choreae pulchre in orbem actae. Callim. h. in Dian. 241. κύκλῳ ἐπιδάμνεις χορὸν ἑνὲν, quod vna voce diceretur χορεύοντες. Eurip. Iph. Aul. 676. εἴσομεν ἀμφὶ θυμὸν χοροῖς; i. e. saltabimusne in orbem circa aram? εἴσαι enim vel εἴσασθαι χορὸν (propt. statuere chorum) e consequenti interdum idem significat quod χορεύειν. Callim. h. in Dian. 170. ἥνικα δ' αἱ Νύμφαι σε χορῶν ἐν κυκλώουσιν quando nymphae circa te choreas agitant. Virg. Aen. X, 224. simili sensu dixit: — lustrantque choreis. Vbi Seruius recte: lustrant: circumdant et circumeunt. Lustrare enim ap. Lat. interdum accipitur pro, ambire, circumire, vt Virg. Georg. IV, 518. aruaque — lustrabat i. e. circumibat. Idem Aen. II, 527. vacua atria lustrati Iuuen. Sat. II, 144. lustrauitque fugam mediam gladia tor arenam. i. e. fugit per mediam arenam. Haec loca attuli, vt lector eo melius intelligeret, lustrare choreis in laudato loco Virg. esse, choreis ambire, vel, circa aliquem

^a o) Vbi apud Longum in Pastor. χορεία λεχόμενα occurrit, h. l. adduxit Schäfer. p. 531. f.

in orbem saltare, vnde etiam simul patet, choreas in orbem fieri solitas esse. *Kust.*

762. ὅμῳ cod. Doru. [pro olim vulg. ἡμῶν] Vtrum sit anteposendum, vix decernas: illud in vulgata [ἡμῶν] placeat, quod Carion implendi ventris cupidissimus, vbi res agitur penuraria, semet exclusum nolit, libenterque senibus adgreget. *Heinsl.* ὅμῳ Cod. meus. In B. inuerso vocum ordine: εἰσιόντων ἡμῶν. *Brunch.* Recepit etiam *Inu.* εἰσιόντων intrantibus, sc. domum. *Fisch.*

763. θύλακος est vter scorteus s. coriaceus, in quo farina, etiam panis, asseruatur, et ἀλφίτα recte de pane accipi potest, vid. 219. Vnde Schol. ad Eccl. 378. *Suid.* et Schol. Doru. h. l. θύλακον interpretati sunt ἀποθήκην. v. Index Theophr. *Fisch.* θύλακον saccum esse scorteum, in quem farina vel panes condantur, docet *Casaub.* ad Theophr. Char. 16. ἰάν μῦτι θύλακον ἀλφίτων διαφύγει. Simili modo *Antisthenes* Diog. L. VI, 9. λαβὼν — θύλακον πένον πρὸς ἀλφιστόπωλον ἦκε καὶ σαζάμενος ἀπήει. Ergo perquam proprie dixit *Arist.* ἀλφίτ' ἐν τῇ θύλακῳ. *Heinsl.* Formulam dictam esse in eos, qui summa egestate premuntur, monuit *Gir.*

764. καὶ τὴν Ἑκ. Perperam C. μὲν τὴν — Haud infrequens librariorum hic error. v. not. ad *Lyf.* 465. *Brunch.* Familiare mulieribus hoc iuramenti vel adfirmationis per hanc deam genus, vt aliquoties in his Comici fabulis, sicut alibi in *Plut.* 1047. *Thesm.* 865. etiam *Conc.* 70. et 1089. sicut alioquin per *Cererem*, *Dianam*, *Venerem*: quorum obvia apud Comicos et Tragicos exempla, aut μὲν vel καὶ τὴν θεῶν in Duali per deas vt *Thesm.* 882. et 904. *Cererem* nempe et *Proserpinam*. *Spanh.* Hera Carionis iurat per *Hecaten*, h. e. Lunam, quia, vt muliercula inops, fuerat adhuc quasi in tutela *Hecates*, quia coenam ei appositam a diuitibus quoque nouilunio rapuit cum aliis suae sortis hominibus, v. ad 594. ff. Sensus: ego quidem te, ita me *Hecate* amet! redimire volo ob hunc laetum nuntium, ferto panum furnaceorum. *Fisch.* καὶ γὰρ (Al. καὶ γ') Quoniam Carion dixerat, pauperes coronatos *Plutem* sequi, facere ipsa quoque vult, vt *Pluto* coronatus adsit et coronam ex panibusnectere, vt intelligatur farinam in saccis adesse. *Gir.* Quod ex *Rau.* adfertur καὶ γὰρ δ', fuit haud dubie καὶ γὰρ δ'.

765. Quod Comicus hic dixit ἀνυμῶσαι εὐαγγελίαν, id infra Eqq. 644. vocat εὐαγγέλιον στεφανῶν, i. e. ob nuntium laetum aliquem coronare. Subintelligitur enim in hoc genere loquendi praepositio διὰ, vt et in illo θύει εὐαγγέλιον, θύει γάμον et similibus p). Constat autem hinc, nuntios laetarum rerum ab iis, quibus bona et prospera nuntiaſſent, honoris gratia olim coronari solitos fuiſſe. Sed ex aliis vett. ſcriptorum locis etiam diſcimus, nuntios bonarum rerum, ad ſuos ituros, ipſos coronam ſibi impo-
nere ſolitos fuiſſe, tamquam laeti nuntii ſignum. Sophocl. Trachin. p. 337. ed. Steph. [v. 179. f.] Εὐφραμίαν νῦν ἴδω', ἐπεὶ κατὰσφ' Στείχοιθ' ὅρῳ τιν' ἀνδρὶ πρὸς χάριν q) λόγῳ. Lucianus in Nerone extr. [c. 11. p. 643. T. III.] Ἄλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἢ περιουῶσα ταῦς; ὡς ἰσχυρὸν τι ἀνυμῶντος βοῶναι, στεφανῶνται γὰρ οἱ κεφαλὰς, ὥσπερ χοροὶ εὐφρομαι. Sequitur deinde laetum illum nuntium fuiſſe, mortem Ne-
ronis. Apud Aesch. in Agam. [504. f.] is, qui Troiam eſſe captam Clytaemneſtrae nuntiat, oleae ramis corona-
tus incedit: Κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόδ' ὅρῳ πατάσκειον Κλάδους ἰλαίαι. Kuſt. εὐαγγέλιον. Nempe quod in ſequ. verſu τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαντα, tam laeta nuntia adferentem. Fre-
quens apud ſcriptt. Atticos, et quidem apud hunc Comi-
cum, huius vocis et εὐαγγελίου, εὐαγγελίζεσθαι, vſus. Sic Eqq. 644. et 653. εὐαγγέλιον θύει ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. Ap. Aesch. Agam. 270. εὐαγγέλοις ἐλαίῳις θνηπέλει. Adde Iſocr. Paneg. p. 142. [imo in Areopagit. T. II. p. 102. Auger.] εὐαγγέλιον τιθύκαμεν, et Aesch. adu. Cteſiph. p. 453. Francof. εὐαγγελίων καὶ θυσίαις ſacrificίῳ nempe ob bonum nuntium. Spanh. εὐαγγέλιον eſt laetus nuntius: quod Plutus receperit viſum et bonos omnes ditaturus ſit, quo etiam τοιαῦτα referendum eſt. H. l. videri poſſit, εὐαγγέλιον coniungi debere cum verbis τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαντα, tam laetae rei nuntium, quod tamen omnino neceſſe non eſt. De ἀνυμῶσαι vid. 539. r). Fiſch.

p) Cf. Leſnier. ad Boſ. de Ellipſ. p. 677. f. Viger. de Idiot. III, 1, 8.

q) Perperam ap. Kuſt. erat χαρὲν.

r) circumſcribere ſignificat. Quae ſignificatio non vacret loco. Hic tamen pro στεφανῶσαι accipit Carion. Gir. Sed ex Thuc. I. IV. χρηρὴ στεφανῶσαι ἀλλοτρίαις αὐτῶν.

Hoc mulieris ioco Carionem vt *λαίμαργον* et voracem tangi obferuat etiam Scholiastes [et Girard. h. l.]; ideo ſcilicet nexam panum ſeriem, quae coronae vice caput eius ambiat, memorari, vt denotetur τὸ ἀδήφαιον αὐτοῦ. Sed ἀνὰ ἄσπετον ἐν ὄρμαδι s) quamvis vſus praepoſitionis ἐν, ſi minus apud Atticos, apud alios certe Graecos ſatis frequens, tamquam improbum damnari vetet, fatendum tamen eſt, ſimplicius orationem procedere, ſi legas σε κρ. ὄρμ. vel potius, quod in vet. membranis exiſtiſſe Schol. indicat σ' ἐκ κριβανωτῶν t) ὄρμαδι. ſic enim emendauimus, quum in cunctis edd. inſcite circumferretur ὄρμαδι. Commode vero ἀνὰ ἄσπετον ὄρμαδι ἐκ κριβανωτῶν quod et Doru. cod. enarratorem inueniſſe credibile, qui interpretatur ἐκ κριβανωτῶν μαζῶν. Hemſt. ἐν κριβανωτῶν ὄρμαδι [vt Br. edidit]. Sic membr. In B. D. ἐν κριβανωτῶν ὄρμαδι. In C. mira lectio: ἐν κλιβάνῳ τῶν ὄρμαδι. Gloſſae: τεφανάται — ἐκ κριβανῶν μαζῶν — διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. Interpretationis huius auctor verba ſic ordinabat: βούλομαι σε τεφανάται ἐν ὄρμαδι ἐκ κριβ. μαζ.: neque inde colligi poteſt, apud Comicum vnumquam lectum fuiſſe σ' ἐκ κρ. ὄ. c). Si quid mutandum eſſet, malleim expuncta praepoſitione ἐνὰ γλῶττι σ' ἐκ κριβανωτῶν ὄρμαδι. Brunch. Etiamli potuiſſet ſcribere poeta ἐνὰ γλῶττι σ' ἐκ κριβ. ὄρμ., nollem tamen ideo praepoſitionem expungi. Quin vulgatam lectionem ſinceram puto. ἐν apud Atticos etiam ſic ex abundanti poſitum occurrit. V. Luciani Interpretem T. I. p. 835. Noſter Auu. 1735. ζυγεκοίμην ἐν τοιῷδ' ὄρμ. vbi praep. abeſſe poſſit ſine ſententiae detrimento. Eiuſd. fab. 906. abundat etiam in iſtis: ἀλῆστον τῶν ἐν ὕμνων ἡδονῶν. Alia exempla ſuppeditabit Index x). Brunch. in Add. Gloſſae: ὄρμαδιος, ſeries, quaſi catena quaedam, faſcia, conge-

s) Editum erat olim: σ' ἐκ κριβανωτῶν ὄρμαδι, quod etiam ap. Brunch.

t) Ita cod. Borg.

u) In κρβ. praetulit Fiſch. quod Schol. animaduertit, in omnibus codd. ita legi, nec ἀνὰ ἄσπετον cum ἐν ſtrui poſſit, certe 589. cum Abl. ſimpl. conſtruitur. Si legatur ἐν κρ. ὄ. ſenſum eſſe, inter multos et ordine diſpoſitos panes coronare, ſin ἐν κρ., corona ex multis panibus redimire, contendit Gir.

x) Praepoſitionem ἐν ita interdum redundare etiam Eckard. p. 69. ſ. monuit.

res. In Lys. 650. *ισχάλας ὀρμαθόν.* In Ran. *ὀρμαθούς τεκν.* Bergl. *Ὀρμαθὲς* pr. est *sertum* e cepis, aliisque huiusmodi rebus nexum et contextum, *eine Schnur*, ut h. l. de panibus furnaceis, sed ponitur etiam de quavis alia serie et multitudine aliarum rerum magna et continente, ut Xen. Cyr. 6, 3, 1. *ὀρμαθοὶ τῶν ἀμαζῶν*, Anacr. Od. 32, 11. *ὀρμαθοὶ Ἑρμῶν*, Plat. Ion. p. 536. T. I. Steph. *ὀρμαθὸς χορευτῶν*, Theophr. char. 6, 4. *ὀρμαθοὶ γραμματιδίων.* cf. Hes. h. v. *κρίθαινται* sunt *panes furnacei* s. *testuacel* (Gl. vett.) qui etiam *κρίβανται* dicuntur. Nam *furnus* Attice vocatur *κρίβανος*, non *κλίβανος*, (v. Phryn. p. 76. Thom. M. p. 554. Athen. 3, 28. p. 110. qui eodem libro c. 26. ff. varia panum genera persequitur,) quo vocab. significatus est propr., Hes. auctore, *ὁ βῆνρος τῶν κριθῶν*, *furnus*, in quo panes *hordeucei* coquerentur, *hordea* torrerentur. *Fisch.* Voc. *ἐπαγγέλια* (de laeto nuncio) et form. *ἐπαγγέλλειν ἐπαγγ.* illustrat Eckard. p. 67. f.

766. Cod. Doru. *μή νῦν* et mox *φίστε νῦν*, quemadmodum in edd., quamquam exponat *ὅτι*. V. Schol. ad 414, et nos ad 789. *Hemstl.* *μύλλειν* est *cunctari*, *βραδύνειν*, ut 606. et Act. 22, 16. Itaque *μή νῦν μὲλλ' ἔτι* i. q. 414. *μή νῦν διάτρεβε*. *Fisch.* noli cunctari, scil. talem coronam mihi nectere. *Münt.*

767. *ἰγγὺς* omissum in ipso versu manus eadem cod. Doru. reposuit superne post *εἰσὶν*, diuersa ea sede, quam edd. huic voculae tribuunt. *Hemstl.* *ἰγγὺς εἰσὶν ἤδη τῶν θύρῶν* *lamiam adcrunt*, prope absunt ab aedibus nostris; quod Matth. 24, 33. Marc. 13, 29. *ἰγγὺς εἴηαι ἐπὶ θύραις* (hebraica constructione, pro *θύραις* vel *θύραις*) dicitur y). *ἄνδρες* sunt Chremylus et Plutus, *ὧς quippe*. *Fisch.*

768. Pro *φίστε νῦν* legendum *φίστε νῦν* h. e. *ὅτι*, *age*: dum, ut 789. Nam hae particulae saepe inter se permittantur, et *νῦν* ingenio imp. *φίστε* accommodatior est, nec metri leges repugnant. Nam *φίστε νῦν* tribrachys est, *εἰσὶν domum*. *Fisch.* Retinuerunt *νῦν* omnes edd.

γ) Quamuis Plutus tum adhuc procul esset, et Carion dicat se ei obuium iturum, dum vxor Chremyli intus necessaria paret, tamen haec formula adhibetur de iis quae postmodum futura sunt et iurant. *Gir.*

καταχύσματα. Praeter Schol. nostrum, v. Harpocr. V. **Καταχύσματα**, et Vales. in notas Maußaci ad illam locum, itemque Petau. ad Themist. p. 527. ed. Hard. *Kust. καταχύσματα*, *missilia*, erant *ficus*, *nuces*, et alia bellaria, quibus spargebatur seruis in familiam recens introductionem facit Demosth. Or. I. in Steph. [T. II. p. 1123. f. Reisk.] ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ἔκρινε τὴν δέσποιναν γῆμαι, καὶ ἡ τὰ καταχύσματα αὐτῷ κατέχευε τόδ' ἡνίκα ἐνοήθη, τούτῃ συνεικὺν (vbi fort. leg. ἡ τὰ — deinde τούτῃ). Solebant et aliis occasionibus sparliones missilium fieri, vt in nuptiarum solemnitatibus. V. ad 789. Est et **κατάχυσμα** culinarium, Auu. 535. *Bergl.* Ad hunc morem bellaria seruis recens emtis tradendi, quem pluribus tangunt Scholia, et inde alii ad h. l., respexit adhuc paullo post, nempe 789. 790. Adde Vesp. 58. sed quod fugit ibi veteres ac recentes interpretes: nempe vbi a Xanthia seruo ad conseruum Sossiam dicitur: ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔσ' οὐδὲ κέρν' ἐκ Φορμίδος δούλων διαβρίπτουσι τοῖς θρωμένοις. Quae nuces nempe erant inter id genus bellaria, quae in cimos seruos et domum primitus ingressos effundebantur. Demosth. cuius locum indicat in hoc voc. Harpocr., Orat. I. adu. Steph. p. 631. [locus etiam a *Bergl.* laud.] Anonymi in Hermogenem, qui haud multorum manibus teritur, ea de re verba pridem ad oram huius loci indicaueram, sed video a Valetio not. ad Harpocr. p. 298. iam adducta. Alio sensu, vt obiter hoc tangam, dicuntur tum Auu. 537. et 1638. tum ap. Athen. haud semel **καταχύσματα**, de iusculo nempe cum *infuso* in eodem *melle*, sed de quo ibid. ad Auu. *Spanh.*

769. Praeter expectationem pro δούλοις posuit ὀφθαλμοῖς. Intelligit autem Pluti oculos, quos *τενότητος* vocat ex contrario; non enim dant pecuniam pro oculis Pluti, verum Pluti oculi restituti pecuniam et opes ipsis dant. *Bergl.* Cod. Doru., qui *τενότη.* interpretatur *τενὸς ἡγεμονίαις δούλοις*, videtur talem in modum accepisse: καμίσου καταχύσματα ὀφθαλμοῖς, ὥστερ τενότητοισι, sicut fieri solet

2) Herus et hera fundebant haec non tantum in capita seruorum nouitiorum, sed etiam amicorum, qui primum intrassent domum, boni ominis causa, quae corripenterent vel a reliquis seruis, vel ab aliis, qui aderaut, et quidem ad focum. *Fisch.* et *Gir.* Add. Théâtre d. Grece XIII. 386.

mancipiis primum emtis et domum ductis: melius Scholiaſtes coniunxit. Deficit ad finem *ἔγω* in cod. Doru., nec fane nimis concinne verſum claudit. Fortaſſis vox alia in vetuſtis exemplaribus extrita vel maculis obdueta ſic vt legi non poſſet, eſſecit, vt eius deperditae vice nouam *ἔγω* librarius fulciendo metro procuderet: quod mendi genus quantam cladem antiquis ſcriptoribus intulerit, non eſt ignotum. Si quis interim elegans putet, finiri hanc verſum per *ἔγω*, indidem incipere ſequentem, is per me licet iudicio ſuo fruatur. *Hemſt.* Debebat Ariſt. dicere: *ἀλλὰ περ νικῆται Πλούτῳ* *efferam bellaria, quae militiam in caput Pluti, tamquam ſerul recens emti.* Sed pro *Πλούτῳ* dixit *ὁφθαλμοῖς*, hosque vocat *νεσθήτους* a), quia Plutus receperat viſum et tunc primum aedes Chremyli intraturus erat, eumque bellariis impertire geſtit, boni ominis cauſa. *Fiſch.* Etſi ſeruare omnes libri *ἔγω* videntur, tamen Hemſt. iudicium probandum eſt; nam ſine vlla vi *ἔγω* in fine verſus hic legitur.

770. *ἐκείνῳ* pertinet ad *ἄνδρας* 767., et *ἀπαρτῆσαι* ſcripſit poeta, non *ὑπαρτῆσαι*, quia hoc verbum fere de iis ponitur, qui alicui caſu obuiam ſunt; etſi librarii deprehenduntur valde inſtantes fuiſſe in hoc genere. *Fiſch.* Poſt hunc verſum in ed. Brunck, legitur; *Χορός. (ἀείνεις πομπάτιον τοῦ Χοροῦ.)* b)

771. Conſtituitur hic Act. III. Sc. III. Plutus et Chremylus ad fores accedunt, et interea dum illi colloquantur, exit rurfus Chremyli vxor cum bellariis. Abrupta videtur Pluti oratio c).

a) Quasi qui nuper emti et comparati ſint. *Gir.*

b) Poſt hæc uterque ab altero diſcedit; Chremyli vxor domum ſe recipit, Carion Pluto occurrit. Interea chorus cantiuncula ſpectatores remoratur, donec de templo Aſculapii Plutus egrediatur, caterua hominum ſtipatus, et coniectis in coelum pecuniis, quae ſequentur, loquatur. *Girard.*

c) *καὶ γὰρ* habet vim confirmandi. Aut credendum eſt, Plutum, antequam templo egrederetur, iam quaedam dixiſſe, Aſculapio gratias egiſſe etc. et pergere, *καὶ* — praeterea — *Gir.* *καὶ* ponitur nonnumquam in principio orationis ſine copulandi vi. Ael. V. II. 2, 1. et 31. *Münt.* Add. *Eckard.* p. 70.

προσκυνῶ. Adorat siue salutat *Solem*, cuius lucem longo post tempore iam videt, vt solemus amicos salutare, deinde *terram* Atticam, quae eum quasi hospitio excipiat. In Eqq. 156. τὴν γῆν προσκυνῶν. Bergl. προσκυνεῖν est *procumbentem venerari, salutare*; quod saepe est signum laetitiae, si quis conspectu amici, quem diu videre gestiit, exhilaratur, vt h. l. Plutus conspectu solis, quo adhuc caruerat. Construitur cum Accus., sed in N. Test. cum Dat. et partic. δῶκεν, ex Hebr. vsu, v. Genes. 49, 8. 23, 12. Fisch. Solem, vt luminis auctorem, adorari monet Gir. Forfan etiam eum venerari Apollinem, propter Oraculum eius, addit Münt. De v. προσκυνεῖν copiose disputat Eckard. p. 71. f.

772. κλεινὴν πίδακ. Eurip. Ion. 30. λαὸν ἀντέχοντι κλεινῶν Ἀθηναίων. Soph. Ai. 868. κλεινὰ τ' Ἀθήναι. Gaudebant etiam Athenienses, si eorum vrbs vocaretur *λειωνοειδής* d). v. Acharn. 639. Bergl. Stephanus Byz. V. Ἀθήναι, locum hunc citans, legit: κλεινὴν πόλιν, quam lectionem Berkel. illic praefert e). Kust. Cod. Doru. σεμνὴν πίδακ, culpa descriptoris, vt ex adiecto Schol. perspicuum sit: Ἀθηναίς ἑδοξεν ἑδοξας. Nam ἑδοξας seruit ap. Grammaticos explicandae voci κλεινός. Sed consideratius attendi meretur varia lectio, quam Steph. suppeditat V. Ἀθήναι, κλεινὴν πόλιν, eum ad finem verba Comici proponens, vt arcem ostendat ab Athenis appellari πόλιν proprio nomine. Berkelius sine dubitatione secundum eam scripturam pronunciare non veretur, hoc insuper vsus argumento, cur tanto magis lectioni vulgatae dissidat, quod sequatur χώρας Κίρκους· χώρων et πίδακ ferme eiusdem esse significationis. Haec sane ratio me parum mouet: quidni enim in eadem orationem coeant, aequae ac χθὺν Παλλάδος et γὰρ Κίρκους Nub. 299. ? Neque vero, si sit opus, multum erit laborandum, vt aliquod vtriusque voc. discrimen adsignemus: nam siue Παλλάδος πίδακ arcem solam accipias, et totam Athenarum urbem χώρων Κίρκους ex iis, quae docuit

d) Cur Palladi sacra vrba dicatur, notum est, et Gir. h. l. monuit. Diuersas traditiones de conditoribus Athenarum et de certamine Mineruae et Neptuni super hac vrbe attigit Münt.

e) Berkelio assentitur Ducker. h. l. qui viciis cum Steph. monet dici δεξιότατον, arcem.

Kust. ad Thesm. 119. quo spectat adscripta cod. Doru. interpretatio τὰς Ἀθήνας, siue prius ipsas Athenas significare velis, quomodo Hierapolis Phrygiae προφασίσκων αὐτὰς ἀπάντων in Inscript. apud Th. Smith. Not. VII. Eccl. p. 37., alterum regionem Atticam, neutrum nec a Comici verbis, neque a consuetudine loquendi abhorrebit. Attamen haec a me non eo dicuntur, quo Stephani lectionem prorsus reiiciam; quin potius utramque probam existimo, atque in duplici fabulae editione ab auctore profectam; vtra vero posterioris emendationis pondus habeat, expeditum non est definire. Id omnino constat, si Παλλὰς κλεινὴν πόλιν admittas, arcem Athenarum intelligendam esse, ut Eqq. 1091. Lys. 317. 759. 911. quibus locis Schol. ἀκρόπολιν exponit. Lysias κατὰ Ἀγορ. 'Ερδ. p. 137. v. 21. ἐπεμψαν οἱ πολλοὶ ἐκ Πειραιῶς τὴν πομπὴν εἰς πόλιν. sequitur enim paulo post non tantum τὸ αὐτὸ distinctum, sed etiam συμπίπτειν τὴν πομπὴν τῇ Ἀθηνῇ, idque nomen, praesertim in actis publicis, certe vetustissimis, arci fere proprium, ut patet ex Thucyd. V. p. 330, 82. εἰλκεν εἶσαι ἐν Ἀθήναις, ἐν πόλει p. 332, 73. ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει κατ' Ἀθηνῆν. p. 348, 13. f). Quod etsi Meursius pluribus exemplis ipse docuisset Cecrop. c. 3., effugere tamen non potuit, quin sui oblitus grauer in hac eius. voc. potestate laboretur Thes. c. 17. Etenim quum Plutarchus Thes. p. 11. scripseret, τὸ αὐτὸ τὴν τε πόλιν Ἀθήνας προηγέρευσεν, quod vertendum erat: *urbi et arci vnum Athenarum nomen imposuit g*), ille deterius etiam, quam Xylander, id cum in sensum accepit, qui a magni scriptoris mente longissime abest: *et urbem Athenas astu appellauit*. Nec Petauium laudo, qui Themistii τὴν Ἀθηνῶν τὴν ἐν τῇ πόλει p. 310. A. latine reddidit: *Minervae simulacrum quod in urbe est*: utique in arce, vnde cognomen est ductum Πολιάδες et Πολιάχον, quam auctore Livio dicas *praesidem arcis*, vel, *quae arcem tenet*: neque diuersa ratio est Iouis Ηελίους ibidem aliisque in locis culti; nam non Athenis solum, sed multis in urbibus Graeciae πόλεις eadem quae ἀκρόπολεις. Thebani certe sacram trecentorum iuuenum

f) vidd. Ducker. et Bauer. ad Thuc. V, 18. extr.

g) Heusingerhusi immemor copiose de his verbis disputauit Leopold. (ad Plut. Thes. 23, 3. p. 57. l.) ita ut non videretur existimasse urbem significare.

lectissimorum cohortem, quia in arce Cadmeae stationem haberet, τὸν ἐκ τῆς πόλεως λόχον vocabant, teste Plutarchi. In Pelop. p. 287. B. qui simul addit: τοὶ γὰρ ἀκροπόλει ἐπισκῶς οἱ τότε πόλιν ἀνέμαζον. Sic Ἰνάχου πόλις in Eurip. Archelao ap. Strab. V. p. 339. A. Argorum arx, ut ipse Geographus explicuit VIII. p. 570. B. Porro Stephanum ex vetustissimis ad h. l. scholiis, quae notauerat, hausisse credibile videtur. Commodi sunt et cum his comparandi Aristoph. versus bini, quos ex Agricolis eius sumptos servavit Hephaest. p. 42. Ὡ πόλι Φίλη Κέκροπος, αὐτοφύει Ἀγροί, Χαῖρ' ἀγαθὸν δάπεδον, οὐδ' ἀγαθὴν χθονὸς ἡ). Vulgo fuisse notos ostendit adducto initio Marc. Antonin. IV, 23. quod Io. Meursium et Gatakerum praeteriit, non Menagium ad Diogen. L. II, 58. Hemst. Παλλὰς. Minerva, vocatur σμηνή, non, veneranda, augusta, etsi scio omnes deos et deas sic appellari σμηνάς, et ἐπ' εὐφημισμόν etiam Furias, v. Harpocr. et Hes. V. Σμηναι θεαί· sed casta, sancta, ut idem sit quod πύρρηνος (Gloss. vet. σμηνή Pudica, casta). Nam Minerva πάρρηνος dicta est et templum eius in arce Atheni. Παρρηνών· v. Meurs. Cecrop. 14. Et quia Minerva arcis praefes credebatur (unde arx dicta Ἰλαινών· πειον, dea ἡ Πολιάς et Πολιοῦχος, v. Meurs. Cecr. c. 3.), arbitror per πίδον etc. intelligi debere arcem Athenarum; erat enim solum quasi nobile et celebre et pulcrum Minervae. cf. Hes. et Gloss. vet. in Πίδον. Ipse Arist. videtur esse huius interpretationis auctor. Scilicet in priore Pluto scripserat κλ. πίδον· sed quia viderat, id obscurius dictum esse, in Pluto posteriore πίδον mutavit in πόλιν. Fisch.

773. Cecrops primus et praecipuus est illorum, qui ἀπύωνμοι vocabantur i), a quibus decem Tribus denominabantur, imo et tota regio l. populus Atticus ab illis, qui nobiliores erant ex istis, cognomen accipiebat: ita Φυλῆ Κεκροπίς Au. 1408. Κεκροπίτης ipse populus Athen. Eqq. 1051. Quod autem hic dicit Παλλ. κλ. π. χ. τ. K. id Nub. 299. dixit χθὼν Παλλὰδες εὐάνδρον, γὰρ Κέκροπος πολυήρατον. Bergl. χώρα πᾶσα Κεκρ. sunt Athenae; nam quia arx

h) Fragm. Γουγγύδ. 8. ex ed. Brunek.

i) Incertum est utrum de archontibus, an de regibus, Cecrope I. aut II., intellexerit Bergl. A primo quidem conditore, Cecrope, nomen urbi et regioni fuisse constat. v. Gir. et Münt.

erat in media vrbe, recte additum est πᾶσαν. Urbem χῶρον, etiam χθῶνα, appellari, docuit Kust. ad Thesm. 115. Sic Tyrus Φοίνισσα γῆ Eurip. Phoen. 287. 606. Thebæ γῆ ἐπὶ τῶν πύλων ib. 252. χθῶν ib. 6. Troia Eur. Hecub. 16. Coluth. 271. ἢ μ' ἐλίζετο quæ me hospitio excepit. Erat enim Plutus Athenis in domo Chremyli h). Fisch.

774. συμφορὰς. συμφορὰς cod. Doru. alias satis adcuratus in hac litera seruanda, quam inprimis Attici poætæ negligere non solent, veluti mox ξυνών. v. Ios. Waff. Add. ad Thucyd. in præf. Duckeri. Hemst. [συμφορὰς Latinen edidit Inu.] Pudet me meorum casuum; quod versatus sum cum malis eosque ditavi, bonos fugi eosque in paupertate iacere siui. Fisch. αἰσχύνομαι. In Eqq. 1349. αἰσχύνομαι τοι ταῖς πρότερον συμφοραῖς. Bergl. Paull. Ep. ad Rom. I, 16. vbi παῖσχύνομαι cum Accus. struitur, contulit Eckard. p. 74.

775. Post συμφορὰς ponenda est saltem coli nota. Nam Plutus indignabundus οἷσις ἄρ', inquit, — ἐλάνθ. i. e. quibusnam, quibus tandem, quibus quæso (haec enim est vis part. ἄρα, v. Deuar. p. 69.) cum hominibus, h. e. cum malis, versabar me clam I). Nam ἐλάνθανος (scil. ἐμάντων) reddi debet Adu. clam, aut Adi. imprudens. v. Anim. ad Well. Gramm. III, II. p. 67. m). Fisch.

776. οἱ ἄξιοι τῆς ἐμῆς ἐμιλίας sunt bani, probi. Nam ἐμιλία est familiaritas, consuetudo, vsus familiaris, vt ἐμιλεῖν familiariter vti; quæ verba vsurpantur maxime de consuetudine coniugum, magistrorum, discipulorum, qui inde ἐμιλεται dicuntur Xen. Mem. I, 2, 12. vt didactrum ib. sect. 6. vocatur τῆς ἐμιλίας μισθός. Fisch.

777. In cod. Doru. vestigium est scripturæ prioris, ὡς γλῆμων ἐγώ, sed ab eadem manu deinde mutatae. Equidem talem lectionem neutiquam asperner: τοὺς ἄξιους — εἰδὺς οὐδέ· ὡς γλ. ἐγώ, ὡς — quæ opportune grauioris quid-

h) Quod Eckard. p. 73. f. de passivo significato v. ἐλίζεσθαι obseruat, ab h. l. alienum est.

i) In exclamatione posita hæc verba quoque accepit Girard.

m) Nonnulla etiam Munt. coniecit.

dam affectus habet, quam vulgata. Ceterum horum versuum interpunctio quomodo sit collocanda, dubitari potest: maiorem omnem signant post *ἔγω*. sola B. Gelenii minimam. Illis accedit cod. Doru. et adscriptum scholion: hanc sequutus est Frischlinus, neque ego non probandam putavi, nisi tamen, me non iuuito, praeserendum existimes, quod initio dixi: in qua quidem lectione ὁ *τλήμων* *ἔγω* posueris, an *ῶ*, perparum refert. Hemst. Mihi quoque praeserendum videtur: *ῶ* *τλ. ἔγω*. Nani si poeta scripsisset ὁ *τλ.*, omisisset, credo, pronomen *ἔγω*: quum Adi. ὁ *τλ.* partes pronominiis sic agat. Fisch. Esse tamen in omnibus libris ὁ *τλ.*, observat Inu., qui cum Brunck. post *ἔγω* plene interpunxit, quum aliae edd. comma habeant. Brunckium contra reponi voluisse *ῶ* docet haec eius adnotatio: „Non sane hic versus eorum in numero veniet, quorum exemplo quis forte probare conabitur, vocalem brevem produci posse ante tenuem et liquidam. Nam manifestum est, scriptum oportuisse, *εἰδὲς οὐδὲν, ὦ τλήμων ἔγω*. Qua oratione augetur etiam affectus.“ Idem in Add. monet ὁ *τλ.* etiam scriptum fuisse in codice quinto a prima manu, sed ab emendatore ὁ in *ω* mutatum. „Nullibi, inquit, ap. Comicum ante *τλήμων* brevis vocalis producitur. Recte Pac. 23. *πύθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἔξει στίχον*;

778. Verba *ὡς οὐδ' ἐκ. ἄρ'* aut coniungi possunt cum verbis *εἰδὲς οὐδὲν*, ita ut *ὡς ἄρα* sit, quod scilicet, aut ab iis seiungi, ita ut *τῷ. εἰδ. οὐδ.* idem sit, quod *φρίγῳν ἰλάνθανον*, et *ὡς ἄρα* reddatur, quam! Fisch. *ἐκείνο* locupletare nefarios, *ταῦτα* probos negligere. Münt.

779. *αὐτὰ* n) hic oriosum est. Lego proinde: *ἀλλ' αὖ τὰ πάντα* — Notum *αὖ πάλιν* et *πάλιν αὖ*. Bentl. Cod. Doru. *Ἀλλὰ ταῦτα πάντα*, quod multo aptius ingenio linguae graecae, quam metro convenit. Ergo continere me non potui, quin, ut leuissimam, sic certissimam, Bentleii emendationem reponerem. Hemst. *τὰ πάντα ἀπερρέσαι* est, *secus, contra, facere*; omnia alia facere; sequi bonos, fugere malos; metaphora ducta est ab iis, qui aliquid in contrariam partem vertunt. Fisch.

n) Legebatur olim *ἄλλ' αὐτὰ* — Bentl. emendationem recepit praeter Hemst. Brunckius, qui in Add. monet in codd. [hanc dubie etiam suis] male scriptum esse *αὐτὰ*, et in textis reliquit Inu. quamquam ex Rau. videtur *αὐτὰ* restituere voluisse.

780. f. τὸ λοιπὸν est iam, posthac. v. ad Anacr. Od. I, 10. ἐκὺτὸν ἐνδιδόναι τοῖς πονηροῖς est, cum malis hominibus versari eosque ditare. Fisch.

781. τοῖς πονηροῖς ἐνδιδόν. Nempe prout ab Eurip. in Aeolo ap. Stob. Floril. tit. 93. de hoc Pluto dicitur: Μὴ Πλούτων εἶησ' ἐνχρὶ θαυμαῶν θεῶν, ὅν' ἤ πάκιος ἐχθρὸς ἐκτῆσται. Iuxta Grotium: *Laudare Plutum parce; non veneror Deum, Qui pessimorum saepe fit possessio.* Adducuntur iidem versus, ut obiter hoc dicam, a Plut. de aud. poet. p. 68. ac praeterea ap. Sext. Empir. adu. Matth. p. 55. sed indico eorum auctore. Spanh. [v. Musgr. Fragm. Eur. Aeol. 14.]

782. βᾶλλ' ἐς πόρακας ἀβὶ in malam rem, apage te a me o). Nam πόρακας per metonymiam adiuncti pro subiecto dicitur pro βᾶραθρον f. ἔργον, qui erat Athenis locus alte effossus, in quem mortis damnati praecipitabantur. v. Meurs. Lect. Att. I, 25. Sed talia loca sunt domicilia coruorum. Est vox detestantis et amolientis, ut 394. 604. Scilicet Chremylum cum Pluto domum pergentem putandi sunt plures amicorum eius, qui pauperem ne adipexis- sent quidem, adiisse, et prae nimio studio benivolentiae, quod hominem audiuissent diuitem factum esse, in corpus eius ita intruissē, ut tibias fricuerint. Hac importuna eorum sedulitate grauitur offensus Chremylus, qui iam cum diuitiis suscipere coepisset superbiam et fastidium, eorum quemque reiecit, βᾶλλ' inquiens i. n. p) Ὡς χαλεπὴν εἶσιν εἰ φίλοι quāvis molesta res, quam molesti, sunt amici. Nam Adiect. neutra quum locum attributi habent, etiam nominibus pluralibus utriusque generis adiunguntur, ut Phoen. 358. δεινὸν γυναιξὶν ἀδίκων γοναί, atque adeo neutrius generis, ut Plat. Parmen. 23. ταῦτα ἀδύνατον. Sic Virg. Ecl. 3, 80. f. Triste lupus stabulis etc. Intelligi

o) βᾶλλαι (c. λερνὴ aut στενὴν (Plaut.) pro βᾶλλαι. Gir. qui etiam quod de Stratonico Atheniensi citharoedo, ad psalterii obstre- pentem dicente: ψάλλ' (pro βᾶλλ') ἐς πόρακας narratur, asserit.

p) Sic et in Nubb. 133. Vesp. 841. Factus autem est nimis delicatus Chremylus postquam νύκλασται, qui quum esset antea, ut ceteri agricolae, τοῦ αὐτοῦ ἔργου, nunc vice versa nec ni- mias amicorum gratulationes patienter ferre potest. Vergl. Supra 406. ἐς πόρακας. Vesp. 61. ἐς πόρακας εἰσέρχεται. Spanh.

volunt *χρῆμα* q). Certe Ouid. ex P. 2, 7, 57. *miser omnis res timida est*. Herod. 3, 53. *τυραννὶς χρῆμα σφαλέρων*. Fisch.

783. οἱ φαυτόμενοι. Qui simul atque aliquis opibus fuerit auctus, quum ante se subducerent ipsumque nomen amicorum refugerent, nunc statim aduolant, vilibusque officiis operam ac studium palam venditare non erubescunt. Nihil est in hac sententia, quod desideres: attamen Lucian. in Tim. §. 15. *πανταχόθεν συνθίσουσι κικαυμένοι καὶ πινυσιῶντες οὐκ εἶδον ὁφθαλμοῖς τοῦ χρυσοῦ*. ὁφθαλμοῖς tam prope distat ab οἱ φαυτόμενοι, vt, qui Plutum eo in scripto saepius expressit, hic idem secisse videatur: quare suspicio incidit, fortassis ap. Arist. ὁφθαλμοῖς olim fuisse lectum sensu non magis facili quam venusto: *quam graues et molesti sunt amicti olfactentes* s. odorantes e vestigio, *si quis meliorem adeptus sit fortunam*. Coniecturam eamque, quod vltro fateor, leuem exemplis pluribus illustraui ad Lucian. p. 159. r) Schol. cod. Doru. intellexit hunc versum eodem modo, quo plerique interpretes: prae studio declarandae voluntatis tam improvide irruunt, in corpus, vt tibias, qui dolor est acutissimus, pungant ac laedant. Longe aliter Casaub. ad Theophr. Char. 19. *Hemst.* οἱ φαυτόμενοι sunt, qui apparent, qui se tales gerunt, simulac aliquem diuitem factum esse audierint. Nam *ὁ πρῶτος* est i. q. 806. *πλουτῶν*. Fisch.

784. Locum hunc interpretibus ante non intellectum pulchre exposuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 316. [p. 198. ed. Fisch.] cuius verba hic describere non grauabor: „Videtur haec *διεχέρεια* (nempe, *ἕλκη ἔχουσιν ἐν τοῖς ἀντικνημίοις*, vt Theophr. ibi ait) frequens per illa tempora Athenis fuisse, vt merito Theophr. hanc notam non praeter-

q) v. Bos. Ellips. p. 555. Schäf. *πᾶγμα* quod aliis locis additur, intelligit Eclard. p. 74.

r) Vnice probauit Hotibius p. 21. et Terent. Adelp. 3, 3, 42: (prius *olfactens*), Ran. 659. Lys. 617. 688. Acharn. 190. &c. conferri iubet. Improbatur Fisch. quod articulus ante partic. omitti non potuerit et res ipsa aduerietur. Nam Chremylum non queri de his, qui e vestigio odorentur, sed qui vbi audierint, diuitem esse factum, statim aduolent, et se pro amicis subito tum gerant.

miserit. Nam etiam ap. Aristoph. in Eqq., quo loco certant adulationis certamen Cleon et Agoracritus, sator ille impurus pyxidem vnguenti pollicetur istiusmodi hominibus, quibus tibiaram vlcera sibi inungant: *ἐγὼ δὲ* (inquit) *κυλίχρινόν τε σοι καὶ φάρμακον δίδωμι, τὰ ὃν τοῖς ἀντικνημίοισιν ἐλκύνει καὶ περιελείφειν* [906. l.]. Alludit idem poeta etiam in Pluto, vbi Chremylus inter molesta sedulitatis officia sibi blandientium hoc ponit: *νύττους γὰρ καὶ φλῶσι τὰν-τικνήμιον*. Non intelligunt h. l. interpretes, qui φλῶν hic putant esse *frangere*, aut *infringere*; nam contra *molliter tractare* significat et cum gratificandi studio. Hefych. *μαλάττειν* et *τρίβειν* exponit. Ideo addit, eos, qui ista sibi facerent, hoc ipso velle declarare suam beneuolentiam." Haec Casaubonus. *Kust.* Ab eodem Aristoph. aliter in perditio dramate *Αἰσλοσύνης* inscripto ap. Hephaest. p. 30. mulieres inducuntur dicentes: *πᾶσι κακοῖσιν ἡμῶς φλῶσ' ἐκάστου ἄνδρι*, omnibus malis nos vndique infestant mariti. In Pac. vero 1310. *φλῶν τὰντα πάντα καὶ σποδείν* *infringere haec omnia oportet et contere*; ac similiter Nub. 1373. *κῆπειτ' ἵφλα με* (me cruciat) *κῆσπιδει*. Ap. Aesch. iam ante Choëph. 26. *ἵφλαον ὅπ' ἄλγισι πρόσθεν τοῖ μοι* crepuerunt prae dolore pectorales ornatus. Spanh. Adulatores, vt suis regibus gratum facerent, solebant illis genua etiam fricare. Hinc ap. Plaut. Aſin. III, 3, 80. cum seruus blanditiis et adulationibus vellet a se impetrari argentum, quod hero promiserat, inter alia dicit: *Atqui pol hodie non feres, ni genua fricentur*. Cui herus: *Quidvis egestas imperat; fricentur; qui mox delusus dicit: Furcifer etiam me delusisti? cui seruus: Nunquam hercle fucerem, genua ni tam nequiter fricares*. Hoc officium erat quandoque necessarium, si vel *flemina inuasissent in genua lassitudine*, vt loquitur Plautus Epid. V, 2, 5. vel ardore ignis *φῶδες* atque papulae essent exortae, senibus maxime, qui tempore hiberno numquam satis accedere ad ignem et ibi morari sessitando possunt, si tibiae ipsis vel semitostae sint. In Eqq. etiam Arist., adulator populi personae dat medicamentum ad inungenda τὰ ὃν τοῖς ἀντικνημίοισιν ἐλκύνει. Chremylum etiam nostrum fricationis officio demereri studuerunt amici quidam, sed is eorum nimio studio offensus dicit: *νύττους καὶ φλῶσι τὰν-τικν. pungunt et frangunt tibias*. At illi tantum *fricuerant, περιέτρεσαν*, sed ira est ingenium fastidiosorum homi-

num: obtundi se statim putant s). Locum hunc egregie imitatus est Plautus Capt. III, 2, [2. fl.]. *Vbi quisque vident, eunt obuiam gratulanturque eam rem: ita me miserum resistendo retinendoque lassum reddiderunt: vix ex gratulando miser iam eminebam.* Putares hominem ex inediis fluctibus maris cupide emeruisse et ereptum esse. *Bergl.* Tripliciter locus ab interpretibus explicatur. Plerique ita intelligunt, ut *Hemst.* (ad vers. 784.) Nam ἀντιπαρῆμαι sunt tibiae t), ut γαστροπήρμαι surae (vid. ad v. 274.). ὠύττειν est *pungere*, *fodicare*, ut *Ioh.* 19, 34. Reddi potest h. l. *offendere*. Nam quum tibiae offendantur, existit dolor acutissimus, ut quum quis pungitur apiculæ aculeo. φλῆν h. e. θλῆν (718.) est *tundere*, *confundere*. Secunda est *Casauboni*, qui φλῆν ait esse, *molliter tractare*. At primo repugnat hoc, quod in *Chremyli* tibiis nusquam dicuntur fuisse vlcera, deinde natura verbi φλῆν. Nam *Hef.* per *μαλάσσειν πληγαῖς* (h. e. vehementissime cadere) explicat; et ubi apud eum per *μαλάττειν* simpliciter explicatur, subintelligendum est *πληγαῖς*. Et quid tum fiet de verbo ὠύττειν, quod sic commodè explicari non potest? Assentior igitur *Berglero*, existimanti, adulatorem *Chremylo*, ut gratum facerent, fricare genua, crura, tibias, hunc autem, rebus prosperis prorsus immutatum, queri, sibi tibias ab iis non fricari, sed pungi et tundi. *Ἰνδίκυνος θαι εὐνοίας* τινὰ dicitur is, qui ostendit et declarat amorem suum et benevolentiam aliquo modo erga aliquem. *Fisch.*

785. *Ἰνδίκύνε μοι ἦκας*. Elegans est constructio et passim obuia Singularis ἦκας cum verbo vel participio plurali. Exempla vel lexica suppeditant. Nescio cur in *Demosth.* Or. I. c. *Philipp.* p. 57, 7. *Reisk.* ἦκας pro ἦκασι viri docti maluerint. *Brunck.* v). Cod. *Doru.* ante εὐνοίας (quod explicat ἦγους ἀγάπην) addit εἰς, perperam: metro consuli facile poterat, scribendo εἰς sed formula loquendi praepositionem repudiat. v. *Bergl.* ad *Alciph.* III, 50.

a) Queritur *Chremylus*, magna se premi hominum turba, qui adeo ipsum urgeant, ut crura sibi contundant. *Alunt.* qui etiam morem genua tangendi et vel osculandi illustret.

t) Perperam *Gir.* κάρην *suram*, ἀντιπαρῆμιν *crus* interpretatur.

v) *Porsonus* tamen ad *Eurip.* *Phoen.* 1263. ex codd. nonn. nescio quibus et *Suid.* V. φλῆν praeulit Ἰνδίκύνε μοι.

Quamobrem seruari omnino nequit, nisi verbum aliud, cui commode iungatur, huc aduocaueris: velut Ἐπειγόμενοι ἵκκτος εἰς εὐνοίαν τινα* verum haec opera metuo ne sit superuacua. *Hemst.*

786. f. τίς οὐ x). Eurip. Rhéf. 401. τίς γάρ σε κέρυξ ἢ γερούσια Φρυγῶν ἐλθοῦς ἀμύνειν οὐκ ἐπίσκηψεν πόλει; *Bergl.* προσεκεῖν est, salutasse; nam qui salutat alterum, eius nomen appellat. Sic ἀντιπροσεκεῖν resalutare, Theophr. char. 15. vt ἀντιπροσεγορεύσαι *Diog. Laërt.* 4, 11. ἀντασπάξισθαι *Xen. Cyr.* 1, 3, 3. ὄχλος περιβυτικός est turba senum (nam pares cum paribus facillime congregantur, *Cic. Cat. mai.* 3.) et περιεφανῶν est i. q. κυκλοῦν, περικυκλοῦν cingere, circumdare, vt Latinis corona est multitudo hominum qui circumstant locum aliquem vel personam. De situ fori Atheni. v. *Meurs. Ath. Att.* 1, 3. *Fisch.* Male cod. Doru. περιε. explicat ἐτίμησεν. τιφυνῶσαι saepe est τιμῆσαι, quemadmodum et *Harpocr.* exposuit in Στεφανῶν τοὺς νενηκτότας. *Polyb. ap. Suid.* in Στακτῇ [XIII, 9, 5. ed. *Schweigh.*] ἐτιφυνῶσαι τὸν Ἀγρίον — πεντακοσίους ἀργυρίου ταλάντοις. *Liban. T. II.* p. 536. A. εὐφημίαις ἐτιφυνῶντο* ac τιφυνῶσαι munus honoris causa donatum: περιεφανῶσαι, vt opinor, numquam. Sensus apertus: quae me turbae senilis corona spectabilis et frequens non cinxit in foro? *Hemst.*

788. ὃ φίλτατ' ἀνδρῶν. Sic codd. omnes. Glossa in C Πλούτῃ. In meo ad καὶ σὺ καὶ σὺ gl. Χρεμύλῃ, Πλούτῃ γ). Vnde satis liquet, priora verba ὃ φ. α. ad Plutum directa esse x): quod confirmat etiam *Suidas*, qui non ἀνδρῶν, sed ἀντρ legebat. Ad hunc enim versum respicit in hac nota: Ἄντρ* παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῃ* φίλτατ' ἀντρ. Χρησῖς τοῦ ἀντρ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς γυναικὸς εὐρίθῃ κλητική, ὡς περ

x) Habet hoc admirationem potius, quam interrogationem: quis non? quasi, nemo non; ergo omnes. Sic καὶς οὐκ; quanta non turba? igitur maxima. *Gir.*

γ) In Doru. verbis ὃ φ. α. superscriptum: πλούτῃ καὶ εὐ χρεμύλῃ, sed ad καὶ εὐ α. εὐ pertinere putat *Hemst.*

z) Neque enim φίλτατ' cum *Fisch.* aliisque pro φιλέτα (φιλέτα*) accipi recte potest. Recte *Gir.* pro φιλέτα dictum putauit, et ad Plutum potius quam ad Chremylum dici inde collegit, quod mulier etiam antea magis de Pluto, quam de marito fuerit sollicita. Eum sequitur *Francog.* interpres.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

Dd

ἐκεῖ ἔστι πρὸς τῇ ποιητῇ (Il. υ', 725.) ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ἄλλος. Ex Suidae obleruatione manifestum est eum in φ. ἄνερ Plutum intellexisse. Quod vero statuit, vocatio ἄνερ mulieres solitas non fuisse maritos suos compellare, huius rei penes eum fides esto. Sane ap. Comicum occurrit ἄνερ Lys. 518. Conc. 531. aliisque forte in locis, quos excutere non vacat. Brunck. in Add. Genitiuus ἀνδρῶν responder particulis λίαν, μάλιστα et similibus, quae Superlatiuis adduntur (vid. 78. l. 684.) χαίρετε est saluete (322. l.). Fisch. Brunckius Dualem χαίρετας e cod. B. recepit. Restituit Pluralem ex utroque suo libro Inu.

780. Φίρε νῦν A. Fl. Ph. Iunt. et B. Crat. In reliquis exstat: Φέρε νῦν. Digna sunt, quae ponam H. Stephani verba Thes. L. Gr. T. II. p. 1680. F. „Vt ap. Tragicos nonnulli loci reperiuntur, in quibus νῦν aduerbium temporis sedem παραπληρωματικῆς vocalae νῦν occupet, sic et ap. Aristoph. non paucos locos huius erroris suspectos habeo: vt in Pluto Φέρε νῦν — λαβοῦσα. Sic in Pluto pro εἶτα νῦν vereor ne εἶτα νῦν reponendum sit (316.); ibidem (208.) pro Μῆ νῦν μελίτω ne reponi debeat Μῆ νῦν μ. Quibusdam autem in locis errorem lex metri patefacit: quum νῦν producatur, νῦν corripitur.“ Hemst. Scholiastes supra ad 768. adducit similem locum Theopompi: Φέρε σὺ τὰ καταχύματα ταχέως κατὰχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης, age tu, missilia cito sparge in sponsum et sponsam a). V. not. ad locum illum. Bergl. Nū. immo, νῦν h. e. δι (768.). νόμος γὰρ ἔστι sic enim moris est. Nam νόμος est ius, vt 795. ἐννέθεια Hef. Ex h. l. cognoscitur, 1. patrem matremue familias ap. Athenn. solitos fuisse in capita amicorum, qui primum domum intrassent, effundere, boni omnis causa, bellaria, 2. quae fuerint ista bellaria, vid. 798. et Ammon. [p. 78. l. Valck.] et ex eo Thom. M. [p. 510. l. Bern.], 3. cur illa dicta fuerint καταχύματα, 4. illud factum esse in arrio ad focum (795.). καταχ. ταυτί, quae extulerat e domo (768.). καταχέω effundere volo b). Et

a) Ex Virgilio (Ecl. 3, 29. l.) Gir. assert: tibi ducitur vxori sparge, marite, nuces.

b) Genit. εὐ αὖτὰ in καταχέω pendet. λαβοῦσα de canistro, calathio, vel sacculo. Praesenti καταχέω indicat, quam prompta fuerit in spargendis bellariis. Gir.

part. λαβῶσα poterat omitti, vt Matth. 13, 33. *Fisch.* Cod. Doru. vitiosam scripturam: ταῦτι καὶ ταχίως εὐλαβῶσα, operae non erat pretium commemorare, nisi puerilis lapsus exemplo pateret, quibus modis et a quam leuibus initiis graues saepe maculae vetustos scriptores contaminent. *Hemst.* Μηδαμῶς Gl. vett. *absit, neutiquam. Fisch.*

791. Ad εἰσόντος cod. Doru. προδύνατοι, εἰσελθόντες. Praecedere verbum notat, quod posteriore loco collocari debuisset; prius enim visum Plutus recaperauerat, quam domum Chremyli ingrederetur. *Hemst.*

792. f. πρώτιστα c). Nam a Superlatiuis interdum alii et comparatiui et Superlatiui ducuntur in vtraque lingua. v. Priscian. 3. p. 82. Bas. Et πρώτιστα quidem ap. Hom. legitur multis locis. καὶ ante βάλψ. habet vim explicandi, et quidem d), vt Plin. Epp. 3. 7. 4. salutabatur, colebatur, multumque in lectulo iacens. ἐκφύρει e domo, εἰσφύρει in domum, i. e. nihil expendere, erogare, immo accipere aliquid et redigere (v. 803.). προπύδης εἶναι decorum, conueniens est (797.). *Fisch.* Mirifice in Doru.

corruptus est 793. Προπύδης εἶναι (πρίνους εἶναι) προπῶ ^{δὲ} ἄλλος εἰσφύρειν. *Hemst.*

794. c) διέξαι δῆτα. Perperam vulgo: διέξαι ταῦτα. Tres Regii: διέξαι δῆτα. Atticam terminationem reposui e perpetuo Comici vsu. *Brunch.* [quocum vterque liber Ἰνι. fecit.] εἶτα, vt ἐπειτα (328.) in interrogationibus fere indignationem quamdam admirationemue vebementem indicat: tu vero (45. 79.). οὐχὶ διέξαι non *sines* in te effundi? Pro ταῦτα Ammon. legit δῆ, inuito metro. *Fisch.*

795. εἶδος in atrio; sed ἡ εἶσα est focus, non domus ipsa, de qua Schol. Doru. accepit vocabulum [improbante etiam *Hemst.*] ἐπειτα (796.) tum, sic. Sed potest etiam

c) per me scilicet et nullo duce. Nam iam antea ingressus fuerat. *Gir.*

d) Alia e Graecis exempla huius significationis part. *sed* attulit Eckard. p. 79. f.

e) Citant Ammonius et Tho. M. V. καταχίμασα. *Kust.*

propria partic. potestas retineri. Nam affert Plutus duas causas, cur nolit bellaria ante aedes in caput suum effundi ab uxore Chremyli: 1. quod moris sit, id in atrio ad focum fieri, 2. quod sic etiam ineptiae virentur. Sed ut *πρῶτον* ponitur, non sequente *ἔπειτα*, ita *ἔπειτα*, non praecedente *πρῶτον*. *Fisch.*

παρὰ τὴν ἐρίαν ὤ. ν. Quod etiam praeter Scholia ad h. 1. ab anonymo Hermogenis Schol., loco paullo ante indicato, tangitur: *καταχύματα* etc. *ἃ τοῖς νεωτέροις ἀνδραπόδοις ἐπέχουσιν αἱ δίοποιαι πρὸς τῇ ἐρίᾳ καθεζομένοις.* *Spanli.*

796. Citat Suidas V. *Φόρτος*, qui *Φόρτος* hic interpretatur *χλεύην*, at Scholiastes rectius *φορτικὸν γέλωτα*. *Φορτικόν* autem ap. Atticos significat *ineptum, frigidum, affectatum*, et omne id, quod spectatoribus vel lectoribus taedium creat. Sensus igitur huius loci est: nam et minus inepti videbimur, si non ex re tam friuola captemus risum vel applausum plebis *f*), cordatoribus et modestioribus molestum, quod alii Comici facere solent. Notandum enim est, haec ad personam ipsius Arist. referenda esse, ut Schol. etiam monet. *Kustl.* *Φόρτος. ineptias.* In Pac. 748. *τοιμῶν' ἀφελὼν κακὰ καὶ Φόρτον καὶ βωμολεχούματ' ἀγινῆ*, talia postquam detraxit mala et ineptias et scurrilitates ignobiles. *Bergl.* Suidas exponit τὴν χλεύην *irrisiōnem*. Glossae, *φόγον, χλεύην, μέμφειν g*). Significat *molestas, odiosas ineptias*, ut Pac. 748. Hinc *φορτικὴ πωμψία* Vesp. 66. *Brunck.* *Φόρτος* onus, maxime nauium, dicitur *quidquid oculis, auribus, animo molestum est*, et, quia inepta molesta sunt, etiam de *ineptiis*, quum quis dicit vel facit, quod alienum sit a loco, tempore, persona vel sua vel alterius. *καὶ τ. φ. ἐν φ. ἂν* est, *nec inepti fuerimus*, nihil fecerimus, quod sit a poetae persona alienum. Vnde additur *οὐ γὰρ πρ.* Nam ut *διδάσκων* et *docere* dicitur poeta, quum fabulam edit spectandam, v. Cic. Brut. 18. Tusc. 4, 29. Cat. Mai. 14.: ita a Graecis *διδάσκων* vocatur scriptor fabulae, ut dithyrambi, comoedinae,

f) Risum non tam spectatorum, quam subsequēntis hominum multitudinis, perperam intelligit *Gir.*

g) Cod. Doru. *τὸν μέμφειν καὶ τὸν καταγινῆσαι*. Aliter accepit ac Scholiastes, neuter satis recte. *Henstl.* De premente multitudine accipi etiam posse putant *Gir.* et *Münt.*

tragoediae, quum eam spectandam edit. v. Harpocr. h. v. Ab hoc διδασκάλῳ distinguendus est ὁ τοῦ χοροῦ διδασκαλός h. e. is, qui tenet disciplinam chori eamque alios docet. v. Ern. ad Xen. Mem. 3, 4, 4. Hinc intell. Hefych. V. Διδασκαλός. Caeterum etiam Latini comoediarum et tragoediarum scriptores videntur dixisse doctores. Certe in Aelii Donati Fragm. de Com. et Trag. ap. Westerhou. Prolegg. in Ter. p. 57. T. I. leguntur haec: Nec deerant praemia, quibus ad scribendum doctorum prouocarentur ingenia, sed et actoribus munera offerebantur etc. Fisch. Dicit quidem et hic et in Vesp. 58. se nihil prolicere spectatoribus; tamen id facit Pac. 1033. τοῖσι δισταλῶσι φῖστε τῶν κριθῶν. Sed solens est Comicus in istis leuior, et multa, quae in aliis Comicis, suis aemulis, reprehendit h), ipse alibi committit, vt ostendam ad Parabasin in Nubp. et ad Parabasin in Pace et alibi. Bergl.

798. τραγῳλῖα. Sic Pac. 774. τῶν τραγῳλῖων, quomodo ab antiquis dicta τραγῳλῖα s. bellaria, notant ibidem Scholia. Immo eadem ita a Laconibus dicta, auctor est Hefych. V. Τραγῳλῖα i), apud quem alibi, vt hoc praeterea notem, κέλλυβα, τραγῳλῖα. Idem vero de antiquo voc. huius τραγῳλῖων vsu, pro τραγῳλῖαι s. bellariis, atque secundis mensis, tradidisse libro de temulentia Aristotelem tradit Athenaeus XIV. p. 641. τραγῳλῖων in Singulari pro bellariis adhibet etiam Clemens Alex. Strom. VI. p. 695. καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐφύπτεται φιλοσοφίας, οἷα τραγῳλῖον τι ἐπὶ τῷ δέικναι παροψόμενος. Τραγῳλῖα vero, quod viderunt alii, eadem quae τραγῳλῖα dicuntur ab Hippocrate, quod cruda aut sicca deuorentur. Spanh. ἰσχάδες sunt caricae, ficus aridae. Nam etiam hoc Deminutiuum vim Primitiui habet (vt 710.), nam 801. 812. dicuntur ἰσχάδες. v. Etym. M. ἰσχάς. Saepe autem vocabulis formarum postponuntur vocabula generum, ita vt καὶ τραγῳλῖα sit i. q. καὶ

A) Infectatur Comicos quosdam, quod illi, aurae popularia captandae gratia, antequam fabula coepisset agi, in coronam spectatorum bellaria profundeabant. Girard.

i) Cuiusmodi verborum Laconicorum magnam copiam congeffit et illustrauit Valcken. ad Theocr. Adon. p. 271. ff. Fisch. Cf. quos de voc. τραγῳλῖα laudauit Tittmann. ad Zon. II. p. 1751.

τῶλλα τρ. (vid. ad 660.). τοῖς θεαμένοις h. e. τοῖς θεαταῖς. Nam etiam Graeci, vt Hebraei, Participiis vtuntur loco Substantiuorum. Sic Xen. Mem. 3, 5, 19. οἱ ἰδόντες sunt, qui §. 18. dicti sunt οἱ ἰσιτάται. *Fisch.* Mendose dedit librarins cod. Doru. θεαμένοις sed indicium verae lectionis seruat explicatio τοῖς θεαταῖς. *Hemst.*

799. Non infra lectionem vulgatam (προβαλόντ') posuimus, quod praefert cod. Doru. προβάλλοντ' ἐπὶ τοῖς τοῖς Schol. cod. Doru. intellexit ob spectatores proiectas pugas auide diripientes; quod non probo, neque ratio apparet, cur ante γελῆν voluerit ὤντ suppleri. *Hemst.* Si poëta uxorem Chremyli iussisset bellaria effundere in caput Pluti ante aedes, atque adeo in scena, ipse ea visus esset proiici iussisse, vt a spectatoribus corripentur (800. f.). Nam saepe facere aliquid dicitur, qui illud facere alterum iubet. ἐπὶ τοῖς τοῖς (ἰσχυρίοις καὶ τραγυλίοις) ἀναγκάζειν ἢ ἐκπυκνάζειν γελῆν risus dare spectatoribus ob bellaria. Nam spectatorum ii, qui bellaria proiecta diriperent, ea re risum excitaturi erant caeteris. Notantur autem illi Comici istorum temporum, qui, quum non possent spectatoribus probare ipsas fabulas, seruos inducerent bellaria spargentes spectatoribus, vt iis vel hac re excitaretur risus l). *Fisch.*

800. MS. Arund. [pro olim vulg. δὲ Σίτικος] vna voce Δεξιτικός, quod verum puto m). *Kust.* Placet, quod ex MS. profers, ὡς Δεξιτικός: tamen scabrities quaedam aures adhuc offendit, ὡς ἀνίσταθ', ὡς ἀρκασόμενος. Ego sic tenta-

k) Vtroque modo, sine (vt vulg.) legas προβαλόντ' ἐπὶ τοῖς τοῖς ἰσχυρίοις γ. siue cum Doru. προβάλλοντ' ἐπὶ τοῖς τοῖς γ. verum immodulatum existere monuit Hotibius p. 21. Itaque probauit lectionem cod. Rau. ab Inn. receptam προβαλόντ', ἐπὶ τοῖς τοῖς ἀναγκάζειν γ. haec itaque ridere cogere. „Terentins Eun. 2, 5, 25. Itaque ego amantur. Ad q. l. vetus interpres: Itaque, inquit, nemo illas amat. eleuata est.“ Haec Hotib. Caeterum προβαλόντ' non pro προβαλόντι, sed προβαλόντα accipio, qui Acus. cohaerent cum ἀναγκάζειν.

l) Risus hic quodammodo est coactus, quoniam res per se digna potius esset, quae exploderetur. *Girard.*

m) Assentitur *Berglerus.*

veram: Εὐ πάνιν λέγεις. 'Ο δὲ Ξένικος οὐτως. Vt Ξένικος, sit viri nomen. Vel sic, quod fortasse omnium verissimum est: Εὐ πάνιν λέγεις· ὅχλος δὲ ξενικὸς οὐτως — Peregrini scil. spectatores, vrbauitatis Atticae ignari, serio rem agi credentes, surrexerant ad rapiendas caricas. Nimirum plerisque festis Atheniensium aderant exteri, et praecipue Dionysiis vernis, ad ludos spectandos; quod tum aliunde constat, tum etiam ex Schol. Arist. Acharn. 503. f. vbi Comicus Οὐπὶ Ἀνακλῆ τ' ἀγῶν, ait, Κοῦσα ξένος πάρεστι. Quo etiam facit illud Comici Eqq. v. ult. τὸ ἴδωσιν αὐτὸν, εὖ εἰλωβῶδ', οἱ ξένοι. Benth. Hunc locum quin macula quaedam contaminarit, minime dubitandum reor. A lectione Cod. Arund. non multum abit Doru., quamquam ibi labia aliquid culpa librarii videatur adhaesisse: sic enim scriptum praefert: ὡς (ἔτι) δὲ ξένικος οὐ. Notatur supra ξ articulus δ, vt sit ὁ ξένικος, quod a corrupta lectione profectum, quia non animaduvertebat, iungi debere Δεξένικος. Scholiastes quid fuerit sequutus, compertum haberemus, si veteris comediae loca, in quibus hic homo irridebatur, adhuc exstarent: crediderim tamen, eum quoque Δεξένικος legisse; nam proprium viri nomen Ξένικος mihi nondum innotuit n). Etiam si quod Bentleius assert, ingentiosissime cogitatum esse, nullus diffitear: tamen viri summi dubitatio me mouit, vt diligentius inuestigare, an quid aliud, et fortasse magis adpositum, inueniri posset. Primum quidem mihi sedet, certi hominis, quem Comicus laudat, requiri nomen, ideoque lubens a scriptis libris Δεξένικον accipio. Deinde non video, quomodo consistat aut connecti possit ὡς ἀνίστατο, quod vix Graecum est: sententia postulat, Dextricum istum spe vana deceptum frustra surrexisse, vt spargendas ex consuetudine reliquorum poetarum caricas diriperet. Tentabam igitur: εὐ πάνιν λέγεις· ἄλλως Δεξένικος οὐτως Ἀνίσταθ', ὡς ἀρπαζόμενος τὰς ἰσχ. Anapaestus quartae fedi conuenit: ἄλλως autem, i. e. μᾶλλον, quod frequens Arist. v. 1100, Eq. II. Pac. 1113. Au. 4. vid. Schol. et Ducker. ad Thucyd. p. 260, 28. Hemst. ὡς Δεξένικος perspicue membr. et C o). In B Δεξένικος in meo Δεξένικος.

n) Girard. intellexit peregrinum quemdam et mulieri ignotum virum, qui manibus porrectis portem bellariorum rapturus fuisset. At tum ξένος ponendum erat.

(o) Ita et recte vterque cod. Inu. et quintus Brunck., quem se-

ducta in utroque superne linea, qua indicatur nomen esse proprium. In *Ξίνικος*, etiam si nomen esset proprium, media corripitur deberet, ideoque versus labaret. Gloss. in C ad *ús, éτι*; ad viri nomen, *διαβάλλει τοῦτον úς ἄρκαγα*. Optima est et plana sententia, nec quidquam coniecturis opus erat p), inter quas duae sunt, quas metri lex prorsus respuit. Bentleii *ὄχλος δὲ ξ. οὐ*. Clerico, non Bentleio dignus senarius, quem dactylus in quarta sede deturpat. Altera Hemst. peiori adhuc malo laborat, quae creticum habet in quarta sede. *Διξίνικος*, ex *δέχομαι* et *νίκη* compositum, penultimam necessario producit. Atque ista excogitata fuere, ne *ús* bis in duobus continuis versibus conspiceretur, licet diverso sensu: prius enim significat *nam q)*; alterum *tanquam*. Hoc si vitium esset, nescio quot versus apud Comicum mutandi venirent, qui tamen nemini correctione indigere visi sunt, nec reuera indigent. Brunn. r). Verba *ús Δ. οὐτ. áισατο Fisch.* interpretatur: *quam cupide Dex. hicce surgebat*, ut *ús* sit particula admirantis, ut 279. et Axioch. 10. *ús κατεδύρονται τὸ ζῆν* quantopere deplorant vitam, 851. *ús ἀπίπλα*.

Post 801. in ed. Brunn. additur: *Χοροί. (λείπει ἡ τοῦ χοροῦ ψῆς.)* Nam interea, dum Carion intus est, chorus spectatores detinuit, ut *Gir.* observat.

802. Chremylus cum Pluto et vxore et Carione intravit aedes [interea dum chorus canebat]: sed quum instituisset sacrificare diis, quod diues euassisset: Carion, qui

rius contulit, et in quo, ut Br. in Add. monuit, superducta nomini lineola proprium esse indicat, atque idem est glossema, quod ex C protulit.

p) Ita etiam censuit *Münt.* qui „singit, ait, poeta hominem quemdam, Dexinicum, prava comicorum consuetudine allectum surgere ad bellaria rapienda, quum de iis effundendis sermonem esse audiret.“ *Fisch.*, qui et ipse vulgatum, etiam metri causa, repudiat, et *Δεξιμενος* probat, monet, hunc hominem libenter rapuisse caricas sparias videri.

q) Ita etiam Reisk. in not. censuit.

r) Claudicat metrum [lect. olim vulg.]. Forte *úδ μὲν ἄνω*, vel simile quiddam. Pro *ús* si malim *úς γε*, nam id etiam ita frequenter accipitur, *ús* si non memini me ea significatione legere. *Duck.*

rebus heri prosperis immutatus fumum lignorum ferre non posset, prodiit foras, et exposuit spectatioribus (hos enim appellat *ἄνδρες*) Chremyli diuitias. *Fisch.*

ὡς ἡδύ. Plaut. Capt. III, 2. [1.] *Quid est suavius, quam bene rem gerere?* Narrat seruus, quantis bonis cummulauerit Plutus Chremyli domum. Est autem hic catastrophe dramatis et rerum mutatio. Nam boni deinceps ditescunt, mali ad paupertatem rediguntur, vidente iam Pluto. *Bergl.* *πράττειν εὐδαιμόνους* est i. q. *εὖ πράττειν* 783. h. e. *πλουτεῖν* (806.). Nam diuites putantur felices esse. *καὶ ταῦτα praesertim, vel etiam, et quidem, idque.* *μηδὲ ἔξιν.* s) *οἰκῶσιν sine vlla impensa.* Nam qui impensam facit, is effert pecuniam e domo. Vnde etiam *ἐξοδικάζειν* dicitur, qui aliquid expendit, erogat, sed *εἰσοδικάζειν* qui aliquid accipit, redigit. v. Prolust. de Vit. Lex. N. T. p. 179. f. 511. f. VII poeta videtur Carionem iussisse his verbis, quia Plutus 792. f. dixerat, *μηδὲν ἐκφέρειν — εἰσφέρειν.* *Fisch.* Illud repetit, quod Plutus dixerat paullo ante: se domum ingrediente nihil exportandum esse, sed importandum. *Bergl.*

804. *ἀγαθὸν σωρὸς.* Achilles Tatiu VI. [c. 4. p. 248. ed. Mitscherlich.] *ἤκω σοι φέρων ἀγαθὸν σωρὸν.* Synetius Ep. 94. *ἀγαθὸν ἱσμὸν* dixit. *Bergl.*

805. *ἰκτεῖς ἰκτεῖς.* Locum hunc citat Suid. V. *Ἐκτεῖς ἰκτεῖς* et Tho. Mag. V. *Παῖς.* Significat autem *ἰκτεῖς ἰκτεῖς* in locum aliquem irrumpere, vel violenter et non rogatum, vel vocatum aliquo intrare. Sic Athen. I, 7. p. 7. *ὡς ἀκλήτου ἰκτεῖς ἰκτεῖς εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην* vt qui inuocatus ad conuiuia accederet, *Myconiorum in morem.* Puto hanc vocem olim etiam lectam fuisse Eurip. Hec. 1040. t) vbi hodie legitur *ἰκτεῖς ἰκτεῖς*. Nihil cerui tamen affirmo, quoniam et vulgata lectio tam per sensum quam metrum illic stare potest. Vti autem *ἰκτεῖς ἰκτεῖς* significat in locum aliquem irrumpere v): sic *διεκτεῖς* vel *διεκτεῖς*

e) Male hoc (*ἔκτερες*) pro *ἔκτερες* quod ab 426 vs. regatur, accepit Münt. Accusatiuus ab *ἐὼς*. *ἔκτερες* pendet.

f) V. 1035. ed. Porf. Nemo ibi huius coniecturae rationem habuit, et recte.

v) Verbum militare, per vim irrumpere; violentiam tollit, quum

εὐεθαι per locum aliquem *erumpere*, vel vi sibi viam per locum aliquem facere: cuius vocis nullum in Lexicis vulgatis exemplum afferri video. Dion. Halic. Arch. XI, 17. de Virginio: *διεκπισόμενοι δὲ τὰς πύλας* (e portis per vim, vel cum impetu, egressus) *ἀνέβη τὸν ἵππον*. Iamblichus de vit. Pyth. n. 249. de Archippo et Lyside, ex incendio fuga elapsis: *εὐτεὶ γὰρ τελευτάτοι ὄντες καὶ τὴν ῥωσότητα διεκπίσαντε* ἔξω πῦρ. Lucian. in Toxar. p. 74. ed. Amst. [c. 61. v. Reiz. ibi T. II. p. 564. f.] itidem de aliquo loquens, qui ex incendio, quo vndique septus erat, euaferat, voc. *διεκπίσας* vititur. Apud Polluc. V, 28. *δὲ οὖν τὴν κεφαλὴν διαντὶ τὰ θηρία ὡς διεκπισόμενα*. Hodie quidem ap. Poll. legitur *διεκπισόμενα*; sed quin illuc scribendum sit *διεκπισόμενα*, nullus dubito. Nam a *διεκπίπτειν* non recte formatur *διεκπισόμενα*, sed *διεκπισούμενα*: quod proinde Edd. quaedam praeferunt, sed refragantibus Mss. quippe quae constanter retinent *διεκπισόμενα*, vt veteris veraeque, quam diximus, lectionis vestigium. Ap. Hesych. et Suid. quoque in serie sua pro *διεκπίσαντες* legendum esse *διεκπίσαντες x*), monuimus iam ad Iamblich. V. Pyth. d. l. *Kuß*, Solemni errore cod. Doru. *Ἐπισπίκει* (*ἐπισπῆλθι*)· ut tamen syllabae penultimae manus eadem imposuit. Quod in Apostolio sic scribitur proverbium: *Μυκονίων δίκην ἐπισπίκει εἰς τὰ συμπόσια*, emendatius habet Suid. V. *Ἐπισπίκει*. Idem hos binos Comici versus sine naeuo protulit, memoriter et ordine turbato Thom. Mag. V. *Παῖς* [p. 674.]. Quamvis in Lucian. Symp. p. 850. E. y) cunctis Edd. libri scripti consentiant, *ἐπισπίσει δὲ Κωινὸς Ἀλκιδῆμας ἄκλῆτος*, eaque lectio possit defendi, Berglerum nihilominus et laudo et sequor, qui, nixus hoc ipso Arist. loco, *ἐπισπίσει* reddendum statuit ad Alciph. III. p. 408. [p. 163. T. II. ed. Wagn.]. Pondus addit eius sententiae, quod modo commemoravi dictum, in illos vsurparum, qui more Myconiorum in conuiuia inuocati irrumpebant, v.

subiungat *εἰς*, *ἔκτα*, vt notetur via ingens diuitiarum, domum Chronylli certatim ingressarum. Datus *ἔκτα* possunt in Genituios verti: *ekatas ekaton eis. ekatontrou. Gir.*

x) Add. Tittmann. ad Zon. Lex. T. I. p. 544. f. Toup. Emend. in Suid. et Hes. IV. p. 227.

y) C. 12. T. III. p. 425. vbi v. Reiz.

Athen. I. p. 7. F. De hoc genere dicam plenius in Adnotatt.: nunc solum labeculam, at quae viros eruditos hactenus effugit, Hefychio demam: quum enim recte dederit Εἰσπικαιόμετος, εἰσπικηδέμετος, inde non difficulter efficitur, istis Προεισπικηδέμετος, προεισπικηδέμετος, vt sana sint, litteram esse detraheudam. *Hemst. εισπικω. vi se intulit.* Xenarchus ap. Athen. II. [p. 63. F. Caf. p. 245. T. I. Schweigh.] ἀλάστωρ τ' εἰσπικαιὸν εἰς Πελοπονδῶν ἄντροις εἶκον z) *pestisque neruis languorem afferens ingruit in Pelopidarum domum.* Scholiastes: εἰσπικηδῶσαι, *infiltrat, inuasit, irrupit*, vt est in Glossis. Schol. addit: κυρτὸς ἐπὶ στρατίαις πολέμῳ (de irruptione hostili): etiam de illis, qui inuocati se ingerunt in conuiuia, exstat prouerbium: Μυκονίων δίκην εἰσπικαιόμενος εἰς τὰ συμπόσια a). Dicit ergo Plutum cum suis bonis, tamquam cum hostili exercitu ipsis ingruisse (Virg. Aen. XII, 628. ingruit Aeneas Italiam et praelia miscet). Hoc vere est, κοπιῶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, vt est Auu. 735. *laborare et premi multitudine bonorum.* Ita Chremylus paulo ante dicebat, quum multi beneuolo animo fricuisent ipsi leuiter genua, eos sibi tibias compugisse et contudisse. οὐδ. ἥδικ. duplex est sensus; primo iste: quamuis non laeserimus ipsum, nec alium quemquam, tamen tali modo in nos irruit et nos oppressit: deinde et iste: quamuis nemini iniuste bona sua abstulerimus, tamen supra modum facti sumus diuites: quum alii plerique multa bona possideant, ἀδικῶς αὐτὰ συλλεξάμενοι (503.) sive οὐκ ἐν δικαίῳ τὸν βίον πεκτημένους (755.). Lucianus hunc locum imitatus est in Timone, vbi iste dicit: χρυσὸν ἄθροιστον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας b) (quum nemini fecerim iniuriam). Sed ibi alia de causa inique secum agi dicit Timon, si Plutus ipsi obtrudatur inuito, nempe quia potiorum ducebat paupertatem diuitiis. *Bergl.* Magna urbanitas inest his verbis. Nam exprobratur Atheniensibus iniustitiae studium, quo pararint diuitias. Sed ne offenderentur spectatores, vsus est poeta eiusmodi verbis, quae

z) Immo legitur ibi: δ. τ' εἰσπικαιόμενος. Πελ. ἄντροις εἶκον. Cf. Schweigh. Anim. I. p. 429.

a) De eo vid. Apostol. 13, 33. et Suid. V. Μυκονίων γίσιον et ibi Kust., et Phau. Fisch.

b) Cap. 39. p. 151. T. I. Hemst.

possent etiam aliter intelligi. Scilicet vt *διακυβερνῶν* dicuntur ii, qui vi sibi viam per locum aliquem faciunt (*ferro iter aperiunt*, Sall. Cat. 56.), ita *εἰσπύειν* est, *irrumperē*, *irruere*, in locum aliquem, vi sibi aditum aperire (act. pro med.), et *εἰσπύειν* *irrumperē* praeter opinionem *aliorum*, vt h. l. et in prou. *Μυκαβίαν δίκην κ. τ. λ. σωρὸς* videtur fuisse militare verbum de *globo armorum*; ita vt sensus sit: *globus bonorum*, tamquam fortium militum, *irruit nobis nec opinantibus in aedes, quum tamen nos nec ipsum nec alium laeserimus* c): quae sententia nihili magnopere habet, quo spectatores offendat, et si *ἐὸδ. ἡδίκ.* (h. e. *ἡρεσέω*) ita, vt nihil rapuerint, neminem fraudarint etc. per se satis acerbē dictum videri poterat. Haec igitur acerbitas mitiganda erat verborum dulcedine. *Fisch.*

806. οὕτω τὸ πλουτεῖν ἔστιν ἡδὺ πρᾶγμα δὴ d). *Versus ἀδικοῦντος*, inquit Schol., *aut refer ad superiora illa: καὶ τ. μηδ. ἰξεν. οἰκοδεν.* Florentini hic pessime verba luxarunt; nam voluit, opinor, Schol. h. l. verficulum illum sine sensu esse, commodius autem collocari posse post actus huius vers. secundum. Meo quidem iudicio euiciendus est potius: nam in vtrouis loco importunam parenthesin facit, et currentem sententiam fusilaminat. *Bentl. e).* Iambus hic

c) Est potius vniuerse: quum nullam iniuriam, nullum improbe factum commiserimus. add. *Münt.*

d) Ita pro vulg. *vi* e cod. *Rau.* edidit *Inu.* (In *Borg.* *ου* ex interpretatione.) Languet vtrumque et *vi* (quod cum *ἐὸδ* iungi debuerat) et *δὴ*.

e) *οὕτως* ironice: tam suasus est, vt fere pereamns. *Bergl.* *οὕτως* relationem habet ad sequentia: *ἡ μὲν εὐδία*. Explicat enim in quo consistat *τὸ, ἐὸδ* diuitiarum. Concipi debet quasi scriptum esset: *ὥς ἡ μ. εὐδία*. *Reisk.* *οὕτως* tam subito et sine vilius iniuria. *Münt.* Vt *Bergleri* interpretationi aduersatur reliqua serui oratio, etiam ordo et natura verborum (nam *οὕτως* coniungi cum *ἐὸδ* non potest, cum non *est*. *q. sed est* *q. w. vi*, h. e. *ὅτι*, dictum sit): ita nec *Bentl.* et *Hemst.* sententiae probari possunt. Immo iste verficulus, qui a nullo cod. abest, commodissimum parit sensum, dummodo meminerimus *οὕτως* pertinere ad vv. *αὐδ. ἡδ.* et *vi* Positiuis additum esse i. q. *μέλα, ὠνυ*. Gratuitae, inquit, diuitiae suasus sunt et iucundae: quales nobis contigerunt, sine vlla cuiuspiam iniuria. Bene partae opes et diuitiae sunt suauissimae et iucundissimae. Iam instituit enumerare singulas partes opum heri, ita tamen vt oratio serui persona digna reperiat. *Fisch.*

non quidē plane sensu carens; quid enim eo est ad intellegendum expeditius? sed qui cum serie totius orationis in concordiam redigi nequeat. Parum forte Grammatici auctoritate moueremur, nisi Bentleii iudicium accederet. Neque inficiamur, in quamcumque partem scripturam vulgarem veritas, vera videri, quae ille pronunciauit. Quid si tamen ita leni mutatione conformari possit, vt locum commodē tueatur? nihil erit, opinor, quod quantūuis rigido exactori displiceat, dummodo rehngas: *οὕτως τ. κ. λ. ἢ. κ. τ. ι, ἐστὶν* *enimvero diuitem esse sine controuersia res lucundissima.* Prae gaudio iterum inculcat Cario, quod iam 802. dicere inceperat, et, ne se quidquam absurdi dixisse quis putet, mox enumerare adgreditur, quanta ex possessione diuitiarum ad rem familiarem commoda redunt. *οὕτως* autem Aristophani satis vsitatum (286. 289. 961.) quam saepe culpa librariorum abierit in *οὕτω* vel *οὕτως*, pluribus exemplis ostendi posset: nunc tantum moneo in Pauli Ep. ad Phil. 3, 17. pro *οὕτω περιπατοῦντας*, teste Beza, Claromontanum et alium codicem exhibere *οὕτως* quam variationem nescio quo pacto Millius omisit f). Caput huius versiculi Doru. insigniuit praenotato *Γνώμη. Hemst.* Versum hunc tamquam parallelum primo Carionis versui librarius olim margini adscripserat, vnde ab alio in textum fuit illatus. Merito eum expunxit Bentleius. Alibi obseruauī solitos olim fuisse librariorum in codd. margine versus, qui sententias continerent scribere, praefixo lemme *γνώμη*, horumque versuum complures maxime in scenicorum scriptis in textum postea intrusos fuisse, quod hic accidisse, iam dudum mihi fuit persuasum. Ecce vero manifestum interpolationis indicium ostendit cod. C. In eo versus in lineas non sunt distincti, sed, tamquam si soluta esset oratio, continuata scriptura est, cuius specimen hic subiicio:

*ἰππεῖσι πικρὸν οὐδὲν ἡδίκη
 πόσιν· Γνω' οὕτω τὸ πλουτεῖν, ἡδὲ ἐν
 πρᾶγμα σου. ἢ μὲν γὰρ σικύη.*

Vides librarium non solum marginalem versum, sed etiam illius lemma in contextus seriem intulisse. In meo et in B. idem lemma versui praefixum est. Ceterum in eo versu tres Regii habent *πρᾶγμα σου.* Brunck. qui versum de-

f) Omiserunt etiam alii recentt. critici editores.

leuit, recte, opinor, quia vel aliunde petita, vel ex ingenio interpretis cuiusdam profecta, gnome hic valde friget numerisque commodis destituitur, mature tamen textus illata videtur e margine.

807. Σιπύη. Eqq. 1204. ἀπὸ σιπύης, vbi Schol. ἀροθῆκης. Harpocr. tradit esse σιτηρὸν ἄγγειον, vas ad frumentum recondendum, eamque vocem saepe exstare ap. vet. Comicos, Eupolin et Aristoph. in Telmessensibus. Spanh. σικύη g) est *farinarium*, arca farinaria, vas, in quo farina reconditur et asseruatur, id quod attributum satis docet. λυκὰ ἄλφειτα est *flos farinae*, farina siliginea, simila. Schol. Doru. σιμιδαλίω, sed σιμιδαλίς est siligo, simila h). σικύης vet. Schol. Doru., Suid. et Etym. M. interpretantur per ἀροθῆκην i), quasi σιτοβύον, quod farinam tegat et claudat. V. Harpocr. V. Σικύη, Hes. in Σικύῃ (vbi recte viri docti, in his Iungerm. ad Poll. 10, 131. Meurf. Lect. Att. 4, 8. pro σιδηροῦν correxerunt σιτηρὸν h)). Caeterum in epigr. quod Suidas attulit, diuites dicuntur εὐσιπνοί, pauperes ὀλιγοσίπνοι. Fisch.

808. ἀμφορέῃ. Cod. Doru. ἀμφορεῖ, cum gloss. τὰ μαγαρικά. In eiusmodi pluralibus genuinam veteris Atticismi formam l), quo sunt antiquiores libri, eo fidelius obseruant; vix tamen ita constanter, vt ab ea numquam deflectant, quod ex *Thucyd.* Codd. est manifestum. Habemus *Arist.* fabulas, alteram inscriptam Ἰππεῖς, alteram Ἀχαγεῖς, de quo monuit etiam *H. Stephan.* in lib. de Dial. p. 13. 30. non aliam, opinor, ob causam, nisi quod

g) Vt σικύῃ illustrarent, h. l. Aristoph. adtulerunt *H. Stephan.* Ind. Thef. L. Gr. Iungerm. ad Poll. X, 131. Meurf. Lect. Att. IV, 8. *Hemfl.* Add. idem in Lennep. Etym. L. Gr. II. p. 882.

h) Respici simul ad panes albos, quum Carion hactenus deterritoribus vñs fuerit, censet *Gir.* triticeam farinam cum eodem intelligit *Münt.*

i) Vid. et Zonarae Lex. p. 1645. T. II.

k) Ita etiam Phot. Lex. p. 579.

l) De ea vid. Etym. M. v. Ἰππεῖς, Gregor. Cor. de Dial. p. 41. *Fisch.* Add. *Maittaire* de Dial. p. 36. f. ed. Sturz. et *Fisch.* Anim. ad Well. I. 111.

rariore vſu trita vox Ἀχαρνῆς facilius, ne violaretur, abſterruit librarios, quam, qui omnium in calamis atque ore quotidie verſabantur, Ἰσπανίᾳ in ipſa tamen comoedia Ἰσπανίᾳ plus vna vice reperies. Verum qui propius aetatem noſtram deſcripti ſunt libri, priſcam illam terminationis Atticae conſuetudinem prorſus floccifaciunt. Sic noſter ille Codex, quod editur in Nub. 1205. ἀμφορέῃς νενημέντοι, non ſecus ac Vatic. clare praefert ἀμφορέῃς (τὰ μαγαρικά) νενημένοι (πεπληρωμένοι)· cum quibus Suidas in Ἀμφορέῃς et Νενημέντοι, vt monitum à Kuſt., conſpirat. μαγαρικά, quae praebet cod. Doru., melius, ſi rationem non vſum loquendi ſpectes, μαγαρικά ſcribuntur in Gloſſ. mſſ. ad Plut. Ariſt. et ad Nub. ἀμφορέῃς νενημένοι, μαγαρικά ευρύνματα ap. Car. du Cang. in Gloſſ. M. et Inf. Graec. Oritur enim iſtud vocabulum a Megarenſibus, quorum opera fictilia fuerunt in pretio: hinc τὰ Μεγαρίων κεράμια memorantur a Syneſ. p. 77. C. et Μεγαρικά πιδάκνια ab Eubulo ap. Athen. I. p. 28. D. Recte Suidas: Ἀμφορέῃς, ἀγγεῖτον, μέτρον, κεράμιον Μεγαρικόν· quae eum in modum latine redduntur [in ed. Kuſt.] vt interpretem facile appareat, verborum ordinem voluiſſe mutari; tu, niſi decipi velis, ducem errantem ne fueris ſequutus. Mercatores vero, vt hominum illud genus eſſe ſolet plerumque literarum ac dictionis expers, praeue primam in hoc voc. ſyllabam efferbant per α. En teſtem locupletem Stephanum Byz. in Μίγμα· οὗτω δὲ καὶ τοὺς Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρεῖ ληγόν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἄρχουσαν παραφθερίζοντες. Idem accididſe nouimus in μίγμαρον et μάγμαρον, quod tamen Grammaticorum notam eſugit: quin Aelius Dionyſius μάγμαρον tantummodo ſcribi praecepit, non μέγμαρον, ſi designandum veniat penetrabile illud, in quo myſtica ſacra reconduntur, Euſtatb. ad Od. A. p. 1387, 18. Ap. Heſych. inuenio Μαγαρίσκος, πινυκίſκος· quod dubito an ab eadem origine pendeat: id quidem non dubito paulo corruptius alio loco legi Μαγγαρίſκον, πινυκίſκον. Niſi forma voc. vtrobiſque conſtaret, reponi maluiffem: Μαγαρίκός. πινυκίſκος autem et πινυκίſκος non lignei tantum ſed et fictiles. Hemſt. Ἀμφορέῃς ſ. ἀμφιφόρεῃς fuit meſura liquidorum, vas, dolium, fictile vtrinque anſatum, quod caperet apud Atticos ſextarios LXXII. m) vel ex aliorum ſententia

m) Cf. Romé de l' Ile Metrol. Tab. ex verſione Groſſi p. 91. et 88.

XXXVI. Sed prior ratio confirmatur plurium Grammaticorum et scriptt. vett. auctoritate. Moeris [p. 45.] η) et Thom. Mag. [p. 44.] praecipiant esse vocab. Atticum pro quo alii scriptores usurparint voc. *μετρητής*: quod in numero sunt LXX. 2. Part. 4, 5. et Ioh. 2, 6. vbi *μετρητής* respondet Hebr. *bath*, quod auctore Iosepho Arch. VIII, 2. cepit sextarios 72.: et *μετρητής* totidem auctore Schol. Nicandri, cuius verba laudat Eifenschmid. p. 80. Ad αμφ. subintell. *μετοί εἰσι*. Fisch. αμφορῆς bene Aldus edidit. Perperam in IV. codd. scriptum αμφορεῖτ. Brunck.

οἶνον μέλινον ἀνδοσμίου. Sic Pherecrates ap. Athen. VI. p. 269. [531. T. II. Schweigh.] πλήρεις κύλικας οἶνον μέλινον ἀνδοσμίου *plenos calices atro et odorato vino*: et infra Ran. 1182. Διόνυσος, πίνει οἶνον οὐκ ἀνδοσμίου. Ad quem Comici locum respexit Erotianus Lex. Hippocr. [p. 284. ed. Franz.]: οἶνος ἀνδοσμίου· εὐώδης καὶ ἡδύς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βακχούχοις καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Sed pro hac postrema fabula dicendum fuerat Ἐκκλησιαζούσαις, vbi legitur 1116. Ἐκκληγομένης, ὃ τι αἰ μάλισ' ὁσμὴν ἔχει (iuxta Tan. Fabrom: *vinum illud eligens quod maxime odoratum est*) aut ἐν Πλούτῳ, respectu ad h. l. in quo οἶνον ἀνδ. fit mentio, non vero in Θεσμοφορ. Praestantissimum scilicet habebatur apud vett. *vinum* id genus *fragrans*, seu οἶνος ἀνδοσμίου inde dictus. Vnde etiam Aristid. p. 447. T. I. Orat. [p. 255. T. I. Iebb.] in Aesculapii puteum, prae cuius aqua quaevis alia sordeat, vt si quis, quod addit, post vinum fragrans vappam bibat οἶα εἴ τις μετὰ ἀνδοσμίου τῶν ἰζηγιότων τινὰ πίνει. Hinc Gregor. Naz. Or. 38. p. 614. μὴ τιμῶμεν τοὺς οἶνους τοὺς ἀνδοσμίου. Quale Byblium in Phoenicia prae aliis laudatur ab Achille Tat. II. p. 67. (Salmas.), quodque vt Lesbio magis fragrans, sed gustu inferius ap. Athen. I. p. 29. tradit Aristocrates, vbi praeterea de fragrantibus id genus vinis consuli possunt Hermippi Comici versus. Quomodo ap. Theophrastum vinum ad imbibendos odores accommodatissimum haud vno loco ἀνδοσμίου dicitur, vt de Causs. Pl. VI, 28. et de Odorib. p. 443., in quo postremo loco tradit, quomodo fiant vina illa fragrantia ἢ ἀνδοσμίου, nempe vel vnguen-

η) Qui etiam p. 44. dicit esse *διανον κάμνον*, vbi v. Sallier. et Pierſon.

ta vinis illis infundendo vel iniiciendo aromata. *Μέλαν* autem s. *nigrum*, quale hic dicitur, *vinum* hoc fragrans, quod attinet, illud ab Homero laudari dicique subinde *ἀνδροσμία* tradit Athen. I. p. 26. additque tale *vinum nigrum* apud Chios primum exstitisse. Atticam vero vocem esse *ἀνδροσμίαν* docet Eumoeis Mf. in dictionibus Atticis: *Ἀνδροσμίαν, Ἀττικῶς ἔμπνον ο)* Ἑλληνικῶς. Vnde emendandus continuo in hoc voc. Hesych. *ἀνδροσμίαις, οἷος ἔμπνους* (non, ut ibi legitur *εὐπνους*) ἢ *ἀνδρος ἔχων*. Ἐμπνέει nempe verbum apud eundem Hes., *ἐρῶ μόν, ποθῶ μόν*, et ap. Plutarch., vt hoc praeterea notem, in Agide et Cleom. p. 805. traditur, *ἐμπνέειν* a Laconibus de iis dici, qui puerorum se (honeste quidem ac pudice, vt aliunde, seu et Laconum ap. Xenoph. et alibi Plutarch. ea in re moribus ac institutis liquet) amatores profitebantur. Vnde *οἷος ἔμπνους* s. *ἀνδροσμίαις* idem qui *amabilis* s. *suauem odorem spirans*, pro natua illarum vocum significatione debet intelligi. *Spanh.* Cod. Doru. *ἀνδροσμίαν εὐώδης*. Eandem vocem ad explicandum *ἀνδρ.* adhibuit Schol. Ran. 1181. et ex eo Suidas, apte quidem, vt ostendit Hippocrates, vtramque coniungens *περὶ Ἀζόρ.* p. 680. *ὁ δὲ οἷος ἔστω ἀνδροσμίαις ὡς εὐώδης*. Atticis tamquam proprium adscribit Moeris, vbi recte *εὐπνον* edi iussit Hudlonus. Praepostera via Spanhemius non tantum prauam lectionem retinuit, sed etiam Hesychium, in quo nihil erat vitii, ex ea emendare conatus est: ne dicam, quae de verbo *ἐμπνέειν* huc adseruntur, prorsus aliena videri. In Polluce vero II, 77. reuocandum esse, quod culpa descriptorum periit, voc. *εὐπνους*, hoc modo: *καὶ οἷος ἀνδροσμίαις, εὐπνους, εὐώδης*, facile mihi largietur, qui ad ea, quae praecedunt, adtenderit. Nunquam, si bene memini, Dioscorides habet *ἀνδροσμίαν*: at saepius *οἷον εὐώδη, εὐπνον, εὐώδημον* vel *εὐώδημον*: quod vltimum e Tho. Mag. [p. 73.] quasi deterioris notae reicitur: *Ἀνδρ. οἷος, εὐώδημον*. Brodaeus Miscell. V, 26. „emenda, inquit, *ὁ εὐώδης, τὸν οἷον εὐώδη*“ gratiam facinus eruditissimo viro eius emendationis, quae cum Thomae instituto minime consentit. *Hemst.* *Οἷος μέλας* est *vinum nigrum, rubellum, rubens* (sanguis vuarum, vt

o) Quamquam ita in Codd. legitur, tamen in Moer. p. 71. editum *εὐπνους* est a Pierl. qui Spanhemium ab Hemst. h. l. et Albert. ad Hes. refutatam esse docet.

Gen. 49, 11. dicitur), Hor. Epod. 4, 20. *vua certans purpureae*, Ouid. A. A. 2, 316. *merum purpureum*, Hom. hoc vinum et ipse vocat οἶνον μέλανα Od. 5, 265. sed Od. 9, 163. οἶνον ἐρυθρόν. Iam vinum hoc est generosum et austerum, quod quum delicata Athen. palata fastidirent et respuerent, condire illud et mitigare solebant succis variorum florum: quod vinum ab Atticis dictum est ἀνδοσμίας αἶνος p), a reliquis Graecis οἶνος εὐπνοῦς, εὐσομεῖς, εὐώδης. V. Foësius Lex. Hipp. V. Ἀθήνην οἶνος, Albert. ad Hef. I. p. 381. A Virg. Georg. 4, 279. dicitur *odoratus Bacchus*. De variis vini condiendi modis v. Geopon. 7, 13. Varia vinorum genera persequitur Athenaeus I, 19. ff. qui etiam c. 24. p. 31. f. exponit de modis parandi vini ἀνδοσμίου q). *Fisch.*

809. f. ἀργύριος et χρυσίος sunt numi argentei et aurei. Ita enim Singulari horum verborum vtuntur veteres de argento et auro signato. v. v. 131. 519. σκευήρια h. e. σκεύη (nam Deminut. habet vin primitiu r), vt 813. f.) relata ad domum sunt omnino *utensilia, suppellex*: sed h. l. praedicatum docet, intelligi *arces, loculos, scrinia. Fisch.*

811. f. s) Φρέαρ fere est *puteus*, locus defossus, in quo colligatur aqua fontana, et e quo, situlae ope, hauriri possit, vnde ὕδωρ Φρεατικόν est *aqua puteana*, et Φρέαρ atque πύλη, vt verba idem significantia, posita exstant Ioh. 4, 6. 11. Differt Φρέαρ a λάκκῳ, qui est locus in terra excavatus, quo aqua pluuialis excipitur, Herod. 4, 195. vnde ὕδωρ λακκαίων *aqua cisternina*, v. Apollodor. Gelous Athen. 3, 36. p. 125. cuius in versiculis distinguitur ὁ τοῦ λάκκου κάδος et ὁ τοῦ Φρέατος κάδος, sed h. l. attributum do-

p) *excellent vin rouge* reddidit Francog. interpres, sensum magis secutus.

q) Commendatur vinum h. l. tum a colore tum ab odore. *Gir.*

r) Vrgit deminutiuum *Gir.* et ad curtam supellectilem, quae antea Chremylo fuerit, refert.

s) Totum locum de insigni rerum mutatione accipit *Gir.* „oleum tam nobis abundat, quam olim aqua, et vnguenta, quantumvis pretiosa, non pluris apud nos sunt, quam antehac oleum.“ Hyperbolice dicta esse censet *Munt.*

cer, intelligi *lacum olearium*, quo oleum excipitur; qui etsi λάκκος potius dicendus erat, tamen etiam Luc. 11, 5. Φελαρ legitur de λάκκῳ, v. Ex. 21, 33. Φελαρ et λάκκος sunt loca in terra excauata. Sic *cisterna vini* est lacus vini, Vlpian. D. 47. tit. 2. l. 21. §. 5. Nam etsi poeta videri possit seruum iussisse iocari, qui, ut ostentaret heri diuitias, diceret cisternam adeo plenam esse oleo: tamen haec ratio omnium minimè est probabilis, tum quia naturae rerum repugnat, tum quia Carion nec alibi vocabula rerum permutauit. Diuites homines tum olco utebantur maxime in balneis et gymnasiis. Quia vnguenta componuntur etiam ex variis oleis (v. Eschenbach. de vuct. gentilium c. 1.), et diuites vnguentis maxime utebantur in conuiujs, idcirco oleo Carion adiungit vnguenta. αἱ λάκκοι sunt Lat. *ampullae*, vasa variae materiae, lenticulari forma, tereti ambitu, pressula rotunditate (figura lecythi est ap. Eschenb. p. 483, 3.). Erant aliae λάκκοι ἰλακτοῦραι (Poll. X, 62.) *ampullae oleariae*, quibus utebantur maxime in balneis et palaestris (Hom. Od. ζ, 79. Theophr. char. 16, 1.), aliae λάκκοι μυρμηκῖ (Poll. VI, 105.) *ampullae vnguentariae*, quibus utebantur in conuiujs. v. Hef. Ita h. l. 1) 'Περὶ τοῦ ἀεὶς arbitror cum L. Bos. ad Act. 1, 13. esse proprie Adiectiuium, ductum ab ὑπερῶς, et significare *superum, supernum* v). Sed τὸ ὑπερῶν (intell. αἰθέρα) dicitur ut ἀνώγειον 1. superior aedium contignatio, 2. conclauis, cella, in superiore aedium parte, quaeuis: quae conclauia a Latinis vocantur *coenacula*. v. Vitrunga Synag. I, 1, 6. p. 148. f. x). H. l. e praedicato ἰσχυρὰν γίμει recte existimatur, τὸ ὑπερῶν esse *promptuarium*, cellam penariam, in qua bellaria, ideoque caricae, repositae fuerint (768.). Schol. Doru. τὸ τίγος. Nam hoc etiam vocab. vsur-

1) Pro γίμει cod. Doru. γίμειν teste Hemst. Vnguenti vsuum inter Graecos et Romanos olim frequentem et varium fuisse, docet ad h. l. Eckard. p. 75. ff. vbi etiam de voc. λάκκος p. 78. monet.

v) Ita etiam censet Eckard. Obss. ex Arist. Plut. p. 79. f., vbi de hoc voc. disputat.

x) Add. qui de domus Gr. forma et partibus nuper disputerunt, vt Schuëider. Epim. ad Xen. Mem. p. 269. ὑπερῶν, pro ὑπερῶν ex ὑπὲρ et ἄνω, *simbria*, compositum esse putat Gir. qui plura de hoc voc. dixit, partim aliena.

patur de quouis conclauī superioris partis domus, quia est sub tecto. v. Hef. in *τίγος*. *Fisch.*

813. *Ὀξίς* etc. Locus hic adducitur ab Athen. VI, 3. p. 229. γ). Suida V. *Ὀξίς*, et Tho. M. V. *Λοπάδιον* [p. 584. Bern.] *Kustl.* Praeter hos locus Comici est prolatus a Schol. Lucian. ad lib. de modo historiae conscrib. p. 703. [c. 56. p. 65. T. II. Reiz.] *λοπάς, τὸ βρῦμα* καὶ ἡ περιχειμένη ἔχουσα τοῦ προμένου λοπί, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο Ἀριστοφάνους λέγοντος.* *Ὀξίς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλκῇ γίγνεται* — ita legendum. Prior explicatio a Polluce VI, 51. vel alio Grammatico, qui idem notaverat, est ducta: alteram error peperit, natus ex confusis, quae multum significatione distant, duabus vocibus *λοπάς* et *λοπός*, quod liquidum erit appositis Homeri verbis Od. τ. 233. *Ὅσον τε προμένοιο λοπὸν κῆρυκα ἰσχυαλίοιο** neutro genere sunt, qui legerint: *ὅσον τε* vel *ὅσον δὲ* κρ. *λόπος* — *Ὁ λοπός* igitur, in qua voce v. Suid. siue τὸ *λόπος* est exterior allii tunica. *γίγνεται*, vt hic Schol., habet itidem Suid. V. *Ὀξίς*. *Hemst.* *ὀξίς* quod etiam *ὀξύβαζον* dicitur acetabulum, vas in quo acetum et asseruatur et in mensa apponitur, quod cepit auctore Plin. H. N. 21, 34. quartam partem heminae s. dimidii sextarii, v. praeter Schol., Etym. M., Hef. Moeris [p. 281.]. Acetum ipsum Attici fere *μίλι* dixerunt. Nam, quae est obseruatio Helladii Chrestom. p. 22. Meurs. *τὸ μὴ λίσσειν ὄνυγμα, πᾶσι τοῖς παλαιοῖς μὲν φροντίς ἦν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις.* *Λοπάδιον* idem est quod primit. *λοπάς*, *patina*, *patella*, *sartago*, vas in quo friguuntur, assantur, obsonia, patens et amplum superne, sed in angustum definens. Schol. vet. Hef. Pollux 6, 88. *λοπάς* et *χύτρα* (de quo ad 688.) coniunguntur etiam Theophr. 10, 2. qui locus et Pollux X, 122. docent, Athenienses fere vsos esse acetabulis, patinis et ollis *ficilibus*, sed ex iis, quae Carion dicit, intelligitur, diuites habuisse ea ex aere z). *χαλκῇ γίγνεται* h. e. *ἐστὶ*. De forma *χαλκοῦς*,

γ) Ab eo hunc et sequentes tres versus laudari, et v. 816. pro *ἡμῶν ἔκασ.* ibi legi, contra metrum, *γίγνεται ἑκάστους*, obseruauit Spanh. V. Athen. Schweigh. II. p. 582. et Anim. T. III. p. 328.

z) Acetabula dicit esse facta aerea. Atqui melius erat, alias res in aes confecti, quibus ex aere factis vti possumus; nam

χαλκῇ v. Moeris [p. 402. et 414. Pierf.] et Phryn. p. 88. Theophrasti locus docet, non omnino audiendum esse Tho. Mag. qui λαπάδιον, inquit, οὐχὶ λαπάς. πᾶσα, omnes. Nam Sing. collectivae positus est. *Fisch.*

814. (813. Br.) *πινυκίσκον* ἰχθυήρων etiam Aristophanes in Telmessensibus usurpavit, ut novimus ex Poll. X, 82. ubi Iungermannum et Kühnium hic locus non fugit. *Hemst.* *πινυκίσκος* idem est quod *κίνακας*. Dicuntur autem ita 1. *tabulae*, 2. *vasa*, non admodum profunda, sed *plana* cum margine mediocri, quadrata vel oblonga, in quibus apponuntur *carnes* (Ety. M. V. ΠΙΝΑΞ), pisces, aliaue obsonia, ut Odyss. I, 141. Matth. 14, 8. Marc. 6, 25. 28. etiam *disci*, *orbes*, ut 997. v. Tho. M. [p. 714.] Schol. Doru. τὰ σκουτάλια, quod est Lat. Voc. *scutellae*. Gloss. vet. *πινυκίον*, catinus, scutella. *Catinus* ita legitur Hor. Sat. 2, 4, 77. *πινυκίσκος* ἰχθυήροι sunt *scutrae*, *scutellae* piscariae, in quibus pisces vel elixantur vel apponuntur, quarum hae *ἄκυροι*, illae *ἐμπυροι*, *πινυκίσκος* dicitur. v. Pollux X, 82. Nam adiectiva in *προς* definitia non modo multitudinem indicant, ut *δακτυλός*, sed etiam aptabilitatem, ut *σιτηρός*, *οἰνηρός*, *μελιτηρός* et alia. H. l. intelligi *catinos*, in quibus pisces apponuntur, e verbis ἀργ. πάρεθ' ἑρῆς patet. *Fisch.*

τοὺς σκυροὺς. Sic habent omnes, quas vidi, Edd. At videndum tamen, annon Aristoph. potius scripserit τοὺς

acetabula statim aeruginem f. rubiginem aeream contrahunt, si sint ex aere facta et infundatur acetum. Paulo post etiam dicit ἐν ἔνῳ esse factum eburneum; per quam vocem siue *urnum* intelligat siue *laternam* (nam utrumque illa significat) non nimiam felicitatem praedicat; nam et furnus utilior est caementitius aut ferreus, et *laterna* cornea pellucidior. Etiam puteum *oleo* impletum esse dicit; aqua ergo aliunde quaerenda erit. Videtur alludere ad fabulam Midae, cui omnia in aurum convertebantur, etiam quae minime voluisset, cibus et potus. *Bergl.* Mea quidam sententia, non adeo difficile intellectu est, cur aerea haec dicantur. Eleganter poeta inducit seruum, prae gaudio vix sui compotem, qui diuitiarum enarrans copiam vel omnia in maius extollit, vel aureorum montium improniso adspectu adeo delirai, ut confuse loquatur, et res minus inter se convenientes coniungat atque cuncta commisceat. *Nünt.* Aenea dicit, vel quia pulchra et splendida inuit, vel quia metallum hoc rubiginis expers est et a firmitate commendatur. Illud notum, veteres aenea poculis esse vias. *Gir.*

σαθρούς α)? Nam *σαπρός* potissimum dici solet de rebus putredine corruptis et ideo malum odorem vel saporem habentibus; ut *σαπρὸν κρέας*, *σαπροὶ ἰχθύες* etc. At *σαθρὸν* proprie dicitur de vestimentis, vasis et similibus, quae vetustate vel usu ita attrita et confecta sunt, ut facile rumpi vel frangi vel lacerari possint, ut *σαθρὰ ὑποδήματα* Lucian. Necyom. p. 337. et Catapl. p. 437. *σαθρὸν βυλάττιον* ap. eund. in Dial. Crat. et Diog. sin. *σαθρὸν τεῖχος* ap. eund. de Calomn. p. 422. ἀγγεῖα *σαθρὰ* Schol. Arist. Ran. 78. ut alia exempla passim obuia omittam. Quoniam tamen *σαπρὸν* eodem sensu, quo *σαθρὸν* et alibi usurpatum reperio (ut Arrian. in Epict. II, 4. *σαπρὸν σκευάριον β*), itemque apud nostrum *σαπρὸς φορμῶς*, *σαπρὸν σχοινίον* etc.) nihil hic mutandum censeo, sed hic potius statuo, omnia *σαθρὰ* etiam dici posse *σαπρὰ*, at non vice versa. *Kust.* *σαπρὸν* vocantur, vel quia erant impuri, immundi, foedi, vel quia usu ita attriti erant, ut timendum esset, ne frangerentur vel dilaberentur. Nam *σαπρὸν* propr. est *putre*, 2. *vetustate* vel *usu corruptum*, 3. *quidquid est eiusmodi, ut non praestet usum, ad quem comparatum est* (v. ad 542.): *πάροδ' ὅρῃν* licet videre. *Fisch.*

816. *ἰκνός*. Hanc lectionem non solum agnoscit Scholiae graecus, sed etiam Suidas V. *Ἰκνία* et Athenaeus VI, 3. p. 219. c). At Pollux X, 155. ad locum hunc respiciens pro *ἰκνός* legit, *ἴκον* vel *ἰκόν* i. e. *muscipulam*. Ait enim: Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ, *ἰκόν* (ante male legebatur *εἰκόν*) τὴν μύκκῃαν καλεῖ. Hanc lectionem vulgatae praefert Bentleius ad Fragm. Call. 233. quippe censens, sententiam loci huius plus satis Comici et plus ridiculi in se habituram. At vulgatam tuetur Lamb. Bofius Obseruu.

α) Cod. (quintus) *σαθροῦς*. Has voces saepissime commutari notum est. *Brunck.*

β) Cf. Schweighaeuf. Ind. Graec. Epict. in Monum. philof. Epict. III. p. 410.

γ) Schweighaeuf. Anim. ad Athen. III. p. 528. monet, in codd. Athen. legi *ἰκνός* pro *ἰ* *ἢ* (β') *ἰκνός*. Idem hoc vocab. non *caminum* s. *furnum*, neque cum Toup. *fellam familiarem* latrinam, sed cum Schol. (coll. Pac. 841. Hemst. et Dawes.) *laternam: pro cornea, quae olim fuerat, eburnea facta est laterna; interpretatur.*

Misc. c. 8. p. 46. f. existimans nimirum, lectionem Pollucis, *ἴκτος*, ex *Pluto secundo* sumtam esse, vulgatam vero ex *Pluto priore* ad nos deriuatam d). Sed (si meam sententiam hic mihi interponere liceat) non existimo, ad nōdum hunc soluendum necesse esse, vt ad Plutum priorem et posteriorem confugiamus; sed potius arbitror *διεσφραφίης* illam ab ipsis librariis, qui voces scriptura et sono affines, vt constat, saepissime confundere solent, profectam esse. Quare licet vtrique lectio satis antiqua sit, et idonea nitatur auctoritate, mouet me tamen auctoritas Bentleii, vt lectionem Pollucis *ἴκτος* vel *ἴκτος* praefereendam censeam, praesertim quum nuper admodum vir ille doctissimus ad me scripserit, ipsum prioris sententiae necdum poenitere e). *Kust.* Cod. Doru. *ἴκτος τὴ Φανίαν*. Ad *ἴκτος* explicandum *laternae* significationem elegit, quae sane, si stabit vulgatae lectionis fides, omnium est commodissima. *Φανίαν* autem et *Φανίαν* in communi Graecorum lingua, quod ex Corona Pretiosa notatum a Meursio et Ducangio *Φανός, laterna, λαμπτήρ*. Equidem aliam istius vocab. potestatem non agnosco, quippe qui falli statuan laboriosissimae doctrinae virum, quum praeterea *speculum* interpretatur, neque minus, quum *furnum, caminum* f):

d) Praeterea plus ridiculi in lect. *ἴκτος* inesse monet, siue hoc vocab. de camino, olim ex vilibus lapidibus atra fuligine obductis factis, nunc ex pretioso ebore, siue de laterna, intelligatur.

e) Correxī iam olim ad Callim. l. 1° *ἴκτος ἔμψυ* — cuius sententiae me necdum poenitet. Nam vt tacem ea, quae ibi iam dicta sunt, hic tantum addam, perire omnino vsum τῷ *ἴκτος*, si sit *ἰσχυρότης*, quum ebur ignem ferre nequeat, sed cum teterri-
mo nidore comburatur. At *ἴκτος* eburneus rea est ridiculae quidem elegantiae, ad vsum tamen non ineptae. Quare vt haec lectio vrbanitatem Atticam sapit, ita altera illa est *γλαυκός* *φωσφάντι*. Bentl. Ei assentitur Münt., vt Cario dicat, m-
cipulus adeo eburneus herum habere.

f) In Schol. ad Vesp. 139. dicitur *ἴκτος* proprie *caminus*, item *culina*, *μαγειτήρ*, & *καυνοῦν*, item *φωτός* τὸ τὴν τῶν *ἴκτων* *πῦρ*. Quae postrema verba respiciunt ad alium huius Comici locum Pac. 845. *ἴκτος ἔχοντες, ἡ δὲ τῶν ἴκτων* *πῦρ*, iuxta Florentem: *ignem nocte 'laternis* *ferunt*. Quae vox *ἴκτος* ap. Hesych. quum similiter *καμίνος*, *φωός*, *μαγειτήρ*, (non vt ibi *μαγειτήρ*) tum alia adhuc significare traditur. *Spanh.* Jungermann. ad Poll. X, 54, 156. *ἴκτος*, Bentleius *ἴκτος*. Viramque denotat *μαγειτήρ*. Bentleii sententiam probat Kust. ad Said.

Oppiani certe Schol. ad Halieut. 430. Ἰπνὸν χαλκείον Δίῳσι
 σέλας, vt oportebat, λαμπτήρος f. *laternae vibratricis splen-*
dorem accepit, non aliter quam Sch. Doru. in Cornico no-
 stro, eodemque modo *laterna* in Onomastico veteri redditur,
 ἰπνός, φανός v. Schol. Pac. 841. Accentus his omnibus in
 locis perierse positus, si modo recte docuit seu Cyrillus
 siue Philoponus, tono differre ἰπνόν *furnum*, et ἰπνον *later-*
nam, g). Verum ἰπ-ός eburneus negotium Grammaticis
 exhibuit, incertis, quem vocab. eius significatum materiae
 tam parum idoneae potissimum accommodarent: inde fa-
 ctum, vt quidquid ἰπνός denotat, huc fuerit ex diuersis in-
 terpretibus collatum; ne scilicet lectori non foret integra
 feligendi potestas h). Praeter Scholl. nititur haec lectio
 auctoritate At'en. et Suidae, qui ἰπνόν pariter ac scripti edi-
 tique libri defendunt. Sed Pollux diserte monet (X, 155.)
 Arist. in Pluto ἰπνόν τῆν μονόγρυν καλεῖν. Nulla quidem est
 in tota fabula sedes, quam ἰπνός vel εἶπνος opportune capiat,
 nisi ἰπνόν hinc alio migrare iusseris. Iungermannum non
 fefellit emendatio speciosissima, quamquam haerens *puta-*
damque inquit, *forte legendum ὁ δ' ἰπνός sed alteram le-*
ctionem et Schol. retinet. Maiore fiducia Bentleius (ad
 Call. Fr. 233.) exulantem per aliquot saecula vocem in se-
 dem pristinam reduxit. Neque Criticorum principem,
 quando multis post annis suas emendationes in priores bi-
 nas Arist. comoedias vulgari passus est, poenituit eius sen-
 tentiae, cui Kusterus, iudex inprimis idoneus, subscripsit
 (ad Suid. V. Ἰπνός et Not. h. l.). Nam quae contra disputa-
 tauerat L. Bos., haud ita multum diuersa ab iis, quae iam

V. ἰπνός, reiecit postremus editor Pollucis. Ait enim ἰπνός
furnus, convenientius esse rei ipsi, et quod in Arist. Pluto, e
 quo laudat Pollux *ἰπνός*, ea vox nunc non legatur, non debere
 quemquam morari, quod forte in Pluto primo esse potuerit.
 Tamen non satis intelligo, quid sit *furnus* vel *caminus ebur-*
neus, aut quomodo iis rebus ebur conueniat; id enim ad lo-
 ca, in quibus est ignis aut fumus, admoueri, nulla ratio est;
lucerna tamen f. *laterna eburnea* posset intelligi. Ducker.

g) Nullum accentus discrimen facere videtur Zonaras Lex. T.
 II. p. 1116. nec Photius p. 45.

h) ἰπνός non tantum *furnus* est, (vnde ἰπνολάβης f. ἰπνολάβης
 Plat. Theaet. 4. in ed. Bas. 2: [vbi vid. Fisch. p. 103. l. et
 Heindorf. p. 208.] h. e. *φουρνολάβης*, interprete Timaeo [p. 149.
 vbi v. Ruhk.] *furnarius*) sed etiam *laterna*, HeL. h. v. Fisch.

ante, iuuenis admodum, ad Poll. ipse scripseram, nimis erant debilia, quam vt receptam lectionem tutari possent. Fateor mihi saepius illam emendationem retractanti magis magisque coepisse adblandiri, atque adeo nunc minimum abesse, quin plane verissimam existimem. Primum enim eburnea muscipula ridiculae quidem est elegantiae, sed ad usum non inepta. Deinde recenseretur supellex culinaria, in qua certe muscipulae locus non est negandus, quippe ad defendendum a muribus penum comparatae: post ὀφθαλμοῖς etc. perbelle succedit et facete ἰνός ἰλαφ. Non abnuo, difficultates, quae scripturam editam premunt, ex parte leuari, si ἰνόν intelligas *laternam*. Verum ita ambigui vitio, quod plurimis in locis decet, hic absurdum fuerit, haudquaquam medeberis. Porro quid proliuius, quam ἰνον errore descriptoris abire in ἰνός; praesertim quum ἰνός ab instrumento culinario nequaquam alienus, facile minus adtentum frustrari potuerit. Nonne Pind. Olymp. IV, 11. pro ἰνον i) ἡτοιμάσας, quae Aetna dicitur Typhocum subiectum opprimens, ἰνόν aliis in libris legi restantur? Quid? non Aeschylus eodem mendo laborat Prom. 365. In editis enim quod fertur, Typhon ἰνούμενος ἰρίζαισι Λιωνάϊσι ὑπο, quis corrigendum esse dubiter ἰνούμενος k); vt Cratinus ap. Poll. VII, 41. et Arist. Eqq. 920. ἰνούμενος ταῖς συμφοραῖς vel ταῖς εἰσφοραῖς. Dubitare certe non debuit H. Stephan. Thes. T. I. p. 1726. E. postquam semel in suspensionem verae lectionis inciderat: cuius etsi perquam tenue et obscuratum, non tamen nullum est in Schol. secundo indicium. Ἰνούσθαι, quod Stephanus in *furno* s. *camino ardere*, vel, *coniici in furnum* s. *caminum* exponit, *torreri* Stanleius, verbum est, ni fallor, Graecis auribus ignotum: non itidem ἰνούειν, quod a Lexicographis praetermissum ap. Hes. existat in Ἐκδομέντοις, et tantumdem valet, atque ἐν ἰνῳ φέρον, quemadmodum Ἐκδομέντοις (sic enim scribendum est) idem interpretatur. Ἰνούμενος autem in Aesch. etiam si tale sit, vt extra controuerfiam positum videatur, quam tamen illa macula fue-

i) ἰνν ibi nunc legitur, et redditur *onus impositum*. Schmidius ex libris nescio quibus offert ἰνόν. Cf. ibi Heyn. Not. Gedik. in Carm. sel. Pind. ad eum loc., etiam meas not. ad P. Ol. p. 386.

k) Repositum ita est a Schützio, cuius Comm. conferendus.

rit vetusta, Schol. noster patefacit ad Vesp. 139. retinens *ἰκνούμενος*. Haec cuncta si quis colligat et consideret, vix erit ut non aequissimum arbitretur, in *ἰκνου* locum iure optimo restitui *ἴκος* vel *εἴκος* utrolibet enim modo scripseris, nihil refert; nam accentum quo quis loco poni malit, nunc quidem non curo. *ἴκος* l) Hef. habet, quae vox perinde debebat exstare in *ἰκνούμενος* m), nisi verba forent mutilata: ibidem inuenies *εἴκος* et multo corruptius *εἰλός*, cuius erroris, si vocabulorum ordinem inspicias, fieri non potest, quin Hef. ipse culpam sustineat. Interim esse quidam, forte non magni momenti, quod me paululum retineat, non dissimulo: etenim videndum est, uum Arist. ipse, quum in priore Pluto *ἰκνός* dedisset, postmodum in secundo *ἴκος* emendauerit: neque deest exemplum, quod coniecturae nostrae faueat, in hac ipsa comoedia simillimum, v. 115. [vid. p. 64. f.]. Scilicet seruiendum erat eruditis Atheni. auribus, et saepe fabulae, quae prima commissione non steterant, accuratiore lima perpolitae in scenam dabantur: quae ratio multo melius a nobis intelligeretur, si cuiuscumque comoediae duplex editio ad nostram aetatem peruenisset. Pro *ἡμῖν* Athenaeus habet *γέγονεν*. Hemst. Vtrique lectio *ἴκος* et *ἰκνός* ab Arist. est. Illud erat in priore fabulae editione, hoc in posteriore n). Qui priore Pluto usus est Pollux, ut 513. pro *τροχασπιῶν* legebat *ζυγοποιῶν*, quod in nullo cod. nunc comparet, ita hoc in versu *ἴκος* habebat, non *ἰκνός*. V. eum p. 1340. et intpp. *ἴκος* s. *ἰκνός*, utroque enim modo notatur accentu, primam producit; quapropter saepe occurrit *εἰκός*, e librorum more, qui pro *ι* longo solebant *εἰ* scribere: significat autem instrumentum omne, quo *stipatur*, *comprimitur*, *exprimitur*, *opprimitur*. Hinc *ἴκος* vocatur fullonum instrumentum,

l) De varia scriptura *ἴκος*, *ἴκος*, *ἴκος*, *ἴκος* cf. Tittmann. ad Zon. II. p. 1116.

m) Etiam in Phot. Lex. p. 86. perperam *ἰκνούμενος* pro *ἰκνόμενος* legitur.

n) Fischer. existimat, postquam scripsisse *ἴκος* in priore, *ἴκος* in posteriore Pluto. Nam quum intellexisset, primam scripturam improbari multis, vel ut ineptias diuitum magis rideret, in altera recensione dedisse *ἴκος* *ἴκος*, ineptias enim eius, qui diuites ita ostentat, ut mulcipulas adeo fieri iubeat eburneas, magis exstare.

quo premuntur, stipantur vestes. Pollux p. 1317. καὶ ἱπός, τὸ πίζον τῆς δαδῆταις ἐν τῇ γραφαίῃ, ὡς Ἀρχίλοχος κέεται δ' ἐν ἱπῷ. Hic autem *muscipulam* significat. Pollux priore loco: καὶ μνάγμα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κίχρηται τῷ ὀνόματι ἐν δὲ Πλούτῳ εἶπον τὴν μνάγμαν καλεῖ. Idem p. 715. καὶ ἱκος δὲ τὸ τῶν κναφίων ἐργαλεῖον. ἔτι δὲ καὶ μνάγμα οὕτω καλουμένη. Auctor Etym. M. p. 473. ἱκος σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μυῶν καὶ τὸ πρσισσίριον. παρὰ τὸ ἱκτω, τὸ βλάπτω, γίνεται ἱκος. καὶ γὰρ τοῦτο εἶδος Φαρμακίον ἐστὶ τῶν μυῶν. καὶ παρὰ τὸ ἱκος γίνεται ἱκῶ ῥῆμα, σημαῖνον τὸ θλίβω. καὶ Ἀριστοφάνης ἰπνούμενος ταῖς συμφοραῖς (lege εἰσφοραῖς ex Eqq. 924.) ὡς κόπτω κόπος, οὕτω ἱκτω ἱκος. Perpetram vulgo initio huius notae legitur καὶ τὸ πρσισσίριον. Infimae graecitatis vox est πρσισσίριον. v. Car. du Fresne Glossar. p. 1218. Veteres glossae: ἱκος *prensorium*. Corrigendum forte *pressorium* o). Quod autem supra dixi, in posteriore Pluti editione ἱπνὸς repositum fuisse, id hoc solo nititur argumento, quod hanc lectionem exhibent codd. qui nunc exstant omnes, agnoscuntque eam etiam Grammatici aliquot vet. Sed facile fieri potuit, ut ante horum aetatem menda irrepserit, ἱπνὸς pro ἱπός, ut et ap. Aesch. in Prom. ἰπνούμενος pro ἰπνούμενος, quod observavi ad Lyf. 291. Sane ap. Athen. p. 229. F. ubi profertur hic versus, istoque modo legitur: ὁ δ' ἱπνὸς γέγονεν ἐξακίτης ἐλαφάντιος. In vet. Athen. codice scriptum reperi ὁ δ' ἱπνός, quod mendosum quidem est, sed antiquae scripturae indicium dare possit, ὁ δ' εἰπός. Nam si ἱπνὸς prior librarius legisset, nulla erat causa cur εἰπὸς scriberet p). Utut haec sunt, vere meo iudicio veterem lect. ἱκος reuocandam censuit Bentleius q) cuius argumentis si quae opponi possint, non sane illa sunt, quae obmouet Dawesius r). ἱπνὸς ille

o) Scilicet muscipulae partes erant *prensorium* s. *pressorium*, et *paxillus*, quo sustinebatur et suspendebatur *prensorium* s. *pressorium*, et quo subruto musculi *prensorii* pondere opprimebantur. Ffisch.

p) At vid. supra not. p. 438.

q) In textu eam recepit Brunck., et Im. e. Rau. et Borg. Isid. restituit.

r) Misc. Crit. p. 200. ff. Studet ille auctositatem Pollucis elevare; apte dici corneam laternam in eburneam mutatam; mo-

tuetur, *laternamque* significare contendit, vt exponunt Schol. et Suidas, *Φαρός*. Laternis utebantur veteres e cornu vel e velica factis. Notus est ille Plauti versus in Amphitr. [I, 1, 185.] *Quo ambulas tu, qui Vulcanum in cornu conclusum geris?* Sed ebur translucidum non est, proindeque eburnea laterna res est plane inepta et absurda. Quod autem ait *Bentleii commento perquam incommode accidere*, genus scilicet nominis *Ἰσος* femininum, id nullius est momenti. Nam substantiua sunt multa, quae utroque genere efferuntur, neque si apud Pind. *Ἰσος* femininum occurrit, inde conficitur, femininum etiam Atticis fuisse. Sane Polluci masculinum est, cuius haec sunt verba p. 1317. καὶ περιρροΐδα δ' αὖ εἰποις τὸ ξύλον τὸ τὸν ἰππὸν περιρροΐσον. Non itaque Bentleii rationes profligauit *Dawesius* s). ἰππὸν si concederem poetam scripsisse, probarem potius Toupjii interpretationem ad Suid. II. 36. 1) *latrinam* f. sellam familiarem, *une chaise percée d'ivoire* intelligentis. Pollux p. 527. — τὸν δὲ κοκρῶνα καὶ ἰππὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ. Eo sensu posita erat haec vox in Cocailo, cuius vltimum fragm. vide. Quo minus autem eam sic a poeta h. l. adhibitam fuisse credam, obstat prioris syllabae modulus, quam ille semper corripit. V. Pac. 536. Au. 436. Vesp. 139. Nec obiciendus est eiusd. fab. v. 837. quem protuli supra ad v. 98. Manifestum est enim legi debere: ὁ κίων παρῶξ τις τὸν ἰππὸν, ἔξαρκος — et in superiore qui est Pac. 892. poetam scripsisse: διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ' ἰνταῦθα γὰρ. — Haec recte emendata esse tam absurdum esset negare, quam si quis contenderet, in nomine *δίκης* primam rite produci, quia sic legitur Vesp. 400. οὐ ξυλλέψεται, ὁπόσοι δίκαι τῆτες μίλλουσι καταδαί; Eo ineptiarum redigi se patiantur, qui in veterum scriptis apicem mutari nolunt absque codicis auctoritate:

net [vt iam Girard. accepit]. Teste Burgeff. in App. p. 454. Sanctiamaudius in Comm. in ed. ad h. l. *ἰππὸν* defendit, quum Arist. semper seruum de edulibus aliquid dicentem introducat, et muscipula cum praecedentibus non sit nexa, contra vocabulum quod ad culinam spectet, quaeratur.

s) Quae sunt verba Toupjii Emm. in Suid. et Hef. I. p. 269.

t) f. ex ed. Emendd. in Suid. et Hef. Oxon. 1790. T. I. p. 269. Cf. idem Add. ad Theocr. p. 404. Praesidium autem suae interpretationi petit ex eo, quod sequitur *καταδαίματα* etc.

nam sic etiam in duobus, ad quos fabulam illam contuli, scriptum est. At ne piget, inendam eam praetermisisse, nouitiosque tirones moneo, quod, etiam me non dicente, paulo peritiores videbunt, legendum esse: οὐ βυλλήφραδ' ἀπόστοις δίκαις τῆτες μέλλουσιν εἶναι. Dawesius autem, ne libi e manibus laterna sua eriperetur, lectionem prorsus immutare coactus fuit, nouamque ex ea quam codices exhibent, et misere deprauata illa, quae ap. Athen. legitur v), concinnare, cuius parum suauis sunt numeri:

ὁ δ' ἰκνὸς γίγν' ἡμῖν ἐξανίτης ἀλεφαντίνος x).

Quanto satius erat optima in lectione acquiescere, quam commendabant sententiae et metri venustas, tuebaturque doctissimi Grammatici fides. Sed virum ingeniosum abripiebat liquor et Bentleii laudum obtreectatio. *Brunch.* His collectis efficitur 1. iam olim duplicem fuisse scripturam, ἰκνὸς et ἴκος, siue ex duplici editione Plati, siue ex mutatione antiqua ortam, 2. probabiliter praeserendum esse ἴκος, tum significationis certioris, tum rei, tum metri causa:

817. ἀρτιάζομεν. De ludo hoc dici, in quo *Par* et *Impar* luditur, notatur hic in Scholiis, et e Platone praeterea, Aristot., Pollace, viderunt iam alii, nominatim Meursius lib. de Graecorum Ludis. Ad quem lufum etiam numos ab Augusti filia et singulis conuiuiis datos docet in eius vita Sueton. c. 71. Id genus vero ludi, ζυγὰ et ἀζυγὰ a Graecis etiam dictum hic in Schol. additur; quod ad eundem Suet. locum monuit Calaubonus. *Spanh.* Versum adduxit Pollux IX, 58. y) 101. utroque loco Mss. ἀρτιάζομεν, priore tantum Edd. priscae: explicare licet, *par impar ludere solemus*. Receptae lectioni consentit Suid. in Στατήρ, et versu truncato in Ἀρτία. Vbi sunt Aristoph. et Schol. verbis, qui de Ludis vett. scripserunt, Iul. Caes. Bulenger. a. 6. et Io. Meurs. in Ἀρτιάζιν. *Hemstl.* *Ludere par impar* Horat. Sat. II, 3, 248. Suet. Aug. 71. *micare* Cic. Off. 3, 19. Nam ludentes sumtis in manum talis, fabis, nucibus

v) Memoriae errore lapsum esse Athenaeum, quum pro *μυδ* scriberet *γίγνεν*, putat Schweigh. Anim. III. p. 328.

x) Vt prima in *ἴκος* brevis sit. V. Daw. p. 199. f. Hanc autem emendationem, s. potius scripturam (in qua *γίγν'* speciem interpretamenti habet) cod. Rau. confirmatam recepit Iou.

y) Hunc priorem Poll. locum etiam *Kust.* commemorauit.

(1057.), amygdalis, etiam numis, interrogantes collusorem inbebant diuinare, ἄρτια ἢ περιττά, paria an imparia, haberent 2)? v. Meurs. Graec. ludib. p. 5. f. Στατήρες erant numi vel *argentei*, qui valebant drachmas Atticas quatuor, Alexandrinas duas (et respondebant *siclo* Hebraeorum v. Matth. 17, 27.) vel *aurei*, qui valebant drachmas Atticas argenteas XX. v. Eifenschmid. de mens. et pond. p. 142 a). *Fisch.*

818. ἀποψύσσου b) δ' οὐ λίθοις ἐστὶ. Lapidēs olim ad nates tergendas adhibitos fuisse, patet etiam ex proverbio illo:

Τροῖς εἰςὶν ἱκανοὶ περικτὸν ἐκμάζει λίθοι,
Ἄν' ὅσι τραχεῖς· ἂν δὲ λιθοῖ, τίσσαισι.

Vide Strömāt. Prouerbiorum metricorum, Adag. 896. *Kust. c).* Similis eam in rem Machonis Comici locus ap. Athen. XIII. p. 578. Εἰ δὲ λίθον εἴχης, ἐκκολαβεῖς ἢ Μαρία, "Εδνα" ἂν, ἢ' ἔχης, φῆς', ἀποψῆσθαι τάλαν, quod si lapidem haberes respondit continuo Mania, darem tibi, o misera, abstergendis natis; et paullo post, p. 584. εἰ δὲ λίθον, ἔφη, εἴχης, ἀποψῆσθαι ἂν σοι ἔδνα. Apud Hefych. et adposite ad dictam v. ἀποψῆσθαι significationem: Ἀπόψηγμα (vt ibi omnino legendum, non Ἀπόψυγμα) ἀψόδευμα, κόπρος. Quid enim ibi sit ἀψόδευμα, intelligit continuo, qui ἀφόρδια γαστρός (nempe inserta littera ρ ob metrum, pro ἀψόδια, quod viderunt item alii), ventris fecesum apud Nicandr. duobus locis legit, Ther. 692. Alex. 140. iuxta Schol. τὰ σκύβαλα. Adde ἀψόδευσι in epistola quae Barnabae tribuitur p. 26. in Variis Sacris Steph. le Moyne. *Spanh.* Delicatissimum fastidium: nam alio iam

2) Eadem obseruauit *Gir.*

a) Add. *Eckhel.* Prolegg. ad Doctr. num. vett. I. p. XL. f. Romè de l' Isle Metrol. Taf. p. 104. 116. Pollucem de statere laudant *Gir.* et *Eckard.* p. 81. plura de hoc numi genere habet.

b) Cod. Doru. ἀποψύσσει. Metro nocet omissio litterae ε. Sic tamen et Suid. in Ἀποψύσσει, *Hemst.* Attice abundare ε monnet *Gir.*

c) Est ἀποψῆσθαι anum sibi abstergere s. detergere. *Fisch.* Pauperes vfos esse hanc in rem lapidibus, lignis, tegulis, herbis, etc. docet *Gir.*

abstergent culum, quod antea esitare solebant d), non lapidibus. Solitos autem fuisse tunc lapidibus tergere podicem patet ex Comico nostro Pac. 1229. vbi Schol. adducit prouerbium istud [a Kust. laudatum], cuius meminerunt alii etiam. *Bergl.*

819. σκορόδα sunt *alliorum folia*, et ἐκέρτος in lingua Atticorum valuit i. q. πάντοτε e). Phrynich. p. 88. ἐπὶ τρυφῇ prae luxu f). Vtebantur enim diuites ad eam rem fere pannis, liuteis. *Fisch.*

820. βοῦνται. non *bouem* tamen, sed quod sequitur, ὕν, τράγον, κρίον, *suem, hircum, arietem*, quod sacrum τριτῆς (vt in Schol.) ab Athenn. vocabatur. Βοῦνται hic in genere, *immolare*, sicut βοῦκόλοι subinde *pastores ouium*, vt praeter Hef. notant Scholia ad Eurip. Androm. 280. et ap. Soph. Aiac. 232. καὶ βοτῆρας ἱπποκόμους, qui *pecudes et equos pascunt*, ac vbi in Schol. ἱπποβοῦκόλοι dicuntur. Adde ap. Aesch. Eumen. 196. ὄντι βοτῆρας αἰπολούμεναι. Sic de *pascentibus* in coelo *stellis* Callim. in Del. 176. κατ' αἶρα βοῦκοῦνται. Spanh. Multa verba, duas notionis partes habentia, adiunctis aliis amittunt partem eius alteram, vid. ad v. 666. et Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 21. f. Sic statuere malim, quam part. βοῦ cum Schol. vet. et Doru. referre ad magnificentiam sacrificii g), quod Chremylus immolarit non vnum, sed tria animalia (quae τριτῆς et ἐντελής θυσία dicta est). Caeterum Chremylus (ὁ δεικνύς) ἵδων (in domo) Apollini, qui auctor fuerat, vt Plutum sequeretur, Aesculapio, qui Pluto visum restituerat, et Pluto, qui diuitiis eum cumulauerat, et ἐν-Φανωμένος, (coronam fortassis lauream h) gestans) sacrificia-

d) Nam allia, vt cepae, fuerunt cibus pauperum. (Virg. Ecl. 2, 11.) *Fisch.*

e) Non ex hoc colligi potest cum Gir., dici Carionem hoc saepius facere, quam necessarium sit. Caeterum talia poëtae veteris comœdiae dedisse plebeculae monuit Münt.

f) Vel per locum hoc dicit, quia acer allii succus cutim laedit, vel per contemptum, quod allium nunc ita vile habetur. Münt.

g) De ea etiam accepit Gir., recte pro simpl. *immolare* Münt.

h) Interpretom, qui *corona comptus aurea* reddiderat, iam re-

vit, quia omnes sacrificantes erant coronati. v. [P]aschal. de Coron. 4, 13. f. *Iſſch*.

822. f. *ἔκπεμψεν exire, egredi iussit. τὰ βλάφαρα*. Nam fumus, qui, quoniam elicit lacrymas, eleganter a Virg. Aen. XII, 588. *amarus* vocatur, laedit maxime et offendit palpebras. *Fisch*. οὐχ' ὥς τι ἦ non poteram intus munere. Sed perpende seruuli insolentiam: dominus fumum fert, quem seruus ferre se non posse ait. Haec quum iactaret Carion et iam redire domum pararet, superuenit, qui, antea diues, liberalitate factus erat miser, postea vero quam Plutus visum recepit, in diuitem rursus euasit. Quoniam autem id sibi contigisse scit a Pluto, cum puero ad Chremylum pergit, non immemorem beneficii neque ingratum se Pluto probaturus. Puerum ergo suum vir iustus in seqq. alloquitur. *Gir*.

824. Constituitur hic Act. IV. Sc. II.. Per totam hanc scenam, vbi nunc (in Br. et Inu.) Chremyli nomen praefixum est, olim Carionis nomen legebatur. — *καιοῦρον* est *seruus* i), vt *καῖς* (844.). Nam etiam hoc Deminut. habet vim Primitiui, et poeta hominem illo vti iussit, quod animus eius plenus esset gaudio et laetitia, quia subito et praeter opinionem diues erat factus. *καῖς* est *seruus*, quamuis senex, quia antiquissimis temporibus serui erant pueri proprie dicti. Constructio v. *ἔπειθαι* cum *μετά* reii-citur et *ἐνική σύνθεσις* vocatur a Phryn. Ecl. p. 154. nempe si *ἀκολουθεῖν* f. *ἔπειθαι μετά τινος* ponitur pro *τινί*, vt sit, *sequi aliquem*, non *sequi pone, a tergo*. Nam etsi non negem reperiri locos in libris vett. Atticorum vbi *ἀκολουθεῖν*, *ἔπειθαι*, *μετά τινος* idem valeat quod *τινί* (nam nec diligentissimi scriptores liberi sunt ab omnibus vitiis, nec Atticorum lingua caret omnino peregrinis verborum con-

prehendit *Eckard*. p. 82. f. Nam non *aureas*, sed ex arborum ramis factas coronas gestabant sacrificantes.

- i) Non de seruulo, sed de puero iusti placet accipi. Si de seruo diccretur, potius dixisset *ἔστω μοι*, quam *μὲν ἔστω*. Nam pater vult, vt, quum sibi et filio communia sint bona a Pluto accepta, vna se gratos ei exhibeant. Quod si cui magis lubet, vt de seruulo dicatur, non magnopere refragabor. Virumlibet fuerit, inducitur muta persona, et ideo adicitur, vt intelligatur, quo iustus, domo sua egressus, ire tendat. *Gir*.

structionibus; v. Kypk. Obfl. Sacr. et Abresch. ad Luc. Eu. 9, 49. et Markland. ad Lys. p. 437.): tamen magna cautione opus est. Nam certissimum est plerosque locos non repugnare praecepto Phryn., quum μετά, Genit. sequente, non modo ad *tempus* referatur, vt sit *post*, (v. Raphael. ad Marc. 10, 30.) sed etiam ad *personas*, vt sit *po- ne, a tergo*, vt h. l. (coll. 844. i. q. κατόπι 757. et 1210.) et ap. Lyliam 2. p. 17. ὡς τὰ ἰθὺ τὰ μετ' αὐτοῦ (Xerxe) ἀκολουθήσαντα h). Sed aequè certum est, in N. Γ. ἀκολουθεῖν μετά τῶος id. esse quod ἀκ. τῶι, quia Hebraei verbo ἡ'י' iungunt part. ו'י' v. 1. Regg. 10, 20. Esai. 45, 14. πρὸς τὸν θεόν, in domum in qua est Plutus. Nam πρὸς Accusatiuo personae iunctum saepe indicat locum; in quo est is, cuius nomen additur, vt Ioseph. Arch. 6, 3. extr. ἄπει πρὸς αὐτοὺς ἕκατοι, Cic. XVI. ep. 4. ad se transferret h. e. domum suam. Fisch. De structura v. ἵππεσθαι cum μετά v. etiam Eckard. Obfl. p. 82. f.

825. Scholiastes ad proxime sequentem versum notat: ψ (δικαίῳ l) δ' αὐλίζεται ἢ ὁ Χρίμυλος ἢ ὁ οἰκίτης. Manifestum est, quae per hanc scenam Carion eloquitur, in aliis exemplaribus Chremyli, sacrificio iam facto prodeuntis m); personae fuisse adtributa: clarius idem docuit ad v. 802., simul admonens absurdum videri atque indecorum, vt cum seruulo vir probus et iustus sermocinetur. Ex vet. libris, quorum collationes Kustero fuerunt ad manum, nihil excerptum inuenio: ad cod. Doru. semoto Carione Chremyli personam huic scenae solam inseruit: quam ego rationem temere repudiandam non putem; nam ioci, qui hic occurrunt, Carioni in edd. adscripti, nihil habent sane venilis dicacitatis, aut nequitiae, talesque sunt, vt Chremylum, senem facerem, et nunc ex recenti diuitiarum gaudio libenter arguantem, minime dedeçant. Haec autem personarum variatio ab utroque Pluto fluxerit, an ab

k) Hocr. Paneg. c. 40. μεθ' οὗ συνεκαίθησαν. Ex Xenoph. ἱππεσθαι (n) κέρει adtulit Mänt. quod tamen prorsus diuersum est.

l) Hunc Francog. interpres appellat: *homme de bien*.

m) Id negat Fisch. verisimile esse, sacrificium iam peractum fuisse, vt Chremylus foras prodire potuerit. Itaque cisi orationem magis Chremyli, quam Carionis, personae conuenire concedit, tamen non illi tribuendam esse censet.

Conum. in Aristoph. Tom. I.

F f

actoribus, quos nonnumquam praeter poetarum mentem quaedam innouasse scimus n), non facile definiuero. *Hemst.* Personam hic et deinceps in toto hoc colloquio Chremyli pono, ubi vulgo persona est Carionis, idque ex trium codd. auctoritate. Solus B famulo tribuit, quao manifesto heri esse, nemo non sentit, certissimisque argumentis ostendit Hemst., qui prauam priorum edd. personarum distinctionem retinere non debuerat. Etiam in quinto codice interlocutores huius scenae notati sunt Iustus et Chremylus. Minus bonum est, quod versui 860. (861. nost. ed.) Chremyli, 863. (864.) Carionis praefixa sit (in eo cod.) persona. V. 864. (865.) adscripta persona: *Ἰταρος συνοφάντης*, vt etiam est in B. et in meo. Melius ceteri codd. vnicum Sycophantam agnoscunt. *Brunck.* *ἐν ο*) est vox vel *querentis*, dolentis (v. Luc. 4, 34. Marc 1, 24. et ibi Kypk. in Obsl. Sacr.) vel vehementer *mirantis* et *stupentis*, *vah! hem!* vt h. l. *πρότερον* (826.) est *nuper*, *antea*. *ἄθλιος* *pauper*, vel potius *inops*, *egenus* (vt 834., *ταλαιπώρος* 33. nam *inopes* videntur esse *miseri* et *aerumnosi*; sic *ἄθλιος* *ἐλπίς* et *πλουτέω* inter se referuntur Eccl. 387.), *ἐντυχής* *diues*, *opulenti*. *Fisch.*

827. *ἄλλων, ὅτι*. Vt supra male duas voces *ἄλλων ὅτι* in vnam coniunxerant (v. 48.), hic contrario modo peccarunt, ex vna duas perperam facientes. Longe melius in meo cod. scriptum *ἄλλωστί* p). Nimirum, vt *videris*, *e bonorum numero es*. *Brunck.* *ὡς τοιαύτας* est, *credo*, *opinor*, quum *τοιαύτα* in lingua Atticorum idem valuerit quod *φαίνομαι*. *οἱ χρηστοί* sunt *boni*, *probi*; et hic locus docet, Genitium partitionis non semper pendere a praep. *ἐκ*, sed etiam a pron. *ταί* (vt 345.). *Fisch.*

828. *ἔπειτα τοῦ δις* quid vero tibi vis? quam ob rem huc venisti? Nam *ἔπειτα* habet in interrogationibus vim

n) Multo probabilius est, eam a librariorum errore repeti.

o) Esse pr. Imperatium ab *ἐπ*, *sing*, atque inde abiisse in adverbium hominis se contineutis et ad aliquid considerandum se comparantis, monet *Gir.* Significare nunc *hena*, nunc *ah*, observat *Alunt.*, et ex Plat. *Protag.* laudat: *ὃ δὲ τὸν δόξαν ἀνέθηκε, ἰα, ἔφην· εὐφραίνεται τινος.*

p) Ita etiam *Fisch.* censuit, quia non recte dici potest, *ἄλλων ἐνι, ὡς τοιαύτας*. In Br. et Inu. ed. tamen mansit *ἄλλων ἐνι*.

augendae orationis; τοῦ est *τίνας*, [Gl. Doru.] et *δῖς*, formam Atticam pro [vulg. olim *δίς*], quam v. 1136. habent omnes libri, praeter cod. Leid., h. l. seruauit cod. Doru. *q*) cuius Schol. *χρησίμ.* Hef. *δῖς*· *χρησίμ.* Leg. *δῖς*, vt cod. Ven. *r*) V. nos ad Plat. Euthyphr. 19, 4. Verba πρὸς τὸν θεὸν ἥκω arbitror ita intelligi debere, *veni vt adirem Plutium*, vt ei gratias agerem et munera asserrem. ἥκω est i. q. ἤλθον (284.) et πρὸς, vt ἐπὶ, non raro iungitur Accusatio nominis rei, etiam personae, sic, vt consilium indicet, quo quis aliquid facit, vt Actt. 3, 10. ὁ πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην καθήμενος coll. v. 2. Add. noſt. v. 841. f. 845. 849.

829. μοι ἐστίν. Sic meus: in C. μοι ἐστίν. Duo alii, vt vulgo μοῦσιν. Brunck. Cod. Doru. μοι ἐστίν. Poterat per θλίψιν solam scribi μοι ἐστίν· nunc Edd. omnes [praeter Hr. et Inu.] habent per κρᾶσιν et συναίρειν, μοῦσιν, vt Eccl. 998. et 1021. Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦσι. — Ἐμοῦ ποδῶνι pro ἐμοὶ ὑποδύνει adnotatum est a Tryphone περὶ παδῶν. Hemst. μου [μου ἐστίν scribit Duck.] potest iungi cum ἀγαθῶν, vt sit ἀγαθῶν μου. Sed malim ex perpetuo vsu huius phraeos legere μοι. Duck.

830. οὐσία est in vita communi *patrimonium, facultates* (χρήματα 833.). Legitur eodem sensu Luc. 15, 13. *s*) v. Hef. et ad 754. vbi οὐσία συχνή, quae h. l. οὐσία ἱκανή (patrimonium lautum). Nam ἱκανός, vt Lat. *idoneum*, dicitur quidquid suo nomine dignum est. v. Ducker. ad Flor. 1, 12. et Drusius ad 1. Maecab. 13, 11. Sic 1094. ἱκανὸν χρόνον est *diu*. Et in libris N. T. ἱκανός et πολὺς leguntur vt Synonyma. v. Marc. 10, 46. coll. Matth. 20, 29. Luc. 8, 32. coll. Matth. 8, 30. Fisch.

831. ἐπὴρκουν. *suppeditabam*. Eurip. Hec. 970. τί χρεὶ τὸν εὖ πρᾶσσοντα, μὴ πρᾶσσουσιν εὖ φίλοις ἐπαρκεῖν (*prae-*

q) *Μ* omnes, quos videre contigit, Edd. Terminationem Atticam seruauit cod. Doru. eandemque praefert et scripturam et explicationem v. 1136. vti exemplaria typis descripta consentiunt, neque aliter H. Stephanus Thes. T. II. p. 1152. B. quapropter restituendum duxi. Hemst. Atticam formam habent cold. A. C. Brunck.

r) V. Schow Lex. Hef. e cod. Ven. restitutum p. 204.

e) Cf. Eckard. Obſſ. ex Ar. Plut. p. 83.

flare)? ὡς ἑτοιμός εἰμ' ἰγώ. Alludit uterque ad prover-
bium: κοινὰ τὰ τῶν φίλων. *Bergl.* τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν,
quae frequentissima loquendi formula, dixit Lucian. in
Nigr. §. 26. πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρῆσαι in Tim. p. 109.
vbi plura notavi. *Hemst.* ἐπαρκεῖν est opitulari, adiuua-
re; sufficere (Gl. vet. h. e. subministrare) pecuniam, quod
836. εὐεργετῶν. v. I. Tim. 5, 10. 16. *Heß.* V. Ἐπαρκεῖν, et
ἐπάρκεισιν. οἱ δὲ δεομένοι τῶν φίλων sunt amici egeni, vt 836.
Gloss. vet. Δέομαι egeo, indigeo. Sententiam, quae con-
tinetur verbis εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον, Terent.
Andr. 1, 1, 33. f. ita expressit: id arbitrator Apprime in
vita esse utile. Nam qui diues aliorum inopiam subleuat,
is sperare potest, sibi inopi adiutores non defuturos esse.
Fisch.

833. ἀπέλιπε habent quidem omnes Edd. [antiquio-
res]. At Graecismi ratio requirit ἐπέλιπε. *Kust.* Nollem
hoc dictum: praeluit tamen huic suspicioni *H. Stephanus*
Thes. T. II. p. 665. A. „Legitur vero ap. Aristoph. et
cum accus. iunctum tamquam actiuum pro deficio et quasi
desituo, in Pluto Ἴλιον etc. te cito defecerunt nummi.
Qua tamen constructione constat ἐπέλιπε frequentius vsur-
pari, quam ἀπέλιπε. Reuocare debuerat cum, et si non sit
adiunctus accusatiuus, Isocratis locus ad Demon. p. 5. E.
[T. I. p. 18, 2. Auger.] Τὰ μὲν γὰρ (χρήματα) ταχέως ἀπο-
λείπει, τὰ δὲ (ἀκούσματα) πάντα τὸν χρόνον παραμένει. Vt
claudicantem versum fulcirem, adieci v. illud ἐφελευστικόν,
quo cunctae Edd. carent, non cod. Doru. Ἰπεν interroga-
tue Frischlinus intellexit, sed minus opportune, hoc qui-
dem in loco. *Hemst.* ἐπέλιπεν optime membr. x), vt et
Kust. legendum esse viderat. In C. ἀπέλιπον. Duo alii
vt vulgo, ἀπέλιπε. *Brunck.*

ε) Etiam Palaeph. fab. 26. dixit ἀπέλιπον αὐτὸν ὁ θεός, vbi vid. et
Zosim. 4, 29, 1. est τὰς πόλεις ἀπολαλεῖν τὰ χρήματα. Sic h. l.
ἀπελ. v. χρ. defecit te res, pecunia. χρήματα sunt Atticis τὰ
ἀργύρια. v. nos Proluss. Palaeph. 2, 3. p. 24. f. *Fisch.*

ν) εἶεν est particula non dubitantis, sed affirmantis, nimirum;
certe; haud dubie; vt 760. et 853. i. q. ὥτως *Heß.* aut ὥτως
24, Schol. min. Iliad. 3, 43. *Fisch.*

ε) Cum iis facit uterque cod. Inu. vnde et hic, vt Br. ἐπέλιπον rece-
pit. De scriptura ἀπέλιπον v. Porson. Add. ad Eurip. Hec. p. 100.

834. Versus hic prorsus abest a cod. Doru. Errorem quae causa γ) pepererit, facile patet. *Hemst.* κομισθῆ [aut potius κομισθῆ] μὲν οὖν est vox affirmantis vt 835. 839. i. q. alibi πάν μὲν οὖν. Per se valet *opido, admodum, valde*, v. Hef., ita vt 834. ταχίως, 835. ἄλλως, 839. καταγλῶς intel- ligi possit. Nam est a Nom. κομίδῃ cura, cuius notioni inest notio magnitudinis, sed multorum nominum Ablatiui po- nuntur pro Aduerbiis, vt σπουδῇ, δρόμῳ (Thuc. 8, 94.), πόρῳ (modeste, Herod. 8, 67.). *Fisch.* Glossae: πάν, *perquam, valde, admodum, oppido, nimis.* a κομίζω curo. ἄλλως in genere aerumnosum significat, sed quia pauperes tales sunt, τὸ ἄλλως εἶναι opponitur τῷ πλουτεῖν. vt Eccles. 590. *Bergl.*

835. ff. τίς est nuper, antea, πρῶτον, πρότερον, Sch. Doru., Hef. Suid. [etiam Gloss. Brunck.] Timaeus gl. Plat. [p. 256. vbi v. Ruhnck.] πρὸ τοῦ. Sed potest etiam reddi *adhuc, hucusque*, vt Plat. Phaed. 66. Moeris [p. 368.] εἷς ἢ μέχρις. Timaeus [loc. laud.] εἷς τίνος vel *interea dum diues fui*, Hef. τότε, τῇκαῦτα. add. Herodian. Phil- let. p. 434. [ad calcem Moer. Pierf.] εὐχετόμενος x) i. q. *impetrans* 831. ὅντως βεβαίους, *vere certos et fidos*, qui meam aliquando inopiam subleuarent suis copiis. *Fisch.*

838. ἐκτρέπεσθαι fere tripliciter vsurpatur. Nam propr. dicitur de iis, qui *deuertunt, deflectunt de via*, aliamquam ineunt, vnde nonnumquam adiicitur Genit. τῆς ὁδοῦ, vt Ael. V. H. 14, 49. et Accus. τὴν ἰτέραν, vt Lucian. Tim. [c. 5. T. I. p. 110. Hemst.] quem locum cum b. l., qua rem, conferendum docuere Barlaeus et Berglerus a). Dein- de ἐκτρέπεσθαι τινος est, *occursum alicuius ita vitare*, vt de via deflectas (einem ausweichen) vt h. l. nam commodè

γ) Nimirum proximi versus idem initium. Contra in cod. Rau. eadem de causa v. 835. est omisus.

χ) Cod. Doru. εὐχετόμενος. *Hemst.*

α) Lucianus in Timone: οἱ δὲ ἐξήσαν ὁλοῦς ἰτέραν ἐκτρέπονται (in aliam viam deflectunt) ἐκτρέπονται καὶ ἀποτρέπονται ὁλοῦς ὑφ' ὧν οὐκ ἀπολαύσαντες τὴν εὐχὴν πολλὰ καὶ ἐν τῇ αἰσχροῦ καὶ ἐν τῇ αἰσχροῦ γένε- μόν. Eurip. Med. 561. πάντα φίλοι καὶ τῇ ἐκείνῃ φίλοι. *Bergl.* Theognis optimo iure eos damnat amicos, qui sunt μέχρις ἀπο- γαγίας φίλοι, *salute tenus amici*. Quid autem de his dicturus erat, qui congressu, imo et adspectu bene de se meritos non dignantur? *Gir.*

intelligi potest με, sed poterit etiam recte accipi propre. Denique est omnino *fugere, auersari, declinare, euitare.* v. Kuster. de Verb. Med. 1, 18. et Dresig. de Verb. Med. N. T. 1, 24. Vnde illustrari fortassis possit locus Ioh. 5, 13. *ἡξεν-ράπη*, Vulg: *declinauerat. Fisch.*

οὐκ ἰδοῦναι μ' ὄρῃν ἐτι. *Et me videre se dissimulabant.* Graecorum vim non perceperat Berglerus b). V. Valcken. ad Eurip. Hipp. p. 217. In Pac. 1051. *μὴ νῦν ὄρῃν δοκῶμεν αὐτόν. seipsum semblant de ne pas le voir.* Plaut. Epid. II, 2, 53. *dissimulabam me harum sermoni operam dare: οὐκ ἰδοῦναι ὑπακούειν αὐτῶν. Brunch.*

839. καὶ est etiam c), vnde Sch. Doru. vt hanc particulae vim, a multis saepe non animaduersam (v. Palaeoph. 22, 2. 43, 2. Moeris V. Παιδείων [p. 321. ibique Pierf.] declararet, adscripsit: οὐ μόνον ταῦτα ἐποίησεν, ἀλλὰ d). — Sic 845. 848. καταγελᾷ est *deridere*. Nam hic est plerumque hominum mos, vt beneficiis etiam cumulari ab altero si hunc nimia benignitas reddiderit inopem, eius inopiae non succurrant, immo stultitiam eius adeo derideant. οὐ ὅτ' ἐτι interponitur orationi, vt ap. Lat. *sat scio, scilicet*; intellig. *καταγέλλων.* v. Viger. de idiot. 5, 8, 16. ibique Hoogen. e). *Fisch.*

840. Citat Suidas V. Αὐχμῆς. Locus autem hic, vt verum fatear, ὑπουλος mihi nec satis planus videtur. Nisi forte sensus sit: *squalor vasorum, i. e. paupertas, me perdidit.* Pauperum enim domus squalidae et sordidae; at diuitum contra, munda et nitidae esse solent. *Kust.*

b) Is totum locum reddidit: Illi autem meum occursum et adspectum auersabantur. — Etiam *Fisch.* haec vertit: *simulabant iam se me non videre.*

c) καὶ praeterea, augmentum habet ingratitudinis. *Gir.*

d) In cod. Doru. librarii stupor valde implicuit interpretationem, quae huic vers. est adposita: οὐ μόνον ταῦτα ἐποίησεν ἀλλὰ γνώσκεισαν· haec sine ulla distinctione ordine continuo iunguntur. *Μαν* ad *σομῶ* pertinet, ad *εἶδεν*, *γνώσκεισαν* reliqua sententiae explendae interuiniunt: οὐ μόνον ταῦτα (v) ἐποίησεν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δούλῳ ἔργον ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ καταγέλλων etc. *Hemst.*

e) P. 268. ed. Herm. add. Ros Ellipf. p. 798. ed. Schaeff. *Perperam Munt.* h. l. supplet οὕτως γέγονε.

Siccitas f), *squalor supellectilis me perdidit*; arefactus et exhaustus amisi vasa, i. e. opes; ad paupertatem redactus sum: metaphora a segete. Nam siccitate grana, quae sunt in aristis, extenuantur et adurantur. v. Schol. Suid. Hefych. ἀρχαίς etiam exponitur ἡδία. *Duck.* Cur Kust: suspectum habuerit hunc vers., rationem non video. Ἀρχαίς τῶν σκευαρίων, quum squalent exinanita vasa nihilque in iis superest, quod mensam luculenter instruat: illam rerum bonarum penuriam ait se perdidisse, i. e. effecisse, vt, qui prius amicos se gesserant, nunc, dilapsis opibus et siccatis cum faece cadis, dissugerent sibi quae insuper insultarent. *Hemst. g*) Interpretatio multum negotii facessivit Grammaticis et veteribus (v. Schol. vet. h) et ibi Hemst.) et recentioribus. Equidem ita eum intelligo: σκευαρία sunt vasa, in quibus cibi et apparantur et apponuntur. ἀρχαίς proprie quidem est *siccitas* (Gl. vet.), quae existit ex ἀνομβρίᾳ (Hefych.) v. Ioseph. Arch. 14, 3. Sed h. l. vasis tribuitur, quatenus in iis apponuntur cibi *ficci et aridi*, qui sunt fere *tenues*, vt panis, caseus, aliique cibi, quibus rustici vtuntur. Vnde *vita arida, sicca*, a Latinis tribuitur omnibus, qui vtuntur victu tenui et vili. Itaque sensus est: quia victu utebar tenui, nemini poteram cibos lautos adponere, fugerunt meam consuetudinem omnes. μ' ἀπύλῃσιν orbavit me usu et ope amicorum omnium. *Fisch.*

841. ἀλλ' οὐχὶ νῦν h. e. nunc non est *siccitas* vasorum, nunc non vteris victu tenui. Ex ὡς intell. *let. i*).

f) Praeter expectationem vocabulo ἀρχαίς (*siccitas*) additum esse σκευαρίων, quum τῶν σκευαρίων, ἀρχαίς (tritici, hordei) expectari potuerit [imo *agri, soli*], monet cum Schol. *Girard.*, sed metaph. designari extremam paupertatem. Ab xredine aut siccitate, qua fruges pereunt, repetit etiam *Münt.* qui de etymologia voc. ἀρχαίς (ab ἀρχή vel ἄρχω vel ἀρχαί) disputat.

g) Hemst. notae lucem affundit Scholion ineditum cod. C. [quod inter Scholia reponetur]. Partic. ὡς hic, vt saepe, abundat. *Brunck.* Ita non opus est coniectura Reiskii: ἀρχαίς γὰρ ὡς τῶν σκευαρίων.

h) Verba Schol. repetiit vertitque *Bergl.* qui dicit se in versione loci Arist. vsum esse nomine, quod et frumento conuenit et vasis aereis aut ferreis. Vertit enim: nam *rubigo*, quae supellectilem meam ederat, me perdidit.

i) *Münt.* intelligit ἀπύλῃσιν.

ἀπὸ τοῦ κ) propterea, quapropter, quia dives factus sum, vt 434. πρὸς τὸν θεὸν προσ. ἤνω διν. ἡδ. huc veni non temere, vt deo (Pluto) gratias agerem, gratularer. Nam προσ-εύχομαι est gratias agere, quia Plutus eum diuitem reddiderat. Fisch.

843. τὸ τραβάνιον est pallium detritum, lacerum (714.), quod recte vno verbo dici potest *palliastrum* cum Gloss. vett. Ap. Apulei. Met. I. p. 104. de pallio Socratis est scissile *palliastrum* et sutilis centunculus. Cf. 882. f. τί δύναται quid sibi vult l)? vt Thuc. 6, 36. αὐταὶ αἱ ἄγγε-λίας τοῦτο δύνανται, i. e. eo spectant, eo valent. Fisch. Ironiae plena esse haec verba, obseruat Gir.; quum lacerum sit hoc pallium, in quem usum gestari potest?

In verbis πρὸς τῶν θεῶν m) multum vereor, ne solemnis illa iurisiurandi formula priscam lectionem aboleuerit: τὸ τρ. δ. τί δύναται πρὸς τὸν θεόν — illud vero *pallio- lum* quid facit, quid pertinet ad deum Plutum? Videtur sane, quemadmodum in κομιδῇ n) μὲν οὖν, sic itidem in terna repetitione πρὸς τὸν θεόν, iocum quaesiuisse. Hemst. Sic ingeniose Hemsterhulius o). Frigidum est, quod vulgo legitur, πρὸς τῶν θεῶν. Bruck. πρὸς τῶν θεῶν non tam est oblectantis formula, per deos *immortales!* quam admirantis, *proh dii immortales!* Vtitur Chr. hac formula, ioci causa, vt rideat hominem, qui iam ter (824. 828, 841.) dixerit πρὸς τὸν θεόν. Sic certe maior etiam ioci liberalitas apparet, quam si legatur πρὸς τὸν θεόν. quum inprimis nesciam, an τί δύναται πρὸς τὸν θεόν valere possit: quid facit, quid pertinet ad Plutum? Fisch.

844. μετὰ σοῦ non est tecum, vt vertunt Frischlin. et Bergl., immo, pone, a tergo, ὀπισθεν, vt 824. Nam serui

l) Sophocl. Electr. 587. τίνα, ἡδ' ἰσθι (quare) τοῦτον ἀνέστη πάντων ἔργα θεῶν πύχνα. V. Acharn. 285. Bergl.

l) Hunc usum verbi δύναμαι pro θέλον illustravit Eckard. p. 83. f.

m) Vt vulgo lectum est, atque etiam in viroque cod. Inn. fuit. In textis tamen ille reliquit Bruck. scripturam πρὸς τὸν θεόν.

n) Nonnulli huic vocabulo iota subscribunt κομιδῇ.

o) Ei etiam adfensitur Münt., et πρὸς saepe relationem ad aliquid significare monet. Et Reisk. quoque in eandem coniecturam incidit.

dominos sequebantur a tergo. v. Theophr. Char. 18, 2. unde etiam ἀκόλουθοι *pedissequi* dicti sunt. *Fisch.* Schol. Doru. [qui habet: *τοῦτ' ἐπὶ τὸ παιδάριον*] cauere voluit, ut opinor, ne quis *τοῦτ'* reserret ad *τριβάνιον** nisi potius, ne cum *Φρύσων* coniungeretur; nam hae quidem voces in cod. Doru. nulla distinctionis nota separantur. Edd. post *τοῦτ'* vel maiorem interpunctionem, excepta B. Crat. quae minimam ponit, vel signum interrogandi praeferunt. Nihil obest, quo minus commode *Φρύσων* praecedentibus adglutinetur hoc pacto: *Φρύσων, τί δύναται τὸ τριβ.* similiter atque v. 56. *Hemfl.*

845. Verba ἀναθήσων *ἐρχομαι* Sch. Doru. explicat ἀφιερωσω, ἀνάθημα ποιήσω, recte. *ἐρχομαι* et ἔκω ita iunguntur Participiis Fut. ut exprimantur Futura periphrastica Latinorum. v. Victorius Varr. Lectt. 9, 4. At sic ratio constructionis non apparet, cur dixerit *πρὸς τὸν θεόν*. Puto igitur *ἐρχομαι* seiungendum esse a Partic. ἀναθήσων et iungendum cum π. τ. 3. *venio ad colendum deum*, et verbis καὶ τοῦτ' ἀναθ. declarari modum cultus, ita ut hoc quoque *pallistrum* ei *dedicem*. Nam καὶ, ut 839. est etiam p), et ἀγατίζειν usurpatur de iis, qui aliquid deo alicui ita consecrant et dedicant, ut illud suspendant de parietibus templi, certe ponant in loco edito, vid. 939. ff. et Schol. 944. Vnde ἀναθήματα non sunt quaevis *donaria*, sed ea, quae suspenduntur q), certe in loco edito et conspicuo collocantur. v. Salmas. ad Solin. p. 767. Quae quia templis ornamento sunt, propterea Grammatici ἀνάθημα interpretantur κόσμημα. *Fisch.*

846. Ἐμνήθης etc. Iuxta ritum, quem tangunt hic Scholia, vestes, in quibus quis erat mysteriis Eleusiniis initiatus, ubi caedem longo usu detritae forent, deo cuiquam, et quidem in eius aede suspendendi et dedicandi. Qualia etiam μυσικὰ δῶρα Eleusiniis deabus oblata dicuntur in Philisti Corcyraei, vnius e Pleiade, versu ap. Hephaest. p. 31. Vid. ad 939. *Spanh.* Solebant vestes, in quibus essent initiati, dedicare. Scholiastes eius rei testimonium affert ex Melanthio. Quia autem dixerat vir iustus, se velle pal-

p) Vel abundanter vel affirmatiue positum esse putauit *Münt.*

q) Idem *Girard.* monuit, add. *Münt.*

lium suum dedicare deo, Chremylus dicit, alludens ad istum ritum: *num ergo in illis es initiatus?* Quasi dicat, *num Pluui mysteriis initiatus ei vis pallium dedicare, ut solet in Eleusiniis sacris fieri?* τὰ μεγάλα subauditur μυστήρια, quod infra 1014. additum. Dicuntur autem magna ad distinctionem minorum mysteriorum: prius enim initiari oportebat minoribus mysteriis, deinde ire ad maiora r), ut qui e scholiis trivialibus ad academias proficiuntur. Hac similitudine vitur Aeneas Sophista p. 17. ubi quemdam suorum discipulorum ad maiora adspirantem commendat Dionysio Sophistae: διὰ ταῦτα καλὴν ἐλπίδα τὴν εὐπορίαν γενέσθαι τῇ ἐμῇ ἄλλως τοῦ ὅτι προτετελειμένοι, καὶ τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν ἐν παρασκευῇ γενόμενοι, ἀπῆρτον (praesertim quia profectus est hinc praenitiatus et apud nos bonis artibus praeparatus), ὥς Ἀθήνησιν οἱ τὰ μικρὰ μυστήρια προτελούμενοι τῶν μεγάλων. Bergl. Scilicet μυστήρια, initia (nam mysteriis, sacris arcanis, homines credebantur perducere ad veram virtutem, et ad illum statum, in quo fuissent animi ante quam in corpora venissent. Cic. Legg. 2, 14.) erant duplicis generis, alia minora, quae celebrabantur in honorem Proserpinae, mense Anthesterione, mense hierno secundo Agris f. Agrae, quod erat χωρίον ante urbem ad Ilissum fl., vnde dicta sunt τὰ ἐν Ἀγροί, ἐπὶ Ἀγρῇ, μυστήρια, quiis initiati erant, dicebantur μύται: alia maiora, quae etiam simpliciter μυστήρια dicuntur, (Theophr. char. 3, 2. f.) celebrabantur Eleusine, in honorem Cereris, mense Boëdromione, aestiuo tertio s), vnde vocantur Ἐλευσίνια, sacra Eleusinia, et qui iis initiati erant, ἐπίπται, ita ut nemo fieri posset ἐπίπτης, qui non esset μύτης. Scriptum de Eleusiniis libellum singularem Io. Meursius L. B. 1619. t). Idem factum erat a Melanthio quodam, (vid.

r) Maiorum originem quidam referunt ad Brechtheim, qui ea ex Aegypto Athenas detulerit, minorum auctor fuisse dicitur Eumolpus, Herculi gratificaturus. Münt.

s) De mensibus Athen. eorumque ordine cf., qui Meursium correxit, Corin. Fast. Att. I. 63. ff.

t) ex chirographo auctoris auctus in Gronovii Thef. Antt. Gr. T. VII. ubi et alia scripta leguntur, quae huc pertinent. Tum sunt, praeter antiqu. Graecae scripti. consulendi libri bi: Christoph. Meiners über die Mythen der Alten besonders die Eleusinischen, in f. vermischten philof. Schriften, Tomo

Fabric.¹ Bibl. Gr. Vol. II. p. 310. ed. Harl.) cuius opusculum περί μουρηίου laudat ad h. l. Scholiaſtes. Iam omnes Athenienſes his ſacris initiabantur, h. e. ea docebantur, coronati myrto, noctu (v. Meurs. d. l. c. 9. f.) ita vt Socrati et Demonacti probro datum legatur, quod ſe initiandos non curaffent. v. Meurs. c. 16. Vnde apparet, cur Chr. quaerat μῦν (h. e. μὴ ἄρα, Moer. p. 263. vid. v. 271.) οὐ δ' ἀμυήθης v) etc. Nam verbo μυῖσθαι ſic additur accuſativus nominis (v. Steph. Theſaur. V. μυτομαι), quia ei ineſt notio τοῦ διδάσκεισθαι. Nam μύω eſt doceo, ſacra, arcanā maxime. Sed ἐν αὐτῷ eſt, eo amictus. Nam initiati pallium, quo amicti initiati erant, non deponēbant niſi detritum et lacerum, et tum illud Cereri et Proſerpinæ dedicabant, aut etiam alii deo: quidam illud ſibi reſeruabant ad ſalcias infantum inde conficiendas. v. Meurs. d. l. c. 12. Fiſch.

847. ἐμψύγας. Citat Tho. M. V. 'Prytu, ſed cuius notam eſſe mutilam recte monuit Lamb. Bos. Obſſ. Critt. c. 8. x) [p. 48.]. Eſt autem inter ψυγῶν et ψυγῶν ap. Græc. hac diſſerentia, vt ψυγῶν ad animum pertineat, et timere, metu horrere, ſignificet, hoc vero algere, frigere et de corpore dicatur. Kuſt. Sensus: eo amictus alſi, ſcil. hyeme, quia erat lacerum et detritum.

848. τὰ δ' ἐμβάδια. v. Suid. V. Ἀναρρήτους. Kuſt. Subint. τὰ δένανται, quod Schol. Doru. ſupplet e v. 843. Deminut. loco primitivi ἐμβάδιος, de quo genere calceorum dictum eſt 759. συγχειμάζεισθαι eſt, vna affligi, infeſtari, frigore hyberno, et οὐν in hoc verbo non reſpicit ad παλ-

III. (L. 1776.) p. 164 — 342. de Sainte-Croix Mémoires pour ſervir à l'hiſtoire de la Religion ſecrète des anciens peuples, ou Recherches ſur les myſtères — Par. 1784. 8. (cuius libri auctior edit. dudum eſt promiſſa) german. a C. G. Lenz. Goth. 1790. 8. p. 174. ff.

v) In cod. Doru. ſcribitur ἐμψύγας (cum gl. ἡμψύγας), quod vel vitii cauſa notandum eſt. Ita μυνένας pro μυνένας inſiſtendum in Gregorio Naz. Billius emendavit. Hemſt. Quod in Ran. eſt μὲν ἐμψύγας, id, eſt per ſe ſerri poterat, (quam ſæpe ita verbis compoſitis a præpoſ. adduntur eadem præpoſitiones) tamen offendiſt dactylo.

x) Cf. Intpp. Tho. M. in ed. Bern. p. 782.

lium, quo Sch. Doru. refert, sed ad ipsum hominem (847.): *una mecum frigore hyberno afflicti sunt*, i. e. a me gestati sunt totidem annos. ἀναθ. ἔρρεος est i. q. ἀναθ. ἤκεις γ). *Fisch.* Immo ἔρρεος afferrī iussisti, a seruo.

850. In hoc versu plane dormitavit librarius cod. Doru. Χαρίεν (δῶρα εἰρωνικῶν) γ' ἤκεις (ἤλθει) τῷ θεῷ φίρων δῶρα. *Hemst.* χαρίεντα δῶρα sunt lepida, bella, donaria. *Fisch.* γ' h. l. ironiae exprimendae inferuit.

851. Constituitur hic in plerisque edd. prioribus actus 4. scena 3. Prodit sycophanta cum suo teste, et cum iis, qui iam in scena erant, Chremylo et Dicaeo agit.

851. ff. οἶμοι est vox lugentis et lamentantis, *heu! heu mihi*, et οἶμοι κακοδαίμων dictum est, ut 169. et 881. οἶμοι τάλως *heu me miserum!* δειλῶσις proprie idem est, quod δειλός, timidus, ignauus, sed quia miseri fere sunt timidi, ponitur etiam de infortunato et misero, ita ut vices pronominis ἑγὼ sustineat. Nam ὡς ἀτόλῳλα est, *quam misere*, aut, *quam subito perii!* Queritur autem sycophanta se periisse, quia inops factus erat praeter opinionem (vid. 858.). Eiusmodi homines animus commotus ita queri cogit, ut vix finem et modum querendi faciant, unde pergit: καὶ τρικκακοδαίμων z) — μυριάκις a) h. e. o me longe miserrimum. ἰού, ἰού est vox gementis et dolentis sortem vel alterius vel suam. *Fisch.*

854. Vinum πολύφορον apud Graecos dicitur, quod *multam aquam ferre potest*, i. e. forte. Hinc sumpta metaphora Sycophantes fatum suum vocat πολύφορον, i. e. molestissimum et tristissimum, quocum se dicit commixtum, i. e. coniunctum, alludens ad mixturam vini et aquae. Hic est verus huius loci sensus: quod etiam veterem Scholiasten non fugit. *Kust.* πολυφόρη valido, vehementi, metaphora a robusto vino, quod multum aquae admixtum

γ) Male cod. Doru. pro τὰν' habet τοῦ'. *Hemst.*

z) Diuifim τρεῖς κακοδ. scribi iussit Porfionus praef. ad Eurip. T. I. p. XXX.

a) In cod. Doru. est τριάκις et καὶ ἰού, ἰού, vltiofo. *Hemst.* Ex incremento numerorum vult incrementum notari malorum. *Gir.* καὶ ἰού ἰού est etiam in Rau.

ferre potest, nec amittit bonitatem, ut si duobus vini poculis tria aquae pocula misceantur, et tunc dicitur vinum, τὰ τρία φέρον καλῶς· ut in Eqq. 1184. ἔχω καὶ πικρὸν κεκραμμένοι τρία καὶ δύο· deinde alter, postquam gustauit: ὡς ἦδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρον καλῶς b). Bergl. δαίμων πολυφόρος est fortuna sinistra varia et multiplex, fata dura, crudelia. Sch. Doru. [et Brunck.] πολλαπλασίην, πολλὰ κακὰ φέροντι c). Non omnino recte. Nam metaphora ducta est a vino generoso; tale vinum est imago crudellum et durorum futorum. Fisch.

συνκτεκταί. Manet in metaphora et se ipsum instar aquae dicit commixtum esse cum infortunio, quasi cum forti vino. Soph. Antig. 1316. ἄλλιος ἐγὼ, Φεῦ, Φεῦ· δειλαίη δὲ συνκτεκταί δάκ. Idem Aiac. 900. τὴν δουρὶληπτον δόσμορον νόμφην ὅρῳ Τίμησσαν, οἷα τῇ τῇδε συνκτεκταί. Bergl. Sensus est: tanta me futorum crudelitas urget! Loquendi forma est magis tragica, quam comica, ut non dubitem, quin ea, ut pluribus aliis, vsus sit Arist., quo notaret nimiam Tragicorum suae aetatis in hoc genere audaciam. Fisch.

855. In huius scenae personis ordinandis editi consentiunt, Chremylo penitus exturbato d), cui tamen non videntur nullae partes hic concedendae. Ex codd. Mss. quos Kust. consuluit, nihil esse variationis adnotatum deprehendi, nisi quod Vatic. v. 861. Iusti personae Chremylum substituat. Verum longe aliter cod. Doru. qui summo iure suas Chremylo partes assignans ab illa, quam Edd. sequuntur, personarum distributione multum discrepat. Primum enim Carion hic nusquam compareret ante v. 873.; priora, quae Carionis nomine vulgo sunt signata, in hoc

b) Cui opponitur οἷος ἐπιγαστήρ. v. ad Anacr. Od. LVII, 3. Fisch.

c) Ita et Münt.: multa mala simul et eodem tempore inuehente; vel, vario. Afferit tamen et alteram explicationem. Girard. monet sycophantam dici vires suas et bona non aliter amisisse, quam vinum dilutus vim suam amittere solet, iuxta proverbum illud: ἀνάλαστος τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ. συνεκταί: idem mouet de vino diluto et temperato dici, et h. l. significare: oppressus, attritus sum.

d) In cuius locum Carionis persona substituta est.

codice Chremylo cedunt, qui seruuli locum occupat 886. 890. 897. 932. 934. Contra Carion pro Δικαίῳ supponitur 899. Deinde pleraque noster Codex, quae publicati libri iusto viro tribuunt, in Chremylum transcripsit, non tantum 892.; sed et totum illud cum sycophanta colloquium 902 — 928. quae fere cuncta iamdiu, antequam ipsum codicem inspexissem, coniectura fueram assequutus. Parum igitur absuit, quin hoc in diucrio Pluti personarum partes eum in modum digestas constituerem e): attamen illud posterorum curae sit relictum, ubi maius ab aliorum suffragiis nostrae sententiae firmamentum accesserit. *Hemst.* Carioni tributa haec vulgo, Chremylo adsignant tres codd., vt supra 825. *Brunck.* Ei cum Br. adtribuit Inuern.

855. De formula Ἀπ. ἀποτρ. egimus ad v. 368. *Spanh.* Verba Ἀπ. ἀποτρόσαι (*Apollo auerrunce*) καὶ θεοὶ φίλοι (*dii boni*) sunt etiam h. l. voces hominis admirantis cum quadam indignatione et simul deprecantis, ne ipsi eadem accidant mala, quae alter sibi accidisse queritur. *Fisch.*

856. τί ποτ' ἐστίν etc. *quidnam, quid tandem, mali accidit homini?* *Fisch.* Cod. Doru. τίς ποτ' ἐστίν — Poterat ita concinnari: τίς ποτ' ἐστίν; ὃ τι πείπονθεν ἄνθρωπος, (vel ὡς ἄνθρωπος) f) κακόν; sed inter versus ὃ τι adscriptum habet ὅτις, quae interpretatio tolerari nequit, nisi praecesserit τί. *Hemst.*

857. ff. Οὐ γὰρ — Haec verba putari debent cohaerere cum 854., vt γὰρ sit *enim*. Sycophanta enim nondum loquitur cum Chremylo, sed adhuc stans eminus queri secum pergit. Aliter Deuar. p. 90 g) σχέτλια πράγματα sunt *magna mala*. Nam σχέτλιον proprie est *lamentatione dignum*, Hes. h. v. ἅπαντα τὰ ἐκ τῆς οἰκίας *omnem rem, pecuniam*. vid. 872. quatenus ei, qui pecu-

e) Probauit eandem personarum mutationem *Münt.*, non item *Fisch.*

f) Dubium non est, quin scripserit poeta ὃ τι πείπονθεν ἄνθρωπος κακόν, *Brunck.* in Add.

g) Qui censet interrogationi cum quadam indignatione profecturae inferuire.

niam perdit, ea e domo tollitur et aufertur. v. ad Phat. Phaed. 22, 2. 57, 19. ad Cic. Epp. VII, 1, 3. διὰ per, opera, iniuria. *Fisch.* τὸν θεῶν omisit, versu fracto, cod. Doru. Ad τὸν δαίμονον Schol. Doru. τὸν γιγασόμενον Πλοῦτον* confusa credo: Πλοῦτον adscribi debuerat neglectae voci τὸν θεῶν. *Hemst.* πάλιν αὖθις h) vt πάλιν ἐξερχῆς 867. V. ad 25. et 221. *Fisch.*

860. Non sollicito quidem lectionem [vulg. μὴ λίσσωσι]: sed tamen videndum, annon scripserit forte Arist.: μὴ κλίπωσιν (i.e. μὴ ἐκλίπωσιν). Nam ἐκλείπειν pro deficere ap. scriptt. Att. multo frequentius occurrit, quam simplex λίσπειν. *Kust.* Non improbandum est, quod *Kust.* suspicabatur, μὴ ἄλιπ. posses etiam μὴ ἰκλίπωσιν, quo verbo vsus est Comicus 554. Peius scribunt λίσπωσιν *H. Stephani* Thes. L. Gr. II. p. 663. B. atque alii. *Hemst.* Nec λίσπειν nec ἐκλείπειν ap. scriptt. Att. vsquam significat deficere: quam tamen notionem huius loci sententia postulat. Hoc graece dicitur ἐκλείπειν. Proinde rescribo, quod ad vulg. lectionis sonum proxime adeo accedit, vt ab eo vix distinguī possit, ἢ μὴ ἄλλίπωσιν αἱ δ. *Dowes.* M. Crit. p. 210. [Eum *Brunck.* sequutus ita reposuit, nec mutauit *Inu.*, quamquam codices non addicere videntur.] αἱ δίκαι λίσπουνσι est, iudicia agi et exerceri defierunt; quod quum fiat etiam tum, quum iudices cupidi sunt et iniusti, assentior *Schol.* liaetae, qui notari animaduertit iniustitiam iudicum Atheni. λίσπειν positum est vt Neutrum definere, deficere; neque λίσπωσιν, quod omnes codd. habent, mutandum est. *Fisch.* [qui tamen nulla huius verbi λίσπειν exempla attulit.]

861. ἰγὼ σχεδὸν etc. Coniecturam facit vir iustus, quis ille sit, qui hic lamentatur fortunam suam i), ex eius statu et oratione. Concludit ergo illum esse oportere primo malum hominem, quia hoc tempore redactus sit ad paupertatem, quum omnes boni ditentur k); deinde et

A) Ἐκ παραλλήλου [ita etiam Sch. Doru.] Altera enim dictio suffecisset. *Gir.*

i) Sycophanta nondum viderat Iustum et Chremylum remotius stantes et colloquentes, sed dum propius accedit, ita lamentatur.

k) Nam Plutus promiserat Chremylo, se omnes malos redditurum esse inopes, simulac recepisset visum. *Fisch.*

sycophantam, quia minatur se velle efficere, vt Plutus de-
nuo fiat coecus, si iura non deficiant. Sycophantae autem
illo tempore suis delationibus, calumniis et fallis crimina-
tionibus multum valebant, reip. statu corrupto. *Bergl.*
τὸ πρῶγμα *rem*, quod iste tantopere queratur de iniquitate
et crudelitate fortunae. Pro γινώσκεις [olim vulg.] rescribi
debet γιγνώσκεις [metri causa]. v. ad Aesch. Socr. 1, 10, 2.
et ad v. 91. 578. Obseruanda est vrbaneitas hominis inge-
nui, quod dixit primo *σχέδον* *paene, propemodum*, deinde
γιγν. δοκῶ *sc. μοι*, (v. 1187. f.) non γινώσκεις, vt 863. *δοκῶ*
i. e. φαίνεται εἶναι, non ἔστι. κακῶς πράττων est inops, qui e
diuitem factus est egenus. *Fisch.*

863. ποιηρὸν κόμματος. Sic et infra 957. Latine
possis dicere: *malae monetae*; simili metaphora, quae se-
mel iterumque occurrit apud nostrum. Videndus praeci-
pue ille locus in Ran. 724., vbi dicit, Athenienses, sicuti
non vtantur veteri pecunia, quae proba est, ita nec probis
viris vti ad temp., et spectatae fidei, sed contra. *Bergl. m.*
κόπτεσθαι dicuntur numi, quia *cutuntur*, et signum iis
impressum, *nota*, dicitur κόμμα, quia incuditur (das Ge-
präge, der Schlag). Sic Ran. 735. νομίσματα ὀρθῶς κοπίν-
τα sunt numi *bonae notae, probi*, quibus opponuntur
χαλκία ποιηρὰ et κοπίντα τῷ κακίῳ κόμματι *reſſimae no-
tae*, sed numi *malae notae* dicuntur etiam παρασκευασμένα
νομίσματα. Vnde Acharn. 516. ἀνδράρια μοχθηρὰ παρα-
σκευασμένα. Ex hactenus dictis manifestum est, εἶναι τοῦ
ποιηρὸν κόμματος idem esse quod ποιηρὸν, μοχθηρὸν, εἶναι.
vid. 958.

864. Huic versui in tribus Regiis codd. praefixa per-
ſona Carionis [vt olim vulg.]. Melius in meo tribuitur
Chremylo. *Brunck.* καλῶς τοῖνον n) ποιῶν ἀπόλλυται. Vt
Pac. 271. εὐγε ποιῶν ἀπόλλωλ' ἐκεῖνος. *Bergl.* [qui vertit:
recte ergo ei sit, quod perit.] Merito, iure, recte, *inifer*

1) Vt in edd. *Brunck.* et *Iun.* nunc legitur.

m) *Itaque* dixit, quia quemadmodum numisma ex imagine digno-
ſcitur, quale sit, ita ingenium hominis et mores ex oris figura
colligimus. *Girard.* qui hanc in rem Eurip. Ion. 259. f.
laudat.

n) Cod. Doru. τοῖνον καλῶς inuito versu. *Hemſf.*

est, egenus factus est. De quo usu partic. ποιῶν vid. Viger. 6, 4, 4. [p. 362. Herm.] o) et ibi Hoogeu. Cruquius ad Hor. Sat. I, 4, 17. p. 354. b. *Fisch.*

865. Huic versui praefigit cod. Doru. ἕτερος συκοφάντης p) quasi non vnus tantum, sed bini sycophantae in scenam prodissent, eorumque alter loquendi vices nunc susciperet. Fateor adfuisse personam testis, verum mutum v. 802., qui clam sycophanta se proripuit v. 934., quare nullus videtur, praeterquam vni sycophantae, qui has partes peragat, locus relinqui. *Hemst.* ποῦ qua in domo, et animus commotus sycophantam repetere iussit ποῦ. *Fisch.*

866. ὑποσχομένος (ab ὑποσχεῖσθαι i. e. ὑποσχεῖσθαι, i. q. ὑπὸσχεσθαι) est, qui ostenderat (Plutus scil.) etc. Nam ὑποσχεῖσθαι videtur propr. esse, in se recipere, quod et Latinis dicitur pro polliceri; nam qui aliquid in se recipit, is illud sustinet; sed qui promittit aliquid, etiam illud sustinet. πάντας ἡμᾶς nos sycophantas, quorum proprium erat calumniari; nam Plutus ostenderat, se bonos ad vnum omnes ditaturum, non malos. οὐδὲν εἰ simulac, quam primum. *Fisch.*

867. πάλιν ἐπαρχῆς. Est pleonasmus, vt Soph. Oed. Tyr. 132. ἀλλ' ἐξ ἐπαρχῆς αὐδῆς αὐτ' ἐγὼ φωνῶ sed denuo haec ostendam. *Bergl.*

868. πολὺ μᾶλλον multo magis, reddi recte potest: immo, potius. τοῖς ἐξολωμένοις pro ἐξολώλει, i. e. miseros, egenos reddidit. Attici hoc verberum compositorum genere inprimis delectantur, vt ἐξουλαβεῖσθαι Plat. Polit. 7. ἐξουρίσκουσιν Euthyphr. 14. ἐξουβρίσας Xen. Cyrop. 3, I, 15. ἐξουδῆς Eurip. Phoen. 95.

869. καὶ τίνα. Quaestionem hanc Chremylo assignant tres codd., vt et v. 870. q). *Brunck.* καὶ etiam h. l. in

o) et ad eum loc. Hermann. p. 759. qui recte docet, vertendum esse: probe factum, quod periisti, ne quis putet, significari id, quod iura et aequitas postulat.

p) Ita etiam, *Rau.* Caeterum haec dixisse Sycophanta censendus est, quum Chremylum et Iustum conspexisset.

q) Vulgo vterque locus Carioui tribuitur.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

interrogatione hanc habet vim, vt admirationem indicet, v. Raphael. ad Marc. 10, 26. Verbo *θαυμάζω*, vt verbis *καταθαυμάζω* et aliis sere Accusatiuis personae additur r), vid. v. 87. *Fisch.* Cod. Doru. ταῦτα δὲ ταῦτα· vtrum malis ταῦτα δὲ, an δὲ ταῦτα ταῦτα s), perparum interest. *Hemst.* *ἐμὶ τούτοις* me ipsum hunc, quem vides. Sic sere oratores et Comici, quum demonstratiuo vtuntur pronomine, quod h. l. vim personalis pron. auget, manu adiuuissē censendi sunt orationem, commonstrando quos significarent. *Eckard.* Obsl. p. 85.

§70. ἦ est certe, vtique t). Genitiui *πατρὸς* et *τοῦ χριστοῦ* (de quibus v. 165.) pendent a pronom. *ταῦτα*), vid. v. 827. ἡσθα Attice ponitur pro ἦ, v. Moeris p. 175. *Fisch.*

§71. οὐ μὲν οὖν v) est non vtique, haudquaquam. v. Viger. VII, 13, 3. Sed verba *μὴ δὲ* negationem etiam magis augment. *ὕμῃς* arbitror accipiendum esse, vt v. 362. x) de probitate, fide, integritate. Nam e v. §72. intelligitur, sycophantam putasse, pecuniam suam transiisse ad Chremylum, quod ille negaret. Nam *οὐδὲν* est *nuspiam*, vt 362., *ὕμῃς* pendet ab isto aduerbio loci, vt sensus sit: *nuspiam vtique apud vos inuenitur fides et probitas* h. e. vos vtique omnino improbi estis. *Frischlinus* male verrit: *vestrum nemo sanus est*; neque melius *Berglerus*: *nihil sani verbis inest*; quali pro *οὐδὲν* legendum sit *οὐδὲν* y).

r) Vt Aelian. V. H. 8, 16. *ἴσμεν καὶ τὸ Σίλωνα. Μῦθος.*

s) Ita in omnibus edd. legebatur. Inu. ex utroque suo cod. edidit: *ἡσθα ταῦτα*.

t) Recte Schol. Doru. partic. ἦ secundum Denarii sententiam exposuit *ἦτοις ἡσθα*, quem de eius h. l. vi affirmatiua disputantem vide p. 204. (159. Reusam.). *Hemst.* Nimirum in plerisque edd. punctum in fine versus ponitur, at Br. et Inu. interrog. notam posuerunt. Tum ἦ est *num*.

u) *εἰς* vel *ἐκ* intelligit *Cir. τις* etiam *Münt.*

v) In ed. Kust. et *Hemst.* est *ὁμολογῶν*, vt ap. Viger. p. 463. *Herm.*, at vid. Hoogeu. Doctr. part. II. 939, vbi et hic locus laudatur. In cod. Doru. *μὴ δὲ*, vt saepe solet.

x) H. l. etiam *Brunck.* laudauit.

y) Scaligero placebat *οὐδὲν* pro *οὐδὲν*, vt ed. LB. additac. no-

Horum verborum sententia declaratur magis verbis 872. *οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε* z) etc. h. e. *fieri non potest, quin vos mea possideatis bona, meos numos, h. e. vos certissime meos habetis numos a). Fisch.*

873. f. Hos versus, et οἱ μὲν ἄρα σὺ 877. etiam Br. et Inu. Carioni tribuunt.

ὦ Δάματερ, licet forma Dorica, Comicis vsurpatum fuisse obseruat Eustathius ad Odyss. p. 1385. 53. vbi de *Θάτερος* et *Θατέρη* mira quaedam tradit ab aliorum Grammaticorum placitis discrepantia: *εἰ δὲ τὰ τοιαῦτα Δωρικὰ καὶ ἡ λοιπὴ πούτων ἀνάλογος κίνησις Ἀττικοῖς γίγνεται φίλα, καὶ τὸν οὐδὲν εἴ τις ἐνθυμοῖτο καὶ τὸ, ὦ Δάματερ, τὸ Θανυματιόν, ὃ κεῖται καὶ παρὰ τῇ Κωμικῇ, Δωρικὸν μὲν ὄν, Φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρήσιν τοῖς Ἀττικοῖς.* Occurrit iam supra v. 555. *Brunch.* Est, pro *Ceres*: nam Carion, seruus Chremyli, agricolae, iurat per Cererem, vt herus b). dicit autem *Δάματερ*, non *Δήμητερ*, credo, quia pronuntiatio seruorum, hoc certe in nomine, imitata est pronuntiationem Dorum: etsi Grammatici multi formam illam etiam Atticam fuisse docent. *σοβαρὸς* ductum est a *σοβεῖν*, quod est i. *abigere*, vt *σοβεῖν μύλους* Theophr. Char. 25. 3., 2. *properare*, vid. Alciphr. ep. I. 34. p. 142., 3. *incedere* ita, vt iactes manus, etiam obuios submoueas, vnde *σοβεῖν τοὺς τοιούτους λόγους* Theophr. char. 25, 2. est *incedentem iactare eiusmodi voces*: quod est signum hominis superbi et insolentis. Hinc *σοβαρὸς* dicitur vel *is, qui fertur gradu citato*, vel *is, qui submouet obuios, vel insolens, superbus*, vt h. l. b). Nam *lycophanta* vocatur sic a Carione, quia ipsum et herum et *Δίκαιον* illum dixerat improbos esse, qui

tae testantur: non meminerat Vir maximus v. 562. *Hemst.* Possunt autem facilius verba ita accipi: *οὐδὲν ἔμην οἷα ἐστὶν ὑμῶν* scil. v.). Ita sere *Gir.* qui sensum reddit: non est sana mens in vlllo vestrum. *οὐδὲν* probat *Münt.* et ex v. 37. defendit. Reiskius legi iussit *οὐδὲν εἶναι* (fortassis pro *οὐ μὲν εἶναι*).

z) Errore vulgato cod. Doru. *ἔχετε*, sed adscriptum *ἔμπεδ.* *Hemst.*

a) Longa verborum circuitione (*οἷα ἐστὶν ὑμῶν οἷα*) irritati animi significationem magis exprimi caplet *Gir.*

b) Elato et audaci animo, vt qui vix dum ingressus, et deum vanitatis atque imposturae et nos furti accusat. *Gir.*

abstulissent ipsius numos. εἰσέλθον venit, accessit ad nos, vnde Sch. Doru. simpliciter interpretatus est ἔλθον c). *Fisch.*

874. δ d) συνοφάντης h. l. est vitiligator (sic enim legi debet in Gloss. vett. pro vitiligator) calumniator, accusator falsus, qui minatur infontibus, se eos accusaturum esse, quo auferat ab iis aliquid pecuniae. *Fisch.*

In cod. Doru. spatium inter συνοφάντης et ἔλθον est relicrum, quod litteras Δι. Iusti personam indicantes capiat. Edd. dissident: potiores quidem A. Fl. Ed. *Ben. Iunt.* et G. illa ἔλθον ὅτι βουλ. non minus, quam praecedentia Carioni tribuunt: secus Fl. *Ph. Iunt.* B. *Crat.* LB. A. minor et ed. Kuster. [etiam Bergl.] quibus hic interungere personam Iusti placuit. Mihi standum videtur ab earum partibus, quae serulo veruilem iocum vindicant: idem suadet sycophantae responsum Carionem utique in rotam mittentis; quem Carion iterum vlciscens plorare atque in malam rem abire iubet: tum demum ea consequuntur, quae iusti viri persona minime sunt indigna. *Hemst.* Verba δῆλ. ὅ. βουλ. in 4. codd. vt et in vett. edd. plerisque famulo continuata sunt: aliae ea Iusto minus bene tribuunt. *Brunck.* Quintus cod. Iusto tribuit, vt fecit etiam *Bern. Iunta.* Recte in Ald. et altera *Iunt.* quam curauit Ant. Fracinus, continuantur famulo vt in 4. primum inspectis codd. Nescio cur in priore Basil. inserta fuerit Iusti persona, vnde recepta fuit in duas Venetas. Altera Basil. hac in re, vt in aliis fere omnibus, Fracini editionem refert. Operarum culpa aliquid turbatum fuit in *Hemst.* nota. *Idem in Add.*

βουλιμίῳ est, grandi fame laborare. Nam βον in verbis compositis est ἐπιτακτικὴ particula, h. e. significat i. q. μέγα, πολύ, Hef. v. Anim. ad Well. [III, I. p. 236. f.]. Ductum est hoc verbum a nomine βούλιμος, quod Hef. et Alexander Trallianus 8, 6. interpretantur per μέγας λιμός (cf. Gloss. vett.): est enim genus morbi, qui oritur e nimia quadam oris ventriculi refrigeratione et continetur vi

e) *Gir.* etiam interpretatur: nos adortus est, et *Münt.* irruit in nos.

d) δ pro εἰς hic poni censet *Gir.*

quadam famis non tolerabili. v. Gell. XVI, 3. Foës. Lex. Hippocr. h. v. [p. 126.]. Exprobratur sycophantae insignis iniquitas et leuitas, qui aliis negotium facessere conetur tantum propterea, vt auferat aliquid e). *Fisch.*

875. εἰς ἀγορὰν ἰὼν οὐκ ἂν φθάνοις f); Videtur haec solennis quaedam formula fuisse illorum, qui aliquem in ius raperent, vt coniiicere licet ex Schol. Eurip. in Or. 934. quem citauimus supra 485. φθάνω, inquit, τὸ προλαμβάνω καὶ τὸ καταλαμβάνω, καὶ δὲ λέγεται· οὐκ ἂν φθάνοις εἰς τὸ διαστήριον ἰὼν καὶ διδοῦς δίκην, ἔχον οὐκ ἂν ἀποκρίσῃ, οὐκ ἂν καταλαμβάναις· τοσοῦτόν σε ἔλξουσιν συντόμῳ, ὥς μὴ δύνασθαι καταλαμβάνειν τοὺς ἔλκοντας· ἀφ' αὐτοῦ κατὰ μεταφορὰν ἰσταῖτο. Glossae: φθάνω, καταλαμβάνω, praeuenio, occupo, adtingo, anteuerto. Eadem: φθάνω, παργγίνωμαι, peruenio, V. not. ad 1134. Bergl. Valet: tu vero statim ab i mecum in forum g), quae forma loquendi satis illustrata est ad 485. Adu. ταχέως omitti potuerat.

876. ἐπὶ τοῦ τροχῷ. Citat Suid. V. ἐπὶ τροχῷ h). Caeterum apud vett. Atheni. moris fuisse, vt homines supplicii gratia in rota distenderentur, non solum patet ex h.), sed etiam infra Pac. 451. Lys. 846. Kust. [quem vtrumque locum etiam Bergl. verbis exscriptis laudauit.] Serui qui aut aufugissent aut furtum fecissent, in foro imponebantur rotis earumque radiis districti ita pendebant, vt flagris caederentur, quoad verum confessi essent i). τροχὸς ea rota dicitur. (v. Gallon. de mart. cruciat. c. 2. p. 58. ff.) τρεβλῶ-εθαι est torqueri, prauari, Gloss. vett. cf. Hesf. *Fisch.*

e) Iustus culpam iracundiae in famem sycophantae reiecit. Dictum est autem vetere prouerbio: *Fames et mora bilem in nosum conciant.* Et famelicorum ventrem latrantem dicunt et iratum. *Gir.*

f) Pleraeque add. post εἰς. colon aut punctum ponunt, inferuntam Br. et Inu.

g) nulla ratione te poteris expedire, quin mecum in ius eas. *Gir.* Ex Luciano εἰς τὴν φθάνει ἀνεπίμενος assert. Münt.

h) Integre hunc versum adduxit Suid. V. τροχιδόνα, vitiosus et fractis pedibus in τὸν τροχῷ. *Hemst.*

i) Cf. *Eckard.* Obfl. p. 85. l. vbi de Loc tormenti genere egit.

877. *παιουργεῖν* h. l., vt 368. (vbi vid.) in malam rem positum est de eo, qui aliquid commisit, vnde Schol. Doru. non male interpretatus est *πέλαφος*. Nam sycophanta putabat, Carionem furatum esse ipsius numos. *Fisch.* *ἄρα* priori longa, metro sic flagitante, edidi: perperam vulgo excusum *ἄρα*. In C. Chremylo male tributa haec imprecatio. *Βρυκή*. Est vox male precantis. Nam vt is, qui alicui omnia bona contingere vult, eum iubet *χαίρειν*, ita is, qui alicui omnia mala accidere cupit, eum iubet *αἰωζεῖν* h. e. *plorare*, vnde Hor. Sat. I, 10, 91. iubeo *plorare* est, male opto, male precor, cf. Cruqu. ad Hor. epod. 5, 74. Scilicet Carion ea voce iubet sycophantam semper miserum et egenum nauere k). In gloss. vert. est *αἰωζειν vale*, quomodo et h. l. verti possit. Nam qui egenum, sed insolentem, valere iubet, ostendit se nolle ei consulere et optare vt egenus maneat. *Fisch.*

878. *τὸν Δία τὸν Σωτῆρα*. Sic Ran. 750. et Eccl. 1037. 1095. *ἢ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα* l). Adde mox in hac fabula 1152. *σωτῆρος ἱερέως*, dein 1163. *ὁ Ζεὺς ὁ σωτῆρ*, qui Athenis colebatur, de quo ibidem ad priorem versum dicitur. *Spanh.* Ab aliis, vt Aesch. Socr. 2, 1. Iupiter ille dicitur *ὁ Ἐλευθέρσις*, quia porticus templi eius, quod erat *luxta forum*, aedificata erat ab *ἑλευθέρσις*, libertis. v. Hemst. ad 1176. Bach. ad Xen. Oecon. 7, 1, et Index Aesch. V. *Ἐλευθέρσις*. *Fisch.*

879. Principis ed. scripturam, facilem illam et metro conuenientem, quam tenent Ed. *Ph. Iunt. B. Crat. G. L. B.* et A. minor itidem, vt Kust. [et Bergl. atque Brunck.] repraesentant. [*Ἀπὸ τοῖς Ἑλλῶσι ὁ θεὸς ἔσθ'*, ἔτι —] Turbae nonnihil dedit Fl. prauam lectionem binosque simul

k) Minatur illi verbera et luctum. Aut contemptus significatur. *Girard.*

l) In conuiuijs maxime hoc cognomen vsitatum fuisse, vbi tertium poculum Ioui *Σωτῆρι* sacratum fuerit, propterea, quod putauerint, eousque computationem recte procedere posse (vnde poculum hoc *τρίαιον* dictum), quod ultra erat, ad libidinem et intemperiem vergere, monet *Gir.*, et Iulium per Iovem *σωτῆρα* iurare coniicit, vt recordatio conuiuiorum, in quibus sycophanta fuerat, eum, nunc miserum, grauius offendant. Repetit haec magnam partem *Münt.* et *Muson.* philof. de Iuxu Graecorum c. 3. laudauit. Voc. *σωτῆρ* de diis vsurpatum illustrauit *Eckard.* Obſ. p. 86. f.

versus debilitantem amplexa: "Απασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς
 ἔσθ' οὐτοσί, εἰ τοὺς σὺκ. etc. Eandem *Ben. Iunta* et *Ge-
 lenius* expresse-
 runt. Ne Fracinum tamen temerarii faci-
 noris agamus reum, vetat cod. Doru., in quo simili fere
 modo perscriptum: "Α. τ. Ἕλλησιν οὐτοσί, ἔσθ' (ὑπάρχει) ὁ
 θεὸς εἰ (ἰκεῖ) τοὺς σὺκοφάντας ἐχολεῖ (φθείρει· melius dixis-
 set: φθίρει) κακούς (ὄντας) κακῶς. Haec quantumvis vitia-
 ta paruo labore cum metro possunt in gratiam redigi: "Απα-
 σι τοῖς Ἕλλησι θεὸς ἔσθ' οὐτοσί, siue, Ἕλλησιν ὁ ἄνθρωπος ἔσθ' ὁ
 θεός, εἰ σὺκοφάντας etc. vbi ἔσθ' intellige positum pro ἔσται.
Hemst. In quatuor codd. scriptum ὁ θεὸς ἔσθ' οὐτοσί εἰ
 τοὺς σὺκ. Cod. B. in eo tantum differt, quod habet οὐτο-
 σιν m) — Inde apparet sinceram lectionem sic reconcin-
 tandam esse, electo verbo substantiuo: ἄ. τ. Ἕλλησιν ὁ θεὸς
 ὄντας, εἰ τ. σ. n) etc. *Brunck.* ὁ θεὸς (Plutus) πολλοῦ (sc.
 τιμῆματος Sch. Doru.) ἀξίος etc. est: magni facilius, mul-
 tum celebrandus est ab omnibus omniino Graecis. Sed
 quia sycophantae, proprie ita dicti, erant tantum Athenis,
 etiam improprie dicti Atheniensibus maxime erant et mo-
 lesti et exosi, non dubito quin per ἀπασι τοὺς Ἕλληνας
 intelligantur *vniversi Athenienses*, Certe etiam Theophr.
Charr. prooem. 1. Athenae f. potius Attica dici videtur
 Ἑλλάς, et πάντες Ἕλληνες omnes Athenienses. *Fisch.*

880. ἐξολλύειν κακῶς (quod aduerbium fere addi so-
 let ab Atticis in hac formula, vid. 63. 68.) est, reddere
 maxime inopes et egenos. Et Futurum positum est, quia
 continuatio actionis indicatur; κακοῖ autem dicuntur sycoph-
 antae o), quia nullum genus peius et perniciosius aliis
 est, quam criminatores et accusatores falsi. *Fisch.*

881. ὄμοι. A. Ed. *Ph. Iunt.* et B. *Crat.* ὅμοι. An
 pro ὅμοι; *Hemst.* Dictum est vt 851. ὄμοι κακοδαίμων.
 Vocat se sycophanta τάλαντα, h. e. ἄθλιον, quoniam, quum
 inops factus esset, tamen deridebatur, μετίχων nempe τῆς
 πλοπῆς p) (877.). μετίχων est, participem esse alicuius rei,

m) Codd. Inu. & 3abε ἔσθ' οὐτοσί v. a.

n) Recepit hanc emendationem in texta *Inuena*.

o) De voc. σὺκοφάντας et v. σὺκοφάντων *Eckard.* p. 87. f. egit.

p) *Münt.* intelligit participem iniuriarum; male.

atque adeo facinoris, sceleris, furti; et ex 882. f. manifestum est, sycophantam credidisse, hominem illum furto repente ditatum esse. *Fisch.*

882. f. *ἐναι* est: quod ni ita esset, nisi particeps esses furti, *εἰ δὲ μὴ* Hef., vt Plat. Euthyphr. 10. Phaed. 47. Epictet. Enchir. 2, 10. v. Deuar. de parti. p. 136. f. et nos ad Plat. Euthyphr. 10, 6. *ἐδνηφίται* recte explicari potest *emisse*. Nam *λαμβάνειν* dicuntur, qui aliquid *emunt*, v. Theophr. char. 18, 3. Anacr. od. 10, 7. vt Lat. *sumere* Cic. Epp. 7, 23, 5. *δοιμάτιον* dictum est pro τὸ *ἱμάτιον*, Tho. Mag. [p. 453. Bern.] *ἱμάτιον* est *pallium* integrum, recens, candidum. Opponitur ei *τριβώνιον palliastrum*, pallium detritum et lacerum (843.). *ἔχοντα* recte Sch. Dora. interpretatur per *φοροῦντα*. vt 953. *ἔχων* per *φορῶν*. Ita *ἔχων* Matth. 22, 12. Luc. 9, 3. legitur. Pro *ἔχδης* Aristoph. dixit etiam *χδης* 344. 1047. vnde intelligitur, *χδης* fuisse Atticis proprium, sed *ἔχδης* iis commune cum reliquis Graecis. v. Moeris [p. 402. Tho. Mag. p. 913.]. *Fisch.* *ἰδόν* bene meus et h., vt impressi. Perperam in A, C, *ἰδόν*. Aliter hunc versum exhibet cod. quintus, numeris concinnioribus: *ἔχδης δ' ἔχοντά σ' ἰδόν ἐγὼ τριβώνιον*. *Brunch.*

884. Οὐδὲν *προτιμῶ* σου. Citat Suidas V. *Προτιμῶ*. *Kustl.* Sola B. *Crat.* *προθυμῶ*. quae peruersa est hominis ignorantis Atticum *προτιμῶν* emendatio. *Hemstl.* *προτιμῶν* propr. est, pluris *aestimare*, *anteferre*, *praeponere*, i. q. *προκαρτεῖσθαι*. v. Aesch. Socr. 2, 4. H. l. est simpliciter *curare*, *οὐδ.* *πρ.* σου nihil te curo. *πρὸ* in multis verbis compositis vim suam amittit.

885. Versui huic simillimus est ille Antiph. ap. Athen. III, 34. p. 123. *παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστι μοι δραχμῆς*. a Phertato est mihi annulus emtus drachma. Loquitur ibi Antiphanes de annulo magice consecrato q), vt et h. l.

q) In annulis magicam quandam inesse virtutem antiquitas ex-
istimauit, vel ad depellenda incommoda vel commoda iis cou-
cilianda, qui annulos gestarent. Gyges Lydorum rex tantae
efficaciae annulos habuisse fertur, vt iis dītesceret, amabilis
esset, et quocumque libuisset, iret. Iustus se talem annulum
habere ait, euntum ab Eudamo, rerum naturalium peritissimo,
qui annulos conficiebat etiam aduersus serpentum morsus, qui

Aristophanes. Tales autem annulos (qui vim habere credebantur auerruncandorum malorum) drachma r) olim Athenis emi solitos fuisse, hinc colligi potest. *Küst.* Annulos *physicos* dictos gestabant veteres, quibus inesse putabant vim sanandi aut auertendi morbos et quaeuis mala. v. Casaub. in Athen. III, 34. ad hos Antiphanis versus: *ἐν χίτρῳ δ' ἱμοὶ κ. τ. λ. s).* *Brunck.* *Φορεῖν δακτύλιον* est formula Plauti Curc. 5, 2, 4. *gestare annulum*. Intelligitur autem *annulus magicus*, ritu, arte magica consecratus, qualis annulus vocatur *τελελειμμένος, Φαρμακίτης*, (v. Hes. V. *Δακτύλιος Φαρμακίτης*) *Φυσικός* v. Salmas. ad Vopisc. p. 360. Paris. Hi annuli credebantur esse remedia, ut ad alia mala, ita etiam ad venena serpentum, ita ut, qui eiusmodi annulum gestaret, tutum se fore speraret ab eorum moribus. v. Kirchmann. de Annulis c. 21. *Fisch.*

Εὐδάμων t). *Códex Doru.* *Εὐδράμων*, et ad marg. etiam *Εὐδράμος* cuius depravatae lectionis cur rationem vllam habeamus, nihil est causae. Quod autem *Kirchmanno*, hos versus citanti, de Ann. c. 20. p. 209. in mentem venit, eum annulum forte valuisse ad conciliandum amorem iudicum, alienum puto. *Hemst.* *Εὐδάμων* e suis codd. reposuit *Ihu.*

886, Hunc versum Chremylo recte tribuit *Cod. meus*. In tribus Regiis famulo adscriptus est. Huic versui, ut et 890. praefixa in cod. (quinto) Carionis persona. *Brunck.* Vulgo ea praefixa erat.

[Ante Br. editum fuit: 'Ἄλλ' οὐκ ἔστι σου. δῆγμ. v)].
Citat Suidas V. 'Ἄλλ' οὐκ ἔστι et V. Οὐκ ἔστι σου φ. *Küst.*

Φαρμακίται et *Φυσικοὶ* (propter mutuum rerum naturalium consensum aut dissensum) dicebantur. *Gir.*

- r) *Ἰεραρχεῖ* cohaeret cum *πρίμους*. *Gir.* Est Genit. pretii, ut Anacr. Od. 10, 17. f. *ὅς ποτε ἐπὶν Ἰεραρχεῖ*. *Fisch.* Talis annuli vi confisus omnes se sycophantae conatus ridere ait Iustus. *Münt.*
- s) Sunt illi versus quorum postremum Kuster. laudauerat. v. Schweighauser. Anim. ad Athen. T. II. p. 360.
- t) Eudamus s. Eudemus fuit pharmacopola, qui etiam Theophr. H. Pl. 9, 18. commemorari videbatur Hemsterhuysio. *Fisch.*
- v) Sycophanta quum diceret: *vnde habes hanc vestem?* *role-*

ἔστι· τῷ δακτυλίῳ δυνάμει ἀποτρεπτικῇ cod. Doru. haec nimirum, ut commodi supplementi auxilio versiculi sententiam assequaris, extrinsecus adhibenda docens: neque alio tendunt vnus atque alter Scholiastarum: nam is, cuius Scholion est extremo loco positum, diuersus abit, nec videtur legisse *ἔστι*, sed 'Α. οὐκ ἂν ἔστι pro ἂν ἔστι. Suidas certe *ἔστι* praefert in Οὐκ ἔστι συνοφ. ὄγγμ. quamuis alibi vulgatum teneat in 'Αλλ' οὐκ ἔστι etc. Haud iniuria suspicetur aliquis, latere quiddam in h. l. labis occultioris, tum quia sensus et structura paulo sit intricatior, tum ob Grammaticorum disensum, quorum interpretationes vix est, ut receptae lectioni omnes congruere possint: illam tamen, si defendenda videatur, multo secus atque vllus priorum fecerit, explicari debere censeo; quod alias de industria conabimur adfirmare. *Hemst.* ἂλλ' οὐκ ἂν ἔστι x). Perperam vulgo — *ἔστι*. v. Toupium ad Suid. in fine T. II. y). Nubium ver-

bat furti reum agere illum, qui eam habebat, sed is non timet minas sycophantae, quia gerit annulum magicum: eum tamen Carion (Chremylus) non iubet esse securum, quia non sit *amuletum dentis sycophantae*; non tam vt illi contradicat, quam vt sycophantam vrat, cuius malam linguam comparat cum *morsu viperino*. Similiter Thesm. 536. ἐνδ' αὐτῶν γὰρ παύει αὐτὸν χεῖρ, μὴ δάσῃ ἰόντα, ἀδρῖν. *Bergl.* Vulgata sic struit *Gir.*: εἰς ἑστὶ sc. φάσματι δ. ε., aut εἰς ἑστὶ δακτύλιος δ. ε., i. e. ἔχει ἰσχὺν πρὸς τὸ δάγμα εἶναι. Prius probat *Münt.*

x) Ita edidit Brunck. cumque eo Iauera. in cuius etiam codd. fuisse *ἔστι* videtur (vnde corrigendus est Hotibius.)

y) T. I. ed. rpe. Oxon. p. 466. vbi similiter emendauit — ἂν ἔστι atque ἂν cum verbo modi indicatui habere vim *impositiui* ostendit. *ἔστι* non posse idem esse quod *ἰσχὺς* aut cum *Genit.* recte iungi, monet Dawes. M. Crit. p. 211. ideoque emendat ἂλλ' οὐκ ὑπερβαίει s. ἂ. non *superabit* (ὑπερβαίει i. q. *περὶσσεύεται*) s. non *ualebit contra* sycophantae morsum. „Emendationem hanc violentam non immerito, vt videtur, dicit Reiskius in Act. Erud. 1750, [m. Iul. p. 418.] qui putat *ἔστι δάγμα*, bene, graecam esse dictionem, *facit contra morsum*, vt ap. Aelian. N. Anim. passim *ἀγὰρ ἐν ἰσχυρῶν* vel *κατὰ* *ἰσχυρῶν* *facit contra* morbos *oculorum* vel *neruorum*, atque hoc *ἔστι* simili analogia esse dictum pro *ἐκπελὴν* *ἔστι*, qua *ἔστι* pro *ἐκπελὴν* *ἔστι*. Deinde in *Animon*, ad Arist. [p. 189. f.] confert *Eqq.* 691. [αὐτὸς τὸν παύει ἐκπελὴν ἔστι] quem tamen locum alii aliter quam ille legunt et intelligunt. *κατὰ* subintelligi videtur: *εἰς ἑστὶ* (*κατὰ* *ἑστὶ*) *εἰς*. ἂ. vel legi fortasse possit facilius: ἂλλ' ἐστὶν ἔστι (*κατὰ*) s. ἂ. annulus vero iste nihil est, *εἰς ἰσχὺς*, contra morsum s. Praepositionis *κατὰ* similiter subintellectae exempla dabunt *Wassling.* ad D. S. 92. 37. et *Taylor.* ad Lyf. 123, 3.

sum, quem eundem ad modum emendat, nos aliter legimus. *αὖ* potentiale cum praesente etiam Indicativum constituit. Noster Aug. 1069. ὅπου — ὅπου περ αὖ ἔστι — quocunque esse possint numero: et hic: sed annulus esse non possit aduersus sycophantae morsum. Nub. 395. ἀλλ' ὁ περὶ τοὺς πόδας αὖ φέρεται; undenam venire possit *z*? Brunck. Merito fidem harum lectionum (*ἔστι* et *αὖ ἔστι*) addubitabat Hemsterhusius. Fuir, nisi omnia me fallunt, Arist. haec manus: 'Ἀλλ' οὐκ ἀνέξει σικ. δ. at sycophantae morsum ferre non poteris, quamvis anulo isto munitus. *Hotib.*

887. Hic ego publicatae [Ἀλλ' οὐχ ὕβρις πολλῇ ταύτ' ἐστ'] scripturam Cod. Doru. antepone non dubito: 'Ἀλλ' (*ἄρα*) οὐχ ὕβρις ταύτ' ἐστὶ πολλή; nam et collocatio verborum est numerosior, et illud Ἀλλὰ, quod adscriptum habet *ἄρα*, ipsa repetitionis elegantia mirifice placet: veluti 1072. 1073. quamquam ibi ratio significandi nonnihil sit diuersa. *Hemst. 22*) [Brunck. ex ingenio, ut videtur, et metri causa, quod vulgata scriptura corruperat, edidit: Ἀρ' οὐχ ὕβρις ταύτ' ἐστὶ πολλή; idemque Inu. ex suis codd. recepit.] ὕβρις omnino iniuriam notat: sed in iure Artico numerabantur quatuor maxime iniuriae, ὕβρις, genera; primum dicebatur κακηγορία, etiam λοιδορία et βλασφημία, quae sit conuictis et vocibus, legum auctoritate veritis, in

quos non praeteriit neque non eorum copiis plura addidit Reisk. ipse Anim. ad Lyl. [An. ad Scr. Gr. T. II.] p. 33. et ad Dion. Cass. p. 14. Atque haec scripseram. Sed non dubito praeferre emendationem Viri summi ad Suid. P. II. p. 196. *ἔστι*. Potentialem illam *αὖ* cum praesenti etiam Indic. adhe-mavit Toupius, exemplum quoque habet Hoogen. p. 64. *Burgesf.* in App. ad Daw. — *Abreschius* Diluc. Thuc. p. 119. vulgatum tuetur sic ut *ἔστι* aut sit i. q. *est*, aut valeat, licet, datur, suppleaturque *ἔστι* (*ὡς ἔστι*, licet, *ἔστι* *ἕκαστος* *εἰ*) vel *οὐκ ἔστι*. Nam Genit. valere aduersus morsum. *Fisch.* ad *ἔστι* subintelligebat *εἰς* *δακτύλῳ* *τοῦ* et Genit. *ἔστι*. pendere putabat ab omisso *εἰ*, ut sit i. q. *ἔστι* *ἕκαστος*.

z) Copiosius de vi part. *αὖ* cum Indicativ. disputavit Hermann. ad Viger. p. 785. f. qui iam laudavit Brunck. ad Soph. Philo-act. 290. Add. Hoogen. Doctr. Part. p. 33. f. ed. Schütz. Matthiae Gramm. Gr. p. 981. f.

22) In Add. emendat *Hemst.* 'Ἀλλ' οὐ. δ. ταύτ' ἐστὶ *z*. metri causa. Ad marg. ed. Gryph. in bibl. Leid. e cod. notatum vidit: *αὖ, ταύτ' ἐστὶ πολλή.*

alterum faciendis, quae voces dicebantur ἀνέμματα, atque de hoc genere iniuriae hic locus debet accipi; multabatur autem huius criminis reus drachmis 500. Secundum genus ὕβρις appellatur αἰχία, quum quis alterum pulsaret et verberaret. Tertium est τραῦμα ἐκ προνοίας, quum quis alterum sciens prudensque vulneraret. Quartum et προσηλαπισμός dicitur et simpliciter ὕβρις, a Latt. iniuria contra bonos mores, quum quis alterum perfudit et obliniret fimo, coeno, etiam fuligine, raptaret, traheret eum per coenum. v. Salmas. Obseru. ad I. A. et R. c. 9. a). σκώπτειν et σκώμμεν dicitur in utramque partem de iis qui in aliquem voces et caussa iaciunt, quum dulcia tum amara. v. Macrob. Sat. VII, 3. Fisch.

888. ὃ τι ποιεῖτεν ἐνθάδε, h. e. cur hic fitis? nam sequitur: οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐνθάδε. ἐσὲν εὐδ'. h. e. non estis hic propterea, eo consilio, ut boni quid moliamini, de qua potestate et usu part. ἐπὶ consuli potest Raph. ad Matth. 5, 33. et 26, 50. Fisch. αἰσχύνατον. Non fuit, cur illi dicerent, praesertim non roganti; sed hoc illi graue, quod nihil de illis audiat, unde causam arripiat, qua eos possit in ius vocare. Quod erat facturum, quum Carion (Chremylus 870.) dixit: ἢ τῶν ποιεῖν ἤσθαι — (cf. 875. sed illi nondum aderat testis, qui postea quali aliud agens eo adrepsit, ubi hi contendebant δ). At coram teste cauent, ne quid inconsultius effutiant. Gir. Mendose cod. Doru. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδε εἶναι οὐδεὶς· verum supra εἶναι additum ἐσσι, rectae lectionis indicium. Henst.

890. Hic versus in quatuor Regg. famulo tributus: melius in meo Chremylo. Brunck. [quocum Inu. Chremyli personam praefixit.] Pro ἤσθ' cod. Doru. εἴσθ', sed interpretatio (γίνωσκε) scripturae vulgatae conueniens, errorem librarii detegit. Henst. τῷ γὰρ σὺ intell. e v. 889. ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ. Sensus est: nobis crede, haudquaquam hic sumus eo animo, ut te ditemus, ut tibi amissos numeros restituamus. Fisch.

a) Nonnulla etiam de τῷ ὕβρις monuit Matthias in Miscell. philol. I. p. 218.

b) At probabilius est eum statim cum sycophanta aduenisse.

891. Ante verba ἀπὸ τῶν ἱμῶν (scil. χρημάτων c.) v. 872. non πραγμάτων, vt Schol. Doru.) γὰρ — intelligi e superioribus debet ἴσημι, ὅδῃ, simileue verbum, quod vultu et gestu corporis expressum putari debet, aut, quod magis placet, cohaerent haec sycophantae verba cum 889. δεικνύσας* nam Chremylus intus sacrificauerat, et reliquiae victimarum absolvebantur epulis. Nidere igitur sacrificii et epularum icrus sycophanta (894. f.) suspicabatur, eos vna epulatuos esse. *Fisch.* καὶ μὲν Δία. Has particulas coniunxit etiam Eqq. 280. Vesp. 133. *Bergl.*

892. Hi versus vulgo Iusto tribuuntur, consentientibus duobus Regiis: in B. famulo adscripti sunt: in meo Chremylo d) *Brunch.* ὡς δὲ π' ἀληθείᾳ pro ὡς δὲ ἐπ' ἀληθείᾳ. *Aesch. Suppl.* 635. Ζεὺς δ' ἱφεινὸς ἕνιος ξένιον εἰμυτος τιμῆς ἐπ' ἀληθείᾳ *Iupiter autem hospitalis inspectet vere preces nostri oris, quae sumus peregrinae.* *Bergl.* Paulo peius in vetustis edd. ὡς δὲ π' ἀληθείᾳ. Schol. habet: ὡς γ' ἐκ ἀληθείᾳ, vt quidem ante Kusterum indistincte scribebatur: eiusmodi lectio nisi voculam inferendo sulcias, per metri legem stare nequit. Idem quid sibi velit, quando δεικνύς ad orationem implendam deesse notat, multo minus intelligo: nam nihil est alienius, si versus hi bini serie continua decurrant. Equidem inuenio in cod. Doru. maiorem interpunctionem post ἀληθείᾳ* an igitur istum in modum alicubi fuit scriptum: ὡς σὺ γ' ἐπ' ἀληθείᾳ* μετὰ δὲ τοῦ μάρτυρος κ. τ. λ. Sic demum aliqua ratione ferri potest, qui dixerit integrandum: ὡς σὺ γ' δεικνύς vt tu nimirum reuera coenas, ita de tuo coenabimus: quamquam melius ἐπ' ἀλ. sequentibus adiungi praestaret: ὡς σὺ γ' ἐπ' ἀληθείᾳ δὲ μετὰ τοῦ μάρτ. Sed haec sunt contorta nec tamen vulgatis deteriora. *Frischlinus* reddidit: *Veni nam, si hoc verum est, tu cum tuo teste crepes Medius, licet nullo distentus sis cibo: cui persuadebit, vt cetera non tangam, ἐπ' ἀλ. significare: hoc verum est? Scilicet color quaerendus erat, quo negasse videretur Vir iustus*

c) *δυσὶ* intelligit *Gir.* et *Mint.* *δυσὶ*, ἢ ἑρπεσσι.

d) Chremyli nomen praehierunt *Br.* et *Inu.* Monet *Gir.* praedenter conuictum in risum verti, hoc sensu: si nos de tuo coenabimus, tu velim vt rumparis inuidia. Quod si non continget, merito mendacii es accusandus. Omnis igitur culpa in te erit retorquenda.

[Chremylus] crimen, cuius erant insimulati a sycophanta: praeterea sequebatur: Ἀπεισθον; Ego sane et quo pacto haec cum proximis atque inter se cohaereant, et quid valeat *ἐκ' αὐτῶν*, parum perspicio, neque longe abest, quin credam vlcus quoddam inueteratum hic penitus infedisse, quod sine vetustioribus membranis curationem vix recipiat e). De partt. *ὡς δὲ* II. Stephanus Thes. L. Gr. IV. p. 817. F. est audiendus: *ὡς δὲ* ex Plat. pro *nempe* in v. l. Ex Aristoph. autem in Plut. pro *Vtinam*: *ὡς δὲ* δ., *utinam crepes medius*. Sed huic expositioni, nisi inspecto loco, fidem adhibere non ausim. Adparet Stephanum non iniuria dubitasse de potestate, quam Frischl. etiam comprobauerat: ut enim aliquando formam optandi non respuant, hic certe particulas eas commodius interpretaberis per *ὡς δὲ*. Enimuero coenabimus de tuo, ut scilicet cum teste tu dirumparis f). *Hemst.* Merito ad haec offendit Hemsterh. sagacitas. Scribe: ὡς δὲ π' ἀλητείας σὺ — vel quia particulae *ὡς δὲ* potestatem optandi rarius habent, *ὡς δὲ* ἀλητείας σὺ — Vtinam sane tu circumuagando

e) Vulgatam lectionem retineri posse arbitror, plurium codd. auctoritate firmatam, hoc sensu: *utinam* tu cum teste, ut appareat te vera dixisse, medius dirumpare — si tu vera dixisti, uos pecuniam tibi abstulisse, volim tu eum teste, nullo cibo repletus, dirumpare, h. e. neutiquam epulabimur tuis impensis, neque tuam adeo abstulimus pecuniam. Sed poterit etiam recte verti: *utinam tu vere, plane, dirumpare*, h. e. neutiquam epulabimur de tua pecunia. Nam *ὡς δὲ*, etiam *ὡς* simpliciter, sequi. Optat. est *utinam*. v. Viger. 8, 10, 4. [p. 560. add. Hoogeu. Doctr. part. II. p. 1184. f.] Homerus ita dixit *ὡς δὲ* ἔφαλλον, *ὡς* ἔφαλλον seq. Inf. v. Od. α, 217. β, 183. f. — *ἐκ' ἀλητείας* aut cohaeret cum *διὰ*, ut sit i. q. *διὰ* — nam *διὰ* iungitur nominibus secundi et terti casus sic, ut expriman- tur Aduerbia, ut *ἐκ' ἀλητείας* Malach. 3, 5. LXX., *ἐκ' ἀλητείας* secure Act. 2, 26. neque tantum *ἐκ' ἀλητείας* pro *vere* legitur Demosth. de cor. c. 7. sed etiam *ἐκ' ἀλητείας* Aelch. Suppl. 636. [643.]. Insuper autem videtur consulto dixisse *vere, plane, dirumpare*, ut ostenderet eo magis, se abesse a crimine furti, et sycophantam mentitum esse — aut coniungi potest a v. *διὰ*, ut sit ea lege, ut te vera dixisse apparent: nam *ἐκ'* cum Abl. conditionem indicat, ut *ἐκ' ἀλητείας* v. Weß. ad Diod. S. 2, 24. p. 158. T. I. Ruhnck. ad Xen. Mem. 2, 2, 8. Sed prior interpretatio vera videtur, quia est facilius et conuenientior consuetudini loquendi. Fisch.

f) Probat hoc Münt., ut existimetur Chremylus praeuerrere impraeconi, quam a sycophanta expectabat.

rumparis cum teste tuo, cibo nullo gustato. Seraus Terentianus Hec. 3, 4, 20.

Perii, vouisse hunc dicam, si saluus domum

Redisset umquam, ut ne ambulando rumperet:

Minus tritum vocab. ἀλητεία cum frequentissimo ἀληθεία facile fuit permutatum. — Haec scripleram abreptus tanti viri auctoritate, quum pene nihil nouandum esse vidi, sed rescribendum tantummodo: ὡς δὲ π' ἀληθείας, vel, quod malim, ὡς δὴτ' ἀληθείᾳ vtinam quidem vere tu disrumparis — vere, sicut falso dixisti, nos tua comefuros. Imo videndum, annon ipsum illud ἐπὶ ἀληθείᾳ significare possit, ea conditione, ut verum dixeris. Facetissimum sane hoc foret, et ingenio Arist. dignissimum. *Hottib.*

μετὰ τοῦ μάρτυρος g). Nempe κατὰ τὸ σιωπώμενον testem adduxerat sycophanta ut hos ad iudices citare posset: qui testis eum deinde deferit 934. Sic Vesp. 1405. femina quaedam, in ius vocatura quemdam senem, secum adducens testem, dicit: προσκαλοῦμαι σ' ὅς τις εἴ — κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεῖσθαι τούτοις. *Bergl.* Nam eiusmodi testes proprio vocab. appellabantur κλητῆρες, et κλητορες, qui iudem subscribebant. v. Harpocr. V. κλητῆρες, Pollux 8, 49. Salmas. Obs. ad Ius A. et R. p. 858. f. et Herald. Animaduers. in eas 6, 12. 19. f. διαβρώσεις vsurpatur ab iis, qui iurant ita ut alteri male precentur, quod mentitus sit. v. v. 279. *Fisch.*

893. μηδενὲς ἐμπλημένους. Quia sycophanta dixerat: de meo coenabitis; alter dicit: Vtinam ergo, dum nos coenam tuam consumimus, tu cum tuo teste, vacuus cibi, disrumparis, non autem nos pleni. Nimirum occupat id dicere in sycophantam, quod ille in ipsos dicere potuisset: potuisset autem dicere: διαβρώσεις ἀπὸ τῶν ἐμῶν δεικνύντες, Vt Pac. 31. ἔρεϊδε· μὴ πάνσαιο μήποτε ἰσθίων τέως, ἔως συντόν λάθῃ διαβρώσεις. Optat ergo, ut, quamuis nullo fartus cibo, nihilominus tamen ἐπ' ἀληθείᾳ vere disrumpatur, nempe inuidia aut ira turgens. Plautus Cas. II, 5, 18. Nunc in fermento tota est; ita turgēt mihi. Deinde alter: Aedepol, ego illam mediam disruptam velim. *Bergl.* Verba haec addita sunt ioci causa, ut derideretur sycophanta egenus. *Fisch.* Scriptum in cod. (quinto) μηδενός

g) Demonstrat testem [art. τῷ]. *Gir,*

γ' ἐμπλησμένοις. Sic est etiam in membr., nec aliter in C. scriptum esse opinor. Non temere inserta comparet part. γ'. Scripserat Comicus: διαβρυγέτης, μηδένος γ' ἐμπλησμένος. Librarius hic, ut saepe alias, ἐμπλησμένος mutauit in ἐμπλησμένοις. V. not. ad Conc. 56. Brunck. Verum hoc puto, etsi codd. non adeo multis adiuuatur.

894. ἀρεῖσθον est forma futuri contracta: *negabitis?* non, *negatis?* ut vertunt Frischlin. et Bergl. v. ad Plat. Phaed. 7, 5. et 40, 17. ἰδον, in domo. μικρωτάτω vocat, quia putabat, eos furto diuites factos esse. Fisch. Cod. Doru. ἰδον δ' ἐν· quam particulam a Mss. oblatam ut non adspernor, sic absentem non desidero. Hemst.

895. καλὸν χρῆμα τιμ. Citat Tho. Mag. V. Τίμαχος [p. 839. f.] Kust. Quod Atticis solemne, prout init. Nub. 2. τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν et Ran. 1312. τὸ χρῆμα τῶν κόπων. Quales pleonasmī eorum poëtis inprimis familiares, vbi de nominibus propriis agitur: sicut Ἀθηναίος εὐθιός, Διγλαδον βία, Ἰσπομίδοντος σχῆμα, δέμας Ἀγκυμύροντος, aliaque id genus pro Minerva, Aegislho, Hippomedonte, Agamemnone, apud Tragicos, Aeschylum aliosque obuia. Spanh. τιμάχην sunt copadia, frusta, piscium. Nam frusta panis, placentarum, carniū, dicuntur τόμοι, non τιμάχην, cuius vocabuli sedes propria est in piscibus. v. Phryn. Ecl. p. 8. et Tho. M. h) etiam Sch. Doru. κρέα ἐπιτημίαια sunt carnes ossae, ossatae. Attici dicunt κρέα, κρεῖον, non κρέατα, κρεῖαται. v. Tho. M. V. Τέτρα [p. 840.]. Sed χρῆμα τιμάχων, κρεῖον, dictum est per periphrasin pro τιμάχῃ, κρέα, ut Xen. Cyrop. 2, 1, 2. σφειδοντιῶν χρῆμα, Eutip. Phoen. 207. χρῆμα θηλειῶν mulierculae, Nubb. 2. χρῆμα τῶν νυκτῶν, vbi v. Bergl. et Spanh. itemque Muret. Var. Lect. 6, 9. i). Fisch.

h) Vtrumque locum laudat etiam Hemst. ut Muretum de form. χρ. τιμ. Verba autem Thomae M. adest haec: διὰ γὰρ τοῦ εἰκέν, καὶ κρεῖον, ἐβόλων ἐν τῷ τιμαχῶν καὶ τῶν ἰχθύων λέγει, et Lym. M. in Κερίοντες iunxisse τὰ τίμα καὶ τιμάχην ἰχθύων monet.

*) Voc. χρῆμα cum Genit. excellentiam quamdam notare censent Gir. et Blunt., ut χρῆμα θρηνητικῆς mirabilis prudentia, et (quod Munt. addit) ap. Lucian. πάγκαλόν τι χρῆμα παρθέλου. Igitur καλὸν χρ. τιμ. esse ingentia frusta piscium.

896. $\tilde{u} \tilde{u} \tilde{u} \tilde{u}$ etc. semper tenues asperosque spiritus distinguenda statuit Vossius de poematum cantu p. 53. et ideo, quod vocalis \tilde{u} naribus potius quam sono proferatur, idque sycphantam hic indicare, qui totum sacrificium naribus absoluit, et prior pedis syllaba spiritu tenui, sequens sit denso scribenda. Quod eruditi lectoris iudicio relinquimus. *Spanh.* Assentior *Is.* Vossio de poem. cantu et vir. rhythm. p. 53. λ) vhi postquam dixerat „lepide Aristophanem inducere sycphantam olfacientem sacrificiorum nidorem, qui totum senarium naribus absoluit, $\tilde{u} \tilde{u} \tilde{u}$ etc.“ notandum esse monet, „priorem cuiusque pedis syllabam scribi debere spiritu tenui, sequentem denso, ipsa id exigente rei natura.“ Hoc nisi verum sit, iambi numerus pessumdarus, quem tamen legitimis pedibus explere voluit Aristoph. In cod. Doru. singulis $\tilde{u} \psi \lambda \alpha \tilde{u} \tilde{u}$ lineola sola est superducta, ad oram vero $\tilde{u} \tilde{u} \tilde{u}$ scribitur. *Hemst.* Sexies repetita olfaciendi interiectio $\tilde{u} \tilde{u} \tilde{u}$ perperam vulgo et contra metri rationem duplici circumflexo notatur; prima brevis est, altera longa. *Brunch.*

897. $\kappa \alpha \kappa . \epsilon \iota \phi \rho . \tau \epsilon$. Verba haec tres Regii hero (Chremylo) tribuunt, melius quam meus, qui ea, vt impressi, famulo adscribit. *Brunch.* $\kappa \alpha \kappa \omicron \delta \alpha \iota \mu \alpha \nu$ cod. Doru. metro contrarium est, eiusdem $\delta' \tau \omicron \omega \tau$ cedere debet vulgatae lectioni. *Hemst.* $\kappa \alpha \kappa \iota \delta \alpha \iota \mu \alpha \nu$ Frischlin. et Bergl. vertunt *sce-lus*. At τ non memini, $\kappa \alpha \kappa \omicron \delta \alpha \iota \mu \alpha \nu$ dici hominem scelestum, 2. quum sycphanta ipse se 85t. dixerit $\kappa \alpha \kappa \omicron \delta \alpha \iota \mu \alpha \nu$ *miserum, calamitosum*, propter egestatem, probabilius est, Carionem, siue potius Chremylum (huic enim in cod. Doru. tribuitur ista vox) sycphantam ira appellasse eodem sensu, sic vt videretur commotus sorte hominis, qua tamen eum laetari facile appareret. $\epsilon \iota \phi \rho \alpha \iota \nu \epsilon$ [Att. pro. $\epsilon \iota \phi \rho \alpha \iota \nu \eta$] vt $\epsilon \kappa \nu \epsilon \theta \alpha \nu \epsilon$ 60. $\lambda \omicron \iota \delta \omicron \rho \epsilon \tilde{\iota}$ 456. Sensus: quid odoraris, miser? Nam ostenderat sycphanta naribus (896.) se odorari nidorem carniū assarum. $\tau \omicron \tilde{u} \psi \lambda \chi \omicron \upsilon \tau$. Notanda est primum varietas casuum; nam quum Chr. dixerit $\tau \iota$; Iustus poterat dicere: $\tau \tilde{\epsilon} \psi \lambda \chi \omicron \upsilon \tau$, sed indicatur pars totius

λ) Assentitur etiam *Fisch.* qui pleraque haec repetiit.

ι) Exprimitur sonus eorum, qui spiritu per nares ducto et reducto nidorem ciborum olfaciunt. *Girard.*
Comm. in Aristoph. Tom. I. Hh

rei m): deinde iocus, qui inest verbis τοῦ ψύχοντος γ' ἔσται int. ἐσφραίνεται; nam frigus nemo odoratur, sed sentit: verbo autem ἐσφραίνεσθαι inest notio τοῦ αἰσθάνεσθαι. *Fisch.*

898. τοιούτων γ' ἀμπίχεται. Particulam γε in membr. eleganter insertam recepi n). Si minus placeat, deleunda est etiam in sup. v. Neutram agnoscit C., priorem habent tres alii: posteriorem solae membr. Verba haec in A. C. famulo tributa, in B. D. ut in impressis Iusto. *Brunch.* Theophylact. Simoc. Ep. 7. τὸν ἀδελφιδόον ὑπερρῶς θύραν ἐκ θυρῶν ἀμπίχοντα, ἀθλιώτατον τριβώνιον ἀμπεχόμενον (mifello pallio amictum)· τῶν ἀλόγων ὅπως ἀλογώτερόν σοι τὸ φράνημα· κύρις ἀλλοτρίους σιτίσεις· οὗτω γὰρ τοὺς περὶ σὲ κόλακας εἰπεῖν οἰκειότερον. *Bergl.* τοιούτων τριβώνιον tam detritum palliostrum. ἀμπίχειν est amictire, et Med. ἀμπεχεσθαι amictum esse, atque dicitur de pallio, quod totum corpus circumdat, et inde ἀμπεχόνη, ἀμπεχόνιον vocatur. *Fisch.*

899. In prisca Edd. excepta *Ph. Iunt.* ἀνασχεῖ· post Portum reliquae ἀνάσχει. Verum de accentibus causa non est, cur multum laboremus. *Hemst.* In *Acharn.* 618. ταῦτα δὴτ' ἀνασχετά; idem quod ἀνικτά. *Sophocles Oed. Tyr.* 437. ἢ ταῦτα δὴτ' ἀνικτά πρὸς τούτου κλύειν; *Bergl.* ἀνασχετόν est tolerabile, ferendum. Et pronomēn ταῦτα o) explanatur verbis τούτους ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ· nam Plurali numero poeta uti sycophantam iussit, quia ei ista iniuria videbatur magna esse et multiplex. *Fisch.*

900. Notent hic elegantiae Atticae studiosi differentiam illam, quam magistri Graeci tradunt intercedere inter ὑβρίζειν τινὰ et ὑβρίζειν εἰς τινά, non esse perpetuam. Statuunt quippe ὑβρίζειν τινὰ simpliciter esse, aliquem contumelia vel iniuria afficere, at ὑβρ. εἰς τινά in alicuius amicos vel liberos et quidquid ad aliquem pertinet, contumelio-

m) τὲ aut ἰσὺν subintelligi censet *Gir.* Quod narium est, in-
quiens, ad totum corpus transfert. Verba enim sensuum con-
fundi novum non est.

n) Recepit etiam *Inu.*, etsi codd. non laudatis.

o) εἰς vrget et indignationem exprimit. *Girard.*

sum et iniurium esse. Lucian. Soloec. p. 760. Amst. p.) ὅτι τὸ μὲν σὶ ὑβρίζειν, τὸ σῆμα ἐστὶ τὸ σόν, ἥτοι πλαγυῖς ἢ δειμοῖς ἢ καὶ ἄλλῃ τροπῇ· τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν εἴ τι τῶν σὺν γίγνηται ἢ ὕβρις. καὶ γὰρ, ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα καὶ φίλον καὶ ὅστις γε οἰκίαν. Eadem docet Moschopolus. Secundum hoc igitur praeceptum, qui e. gr. uxorem meam contumelia vel iniuria afficit, ὑβρίζει τὴν γυναῖκα, at idem ὑβρίζει εἰς ἐμὲ, quia contumelia illa in me redundat. Sed, ut dixi, differentia illa non est perpetua. Nam h. l. ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ simpliciter est, *me contumelia afficere* q). Et apud Lucianum ipsum in dial. Ven. et Cupid. [Dial. Deor. 12. T. I. p. 233.] ἂ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις. Intelligendus nimirum est locus ille de iniuria, quae ipsi Veneri fiebat. Eurip. Phoen. 623. ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. Polynices nimirum ibi de iniuria, non alicui suorum, sed sibi ipsi a fratre Eteocle illata conqueritur. Kist. Sic Attice Lyllias Or. I. p. 9. ὑβρίζων εἰς σέ et p. 13. ὑβρίζων εἰς τὴν οἰκίαν et similiter Aesch. adu. Timocr. p. 262. l. εἰς τοὺς δούλους ὑβρίζων, item ὑβρίζειν εἰς παῖδα. Ita etiam Demosthenes, a quo tamen in Midiana p. 330. lex Attica refertur his verbis (vbi ὑβρίζειν cum quarto casu citra praeposit. legitur) ῥ) ἐάν τις ὑβρίξῃ ἢ παῖδα ἢ γυναῖκα ἢ ἄνδρα τῶν ἐλευθέρων ἢ τῶν δούλων. Spanh. οἶμ' pro οἶμοι (851. 881.). ὡς ἀχθόμενι quam doleo. Nam ἀχθισθαι ad animum refertur ita, ut sit i. q. λυπεῖσθαι. Fisch.

901. l. χρητὸς est homo bonus, φιλόπολις ciuis bonus, patriae amans s); partic. ὧν additum est, quia signi-

p) C. 10. p. 580. T. III. ad q. I. Graev. et Reiz. cfr. Nam quae Hemsterh. T. I. p. 252. se ad eum locum dicturum esse promiserat, non addita ibi sunt.

q) Scilicet ὑβρίζειν εἰς τινά est non tantum, iniuria afficere eam, quae ut aliquem pertinet quocunque modo, sed etiam illius ipsius, cuius vocab. praepositioni additum est. v. Index Paelueph. V. ὑβρίζειν. Fisch.

r) Imo ibi etiam c. 14. p. 24. ed. Spalding. legitur: ἐάν τις ὑβρίσῃ εἰς τινά — Sed ita ut Spanh. legem etiam laudauerat Petit. Leg. Att. p. 569.

s) Fisch. coniecit, ap. Suid. et Schol. vet. transposita esse vocabula Ἀττιανὸν et αἰνόν, atque φιλόπολις Atticum esse.

ficatur causa: *quum sim homo et ciuis bonus*. *πῶς γε κακὸς μὲν miser sum*, nempe inops et egenus. *ὡς οὐδέ τις ἀνὴρ* est: *Sum homo et ciuis longe optimus*. Habent illa verba Superlatiui vim. *Fisch.*

902. In toto hoc diuerbio [— 928.], quae vulgo Iusto tribuuntur, meus et B. Chremylo adscribunt; quam personarum distinctionem decoro congruam et veteris codicis [Doru.] auctoritate confirmatam non probare solum sed et reponere debebat Hemst. 1) [v. eum ad 855.] *ὡς οὐδέ τις γ' ἀνὴρ*. Particulam, quae vulgo abest, hic rursus insertam exhibent membr. *Brunck.*

903. *καὶ μὲν* est: *atqui, immo vero, iam vero*. v. Deuar. p. 193. l. v) *τὸ τί*, *quidnam?* vt Auu. 1039. Nubb. 773. Sed infra 1077. est *quare?* v. Hoogen. ad Viger. 3, 11, 3. [p. 146. Herm.] *Fisch.* *τότε* praeter cod. Doru. in omnibus Edd. ante Kust.: et *τότε* in V. L. ex Aristoph. pro *τὸ τί* notari monet H. Steph. Ind. Thef. L. Gr. Alibi tamen, vt infra 1077. Pac. 695. Ed. princeps: *τὰ τί*, *τὸ τί*. Hos versus protulit Sam. Petitus Comm. ad LL. Att. p. 425. [521. Weff.] vt probet, nemini licuisse Athenis esse inerti. *Hemst.* Pro simplici *τι* articulo abundante. *Gir.*

904. *γεωργὸς* est vel *agricultor*, *agricola* (nam *γῆ* saepe sunt *agri* v. Aesch. Socr. 2, 2. Plat. Theaet. 24. Xen. Oec. 1, 8. vt h. l.) vel *vinitor*, *vineae cultor* (Matth. 21, 37.) vt *agricola*, Cic. Cat. mai. 15. *μελαγχολῶν μὲν οὐτός οἷσι*; h. e. *neutiquam*. Nam iis, qui libenter versantur in multitudine (quales erant sycophantae) videntur ii, qui solitudine delectantur, (quales sunt agricolae) furere x); hominibus mollibus et desidibus (quales sunt sycophantae) ii, qui se assiduus et duris laboribus exercent

1) Bruckium sequutus est Inu. Probanit etiam Münt.

v) De virtute partt. *καὶ μὲν* in h. l. argutius, quam necesse erat, philosophatur Deuar. p. 252. *Hemst. ἐπεὶ. ἀπερ.* Its conuenit iis qui inconsultius et amplius, quam par est, loqui solent, quod vitium proprium sycophantarum.

x) Sycophantae dinites potius quam pauperes infectantur. Igitur pro infano se haberi vult, si, verbis relictis, solitudinem quaeerat.

(quod faciunt agricolae) insanire (de *μελαγχολῶν* vid. v. 12.). *ἔμπορος* est mercator, qui currit per mare et merces e terris longinquis importat in suas, vel contra. cf. ad 521. *Fisch.*

ναί, σκῆπτόμεναι κ. τ. λ. Verbum hoc Schol. Doru. et omnes Grammatici exponunt *προφασίζομαι*, et Suid., hoc loco producto in *Ἐκῆφης* ad illum an referenda sint, quae scripsit in *Ἐμπορός εἰμι σκῆπτόμενος*, nonnihil addubito: citius enim sumta esse crediderim ex alia quadam Arist. comoedia, propterea quod ista, *οἰσώγεται γὰρ τις λέγων, ὅτι, ὅτε πείπομαι οἷς πόλεμον, σκῆπτόμεναι ἔμποροι εἴναι*, nec huic versui satis conueniant, neque alteri, qui prorsus similis occurrit Eccles. 1019. *ἄλλ' ἔμπορος εἶναι σκῆψομαι** vbi Schol. *προφασίζομαι* (vt tempus quadret, lege *προφασίζομαι*) *εἴναι ἔμπορος* ἐπεὶ οὐκ ἐτραπύνοντο οἱ ἔμποροι* quamquam fatear, haud ita multum discrepare, quae notantur a nostro Schol. Ceterum e Suida facile correxeris Accession. ad Vlpiani Comm. in Demosth. p. 1159. Nam pro *μὴ* si reponas *φουδῶ*, integra sunt Grammatici verba, et stellula deficientis orationis index remouenda. Etiam si vero ibi quoque perinde legatur atque apud Suidam *Ἐμπορός εἰμι σκῆπτόμενος*, vix tamen sanam esse lectionem eam mihi persuadeo, quippe quae contingat aliquid ab usu ipsius verbi *σκῆπτόμεναι* abhorrens: quocirca scribendum autumo, *ἔμπορος εἴναι σκῆπτόμεναι*, quod dixerit in nescio qua fabula nonnemo, qui mercaturam praetexere se aiebat, si ad militiam cogeretur. *χ'* *ἔτι* in hoc versu cod. Doru. alias illud *γ* particulae *γ* ante vocalem adspiratam diligenter custodire solitus. Pro *τύχῃ* Kust. malit *τύχῃ γ*), quod, vel *τύχῃ*, licet omnino necessarium non putem, haud tamen improbo. *Hemst.* Tunc se simulat mercatorem, quum milites conscribantur, nam mercatores erant immunes militia, vt docet Schol. ad h. l. et ad Eccles. 1022. vbi adolescens, quum quouis pacto vellet declinare concubitum vetulae,

γ) Kust. in not. ad Schol. legi maluit *ἔτι τύχῃ*, quum res ita fert. Id etiam vtilius et linguae conuenientius esse censet *Fisch.* Ita in exemplis a Vigerio p. 301. et Schäfero Melet. Crit. p. 24. collectis. Tamen etiam Xen. Hell. 4, 1, 15. (34. Schreid.) est *τὰν αὐτῶν τύχῃσιν*. *Bergl.* vertit h. l. *quandoque*, sed *Fisch.* *re ita postulante*, orto bello, imperato tributo; *Gir.* si quando e re mea fuerit, si quid inde consequar.

quae cum iure quodam cogebat, inter alia dicit: ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκῆψομαι, comparans concubitum illum cum militia. *Bergl.* A muneribus publicis mercatores Athenis immunes erant, ob operam quam praestabant inueliando frumento. Ideo sycophanta hic dicit, mercaturam se cau-
fari, si quando vfus veniat. *Brunck.* (qui et ipse facete dictum Conc. 1027. contulit.)

905. Affectus est eod. Doru. τί δὲ τέχνην τὴν ἑμπορίας. Confistere nequit versus, nisi quid aliud imminitas: τί δὲ σὺ; τέχνην z) τιν' ἑμπορίας; quod tolerari posset; sed verum est: τί δαί; v. 156. Nub. 491. 1269. 1278. et Deuar. de partit. L. Gr. 135. Non raro permutantur, quod difficilius in oratione soluta, quam ligata deprehendas. Supra 172. nulla est librorum nostrorum variatio; Suidas habet: τί δαί; τὰς τριήρεις etc. Praeferendum censeo, dummodo τὰς metro insectum expungatur a). *Hemfl.*

907. In Auu., vbi sycophanta exagitur itidem, vt hic in Pluto, ille qui eum ad frugem redigere conatur, dicit 1433. ἀλλ' ἔγωγε ἕταρα καὶ Δὲ ἔργα σώφρονα, ἀφ' ἧν διαζῆν ἄνθρωποι χρεὶν τοσούτων ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ διακρίμασθαι. Illud autem πῶς οὖν διαζῆν, ἢ πόθεν Euripides breuius extulit: πόθεν δ' ἰβόσκου Phoen. 357. (403.). *Bergl.* διαζῆν est victum quaeuisiisti, inuenisti. Nam Attici ἔζην dixere pro ἔζων, v. Moer. [p. 148.] et compositum διαζῆν idem valet quod simplex ζῆν. Sic Palaeph. fab. 2, 8. ἀρπάζων βοσκήματα οὕτω διαζῆν μηδὲν ποιῶν idem est quod 923. ἀργοί, iners. *Fisch.*

908. τὰ τῆς πόλεως πράγματα sunt *res publicae*, ad ciuitatem, ad vniuersos ciues pertinentes, vt 920. τὰ ἴδια πράγματα *res priuatae*, ad ciues singulos pertinentes. Qui vfus voc. ἴδιος Atticis admodum familiaris est. Harpocr. V. Ἰδίαν, Suid. V. Ἰδιῶται, Timaeus Gl. Plat. V. Ἰδίον et ibi Ruhnk. [p. 146. f.] Earum se sycophanta esse ait ἐπιμελητὴν h. e. curatorem, quatenus obseruabat actiones mo-

z) τέχνην τινὰ liberalem aut illiberalem. *Girard.*

a) Attici ita scribunt, auctore Ammonio, quum est ἐνδοσμοὶ ἱστορηματικῆς. cf. nos ad Plat. Crit. 10. *Fisch* add. ad 156. In v. 172. articulus non commodè omitti potest, et τί δ; quid? est, porro.

resque ciuium, ita vt, si ab aliquo violatas esse leges vidisset, eius nomen indicaret, neque raro ipse crimina fingeret. *Fisch.* ἐπιμελητῆς aliud est, si proprie loquaris, aliud διοικητῆς [quo voc. illud interpretatur Schul. Doru.]: hic pecuniae publicae dispensator, quem ordinatorem recentiores vertunt, ille publico operi curando praepositus: iure tamen inferioris aetatis consuetudinem sequutus alterum ad alterius explicationem adhibuit [Sch. Do.]; laxius enim διοικητῆς eum significat, qui cuiusuis negotii mandati administrationem gerit. *Hemstl.*

909. τί μαδών; Interpres Latinus: *qua arte?* minus recte. τί μαδών enim vel τί παδών Atticis significat *qua impulsus* (vel *adductus*) causa, vel simpliciter *quare*. Exemplum apud scriptt. Att. passim obuia sunt. Vide saltem Ind. nostrum in Aristoph. et Casaub. ad Athen. 13, 9. *Kust.* Talem huius participii usum saepe occurrere apud Comicum et esse formulam exprobrandi imprudentiam s. incitiam monuit Bisetus ad Nub. 1507. qui et loca indicat omnia praeter hunc in Pluto. Isocrates in Trapezit. [T. III. p. 196. Auger.] καίτοι τί μαδόντες, ὃ ὥστερς διηκαί, προειπτόμεν ἀποδοῦναι Σατύρῳ, ἴαν μὴ διαλλαγόμεν; *quid nobis in mentem venit vt iuberemus reddi* (syngrapham) Satyro etc. Aelian. Ep. 14. τί γὰρ μαδών βυθμίζεις με; *cur me corrigis?* v. ad Nub. 1507. *Bergl.* Scribendum hic etiam, vt Lyf. 599. τί παδών. Saepissime in hac formula peccarunt librarii. *Brunck.* [qui tamen texta non mutauit.] τί μαδών; *qua re impulsus?* *cur?* sc. ἐπιμελητῆς εἷ. Quo quidem sensu haec formula, in utroque numero, legitur multis locis et ap. Arist. (Vesp. 251. Ach. 826. Lyf. 599. vbi v. *Bergl.*) et apud scriptt. Att. alios. Dicunt iidem sic etiam τί παδών; *quid tibi accidit?* et τί βρολόμενος; v. Hoogen. ad Vig. 5, 9, 13. et 6, 1, 7. Vnde fuerunt, qui μαδών mutandum in παδών, sed perperam censerent. v. Bos. Animaduu. p. 192. Wolf. ad Demosth. c. Leptin. p. 348. f. b). *Fisch.*

b) Is vtriusque formulae tamen diuersam potestatem, sed discrimen tenue esse ostendit. Nam τί παδών esse, *quanam re affectus? quo casu? qui sit ut* etc. et plane ad πάθος quoddam pertinere; sed τί μαδών esse formam exprobrantis temeritatem et pertinere ad μάθημα quod in nobis desideretur: *quo argumento? quid sequutus? qua ratiocinatione usus? cur tam stulte, temere* etc.

βούλομαι. Nemo putet propter hoc verbum illud *τί μάθων* accipiendum esse pro, *quid edoctus*, quasi altero interrogante *τί μάθων*; *quam artem edoctus*? *lycophanta* respondeat: *βούλομαι μάθωσαν volo discere*. Nam hoc pacto sibi ipsi contradiceret infra 925. *Bergl.* Absonum, quod Schol. Doru. *βούλομαι* exponat *βουλευτής είμι*: longe disidet a verbo *βούλισθαι* ea potestas, quam posuerunt in *βουλεύειν*, similiter atque in *πρυτανεύειν*, *τραπεύειν*, *ἵππειν* etc. Media valde vereor, ut ista significatione usquam inveniantur. Haud multo melius, modo ne quid vitiosi subsit, Schol. v. 919. *βουλόμενος* interpretatur, ubi recte cod. Doru. *ἔθελων*. Quid esset *βούλομαι*, et quorsum pertineret, *Frischlinum* c) quoque non intellexisse notar Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad Ius Att. et R. II, 15. §. 10. [p. 142. ff.] „nempe quia Athenis, inquit, publica crimina exequi poterat *ὁ βουλόμενος*, quod est verbum ipsarum legum, ideo dicebat *lycophanta*, *βούλομαι* [volo]“. *Hemst.* Publica crimina cuilibet licebat Athenis exequi; quod notum e solemani legum formula, quae toties apud oratores occurrit, ut: *ἀπαγραφίτω δὲ τὸν μὴ ποιῶντα ταῦτα ὁ βουλόμενος*: *δοιμασίαν δὲ ἐπαγγειλῶτω ὁ βουλόμενος*. Hinc iocus, qui mox sequitur. *Brunch.*

910. *ᾧ τοιχωρύχῃ* (870.). Est vox animi indignantis, qua ostendit alterum esse hominem scelestum, respondens latr. vocibus *scelus*, *pestis*, et eius generis aliis. v. 1142. Ap. Plaut. Pseudol. 4, 2, 23. leguntur de lenone verba *parietum perfossor*. *Fisch.*

911. *μηδὲν* scil. *τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων ἐπιμελητὴν καὶ τῶν ἰδίων d*). Ut *τοῦτο προίηκε μοι* est, hoc ad me pertinet, meum est hoc curare (ut 912. pro quo 920. dicitur *εἰς ἡμέ' ἤκει*): ita *προίηκεν μηδὲν* est Nominatiuus, vel potius Accusatiuus absolutus, vim Genitiui consequentiae habens. v. Anim. ad Well. III, I, 383. 392. f. et Moll. ad Long. Past. p. 7. Part. *εἴτα*, et *οὕτως*, *τότε*, et aliae ponuntur post participia, fere vim Genitt. consequ. habentia. vid. 79. 207. 321. et Denar. p. 133. Similis locus est Theophr. char. 25, 2. Latine modo omitti debet, modo reddi potest

c) Nec *Bergl.* intellexit. Vterque vertit: *sic lubet*. *Fisch.* Etiam *διώντ.*: Sic mihi est libitum.

d) Hoc repetendum esse etiam *Hemst.* in Obs. ad Schol. vidit.

tum,¹ tamen. ἀπεχθάνεσθαι e) non potest passivè accipi h. l. ob verba πῶς — χρηστὸς, vt sit μισῶσθαι odio esse f), verum actiue, offendere, infestare, Gl. vett., vt intelligatur πᾶσι. Nam potest quis χρηστὸς esse, etii alii eum persequuntur odio, sed nemo, qui infestet alios iisque nocere studeat, gloriari potest se esse χρηστόν. Sycophantæ nocere omnibus studebant, ita, vt nomina eorum deferrent, a quibus aliquid commissum esse scirent, certe crederent. Fisch.

912. Etsi videri possit, partic. γὰρ agere partes partic. δέ, ita vt indignationem interrogantis declaret, tamen praestat dicere, ante verba illa omisam esse integram enuntiationem: *quam vana sunt, quae dicis: nugae!* quam sycophanta vultu et motu corporis expresserit (v. ad 535.). μοι cohaeret cum v. προήκει (vid. 911.) et εὐεργετῶν τῇ πόλει est, bene mereri de ciuitate, de patria. Fisch.

913. Cod. Doru. εὐεργετῶν (εὐεργεσίαν παρέχων) δ

κίμφοι (λάμφοι.) Vt pronomen illud (μ), quod omittit si plane ab omnibus exularet libris, vix aut omnino non desiderarem, sic possessioni cunctarum Edd. consensu firmatae licet mouere nimis immodestum foret, quin imo libentius eam ob causam retineas, quia sycophantæ iactabundi notam atque imaginem expingit, dum personam suam iterum ac tertium inculcando operam adrogantius venditare studet. Κίμφοι autem vel κίμφοι, itidemque κίμφοι, inserto μ, quod fieri frequentissime solere ante litteras illas, quae presso labio formantur, aliquot exemplis supra docuimus (ad v. 729.), serioris aevi more scribuntur: quamquam nec veteribus illa ratio displicuerit, si μ blandimento soni suauioris in alienam sedem inuiteretur. Hesych. ha-

e) Cod. Doru. ἀνεχθάνω. formam Atticam, vt saepe solet, remouit. Frischliu, interpretatur odiosus *sias* omnibus, Deunarius de Partic. p. 170, *tamen stomacharis*, neuter, vt quidem arbitror, satis adposite: quauia alioqui in hoc orationis articulo duri quiddam et abrupti perlucere non diffitear; cuius generis pluribus exemplis haec ipsa scena non destituitur. Hemst. Bergl. vertit: *adium tibi concilias*, (eumque sequutus est Francog. interpres) sed Hemst. *insensus es omnibus*, vel, *aduersus quoslibet inimicitias suscipis*.

f) Vti cum Schol. Münt. accepit.

bet Ἀλιάποδα, τὸν κίμφοι, ἢ θαλάττιον ὄρνιν. Idem Κεμψός, κούφος, ἑλαφροὶ ἄνθρωποι* quod alio referri non debere, statim patebit, simulac compones, quae de nomine leuissimae auis ad hominem futilem et vanum translato monuit in V. Κίμφοι. In Gloss. mss. κεμψοθεὶς et κεμψοθεὶς reperisse me commemini. Ceterum Etymologus, ubi vocabulum illud exponit p. 503., turpiter est mutilatus, sic, ut, quo tendat, intelligi non possit, nisi vulnus immisso vno alteroque verbo talem in modum refarcias: Κίμφοι, κούφοι καὶ ἑλαφροί, (huius adiectivi vice aliud aliquod finitima virtute praeditum, velut εὐμετάβολος, ὄζυς, εὐχορής, εὐτελής, quae a Grammaticis κίμφοι interpretantibus usurpantur, ab auctore potuisse proficisci non nego) ἄνθρωποι, ἀπὸ τοῦ ὄρνιν, ὃ ἐστὶ κούφοι καὶ ἐπιπλέον τοῖς ὕδασι. His ea proxime conglutinantur, quibus est cum hoc articulo nihil commune: idque propterea contigit, quia novi membri caput fuerat amputatum; quod si nunc denuo praefixeris, nulla restabit amplius difficultas: Κεροβάτης g), ὃ τὰ ἄκρα τέτρα τῶν ὀρνῶν, τοῦτέστι τὰς κορυφαί, φαίνων, οἷον κεροβάτης* κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὡς φησι Πίνδαρος* Ὑψικέρατα πτέρων ἀντὶ τοῦ, ὕψηλὰ ἀκρωτήρια* in fine addendum etiam reor, ἔχουσιν h). Panis epitheton explicari licet ex Hesych. et Comici nostri Ran. 232. Sylburgius autem vir non minus eruditus, quam accuratus, corruptum putat ὕψικέρατα. πτέρων, et scripturae duplicis indicia praeferre, ὕψικέρατα πτέρων, aut ὕψικερατοὶ πτέρων, quarum prior tamen ipsi verior videtur. Non indigemus hac quidem in parte manus emendatricis: facta tecta maneat Etymologo vetus lectio; ideoque magis, quod eius beneficio iam compertum habeamus, vnde sumserit Aristophanes: Δέλιαι, Κυνθίαι ἔχων Ὑψικέρατα πτέρων, Nubb. 597. ne quem forma vocis insolens offendant, cauet Scholiastes: μεταπλασμός

g) Sive Κεροβάτης ut est in Zonarae Lex. T. II. p. 1185, vbi huius loci non immemor fuit Editor.

h) Schneider. Fragm. Pind. p. 64. qui monet, Etymol. Gudiani (vbi tamen male κεραβάς) et Etym. Askewianum confirmare Hemsl. emendationem in Etym. M.; Heyne Corm. Pind. T. III. P. I. p. 139. vbi Hermann. putat, apud Pinderum fuisse:

Δέλιαι Κύνθιο ἔχων
ὕψικέρατα πτέρων.

ἔτι ἀντὶ τοῦ ὑψικέρανον. Hemst. Pronomen μ' post εὐεργ. etiam in cod. quinto a Brunck. collato desuit.

De aui villissima insignisque stuporis, ac deinde de *stolido* et *fatuo* vt h. l. vsurpari hanc vocem (κίμφοι) docent Scholia, ac similiter ad Pac. 1071. vbi κίμφοι adducuntur. Meminit eiusdem aui Nicander Alex. 166. ad q. l. κίμφοι aui marina et laro similis in Schol. illius poetæ dicitur i). Exstat vero, vt hoc addam, formatum ab eadem voce verbum κίμφωδεῖσα k) ap. Iren. adu. Haer. 1, 9. cuius ibi textum authenticum debemus Epiphanio, vbi de muliere a domino ad prophetandum erecta dicitur: ἡ δὲ χαυνωδεῖσα καὶ κίμφωδεῖσα ὑπὸ τῶν προσηρημένων, iuxta Petauium: illa istius inflata verbis ac elata, prout in I. E. Grabe editione etiam legitur, nempe vt ea voce mulieris illius singularis leuitas ac fatuitas simul, quod sequentia ibidem arguunt, designetur. Spanh. Est nomen aui marinae, quæ a Latinis *fulica* dicitur, et leuissimæ (multum enim plumarum habet, parum carni) et fatuæ (pascitur enim spuma maris, qua oblata pueri eam alliciunt iniectaue manu capiunt l). Hinc est imago hominis et leuissimi et inprimis fatui atque vecordis. v. Aristot. Hist. An. 9, 35. m). Hes. et Suid. V. κίμφοι, et inprimis Bochartus Hieroz. 2, 2, 18. p. 264. f. T. II. [T. III. p. 1. ff. ed. Lips.] Hebr. dicitur הָוָה e quo vocab. ortum fortassis est graecum. Saepe confunditur haec aui, etiam a vet. scriptoribus, cum λέρυ h. e. *gauia*, et ἐρδιξ h. e. *ardea*, et αἰθνίξ h. e. *mergo*. v. Salmas. ad Solin. p. 64. f. Cae-

i) Schol. καλεῖται δὲ καὶ λέρυ. Glossæ: λέρυξ, *Larus*, *Fulica*, *Gauia*, *Ardea*. Idem Schol. dicit in prouerbium abiisse, vt κίμφοι dicatur de homine *stulto*. Comicus Pac. 1067. καὶ κίμφοι τρέφονται, vbi Schol. aliud prouerbium de eadem aue commemorat. Bergl.

k) Antiquius vsus v. κίμφωμαι exemplum est ap. Cic. ad Att. XIII, 40.

l) Hoc vberius etiam enarravit et praeterea Pompeium prodigiosum cepphum quadrupedem Romam aliquando ex Aegypto adportasse, retulit Gir.

m) Add. idem H. A. 8, 3. et Canus ad illum T. II, p. 333. f. Dubitatur tamen, quatenus aui ita dicta sit. Ad genus *Procellarius* ap. Linn. refertur. *Wasserhuhn*, *poule d'eau*.

terum καὶ ὅσον αὐτὸν id. est quod alibi κατὰ δύναμιν pro viribus. *Fisch.*

913. τὸ πολυπραγμοσύνη male curiosum, ardelionem esse: idem ac πολλὰ πράττειν Ran. 749. *Brunck.* Explicatur v. 932. verbis τὰλλέτρια πράττειν, atque cadit in eum, qui curat res alienas, quae ad ipsum nihil pertineant. In Gloss. vett. hoc verbum explicatur verbis latinis *sciscitari, percontari, rimari*, et πολυπραγμοσύνη dicitur *scrutator, sciscitator, ardelio, curiosus*. Nam qui aliena curant, scrutantur et sciscitantur omnia ab omnibus. A graecis Grammaticis verbum πολυπραγμοσύνη n) verbo περιεργάζεσθαι, et nomen πολυπραγμοσύνη nomine περιεργός explicatur: vtrumque verbum vsurparur de eo, in quo est nimia et immodica alicuius rei cura. v. *Periz.* ad Ael. V. H. 2, 44. p. 188. Sed eiusmodi cura cadit in eos, qui curant res alienas. De his legitur 2 Theff. III, 11. Libellum περὶ πολυπραγμοσύνης reliquit *Plutarchus Opp. T. II. p. 515 — 523.* [ed. *Reisk.* VIII. p. 42 — 76. ed. *Wytenb.* T. III. P. I. p. 75 — 105.] et character περιεργός est ap. *Theophr.* ch. 13. *Fisch.*

914. μὲν οὖν verti potest, aut certe quidem, vt habeant hae particulae vim magis affirmandi, aut enimvero, immo quidem, νομοφῶν, μέντοι γε *Hef.* el νόμοι. el κρίμενοι, sunt *leges publicae, leges sancitae*, quas seruare ciues tenentur. Est verbum hoc in genere proprium. v. *Xen. Mem.* 4, 4, 16. 1 *Tim.* 1, 9. et ibi *Albert.* βοηθεῖν τοῖς νόμοις opitulari legibus dicitur is, qui videt vt leges a civibus seruentur neque violentur, qui nomina eorum deserit, a quibus leges violari videat. *Fisch.* Subint, est εὐεργετὴν ἵκει quod etiam *Schol. Doru.* suppleuit.

915. Cod. *Doru.* καὶ μὴ περιγίγιναι, ἵνα τις ἴξ. cui lectioni non est cur vulgatam postponamus o), *Hemst.* Sen-

n) περιεργάζεσθαι el oppositum esse monet *Gir.* τὰ αὐτὰ πράττειν apud *Plat.* de rep. lib. IV. ei opponi, docet *Alkest.* qui *Suidam*, ex *Alex. Aphrod.* Top. L. II. sua furatum notat ob discrimen inter πολυπραγμοσύνην et φιλοπραγμοσύνην fictum, dici autem etiam in bonam partem πολυπραγμοσύνην diligenter inquirere, ex Ael. V. H. 14, 7. efficit.

o) Recepit tamen eam ex *Borg.* cod. *Inuern.* quum in *Rau.* le-

fus: numquam, nullo modo, sinere quemquam delicta et peccata impune ferre; quod quidem fit indicando et accusando legum violatores. Nam compositum *ἔξαμαρτάνειν* idem est quod simplex *ἀμαρτάνειν*, vt *ἔξόλλυμαι* et alia huius generis verba. Ad *ἐπιτρέπειν* intell. Infm. *ἔξαμαρτάνειν* p), vt Marc. 5, 13. ad *ἐπιτρέψειν* intell. *εἰσελθεῖν εἰς τοὺς χοίρους* e v. 12. Etiam praedicatum enuntiationis repeti debet e v. 914. nempe *ἐνέργουσι τὴν πόλιν*. Fisch. Eurip. Hecub. 832. *ἰσθλὸν γὰρ ἀνδρὶ τῇ δίκῃ ὑπερεῖν καὶ τοῖς κακοῖς ὀρεῖν πανταχοῦ κακῶς αἰεὶ*. Bergl.

917. [Etiam h. l. olim lectum est: *Ὀνοῦν — καθίστησιν*.] Sensus: *frustra sane ciuitas iudices constituit, qui iudicia exercent*. Pro *ὀνοῦν* legi haud dubie debet *ὄγκον*. Nam 1. hanc scripturam inuenerat in codd. antiquis Scholiaſtes, cuius verba haec sunt: *γράφεται καὶ ἐν σχήματι ἀποφατικῷ, ὄγκον*. 2. ita scriptum reperit Suidas qui V. *Ἐπιπύθης* hunc vers. ita laudat: *ὄγκ ἐπιπύθης ἡ πόλις ἄρχου καθίστησι δικαστάς*. 3. ita legit Schol. ille, qui voc. *Ἐπιπύθης* explicauit per *μάτην*. 4. commodior loci sensus sic existit. Nam *Ἐπιπύθης* s. *ἐπιπύθης* (vtrumque enim Attici vsurpant, Tho. Mag. docente p. 358.) est *consulto*, de *industria*, *data opera*; sed *ὄγκον Ἐπιπύθης temere sane, sine causa, frustra, μάτην, ἀργῶς*, Sch. et Suid. Schol. Doru. legit *ὄγκον* et *Ἐπιπύθης* interpretatur *ἐπὶ αὐτὸ τοῦτο*, hoc sensu: *ciuitas vero propterea constituit iudices. ἄρχου q)* quod est omnino, *magistratum gerere*, h. l. singularit. est, *iudicare, iudicia exercere*, ideoque curare ne leges violentur, et vt ciues, qui eas violarint, puniantur. Fisch. Cod. Doru. seruat in *ὄγκον* eundem, quem omnes Edd. et Suid. in *Ἀρχον*, accentum, ab illaque ratione pendet interpretatio satis opportuna τοῦ *Ἐπιπύθης*. In aliis tamen exemplaribus inueniri *ὄγκον ἐν σχήματι ἀποφατικῷ*, de quo dictum ad [Schol.] v. 505., monet Schol. Eo sane modo legit is enarrator, a quo profecta sunt: *ἔ*

gatur: *ὑπερέχειν*, ὡς v. 12. (sine πρῶ). Sed vulg. u. μὰ ἕνεκα πρῶ ὡς v. 1. numerosius est. Caeterum cod. Ram. auctoritate Inu. ita vt Brunck. personas scenae posuit.

p) Male Girard. *ἐπιπύθην* valere h. l. dixit: *noxam remittere*.

q) Ponitur pro, *ἵνα εἰς ἄρχον*, vt aliis ciuibz praesint. Gir.

ἀνάγκης ἢ μάτην· ἀργῶς καὶ μάτην· haud enim existimandum, illam esse significandi potestatem in ἐξέπισταθις, si per se solum sumatur; sed tum demum haec explicatio procedet, ubi iunctum erit: οὐκ οὖν ἐξέπισταθις· nequaquam igitur ex usu reip., i. e. nequaquam igitur iudices, qui magistratum gerant, ciuitas constituit: eoque videtur spectare, quod Suidas, quamquam corrupte, verum Arist. ita protulerit: Οὐκ ἐπίσταθις etc. Neque hoc sefellit Henr. Stephanum Thef. L. Gr. T. I. p. 1217. r). Ceterum vtra lectio οὐκ οὖν an οὐκ οὖν palmam mereatur, commodiore loco exigere est animus. Hemst. Ab utroque igitur, etiamsi legatur οὐκ οὖν, non interrogatiue acceptus esse locus videtur. At Br. et Inu. ediderunt: Οὐκ οὖν — καθίστησιν; et Br. vertit: annon vero data opera ciuitas iudices constituit, qui his prae sunt s)?

κατηγορεῖ. Aperte hic sycophanta turpi se delatoris munere fungi ex eoque quaestum facere fatetur, nequaquam, inquit, iudicia sunt instituta, nisi accusator noxios deferat. Gir.

919. ὁ βουλόμενος, quilibet, quilibet. v. 909. et Lócel. ad Xen. Ephes. p. 268. Fisch. H. l. a Br. et Inu. feruatum est Οὐκ οὖν, et affirmatiue verba sunt accepta t).

εἰς τὰ ἤκιστα i. q. πρὸς τὴν μοῖραν 911. f. Fisch.

921. Labar versus [ex vulg. script. ἢ Δία — ἄρα], cui Kusterus vt subueniret, ἄρα clam lectore suo contra pristinas edd. iustruxit accentu circumflexo. Non probo factum: quamuis enim metrum iuuat, eam tamen particulae mutationem inducit, quae locum hic nullum habeat. Certius remedium praebet cod. Doru. ex quo reposui: ἢ τὸν Δία — ἄρα Hemst. Sequuti sunt hoc iudicium Münt. et Fisch. atque emendationem Hemst. in texta receperunt,

r) Eius verba, ab H. adlata, repetere non necesse videbatur, ut etiam quae ad scholia sola spectant, hic omisi.

s) Cuius interrogatione accipi posse etiam Gir. monuit, sed hoc sensu: Ergo verba magistratus sibi frustra constituit? Ita et Münt. seruata scriptura Οὐκ οὖν. Etiam Bergl. sic interpretatur, sed sine interrogatione.

t) ἐπὶ τῷ, ille nobilis delator; quam rem non vitio sed laudi sibi dandam existimat. Gir.

qua et metro et orationi hominis consultum esse Fisch. animaduertit. At Br. et Iuu. retinuerunt Kust. lectionem, ne memorata quidem Hemst. correctione. Neque enim articulo τὸν Δ. hic opus est, et recte *ἄρα* (etiam sine interrog.) potuit circumflecti.

προστάτης est *praepositus*, *praefes*, *antistes*; singularim ap. Articos, *patronus*; nam omnes aduenae et peregrini debebant Athenis ciuem aliquem habere patronum. v. Harpocr. V. *Προστάτης*, et Hefych. V. *Προστάται*. Dictus etiam sic est, qui genti alicui et provinciae praest. v. Wessl. de Archont. Iudd. p. 12. Hinc *προστασθαι* est, *defendere*, *tueri*, v. Symm. vers. Pl. 20, 2. et *προστάτης* *propugnator*, *tutor* v). Fisch.

922. f. x). *ἡσυχίαν ἄγειν* est i. q. *ἡσυχάζειν*, *quiescere*, *quietum esse*. Quod, si refertur ad eos qui bellum gerunt, aut partes alterius eorum sequuntur, est, vt Lat. *quiescere*, *nentras partes sequi*. v. Stauer. ad Corn. Nep. Att. 7, 3. H. l. refertur ad *πολυπράγμονα*, et est, *non curare res alienas sed suas tantum*, vt *ἡσυχάζειν* legitur 1 Theff. 4, 11. et *ἡσυχία* 2 Theff. 3, 12. vbi μὲν *ἡσυχίας ἐργάζεσθαι* refertur ad *περιεργάζεσθαι*, h. e. *πολυπραγμασιῶν*. *ζῆν ἄργως* (de quo voc. propr. eum, qui opus rusticum non facit, deinde desidem, inertem, denotante dictum est ad v. 516.) *sycophanta* iubetur, h. e. *viuere ita, vt neminis vitam et actiones obseruet, neminem accuset*. Sed *sycophanta* hanc vocem ita accipit, ac si iubeatur nihil omnino agere. Fisch. Cod. Doru. *ζῆν ἄργως*, sed eadem manus correxerat *ἄργως*. Hemst.

923. *προβάτιον βίον λέγεις*. Citat Thom. Mag. V. *Πρόβατον*. [p. 738.] Kust. Recte Schol. Doru. *προβάτιον* accepit tanquam *ὑποκοριστικόν* f. *deminutiuum* voc. *πρόβατον** quod negare in Kefut. vtriusque El. Cercopetau. p. 86. Salmasio pro ea, qua pollebat, graecae linguae peritia nunquam venisset in mentem, nisi aduersus Petauium ipsi standum fuisset; qui summi viri magnisque meritis insignes vbi sese inuicem infesti adoriuntur, saepius ab im-

*) *προστάτης*; παντός iniustitiae summae fautor et praefes. Gir.

κ) Ad *βόλοι* Br. Girard. suppleri iubet *ἡλλαν*, vitrum non *malle* *latus*, quod tibi propono etc. Quo non opus est.

prouido animi concitati motu iraque mutua, quam ex rerum veritate consilium capiunt. Pugnatum fuit iis solum exemplis, quae Stephani Thesaurus subministrabat: litem decidere potest Plutus Arist. 293. 299. Προβύτιος παράγων, quod Salmasius ingerere nobis conabatur, metuo ne graeci sermonis usus plane respuat. Hemst. προβύτιον (h. e. προβύτου) βίος cadit in eum, qui omnino nihil agit, nisi hoc, vt viuat, h. e. edat et bibat et dormiat. v. Mich. Apostol. 16, 68. Sed ouicula est etiam imago hominis stupidi ob causas ex Aristotele allatas γ) ab Erasmo Adagg. p. 398. in Prou. ouium mores. Vnde Diogenes Cynicus hominem opulentum sed stupidum dixit πρίβαντον χρυσίμαλλον. v. Diog. Laërt. 6, 47. Fisch.

924. διατριβή. In Auu. 156. (βίος) οὐκ ἔχαρις εἰς τὴν τριβὴν, vbi v. nott. Bergl. διατριβή est studium, occupatio (v. Schol. et Suid.); nam qui in studio alicuius rei versantur, ei immorantur; et quum φαίνεται id. fit quod ἔστι, apparet, sensum loci esse: iners et otiosa vita est vita ouiculæ; qui ita viuit, vt omnino nihil curet, ouicula est, non homo. Fisch. Schol. Doru. διατριβή intellexit, vt videtur, idoneam agendi facultatem, vsu rerum ciuiliū et exercitio quotidiano firmatam: neque enim memini, ἐκτελέσθητα [quo voc. Sch. Do. διατρ. interpretatur], ne ex more quidem Graeciae senioris, vocari, quae veteribus erat ἐκτελέσθαι vel ἐκτελέσθαι. Hemst.

925. μεταμειδάνειν est omnino, omīssa aliqua re aliam discere, omīssio vitae genere superiore aliud sequi; (nam μετά in verbis compositis fere declarat mutationem quandam), h. l. omīssa rerum publicarum et priuatarum cura, aliud studium sequi, persona sycophantæ posita aliam induere. δόλη pro δόλη est Attica forma, v. Moeris [p. 117.] Fisch. Similiter Nubb. 108. οὐκ ἂν μὲν τὸν Διόνυσον, εἰ δόλη γέ μοι τοὺς Φασιανούς, οὓς τρίψει Λεωγόρας. Et Ach. 965. οὐκ ἂν μὲν Διὶ εἰ δόλη γέ μοι τὴν Ἀσπίδα. Bergl.

926. De singulari olim pretio et raritate filippi Cyrenaici illiusque Batto Cyrenarum conditori oblatis, ac nato

γ) Eodem Aristot. hanc in rem vitur etiam Cir. v. Arist. Hist. Au. IX, 5.

inde de re pretiosa nec facile parabili prouerbio, Βάττον σίλφιον, alibi egimus 2), adductis etiam insignibus numorum iconibus, in quibus cum silphii illius Cyrenaici, tum Batti ipsius impressa occurrit effigies. Adde ad v. 718. dicta. *Spanh.* Non minimam partem felicitatis Cyrenaeorum, quos Battus condiderat, faciebat silphii prouentus, quod longe lateque exportabatur ob usum praestantem in culina et medicina. *Bergl.* Battus, alio nomine dictus Aristoteles, Theracus (quia in Africam venit e Thera, insula maris Aegaei de numero Cycladum) fuit Cyrenarum, urbis Africae, conditor. Eius in honorem signarunt Cyrenaei numos, quorum in parte aduersa cerneretur imago Batti, altera manu regnum a ciuibus, altera silphium & laserpitium accipientis. v. Strab. XVII, p. 837. *Calaub. a).* Fuit autem laserpitium Cyrenaicum (vnde laserpiceriae Cyrenae Catull. 7, 4. [vbi v. Intpp.] planta praestantissima, ita ut Romani legantur in aerario recondita habuisse multa eius pondo. v. Plin. H. N. 19, 3. qui est locus de silphio eiusque generibus classicus, Theophr. Hist. plant. 6, 3. et ibi Bodacus p. 589. ff. vbi species eius exstat. Hinc verba Βάττον σίλφιον abiere in consuetudinem prouerbi, quod usurparetur de amplissimo et pretiosissimo munere, de singulari et exquisito honore. v. Apostol. 5, 40. (e Schol. h. l.) et Erasm. Adagg. p. 182. Sycophanta igitur ostendit, se nolle suum vitae genus commutare alio, nec si ipsam acciperet Plutum, amplissima et pretiosissima munera. *Fisch.*

927. καταθίσθαι δοιμάτιον est, exuere sibi, vel certe, exui sibi sinere, pallium. Nam ιμάτιον est, quod 898. τριβώνιον. Sensus: exue ocyus pallium. *Fisch.* Non satis apparet, cur sycophantam veste spolient, eumque v. 936. pallio illo, quod vir iustus volebat Plato dedicare, vestiant; nam ipse sycophanta videtur male vestitus fuisse lacero pallio, adeo ut frigeret etiam (897.), nisi forte multo peius fuit viri iusti pallium, quod antea gestaue-

2) De Vsu et Pr. Num. T. I. p. 293. ff.

a) Add. *Aug. Fr. Walther* de silphio in veterum numis. L. 1746. 4. *Eckhel* Doct. num. vet. IV. p. 119. *Rasche* Lex. num. T. IV. P. II. p. 1017. *Hemsterh.* ad Polluc. 9, 60. p. 1026. ff.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

rat b). *Bergl.* Scilicet ad spectatorum risum excitandum res haec fuit comparata.

ὄντας est, *heus tu!* vt 439. Nam sycophanta cessasse intelligitur. *Fisch.* Itaque etiam Carion haec loquutus est non statim, postquam Chremylus superiora dixerat, sed spatio quodam interiecto.

928. *ἔπειτα* vt 796. non praecedente *πρῶτον*. *ὑποπόσθαι* est *calceos ponere, exuere sibi*, certe *exui, detrahi sinere*, verbum proprium in hac re, quod refertur ad *ὑποπόσθαι* Xen. Mem. I, 6, 6. Anab. 4, 5, II. *Fisch.*

ταῦτα πάντα. Sic membr. concinuius, quam *πάντα ταῦτα*, quod est in impressis. *Brunch.* quem sequutus est Inueni.

929. *προελθόντι* — *ἐθαδὶ* nempe qui calceos et pallium exuentem adiuvat. *Fisch.* Rectius Münt., Girardum c) reprehendens, censet, sycophantam prouocare Chremylum et Carionem, non hoc ausuros, eo fere sensu: Quodsi cui vestrum pallio me nudare visum fuerit, is accedat eiusque rei faciat periculum. Ad *ὑμῶν* subintelligit *τις*.

930. Illudit sycophanta et irridet Chremylum, qui interroganti *κατηγορεῖ δὲ τις*; responderat *ὁ βουλευόμενος* 919. Hoc quam videret Carion, sycophantam vicissim irridet, repetens vocem, quam ille v. 919. emiserat d). *Fisch.*

931. Carion dum ista, quae praecesserunt, dixit, putandus est accessisse ad sycophantam, eique pallium et calceos exuisse. Vnde ille exclamat: *οἶμοι τάλως* (vid. 881.) *ὑποπόσθαι μεθ' ἡμέραν* e). *ὑποπόσθαι* est *exui, spoliari, vestibus*, vnde cellula balnei illa, in qua vestes exuebantur

b) Ita censuit Münter. ad h. l., vt sycophanta frigoris vim etiam magis sentiret.

c) Qui quidem putauit, sycophantam haec dixisse, opem (spectatorum) implorantem, ne scilicet velle spoliatur.

d) Acerba cum repetere verba sycophantae animaduertit etiam *Bergl.*

e) Inste hoc fieri potuisse Gir. censet, quia posthac bonos tantum ditari et felices heri oportebat.

et deponabantur, dicta est ἀποδότηριον, spoliarium. μεθ' ἡμέραν ap. Atticos valet i. q. κατὰ τὴν ἡμέραν interdiu (Schol.) f), vnde Xen. Mem. 3, II, 8. μεθ' ἡμέραν et τῆς νυκτός, Polyb. I, 42. extr. μεθ' ἡμέραν et νυκτὸς inter se referuntur. Fieri potest, vt hic vsus praepositionis ex oriente ad Graecos venerit. v. Proluss. de Versf. Graec. litt. Hebr. magistris p. 98. et ad Weller. [III, II, p. 201.]. Sycophanta queritur de eo, quod interdiu spoliator vestibus, quia id noctu quidem Athenis saepe multis accidebat a grassatoribus. vid. ad 165. Fisch.

932. et 934. Hi versus in cod. Donn. tribuuntur Chremylo, non Carioni, et sunt sane persona ingenui hominis digniores quam serui'g). Ante οὐ γὰρ ἀξιοῖς intelligi arbitrator verba: merito id tibi accidit, vel similia, quae Chremylus censendus est expressisse vultu et gestu corporis. ἀξιοῖς Hef. interpretatur βούλει, προαιρῶ, vt Xen. Mem. 2, I, 9. Sed arbitrator tamen ἀξιοῖς ἐσθίου per periphrasin dictum esse pro ἐσθίου, et τὰλλότρια πράττων (h. e. κλονεργμονῶν 914.) ἐσθίου dicitur is, qui victum quaerit et invenit cura rerum alienarum h). Fisch.

933. ἔρῃς ἃ ποιεῖς; Omnino legendum: ποιεῖ. Viden' tu, quem testem huc adduxi, quid faciat seruulus nequam? Haec ad eum conuersus, quem adhuc adstare sibi credebat, testem i) dicit: nunc aptius Carionis [f. Chremyli] responsum: alioquin scribi debuerat: ἔρῃ γ' ἃ ποιεῖς, vide, quid agas: caue, ne me vocante in ins tibi

f) Demosth. in Steph. Or. I. [p. 1125. T. II. Reisk.] μεθ' ἡμέραν εἰ οὐ εὐεργετῶν τὸν δὲ νότον, ἐφ' οἷς δάνατοι εἰ ζῆται, ποιεῖ. Exaggerat sycophanta facinus eorum; nam alii ἀποδότης noctu grassantur, isti autem non verentur eum interdiu spoliare. Bergl. De form. μεθ' ἡμέραν cf. Spanh. ad Callim. in Dian. 208.

g) Brunck. et Inn. v. 932. Carionis personam praeflexerunt, sed v. 934. Chremyli.

h) Sensus: merito a nobis plecteris, quum ex alienis negotiis, quibus te immices, victum quaerere gellias. Auant.

i) Quem quidem adduxerat secum (892.) et adesse adhuc putabat, quum tamen iam clanculum abiisset, seque ei surreptuisset. — Frischlii. vertit: viden' quid agas? Etiam Butacus ita, vt Hemst. legendum censuit. v. Steph. Thes. V. μαρτύρομαι. Fisch. qui Hemsterhusio assentitur, vt et Münsteros.

fit ambulandum. Sed illud, quod proposui, verum est, et ut iam primum video, ab interprete Frischlino animadversum. Hemst. Recepit hoc Brunch. qui in Not. praeterea addidit: „Si ad Chremylum directus esset hic sermo, dixisset: ὅρα τί ποιεῖς.“ Facilis in istis terminationibus librariorum lapsus. Sic Thesm. 809. male Φήσεις editum pro Φήσει.“ Restituit tamen vulgatum Inu., propter codd. omnium in eo consensum, et Carionem putat Chremylum alloqui k), qui propterea, quod sycophantam viderit nullo teste ipsum antestari, quae sequuntur, dicat.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, intell. σὺ cito te, iudeo te esse huius iniuriae testem. Fisch. Scipio Gentilis Parerg. I, 25. vbi monet, de Graecis et illud esse tractum, *testari*, pro rem testibus confirmare, testes aduocare, quod antiqui *amtestari* dicebant, hanc Comici versum proponit. Hemst.

934. εἵχεται Φύγων est, *celeriter, ocyus, aufugit*, h. e. *auolauit*. Nam εἵχεται, ut *haisien*, iungitur participiis aliorum verborum ita, ut exprimat celeritatem actionis et agentis studium, atque aduerbiorum *statim, continuò, celeriter*, habeat vim. v. Ind. Palaeph. h. v. Vitur poeta Praesenti, quia homo adhuc erat in via, et nondum peruenerat, quo studebat. Sed huius loquendi formae origo ducenda videtur ex Oriente. v. Proluss. de Verff. Gr. p. 102. Causam cur aufugerit, quem secum habebat l), testis, causam Sch. Doru. ostendit hanc fuisse: ὅτι γὰρ αὐτὸν [sycophantam] ἀποδοῦμενον, καὶ ἰφθίμην [ne ipse etiam spoliaretur]. Haec quoque verba in cod. Doru. rectius tribui videntur Chremylo. Fisch. Cui etiam Br. et Inu. tribuerunt.

935. περιιλημμαι. Quamquam vitiosius in cod. Doru. scribatur περιιλλαιμαι, quasi voluisset, περιιλλαιμαι, ad data tamen interpretatio, πεκράτημαι, lectioni vulgatae fa-

k) Girard. censet, μαρτυρ. dici ad populum circumstantem, et ταῦτα explicat περὶ τούτων.

l) ὅτι ἐγὼ μ. vid. 892. Bergl. Quod accommodatius videtur, quam vniuerse magis dictum εἵχεται, quod e cod. Rau. recepit Inu. Enallagen verbis s. φ. ὅτι ἐγὼ μαρτυρὰ pro εἵχεται Φύγων non inesse, si modo sic ordinentur quem adduxisti testem, aufugit, obseruauit Eckard. p. 89. et hanc verborum structuram illustrauit.

vet. Hesych. Περιίληπτο, περιεγχερακτο, ἢ ἐκικράτητο ἐκ τοῦ περιλαμβάνεσθαι π). Haud inepte sane legi posset, περιίλημμαι μόνος, *destitutus sum solus*, quemadmodum Elias III. Regg. 10, 10. καὶ ὑπολειμμαι ὑγὸ μονότατος, nisi ab Attica forma difficultas obstaret, quae, ut est in εἴληφά, εἴλημμαι tritissima, sic in εἴλειμμαι, quantum memini, pro λειμμαι nusquam occurrit: quin ipsum περιίλειμμαι, si cui blandiatur, non repugnabit metri modulus. Sed nihil est necesse, ut vetus et proba lectio sollicitetur: eum dicunt περιεληφθῆναι, qui obsessus tenetur, ut clabi nequeat: parum disfidet ἀπειληφθῆναι. Etym. p. 121. Ἀπειλημμένοι, συνειλημμένοι, συγκαλειούμενοι, κεραιτημένοι. Strabo narrat VI. p. 403. C. η) Milonem ἀποληφθέντα (editur ἀπολειφθέντα) ἐν τῇ τοιαύτῃ πύγῃ θηρόβρωτον γαστῆσαι in eadem historia Theocriti vetus Enarrator: ἐκρατῆθῃ ἐκεῖ. Sext. Empir. Ἀντιρρῶ V. §. 91. ἐν συμπτώμασιν οἰκίων ἀποληφθένται. Similius etiam Aristophanis est loquendi formulae, quod ex Philemone conseruauit Scholion ad Hippocr. Iusiur. ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακι φησὶν* Ἄλλ' οὐδὲ γυναικὴν δύναιμι εὐρεῖν οὐδὲνα Ἐκ τῶν τοιούτων* ἄρα γ' ἀπειλημμαι μόνος ο). Iambos paululum modo adiutos in ordinem redigere non fuit operosum: praeterea Φιλήμων scripsi pro eo, quod ediderant Φιλήβων* vnde nobis *Philebum*, nomen antiquae scenae prorsus ignotum confixit Meibomius p). Ceterum *Philemonis Κόλαξ*, quo titulo *Menandri* fabulam noui, alibi nondum a me repertus: de Κόλακος auctore, Philemon fuerit an Menander, olim fuisse dubitatum, non temere adfirmauero. *Hemst.* Tempora verborum λαμβάνεσθαι et λείπεσθαι saepe confusa sunt a librariis inter se. v. Doruill. ad Char. p. 563. et 608. et Wessell. ad Diod. S. 3. p. 139. A λείπεμαι in Prac-

π) περιλαμβάνω complector, circumdo, ut Aelian. V. II. V, 6. 8
ἀ περιληφθείς τῆς φλογός. Münt.

η) Ed. Almel., T. II. p. 245. c. 12. extr. ed. Siebenkree. vbi nihil in textu mutatum est.

ο) Deest hoc fragmentum ap. Cleric. in Men. et Phil. Reliqu. p. 508.

ρ) Vnde recte eum omisit Fabric. in Not. Comic. vett. in Bibl. Gr. T. II. p. 476. Harl.

ter. dicitur *ἀλλοιμασι*, non *ἐλλοιμασι* q). *Περὶ δὲ λημμαι* est, *comprehensus teucor*, vt elabi nequam. v. Hes. et Gloss. vet. r) *ἄντι* quum solus tenere, quum testis tuus abierit. *Fisch.*

936. f. *δὲς σὺ* appellat Carion seruum Iusti, qui eius palliastrum portabat (843. f.) s) Schol. Doru. *ἢ παιδάριον*. Recte Eo sycophantam amicare vult, quia ei exuerat palliastrum proprium (931.) *ἄμφιστοι*, vt *amicare*, dicitur de vestibus totum corpus cingentibus, quale erat pallium. Dissert. Act. a Medio sic, vt hoc ponatur de eo, qui ipse *se amicit*, vel certe *amicari se finit*. v. Kuster. de verb. med. I, 6. et Dresig. de V. Med. N. T. I, 4. *Fisch.*

938. *ἢ δὲ τὰ* est, interprete Sch. Doru. etiam Hesych. *μνησκῶς*, *neutiquam*, *haudquaquam*, vt 966. *ἰερὸν τ)* — *πάλαι*. Nam Iustus constituerat palliastrum suum dedicare Pluto, grati animi declarandi causa, v. 845. *ἰερὸν* dicitur, quidquid deo alicui consecratum est, et *πάλαι* de quovis tempore praeterito, etiam brevissimo, dici, vt Lat. *dudum*, vidimus ad 257. et 642. Certe Iustus paullo ante diues factus erat. (883.) *Fisch.* *ἰερὸν κ. τ. λ.* nempe pro more non solum, de quo paullo ante ad 846., initiatorum, vt vestes suas adritas, quibus initiati quondam fuerant, deabus Eleusiniis consecrarent, sed aliorum etiam qui deo aut deae, a quibus fuerant singulare aliquod beneficium nacti, aut in cuius peculiari veluti tutela vixerant, vestes pretiosas vel adritas, capillos, arma, praedae partem, aliaque id genus suspendere ac dedicare solebant. Sic Dianae venationis *πρωταγγριον*, vt a Callim. dicitur H. in Dian. 104., seu *primitiae* a venatoribus dedicari solitae: a Gallo Cybeles ministro, vestes et capilli eidem deae suspensi ob visum leonem, qui audito tympani sonitu aufugerat, quod

g) Quamquam enim *ἀλλοιμασι* dicitur Eurip. Ion. 1113. pro *ἐλλοιμασι*, tamen non vice versa *ἐλλοιμασι* pro *ἀλλοιμασι*. cf. *Fisch.* ad Well. III, I, 425. 427.

r) *ἄντι* sine testibus, vel, nemine opitulante. *Gir.*

s) Idem *Gir.* et *Münt.* observarunt.

t) *ἰερὸν* pro Subst. τὸ *ἀνάθημα*, donum, male accepit *Gir.*

in epigrammate inedito Antistii legitur c). Singularis vero est eam in rem, et qui adduci hic meretur, ap. Hippocr. locus de virginum morbis sect. 2. sub finem, vbi de virginibus resipiscenibus a quibusdam deliriis et panicis terroribus addit: τῇ Ἀρτίμιδι αἱ γυναῖκες ἄλλα τι πολλά καὶ τὰ πολυτέλειστα τῶν ἱματίων καθιερῶσι, κελεύοντες τῶν μάντιν ἐξαπατάμεναι. Adde notos Maronis versus Aen. XII, 768. qui a viris doctis ad 944, vbi *oleasfri* mentio, adducuntur:

Nautis olim venerabile signum:

Seruati ex vndis, vbi figere dona solebant

Laurenti diuo, et votas suspendere vestes. *Spanh.*

939. f. *ἔκκετα*, vt *ἵτα* 794. auger interrogationem ita vt admirationem cum indignatione quadam coniunctam indicet x). ἀντεθέσται *suspendetur*, vid. ad 845. Quia palliastrum, quo quis amicitur, ex eius corpore suspenditur ita, vt illud circumdet et cingat: propterea Carion *περὶ πομπῶν ἄνδρα*, inquit, καὶ τειχωρύχον γ) h. e. *scelastum*, vid. 910. Et quia palliastrum *inutile* et detritum vt persona, ita corpore hominis improbi dignissimum est, idcirco Carion *καὶ κάλλ. ἀντ.* inquit. *Fisch.*

v) Integrum illud epigramma ediderunt Kuster. ad Suid. III. 642. Reisk. in Const. Ceph. Anthol. n. 487. Brunck. in Anál. II. p. 284. Jacobs. in Anthol. Gr. II. p. 259. n. 1. Cf. Jacobs. Anim. II, II. p. 320. vbi etiam quaedam a Spanh. dicta correxit.

x) καὶ κάλλει i. e. quem magis decebit illud nullius pretii pallium, quam hunc nebulonem? Münt. Certe quando vilis et detrita vestis vili homini et inutili accommodetur, omnino illic est, quod vulgo fertur adagio: *dignum patella operculum. Gir.* Perperam in Rau. κάλλει *ἔκ.*

γ) Hesychio *τειχωρύχαι*, λητός, *κλέπτει*. Suidas, si modo manum eius seruauerint Edd., discrimen facere videtur duarum vocum: *τειχωρύχαι*, *κλέπτει*· *τειχωρύχαι*, λητός· *τειχωρύχαι* *Μ*· priora Mediol. princeps nulla distinctione coniungit: idcirco verius puto: *τειχωρύχαι*, *κλέπτει*, *τειχωρύχαι*, λητός· *τειχωρύχαι* *Μ*· quod eo additum, vt moneat, vsum, qui *τειχωρύχον* per u scribi iusserit, in *τειχωρύχον* o postulasse. Et haec quidem extremae vocis scriptura fide nititur vetusti codicis, quem H. Stephanus usurpauit Th. L. Gr. III. p. 1582. B. in ceteris tamen, quae aliter ac vulgo feruntur expressit, Edd. cum possidendum duco. *Hemst.*

941. κοιμῶν ἱματίῳ. Aeschylus Eumen. 55. καὶ κοιμῶν οὐτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρον δίκαιος οὐτ' ἐς ἀνθρώπων εἴματα· ornatusque (furiarum) talis est, qualis nec ad deorum imagines recte inferatur, nec in aedes hominum, i. e. turpissimus. Agam. 93. θεοὺς τοι τοῖδε τιμαλφεῖν χερσίν· quippe deos oportet hisce honorare. Bergl. κοιμῶν Πλούτων εἰ dicare, suspendere. ἱμάτιον σεμνὸν est pallium integrum, candidum. Nam refertur ad τριβάνιον. Fisch.

942. ἱμβυδίοις, calceis, non quos Carion detraxerat pedibus lycophantae, sed hominis probi, quos eius servulus portabat. vid. 848. et 952. Nam quia etiam calceos, ut palliastrum, apparebat Pluto non esse dignos, quaerit homo: τοῖς ἱμβ. τί χρησ. τις h. e. cedo, quid fiet de calceis? De vario usu v. χρῆσθαι accurate exposuit Hensl. ad Callim. h. in Dian. 69. Fisch. ἱμβυδία dici τὰ ἀπλῶς, siue potius ἀπλῶς τὰ ὑποδήματα, notat hunc versum proferens Tho. Mag. in Ἑμβυδαίς [p. 330. l.]. Hensl.

943. f. Circa templa deorum erant luci, in quibus erant ut aliae arbores, ita etiam oleastri: de his maxime solebant donaria clavis affixa suspendi, quia earum tanta est viuacitas, ut, etiam si clavis configantur multis, tamen nihil laedantur. v. Herald. ad Tertull. Apol. p. 58. et Turnebus ad Virg. Aen. 12, 766. ff. Eo igitur respiciens Carion dicit x): hos (calceos) quoque continuo huicce, tanquam oleastro, affigam ad frontem paxillis. Nam τὸντοῦτ' est lycophantae, quem comparat Carion iocans cum oleastro. κοινοῖς ab Atticis vocatur oleaster, olea sylvestris, quam reliqui Graeci vocant ἀγρίλαιον (Moeris p. 237.),

x) Aliter accepit, sed perperam, Gir. cuius haec sunt verba: „In templa perticae erant, de quibus donaria pendebant. Perticae autem, quoniam nullo discrimine ex arboribus sumebantur, speciem pro genere sumit, quum ait: *πορταται*. etc. h. e. agam in hanc perticam oleastrinam, h. e. in hunc nebulonem, quem cum ligno et stipite conferre possim. Diis quae offeruntur, non ipsi portant, sed in ligna quaedam reiciuntur; hic feret ipse, perticae loco, quae sacra ipsi sunt, calceos et palliastrum.“ Nec bene reddidit Francog. interpres: Je veux les lier à son front avec des clous, comme on le fait avec des branches d'olivier dans les temples. *ἀγρίων* pro quavis arbore dici censet quoque Münt.

recentiores etiam ἀγριλαίως (Hef. V. Κότεροι). Cf. ad 586. προπικταλείεν est, paxillo, clauo affigere, clauis affixum suspendere, vt Theophr. Char. 21, 2. *Fisch.* Vide quae ad huius loci illustrationem affert Spanhem. ad Gallim. p. 205. [ed. Graeu.]. *Kust.*

945. ἀπειμε ἀβίδο, v. ad 70. et 605. Pro γινώσκω reponenda est haud dubie forma Attica γιγνώσκω a), vel metri causa (v. ad Aesch. Socr. I, 10, 2.), etsi non ignoro ap. Hom. Il. V. 824. nunc legi γινώσκω, vt prima sit longa, sed ibi quoque leg. γιγν. b), quae forma est in aliis locis carminum poëtae. γιν pro Infin. ponitur (video me esse), et ἥττων est impar, inferior, et dicitur maxime de iis, qui vel e pugna vel e iudicio omninoque e certamine victi discedunt. *Fisch.*

946. σύζυγον. Sic Orestes Pyladis dicitur σύζυγος in Eurip. Iph. Taur. 251. τοῦ συζύγου δὲ τοῦ ξένου τί τοῦτο μ' ἦν; *Bergl.* Est socius, adiutor. Nam ductum est vocab. a iumentis, curru et vehiculo iunctis, quorum vnum adiuvat alterum in trahendis vehiculis c). Sic Paul. Ep. ad Phil. 4, 3. σύζυγος i. q. 2, 25. συνεργός, collega. *Fisch.* Cod. Doru. πρὸς super τινά scripserat, vt indicaret, opinor, λάβω idem hic esse, ac περιλάβω. *Hemst.*

947. σύκινον. Intelligit fycophantam, qualis ipse est: alludit autem ad etymologiam; nam voc. συκοφάντης componitur ex σύκον et φαίνω, ostendo ficus, nempe illas quae exportantur ex Attica, siue, defero illos qui ficus exportant apud magistratum. Sic Vesp. 145. καπνὸς ξύλου συκίου, vbi v. not. Aliquando alludit ad verbum φαίνω, vt Ach. 726. μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανὸς ἐκ' ἀνέρος, et alibi. Auu. 1693. ἐπεὶ δ' ἐν Φαναίοις πρὸς τῇ κλειψύδρῃ etc. *Bergl.* Σύκινον, si simpliciter capias, quo prior Schol. Doru. interpretatio vergit, pro ἀσθενῇ vel ἀσθενέστατον, potius scribendum

a) γιγνώσκω e membr. edidit *Brunck.* eumque sequutus est *Iuu.*

b) Ibi etiam *Heyn.* et *Wolf.* ediderunt γιγνώσκω.

c) Hinc versus ille est prouerbialis: Ἐγὼ τε καὶ σὺ ταυτὸν ἔλαβον ζυγόν, h. e. studio pari, simili contentione, commune peragimus negotium. *Gir.*

alicui videatur: *Κἄν σῦκινος* quod si socium aliquem nactus fuero vel ficulneum ac plane debilem, perficiam profecto, ut viribus iste potens deus hodie poenas luat. Verum quoniam fieri vix potest, quin duplicem in *σῦκινος* virtutem concipi voluerit Aristoph., primam, quae τῇ συνοφάντη respondeat, secundariam alteram, quae τῇ ἰσχυρῇ per iocum opponatur, libentius retineo καὶ σῦκινος at si consortem aliquem inuenero meisque sycophantae moribus simillimum, efficiam profecto hodie etc. τῷ μέρει enim utriusque verbo, nullo sententiae detrimento, acque commode adiungi potest. Quem autem errorem Erasmus Chil. Adagg. V. *Ficulnus*, hunc Comici versum proferens latineque vertens commiserit, eum facile quiuis, praesertim monitus, deprehendat. Hemst. *σῦκινος* propr. est, *ficulnus*, *ficulneus*. Quia lignum ficulnum est molle et inutile, hinc *σῦκ.* dicitur *infirmus*, *inutilis*. V. Etym. M. V. *Σύκινος ἄνθρωπος* et Apostol. Prouu. 17, 79. H. l. credo poetam simul respexisse ad etymon v. συνοφάντης et intellexisse adiutorem non debilem tantum, sed etiam sycophantae similem, alium sycophantam d). Nam 1. referuntur inter se *σῦκινος* et *ἰσχυρός*. 2. Arist. etiam aliis locis alludit ad etymon v. συνοφ. Fisch.

Vocabulum *ἰσχυρός* mediam syllabam producit; ergo (in) quarto pede non potest consilire [ex vulg. lect. τῶν ἰσχυρῶν τοῦτον θεῶν]. Lege igitur ordine inuerso: τοῦτον τῶν ἰσχυ. θεῶν. Bentl. τοῦτον τ. ἰ. θ. Sic recte tres Regii, ut legendum esse monuerat Bentl., cui morem gessit Hemst. e). Vulgo inuerso ordine et profligato metro: τ. ἰσχυ. τοῦτον θ. Brunck. Plutus a sycophanta appellatur ἰσχυ. θεός, quia

d) Gir. tantum de homine improbo et nullius pretii intellexit. Alunt. autem monet, sycophantam non ex sua opinione, sed Iusti et Carionis, qui omnes sycophantas nihili ducebant, ita loqui. Nam Brunck. haec adnotauit: „Nullam ad nomen συνοφάντης allusionem reperire hic possis, nisi fingas, eum, qui loquitur, semet ipsum fugillare voluisse: σῦκ. σῦκινος opponitur ἰσχυρῇ θεῷ. Hoc satis argutum est, nec aliud quaerendum.“

e) Primus is ita recepit, auctore Bentleio; tum eum sequutus est Fisch., atque idem, ut videtur, ex Rau. dedit Inu., nam o Borg. assertur vulgata scriptura. Ceterum contentim et invidiose addi τῶν (istum) obseruat Gir.

inopes, sed probos, ditauerat, opulentos sed improbos reddiderat inopes. *Eisch.*

948. ff. *τήμερος* Sch. Doru. interpretatur *σήμερον*, quae est communis vocabuli forma. Solent autem Grammatici antiqui formas verborum Atticas communibus explicare. *δοῦναι δίκην* est Lat., *poenas dare*. Videtur *scophanta* minari *f*), se effecturum esse, ut Plutus oculorum luminibus iterum orbetur. *δημοκρατία* est *imperium populare*, *populi dominatio* (Gl. vett.), ea ciuitatis forma, quum summa rerum est penes populum. *καταλύειν δημοκρατίαν* tollere, euertere, *imperium populare*, ut Xen. Cyrop. I, I, 1. g) *περιφανής* est *φανερῶς* (Sch. Doru.) *palam neque clam*. *εἰς ὧν ἡ* *μόνος* quum sit *vnus et solus*, omnibus adiutoribus carcat (vid. 735.). Nam vnus et solus Plutus ciues opulentos reddiderat inopes et contra *i*). *Eisch.* *καταλ. δημοφ. democratiam destruit palam*. Sic fere Chorus Vesp. 461. *ἄρα δὴ τ' οὐκ αὐτὰ δῆλα τοῖς πίνουσιν, ἢ τυραννὶς ὡς λάδρα γ' ἔλαιον ὑπιούσῃ με, εἰ εἴς τις — τῶν νέμων ἡμῶς ἀπείργεις, ὡν ἔθκει ἡ πόλις, οὔτε τίς ἔχει πρόφασιν, οὔτε λόγος εὐτράπελον, αὐτὸς ἄρχων μόνος*. Statim autem si quis potentiorum aliquid noui moliretur, suspectum habebant affectatae tyrannidis: *ὡς ἄπαντ' ἡμῖν τυραννὶς ἐστὶ καὶ ξυνωμέται*, Vesp. 485. *Bergl.*

950. f. Tribus Athenis erant tum, e Clifthenis instituto, *decem*: e singulis in senatum legebantur ciues quinquageni: vnde senatus dictus est *ἡ βουλὴ τῶν πεντακесίων* (Pollux 8, 19. et 155.), h. l. *ἡ βουλὴ ἢ τῶν πολιτῶν*. Summa senatus erat vno eodemque tempore penes quinquagenos, qui *πρυτάνεις* dicebantur; hi descripti erant in quin-

f) Minatur iisdem verbis, quibus Paupertas v. 433. *Münt.*

g) Formulam hanc et significatum v. *καταλύειν* dissoluere, destruere, illustrat *Eckardt* p. 89. f.

h) De redundare et adiectum esse, ut culpam violatae democratiae in Plutum expressius conferat, censet *Gir.* *εἰς* abundare existimat *Münt.*

i) Quaedam monocratia erit, si Plutus vnus diuites reddat Athenienses vel pauperes. Hinc calumniandi occasionem arripit, quam Atheniensibus scit semper optatissimam esse, ut Plutum deferat, tanquam democratiae hostem. *Gir.*

que decurias; decuriae singulae praeerant senatui singulis hebdomadibus; hi dicebantur *πρόεδροι* et eorum princeps appellabatur *ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ*, *ἐπιστ. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις*, *ἐπιστ. τῶν προέδρων*. v. Ind. Aesch. V. *Πρόεδροι* k). Iam vero senatus nihil poterat agere in rebus publicis sine reliquorum civium consensu, unde additur *οὔτε τὴν ἐκκλησίαν*. *Ἐκκλησία* autem est *concio* populi (Ammon.). Populus convenire solebat vel in foro vel in theatro vel in loco quodam iuxta arcem, qui *πύξ* dicebatur, et quidem ter singulis mensibus; hae conciones dicebantur *ἐκκλησίαι νόμιμοι*, h. e. legitimae, etiam *κυρίαί*, sed conciones *extraordinariae* vocabantur *ἐκκλησίαι σύγκλητοι* l), quae habebantur in templis, vt Bacchi, v. Aesch. Orat. T. I. p. 241. Reisk. Itaque *οὔτε τὴν βουλὴν — ἐκκλησίαν* est, inconsulto et invito senatu atque populo m). Nam *πύξ* est Aor. 2. verbi *πύξω*, i. q. *καταπίσσω*, Sch. Doru. *Fisch*.

952. *πανοπλία*, vt *ὄπλα* (quod voc. proprie vt Lat. *arma*, instrumenta omnium artium et rerum indicat, v. Ind. Palaeph. h. v., deinde singulatim bellica instrumenta, quibus in defendendo corpore homines utuntur) dicuntur, *clypeus*, *lorica*, *gladius*, *galea*, (v. ad Anacr. 17, 3. n)) quo significato legitur Ael. V. H. 3, 24. Eph. 6, 11. ff. vbi tamen tropice positum est. Cf. Lydius Agonist. Sacr. c. 9. f. H. I. per iocum sic nominantur *palliastrum* et *calcei*; hic enim fuerat nuper ornatus hominis, quum inops esset o). v. 843. 847. *Fisch*.

953. *ἔχων βადίξεις*, h. e. *ἔχει* i. e. *φέρει*, *gestas* (vid. 883.). Neque verbum *βადίξιν* caret acrimonia. Est Lat.

k) De his Epistatis et Proëdri post Corinium Fast. Att. Diss. VI. T. I. p. 260. et Clem. Biagium de decretis Athen. c. 2. et 13. copiosius et subtilius egit I. Luzac singulari disquis. adiecta eius Orationi de Socrate ciue p. 92 — 123. Lb. 1796. 4.

l) De utroque *ἐκκλησιῶν* genere dixit etiam Eckard. Obs. p. 90. f.

m) Qui *βουλὴν* et *ἐκκλησίαν*, quae temp. Athen. uniuersam moderabantur, euertenda censēbat, omnem tempubl. euertere volle censēbatur. *Gir*.

n) Add. Eckard. Obs. p. 91. f.

o) Carion interea sycophantam his Iusti vestimentis ornauerat. *Girard*.

incedere, quod dicitur de hominibus cum quadam pompa et fastu ingredientibus, quod ii faciunt, qui magnificis vestibus oruati sunt. *eis τὸ βαλανεῖον*. Intell. *balneum publicum*; quae balnea quum Athenis essent hyeme domicilia egenorum, apparet, cur sycophanta se in balnea iubeatur conferre p). *Fisch.*

954. *κορυφαῖος* *is*. Nempe vt velut otiosorum et egenorum in balneis, quo ibi calefierent, antesignanus feedeat; *κορυφαῖος τῶν χορευτῶν*, s. *saltatorum dux*, vt de eo Demosth. adu. Mid. p. 334. [c. 17. ed. Spalding.] ἢ δὲ ποδ' ἡγεμὼν τῆς φυλῆς *κορυφαῖος*, vt hoc iam et alia eam in rem notavi ad Call. in Lau. Pall. 67. *Spanh.* *κορυφαῖος* est propr. *verticalis*, 2. *is*, qui in aliquo genere *primus* est et *princeps*, inprimisque *princeps chori*, h. e. vel *praefultor*, vel *praecentor*, v. Pollux 4, 106., et locus eius, etiam *munus*, dicitur *εἶσις*. Vnde ratio ioci cognoscitur. Nam comparat homo multitudinem pauperum in balneis degentium cum choro, quia fere in orbem stant; in eo sycophantam iubet occupare primum locum, quem (τὴν εἶσιν ταύτῃ q)) ipse nuper (ποτὶ), quum egenus esset, tenuerat. *Θύραζε* est verbum Atticum; reliqui Graeci dicunt *Θυραίσσας*. Moeris [p. 183.] Tho. Mag. [p. 440.]. *Fisch.*

956. s. Huic versui in meo codice recte praefixa per-sona Chremyli. *Brunch.* Cum eo praefixit *Inu.* — "Ελξει. In Eqq. 768. καὶ τῇ κριάγῃ τῶν ὀρχηστῶν ἰλκοίμην ἐς Κερμαίικον. *Aua.* 443. μήτ' ὀρχήστῳ ἴλκιω, μήτ' ὀρύττειν. Sed et alibi saepe inclementer tractantur apud nostrum testes. *Bergl.* ὁ *βαλανεύς* est *balneator*, qui curam habet balnei et operam dat lavantibus, vnde et *λουτροχόος* dictus est (nam *λουτρον* est *aqua balneatica*) et *περιχίτης* v. Theophr. Charr. 9, 3. *Θύραζε* est *foras*, vt 244. cf. *Hef. Moer.* p. 185. Est vocab. Atticum, vt ἴλξει forma Attica pro

p) Superius v. 535. dicebat, Paupertatem dare solere *φθὰς ἐν βαλανεῖον*, quia illuc solcant confugere pauperes hiemes huc eodem ablegat sycophantam, iam pauperem. Alciphron. l. ep. 23.: *Θυράζον — ἐν τῷ βαλανεῖον — θύριμν* [vbi v. Bergl. et quos laudat Wagner. T. I. p. 131.] *Bergl.*

q) *Gir.* putabat, *εἶσις* h. l. esse militare vocab., de loco quem miles defendendum fuscipit, dictum, et ad *παροχάσις* respicere. Assentiuntur ei *Münt.*

communi *ἰλακύνει*. Moeris p. 134. τὰ ὀρχήστρα sunt *testes*, *testiculi*, *colei*, et verbaprehendendi et capeffendi iunctum habent Genitium rei, qua quisprehenditur, qui Genit. pendet ab omiffa praepp. *ἐκ*. Nam Acc. αὐτὸν pertinet et ad Ἰλξει et ad λαβύν. Cf. Matth. 9, 25. Marc. 9, 27. ἰδὼν — γινώσκει etc. *videbit enim statim; eum esse improbum hominem*. γινώσκει reliquis Graecis commune est cum Atticis, εἶσθαι his proprium. v. Moeris p. 161.

958. ὅτι ἔσ'. Sic bene membr. Vulgo ὅτι ἔσ'. In C. ὅτι ἔσ' Brunck. [quem Inu. sequutus est.]. ἐκείνου qui mutet, nullum inueni r) nec scriptum nec formis impressum codicem, idque tale est, vt locum haud absurde tueri possit, sed cui tamen praefendum putem ἐκείνους. Hemst. Ita mihi etiam legendum videtur, vt perspicuitati orationis consulatur s). (De verbis πορ. κέρμ. cf. ad v. 863. dicta.) Eiiciebantur autem e balneis publicis homines nequam, ne forte furarentur vestes eorum, qui balnearioribus operam dabant. v. Ind. Theophr. V. βαλνεαίων. Fisch.

959. Si admittenda sit in hanc scenam Chremyli persona, vt admittendam esse arbitramur, longe illi congruentius, quam Carioni, versus hic vltimus dabitur t): aequum enim est, vt ipse dominus aedium alium foris venientem inuitet, ne plus, quam par sit et decorum, seruulus sibi sumere videatur. Chremylum autem in hac scena, sicut monuimus ad 855. suas peregrisse parres, anus, quae interea dum domum erant intraturi v) superuenit, latis demonstrat: ad quos enim alios blandum illud adloquium, ὦ φίλοι γέροντες, referri possit, nisi ad vtrumque senem, Chremylum et Iustum virum x), quibuscum sycophanta, quem

r) Gir. explicat: illius et notissimi commatis; iam enim percrebruit, eos tantum pauperes esse, qui mali sint.

s) ἐκείνους etiam ex h. l. attulit Eckard. p. 92. et, vt εἶναι, in contemptum poni docuit: est *ipse* malae notae.

t) Ita etiam censuit Fisch., sed ap. Br. et Inu. totus locus Chremylo tribuitur. Νῦν (i. e. ἐμὴν, Moer. p. 265. Chremylus et Iustus, Fisch.) scribitur vulgo Νῦν, vid. 401.

v) εἰσάγων, intro, in domum, eamur.

x) At vid. Not. ad seqū. v.

male mulcatum abegerant, rixa fuerat? Imo Chremylus ipse, nisi suas in hac scena vices sustinuisset, qui poterat ad vetulam dicere 971. ἦπον καὶ σὺ συνοφάντρια ἦσθα; quasi diceret: num tu quoque pariter atque ille, quem modo hinc reiecimur, inter viros lycophanta fuit, in mulieribus itidem lycophantiam gessisti? Neque obstat 966. ἔγωγὰρ αὐτὸς ἐξελ. quod ita non est accipiendum, tanquam hoc ipso demum temporis articulo domo se prodire significaret: eo tantum tendit Chremyli sermo, ut nihil esse causae dicat, cur seruulorum aliquem, qui eam intromittat, foras euocet; se quippe familiae dominum processisse atque adeo iamduum aditare. αὐτὸς scilicet dominum designat, quae de re nota est Casauboni obseruatio ad Theophr. char. c. 2. Vim elegantem vulgo minus perspexerunt in Theocr. Id. 24, 50. Ἄσπερε δῆμιε ταλασίφρονες αὐτὸς αὖτις. Vfus inprimis Aristophani familiaris: egregie conuenit hic illud Ran. 523. αὐτὸς ὡς εἰσερχομαι. Pollucem audiamus III, 74. Ἀριστοφάνης μέντοι κατὰ τὴν πολλὴν συνήθειαν τὸν δεσπότην αὐτὸν κέκληται, εἰπὼν ἐν Δράμασιν ἡ Κενταύρη, Ἀνοιγίτω τις ἑμαυτὸν, αὐτὸς ἐρχεται haec praeclara soli debentur codici, quem vocamus, Falkenburgiano, cuius in proxime sequentibus non minus insigne beneficium, maculis nonnihil obscuratum, nos per hanc occasionem emendando illustrabimus: εἰ δὲ ὁ κατὰ Δημοφίλου λόγος Ὑπερίδου, φησιν, Ὡςπερ τὸ ἀνιμώτατον θεραπόντιον illa oratio Philini foret, an Hyperidis, dubitatum olim fuisse constat ex Harpocr. V. Ἐπὶ κίβητι. Iusti persona, ut eo redeamus, in sequenti scena non amplius adparet: quae enim ibi aguntur, facile, sine eius interuentu absolui poterant. Quamuis igitur Schol. ad 964. nescio quam ob rem scribat: προσπαίζουσι τῇ προεβύτιδι οἱ γέροντες, existimo tamen eum scena excessisse, dum Chremylus restat, ab anu garrula primū et amore percita, deinde ab adolescente, cuius ingenium vino incaluerat, occupatus. Porro Tho. Mag. in Ἐνχομαι [p. 396. f. Bern.] y) notat, προσέχουσαι Datioo solere iungi, ἀπαξ δὲ

y) Tho. M. etiam laudant Kuff. προσέχουσαι τὴν θύην est, ut 842. [ubi ἡδὲ additur, quem loc. etiam Gir. attulit], gratias agere Pluto. Attici enim προσέχουσαι construunt cum Accusati., reliqui Graeci cum Dat., quae ipsa tamen constructione videntur nonnumquam Attici. v. Xen. Cyrop. 1, 6, 1. Moeria [p. 314.] Fiskh. Verbi ipsius exemplum significatum illustrauit Bekard. p. 93. f.

καὶ πρὸς αἰτιατικὴν, adiectis Comici nostri verbis: idem a vet. Grammaticis velut rarius et animaduersione dignum fuisse obseruatum, ex Suida liquet in *προσέξῃ* 2). *Hemfl.*

Post h. v. in ed. Brunck. legitur: ΧΟΡΟΣ. (*λαίπαι ἢ τοῦ Χοροῦ ψῆδῃ*). Incipit a sequ. versu in edd. plerisque Actus quarti scena quarta.

Carione et Iusto domum Chremyli ingressis Sycophanta disparuit, Chorus in proscenio canit; cui superuenit anus libidinis indomitae, Plutum quaeritans, ut apud eum expostulet de iuvene amatore, a quo ipsa paulo ante fuerit relicta. Discessionis causa diuitiae fuerunt, quas speciosus adolescens ideo nactus est, quod probus esset. Nam paupertate coactus auiculae amore se captum esse simulat, reuera a putidis meretriculae moribus alienissimus. *Gir.* Poëta instituit iam, post sycophantam inducere alias personas querentes, quae, quum vel ex opibus hominum diuitum sed malorum vel ex inopia bonorum multos magnosque cepissent fructus, nunc se iis orbatas viderent. *Fisch.*

960. Haec ut pleraque huius dramatis, manifesto sunt e Pluto priore, in quo Chorus suas agebat partes. Chremylus abducto secum Viro iusto domum ingressus fuerat: solus erat in scena chorus canticumque canebat. Superuenit anus, quae scire cupiens, vbinam habitaret nouus deus, nullos alios quam chori personas percunctari poterat. Male *Hemsterh.* verba *ὦ φίλοι γίγ.* ad Chremylum et Iustum refert a) versuique 962. Chremyli personam praeposit. Sic quidem est in B. At verius tres alii duos illos versus choro tribuunt. In scenam non prodit amplius Vir iustus. In C. textui inserta *παρρηγορή*, sic: *Γραῦς τίς φησι πρὸς τὸν Χορόν. Γραῦς· ἀλλ' ὦ φίλοι γίγνεται.* *Brunck.*

* *Ἄρ' ὦ φίλοι.* Ita solent percontari locorum ignari, quum aedes alicuius quacunt. *Soph. Electr. 1104. ἄρ,*

a) Aberrauit igitur librarius cod. Rau. *προσέξῃ* scribens.

a) Eos etiam per *γίγνεται* intellexit *Fisch.*, dictos ita quod fuerint decrepiti; scilicet constituisse quidam eos introire (959.) sed nondum intrasse, quod iis superuenerit auicula, quae adolecentula videri vellet; adeo erat illi os fucatum. Rectius *Gir.* iam vidit chorum dici, ut 258. Ceterum Chremylus non ita multo post exiisse rursus domo censendus est (966.), in qua Carion cum Iusto remansit.

ἡ γυνῆς, ὁρᾷ τ' εἰσπορεύμεν, ὁρᾷ τ' ὁδοιποροῦμεν, κῆθα
 χρεῖδμεν; Idem Oed. γγ. 934. ἄρ' αὖ παρ' ὕμνῳ, ἡ ξίνοι,
 μαῖδαιμ' ὅπου τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου; Vide
 nostr. infra 1172. Bergl.

961. ὅττις cohaeret cum v. ἀφίγμεθα h. e. ἤλθομεν,
 Sch. Doru. Nam comitatae ancillae ancillae videntur.
 ἡ οἰκία τοῦ νέου τούτου θεοῦ est domus in qua Plutus est
 (Chremyli domus) qui νέος θ. dicitur, quia visum modo re-
 ceperat. vid. 769. τῆς ὁδοῦ τοπαρέπας ἀμαρτάνειν est tota via
 (ad domum dei ferente) aberrare. Nam ἀμαρτάνειν di-
 cuntur propr. qui propositum non tenent, qui a proposito
 aberrant, et opponitur v. τυγχάνειν. Sic διαμαρτάνειν τὸν
 σκοπὸν Zosim. 1, 70. Verba aberrandi construuntur cum
 Genit. rei b). Fisch. νέου θεοῦ. Quo νέου f. νέος κρατοῦν-
 τος θεοῦ, nouiter imperantis, ac νέου inter deos τυράννου,
 titulo decoratur haud semel ipse rex deorum, Iupiter,
 Aesch. Prom. 35. 310. 389. Sic ap. eundem Eum. 162.
 οἱ νῦντες θεοί, et rursus 781. eiusd. dram., a quibus
 proinde diuersi dicti infra 1027. θεοὶ πρεσβυτικοί, seniores
 dii. Inde vero νέου θεοῦ elogio dictus hic Plutus, quod
 modo oculorum aciem receperat, et hinc facultas ei sup-
 peteret ditandi deinceps quos vellet. Spanh.

963. Hoc non loquitur ΧΟ. i. e. chorus, sed ΧΡ.
 Chremylus, et sic corrigendum. Χοροῦ c) non indicat
 chorum hic loqui, sed chori cantica ibi olim fuisse, nunc
 deficere. Bentl. In cod. Doru. non secus atque in cun-
 ctis edd. huic versui praefigitur Χορός. Morem gessi magno
 Bentleio monenti, personam Chremyli reuocandam esse:
 non enim haec chorum sed Chremylum proloqui. Hemst.
 [V. not. ad 960.] ἰσθί, vt Kan. 434. ἀλλ' ἰσθ' ἵπ' αὐτὴν
 τῆς θύρας ἀφίγμενος. Bergl. scito. Participium positum
 est loco Infinitiu, et Pluralis θύρας valet l. q. θύρας Kan.
 l. l. Non solum dignior est pluralis numerus Pluti perso-
 na, sed vitata sic etiam est crebra repetitio earumdem vo-
 calium, et η, auribus et ori molesta. Fisch.

964. Citat Suidas V. Ὀρεκῶς et Tho. M. V. Μείραξ
 [p. 605.] Κυστ. μαιρακίσκη propr. est adulescentula, puel-

b) πλαῦστος δὲ τῆς ἰδέας contulit Eckard. p. 95.

c) Quod etiam ap. Münt. huic scenae praefixum est.
 Conum. in Aristoph. Tom. I. K k

la inde ab a. aet. XIV. vsque ad a. XXI. v. Pollux 2, 4. Sed h. l. *anacula* a Chremylo ita vocatur ioci et ludibrii causa d), quia comas fuco ornatat, colorem fuco mentita erat. vid. 1065. 1072. 1080. *Fisch.*

ῥικῶς. Infra Acharn. 271. *ῥικὴν ὀληθόρον ancillam nubilem;* vbi Schol. *ῥικὴν, ἀντὶ τοῦ ῥαΐαν ἢ ἀκμαΐαν. ῥα γὰρ ἀκμή.* Spanh. *ῥικῶς* vel *lepide, decore, scite*, vt iuuenulam decet scilicet. Nam haec anus non volebat videri vetula, verum *ῥικὴ μετρημένη.* Amabat enim *Ἰσα τὰς ῥικαῖς Φλιγομένη*, vt cum Alciphrone dicam Epp. I, 13. [vbi cf. Wagner. p. 81.]; sic Ach. 271.; vel *ἐνκαιρως, opportune.* In Electr. Soph. (1106.) loco paullo ante citato respondetur: *τὰ δ' ἴσιν, ὃ ἐστὶ· αὐτὸς εἰκαστος καλῶς, hae sunt aedes, hospes: ipse recte coniecisti.* Ibid. 1108. *ἀλλ' εἴ γ' ἰκάνεις.* Bergl. Suidas in *ῥικῶς* quam praebet cod. Doru. interpretationem eius aduerbii ibidem adiecit. (*ῥωτικῶς*). In eodem cod. est *πυνθάνη.* Hemst. Non carent haec verba elegantia et festiuitate, propter ambiguitatem. Nam *ῥα* dicitur saepe *tempus opportunum et commodum*, ita vt *ῥικῶς* sit *opportune, commodè, tempestiue* e). Nam *anacula* sciscitata erat, stans ad ipsas fores domus, quam quaerebat. Sed *ῥα* ponitur non modo de quatuor anni partibus, inprimis de vere et aestate adulta, sed significat etiam *moderatem aetatis, aetatem nubilem; pulcritudinem item et venustatem; denique leporem sermonis et festiuitatem; suauitatem et modestiam;* qualis esse solet in dictis, etiam voce, puellarum ingenuarum. Itaque *ῥικῶς* etiam est *festiue, lepide.* Nam *anacula* censenda est non solum oris fuco, sed etiam vocis mollitie et orationis humanitate se puellam simulasse. Quae eius leuitas simul notatur ista voce. *Fisch.*

965. *Φίσι νῦν.* Ita plane exhibent Ald. Ed. *Ph. Iunt.* et B. Crat. [et cum Hemst., Fisch. Brunck. Inu. pro vulg. *Φ. νῦν*] quemadmodum mox *Ἀνεὶ νῦν* v. 976. Fracinus immutauit, quem sine causa sequuti sunt recen-

d) Hanc derisionem, quae vocabulo inest, etiam *Gir.* animaduertit.

e) Ita etiam interpretatur *Gir.* *κατὰ καιρὸν*, scil. quod nec citius nec serius iusto quacuuerat.

tiores. v. ad 788. Cod. Doru. *φίρε νῦν ἄγε δῆ*. Accentus igitur particulae fuerat tollendus. Tum enim Grammatici, quando *κατ' ἐγκλίσειν* legitur, exponere solent per *δῆ*. v. Schol. nost. ad 414. Aeschyli ad Agam. 946. Apoll. Rhod. Arg. I, 664. *Hemst.*

τῶν ἑδοῶν. Sic IV. codd. recte. Perperam impressi *τῶν ἑδοῶ*. Sic supra 228. *τῶν ἑδοῶν τις εἰσενγκάτω λαβών*. *Brunck.* [Recepit etiam *Inu.*] Seueriores Mulas colluisse video poetas Atticos, quam quae in vocis hyperdissyllabae ultimam correptam accentum cadere paterentur ac proinde istud *ἑδοῶ* perperam hic haberi. Conieceram: *τῶν ἑδοῶ ἑκακλίσειν*. Postea vero comperi nihil opus esse, cur ad coniecturam confugerem: quippe in cod. Mf. Baroc. lectionem optimam haberi *τῶν ἑδοῶν κακλίσειν*, quae etiam in altero cod. cuius meminit *Hemst.* exhibetur, nisi quod pro *τῶν* per incuriam scriptum sit *τὴν f*). Auu. 1168. *τις τῶν ἐκείθεν ἄγγελος*. Immo hodie pene pronunciare ausim, *τῶν ἑδοῶ κακλίσειν τινα* ne Attice quidem dici. *Dawes. M. Crit. p. 211. f.*

κακλίσειν. Sic codd. Mallem hic etiam *καλῶ*. V. ad Ran. 298. et ad Lys. 851. *Brunck.* Post *τινα* notam interrogationis [quae vulgo erat] tollendam esse, vel verba *φίρε νῦν* docent. *Fisch.* [Sustulerunt *Br.* et *Inu.*] Hoc idcirco rogat, quoniam veretur, ne Pluto fiat importuna et ne repentino ingressu Plutum magis in se prouocet, quam eum sibi conciliet. Post haec verba Iustus, qui antea cum Carione ingressus erat, domo egressus in anum hanc incidit, cuius querelam excipit, nec minus festiue ludit, quam paulo ante sycophantam luserat. *Gir.* [Quod non probandum est. Imo Chremylus, qui haud dubie anus vocem audiuerat, progreditur.]

966. *μὴ δῆτα* haudquaque (938.). *αὐτὸς* h. l. refertur ad *τῶν ἑδοῶν* et *τὴν οἰκίαν* ideoque est, *herus, paterfamilias, dominus*. Nam *αὐτὸς* quid sit, semper cognosci debet e vocabulo, ad quod refertur. v. Ind. Theophr.

f) Cod. Doru. *τὴν ἑδοῶν*, c. gloss. *τὴν ἑδοῶ*. Prius tolerari nequit: alterum haud aegre feram, si quis vel metri gratia anteponendum putet. *Hemst.* Etiam *Fisch.* *ἑδοῶν* praeferet. Nam qui euocatur e domo, inquit, is debet et solet inde prodire. *ἵταν* supplendum esse monet *Gir.*

Charr. h. v. Sic *αὐτοί* Hom. Od. 9, 40. sunt ciues, ratione vrbis; Od. 10, 26. naurae ratione nauis; *αὐτῇ* Od. 6, 99. hera, quia refertur ad *Δμῶνα*, Il. 2, 317. mater, ratione *τίκτων*. *Fisch.* g).

967. ὅ *τι*, sic enim scribi debet, non ὅ *τι* h) (vid. ad 19.) est *cur*. De *ἰχρῆν* ad 405. et ad Plat. Apol. 1, 5. *Fisch.* *λίγιστον εἰ ἰχρῆν*. Sic B. recte. In C. *λίγιστον σε χρεῖ*. Vulgo pronomem omissum. V. not. ad 432. et 624. vbi eodem modo peccatum fuerat. *Brunck.* Receptit et *Inu.*

968. ff. *πικρονδυ δεινὰ καὶ παράνομα* est: *patior perquam grauem indignamque iniuriam, perquam iniquam experior fortunam*. *αὐτὸ* δὲ, vt 85. *ἐξ οὗ* ex quo (tempore). *ἤρξατο βλέπειν* recepit oculorum lumina, i. q. *οὐκ ἔτι ἀνέβλεψεν ὡς περ πρὸ τοῦ*. *Βίος ἀβίωτος* est *vita non vitalis*, misera, molesta, insuauis, (Cic. Orat. 2, 6. coll. c. 5.) quae v. 197. dicta est *οὐ βιωτὸς βίος*. v. Hef. V. *Ἀβίωτος*, et nos ad Plat. Apol. 28, 4. Spernebatur scilicet et negligebatur muliercula ab amatore suo, qui ex inope opulentus euaserat, et cuius consuetudine ipsa nuper erat delectata. *Fisch.* Aeschines de f. legat. i): *ἀβίωτος εἶναι μὲν τὸν βίον νομίζω*. Gorgias Orat. Palamedis [p. 112. T. VIII. Oratt. Gr. Reisk.] *πῶς οὐκ ἂν ἀβίωτος ᾦν ὁ βίος μὲν πράττει ταῦτα*; Antipho [Apol. caed. inuolunt. T. VII. p. 666. Orr. Reisk.] *ἀβίωτος τὸ λειπόμηνεν τοῦ βίου δαΐζω* (quod idem est quod in Soph. Oed. Col. 1688. *ἔμολεγε ὁ μὲλλον βίος οὐ βιωτός*, de qua phrasi supra v. 197.) Aliquando in neutro genere: Eurip. Ion. [670.] *εἰ μὴ γάρ, ἥτις μ' ἔττειν, εὐρήσῃ, πάντες, ἀβίωτος ἡμῖν*. Idem Herc. F. 1257. *ἀναπτόξω δὲ σοί, ἀβίωτος ἡμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὅν non viuendum mihi ne-*

g) Perperam ille *ἡμετέραν* interpretatur simpl. *sum*, et dictum a Chr. putat, vt *unus* intelligeret, ipsum scire Plutum esse in domo. Imo ita loquitur, quia modo egressus erat, aut egrediebatur; et *αὐτῇ* malim reddi: ipse, non vocatus, sponte mea. *Gir.* sic accepit: ego ipse nunc primum ex aedibus prodeco, ita vt fides mihi maxime sit habenda. *Münt.* non opus est, vt quemquam euocet, quum modo illinc egressus sim.

h) Quod pro *ἡμέτερον*, *τίνας ἡμετερον* dictum accepit Münt.

i) P. 28. extr. ed. Tayl. p. 191. T. III. Orr. Gr. Reisk. Cf. Reisk. Ind. Aesch. T. IV. h. v.

que nunc, neque antea fuisse. Aristides in Panathenaeis
 οὐ βίωτον ὃν ἤτηδεῖσι. Vtuntur et voce βιώσιμον. Soph.
 Electr. 572. τί γὰρ μόνῃ μοι τῆς ἄλλης βιώσιμον; Eurip. He-
 racle. 606. χρησίου το μὴ πραθέντος, οὐ βιώσιμον. Bergl.
 A in compositis adiectivis saepe vim habet τοῦ κακοῦ eum-
 que in modum a Grammaticis explicatur: fidem facit vel so-
 lus Hesych. in A, Ἀγεστήτων, Ἀμήτηρ, Ἀνυμφον, Ἀπρόσι-
 ποι etc. Apollon. Soph. Lex. II. et Od. ap. Montefalc. in
 Bibl. Cotslin. p. 457. τὸ δὲ Φαῦλον (ἐπὶ τὸ α) ὅταν φάσκω-
 μεν ἀπρόσιπον καὶ ἀτράχηλον, ἴσθαι τῷ κακοπρόσιπον, κακοτρά-
 χηλον sic enim eius verba sunt restituenda k). Hemst.

972. f. ἦεν est aut, certe, credo, vt 700. et 833.
 nimirum Gl. vet. v. Hooge. Doct. partic. c. 21, 2. 3.
 I. f. sed tum nota interrogationis post ἦεθα (h. e. ὑπὲρ-
 χεῖς) tolli debet: aut, an forte: v. Hooge. c. 21, 2. 3. 7.
 et tum signum interr. retineri debet, quod melius est,
 quia praecedit interrogatio: τί δ' ἐστὶν (quid)? συνοφάντρια!)
 ἐν ταῖς γυναῖξιν est criminatrix, accusatrix, falsa, quae
 minatur mulierculis, se eas accusaturam esse, quo auferat
 ab iis aliquid numorum (vt συνοφάντης 874). Nam quia
 superiore scena questus erat sycophanta quidam de iniqui-
 tate scil. Pluti, qui ipsum reddidisset inopem: suspicaba-
 tur Chremylus, aniculam, quae et ipsa accusaret Pluti
 iniquitatem, esse sycophantiam m). καὶ Δὲ ἰγὺ μὲν οὐ est
 neutiquam, haudquaquam. Ffisch.

973. De h. l. abunde interpretes [veteres]: quibus
 adde, quae notauimus ad 277. Similis iocus occurrit Ec-
 cles. 679. Εἰδὼς δ' λαχὼν ἀπὲν χερσὶν ἐν ὁποίῳ γράμματι δε-
 πνῇ. Cfr. etiam Suid. V. Ἄλλ' οὐ λαχόνου vbi locus hic
 citatur. Kust. Accurata huius loci expositio in Scholiis

k) Laudauit iam hanc Hemst. coniecturam Vilhoisonus editor
 Lexici Apoll. Sophistae p. 2. f. Aliam coniecturam proposuit
 Herm. Tollius, qui idem Lexicon iterum edidit (1788.) p. 2.

l) Formam συνοφάντρια illustrat praecedente Schol. Gir. simili voc.
 συνοφάντρια. Singularem vim part. αυλ (αυ) ed) quam Graeci
 praemittunt, si cum admiratione interrogant, exemplis firmat
 Eckard. Obf. p. 96.

m) Lepide vetulam interrogat, an forsan inter mulieres eandem
 exerceat artem, quam sycophanta inter viros. Münt.

redditur ex Atheniensium, de quo iam ante egerat Comicus, ritu sortiendi iuxta litterarum seriem iudicis in eorum dicafteriis munus. *Spanh.* Alludit ad sortitionem iudicium, qui, ut fors ferebat, in illo vel illo dicafterio iudicia exercebant: distinguebantur autem dicafteria inscriptionibus certarum litterarum, unde *ἐν τῷ γράμματι* idem est, quod *ἐν τῷ δικαστηρίῳ* et videbatur dicturus *ἰδίκαστος*, sed ex inopinato dixit *ἔκτισ* n), ut mulierum bibacitatem perstringeret; nam τὸ φιλόδικον virorum est o). In *Lyfistrata*, ubi mulieres apud craterem vini coniurant, una earum vult bibendo prima iurare, sed altera non finit, nisi prius sortiatur v. 208. *μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ, ἴάν γε μὴ λαχῇς.* Ut autem licet *ἐν τῷ γράμματι πίνειν*, ita *Eccles.* 681. *ἐν τῷ γράμματι δέσπινει.* Vid. 277. *Bergl.* Metrum refutat cod. *Doru.* lectionem: *Ἀλλὰ λαχούσ' ἔκτισ* inter versus adiectum: *ὑβρίζει αὐτήν.* De Scholiastis unus, is nimirum, cuius est: *τάχα οὐκ οὐ, φησί* etc. inuenerat, ni fallor, in exemplari suo: *Ἀλλ' οὐκ λαχούσ'* etc. quod sane non ita abhorret, quin facile adprobatores sit habiturum. Additur autem *ἐρωτηματικῶς οὐκ* id equidem persuadere mihi non possum ab eodem esse enarratore profectum: nam si scribatur *ἄλλ' οὐκ*, inepta fuerit haec obseruatio: vertendum enim *at certe.* Igitur alterius ista Grammatici nota referri debet ad scripturam vulgarem et talem in modum legi: *ἐρωτηματικῶς οὐκ*: etiam si vero haec prioribus adiuncta satis apte receptam lectionem interpretari statuas, nihilo minus sic tamen, ut dixi, refigendum erit. *Hemst.*

974. Sensus: *cauillaris: ego vero vror (misella).*
De *ἐκώπτιν* vid. 887. *Fisch.* Verbum simplex *κρίζει* et

n) Id etiam Schol. ap. Brunck. monuit.

o) Hoc ait: si non es columnatrix, an non es egregia quaedam potrix? Potuit hoc accidisse, ut sortitione facta inter te et tuas compotrices litera bibendi locum tibi dederit postremum: proinde tu fortasse turbator nunc es, quod exficcatas poculis, quod bibas, nihil sit relictum. *Gir.* Scilicet fingendum est, mulierculas, ut iudices, distributas esse in varios ordines et classes: classis quaque sortiri de variis officiis ita, ut ex una educant tabellas, litteris notatas officii cuiusque et muneris indicibus. Anicula igitur fingitur eduxisse tabellam notatam litera π, qua obuenerint illi partes bibendi. Itaque *ἄλλ' — γράμματι* est: *at potrix, bibacula, fuisti? Fisch.*

κνίζωμαι pro vellicare et aegritudinem adferre cum infra Ran. 1231. tum Pind. Pyth. IV, 94. ἔρως ἐκνίζει τὰς Φρίνας amor exulceravit mentem: tum κατακνίζωμαι [vt olim editum est] h. l. pro amore pereo p). Vocem autem δειλάω quod attinet, pro, miserrima, nescio an alibi legatur q). Exstat vero infra Auu. 143. vox ὦ δειλακρίων σὺ, quae in Schol. redditur, δειλότευτε, κακώτατοι, et quo respexit Hes. Δειλακρίων, ἱλυσίος, ταλαίπωρος. Occurrit quidem ap. Maccab. scriptorem, sed ab h. l. alienum verbum δειλανδροῦν, nempe L. II. c. 8. v. 13. οἱ δειλανδροῦντες (melientes) καὶ ἀπιστοῦντες τῇ τοῦ Θεοῦ δίκῃ. Neque alia exempla harum vocum alibi me legere memini. Spanh. Verbum κνίζω apud Graecos et ap. Romm. v. vro, de molestiis, quas amor secum fert, saepe accipitur. Amor ipse vrere dicitur. Virg. Ecl. II, [68.] me tamen vrit amor. Herodot. L. VI. [c. 62. ad q. l. vid. Valcken. p. 465. extr.] τὸν δὲ Ἀρίστων ἐκνίζει ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως. Etiam illi qui amantur, si amantibus aegre faciant, vrere eas dicuntur. Terent. Eunuch. [III, 1, 48. f. v. 387.] Scin', si quando illa mentionem Phaedriae facit, aut si laudat, re vt male vrit. Alciphron. Epp. I, 37. εἰ δὲ κνίσαι ποτὶ ἐστὴν βουληθεῖη r). Hinc sicut κνίδη, quae latine vrtica dicitur, a κνίζω descendit, ita vrtica ab vro. V. et not. ad v. seq. Bergl. κατακνίζωμαι et v. seq. κνισμὸς s). Scriptu-

p) Est prurio, subo, vrer. Est enim verbum amatorium et Venereum. Praet. Pass. habet vim Medii, idemque valet quod κνέσθω, pro quo ceteri Graeci dicunt κνέσθω, τχω. v. Moeris V. κνέσθω [p. 206.] nam pro κνέσθω, prurire iubero aliquem, pruritum excitare, dicitur etiam κνέσθω [Moer. p. 234.], v. 2 Tim. 4, 3. vbi Med., vt κνέσθω pro κνέσθω, [v. Intpp. Moer. p. 39. ff.] quo nomine indicatur omnis generis pruritus, sed maxime tamen subatio, 4 πρὸς τὴν μίαν βαυχίαν καὶ πύργον, Sch. vet. Fisch.

q) Idem est quod δειλός Sch. Doru. et δειλός Hes., quomodo lycophanta v. 851. se dicit δειλόν. II. l. vices pronominis personalis sustinet, (v. ad Anacr. 8, 13.) ita vt ἐγὼ sit i, q. articulus 4 3. Anicula se vocat δειλάρων, quia adolescens amoris eius et libidini iam non respondebat, immo eam negligebat. Fisch.

r) Ex Appiano [de Bell. Hisp. c. 37.] laudat Münt. ἔρως ἔρως τὴν ὁρμήν ἔρως ἔρως τὴν καλὴν. [Add. eund. de reb. Pun. c. 10. ἔρως κνέσθω ὡς ἔρως τὴν καλὴν.]

s) Brunckium sequutus est Inu.

ram hanc alteri per i praetuli ad membranarum fidem itemque Eustathii. Sic ille ad Il. λ', p. 872, 5. τοῦ δὲ γε κνίζειν χρήσις παρὰ τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἔθθα παλιν κρηγεῖ τὸν διὰ τοῦ ἤτα γραφόμενον κνημόν ἐκ τοῦ κνίζειν. Hunc locum respicit, vbi saltem κνημόν legebat. Vtro modo scribatur, parum interest. Brunck, Suidas in Δειλάκῳ prolatis Comici nostri verbis 1) subiicit: σκωπτεῖ καπρῶσαι τὴν γράμην· δειλάκῳ δέ, ἄκρως δειλαία. Sponte liquet, huc oculos intendisse Eustath. ad Il. u. p. 1363, 3. τοῦ δὲ τριούτου δειλοῦ σύνδεσιν ἔχει καὶ ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ δειλάκῳ, ὃ ἵσκι ἄκρως δειλαία, πικχιθεῖσα πρὸς τινα ὁμοιότητα τῶν, Φυλάκῳ. Veniam citius quam laudem meretur adnotatio de δειλάκῳ per iocum ad exemplar τῆς Φυλάκῳ ficta, nimium subtilis. Hemst.

975. Οὐκύν. Conspirant Edd., quibus alioquin in accentu huius partic. disfidere solemne est. Solus cod. Doru. Οὐκύν ἔρεῖς (c. gloss. λέγει), male. Soph. Antig. 250. Οὐκύν ἔρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλαχθεῖς ἄπει; Hemst. τοῦ κνημόν γ). Pro κατακνημόν, iuxta Schol., seu ingentem amoris aestum. Neque mirum ab Eustathio coniungi in nativo harum vocum sensu κνημόν, κνήμα, et κνίσμα, κνημόν, pro pruritu, et κνήθα, κνίζω, et composita, κατακνήθω, κατακνίζω, pro, prurio, aut pruritum excito. Vnde τὰς ἀκροὰς ὑμῶν κνησιώσας αὐρες vestras prurientes dixit Iohannes Imp. epist. 21. Sic infra Conc. 36. κνίσμα τῶν σῶν δακτύλων, frictionem tuorum digitorum. Apud Hes. vero legitur peculiari significatione: κνημός, ζήλοτυπία ἢ μέλος τι, carmen nempe ad tibiae cantum conditum, prout inter tibiales cantus recensetur κνημός ap. Athen. XIV. p. 286. Spanh. Alciphron I. ep. 29. quae est Glycerae ad Bacchidem: ἄλλως το καὶ μοι κνημός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορά γίνεται, praecipue si mihi contra illum aliqua iniuria aut inimicitia orta fuerit. Basilii κνίσμα dixit ep. 9. εἰ πρὸς τὸ ἴδιον ἔχοντες, ὡς τοὺς φιλονεικούντας εἰκός, οὐδὲ πρὸς αὐτὰς τὰς ἀκροὰς, ὡς τὸ ἄνθος ἐκφύεται, δυσχεραίνουσι· καὶ τινος ἤκουσα τοιούτων τι περὶ αὐτῶν παίζοντες τάχα ἢ καὶ σπουδαζέσθαι· ὅτι καὶ θάπερ ἑρωτικά τινα κνίσματα, (quasi

1) Eum citare hunc locum etiam Kust. monuit.

γ) κνημόν Br. et Inu. ediderunt.

molestias quasdam suas amor secum fert amatoribus), τὰς λανθάνουσας ἀκάνθους ἢ φύσας τῷ ἄνδρι προσέφουσιν, πρὸς μείζονα πόθον τοῖς ἀπλήτοις κέντροις τοῦτ' ἀρεπομένους ἐκτρέφουσιν. Bergl. ἰστίς ἀνύσσασα idem est quod λίγα ἀνύσσασα, ita ut posterius verbum habeat vim Adverbii, v. ad 349, 648. Itaque οὐκ οὐν etc. est: dic continuo, quo vrare igni x)? Nam intell. παντακρίσις. Fisch.

976. Ἀκούει οὐν· ἦν γ) δὲ μοι [vt olim editum est.] δὲ particulam haud nimis apte poni, vel inexercitator aliter quis animaduertat x). Hunc scrupulum eximit cod. Doru. praeferens: Ἀκούει οὐν· γ' ἦν μοι τι μ. Scribendum igitur: Ἀκούει οὐν γ'· ἦν μ. τ. μ. quo pacto simul caueretur, ne sententiae nouae principium δὲ cum praecedentibus in vnum pedem coalescat. Orrum videtur illud δὲ ex interpretatione τοῦ οὐν, vnde per errorem in ipsum versum migravit: v. v. 965. Kusterus autem quum existimaret, vt ex scriptis eius adnotationibus intelligo, metro δὲ redundans officere, plane deleuit a); eo minus probandus, quod sublatae particulae lectorem nullus admoneat: scripsisset saltem, Ἀκούει οὐν· nunc, dum retinet Ἀκούει οὐν, in metri legem imprudens offendit: οὐν enim encliticum, sequente vocali, corripitur, vt docuit noster Schol. ad 414. et Schol. Eurip. ad Hec. 996. Hemst. μετρίκιον vocatur adolescentulus inde ab anno aetatis 14. vsque ad 21. μοι φίλον, h. e. amabatur a me. Fisch.

x) Quoniam ἀνιμῶς multarum rerum potest significare desiderium, nunquam autem crediturus fuerat Iustus animum adeo effectum amoribus adhuc indulgere puellaribus, percontatur, de quo ἀνιμῶ, eiusque rei audiendae cupidus, rogat, vt id demum quid sit, propere dicat. Gir. et Münt.

γ) ἦν fuit. Non amplius igitur ipsi esse innuit; vnde illi tam vehemens querimoniarum causa. Gir.

x) Praeterea metrum laborat, quum secundus pes sit anapaestus, non iambus, neque tribrachys. Fisch.

a) Kust. edidit, Ἀκούει οὐν. ἦν μοι τι μ. quo versus etiam magis corrumpitur. Brunck., quem sequutus est Inu., ἔστω οὐν. ἦν μοι τι μ. Fisch. ὅς imperatio ἔστω inepte iungi existimabat: vnde praetulit Hemst. correctionem. At particulae γ' hic prorsus non est locus, neque video, cur Chremylus non nunc statim audire iubere possit anus.

977. f. *πειχρὸς* idem est, hoc certe loco, quod *παιχρὸς*. v. Luc. 21, 2. coll. v. 3. *Ευπρόσωπος b)* in Gloss. vet. dicitur *bonifacies*, h. e. is, qui est pulcro ore. Nam *εἶδος*, vt *μορφή*, et Lat. *facies* (Ter. Eun. 2, 3, 5. et ibi Donat.) notat totam corporis speciem et formam, quae apparet et cernitur, sed *πρόσωπον* ponitur tantum de ore et vultu. vid. 1052. 1066. Vnde etiam *εὐπρόσωπος* dicitur *is, qui est ore et vultu venusto*; neque aliter h. l. accipi debet, quum *καλὸν* h. e. *εὐεῖδὲς* pertinere videatur ad venustatem faciei, quae continetur membrorum symmetria, decente filo corporis membrorumque corporis recta compage. Genes. XII, 11. Sara vocatur *εὐπρόσωπος* ap. LXX., qui Rebeccam c. 24, 16. vocant *καλὴν τῇ ὀφεί*. Voc. *ῥαῖος*, quo Schol. Doru. *εὐπρος.* interpretatus est, saepe coniungitur cum voc. *καλὸς*, eodem vt opinor sensu, vt *καλὸς* referatur ad faciei venustatem, *ῥαῖος* ad pulcritudinem oris. v. Palaeph. fab. 24, 3. 46, 2. 47, 1. v. ibi Ind. V. *ῥαῖα*. *Χρησὶς c)* idem est quod *ἀγαθὸς*, *probus, liberalis*, vt 1004. *τοὺς πρόσωπους εὐ μοχθήσει*. Et *ἄλλως* est *alioquin, caeteroquin*. Fisch.

978. f. Verba *εἰ γὰρ τοῦ* (h. e. *tuus*) *δεηθείης ἐγὼ* posita sunt sensu turpiculo: *si ego eum vellem libidini meae satisfacere*, rem mecum habere d). Atque eodem spectant verba *ἅπαντ' ἵποισι μοι* vt 1030. *μ' ἀντεσκευαῖν*. *Κοσμίως* puto esse *liberaliter et temperanter et moderate e)*, ita vt modum non excedas, vt et honestatis et decori rationem habeas. Nam *κόσμιος* est *is, qui facit quae leges naturae fieri iubent*. v. Periz. ad Ael. V. H. 14, 7. *καλῶς* autem est, *scienter, praeclare*. Fisch.

b) In cod. Doru. mendosius exaratum: *ἄλλως δὲ καὶ πρὸς τὸν καλόν*. Suspicaretur aliquis, veteris esse cuiusdam lectionis vestigium: *ἄλλως α' εὐπρόσωπον καὶ καλόν*, nisi in hac structura δὲ parvo necessarium foret. Interpretatio (*ῥαῖον*) congruit vocabulo *εὐπρόσωπον*. Hemst.

c) *χερὶς* Gir. interpretatur: *rerum mearum studiosum*. „Multis nominibus, inquit, probat amabilem fuisse.“

d) Magis vniuerso interpretatus est Francog. interpres: et, *si tôt que je le priois de quelque chose, il le faisoit de la meilleure grace du monde*.

e) *κοσμίως* opponitur τῇ *ἀνάγκῃ*, *praeposere, inordinate*, et *καλῶς τῇ κακίῃ*, *male*, vt sit ab *his, qui non ex animo, sed coacte*

980. πάντα ταῦθ' [vt olim vulg.]. Languet ταῦτα f), nihilque ad iuuandam orationem videtur conducere: nam credibile vix est, quo tamen solo colore ταῦτα defendi posset, vt in hac dictorum serie turpicali quiddam indecoro gestu vetula demonstrarit. Atque rotundus exibat versus, et sententia, ni fallor, haud paulo concinnior, si reponas: Ἐγὼ δ' ἰκεῖν πάντα γ' ἀνθυπηρέτων g). Proximis ἀπαντ' ἰππεῖς μοι aptissime respondet ἀνθυπηρετῶν vices pro benefactis reddere, rependere. Aristot. Eth. Nicom. V. p. 86, 4. ἀνθυπηρετῆσαι γὰρ δὲ τῇ χαρισμαίνῃ καὶ πάλιν αὐτὴν ἀρξαι χαρισμαίνον. IX. p. 169, 15. πολλοὶς γὰρ ἀνθυπηρετῶν ἰππίστον. Idem est ἀνθυπουργῆσαι χάριν, vt in illo Sophoclis ex fabula Colchidum versu ap. Suid. [Fr. 3. T. III. p. 521. Brunck.] Ἡ Φῆς ὑπομῦς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; qui fine dubio Medae fuit operam Iasoni promittentis, sed sub ea conditione, vt ipse gratiam pro benefactis referret, sibi-que vicissim nouae nuptae maritus vacaret. Ἀντιποιεῖν infra 1030. Hemst. Vulgo legitur πάντα ταῦθ'. Concinnius in membr. ταῦτα πάνθ' — Sed pro ταῦτα sententia flagitat ταῦτά, i. e. τὰ αὐτά, vel κατὰ τὰ αὐτά. Brunck. [quocum Inu. recepit ταῦτά πάνθ'.] Hoc non minus friget, quam vulgata lectio, in qua vel languet ταῦτα vel obsecritate laborat. Imo vt in hac horum verborum posterius, ita in cod. Brunck. prius, est deprauatum, rescriben-

et perfunctorie opus faciunt, atque ea de re ab inuiso negotio se vtcumque expediunt. Gir.

f) Vox ταῦτα indicat, anum in animo habuisse, ordine ac figillatim referre, quae sufficere adolescenti solebat. Iustus autem conceptam interrupit narrationem. Vel de industria et vt comico seruiret risui, dum ταῦτα protulit, totam se demonstravit hoc modo significans, se liberam sui copiam adolescenti facere consueuisse. Quo respiciens Iustus [Chremylus] subdit τί δ' ἔτι; Ex omnibus illis rebus et corporis tui partibus, quanam illa erat, qua potissimum indigebat quotidie? alibi notata. Girard. Prima ratio placuit etiam Filchero, vt putetur Chremylus interpellasse anum, quae deinceps commemoratura erat omnia illarum rerum genera, ad quae pertineret pronomen ταῦτα commemorare etiam illa 983 — 987. sed ita, vt alia verborum structura vtatur, cuius rei causa quaerenda sit in Chremyli interpellantis interrogatione. ταῦτα πάντα de victu et cultu accipit Eckard. p. 96.

g) Eandem coniecturam attulit Reisk. nescio vtrum e suo ingenio, an ex Hemst. petitam,

dumque, si quid ego video vel, 'Ε. δ' ἐκ πάντων, πάνθ' ὅκ., repetitione pathetica, vel potius 'Ε. δ' ἐκ πάντα πάνθ' ὅκ. i. e. πάντως πάντα, quod vel forte deprauatum fuerit, ut facillime quidem potuit, vel a descriptoribus, quibus ταυτολόγως dictum videretur, sedulo mutatum est: nam sic componi solent Graecis πάντες et πάντως, Latinis *omnis* et *omnino*. Eurip. Med. 854. σὶ πάντες πάντως ἐκτεύμεν. Cic. Ep. ad Att. 5, 13. omnino omnia se facturum recepit. *Hotib.* p. 22. f. Neutrum probari potest. Repetitio talis pathetica in h. l. recentius magis, quam antiquum spirat ingenium. πάντα pro πάντη, παντῶ, πάντως metrum respuit.

981. ὅτι omnes Edd. ante Portum, quem cum Kust. sequor [edendo ὅ, τι]. *Hemst.* Nam ἰδεῖτο iungi sibi vult Accusativum rei, quippe quod significat h. l. non *χεῖρον*, sed *rogare*, *petere*. Nam et sic verbo διδοῖμι additur Genitivus personae. v. Theophr. Char. 17, 2. Matth. 9, 38. Sensus: *quid vero a te maxime petit semper? Fisch.*

982. Οὐ πολλά scil. ἰδεῖτο. Nam perperam Schol. Doru. ex 980. repetiisse ὑπερίτον iam *Hemst.* monuit. Similiter tamen fere *Gir.* qui ἴ, supplet, et monet, anum, respondentem de quantitate, fingere, se non intellexisse, quorum spectarent verba Chremyli, sed in memoria habere, quae adolescenti suppeditauerit, pauca fuisse.

Ἐκτομίς μ' ἡσχύνετο. Citat Suid. V. Ἐκτομίς. *Kust.* Etym. p. 347. monet, ἰσχύσις quum *magnum* significat, dici ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ κατῴκον, ὡς περὶ τὸ ἐκτομίς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἀντὶ τοῦ μεγάλως eundem vide in ista voce p. 323. h). Ἡ ἐξ ἀπείδεισι, observante Eustathio ad Il. E. p. 532. εὐ μόνον τῇ ἰξω φησὶ σχίσιν, ἀλλὰ καὶ ὕψωμα πολλὰ.

h) Est *eximie*, *vehementer*, *valde*, *unico*, *supra modum*, Suid. Hes. [add. Zonarae Lex. T. I. p. 681.]. Nam ὕψος est *mos*, *consuetudo*. id quod fieri solet publice. Convenit igitur *ἐκτομίς* quodammodo eum Lat. voc. *enormiter*, et *div. μ' ἡσχ.* est, singularis quaedam eum verecundia mei atque pudor tenebat, ut 989. *Fisch.* ἡσχύνετο poni pro ἰσχύετο, verecunde se gerebat, et ita verebatur, ut prae pudore multa petere non auderet, monuit *Gir.* Idem addit: „Vide autem sacetum Arist. ingenium: usurpat verbum hoc in significatione ambigua, quandoquidem potest significare i. q. *alexήνως vitium* et *superum offero*. Repetit hoc *Münt.* *alexήνως* esse interdum i. q. *δυσχερῶς*, sed exempla desidero.

και σημαίνει* ὡς καὶ ἐν τῇ ἐξηγησίᾳ, καὶ ἐν τῇ, ἐκνομίῳ ἡσυχό-
ντο. *Hemst.* ἐκνομίῳ nempe iuxta Scholia ὑπερβαλλόντως,
τὸ ὑπὲρ τὸ νομομακρόν, quomodo paullo post 993. λέγεις ἐρῶντ'
ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα, dicis hominem supra omnem mo-
dum amantem. "Ἐκνομον nempe pro iniusto et praeter
fas, sicut ap. Orpheum f. Onomacritum in Argon. 59. ἔδ'
ὡς ἐκλυν ἐκνομον αὐδῆν (iniustam vocem), et Aesch. Agam.
1482. ἐκνόμῳ ὕμνον ὕμνεϊν ἐκνύχεται (nefarie hymnum ca-
nere gloriatur). Nempe quod idem alibi νόμον ἄνομον,
cantum infausum, vocat in eodem dram. 1151. et qui-
bus ab eodem alibi opponitur ἐνομος h. e. legitimus, vt
Choëph. 480. et inde alio apud eum loco ἐνομος de legiti-
mis regionis incolis; Suppl. 574. βροτοὶ δ' εἰ γὰρ τόν' ἔσαν
ἐνομος nempe qui γὰρ ἔνοικοι ib. v. 546. erant dicti, seu
iuxta Aeschin. adu. Timarch. p. 261. [p. 31. T. III. Orr.
Reisk.] ἡμῶν δὲ προσηκοῖ τοῖς τῇ ἰσθμῇ καὶ τῇ ἐκνομον πολιτείᾳ
ἔχουσι. *Spanh.* Huc respicit v. 993. et 989. *Bergl.*

983. δραχμαὶς οἴκοι. Huc respicit v. 1021. *Bergl.*
ἀργυρίου δραχμ. Nam Attici etiam aureis drachmis vsū
sunt, vt Aesch. Socr. 2, 3. εὐλκωντον ἀργυρίου. Drachma
autem Attica pretio fuit par denario Romano i) [et valuit
fere 5. grossos]. dicitur fere simpliciter δραχμή* vid. 1020.
ἀν' ἥτοι. h. l. ἀν' habet vim coniecturalem: fieri potuit, vt
peteret k). v. Hoogen. doct. Part. 4, 2, 6. [p. 68. T. I.].

984. Particulam γο [nam olim legebatur: Εἰς ἱμάτιόν
γ' —] cod. Doru. ignorat: vtrum rectius, vix discerno.
Si cum vulgatis retineas, sententia paulisper est suspen-
denda in οἴκοις, quāsi dicat: *Haud sane multa: etenim
supra modum me reuerbatur: erat tamen, vt argenti
drachmas peteret viginti: et has quidem in pallium: tum
etiam octo alias in calcens: in quibus est fatendum ἥθως
admirabiliter exprimi. Sin scripti libri rationem sequaris,
continuandus est vno tractu vterque versus: sed fieri pote-
rat, vt argenti drachmas flagitaret a me viginti in pal-*

i) Cf. Eckard. p. 97. Obf.

k) *Hermann.* ad Vig. de Idiot. p. 785. vertendum potius esse
ostendit: sed nunc petebat, si ita occasio ferret, drachmas
20. ad pallium emendum, nunc etc. *Girard.* aut ἀν' exprimere,
quod adolefcens facere potuit, aut resoluendum ita esse: αὐτὸς
οὕτως petere solebat, existimavit.

lium, octo vero alius in calceos: quae simplicitate quaedam narrandi praestant. *Hemst.* Inutilem partic. γ' nullus agnoscit Regiorum. Qui versui fulcrum hoc addidit liberrius, arbitrabatur primam in ἱμάτιον corripī, quae producitur semper l). Vide 530. 540. Thesm. 656. Ran. 1061. m). Eadem prosodiae ignorantia occasionem dedit pervertendae sententiae in versu abhinc secundo. *Brunck.* ὑποδήματα. Huc respicit v. 1013. *Bergl.* ὑποδήματα sunt calcei, qui totum pedem tegunt n). v. *Salmas.* ad Tert. de pall. p. 386. ff. Sed locus ipse vel propterea tenendus est, quia inde cognoscitur, quantum Athenis tum fuerit et pallii et calceorum pretium. *Fisch.*

985. καὶ ταῖς ἀδ. Citat Suidas V. Ἀγορεύεις, et Thom. M. V. Χιτών [p. 914.]. *Kust.* χιτώνιον diminutivum vim habet primitivi χιτών, atque *inslitam, stolam*, significat; his enim verbis Latini appellant tunicam muliebrem, quae erat ad talos demissa, v. Ind. Palaeoph. V. Χιτώνες ποδῶν. Poëta aniculam iussit diminutivis uti, ut referret amatoris orationem. Nam amatores, quando ab amicis petunt aliquid pro aliis, utuntur fere diminutivis, quo facilius petita impetrent o). *Fisch.* In B. χιτώνια, ex inutili librorii emendatione ob praecedens ἀδελφαῖς. De hoc nomine quaedam lectu digna habet Eustathius, quae describere eo

l) v. Dawes. M. Crit. p. 212.

m) *de ἱμάτιον* est *de τὸν τοῦ ἱματίου ὕμνον*, *de τὸν πελάσας θυμῶν*. *Gir.* ἱμάτιον non tantum pallium, sed etiam vestem quamcumque significare, observat *Eckard.* p. 97. f. H. l. tamen propter seqq. de pallio haud dubie intelligendum est.

n) *Soleas*, quae plantas tantum pedum tegebant, intellexit *Eckard.* p. 99. easque ex Luciano docuit duabus drachmis fere emtas esse, unde coniecit adolescentem omungere vetulam voluisse. Fortasse tamen intelligendos esse monet calceos, qui superius etiam pedes texerint, qui et ipsi ὑποδήματα appellati et elegantiores fuerint. Non enim plura calceorum paria, sed unum per Pluralem indicari.

o) Scilicet rei vilitatem et pretii tenuitatem ita significant. Quod sibi adolescens vestem et calceos petere, cogebat necessitas; quod matri et sorori, caritas et genuina probitas; quod vilis et pauca, verecundi animi simplicitas. Ita snus desirans probat omnibus modis adolescentem a culpa immunem. *Girard.*

minus pigebit, quod in iis Comici versum proferat, quem in fragmentis omissum fuisse credo. Sic ille p. 1166, 50. σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ χιτῶνων τοιαῦτα φασὶν οἱ παλαιοί. Χιτῶν, ὁ ζῶσος καὶ γυναικεῖος· ὁ δὲ ἀνδρεῖος, χιτωνίσκος, ὃ τινες ἐπειδύτην· τὸ δὲ βρεχρὺν, χιτωνισκάριον. χιτωνιον δὲ καὶ χιτωνάριον, λεπτὸν ἱδύμα γυναικεῖον πολυτελέε. Μένανδρος·

λελουμένη γὰρ ἡτέρα καὶ διαφανὲς

χιτωνάριον ἔχουσα.

Ἀριστοφάνης· ἐνδύε τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτῶνιον. Brunch.

986. Cod. Doru. ita scriptum exhibet: ἐκέλευσε δ' αὖ τῇ μητρὶ Θαιματίδιον· praeterea notam interpunctionis post χιτῶνιον, post ὑποδήματα nullam ponit: quo quidem pacto, ut hoc versu repeti debet ἀγορεύσει ad ἐκέλευσε δ' αὖ p), sic proxime priore pendebit ab ἦτησε. Quamvis arte videri possit et de industria quaesita talis collocatio, ut intercisa per breves articulos oratione luctam anus cupidae, quae parum erant honesta morbumque animi detegebant expromptis, praefringeret, magis samen ad publicatam lectionem propendeo. Hemst.

Θαιματίδιον q), h. e. τὸ ἱματίδιον, ut 882. Θαιμάτιον est palliū muliebre. vid. ad 813. f. Ductum est ab ἱμάτιον ut ἀργυρίδιον ab ἀργύριον. Fisch. Articulum [τὸ in Θαιμ.] respuit sensus et linguae indoles. Θαιματίδιον significat la robe, ἱματίδιον vne robe. Quam perite hic mendam susculit Dawesius r), eandem relinquere non debebam Nubb.

p) καλεῖν interdum quoque significat petere, ut ap. Thucyd. III. [c. 105. T. I. p. 528. Gottleb.] καλεῖνται ἐφ' ἑαυτοῖς βουδελὲ παντομῆ. Münt. Quando hoc verbum de maioribus erga minores dicitur, imperium significat, quando contra, ut h. l. preces. Girard.

q) Ut ante Br. lectum et ab Inn. renouatum est.

r) Miscell. Crit. p. 212. ubi rescribendum esse docuit τῇ μητρὶ Θ^α ἱματίδιον. „Non secus, inquit, atque in proxime praecedentibus atque articulo habentur ἱμάτιον, ὑποδήματα et χιτῶνιον. Mendo autem quod correximus aliqua ex parte ortum dedidisse crediderim imperitam de metro sollicitudinem, quod utique ἱματίδ. primam minus recte producere videretur. Eidem causae acceptum refero, quod supra τῇ ἱματίδιον subiecta fuerit vocalis. Nam neque vox ista aliam quantitatem vsquam sortitur. vid. Plut. 540. Vesp. 1053. Eccl. 410. Lys. 471. Quae si autem poterit, qua ratione ἱματίδιον, ἀργυρίδιον et similia an-

179. vbi legendum: ἐν τῇ παλαιῇ ἱματίῳ ὀφείλοτο. Si verum hunc conferas cum eiusdem fab. v. 1498. intelliges, quid intersit inter ἱματίον et θοιματίον, seu substantivum definitum per articulum et indefinitum sine articulo. Ad differentiam inter ἄγαθόν et τὸ ἄγαθόν non adtenderunt docti viri, qui Philemonis fragmenta vel ediderunt vel emendarunt, in versibus e Pyrrho a Stobaeo servatis in Floril. Grotii p. 211., quos, quia *Almae Pacis*, qua nihil est, quod nunc s) bonorum omnium votis magis expetatur, laudes continent, emendatos hic subiungam:

οἱ φιλόσοφοι ζητοῦσαν, ὥς ἀκήκοα,
περὶ τούτο τ' αὐτοῖς πολὺς ἀναλοῦται χρόνος,
τί τῶγαθόν ἐστι· κοῦδ' εἰς εὐρηκέα πω,
τί ἐστίν. ἀρετὴν καὶ φρόνησιν φασί, καὶ
λέγουσι πάντα μᾶλλον, ἢ τί τῶγαθόν.
ἐν ἀγρῷ διατρέβων τὴν τε γῆν ἐκώπται ἰγνῷ
τῶν εὐρυν' εἰρήνη' εἶν. ὦ Ζεῦ φίλτατε,
τῆς ἐπαφροδίτου καὶ φιλανδρώτου θεοῦ.
γάμου, ἐορτῆς, ξυγγασῆς, παιδῶν, φίλων,
πλούτου, υἱείας, εἵται. εἶπον, ἡδονῇ
αὐτὴ δίδωσι. ταῦτα πάντ' ἐν ἐκλήρῃ,
τέθνηκε καὶ τῇ πᾶσι ἡ τῶν ζώντων βίος. Brunck.

937. αὐτὸ ἰδιώδη opus habuerit, h. e. petierit a me numos, quibus sibi emeret triticum. Nam petimus ab aliis ea, quibuscumque indigemus. *πνερὸν* est triticum, ut Theophr. Charr. 3, 2., quod a Latt. κατ' ἐξοχὴν frumentum dicitur, et a Graecis recentt. σῖτος. v. Hef. Etym. M. et Steph. Thef. h. v. Μίδιμος Atticus par fuit modiis sex, h. e. XCVI. t) sextariis Romanorum. v. Corn. Nep. Att.

tepenultimam longam habeant, quum tamen *γυναικίον, νάϊον, ἀλαφρίον, χυτρίον, Σικερίον* aliaque haud pauca syllabam istam ubique corripiant. Sic igitur collige: qua analogia a *γιάμω, νίω* etc. fluunt deminutiva *γυναικίον* etc. eadem ab *ἰσάων, ἀργύριον*, derinantur *ἰσάκίον, ἀργυρίον*. Haec crasi Attica *ἰσάκίον, ἀργυρίον*, esseruntur; ut ap. Latt. a *tuba*, *tubicen*, a *tibia*, *tibicen*, pro *tibicen*.“

a) Haec a Brunckio exeunte anno 1782. scripta, profecto nunc etiam magia valent.

t) Aliis, ut Münt. h. l., LXXII. Cf. etiam Romé de l' Isle Metrol. Taf. ex vers. Grotii p. 90. cum eius adnot.

2, 6. vbi tamen pro *sex* alii libri *septem*. v. ibi Bosius. Sed Graeci recentiores nomen *μῆδιος* interpretantur per *μῆδιος* (v. Hemst. ad Schol. h. l.). Athenienses vesci panibus triticeis soliti sunt. v. Nep. l. l. *Fisch*.

988. f. *μὰ τὸν Ἀπόλλω* h. e. certe, sane, profecto. Nam forma *Ἀπέλλω* Attica est, (v. Moeris p. 33., vt 396. *Ποσειδῶν*), sed librarii eam saepe mutarunt in communem, omissa etiam littera *α* v). v. ad Plat. Phaed. 4, 3. Recte Schol. cod. Doru. ad verba *οὐ πολλὰ* adscripsit *εἰρημικὸς ὁ λόγος*, id quod vel ex eo manifestum est, quia Chremylus reperit aniculae verba. vid. v. 982. *Fisch*. *ἀλλὰ δῆλον α*), Sed manifestum est, inquit, eum admodum esse te reueritum, quum scil. tam tenuia atque pusilla, pudore impeditus, postularet; ironice. *Münt*.

990. Sensus: haec vero (v. 983. ff.) aiebat se petere, non lasciuiae, sed amoris causa, vt, gestans puerum pallium, memor esset mei. *Fisch*.

μισητίας auctoritate Mss. Bodleiani et Arundelliani ante reponendum censebam γ), pro *μισήτίας*, quod priores Edd. habent. Existimabam enim, significationem, quam Grammatici voc. *μισήτια* tribuunt, τῷ *μισήτια* melius conuenire, utpote a *μισέσθαι*, quod de concubitu viri et feminae apud Graecos dici notum est. At nunc per *δυνάμει φρονέδας* nihil mutandum censeo; tum quia τὸ *μισήτια* Grammatici vno consensu agnoscunt z); tum etiam quia vox illa recte notare potest foedam et obsoletam libidinem, a *μισῶν*, quod interdum accipitur pro *βδελύσσεσθαι*, auerfari, abominari, teste Schol. ad Nub. 445. Talem enim impudicitiam honestiores et castiores auerfantur α).

υ) In cod. Doru. vitiose *ἀπέλλων* et mox iunctim *δυναμίει*. *Hemst*.

z) Et hoc ridicule in anum torquetur. *ἀλλὰ verumtamen*. Eūamfi ista modica fuerint, certum tamen est, eum tua consuetudine subinde vsum esse. *Gir*.

γ) Et recepit in textu Kusterus, nemine eum sequuto.

δ) Ad alios secedit Photius Lex. p. 200. *μισήτια δ' ὑπὲρ δυναμὶ ἔχαρι δυνάμει*. Qui tamen in V. *μισήτια* ipse etiam ad *μισέσθαι* retulit.

ε) Sic Auu. 1621. *μισήτιας ἀποτρέφωμεν*, turpia committamus. *Comm. in Aristoph. Tom. I.* L. l

Nugantur ergo Grammatici, qui *μισγρία* dictum volunt quasi *μισγρία*, a *μισγισθαι*, nisi tamen haec allusio potius quam etymologia dicenda est. Hinc autem apparet, vnde orta sit vox *μισγρία*, quae in duobus Mss. reperitur. Nimirum librarius aliquis eam ex Scholiis, vel, vt variam lectionem, vel, vt etymologiam, ad marginem codicis sui adnotauerat; vnde postea, vt fieri solet, in textum migravit et in alios codices propagari coepit. *Kust.* Kusterus *μισγρίας* reposuerat, tum pravae Mss. lectioni morem incautius gerens, tum speciosa vocis ἀπὸ τοῦ *μισγισθαι* Grammaticorum interpretatione deceptus; cuius eum facti postea iure merito in notis poenituit. Paulo deterius etiam Cod. Doru. *μισγρίας* cum gl. *μίζω, συναφίας*. In eundem errorem alibi quoque librarios imperitos deuocauit vitiosa scribendi forma ex origine falsa manans; velut in codice Pollucis Antw., sed illo omnium, quos vlsurpauimus, fere pessimo, VI, 189. *μυγρίον, μυγρίην, μυγρίαν*. Nam minime persuadeor, Graecos a *μισγριν*, siue potius, quod deriuandi norma flagitabat, *μισγρῖν*, ducere voluisse *μισγρίον* et *μισγ-*

μυγρίας de turpi ad scortationem propensione, et sic *μυγρὴν γυναῖκα* de *prostitutae libidinis muliere* ab Atticis dici, cum in Schol. ad h. l. tum in altero illo ad Auu. dicitur. Quod postremum in voc. *μυγρὴν* notat iidem Hesych., et quo turpi sensu has voces *μυγρίαν* et *μυγρῖν* vsurpari tradunt etiam Pollux VI. c. 42. §. 189. et Suidas. *Spanh.* In Auu. 1618. *μυγρίας* *ἀνατράχην καὶ ταῦτα*, ad abundantiam, s. abunde, exigemus haec etiam. Vbi Scholia: *μυγρίας* δὲ εἰ περὶ Ἀριστοφάνου (Aristophanes Grammaticus) τὴν εἰς τὰ ἀσχηλὴν ἀφαιρίαν — *ἡγεῖσθαι* μέγα μὲν γυναικῶν ἔιν, ἀσχηλῆς, ἢ καὶ τὴν ἡφαιρίαν. Hes. *μυγρῆς, μίσις ἔστις, ἡλυτός*. Hinc *μυγρὴν γυναῖκα*, *insatiabilis libidinis mulier*. Bergl. Suidas *μυγρίας*, et Eustath. in Od. κ. p. 1650. Atque ita etiam ap. Poll. VI, 189. [p. 678. ed. Hemst.] in Mss. vt notant Interpretes. Eustath. contra quam Schol. et Suid. o *μυγρῖν* esse tradit, in quo forte fallitur. Ap. Suid. in *μυγρῖν*, se restituisse τὴν δὲ ἀπλῶς *μυγρίαν*, pro τὴν ἀπλῶν, ex Photii Lex. inedito [p. 200. ed. Herra.] notat Kust., sed hoc potuerat fieri ex Hesych., apud quem eodem leguntur. Hes. locus in *μυγρῖν* corrigi debebat o Suida, qui o Cratino laudat *μυγρῖν* δὲ γυναῖκα ἡλίσθαι χρέοντα, quod fugit Palmerium. In notis Hesych. pro *μυγρία* leg. *μυγρία* et Suid. et Eustath. p. 1651. Quod autem in Suida pro *τὴν εἰς συνουσίαν ἡλίσθαι* Kuster. videtur velle legi *ἐκείθεν* o Schol. Aristoph., rationem non video; quum vtrique vox idem notet ea significatione; et, si hoc admittas, infinita essent loca in Suida corrigenda. *Ducker.*

ταίαν, licet lēgibus analogiae non aduerfari concedam. Apostolium vero ne quis mihi opponat, cuius in Prouerb. C. XV. n. 69. reperiatur τῇ μισσητίᾳ, et, μισσητὴ γὰρ τίς ἐστι καὶ μισσητῇ. Apostolius enim is est, cui, nisi auctorem dederit idoneum, haud temere fidem habendam putem. Haec autem fluxerunt, ut ex Suida constat in Μισσητῇ, a Grammaticis, qui, dum suo more etymologiis excusandis indulgent, ea saepe comminiscuntur, quae numquam exstiterunt. In Comici versu μισσητίας habet Suidas, quemadmodum et optimae Pollucis membranae VI, 189.; apud eundem est ἔνεκα, atque ita cod. Doru. quamquam scriba mutare videatur voluisse in ἔνεκεν. *Heinsf.* In quatuor Codd. [a Br. collatis] scriptum μισσητίας, gl. μίξεως, πορνείας: quod ineptum est. μισσητίας legebat Eustathius, sed perperam interpretabantur, significationem huic nomini tribuens, quam non admittit huius loci sententia. Sic ille ad Od. κ'. p. 1650. extr. αὐτὸ δὲ γε τὸ μισσητὴν, κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίναν τιθεῖν, ἢ κωμικῇ σημασίᾳ ἐπὶ μίξεως ἔδειτο ἀείμνεν. Ἀριστοφάνης γοῶν μισσητίαν ἐπὶ κατωφερείας ἔφη, ἥγον ῥοπήν ἀσχήτεον τῆς περὶ μίξεως. Rursus occurrit istud nomen Auu. 1620. vbi Schol., post inepta quaedam, ex Eustath. l. cit. supplenda, veram dubitabundus profert interpretationem: μήποτε μῆντοι γυναικότερόν ἐστιν ἀπλησία, ὃ καὶ νῦν ἐμφαίνεται. Hoc etiam in loco ἀπλητίαν significat. Propter Veneris ἀπλητίαν libidinosae mulieres μισσηταί appellantur, ut in hoc versu, quem profert Eustathius: περὶ σφύρῳ παχέϊα μισσητῇ γυνή. Et in hoc Cratini, qui est ap. Hesych. μισσηταί δὲ γυναῖκες ὀλίγοις χρήσονται. Nihil hoc nomen cum v. μίσγειν commune habet, nec ab eo deriuatur. μισσητία vox est nihili, ab imperitis librariis conficta, quamque non agnoscit graecus sermo. De postremo μισσητῇ v. Valcken. elegantes in Ammon. animaduersiones II, 18. *Brunck.* μισσητῇ propr. est μίσουσι ἀξία, sed quia mares et feminae salaces et insatiabili libidine incensae sunt bonis omnibus maxime odiosae, Attici scriptores, inprimisque Comici, pro suo vrbanitatis studio, posuerunt hoc vocab. de feminis et maribus lasciuis, libidinosis. v. Pollux 6, 189. Valcken. Lectt. Ammon. 2, 18. Sed nonnulli Grammatici tum, mutato accentu, scribi iubent, μισσητῇ. v. Ammon. h. v. et Tho. Mag. [p. 617.]. Hinc μισσητία est lasciuia, salacitas. Grammaticorum, qui a μίσγειν deriuant, sententia conuincitur vel composito vocabulo μισσητῇ, quod ipsam, ut *Σθένης*, dicitur de homine

misere amante, ἱερομανεῖ. v. Pollux d. 1. Nescio cur Berglerus οὐχ ἱν. μισ. vesterit: non propter avaritiam b); melius Frischlinus: non — ut copiam sibi aliquam facerem mei. *Fisch.*

991. με a me; et οἷσκα idem est quod ἔσκα. Ex obleruatione Ammonii [p. 106. Valck.] debbat εἷσκα scribi: nam οὔσκα est ὄσι, εἷσκα valet χάρις. [Cf. Anim. ad Weller. III, II. p. 75.] Fortassis emendari debet εἷσκα. *Fisch.*

992. τοῦμὸν ἱμάτιον pallium meis numis emtum c), vid. 983. f. Etiam vernacula lingua sic vitur pronomini- bus possessiuis. Φορεῖν, gestare, est verbum hoc in genere proprium, v. Theophr. Charr. 10, 4. 22, 3. Anacr. Od. 20, 8. Matth. 11, 8. Iac. 2, 3. *Fisch.* μεμνῆτο d). Praeteritum Optatiui e). V. not. ad Lys. 253. In B μεμνῆτο. *Bruck.* Dicta haec prorsus sunt ex amatorum more. Vnde perperam *Gir.* mouit, non videri animo adolescentis amorem aniculae alte infixum infedisse, si memoria eius veste non conspecta potuerit euanescere.

993. Cod. Doru. ἐκνομιώτατον, quem librarii errorem arguit adiuncta interpretatio ὑπερφανῆς, ὑπὲρ τὸ νομομισμένον. *Hemst.* Vide supra 982. f). *Bergl.*

994. Vulgo [in edd. ante Br.] sic legitur hic versus: ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει. In B. D. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει. Sic etiam membr. [atque cod. Borg.] nisi quod post νῦν partic. γ' in iis omissa,

b) Similiter *Münt.*: „Recte forsan per insatiabilem pecuniae cupiditatem hic posset exponi.“ Nimirum quia redditur ἀπληγία.

c) Vestem a mo ipsi donatam interpretatur *Münt.*

d) Perperam in ed. Kust. *Hemst.* *Bergl.* scribitur μεμνῆτο (sine iota). v. Matthiae *Gramm.* gr. p. 253. Cod. Doru. μεμνῆτο.

e) Ita etiam *Münt.* Nam *Fisch.* pro Plusquamperf. Opt. Pass. vim Medii uacuo habuit, ut ἰδονῶτε 721.

f) Perperam anum supra ita dixisse, ut ab ἱα et νομίζω compositum esset, existimauit *Gir.* ut sit ἱα πάντες νομίζουσι, incredibiliter, Chremylum autem aliter accipere, ab ἱα et νόμος deductum, enormissime, contra omnes honesti et amoris leges. Rectius *Münt.* per ludibrium dici ἐκνομιώτατον censuit.

quam expunxisse vellem. Demum in C. ut in Doru. g). *ἀλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς ἐστὶ τὸν νοῦν ἔχει.* Brunck. Itaque non recte Inu. dixit Brunckium ex ingenio reposuisse: *ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελ.* *ἐστὶ τὸν νοῦν ἔχει h)* τ. α. Multo autem minus probari potest, quam ex Kau. recepit Inu. scriptura: *ἀλλ' οὐχὶ τοῖνον ὁ βδ.* τ. γ. ε. Nam necessarium est, ut adolescens dicatur *nunc* non habere eandem mentem, quam olim, et *τοῖνον* ex v. 990. male repetitum videtur.

ὁ βδελυρὸς i) est *scelestus*, dignus quem quis auerferatur ob vitia et scelera, ut h. l. ob lenitatem et perfidiam. v. Hef. et infra 1070. add. de verbo *βδελύττεσθαι* dicta ad v. 700.; et quam late pateat potestas Adiectiui non minus quam Substantiui *βδελυρία*, cognosci potest e Theophr. char. II. *Fisch.*

995. *πολὺ μείδισεν h)* πᾶν i. e. *quam longissime a pristina mente discessit, vel recessit; vel animum prorsus mutauit.* Sic supra 365. *ὡς πολὺ μείδισεν* etc. *Kust.* Plane alius factus est. Nam *μείδισεν* propr. est, *transfere, in alio loco ponere et collocare.* Iam Praeteritum Act. habet hoc verborum in genere vim Praef. Medi, ita ut *μείδισηται* sit, *in alio loco stare*, atque, quum ad animum refertur, *aliter animatum, aliter affectum, esse.* v. Hesych. in *μείδισεναι.* *Fisch.*

996. *πλακοῦνται* intell. *ἄρτον.* Nam *πλακοῦς* est *placenta*, facta fere e farina siliginea, caelo et melle subacta, ita dicta a forma tabulam (*πλάκην*) referente. v. Etym. M.

g) Hic Cod. Doru. eam suggerit lectionis varietatem, quae si interdictum vnde vi aduersus vulgatam posset, iure agere videatur: *ἄλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς (ὁ ἀλεχρὸς) ἐστὶ (sic τὰ ἐξῆς) νῦν νοῦν ἔχει, τ. α. Hemst.* At vero mihi et forma partic. *νοῦν*, et ipsa part. γε, vix a Grammaticis proficisci potuisse videntur: sed part. *νοῦν ἐστὶ* fere ab omnibus coniungi scriptoribus solent. *Fisch.*

h) Pro *ἐχεν* in ed. Venet. 1542. B. est *ἐχου.* Hemst. autem haec notauit: „Pro *ἐχου* (sic) in ed. Farr. legas *ἐχεν*.“

i) Articulum ὁ βδ. vrget *Gir.*: *nimis sceleratus ille.*

k) Fulciendi metri gratia primus Kuster. in *μείδισεν* v *ἐδελον.* adposuit. *Hemst.* *πολὺ πᾶν* iunctae eiusdem significatus dictiones vehementem animi adfectum indicant, per superlativum exprimendae: alienissimus est. *Gir.*

h. v. et ad v. 191. 1127. Vnde *πλακουντάριος* dicitur *placentarius, dulciarius*, Gl. vet. De generibus variis placentarum v. Athen. XIV, 12. ff. *τεντονί*. Anicula putari debet placentam mane tenuisse l) et demonstrasse Chremylo, vt v. 1000. Erant autem placentae istae in número bellariorum, vnde additur καὶ τὰλλα τραγήματα, de quo voc. ad v. 190. dictum. τὰπὶ τοῦ πίνακος m) quae in lance sunt. Nam *πίναξ* est orbis, *quadra, lanx*; vas, in quo cibi vel apponuntur (Hom. Od. I, 141.) vel eduntur, Thó. M. [p. 714.] v. Matth. 14, 8. 11. Luc. 11, 39. *Fisch*. Videtur etiam hanc lancem manu tenuisse, aut, si forte adstabat, prehensisse.

τὰπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα. Nempe praeter placentam, cuius facta erat mentio, ac prout inter bellaria, quae a Clearcho enumerantur ap. Athen. XIV. p. 649. ἄμης (de quo placentae genere mox etiam hic agitur), *πλακοῦς*, ac plura dein, quae *πίνακι* imposita ad amaliu miserat. Alibi vero apud Athenaeum IV. p. 130. *bellaria* s. *τραγήματα* dicuntur singulis conuiuiis data ἐν πλεοναῖς ἡλιφαιρίοις, ἐανίστρῳς eburneis, et, quod ibidem additur, placentae insuper omnis generis, Creticae, Samiae, Atticae αὐτὰς ταῖς ἰδίαις τῶν πιμαῦτων θήκαις, propriis earum placentarum loculis. Ἀποτρώγημα vero, vt hoc addam, de bellariorum residuo dictum ab Eupoli Comico apud eundem Athen. XIV. p. 658. *Spanh*.

998. Ἐόντα n) scribas, ἢ ἐόντα, etsi parum referat, illud tamen aliquis forte malit: vtraque certe solent inter se facile permutari; eoque magis, quia saepe sensus, quin alterum in alterius locum subiiciatur, minime repugnat. *Hemst*. Etsi ἐόντα h. l. aptius est haud dubie, quia praecedit τὰπὶ· tamen ἔόντα per se repudiandum non est. Certe Luc. 11, 41. τὰ ἔόντα dicuntur ea, quae sunt in po-

l) Illam ipsam offert placentam, quam ad adolescentem miserat, vt intelligatur, eam non fuisse indignam, quae reciperetur. *Gir. et Hunt*.

m) Ita in omnibus Edd. legitur, praeter Inn., vbi e Rau. cod. datum est: τὰπὶ τοῖς πίνακι, sed hoc fuerit: quae lancibus imponi solent, anus autem indicare vult bellaria, quae in lance sunt.

n) Ἐόντα in cod. Doru. scriptum est cum gl. ἐπάρχοντα.

culis et quadris o), coll. v. 39. h. e. potus et cibus; etsi non ignoro, Grotium, Dau. Heinsum, Lamb. Bosium et alios; τὰ δρόντα ibi interpretari, *pro viribus*, i. q. κατὰ τὴν δύναμιν* sed haec tamen interpretatio loci Lucae mihi propterea parum probabilis videtur, quia ille verborum τὰ δρόντα vsus est reconditus, vt non credibile sit, cum Lucae fuisse cognitum. *Fisch.*

ὑπεικούσης. Haud inepte declaratum ab Enarratore Doru. (κρυφίως μυσώσης) aliter explicatur a Suida: nam ad h. l. sine dubio pertinent: 'Τπεικούσης, κατὰ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ, ἡδύκα φθρυζαμένης. Diuersus abut Budaeus Comm. L. Gr. p. 192., cui H. Stephanus adsentitur App. de D. Att. p. 185. p). *Quum praedixissem, vel praedicente me, quod sub vesperam ventura eram.* Quartam denique Io. Clericus interpretationem adtulit Ind. Aeschin. in V. 'Τπεικῶν* cum *addidissem, aut subiecissem, me sub vesperam venturam*, non, *praedixissem*. Haec nihil habent alieni: postea nimis paene confidenter pronunciat: „Nec ea est vis praepositionis ἐνδὲ in compositione, quicquid aliis videatur.“ Quid veri in his, quid falsi subfit, diligentius alias disputabitur q). *Itemst.* Frischlinus vertit: *ut dicerem.* Mihi vnice placet interpretatio Sch. Doru. (neque aliter intelligenda esse puto verba Suidae).

e) Ita etiam Segaar, Obss. phil. in Lnc. capp. XI. p. 527. et Paulus in Comm. in N. T. T. II. p. 167. interpretati sunt, quae tamen explicatio Schleusnero in Lex. N. T. T. I. p. 793. ed. tert. arguta magis, quam vera, visa est, qui maluit *αὐτὰ* intelligi.

p) δεικνύσσης nihil aliud significat, quam *απεικνύσσης*, eandem potestatem habente in hoc composito praepositione, quam in ἐνδὲν Ran. 874. nec ullam aliam significationem sententia admittente. Ineptam interpretationem retinuimus: *et subindicissem* [e Bergl. versione]. Verti debebat: *et praedixissem ad vesperam me venturam.* Brunck. in Add. Tradunt ἐνδὲ δὲν τοῦ ἀπὸ accipiendum, *quod re απεικνύσσης*. Nihil vetat, quo minus valeat *post*; et vltimi loci quaedam habeant rationem. Anus primum cogitauit de dono mittendo; deinde placentiam et belloria censuit mittenda: post illa omnia dixit illuc se ituram. *Gir.* Münsterus reddit *addere, subiungere*, et ex Demosth. pro Cor. καὶ τίς τινος ἐφίξῃ λίγον, τίς τινος ἐπιπύον. [Cl. Reisk. Ind. Dem.]

q) Certe et Suidas et Tho. M. V. 'Τπεικῶν [p. 866.] δεικνύσσης poni pro *απεικνύσσης* animaduertuerunt. *Fisch.*

Nam quum anicula placentam amatori miserit per ancillulam: credibile est illam ei signis certis indicari iussisse, id-eoque obscure et tecte, non aperte et plane, se venturam esse *eis isperan*, h. e. *sub vesperam*, vt 1202. et Xen. Cyr. I, 4, 16: *eis touton ton chiron* i. q. *episiasis isperas*. Nam pro *eis isper*. dicitur etiam *pros isper*. vt *pros huteran*. Sic Charit. I, 10. *hde eni pros huteran*, sed c. 12. *episiasis huteran*. Chremylus, auditate cognoscendi statim rem omnem, interpellat anum r), vt 931. *ti s' isperan, eni moi*. Fisch. *huteran*. Temporibus praeteritis optatiuos fut. ita subiici hoc ipso loco laudato docuit Dawes. Misc. Crit. p. 105. Pro vulg. *eni moi* Br. et Inu. tacite dederunt *eis hmoi*.

1000. *Amnta te prostipemfen* [vt olim vulg.] Citat Etymologus V. *Amnt* et Suid. end. voce. *Kust*. *Amnt placenta* genus cum lacte iuxta Schol. s) Hefych. *Amntes* *πλακούντος ιδος* et Athenaeus I. p. 9. [p. 33. Schweigh.] *καυδύλην* [*καυδύλον*] *καί Amntas*. Spanh. *te* [post *Amnta*] defendi posse non diffiteor: satis enim apte cohaerent: *hmō — ptmψasis — Amnta te pr. — καί pros eni toutois isper*, oratione, quam instituerat, continuata: iamdudum tamen suspicatus sum, expostulatoriae prurientis anus indignationi magis conuenire *γr*. suspicionem meam planissime confirmat cod. Doru. Verum est receptam lectionem ap. Suid. inueniri in *Amnta* sed istud *te* nullum adparet in ed. [Suidae] prima; vt credibile sit, postea demum ex Comico fuisse adiectum, tanto magis quod eo fulcro versus indigeret: omittit etiam Etym. p. 83. in *Amnt* at lectionem diuersam idem praebet, quae metro simul consulat: *Amnta prostipemfen hmōn touton t*). Illa nisi talis mihi

r) Quoniam hoc tantum superesse videbatur, vt anus diceret, se in supplexus adolescentis irruisse, excitat eam his verbis, vt promptius et liberius proferat, quae in animo habebat. *Gir*.

s) Est placenta ex lacte confecta: sapidior quam si ex aqua et farina temperaretur. Vult placentam, quae ipsi missa est ab adolescente, intelligi non fuisse vulgarem. *Gir*. Fuit genus placentaef confectae e farina, lacte et ouis subacta. v. Athen. XIII, 13. p. 644. Etym. M. h. v. et Pierfon. ad Moer. p. 81. s. Sensus: non modo non accepit placentam, quam ego ei miseram, sed remisit mihi cum ea aliam hancce. *Fisch*.

t) Probauit *Fisch*, in ordinem recepit *Brunck*. (quem Inu. auctoritate cod. Rau. sequutus est), quoniam copulam nullus

fuisse visa, quae utrique scripturae memoratae anteponi fortasse mereatur, particulam γε reuocassem. Hemst. του του. Exhibet placentam a iuvene datam. Gir.

1001. ἰφ' ᾧ τε v) h. e. hac conditione ut — vt 1142. Nonnumquam praemittitur ἐπὶ τούτῳ. v. Plat. Apol. 17. interdum omittitur τε. v. Hoogeu. ad Vig. 9, 4, 11. [p. 618.] qui monet pro ἰφ' ᾧ et ἰφ' ᾧ τε posse etiam dici ἐπὶ τῷ, sequente Infinitiuo, quocum construitur, quia idem est quod ὡς. Fisch. In Acharn. 722. ἀγοράζειε — ἔστις — ἰφ' ᾧ τε πάλιν in foro versari licet ad vendendum. Thesm. 1193. σκοδῆς ποιήσασθαι — πύρα, ἰφ' ᾧ τε ἀκούσαι etc. (vt audiat) et alibi. Phalaris Ep. 52. [96. Leun.] ἐγὼ πάντα — πρῶττον ἑτοιμὸς εἰμι, ἰφ' ᾧ τε θεῶς ἄνδρα — περισώσασθαι ad seruandum diuinum virum [ad q. l. omnino vid. est Leunep.]. Vide infra 1142. Bergl. ἐκεῖσε est vel, in aedes adolescentis, vel, in locum ubi conuenire autem amantes consueuerant. Fisch.

1102. πρὸς ἐπὶ τούτοις est praeterea. Schol. Doru. adscriptis ἐκ παραλλήλου, quibus verbis admonere voluit lectores, alterutram praepositionem omitti potuisse. v. Abresch. Dilucid. Thuc. p. 112. [vbi hic ipse locus, in quo Gir. x) et H. Steph. nonnihil haeserint, laudatur]. Nam etiam ἐπὶ cum Dat. est praeter, vt Hom. Od. 3, 113. εἴπει h. e. dici, nuntiari iussit, nempe per eum, per quem placentam remisit. Fisch.

Vim participii ἀποπέμπου qua ratione expediuerit Schol. Doru. (exponens: τῆς πρὸς ἐμὲ ἀποδιώκων συνήθειαν), apertum est: adscito nimirum extrinsecus Accusatiuo ἐμὲ

agnoscit codicum [ab ipso collatorum], qui pariter omnes habent ἄμυνα προσέτιμην (etiam Borg.) et veram lectionem Etym. seruauit.

v) ἰφ' ᾧ adnerbially pro ὡς ponitur: potest diductis partibus etiam dici, ἰφ' ᾧ cum καὶ iunctum significat vt ne. — ἰφ' ᾧ μὲν. μ' ἰλθόν ὡς vt nunquam omnino ad eum irem, sed via ad illum esset in totum mihi praeclusa. Gir.

x) Atticis πλεῖς quandoque videtur redundare, quomodo hic esse putes; nisi pro πλεῖον capias: καὶ ἐπὶ ταύτοις πλεῖον his etiam amplius. Praeter missam suam placentam, et meam remissam — καὶ πλεῖς εἰς sine iunctum προσέτιν. Gir. Etiam Ἀνάν. πλεῖς interpretatur plus, amplius, laudato Suida.

vel τὴν πρὸς ἑαυτὴν συνήθειαν. ἀποπέμπειν vero et ἐπιπέμπειν saepe a Grammaticis exponuntur ἀποδιώκειν, ἐκδιώκειν. Sententia, me quidem iudice, planior erit, si referas ad ἀμνηστὰ· quomodo non leue momentum accedet Etymologi lectioni προσηκίεσθαι, simulque in his exstabit conuenientissima quaedam anilis μικρολογία. Forte tamen aliquis hunc in modum capere maluerit: *Et super haec praeterea dici iussit missu ad me nuncio*: quod vt non prorsus damno, sic vsuū illum in ἀποπέμπειν paulo rariorem esse arbitror. Hemst. Ex Schol. Doru. sententia ἀποπέμπειν esset, *valere amicam iubere*, eam iubere res suas sibi habere. Non male. Sed rectius fortassis referetur ad πλακοῦντα, ita vt sit: *placentam remittere*. Nam notio valere iubendi continetur verbis sequentibus γ). Ffch.

1003. πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Occurrit denuo prouerbialis hic versu iuxta 1076. Dictum vero illud de Milesiis, quod, vt de iis Athenaeus XII. p. 523. quamdiu voluptatibus fuerunt inuicti, conditis insuper variis in Hellesponto praeclaris urbibus, et debellatis Scythiis, Iouiae principatum iidem tenuerint; Ioniis vero et Colophoniorum deliciis dein emolliti ac popularibus seditionibus impliciti, viles deinceps euaserint; idque sit prouerbiali illo versu decantatum. Exstat vero idem quum ap. Philostrat. de Soph. p. 527. tum apud Synes. Ep. 80. Adde quod Miletum, ob vagos Histiaei amores, in excidium incidisse a Pausania dicitur X. p. 675. Spanh. Prouerbium hoc occurrit et ap. Synesium Epist. 80. De pristina felicitate Milesiorum Herodotus [V, 28.]: κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Μίλητος αὐτῇ τε ἐνυῆς μάλιστα δὲ τότε ἀκμάσασα καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίας ἦν πρότερον. Alludit ad hoc prouerbium in Vesp. 1063. ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ὑμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις. Bergl. Milesii quondam strenui, fortes, et opulenti x), tandem ita voluptatibus

γ) ὅτι a Graecis sic vsurpari, vt, eo demto, sensus tamen constet, obseruat Gir. Adhiberi eam particulam, quia verba iuuenis recitantur, monet Eckard. p. 105. f. qui eum part. vsuū illustrat.

z) Polycrati, Seniorum tyranno, oraculum consulenti num vile futurum sit in bello socios habere Milesios, hoc responsum esse traditur πάλαι etc. Hinc dictum illud de iis qui, de-

feruierunt, vt vna cum fortitudinis laude amiserint opes, Darii Hytaspis, Persarum regis, saeculo. Vnde natum est proverbium de iis, qui ex opulentis et beatis facti sunt miseri et inopes. v. Athen. XII, 5. Apostol. XV. 59. ad Anacr. fragm. 28. Exprobrat igitur adolescens aniculae inopiam et egestatem, quum nuper fuerit diues et opulenta α), atque ostendit se nolle amplius ipsius consuetudine vti, quod ipsa in egestate iaceat. *Fisch.*

1004. τοὺς τρώπους τις οὐ μοχθῆρὸς est homo nequamquam ineptus et stultus et absurdus, h. e. prudentissimus, sapientissimus, qui v. 1024. dicitur οὐ σκαῖος ἀνδρῶπος. μοχθῆρὸς propr. laboriosus; deinde miser; denique malus. *Fisch.* Toupius Emendd. in Suid. II. p. 328. ed. Ox. οὐ μοχθῆρὸν interpretatur adolescentem moribus haud immorigeris, the young man was very obliging.

1005. *ἔπειτα πλ.* Si hic continuanda est persona Chremyli, pro *ἔπειτα* scribendum est *καὶ γὰρ* *liquidem*, vt cum praecedentibus illa cohaereant. Vel, si *ἔπειτα* relinquendum est, versus hic cum tribus sequentibus aniculae rectius tribueretur. *Kust.* De priore (Kusteri sententia) Deuarius intercedet p. 181. [p. 141. ed. Reusm. vbi hic locus tractatur] quamuis in hac particula eiusque praepostera positione subtilius ille, quam par sit, pro more suo philosophetur. Alterum haud facile probet, qui paulo diligentius ad illud attenderit: καὶ μὲν πρώτου γ' ἐπημέρου· nam liquido verum praecedentem personae diuersae congruere demonstrat: v. Deuar. p. 280. b). Equidem multo potius, paruula mutatione inducta, personas sic ordinari velim: Χρ. Ἀπλόν, ὅτι τοὺς τρώπους τις οὐ μοχθ. ἦν. Γρ.

teriores facti, desierant esse, qui ante fuerant, et praestare, quod antea praestiterant. *Gir.*

a) *Münt.* potius eo refert, quod, olim formosa puella, nunc senio et rugis deturpata, ad amorem allicere neminem amplius possit. *Gir.* vtrumque coniungit, atque opibus exhaustam et ob senium ad amores ineptam notari putat.

b) p. 191. Reusm. vbi tamen Reusmannus aduersatur Deuario, qui καὶ μὲν non ad proxime antecedentem Chremyli orationem, sed ad verba snus praecedentia retulerat, et cum proximae praecedentibus cohaerere existimat, ita sere: *ey freylich; das war es eben; sonst kam er wenigstens alle Tage.*

Ἐπειδ' ἵτι κλ. οὐκ ἰδ' ἥδ. Φ. Χρ. Προποῦ δ' etc. Scilicet post interiectum Chremyli dictum persequitur anus coeptum sermonem, unde, quod hic deest, arcessi conuenit: *ἔπειτα εἰπὼν ἀποκρίμενος, ὅτι πλουτῶν οὐκ ἰδ' ἥδεται Φακῇ*. Etiam si nihil minus hoc, quam alienum videatur, contentus tamen sum lectione vulgata, quae seni faceto tres versus adiudicat c): sententiam vero aliter, ac Deuarius fecit, sic enodandam existimo: *Adparet, moribus esse iuuenem istum haud sane absurdus*: qui scilicet te vetulam res tibi tuas habere iusserit, condignoque responso fuerit ultus: *Tum porro nihil est mirum, si diuitiis auctus non amplius lenticula delectetur d). Hemsl.* Etiam Brunck. hos ver-
sus seni reliquit.

οὐκ ἰδ' ἥδεται Φακῇ. Nempe quod *lenti*s cibus, et si haud infuauis, vt antea vidimus, vel a delicatis etiam stomachis haud vilipensus olim fuerit, tenuiorum tamen foret cibus. *Spanh.* Pherecrates ap. Athen. IV. p. 159. *Μή μοι Φακουί, μὰ τὸν Δι'· οὐ γὰρ ἥδομαι· ἢν γὰρ τράγη τις, τοῦ γεματοῦ ἔξει κακόν.* *Bergl.* Hunc versum Suidas in *Φάκαι* notat esse paroemiam *ἐκ τῶν πλουσίων γεγονότων ἀπὸ πεινῆτων* sequutus est Erasmus, quem inter adagia reponere non piguit: *Diues factus iam desit gaudere lente.* *Hemsl.* Φακῇ sunt, vt v. 192. *lenticulae coctae*, sed *Φακός* ex obseruatione Ammonii p. 141. Tho. Mag. [p. 882. f.] et aliorum, *lenticulae crudae*. Sed secus praecepit Moeris [p. 382.] *Φακῇν, ἐνικῶς καὶ θηλυκῶς, "Ελληνες· Φακός, πληθυντικῶς, Ἀττικῶς.* Neque tamen huic eius obseruationi repugnant loci Aristoph. Neque enim negat Moeris, Atticos abstinuissse vsu nominis *Φακῇ*. Ceterum Chremylus ostendit, adolescentem diuitem nolle vesci amplius lenticulis e), quas egenus libenter ederit (*ἥδισθαι*),

c) Omnis euanesceret lepos, si istos versus aniculae tribuas, cuius amorem lenti, vilissimo tenuiorum cibo, facile fastidium parienti, facete adsimilat Chremylus. *Münt.*

d) Ordo verborum est: *πλουτῶν ἔπειτα οὐκ ἰδ' ἥδ.* Nam *ἔπειτα* eleganter postponitur participiis, vt *εἰνα, εἴτω, τέτω.* vid. 79. 207. 321. 911. *Fisch.* Hemsterhusii rationem sequutus est Hoogeveen, Doctr. part. gr. I. p. 394. vt *ἔπειτα* sit ταπεινόν. Eodem modo *Münt.* statuit.

e) Lens tenuium et pauperum est cibus et fastidio esse solet, ubi lautior contigit fortuna. *Gir.*

et quas ab ancilla iam egena videat sibi appositum iri, *Fisch.*

1006. *πρωτῷ f)* est *antea*, tum quum esset egenus et inops. v. Gloss. vet. *πενία* est h. l. *egestas*, *πτωχεία*, et ὑπὸ τῆς *πενίας* dictum est, vt Strab. XV. p. 1041. οἱ μὴ δυνάμενοι ἐκδιδόναι ταῖς παῖδας ὑπὸ *πενίας*. *Fisch.*

Locum hunc adducit Athenaeus IV. c. 21. p. 170. vt prober, scilicet, Aristophanem voce *ἐπισθίου* vsum fuisse, quum nostri codices hodie exhibeant *κατῆσθιον*. Verba Athenaei haec sunt: *Ἐπισθίου εἶρηκε Τηλεκλείδης Πρωτῷ οὗτος· Τυρλέν ἐπισθίουτα. καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Πρωτῷ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἄπαντ' ἐπῆσθιον g)*. Sic enim locus hic continuandus est, qui hodie ap. Athen. male diuulsus est. *Kust.* Pro ἄπαντα *κατῆσθιον* Athenaeus habet ἄπαντ' *ἐπῆσθιον*· peius enim *ἐπῆσθιον* editur. Genuinum puto: nam falli non poterat Athenaeus, qui consulto protulit, vt *ἐπισθίου* hac auctoritate firmaret; alterum hic illatum ex v. 1025. idque verbum saepius infra recurrit v. 1129. 1131. 1144. quibus in locis opportune ponitur; hic contra multo melius quadrat *ἐπῆσθιον*. Vtrumque vsurpant *ἐπισθίου* et *ἐπισθίου*. Epicharm. ap. Athen. III. p. 85. D. τὰ γλυκία μὲν ἐντὶ *ἐπισθίου*. Pherecrat. XIV. p. 645. A. — ὑπὸ τῆς ἀπλησίας διακόσιον *ἐπῆσθι* ἀμφιφῶντ' ἔχον. Callimach. epigr. LI. ἄλλα λιγὸν *ἐπισθίου*. *Hemst.* Venuistam Toupium coniecturam ἄπαντ' *ἐπῆσθι* recepi, quem vide ad Suid. III. p. 272. h). Elegans vsus est praepositionis *ἐπὶ* cum verbis comedendi nominibusque cibi et obsonii. Pac. 123. πολλὰ ἔχον μεγάλην, καὶ κύνδον ὄψον ἐπ' αὐτῇ. Acharn. 835. πάλιν ἰφ' ἀλλ' τὰν μάδδας, αἷμα τις ἀπ' αὐτῇ. Supra 628. μεμνηταίηται ἐπ' ὀλίγοις ἀλφίτοις. Eadem hic vis est praepositionis in composito *ἐπῆσθι i)*. *Brunch.* Ex Rat.

f) Scribitur etiam diuifim *πρὸ τοῦ*.

g) *ἐπῆσθι* legitur in ed. Schweighäuf. T. II. p. 161. sed ex loco Arist. correctum. cf. Schweigh. Anim. T. II. p. 607. Add. de verbo *ἐπῆσθι* Casaub. ib. p. 570. et Schweigh. p. 592.

h) *ἔκκεντ'* *ἐπῆσθιον* (vt in Athen.) ille legi iussit T. II. p. 528. ed. recent. Oxon.

i) *ἔκκεντ'* *ἐπῆσθιον* est omnino omnia opsonia edere ad panem, cum pane, vt Xen. Mem. 3, 14, 2. dixit: *ἐκθέσειν πάντας ἐπὶ τῷ*

libro, quod recepit *Inu. ἄπαντ'* (scrib. ἄπανθ') ἐπέσθιε, haud dubie ex ἐπέσθιε ortum est, si recte lectum est. ἐπέσθιεν vix commodum h. l. est verbum. Borg. cum plerisque aliis codd. ἄπαντα κατέσθιε.

1007. ἐσημίσει est vocab. Atticum, i. q. καθ' ἡμέραν ap. reliquos Graecos. v. Moeris [p. 285.]. *Fisch.* Significat πάντοτε, siue quod sequitur αἰεί. *Gir.*

ὡς τὰ θεῶν τὸν Ἑρῆα καὶ τὴν Ἀφροδίτην Schol. Doru: ne scilicet per sua numina non iuraret anus libidinosa. Hefychium audi, meliorem interpretem: ὡς τὰ θεῶν k) ὅρκους κατὰ Διμήτρου καὶ κόρης l). Poll. X. 97. Emenda Lys. p. 103. v. 27. *Heinsf.* Anicula iurat per Cererem et Proserpinam potissimum; ut dicetur ad v. 1014. Cf. ad Aesch. Axioch. 20. Et ὁ θεὸς dicitur etiam dea. v. Verheyk. ad Antonin. Lib. 29. p. 191. f. *Fisch.*

1008. ἐπὶ τὴν θύραν — ἐμὴν quod amatores Athenis fere noctu facere solebant ebrii, coronati, facesque gestantes et cantantes: quod dicebatur κωμάζειν πρὸς τὴν ἐμυμνήν. vid. 1041. f. et Theophr. char. 12, 1. *Fisch.*

1009. ἐπ' ἐκφορὰν m). Sic Concion. 921. οὐκ οὐν ἐπ' ἐκφορὰν γε; an ne ad elationem funebrem? Ἐκφορὰ nempe de funere seu elatione mortui ad tumulum dicta. Aesch. S. C. Th. 1032. Ἀτιμὸν εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο, sed ut

εἰς τὸ ὕψος sed ἔκστασις κατεσθίειν est, omnino omnia opsonia devorare. nam κατεσθίειν est, ut καταφαγεῖν, ἀδρίως φαγεῖν, auide vorare, v. Schol. ad Pac. 6. Hoc vero vel maxime conuenit in adolescentem egentem. Et Athenaeum facile fallere potuit memoria vel scriptura codicum, quibus usus erat: id quod multis saepe aliis, etiam doctissimis Grammaticis accidit; praefertim quum non appareat facile, qua re adducti Grammatici ex ἐκφορᾷ fecerint κατέσθ., v. 1023. indicio. Puto igitur poetam dedisse h. l. κατέσθιεν. Sic etiam magia existat insolentia hominis, qui ex egeno diues subito factus erat.

k) ὡς τὰ θεῶν, Duali numero, iusiurandum muliebri esse volunt; virorum enim potius esse μὲν τὸ θεῶν. *Gir.*

l) Add. Schaefer. Melet. Crit. p. 50. f. qui et ipse Scholiam Doru. notauit.

m) Scil. ἰβήξει, ut ἔfferet. Non tam propter te, quam propter tuas te quotidie adibat. *Gir.*

Infirmus ne ab amicis quidem ad sepulcrum efferatur: et Eurip. Alc. 422. Ἀλλ' ἐκφορὰν γὰρ τοῦτον θήσομαι νεκροῦ. Adde soluto sermone Lyfiam Orat. I. p. 6. ἐκ' ἐκφορὰν αὐτῇ ἀκολουθήσομαι. Ab Atticis vero non ἐκφορὰν solum, sed ἐκκομιδὴν etiam dici hanc *mortui ad tumultum elationem*, notant ad dictum Aesch. locum veteres Critici, et firmatur antiqua Solonis lege ap. Plutarch. Sol. p. 90. αὐδ' ἐκ' ἀλλότρια μνήματα βαδίζειν, πλὴν ἐκκομιδῆς: quomodo ἐκκομίζειν dictum eodem versu. Εἰσκομίζειν vero ab Eurip. Herc. Fur. 1422. et sic συνεκκομίζειν ab eodem Electr. 73. Eodem sensu simplex κομίζειν dictum in eadem Elect. 959. κομίζειν ταῦτον σῶμα εἰσω χρεῶν. Spanh. Vel, ad efferenda bona tua, vel ad te efferendam si mortua sorte fueris n); nam annosa quum sis, morti es vicina. In Eccles. 926., ubi verula itidem vt haec pruriens dicit ad adolescentulam: αὐτοῖς γὰρ ὡς σὲ πρότερον νύμφη ἄντ' ἐμοῦ, haec respondet: εὐκουν ἐκ' ἐκφορὰν; Bergl. Cod. Doru. ἐκ' ἐκφορᾶ ἤγουν ἐκ' ἐξαιγῶν τινὸς πράγματος. Ferri posset ἐκ' ἐκφορᾶ ο), quippe ingenio linguae graecae non repugnans: sed vulgatum communis loquendi vsus tuetur: βαδίζειν ἐκ' ἐκφορὰν Synes. Ep. III. ἐκ. ἐκφορὰν ἦκειν τοῦ τεθνηῶτος Lys. ap. Athen. XIII. p. 613. D. ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν ἀπαντᾷ Lucian. Demon. p. 1017. C. ἐξεquias ire. Hic sensus Aristoph. loci quum sit perspicuus, et legenti statim in oculos incurrat, iure mireris, quid mouerit interpretem cod. Doru. vt in aliam longe partem vocabulum illud acciperet p):

n) Duplicem admittit significationem: notat enim tam rerum ex aedibus exportationem, quam elationem mortui ad sepulcrum. Posteriori significatione occurrit etiam Aelian. V. II. VIII, 4. ταὶ τὴν ἐκφορὰν αὐτῶν παρὰ δόλῳ τοὺς φίλους. Sensus est: ad fores tuas perpetuo accedebat, vel vt dona a te accepta exportaret, vel obitum tuum expectaret tibi que iret exequias, ipserans, sese ex assie fore haeredem. Munt.

o) Casuum illa permutatio hoc in genere admodum frequens est, et leges linguae vtrumque casum ferunt. v. Raphael. ad Matth. 26, 30. ubi pro ἐφ' ᾧ in Cod. Alex. est ἐφ' ἧ. Frisch.

p) Non male Sch. Doru. explicuit, vt Frischlin. vertit: *quipiam exportandi causa*: sed rectius tamen Faber et alii accipiunt de amica capulari, mox efferenda: vt *exequias iret*. Nam ἐκφορᾶ vt verbum ἐκφέρειν proprium est de mortuis, qui efferuntur, et form. ἐκκίζειν sic ἐκφορᾶ de iis qui eunt exequias. Inest scilicet iocus vrbane in ambiguitate illa formu-

nisi eo ducere putauit; quod Chremylus mox responderet, τοῦ λαβεῖν μὲν οὐκ χάρις. Non equidem inficior, ἐκφορὰν ap. Plutarch. T. II. p. 660. A. et ἐκφορὰν saepe de rebus et supellectile sumi, quae domo esseruntur, aut per vim etiam exportantur: sed eum a tali explicatione debuerat reuocare vetula capularis, funeri magis tempestiua, quam deliciis amatoris. Eadem tamen oberrant chorda Eccles. 920. Οὐκ οὐκ ἐπ' ἐκφορὰν γι. Ibi Schol. notat: ὅτι τῶν γραμμάτων ἐκφορὰς τὴν οὐσίαν εἰ ἐρῶμενοι. Tu Tan. Fabro auscultat, qui longe rectius intellexit. *Hemfl.*

1009. f. μὰ Δι' ἀλλὰ immo. ἔρῃ est cupere, gessere. Sed vsa est anus hoc potissimum verbo, vt indicaret magnitudinem cupiditatis adolescentis. τοῦ λαβεῖν μ. οὐκ χάρις vt acciperet, auferret, quidem abs te aliquid (intell. τι). Qua oratione hominis adduci anicula poterat, vt crederet, eum etiam verba ἐπ' ἐκφορὰν ita accipi voluisse. Sed simulat, quasi non audierit ista verba q), vnde pergit καὶ νῦν Δι' — ὅκ. *Fisch.*

1012. Νιτάριον [vt olim vulg.] Citat h. l. Thomas Mag. V. Ὑποκρίνομαι [p. 873.] vti et paullo post sequentem: Οὕτω σφέδρα ζήλότυπος etc. V. Ζηλῶ [p. 408.] *Kust.* Nitariion appellabat aut Batium suum. Nempe si credimus Symmacho, Grammatico passim a Schol. laudato, Nitarius quidam et Batus erant mollitia infames. Ergo ἀπὸ Νιτάρου, Νιτάριον· ἀπὸ Βάτου, Βάτιον. Atqui (vt condonemus ei cinaedos suos Νίταρον et Βάτον, quos nemo

lae, qua vsus est Chremylus ne eam offenderet. Nam Chremylus formulam sic intellexit: vt exsequias funeris tui prosequeretur; sed poterat etiam ita intelligi: vt abs te aliquid auferret. *Fisch.*

- q) Fortassis Chremylus illa pro se, neque ad anum, sed ad spectatores magis conuersus, aut submissius eloquutus est. χάρις mundus, beneficium, interpretatur *Eckard.* p. 104. f. Tum ad τοῦ λαβεῖν videtur vox intellexisse; perperam. Nescio an ita etiam *Münt.* qui interpretatur: tum donum, quando a te capiebat munera, voce tua, aliquin ipsi ingrata, delectatum fuisse crediderim. Aliter *Gir.*: τοῦ λόγου χάρις quaevis et lucris gratia. „Plurimum illi placebat haec tua vox: *Isthuc* cape: Hinc abiens hoc tecum aufer: His ego te dono: cum similibus orationibus adolescenti misero quidpiam largientibus.“

alius memorat, quique a Symmacho confecti videntur, ne nihil dicendo ignorantiam suam fateretur) qui, fodes, fieri potest, ut nominum virilium deminutiva tribuantur mulieri? Συκρατίδιον est deminutivum Socratis, at nullius alterius: sic Νιτάριον solius Nitari fuerit; Βάτιον, solius Bati. Sed quum haec interpretatio plane sit absurda, aliam infit: καὶ τὰς μικρὰς δὲ θηλείας, βατύλους ἔλεγον. Quae primo corrigenda erunt, deinde expendenda. Suidas habet μικρὰς καὶ θηλείας, vnde sic lego: καὶ τοὺς μικροὺς καὶ θηλείας, βατάλους ἔλεγον, viros pumilos et effeminatos Batalos vocabant. Vid. Βάταλος apud Hesych., Harpocr., Suid. Etymol. r) Plutarch. in vita Demosth. [c. 4. T. IV. p. 697. Reisk.] cui ob mollitiem cognomen Batalus adhaesit. Certa est haec emendatio, et fortassis insuper legendum est τοὺς μαλακοὺς, pro μικροῖς: etsi et hoc tolerari potest. Iam vero quid βάταλος facit ad βάτιον? quibus fidiculis extorquebunt, ut ex Batalo Batlion deminutivum prodeat? A βάταλος certe βατύλιον fuerit, non βάτιον. Tamen et alter Scholiastes significare ait Βάταλον, τὴν ἑδραν παρ' ὃ καὶ βάτιον. Batalum scilicet esse sedem (i. e. podicem,) a qua voce βάτιον veniat. Et βάταλον quidem notare πρωκτὸν testantur Plutarchus, Etymologus, Harpocratio: sed inde βάτιον deducere ineptum est. Ergo alius, sed nihilo sapientior, νιτάριον et βάτιον ait esse plantarum nomina, et interpretatur ὑπεκὸρ. νιτ. κ. β., quasi dixerit: ὡς ἄνθη με ἔχον, florum loco me habuit. Bellorum mehercule florum? quum βάτος non rosam, non lilium, sed sentem, spinam significet: νιτάριον autem de flore vel planta dici sit inauditum et falsum. At tandem, opinor, ad rem ipsam devenimus. Nam βάτος, ait alter, est pisciculi genus; vnde mollis et luxuriosus, qualis iste est pisciculus, βάτιον dici potest s). Βάτος quidem piscis est; hoc vere;

r) Add. Tho. Mag. p. 149. ed. Bern.

s) Νιταρος apud Comicos mollem significat et delicatum, βάτιον quoque pisciculus est; pro προφρεῖ et μαλακῇ etiam ponitur. Ab illis finxit deminutiva, quae Ionaui velut: mea delicatula, mollicula, tenella amica. Amatoribus assentantibus propria sunt ὑποκρίματα. Cfr. autem Hemst. Not. ad Scholia, qui partim nonnulla Bentleyi dicta convellit, partim coniecit Didymum scriptum reperisse aut scribi voluisse νιτάριον, diversam lectionem τοῦ νιτάριον, et in quadam Conici fabularum editione scriptum fuisse βατάλιον.

Comm. in Aristoph. Torn. I.

sed fatius fuerit, pisce mutiorem esse, quam tam lepidum ὑποκρίσμα nobis obtrudere. Restat adhuc Didymum, qui νητάριον exponit νηττίον, εἰσὶν κοράσιον: sed quum nemo omnium Grammaticorum hoc memoret, cras ei credimus, hodie nihil: utpote qui hoc confingere potius voluerit, quam ignorantiam suam candide fateri. Quid ergo? ipsa certe tot interpretationum varietas satis per se ostendit, quantam ad ἀφούαν et ἀμυχανίαν redacti fuerint misselli Scholiastae. Nobis autem, si locum a multis iam seculis in mendo cubantem et ab ipsis graecis magistris frustra tentatum, certa coniectura restituere poterimus et extra omnem dubitationis aleam ponere, gratiam, fat scio, magnam inibimus ab omnibus φιλαρεοφάτοις. Faciamus igitur periculum: et primo illud percommode accidit, quod apud Suidam ista nomina cum duplici τ esserunt, νηττίριον et βάττιον: cui scripturae adstipulatur Scholiastes ille ad locum, qui βάταλον δέ, inquit, τὴν ἔδραν, παρ' ὃ καὶ τὸ βάτιον* τὸ δὲ συνεσταλμένως ἀναγινώσκεις, ἀνέστην, h. e. stultum est, correpere illud verbum pronunciare. Scripsit ergo ille, syllaba per geminam consonantem producta, βάνταλος et βάττιον, ut profecto apud Etym. hodie habetur βάνταλος et βατταλίζειν t). Iam igitur sic locum refingo, minima notatione: Νηττάριον ἂν καὶ Φάττιον ὑποκρίζοντο, *apaiculam et palumbulam me blande vocabat* v). Non dubitaueram, consueta quaedam ὑποκρίσματα amatoria sub mendosis illis delitescere, et proinde tentanti quiddam eius generis ex iis extundere, statim successit. A νῆσσα, Attice νῆττα, deminutiva existant νηττίον et νηττάριον: a φάσσα, φάττα est φάττιον. Onomasticon Latinograecum Labbei: *Palumbes, φάττα. Palumbula, φάττιον*. Porro

t) Add. Zonarae Lex. V. Βατταλίζειν, T. I. p. 379.

v) Auctor Epistolae Criticae, in qua Bentleii in Phaedrum notae expenduntur p. 49. ff. Bentleium valde notat, quod sibi arrogauerit emendationem, cuius partem iam quinquaginta annis ante Tau. Faber in not. ad Lucretium dederat et multis verbis, quae ibi repetita sunt, illustrauerat. Scilicet νηττάριον ille coniecerat, et βάτιον interpretatus erat ausculans, quam *rubellinam* vocamus. Caeterum ex Fabro coniecturam νηττάριον, laudato etiam Plauti loco, quem ille iam indicauerat, adfert Bergl. et addit: „Hac ratione pro βάτιον etiam legi posset φάττιον, *pal. mbulum*.“ Fabrum, nesciente B., iam prius vocab. correxisse Kust. in Add. p. 324. notat et ex Apul. Metam. X. p. 249. v. *palumbulus* confert.

inter blanditias amantium *anaticulas*, *polumbulas*, siue, quod idem est, *columbulas* (nam palumbes est genus columbae) vel primum locum obtinere, ex notissimo Plauti loco constat *Alinar.* III, 3. [103. f.]:

Dic igitur me anaticulam, columbulam, catellum,
Hirundinem, monedulam, putillum, passerillum.

Sic corrigenda sunt ista; nam in editis mendose habentur contra legem metri. Sed et illa ibidem sic scribe [v. 76. f.] x):

Dic igitur me passerulum, gallinam, coturnicem,
Agnellum, hoedillum me tuum dic esse, vel vitellum.

Bentl. Cod. Doru. in *Νητάριον* et *Βάτιον* prius cum Edd. conspirat y). Suidas tamen *Νητάριον* habet et *Βάτιον*, quae propius accedunt ad Bentleii inuentum *Νητάριον* — *Φάτιον*. Hoc ego quin ab ipso Aristoph. sit profectum quum non dubitem, vix temperare mihi potui, ne pristinas in sedes restituerem. Priorem emendationis praestantissimae partem occupauerat, quo erat acumine subtili, Tan. Faber ad *Lucret.* p. 497., quem miror, cur *νητάριον* scribere maluerit, quam quod *Ἀττικώτερον* erat et vitiatæ lectioni similis, *νητάριον** altera forma, teste Moschop. *περὶ σχοδ.* p. 173. in popularem vsum abiit: *Νῆσσα καὶ νῆττα, τὰ κοινὰ νητάριον. Hemst.* *νητάριον ἂν καὶ Φάτιον* z). Sic optime Bentleius, cui praeluxerat Tan. Faber ad *Lucret.* IV, 1164. [p. 197. T. II, Hauerc.]. Nihil mendosius vulgata lectione *νητάριον* — *Βάτιον*, quae absurdissimas peperit interpretationes. In meo scriptum: *νητάριον** in C. *ἀνδοῖτο μὲν ἡτάριον*, superscripto i primae litterae postremae vocis. *Brunck*,

x) Has deprauationes Plautinas dixit Auctor *Epist. crit.* p. 55,

y) Legitur ita in omnibus libris scriptis et editis; neque aliter scriptum inuenerat praeter Schol. vet. Thomas Mag. [p. 873.]. At quum sic nec origo nec potestas verborum reperiri possit, haud dubie cum Fabio et Bentleio legendum est *Νητάριον* et *Φάτιον*. Ut *anaticula* apud Romanos fuit in numero eorum nominum, quibus amicae blandirentur amatoribus, ita etiam *palumbulus*. v. Apulei. *Metam.* 8. p. 213. Elmenh. Quidni igitur credibile sit, etiam apud Graecos *νητάριον* et *Φάτιον* fuisse verba amatoria, quibus amatores amicularum auribus blandirentur. *Fisch.*

z) Ita cum Brunck. Innernisius, nescio an suis codd. praecun-
tibus.

ὑποκορίζεσθαι propr. est more nutricum balbutire cum infantibus, sermone infantem agere, vt Theophr. Char. 20, 2. sed nutrices cum infantibus balbutiunt sic, vt nunc verbis *deminutiuis* vtantur, nunc res *tristes* et *ingratas* appellant nominibus *gratis* et *laetis*, aut contra. Hinc ὑποκορίζεσθαι valet 1. vti nominibus deminutiuis, aliquem appellare deminutiuo nomine, vt li. I. a) v. Timaei gloss. Plat. [p. 266. vbi vid. Ruhnken.] Tho. Mag. [p. 873. Moeris p. 380.]. Sed quia addita sunt deminutina, reddi h. I. potest: *appellabat me*. 2. verba rerum permutare inter se, ita vt res honestas appelles turpibus vocabulis, vt Xen. Mem. 2, I, 26. vbi vid. Ernest., res turpes vocabulis honestis, vt scorta *ἱταίρας*, acetum *μίλι*, carcerem *οἴκημα* v. Etym. M. h. v. [Zonar. Lex. II. p. 1784. ibique Tittmann. Photius Lex. p. 460.]. Sic legitur Cic. ad Att. IX, 10. Hoc quum facere soleant adulatores, Hefych. ὑποκορίζεσθαι interpretatur est *πολακύνειν*, quod etiam Hudsonus ap. Moer. [p. 380.] edidit, vbi Pierfon. [e cod. Coisl.] pro *πολακ.* scripsit *ὑποκορίζεσθαι*, quod tamen quid sibi velit, fateri se ignorare. *Lisch.*

1013. Minime spernendum est, quod suppeditat cod. Doru. *ἔστ' ὅτως ἦτος* (ἰζητησεν gl.) *ἂν εἰς ἐποδήματα* hanc enim ipsam loquendi formulam anus vsurpauit 984. cuius verba noster Chremylus *ἡδῆκως* imitatur *ὅ*). Immutandae lectioni forsitan occasionem dederit omittis accusatiuus, qui supra fuerat expressus: *ἀργυρίῳ δραχμαῖς*, quae tamen ratio perquam est familiaris, vt 1032. nec legitimae scripturae damnum inferre debuerat. Elegans vsus praepos. *εἰς*: Euangelus ap. Athen. XIV. p. 644. E. *εἰς τὰ κρήα μέσχον ἔλαβες*, Theocr. Id. V, 98. *εἰς χλαῖναν μαλακὴν τόπον δαρήσῃμαι*. Paulum discrepat, vt tamen sit proximum, nostri Comici Pac. 36. *οἱ τὰ σπονδία τὰ παχία συμβάλλοντες τὰς ἐλπίδας* illudque Theophr. Hist. Plant. V, 5. *εἰς τοὺς ποτα-*

a) Inani et blando nomine appellare, Gir. qui ab *in* et *ap* et *l*. *ap* et *l* repetit.

b) His de causis hanc scripturam etiam praetulerunt in not. *Fisch.* et in textis *Münt.* Et videtur *Gir.* quoque pronomen non agnovisse, quum Chrenylum haec monent dixisse ad spectatores conuerſum, et ita vt anuum digito vel manu monstraret.

μοῖς καὶ εἰς τὰς λίμνας ἐκ τούτων ναυπηγοῦσι* parique modo dicuntur εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν, πλάττειν τοὺς πηλίνους. Talia sunt apud Latinos: *parare lanam in vestem; dare in sumtum dimidia minae; conferre pecuniam in statuas, in coronam auream quindecim talenta.* Hemst. *ἔπειτ' ἔως ἤτησ' ἂν εἰς ὑπόδ.* Sic optime duo Regii c). Ipsa sunt vetulae verba 984., quae facere ei regerit Chremylus. In meo: *ἤτησεν ἂν εἰς ὕ.* quod eodem redit. Minus bene in membr. *ἤτησεν εἰς ὕ.* omisso ἂν. Male vulgo: *ἔπειτ' ἔως ἤτησεν ἂν σ' ὑπόδ.* Brunck.

1014. *μυθήροις δι δ)* etc. Solitae Athenis mulieres Eleusina ad celebranda ibi Magna, vti dicta eadem constat, Mysteria vehi. Vnde Midiam redarguit Demosth. p. 363. quod ipse *uxorem*, et quidem mulis albis Sicyoniis, quod, iuxta Vlpianum ad eum locum, tyrannorum apud Sicyonem vehiculum foret, *ad ea mysteria duceret, καὶ γυναῖκα εἰς τὰ μυστήρια ἄγει, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικωνίων.* Confueverant vero ex iis mulieres *κατηφόροι*, sacra nempe deabus Eleusiniis in canistris ferentes, habere pedissequas, quae umbellam iis, qua caput ob solis ardores tegerent, ac sellam praeterea ferrent, vt de iis Comicus *Aut. 1351. φέρε μοι σκιάδειον*, ac Scholia *ibid. e)*. Hae autem pedissequae a gestatis eam in rem sellis *διφρηφόροι* dictae Conc. 729. *Spanh.* Ante *μυσ.* intell. *ἔν*, vt Theophr. *Char. 3, 2.* Scilicet ista anicula videtur, vt aliae Athenienses mulieres cuiusuis dignitatis et aetatis (v. Meurs. *Eleus. c. 16.*) initiata fuisse sacris Cereris. Feminas autem tum Eleusina vectas esse bigis, h. e. *ὀχλοῦσθαι f)* *ἐπὶ τῆς ὑμάξης*, quod Aelian. V. H. XIII, 24. dixit *ἐλαύνειν ἐπὶ τῶν ζευγῶν*, hic locus satis declarat. Aelianus d. l. (ad

c) Idem ex utroque suo libro recepit *Inu.*

d) De magnis (Eleusiniis, h. l. intelligendis) et minoribus f. parvis mysteriis nonnulla hic, verum satis nota, dixit *Eckard.* p. 105. f. (cf. ad 846.) Idem etiam de auctoritate mysticorum apud Atheni. et de voc. *μυστήριον* ipso disputauit, p. 106. ff.

e) Cf. Paciaudi de umbellae gestatione p. 50. f.

f) Quamquam *ἐχέσθαι* fere de *vehiculo* dicitur: tamen aliquando generaliter accipitur, vt qualemcunque comprehendat vecturam. Propterea poeta adiecit *ἐπὶ τῆς ὑμάξης. Gais.*

quem vid. est Perizon.) tradit, Lycurgum oratorem, Platonis et Isocratis discipulum, legem tulisse g), ne mulieres amplius bigis veherentur ad mysteria, ne scilicet ciues fierent pauperes, mulierum infano luxu, vt Plutarch. in vita Lyc. Rhet. docet. *Fisch.*

1015. Bene Kusterus, vt verfum fulciret, edi iussit *προειβλεψεν h*). Quamquam autem *ὅτι* in cod. Doru. cunctisque Edd. exstare deprehendam, placet tamen, *ὅτι* *προειβλεψεν μ. τ.* Deuarius si quis coniecturae meae opponat, qui ordinem huius locutionis talem instituit p. 309. [p. 300. f. Reusm.]: *αὐτῷ σφῶδρα ζήλοντος ὁ ναυτικός ἦν, ὥστε ὅτι προειβλ.* etc. hoc tantum dicam, illud mihi, vt alia eius viri, ceteroquin de graecae linguae particulis praeclare meriti, non pauca, nimis argutum videri. *Hemst.* Sensus sic (si *ὅτι* legitur) nascitur commodior; verba *διὰ τοῦτο* ita aequè recte leguntur, et partice. *ὅτι* atque *ὅτι* a librariis saepe permutatae sunt. *Fisch.* Non tamen hic recte *ὅτι* superiora excipere puto, et *ὅτι* satis bene cum *διὰ τοῦτο* nectitur.

1016. *ἐτυπτόμεν.* De verberibus linguae vox ea hic accipienda est. *Kustl. i*). Ego cum enarratore Doru. facio *δεδόμεν* explicante: ardor anus salacissimae veras plagas emti amatoris et aemulationem commode simulantis libenter perpetiebatur, dummodo, quod caput erat rei, operam ipsi crebram nauaret. *Hemst.* Quamquam verba rerum saepe transferuntur ad ea, quae sunt oratione et contra (v. Graeu. ad Flor. I, I, 8.), quia oratio et res fere coniunctae esse solent: tamen tum verbis orationis adduntur,

g) Aristoph. aetate adhuc licuit mulieribus curru ad mysteria vchi. Sollemne autem erat amatoribus, mulieres, ad quas animum adiecerant, deducere ad eum locum, vbi agebantur mysteria, sumtus quoque vchiculo oliisque rebua suppeditante. *Münt.* De lege ipsa vid. Petit. de Legg. Att. p. 105. f. vbi nec huius legis oblitus est.

h) Quod etiam Br. et Iuu. dederunt pro olim vulg. *προειβλεψε.*

i) Kusterum sequitur *Bergl.* qui reddit: vapulabam (verberabar conuiciis). *Hemsterhuis* assentiri videtur *Münt.* „Leuiter pulsata, inquit *Gir.*, intellige, quoniam, dum amicus amicam caedit, amaritudo adest. Quod fecte, neque ex animo fiebat, anus ridicula serio fieri existimauit.“

perſpicuitatis adinuandae cauſa, nomina rei, vt Anacr. Od. 7, 1. 3. ὑπεκρίθη με βάβδῳ ἡ ἑκίλευς. Tac. Ann. 5, 7. verberare moneri, Flor. d. l. increpare ſultu; et verbis reum et factorum verba orationis vt Cic. Epp. XVI, 26. verberaui te tacito cogitationis conuiſio; in mores autem aniculae magis cadit hoc, quod verberari ſe ab amatore aemulationem ſimulante ſuerit, et verba ὅλην τὴν ἡμέραν de repetitis verberibus accipi poſſunt et debent. *Fifch.*

Conſuerant nempe Athenis amatores amicas ad myſteria ducere, ac ſumtus eam in rem, et vt illae ibi initiarentur, ſuppeditare; prout id conſtare poteſt ex Demoſth. in Neaeram, vbi de Lyſia Metanarae amatore ait: ἡ βουλή θη πρός τοῖς ἄλλοις ἀνελώμασι, οἷς ἀνάλισκεν εἰς αὐτήν, καὶ μῆσαι ἡ). Eſſi ceteroquin ab ingreſſu horum myſteriorum Eleuſiniorum meretrices prohibitas, vti et ſeruas, ex Iſaeo liquere poteſt Or. V. p. 469. f. ὅλην τὴν ἡμέραν. Omiſſa, quod poëtiſ Atticis familiare, praepoſ. δαί. Sic Pac. 1265. τοῦτο ἀνῆσθαι, pro ἀπὸ τοῦτου. Theſm. 603. πεπύσμεν τῶν σάφ' εἰδότες, pro, ἀπὸ τῶν etc. Sic Aeſch. S. C. Th. 95. πῶς βρέτη δαιμόνιον, pro πρός βρέτη. Suppl. 784. φύγμαιν Ἀπίας χθονός, pro ἀπ' Ἀπίας etc. Eurip. Hec. 991. μαθεῖν ἐμοῦ, pro, ἐξ ἐμοῦ, vt in Scholiis: et qualia paſſim apud eodem poëtas obuia. *Spanh.*

1017. Ζηλότυπος eſt verbum amatorium, *aemulator*, *aemulus*; pellicator, pelliſ, Gl. vett. cf. de aemulatione Cic. Tuſc. 4, 8. ζηλότυπος etiam ζήλων et ζήλων dicitur (cf. Heſ. V. Ζηλότυπος) et ζήλων atque ζήλοτυπεῖν ſynonyma ſunt, ita vt hoc vtantur Attici cum reliquis Graecis, iſto ſoli Attici. v. Moeris V. Ζηλῶ p. 168. f. Itaque ſenſus eſt: tanta iuuenem, adoleſcentem (nam νεανίσκος dictus eſt v. 976. μετράκιον, vt 1039.) tenebat aemulatio. *Fifch.*

1018. Ad verba μόνος γὰρ intelligi debet particula quaedam approbantis, vel certe ſimilia verba, quae Chremylus vultu et geſtu corporis expreſſerit, vt part. γὰρ ſua conſtet poteſtis I). ὡς εἰπαι Schol. Doru. recte explicat

k) P. 1351. Reisk. Ceterum oratio illa non a Demoſthene proſecta eſſe videtur.

I) Eſt omnino: nimirum, ſcilicet.

ὡς φαίνεται, v. Moeris [p. 426.]. Idem Grammaticus *ἀδελφῶν* eleganter interpretatus est *ἀναλίσκων τὰ σά*: nam adolescens opportunitate simulationis amoris ita abutebatur, ut comederet, h. e. confumeret opes et rem aniculae. Ita Lat. vtuntur v. *comedere*, *comesse*. v. Cic. Epp. 9, 20. p. Flacc. 36. *ἤθετο* h. e. *volebat*, *cupiebat*; quo verbo magnitudo cupiditatis m) exprimitur, vt 1010. verbo *ἐρῶν*. *Fisch.*

1019. *παγκάλοις* perquam pulcras, pulchellas. Quo verborum compositorum genere Attici valde delectantur. Indiculus eorum est ap. Polluc. 6, 162. *Fisch.* Doru. aberrans dedit: *μ' ἔρην μ' ἔχεν*. *Hemst.* E membr. *Brunck.* *παγκάλοις* edidit, quod etiam in Borg. est, sed recte *Inu.* e *Kau.* *παγκάλοις* restituit, quoniam Atticis est ea consuetudo, huius generis adiectiuus ita vtendi. Cf. *Fisch.* *Anim.* ad *Well.* II. p. 59. ff.

1020. *ὅποτε προτείνεάν γε δραχμὰς εἰκοσιν*. Sic membr. n). Vulgo *προτείνουεν*. *Mendose* in C. *προτείνουεν*. Non alium apud Comicum verbum esse puto, in quo nominis *δραχμῆ* prior producat. Alterum in Pace quem vnicum esse credebat *Dawesius* o), emendauimus. Forte hic olim legebatur: *ὅποτε προτείνουεν τάχα δραχμὰς εἰκοσιν*. *Brunck.* *προτείνουεν* est porrigere, tradere, dare: et verbis *δρ. εἰκ.* *Chremylus* respexit ad ea, quae anus supra v. 983. f. dixerat p). *Fisch.*

1021. *Constantin.* *Lex. V.* *Ὁζω*, suauem esse odorem corporis mei aiebat. Ita etiam *Girard.*, qui genitiuum *χρίως* poni ait pro Accusatiuo q). Et sic quoque videretur vsus poeta *Acharn.* 852. *Ἀγρίμωσ' ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν*, redolens hircum, in quo esse videtur ellipsis

m) solus bona tua comedere gestiebat, *Münt.* Ea demum illi summa erat voluptas, si solus tua comedere; quae vna causa erat, cur alios omnes a te cuperet abstractos. *Gir.*

n) Cum *Brunck.* ita edidit *Inu.* et si codd. suis non laudatis.

o) *Miscell. Crit.* p. 202.

p) Idem animaduertit *Bergl.*

q) idque Attica constructione, pro: *Ἰφάμω τὴν χρίαν μου ἔχεν ὄζω*. *Girard.*

praep. ἐκ, sc. ἐκ τῶν μασχαλῶν. Itaque videtur haec oratio ita integre accipienda: Ἐψαπέ με ἡδὺ ὅζειν ἐκ τῆς χροῆς μου, ad verbum: *emittere me suauem odorem e corpore*. At idem Constant. in χροῆ ita vertit: *dicebat meae cutis, s. corporis, suauitatem fragrare*, quae interpretatio ordinem hunc facit: Ἐψαπε τὸ ἡδὺ τῆς χροῆς μου ὅζειν. Prius mihi magis placet. Neque enim in talibus adiectiuo, quod adiungitur verbo ὅζω, solet addi articulus. Ita enim recte dicas: τοῦτο ὅζει κακόν, δεινόν, ἡδὺ, non item: τὸ δεινόν, τὸ κακόν, τὸ ἡδὺ τούτου ὅζει. Χροῆ autem pro corpore, quum proprie sit color, accipitur. Cogitabam etiam an pro μου legendum esset με, sed potest μου iungi cum χροῆς, et subaudiri με. Suidas in ὅζω hoc ita exponit, ὁσμὴν ἡδύτων εἶναι, ἀπὸ τοῦ σώματος μου. Itaque et ἀπὸ subaudiri potest. Duck. Sine varietate Suidas habet in Ὅζω, et existimauit ὅζειν ἡδὺ idem valere quod ὁσμὴν ἡδύτων εἶναι, et Genit. χροῆς pendere ab intellecta praepos. ἀπὸ r). Nonnihil hinc discedit ea ratio, quam prodidit enarrator cod. Doru. super ὅζειν adpingens ὁσμὴν: quo pacto talis structurae series exibat: Ἐψαπειν ὁσμὴν τῆς χροῆς. μ. ὅζειν ἡδὺ θ). Haec quamuis abhorrere non videantur, remanet tamen aliquid intricati, quod prorsus amotum fuerit, si pro μου leni mutatione scribere liceat με, aut, quod planiorem adhuc constructionem gignet ὅζειν τε τὴν χροῆν ἰ. ἡ. μου. In vulgata lectione H. Stephanus adiecit Thes. L. Gr. II. p. 1193. F. IV. p. 628. E. vbi prolato Comici versu addit: *meum corpus s. cutem meam suauī odore dicebat redolere, i. e. suauem esse odorem cutis s. corporis mei. Hemstl.* Vulgo constructione admodum intricata, si modo aliqua est, ἡδὺ μου t). Si pronomen in Genitiuo sit, nomen, a

r) Hanc Suidae rationem sequitur Fisch. vt ἐκ aut ἐδὲ intelligatur, Ἐς impersonaliter accipiat. χροῆ, ipso monente, etiam ab Hef. explicatur εἶμα.

s) Eodem fere modo locum in Pac. 528. supplēuit Bosius in Ell. p. 415. *ἰσχυρὸν εἶμα Ἐς δεινὸν μέγεθος* sed simpliciorē rationem ibi proposuit Schäf.

t) Quod Brunck. ex ingenio (praesentibus tamen Duck. et Hemstl.) edidit — ἡδὺ με, Inu. auctoritate cod. Rau. recepit. Nam in Borg. est vulg. ἡδὺ μου. Quare etiam concidit argumentum, quo Fisch. vulgatum tuebatur, quod scilicet nullum varietatis scripturae vestigium usquam existet. Edidit etiam Münt. nescio an casu ἡδὺ με.

quo pendet, debet esse in Accusatio, quod diu ante Hemst. intellexit librarius, cuius manu descriptus fuit cod. C. In eo enim exstat: ὄζειν δὲ τὰς χροὰς ἰ. ἢ μου. Sed ad aliam lectionem refertur glossa: ὁσμήν ἐξίεναι ἀπὸ τοῦ σώματος, scilicet ad eam, quam reposuimus: καὶ ἰσχυρεν ὄζειν με ἢ δὴ τῆς χροὰς. Verbum ὄζω neutrum construitur cum genitio partis illius, quae odorem emittit, per ellipsin praepos. ἀπὸ. Acharn. 852. ὄζων κακὸν τῶν μασχάλων. Ineptum fuisset addere ἑαυτοῦ, ut nec additur in his Phlerecratis verbis ap. Athen. p. 159. F. [supra v. 1005. laudatis]: τοῦ σώματος ὄζει κακόν. Concion. 524. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μέρου. Non vero, τῆς κεφαλῆς μου. Quo in exemplo vides ὄζειν construi etiam cum altero genitio odoris, seu nominis quod odoris speciem definit. Cf. Lys. 616. 663. 687. Alibi ὄζει impersonale est, itidemque cum duobus genitiuis construitur, ut Pac. 529. Vesp. 1058. Brunch.

1022. *Thasi vini* tanquam fragrantis fit hic mentio; cuius nempe infusi suavis odor iuuenis illius, quem anus deperibat, nares oblectaret, non vero e foetidae anus cute proveniens v). Id vero haud male de Thasio vino dici liquet, quod praeterquam e praestantissimis, iuxta Chium et Lesbium (quod ex variis vet. Comicorum ap. Athen. aliorumue Auctorum locis, qua de re iam ante ad 546.) haberetur, in prytaneo apud eosdem Thasios daretur inter alia suauissimum, offa farris ex melle subacta et in dolium immissa. Quod tradit Theophrastus de Odor. p. 541. et ex eo Athen. I. p. 132. τὴν μὲν ὁσμήν ἀπ' αὐτοῦ, τὴν δὲ γλυκύτητα ἀπὸ τοῦ σαιτός (ab offa) λαμβάνειν τὸν οἶνον. Spanh. ἐνέχεις contractum ex ἐνέχεις. Bergl. Θάσιος — intell. οἶν. v. Bos. de Ell. L. Gr. h. v. [p. 345.]; Lucian. Amorr. p. 427. T. II. ed. Reiz. τὸν Θάσιον πίνοντες οἶνον — nomen habet a patria, Thaso, insula maris Aegaei prope Thraciam, et praestantia sua valde nobilitatum est vinum. v. Colum. 3, 2. 23. Virg. Georg. 2, 91. Plin. H. N. 14, 7. Apulei. Apol. p. 135. De eius confectione v. Geoponica 8, 23. Ἐγγχεῖν est verbum hoc in genere proprium de iis, qui aquam vinumue infundunt in pocula, ut Anacr. Od. 57.

v) Negat Iustus (Chremylus) fragrantiam vllam fuisse a meretrici putidula, potius odorem suavem prodiisse ab odoratissimo vino, quod amatori bibendum proponebat. Gir.

δικ' ἔρχεται ὕδατος, πίνει δ' οἶνον, πνέθου. Schol. *ἐκίρνας*, non male. Neque enim veteres temere bibebant meracum. *οἶκτος γε* est, *credo, opinor*, i. q. *ὡς ἔοικεν* 1018. *Fisch.*

1023. Obseruanda est structuræ varietas. Nam verba *ὡς ἔρχομαι* x) pendent ab *ἔρπονται*, cui verbo v. 1021. iunctus erat Infinitiuus. *βλέμμα* sunt oculi, *ὄμματα*, v. Anacr. od. 28, 18. coll. 29, 12. *βλ. καλὸν ocelli pulchelli, venusti; μαλακὸν mites, humani, comes* y). Contra Anacr. 29, 12. est *ὄμμα γοργόν* h. e. *σκληρόν*, Hef. interprete, quod *μαλακῶ* opponitur. *Fisch.* Aeschyl. Agam. 752. *μαλθακὸν ὄμματ' ἔβλεο*. Philetaerus Comicus z) ap. Athen. XIII. *ὡς τακρόν*, ἢ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα ἔχει. *Bergl.* τὸ *βλέμμα* δ' *ὡς*. Sic A. B. D. Vulgo: τὸ *βλέμμα* δ' *ὡς*. *Brunch.* Vulgatum retinuit *Inu.* et praeplacet, quia cohaeret cum *ἔξιν τε*, nec mutata constructio postulat, vt *δὲ* ponatur.

1024. *σκαίος* propr. est *sinister*, 2. *stultus, imperitus, ineptus, iners*, vt *δεικίος* de homine *callido, perito*, dicitur. v. Hef. V. *Σκαίος*. V. 1004. dictus est *ὁ μοχθηρὸς τοῖς τρόποις*. *Fisch.* Cf. v. 46.

1026. *Γρῶς κακρώσει*. Hesychius in vocibus Ἀφροδισία ἄγρια inter alia: *λέγει οὖν τῆς τῶν συν, διὰ τὸ καταφέρει νῆται τὸ ζῶον πρὸς συνουσίαν. Κακρῶς γε τοι καὶ κακρῶναι ἀπὸ τούτου α*). Adde quod a Comico dicitur Acharn. 794. porcani vni earum Veneri immolari δ). Sicut vero *κακρώσει* hic, iuxta Scholia, *ἐρωτομανοῦν, μαχλώσει*: ita a Scira, Comico Tarentino ap. Athen. IX. p. 402. [p. 487. T. III. Schweigh.] *ἀσχιδωρὸς κακρῶζεται aper* (voce Sicula) ad

x) Non cum Vigero p. 200. dici potest, Optatium simpliciter pro Indicatio poni. Indicatur id quod cogitari, sumi, fieri potest. cf. Herm. ad Vig. p. 739.

y) Immo *molles*, h. e. quibus desiderium et amor exprimitur.

z) In Κορινθιας p. 559. A. Caf. T. V. p. 17. Schweigh.

a) Add. Photius Lex. p. 98. v. *κακρῶναι*.

b) A *ἀσχις* fit verbum *κακρῶναι*, quod de porcis porcam appetentibus dicitur. Latini a vocabb. *sus, caper, hircus*, formant *subare, cap. issare, hircissare*, quae significant *libidine ardere* et dementius lasciuire. *Geri.*

conitum furit. Spanh. Glossae: Καπρῷ prurio et Καπρῇ Surit. Eadem: Subo, ὄργῳ et Subo, καπρίζω. Bergl. Καπρῶν, καπριῶν, καπρίζειν est prurire, amore vri: proprie dicitur de apris, et maribus et feminis; sed deinde etiam de verribus et suibus feminis, quum libidine excitantur, ita ut sit ἔχειν πρὸς τὴν ὀχρίαν ὀρμητικῶς, interprete ipso Aristotele Hist. An. 6, 18. h. e. vel furire, vel subare. v. Leopard. Emendd. 2, 10. H. l. transfertur a Chremylo ad aniculam prurientem; quae supra 974. κατακινῶσαι dicta est. γρᾶς est voc. Atticum i. q. γραιῖα (vnde γραιῖον 674. ductum erat.) Moeris [ex ed. Hudsoni et Fisch.] γρᾶς. Ἀττικῶς; γραιῖα Ἑλληνικῶς. Pierfonus edidit [partim codd. iubentibus, p. 110.] Γραῖς, πληθυντικῶς, Ἀττικῶς γραιῖαι, Ἑλληνικῶς. Sed e codd. mss. et Tho. Mag. [p. 195.] reponendum videri possit γραιῖαι. At vulgatam lectionem confirmat Etym. M. γρᾶς, Ἀττικῶς, ἡ παλαιὰ γυνὴ c). Hesych. γραιῖς γρᾶς, γυνὴ γηράσασα. Quae verba si vitio scripturae carent, docere voluit Grammaticus, γρᾶς esse Genitivum a γρᾶς, ut παῖς a παῖς. Ταφῶδια d) proprie sunt viatica, res in via necessariae, cibis et pecunia. v. Hesych. H. l. facultates, res, opes, quatenus in vita, tamquam via, necessariae sunt, ut viaticum Cic. Cat. mai. 18. ταφῶδια κατασθίσιν consumere, perdere, rem, vt Luc. 15, 30. καταφάγειν τὸν βίον. Ita comedere pro perdere Cic. Epp. IX, 18, 6. et Ierem. X, 25. in vers. Alex. καταφάγειν. Fisch. Pro κατασθίσιν Ios. Scaliger κατασθίςιν, cui non accedo. Hemsl.

1026. ὦ φίλ' ἄνερ. Hunc locum forte ante oculos habuit Suidas, quum V. ἄνερ e Pluto poetae laudat φίλτατ' ἄνερ, subiicitque voc. ἄνερ non reperiri in vocat. casu pro marito vxoris. Neque enim est alius in hac fabula locus,

c) Add. Zonar. Lex. T. I. p. 453.

d) τὰ ταφῶδια propr. commestus in viam comparatus, hic simpliciter pro bonis et facultatibus. Gir. Schol. Dorn. ostendit, de industria Aristoph. adhibuisse ταφῶδια, quod aequè resolui possit in τὰ ταφῶδια quam τὰ ταφῶδια, vt duplicem sensum simul in auditorum animos infunderet. Ταφῶδια quae sint, si quis non meminerit, ab H. Steph. Thes. L. Gr. II. p. 1165. C. discat. Quam bene de Comico nostro sit meritis commentum immundioris auctor, iudicent alij: sine illo credo haud temere quemquam in eam cogitationem fuisse venturum. Hemsl.

qui accommodari nota illa posset. *Duck.* [Male Brunckium eum Suidae locum ad v. 788. (vbi vide) retulisse monet Porson. Praef. ad Eurip. Hec. p. LIV. LXI. f. ed. Lips. secundae.] Est vox blandae compellationis, vt 1035. et 960. ὁ θεὸς est Plutus, et verba εὐκ ὀφθαλμοῖς ποιεῖ eo spectant, quod promissis non stet, ταῦτα referri debet eo, quod Plutus anum, quae sibi proba videbatur, reddiderit inopem, adolescentem, hominem improbum, opulentum. *Boeckh* h. l. significat, ita alicui opitulari, vt eum bonis et opibusaugeas. *Fisch.* φάσκω non quod haec a Pluto ipsa audierit, sed hoc a Pluto dictum esse rumor increbruerat. *Gir.* Se iniuria ab adolescente affectam sentit; hinc τοῖς ἀδικουμένοις.

1028. Verba sic interpungenda videntur: τί γὰρ ποιήσει; φράζει· quidnam facere debet Plutus? cedo. πεπρωμέναι est Paulopostfuturum e), fiet mox, breui post, continuo. Grammatici per Fut. I. Pass. fere interpretantur. v. Moeris V. Περιπρωμένοι. [p. 294.] *Fisch.*

1030. ὃ παδόνδ' f) ἐκ' ἐμοῦ est, beneficiis a me affectum g) (de quibus v. 983. ff.) Nam verba, quae, qua formam, Actiua sunt, sed, qua vim, Passiua, construuntur vt verba, quae etiam, qua formam, Passiua sunt. v. ad Xenoph. Cyrop. I, 6, 19. πάλιν μ' ἀντεποιεῖν est, vicem mihi rependere, quod verbum sensu honesto positum est, non turpi et obliquo, vt 1032. ἀποδιδόναι. Nam anicula, in egestate iacens, volebat ab amatore ita adiuuari, vt victum ab eo acciperet. Chremylus autem eius verba ita intellexit, quasi vellet libidini suae ab adolescente satisfieri. *Fisch.* Verbo ἀντεποιεῖν (rependere beneficium) etiam vsus est Plato Gorg. p. 520. T. I. Steph. h) ὅτι μόνη αὕτη

e) Paulopostfuturo vtitur, vt doceat, in reprimendis iniuriis Plutum vindicem esse acerrimum et promptissimum. *Girard.*

f) τὸ παδόνδ'. [Ita legebatur in edd. ante Kust.] Forte δ παδόνδ' diuisis vocibus. ἀπαδόνδ' nusquam reperitur. Et ita Lex. Constant. V. ἀντεποιεῖν et Stephan. eadem voce, quamquam accentus ibi male scriptus est in δ. *Duck.*

g) Ita δ παδόνδ' est, beneficiis affici, Ael. V. H. XIII, 42. *Münt.*

h) Sect. 76. ed. Findeisen., 161. ed. Heindorf. vbi etiam ἀντεποιεῖν iunctim scribitur.

τὸν εὐργεσιῶν τὸν εὖ παθόντα ἐπιθυμῶν ἀντιποιεῖν. *Spanh.* Cod. *Loru.* γ' αὐτ' εὖ καλῶς ποιεῖν. Frequentant solum illum scribendi morem in eiusmodi compositis veteres membranae: particula vero praefenda sit, an pronomen, vix decerno. *Hemst.*

1031. [Vulg. fuit: Ἡ μὲν ὅτι οὖν δίκαιος ἀγαθὸν ἐσ' ἔχειν.] Mollius huius versus structura paulo intricatior fuit, si binarum vocum sedem mutaueris: Ἡ μὲν ὅ. δίκαιος ἐσ' ἀγαθὸν ἔχειν vel: Ἡ μὲν ὅτι οὖν ἀγαθὸν δίκαιος ἐσ' ἔχειν i) vulgato vitrumlibet antepono. *Frifchlinus* verborum mentem satis claram non est adsequutus h). *Hemst.* Intricator obscuriorque (vulgatae lectionis) est structura, quam ut in ea poetae manum agnoscas. Nil tamen discrepabant, quos contuleram, tres codd. Vero propius accedit *Hemst.* coniectura, ἡ μ. ὅ. ἀγαθὸν δίκαιος ἐσ' ἔχειν. Quam verborum collocationem vulgata meliorem demum reperio in C. Sed pro δίκαιος dubium non est quin scripserit poeta multo elegantius δίκαιος. ἡ μὲν ὅτι οὖν δίκαιος ἀγαθὸν ἐσ' ἔχειν l). *Nub.* 1283. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τὰ γύργιος δίκαιος ἐσ'; 1434. ἵπαι σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. *Eurip.* *Suppl.* 188. ἐγὼ δίκαιος εἰμ' ἀφηγείσθαι τὰδε. *Heracl.* 143. — δίκαιοι δ' ἐσμίν, οἰκονομεῖ πόλιν, αὐτοὶ καὶ αὐτῶν κυρίως κρατοῦν δίκας. Nihil apud quosvis scriptores hac constructione frequentius. *Bruck.* Ad ἔχειν repeti debet, τὸν εὖ παθόντα, adolescentem, et μὲν ὅτι οὖν ἀγαθὸν ἔχειν est, nihil prorsus habere, e dilute fieri inopem et egenum, v. 352. Nam homines erga euergetas ingrati digni sunt, ut omnibus bonis priuentur. *Fisch.*

1031. Pro vulg. οἰκονομῶν *Bruck.* reposuit non monito lectore οἰκονομῶν, nonne. Noluit ita legi *Fisch.*, sed causa

i) Hoc recepit *Inu.* auctoritate *Rau.* quum in *Borg.* vulgatum legeretur.

k) Vertit: — aut ne particulam minutulam Facultatum meorum habere cum sinat. *Berglerus:* Aut nihil quicquam meorum bonorum lubere cum iustum est. (Ita et *Munt.*) Ino: omnino nihil boni — *Girard.* notat: „μνῆσθαι, si ad δίκας referas, sonat: nulla prorsus ratione par est; si ad ἀγαθόν, ne minutulam quidem portionem bonorum meorum habere cum aequum est.“

l) Ita *Bruck.* edidit.

non addita. Certe interrogationi οὐκ οὐν magis conuenit. Ad ἀποδιδόναι Fisch. subintelligit τὴν χάριν m) (Schol. Doru. τοὺς μισθοὺς), quod h. l. poni obsceno sensu n), docent adiecta verba καὶ ἑκάστη τὴν νύκτα.

1033. ἀπολείπειν ἴφη. Notandus est hic locus contra magistros graecos, qui soloecum censent, vel saltem ἀνάττικον, si quis de viro dicat, eum ἀπολείπειν τὴν γυναῖκα. Statuunt quippe, ἀπολείπειν Attice tantum dici de femina, quae a viro diuertit, vel ab eo discedit. Tho. Mag. [p. 97.] ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀρισ. ἐν Νεφέλαις κ. τ. λ. Lucianus in Soloec. p. 757. ed. Amst. [c. 9. vbi v. Not. T. III. p. 578. Reiz.] soloecismi notam impingit viro qui dicat, ὡς ἀπολείπει τὴν γυναῖκα. Ergo Aristophanes soloecismi reus hic erit, qui de iuvene ἀπολείπειν dixit? Minime quidem hoc arbitror; sed potius contra magistros pronuntians censeto, ἀπολείπειν tam de viro quam de femina apud Graecos dici; qua in re tamen sic distinguendum erit, ut si vir feminam repudiet vel domo expellat, hoc dicatur ἀποπέμψομαι vel ἐκβάλλω γυναῖκα: sin ipse domo sponte relicta ab vxore discedat, animo numquam ad eam redeundi, id ἀπολείπειν vocetur. Hoc sensu Plut. in Stoic. controuerisiis [T. X. p. 279. ed. Reisk. c. 5. T. V. P. I. p. 213. Wytt.] dixit: ἀπερρεῖ τις τὴν γαμετὴν ἀπολείπων, ἐταῖρος δὲ συζῶν. Et ipse Lucian. Bis Accus. p. 233. ed. Amst. ὅς τὴν μὲν νόμον γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπὸ λειπε. Sic h. l. de iuvene, qui ab anicula discesserat animo numquam ad eam redeundi, recte ἀπολείπειν dicitur. Kust. o). Est deferere: dicitur fere de sponsis, qui sponfas repudiant: ut ἀπόλειψις est repudium, v. Hes.; etiam de vxoribus quae relinquunt maritos. v. Plut. Rom. c. 22. T. I. p. 72. Tub. sed diuortium, quod maritus facit cum vxore, vocatur ἀποπέμψις et ἄπομψή, ut ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν est, diuortium facere cum vxore, iubere vxorem res suas sibi habe.

m) Quod etiam Münt. supplet, quodque etiam in aliis locis ita deest. v. Bos. p. 523.

n) Nocturnos tangit concubitus, a quibus animum nullis noctibus temperasse ait. Girard.

o) Haud dubie ex aberratione librarii ad sequ. versum ortum est in cod. Rav. ἀπολείπειν ἴφη.

re, uxorem dimittere. v. Valken. ad Herod. 3, 48. p. 273. *Fisch.*

* 1034. ὁρῶνς γε. Illudit anni, quam significat ita annis grauata esse, ut adolescenti credibile fuerit, eam iamdudum e viuis excessisse. *Gir.* Supra γ' οὐκίτι p) cod. Doru. adscriptum habet γάρ, sic ut dignosci vix possit, vtrum γ' mutari voluerit in γάρ, an illi particulae hanc addiderit expiicandi causa, quod verius videtur: solent enim interdum Grammatici τῷ γε nonnullis in locis vim causalem adtribuere: atque ita Deuarius proferens ex Arist. Pac. 1209. κατῆσχονας γε τοκῆας, quamquam ibi τοκῆας in cunctis edd. ostendatur, nec Kusteri factum probo, qui clanculum illud γε nulla Mss. auctoritate nixus in τε mutatum iuit. *Hensl.* Zhr. propter egestatem. Nam homines egeni vitam trahunt in miseris, quae nomine vitae indigna videtur. Magna inest suauitas in ista v. ζῆν ambiguitate; quam anicula non animaduertit, certe simulat se non animaduertisse. *Fisch.*

1035. τοῦ indignante metro in cod. Doru. praetermissum. *Hensl.* κατατέθηκα. Eurip. Electr. 240. Electra: οὐκ οὐν ὄρεϊς μου πρῶτον ἄς ζῆρὸν δέμας. Orest. Λύπης τε συντήκης (dolore contabuiisti). Scholia ad Eur. Hecub. 434. κυρίως τὸ τέκεσθαι ἐπὶ χιόνος λήγεται, καὶ κηρῶν, καὶ τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλίσκουμένων* καὶ ἀπὸ τοῦτον ἐπὶ τῶν κατακλιπόντων ὑπὸ λύπης καὶ διαβήτοις. *Bergl.* ὑπὸ τοῦ ἄλγους κατατέθηκα prae dolore contabui. Nam κατατέκεσθαι propr. quidem dicuntur nix et cera, quae liquefcunt, sed deinde eleganter ponitur de iis, qui moerore, etiam amore, macerantur, tabescunt, Gloss. vett. *Fisch.*

1036. κατασίηκας (quod ut κατατέθηκας est Praet. Med.), putruisti, est, ut opinor, vsu Veneris assiduo et intemperato exhausta et resoluta es. Latini certe ita vtuntur voc. putris, et apertum est, Chremylum aniculae exprobrare non senectutem q), sed libidinem immodicam. *Fisch.* Pro γε μοι, ut olim editum fuit, cod. Doru. γ' ἐμοι, probante *Fisch.*, ut Br. et Inu. ediderunt.

* p) In edd. ante Br. est γ' εἰς Vrs. Ille iunctim scripsit; quod firmatur auctoritate cod. Ral., in quo es ζῆν εἰς ex aberratione librarii ortum est.

q) Ad quam refert cum aliis *Münt.*

1037. διὰ δακτυλίου. Haud omisit hoc prouerbiū in Adagiis suis Erasmus de eo, qui ex morbo aut alia qualicumque de causa est gracili ac macilento supra modum corpore. *Spanh. Per anulum me traxeris*, est, adeo gracilis sum, et subtilis, ut anulus cingat corpus meum r). Est enim prou. ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λήσιν λεπτῶν καὶ ἰσχυρῶν γενομένων. v. Zenob. 3, 18. Diogenian. 4, 30. et Kirchmann. de Anulis c. 24. *Fisch.* Apud Zenob. c. 3. n. 18. corrupte legitur εἰσελκυσθῆναι pro ἐλκυσθῆναι, quod Diogen. et Suidas habent, vel διελκυσθῆναι. v. Kirchmann. de Ann. c. 24. *Hemst.*

1038. εἰ τυγχάνει. Potius εἰ τυγχάνοι, in modo Optatio s). *Kust.* Cod. Doru. εἰ τυγχάνει δ' ὁ δ. verum imminet τῷ δ' eadem manu superpositum γ', quae quidem particula melius ad h. l. quadrat. τυγχάνοι cur mallet *Kust.*, causa non erat: vtrumuis aequae ex vfu linguae Graecae ponere licebat. *Hemst.* Mira obseruatio! Si quid ex vfu Atticorum compertum habeo, illud est, τυγχάνει hic plane soloecum esse. εἰ conditionale cum optatio semper construitur, quando in altero membro praecedat vel sequitur verbum eiusdem modi cum part. αὐ: nec aliter vsquam Comicus. *Lys.* 111. εἰδέοιτ' αὐ εὖν, εἰ μηχανὴν εὐροι μ' ἐγώ — *Thesm.* 773. τί δ' αὖν, εἰ παιδί τῆράλματ' ἀντί τῶν πλατῶν γράφον διαβρίσκοιμι; 1221. ἔτ' αὖν καταλύβοις, εἰ δ' ὥκοις ταυτηῇ. *Ran.* 553. ἐμοῦ δεηθείς αὖν εἰ θεὸς εἰλαιοι vbi v. not. 585. κἄν, εἴ γε τύπτοις μ', οὐκ αὖ ἀντείποιμί σοι. Quatuor paginas exemplis ex solo Aristoph. implere possem. *Aesch. S. C. Th.* 405. εἰ γὰρ θάοιεντι νῆξ ἰφ' ὀφθαλμοῖς πέσοι — σῆμα ὑπερκομπον τόδε γένοιτ' αὖν — *Soph. Philoct.* 1047. πόλλ' ὥς λήγειν ἔχοιμι — εἴ μοι παρθέοις. Nullum est horum verborum optatiuorum, quod in indicatiuum modum translatus orationem soloecam non reddat. *Lyfias contra Ergoclem* p. 818. t) καὶ γὰρ

r) Immo: ut per anulum transire, aut trahi, possim, ut recte interpretatus est *Gir.* cumque eo *Nünt.*

s) Idem monuit *Bergl.* nescio vtrum sponte, an *Kust.* obsequutus.

t) T. II. p. 180. Auger. vbi tamen in altero membro, quod et ipsum ab εἰ pendet, sequitur ἑυλόγησε. Nimirum εἰ — τυγγν. ἔχοις, est: si cogitari et sumi possit, vos veniam daturos — *Comm. in Aristoph. Tom. I.* N n

δεινὸν ἂν εἴη, εἰ ἢ μὲν οὕτως αὐτοὶ πιεζόμενοι ταῖς εἰσφοραῖς, συγγνώμην τοῖς κλέπτουσι καὶ τοῖς δωροδοκοῦσιν ἔχουσιν. In Xenoph. Hierone I, 8. praua est editionum lectio, e Stobaeo sic reformanda: καὶ ὁ Σιμωνίδης εἶπεν· ἀλλ' ἐν τῇδε διαφύροις ὧν, εἰ πολλαπλάσια ἂν δὲ ἰκάσεν τοῦτων εὐφραίνοιτο, πολὺ δὲ μείν τὰ λυπηρὰ ἔχοι. Quod ad h. l. attinet, litem dirimunt duo Regii codd. In B. scriptum: εἰ τυγχάνοι γ' — in A. εἰ τυγχάνοι δ' ὁ δακτύλιος τηλίκῃ x). Brunck. Itaque ille recepit Optatiuum, Inu. Indiciatium e suis codd. restitui iussit. Nimirum hoc interest. Si τυγχάνοι legatur, sensus erit: si fieri possit, cogitariue, ut annulus cribri sit orbis; si τυγχάνοι· si annulus sit — (re certo definita) v. Hermann. ad Viger. p. 791. et Matthiae Gramm. gr. p. 246. f. vbi exempla vtriusque structurae (neque enim structura part. conditionalis εἰ cum Ind. simpliciter dici potest soloeca) allata sunt. H. l. quum non de certo quodam et posito euento, sed de eo, quod fieri et sumi possit, dicatur, Optatiuo opus est.

τηλίκῃ. Variæ huius vocis γ) significationes traduntur hic in Schol. et quidem, ut incertum ibi dicatur, quid illa potissimum hic notet, nempe an *cribri circulum*, quam recipit interpret z), an *tabulam*, in qua pistores panes exsiccant; an *afferem* sine foramine, quæ vbi perforata est, *apfis* dicitur: an denique *tabulatum*, in quo *farina*

γ) Recepit hoc Zeumius, pristinum διαφύροις reuocauit Weiskius, Optatiuum restituit Schweiderus, omnes sequentia præsentia in textis seruauerunt.

α) ut abundare monet Münt.

γ) Scheidio in Lennep: Etym. L. Gr. p. 726. ed. sec. videtur adiectiuium esse a masc. τέλειος, quod a τέλος ductum sit.

z) Præ omnibus expositionibus, quas habet Schol. ea maxime mihi placet, quæ exponit ἀερίνου κύκλον, quomodo et Suid. ἀερίνου περιφέρειαν· item, quæ τὸ τῆς ἀντιπέχους κύματος ἔστι περιφέρειας, quemadmodum Schol. Vesp. 143. Nam id sane ratio dicat, requiri hic aliquid, quod similem habeat formam annulo: nam cum anus dicat, se posse trahi per anulum, necesse est, ut id quod reponit senex, figuram quoque habeat rotundam auli iustar, qui in circulo cribri et operculo fumarii est, non in alijs quæ iidem memorant. Apud Suid. quedam etiam aliter leguntur, quam in Schol., sed non magni momenti. Duct.

in foro venditur, prout in Schol. ad Vesp. et ap. Hesych. similiter redditur. Occurrit enim eadem vox Vesp. 147. πῶς 'σθ' ἢ τηλία; quo nempe caminus, e quo exibat fumus, continuo operiretur. Aristoteles vero Rhetor. 3, 19. Pitholai dictum refert: Σητὸν δὲ, τηλίαν α) τοῦ Πειραιῶς, *Se-stum, cribrum Piraei*: quod nempe e Piraeo naues Atheni. in Hellespontum ad frumentum inde transuehendum continuo commigrarent. Crebra eius rei apud oratores Atticos ac Demosth. inprimis mentio. *Spanh.* Etymologus δ): Ὅμοι τε τηλίαν λέγει τὴν περιφέρειαν τοῦ κοσκίνου· παρὰ τὸ σῶ, τὸ δηλοῦν τὸ σίτω καὶ πινῶ, τὸ σῆθω γ). *Glossae σῆθω, cribro.* Vnde σηλία et Attice τηλία, vt σήμερον et τήμερον d). *Glossae: Τηλία Incernicula.* Sunt et aliae significationes huius voc., sed nulla huic loco magis apta. Dicit autem anus: *Ἰα σὺν macie confecta vt me per annulum trahere possis*: sed alter videns eam satis adhuc crassam dicit, oportere annulum illum esse cribri circum-lum e). *Bergl.*

1039. Haec dicere anus censenda, dum adolescentem propius videt accedere.

1040. εἴπερ — κατηγ. τυγχάνω cuius leuitatem et perfidiam accusauit. τυγχ. f) quae conquesta est, nec querelas renouauit, conqueri vsque videtur. πάλαι est modo, πρὸ ὀλίγου, Sch. Doru. v. 257. 642. 938. *Fisch.*

1041. Ἔσκε δ' ἐπὶ κῶμ. Citat h. l. Schol. Theocr. Id. 3, 1. *Kuß.* Κῶμος in genere de quauis comeffatione, seu solempni aliquo conuiuio a Graecis dicitur, tum nomi-

a) Legitur ibi in ed. Buhlīi (l. 5. c. 10. T. IV. p. 349.) τηλίαν.

b) Pag. 756. Add. Zonaras T. II. p. 1727. et Photius p. 430.

c) Cribrum enim inter cernendum quatitur. *Münt.*

d) Significat igitur 1. cribrum, incerniculum, 2. circum-lum, orbem, cribri. v. Hes. V. Τηλία et V. Ἀλευρίστει. H. l. subiectum ἡ δακτύλος docet indicari hoc nomine orbem cribri. *Fisch.*

e) Iocose! ita respondetur: per annulum trahi posse, si is cribri pollinarii habeat ambitum. *Münt.*

f) De usu v. τυγχάνω familiari apud poetas Atticos, tragicos comicosque iam egimus ad v. 35. *Spanh.*

natum de *Bacchi sodali*, cuius descriptio exstat apud Philostr. Icon. p. 733. Ita *κῶμοι* de *Bacchi sodalibus* in genere Eurip. Cycl. 28. — ἔ τε Βακχίῳ Κῶμοι συνασπίζοντες Ἄλθαιας δῶμοις. Vnde *Κῶμος* in Bacchi pompa apud Athenienses conspicuus iuxta Demosth. in Suid. p. 321. [cap. 4. p. 8. ed. Spalding.] καὶ τοῖς ἐν αἷσι Διονυσίοις ἡ πομπὴ καὶ οἱ παῖδες καὶ ὁ κῶμος. Immo vnde Bacchus ipse *Κωμότης* dictus Nub. 604. Vt hoc addam *κῶμον* de *floriente* et armata quidem Atheniensium *iuventute* a Theseo dici Eurip. Suppl. 390. *κῶμον δίδχασθαι τὸν ἑμὲν ἀσπιδιφόρον* et inde illustrantur adducta modo eiusdem Tragici in Cyclope verba: *κῶμοι συνασπίζοντες*. Spanh. Ἐπὶ κῶμον βυδίζειν est *comissatum* ire ad aliquem. Nam *κῶμοι* est *comissatio*: quo nomine significatur *compotatio nocturna* g), iocis impudicis, cantilenis obscenis, saltationibus ab honestate remotis (v. Anacr. Od. 6.) omnique petulantia abundans h), ita vt sodales (*κωμῶσαι*) ebrii prouolent in publicum, coronati facesque tenentes (vt h. l. certe 1053. — ἔχων ἰ. q. *φορῶν*) et canentes carmina amatoria fidibus, etiam armati, pergant ad aedes amicarum, quarum fores pulsant neque raro effringant. v. Lamb. Bos. Exerc. phill. ad Rom. 13, 13. et C. G. Schwarzii libellus de *Comissationibus veterum*, editus Altorf. 1744. 4. et nos ad Anacr. tit. od. 6. *Fisch*.

1042. Coronam et facem gerebant *comissatum* euntes i). Antiphanes ap. Athen. VI. [p. 243. l. T. II. p.

g) Non autem est ἰ. q. *μῆδυ*, quocum voc. iungitur interdum *κῶμος*. v. Hemsterh. Not. ad Schol.

h) Fuit *Comus* *comessationum*, ebrietatis et intemperantiae Deus, quem iuuentus olim colere se existimabat, dum ante fores amicarum noctu cum facibus et musicis instrumentis saltabant; nonnumquam etiam perpoti soribus effractus in aedes irrumpebant. Quod adolescentem facere velle, et neglecta se illum aliam ambire interpretatur suspicax anus, quum tamen Pluto sacrificaturus accedat. Auget Chremylus aniculae suspicionem, et per se plus satis insanientem, amplius etiam infligat. *Cir. κῶμος* propr. deus praefes *comessationis* hominumque luxu diuulentium. Inde significat etiam *conuiuium* lautum et quamlibet *comissationem*, vt Acl. V. II. 13, 1. o quo loco etiam patet *comissatum* euntes coronam et faces gestasse. Münt. Add. Eckard. p. 109.

i) Quum non potuerit adolescens, nisi vnam coronam in capite

433. Schweigh.] ἐπὶ κῶμον, εἰ δοκεῖ, ἔμμεν, ὥσπερ ἔχομεν. Οὐκ οὖν καὶ δεῖδα καὶ σεφάνους λαβόντες. Et vnguentati incedebant. Apollodorus Comicus apud eundem VII. [p. 281. p. 23. T. III. Schweigh.] ἰξίναι — ἐπὶ κῶμον — σεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον. Synesius epist. 32. ἰδὼν τὸν πορνότριβιν σεβούντα διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐν σεφάνῳ καὶ μύροις, μεθύοντα καὶ κωμάζοντα καὶ πάσης ἀκολασίας ἡμιπλάμενον. Bergl.

1043. Constituitur hic Actus IV. Scenae V. initium. Salutat adolescens anum, quae fortassis paululum progressa erat. Eam certe ille adloquitur.

ἀσπάζομαι saluere te iubeo. De verbo hoc vid. ad 324. e quo loco discitur, esse illud maioris amoris et benevolentiae indicem, quam χαῖρε. Neque tamen ista vox h. l. caret omni merdacitate; exprobrat enim aniculae pruriginem, quae etiam nunc appetat amplexus iuuenis, sed frustra. Fisch.

τί φησιν; Dedignatur iuuenem alloquio, vel pudore vel dolore. Gir. Nimirum anus haec ad Chremylum conversa dicit. Sed pro his Inu. ex cod. Rau. edidit: αἰ φησιν, ut anus significet, adolescentem alloqui Chremylum. Sed tum potius putauerim, haec esse Chremyli, anum, quae adolescenti non respondebat, ab eo forte auerfa, moventis ad ipsam dici.

ἀρχαία. Non quam a multo iam tempore atheni, sed παλαιά, annosa, senio confecta. Quid autem, si ἀρχαία interpretaberis stultam, insipidam et delirantem k)? In φῶλῳ ironia est. Gir.

1044. πολλὰ h. e. cana, vnde πολλοὶ dicuntur cani, πολλοὶ κρόταφοι Anacr. 56, 1. f. et senectus a Theocr. 14, 10. vocatur λευκαῖον ὁ χρόνος, quia capillos canos reddit. Fisch. Dum hoc profert, faciem admonet capiti vetulae. Quod ait ταχὺ, inde non intelligi vult, canitiem eam esse praepropere et praeter aetatis rationem accidisse, verum quoniam negligenter caput complit, canos prodit, quos,

gestare, non placet quod pro εἰφάνῃ γ. γ. Inuerm. e Rau. recepit: σεφάνους γ. — De coronarum usu in conuiuio monuit Eckard. p. 110. idemque obseruauit περιέδωκεν etiam de breviori via dici. [Est omnino, incedere, vadere.]

k) Vid. ad 523. versum.

dum iuueni placere studuit, anxie oculuit. *Gir.* *cte Münt.* monuit, parum probabile esse, eam, q
tiosa veste induta erat, capitis curam neglexisse
putat iuuenem, iam ditiozem factum, libere, quae
eloqui, atque ταχὺ ad χθής refert.

1045. τάλπιον ἐγὼ τῆς ὕβριος I) idem est, qu
τῆς ὕβριος vt 389. οἱ μοι τῶν κακῶν. Est enim G
indignantis et dolentis. v. Anim. ad Well. III, 1
De vv. ὕβρις et ὕβριζεναι dictum est ad 900. Nam
pronominis ἡς accommodatus est nomini τῆς ὕβρ
Cod. Doru. habet ὕβριος, quod primus in Aristoph
rus intulit: nam flexionem Ionicam ὕβριος velut
pacto tenent Edd. reliquae, si solam excipias An
notis formae, quae ὕβριος dedit. Miror Kusteru
callentissimum, admisisse ὕβριος, quo pacto versus
Ego veterem scripturam, licet Ionica species in
scena parum deceat, mouere non sustinui, nequ
viam reperi, qua versui prospicerem. *Hemst.* *ti*
vett. edd. recte. Perperam in minoribus Batau
Atticam formam ὕβριος codicum consensus contra
gem tueri non potest. Male eam reposuit H
Brunck. Solent etiam Ionicae formae interdum
cis poetis adhiberi.

1046. διὰ πολλοῦ χρόνου. Vesp. 1474. οἱ
πολλοῦ χρόνου. Aesch. Pers. 743. φῆν. ταχέως γ' ἤλ
μῶν πρῶτες — ἐγὼ δὲ πον διὰ μακροῦ χρόνου τὰδ' ἤνχ
λευτήσας θινός. διὰ χρόνου fine adiectiuo idem est.
de caede Eratosth. [p. 14. T. V. Orr. Grr. Reisk.
μα ευρακύνῃ ἤκουα δὴ διὰ χρόνου. V. infra 1056.
Significat: post longum temporis interuallum m

I) *Yves* subintelligi inbet *Gir.* atque addit: duplex aff
subesse videtur: τάλπιον se ait, i. e. infelicem, mi
modis acceptam indignis ab adolescente, qui se del
eodem autem indignioribus acceptam modis, vt qui i
qui miseriori, conuicia ingerat odiosissima. Hoc se
cipis, exaudienda sunt aduerbia: οἱ μοι τάλπιον ἐγὼ. φ
Atticum σχῆμα, ὕβριος ὕβριζεναι. *Gir.*

m) Colligit hoc inde, quod iuuenis dixerit ἀρχαία φιλ
γενέ. *Gir.* Do vi praepos. διὰ cum Genit. vocabb.
possi, v. *Eckard.* l. I. p. 111.

sic omittitur πολλῷ, vt Xen. Cyr. I, 4, 28. Memorr. 2, 8, 1. Eodem modo Hebraei dicunt Iudd. II, 4. Iosu. 23. I. *Fisch.* ὥρακται. Vulgo reclamante metuo, *ἑώρακται* n). *Brunch.*

1047. πόσον χρόνον; quanto tempore? Hoc suspectum est. Nam ποῖος de qualitate dicitur, non de quantitate. Forte πόσον. *Duck.* Recte, opinor. Nam I. vocabb. ποῖος et πόσος etiam alibi a librariis permutata sunt inter se, vt Demosth. c. Timarch. p. 14. T. II. Tayl. 2, quaeritur h. l. non de qualitate temporis, verum de quantitate. *Fisch.* Nemo tamen Duckero obsequutus est.

Anicula Chremylum appellat παλάντα, vel quia amoris plena nesciebat, quid loqueretur, vel contemptus causa, vt ei exprobraret iniquam leuitatem, vt sit *secelestissime*, vid. v. 1056. o) 1070. παρ' ἐμοὶ domi meae. vid. ad 393. *Fisch.*

1048. ταῖς πολλοῖς plerisque ebriis, et Datius pender a nomine τοῖς κατ' ἐν. Sensus: secus scilicet ei cuenit, ac plerisque ebriis p). *Fisch.*

1049. ὀξύτερον βλέπει. Hor. Sat. I, 3, 26. cur in amicorum vitiis tam cernis acutum? *Spanh.* In cod. Doru. vitiose scribitur βλέπειν. *Hemst.* μεθύων est ebrius, vino temulentus. Nam μεθύω est temetum h. e. vinum. V. Plin. H. N. 14, 13. Ὀξύτερον. Nam capilli aniculae adolescenti ebrio, nec amatori recte videbantur cani, qui sobrius et amatori visi essent nigri. Ita certe Chremylus iocans statuisse putandus est. *Fisch.*

n) Emendate iam laudauerat Dawes. M. Crit. p. 202. vid. ad v. 98.

o) Sentit, se etiam ab hoc rideri, propterea in eum quoque delacuit. *Gir.*

p) Quam enim compertum sit, vinolentorum oculos ignea quadam vi scintillantes, retiusiores fieri et hebetiores, tamen hic, quem egregie potum dixisti comestioni operam dare, potuit canos tuos intueri. Vel ideo hoc dicit, vt existimetur, iuuenis id vidisse ebrium, quod ante non viderat sobrius: nam nunc primum videtur deprehendere, hanc esse vetulam et canam. *Gir.* Similiter fere *Münt.*

1050. ἀκόλατος propr. est *incafligatus*, ἀπαίδευτος. v. Erym. M. h. v. 2. ita dicitur is, qui incafligatus est vita et moribus; qui praeditus est moribus ruflicis paramque politis, ideoque nunc *audax*, *impudens*, nunc *petulans*, *proteruius*, vel verbis, vt h. l., vel re ipfa: fed inprimis *incontinentem* et *intemperantem*, h. e. eum, qui fe dedit voluptatibus guflus et tactus (v. Gell. N. A. 7, 11. 19, 2.). Sed maxime tamen de *libidinoſis* dicitur, ita vt nunc ſimpliciter ponatur, nunc addita ſint verba πρὸς τὰς συνουſίας, περὶ τὰ ἀφροδιſία et ſimilia. Vnde intelligi poteſt, h. l. adiecta eſſe verba τοὺς τρόπους q), vt ſignificetur hominem illum eſſe *ruflicis* moribus. Fiſch. Ἀπαίδυτοι et ἀμαθείς eos etiam Graeci vocant, qui moribus ſunt ruflicis et parum politis; quemadmodum contra παιιδονυμιοι eruditi ſolum doctriniſque exculiti, ſed et humanitatis atque officiorum pleni: eſt nonnumquam, vbi proxime ad hanc vim ἀκόλατος accedat. Haec autem anus, ira per amorem deferueſcente ita proloquitur, vt factam ſibi iniuriam, quam fuerat conqueſta, excuſare iam inceptet. Verſum protulit Suidas in ἀκόλατος, loco valde conturbato, cui poſt Kuſteri conatum integritatem adhuc deeſſe credo. Hemſt. Ποντοπόειδον. Prout dictus erat ab Aeſch. S. C. Th. 132. Ποντομήδον ἄνδρ et a Pindaro Olymp. VI, 176. δῖοντα Ποντομήδον, Eurip. Hipp. 744. ὁ Ποντομήδον. Adde, quod Neptunus Ponti filius habitus ſit a Sanchoniathone ap. Euſeb. Praep. Eu. I, 10. Mitto quae de Nepruno ποντίῳ et θαλαſſίῳ iam monita ſunt ad 408. Spanh. Πεντοκοσίδον eſt Neptunus, quatenus praeſeſſe credebatur mari, qui etiam Ποσειδῶν (de cuius nominis etymo v. Plat. Crat. 19.) Πόντιος appellatur vt h. Hom. in Nept. 3. et Noſt. Theſm. 329. Sic etiam Schol. Doru. et Suid. accepit, quae interpretatio magis placet, quam illa quae ap. Suid. reperitur V. Πόντιος, μέγιστε Πόσειδον, quali πόντος vim Superlatiui habeat r), vt βῶν et ἱκνός. Nam Athenis co-

q) Pro his, quae in omnibus edd. leguntur, Inn. e Rau. recepit: οὐκ ἔτρωος. Illa vſtatior eſt ſtructura.

r) Etiam Graecus h. l. interpres admonet, μέγιστος interdum indicare μέγας. Quoniam res ipſi eſt cum ann, ideo inuocat Neptunum et alios ſeniles deos, vt quibus curae maiori eſſe ſoleant et debeant ſenes. Gır.

lebatur etiam Neptunus Ἐπείριος, δαΐτης etc. v. Meurs. Ath. Att. 2, 13. *Fisch.*

ἑοὶ πρεσβυτικοί. Vt deorum apud gentiles varii olim ordines, ita in seniores et iuniores iidem etiam distincti ap. Aesch. Eumen. 724. ἀλλ' ἔν τε τοῖς νέοις καὶ παλαιότεροις ἑοῖς ἄνθρωποι εἴ σὺ. Sic νέον θεοῦ paulo ante in hac fabula 961. et memorati ibi ἑοὶ νεότεροι apud eundem Aesch. cum in iisdem Eumen. 16. 17. tum in Prometh. 129. et inter eos ipse parens deorum Iupiter haud semel. Neptunum vero quod attinet, qui hic cum diis illis senioribus inuocatur, eundem deorum vocat Horn. Od. N, 142. πρεσβύτατον καὶ ἄριστον, quo tamen priorem exstitisse Iovem tradit poeta Iliad. N, 355. ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γέγονε. Spanh. ἑοὶ πρεσβυτικοί sunt dii senectutis, senum, praefides, in quorum numero intelligitur Neptunum fuisse; nam καὶ ἑοὶ dictum est pro καὶ οἱ ἄλλοι θεοί, vt v. 1. sed quinam fuerint illi, non constat s): ita vt in scholl. antiquis adolescens dicatur ista voce vltus esse ioci causa. Hoc vero certum est, iuuentutis praefides ferri Apollinem, Bacchum; Pana. *Fisch.*

1052. πρόσπεον h. l. propr. significat os, vultum, vt 1066. Palaeph. 7, 1.: os, oculos, genas, v. Gell. N. A. 13, 29. ῥυτίδες sunt rugae t), et τὰς ῥυτ. ὄσας dictum est pro ῥυτίδας ὄσας, vid. ad 694. Nam exprimitur ita fere partitio. Hanc vocem emittens adolescens censendus est admouisse taedam ardentem ori aniculae v), quo conspicerentur magis rugarum sulci. *Fisch.*

1053. ἄ, ἄ x). Interiectio. Eurip. Alcest. 28. ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, τί σὺ πρὸς μελὰ θροῖς; *Bergl.* In cod. Doru. macula huic versui adspersa, in quem scilicet compingere voluit

s) Münt. putat eosdem esse, qui etiam μεγάλας fuerint adpollati; facete autem ad mulieris senectutem alludi.

t) vid. Bos. Exercitt. philol. in N. T. p. 185. l. et Eckard. ad h. l. p. 111.

v) Id iam monuerat Gir.

x) Vulgo hae voculae praecedenti versui adhaerebant. Br. et Inu. huic recte praemisit, viciis inclusas; sunt enim extra metrum positae. Gir. monet esse conseruatæ mulieris exclamationem, et ignem a facie repellentis.

librarius exclamationem ἄ, ἄ. nec in cod. LB. nihil est eamdem ob causam peccatum: sed haec tanti non sunt, ut commemorentur. Vterque seruat accentum circumflexum: verum operae pretium est audire, quae Suidas ex vetustioribus vel Scholiis ad h. l. vel Grammaticis exposuit: "Α ἄ παρ' Ἀριστοφάνει ἐκίβημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακλειούσης. "Α ἄ, τὴν ὁρὰν μὴ μοι πρέσβετε. Τὸ ἄ ἄ κατὰ διαίρεσιν ἀναγκασίαν, οὐ καθ' ἑνωσιν· ἀλλὰ καὶ φιλυτίαν ἀμφοτέρω. Εἰ γὰρ ἐν μέρεσι λέγουσιν, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀνεγινώσκτο, ἐν χρεῖσι εἶχε τῶν δύο τόνων, ἥτοι τῶν δύο ὀξεῖων· καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ἐν φιλυτίᾳ· τὸ δὲ ἄ ἄ θανυμασικὸν δασύνεται. Haec optimae notae sunt eo magis probanda, quia Schol. ad 1043. monuit, esse κῶλον ἰκαδικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. Considera vero, an scribi praestet ἄ ἄ, licuti fere 896. y). Hemst. Est, ut Lat. *ah*, vox deprecantis aut lamentantis stupentis et obiurgantis. εὔ — λῆγει. Nam Chremylus agit cum adolescente. Fisch.

1054. σπινθήρ est *scintilla*, v. Hef. et Etym. λάβη Schol. LB. explicat καταλάβη: si ipsam vel una scintillula comprehenderit. Fisch. εἰς μόνος quidquid Edd. vidi cum cod. Doru. retinent: solus LB. μόνον. Hemst. Non male: sed profectum tamen a manu correctoris videtur. Sic Aesch. Socr. 3, 16. ἐνὸς μόνου μισηθήσομαι τοῦ ἀξιολογώτατου. Fisch. Cf. Schäfer. Mel. Cr. p. 19.

1055. εἰρεσιώην. Infra Eqq. 725. τὴν εἰρεσιώην μοι κατεσπαράξατε. De εἰρεσιώῃ praeter Schol. ad h. l. videnti Strab. I. p. 16. et Plutarch. in Thes. p. 10. [c. 21. vbi v. Leopold.] Clemens Alex. ab Atheniensibus acclamari solitum dicit Strom. lib. IV. p. 474. 2).

Εἰρεσιώη οὐκ εἶρει καὶ πῖνας ἄρτους
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀναψέσασθαι.

γ) Causam non video. Ineptum enim est, quod Munt. dicit metrum hoc flagitare.

z) Hi versus etiam a Plat. I. l. et in Schol. ad h. l. laudantur, ad q. vii. Not. add. Ilgen Opuscul. I. p. 134. ff. (in Comm. ad Εἰρεσιώην Homeri) vbi etiam ostenditur, ramum oleae, lana velatum, si a supplicibus et aliorum opem implorantibus praetendebatur, dictum esse *ἱεργίαν* vel *ἱεργίαν ἀλάδην*, si a gratulantibus diei alicuius solemnitatem, vbi preces et imploratio auxilii secundo loco veniebant, *εἰρεσιώην*.

Infra Vesp. 396. *πληγείς ταῖς εἰρεσιώναις ramis aridis pulsatus*. Vnum addam dici a Iosepho Arch. 3, 10. p. 92. [§. 4. ed. Hauerc.] Hebraeos festo tabernaculorum die terre *εἰρεσιώνην μυρσίνης καὶ ἰτίαις σὺν κρόδῳ Φολίνος πεποιημένην*. Spanh. Erat ramus oliuae, *ἔρση, lana*, vnde et nomen accepit, comptus. Qualis erat supplicum ramus, quem praetendebant, *ἐκείων ἐριόστεκτος κλάδος*, vt cum Aesch. dicam ex Suppl. 22. vel ex Eumen. 43. *ἔλαιος κλάδος λήγει ἑταρμάνος, ἄργῆτι μὲλλῃ oliuae ramus, lana coronatus, albo villo*. Exponebatur autem Athenis pro foribus aedium in memoriam veteris cuiusdam supplicationis publicae. V. Schol. ad h. l. et ad Eqq. 724. et Lexicographos graecos et quos auctores ad Hesych. citauit Schreuelius a). *Bergl.* Erat *ramus oleae*, lanea corona ornatus, e quo pendebant panes, ficus, et alia poma, suspensus pro aedibus forium Athen., in memoriam veteris cuiusdam obsecrationis publicae, vt defenderent a se famem vel pestilentiam, ex oraculi Delphici responso. Mutabatur quotannis ita vt recens ramus pro vetere suspenderetur. Varias vet. scriptt. et Grammaticorum narrationes de hoc ramorum genere collegit diligenter Meursius Graec. fer. V. Πρωτόφιον p. 242. ff. *Παλαιὰ εἶρεσις*. igitur est *aridus oleae ramus* b). *καύσται* habet vim Fut. Actiui. Attici enim abstinent vsu Fut. Actt. multorum verborum et pro eo ponunt Fut. Med., vt *ἄξομαι, ἥσομαι*, dicunt, non *ἄξω, ἥσω*. v. Moeris [p. 38.] Causa videtur esse, vt seruaretur memoria obsoleti verbb. actt. significatus. Nam *καίειν* propr. videtur significasse, *incendere aliquem aliquid iubere; καίσθαι* incendere c). *Fisch.*

a) Add. Intpp. in Albert. ed. Hesych.

b) Talis igitur ramus facile poterat conflagrare. *Gir.* Per iocum Chremylus hanc vetulam senio et macie confectam ait facile, instar aridi oliuae rami, lana velati, combustum iri. *Münt.*

c) Wakefield. Silu. Crit. III. p. 74. negat *καύσται* sensu actiui ferri posse. Nam *οὐκ ἔχοντες* ap. Hom. esse: *ignem sibi accenderunt*; in anteced. autem versu *λέβη* nec elegans nec vsitatum esse. Quare emendat: — *εὐαθὲς βέλη ἔκτετε καλαὴ γ' εἰρεσιώνη καύσται*. Horum neutrum probari potest.

1056. διὰ χρόνου. vid. 1046. d). In Lylistr. 903. κα-
τακλιθῆτι μετ' ἐμεῦ διὰ χρόνου. Vesp. I: 51. ἴνα καὶ μεθυσ-
σάμεν διὰ χρόνου, et alibi. Eurip. Elect. 504. μὴν τῶμα
διὰ χρόνου σ' αἰμήσων κακὰ; Bergl. *Pi q longuin inter-*
vallum; quae tamen vox ironice accipi debet, ita ut note-
tur intemperata mulierculae libido. Nati adolescens pri-
die apud eam fuerat. vid. 1047. Fisch πῦσαι. Cod.
Doru. et LB. πῦσαι Atticam formam vulgari graeca mu-
tans. Citatus in hanc rem Comici nostri locus a Tho.
Mag. in Πῦσαι [p. 673.]. Eustath. ad Od. Θ. p. 1594. 47.
ὃ δὲ χρόνῳ τοιοῦτον πῦσαι καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ non
hic tantum, sed et in Acharn. 391. vbi schol. ὅπερ ἡμεῖς
πῦσαι, similiter atque Hesych. et Suidas Idem Phryni-
chi praeceptum p. 38. [102. Pauw.] et Meridis Attic. [p.
293.] saepe tamen a librariis in Platone ceterisque scriptt.
Atticis neglectum; si modo persuaderi nobis patimur, ve-
teres in hac forma frequentanda tam fuisse religiosos.
Hemst. In verbis πρὸς με πῦσαι latet elegans quaedam
et urbana ambiguitas. Nam significant et, *ludere mecum*,
et, *mecum rem habere*. Hoc sensu accepit anicula παρῶ-
σα e). Quaerit enim πῶ, τάλαν; h. e. *vbi, scelestè?* sed
isto adolescens accipit, certe accipere se simulat. Fisch.
Id quod vehementer cupiebat vetula, suspicabatur etiam
adulescentem de ludo Venereo loqui; itaque dicit: *Vbi-*
nam ludes? an hic ante oculos hominum? Vt Lylistr.
908. ἢ καταγέλων ἱκαντὶν τοῦ παιδίου. Bergl.

1057. αὐτοῦ est hic, vt 1188. ἐνθάδ' αὐτοῦ. Nam re-
spicit ad πῶ. Sed potest etiam recte explicari *statim, il-*
lico (v. Hef. h. v.). Nam qui illudunt alios, saepe ita re-
spondent, vt responsio quaestioni non sit accommodata f).

d) Vbi πάλαι additur. Cf. Bos. de Ell. p. 402. Interdum ta-
men etiam πάλαι supplendum est. v. Schaefer. ad Bos. p. 101.

e) Anus iniuriam vltura non tam quaerit locum, vbi cum iuue-
ne ludat, quam in quo eum caedat, aut certe animi indigna-
tionem pro voto euomat [perperam; quasi a *talas* esset.] In-
venis, quasi ille de loco ludendi rogarit, subdit αὐτοῦ: simul
genus ludi omni praescribit. Rifu maiore digna fuerit anus,
si de lusu Venereo cogitasse putetur. Gir. De hoc Venereo lu-
su recte etiam Münt. intellexit. ut Attice poni pro πῶ osten-
dit Moeris p. 517.

f) Prior tamen explicatio huic loco magis conuenit.

Kάρνα sunt *nuces*, h. e. omnes fetus arbutei, lignum et corticem habentes extrinsecus. Simulabat igitur adolescens, quasi vellet, vt anus cum ipso luderet *par impar*, ἀρτιάσις (vid. ad 817.). Nam ludentes sumtis in manum numis, fabis, nucibus, diuinare iuebant ἄρτια ἢ περιττά; *Fisch.* Pro παιδιάν accentu mutato sola Farreana praefert παιδιαν, inuito Scholiasta g). Post αὐτοῦ vero, adiecta interpretatione ἐνταῦθα, cod. Doru. ponit distinguendi notam: omnino recte, licet in cunctis edd. perperam sit omiſſa, quandoquidem αὐτοῦ ad λαβῶσα κάρνα minime pertineat, sed ad καὶ τάλαν vtique per se sit referendum. Scilicet anus pruriens illud παῖσαι in nequiores sensum acceperat, ideoque velut indignata, sic tamen, vt cupere videatur, rogat, *ubinam improbiſſime?* tum noster ille iuuenis αὐτοῦ, illico; suspenſaque paullulum oratione subdit, λαβῶσα κάρνα, vt praeter expectatum se alium plane ludum, atque ipsa velit, intelligere significet. Hos autem Aristoph. versus et Scholiastae verba protulit *Bern. Martin.* V. L. IV, 1. vt ludi genus illustraret. *Hemst.* Attici auctoribus Schol. Suid. et Etym. M. pro παιδιά dixere παιδία, et quum librarii pro i saepe scripserint ii, in illis maxime verbis, in quibus i longum est, facile patet, qui factum sit, vt παιδία toties scriptum inueniatur pro παιδία h) *Iusus, iocus. Fisch.*

1058. πόσους ἔχεις ὀδόντας. Peruertit ludum illum, qui dicitur *Par Impar*; nam non erat quaerendum: *quot sint?* sed *utrum par an impar numerus*: praeterea non illum interrogamus, qui nucem aut tale quid aliud, manu tenet; scit enim; sed ille nos interrogat. Quia vero edentulam anum vult ridere i), ipse interrogat, quot illa habeat, non *nuces*, sed *dentes*; sciebat enim ipsammet numquam se daturam fuisse ludibrio ita, vt interrogaret: *quot*

g) Verba παιδιάν vna hoc sensu dicta esse perperam existimat *Gir.*: quam ingratum ludum mihi proponis, qui puerorum de more etiam nucem me repetere vis. *Münt.* putat indignationem exprimi; graniter ferre anum, ad se ludibrio amatori suo esse, vt puerilem ludum ipsi offereat. Imo non videtur audiuisse verba praegressa, et continuare orationem v. 1055.

h) Vid. *Fisch.* ad Plat. Phaed. 13, 6.

i) Eadem iam animaduertat *Girardus*.

habeo dentes? vt quae nec interrogata deinde vult respondere. *Bergl.* Vt commoueret magis mulierculae animum, adolescens peruertit ordinem ludi; anus debebat ex eo quaerere, *πῶσα ἔχω κάρυα;* sed ille mulierculam interrogat, ita vt pro nucibus nominet dentes. *γνώσομαι* h. e. *conliciam, diuinabo*, quot dentes in ore gestet. *Fisch.*

1060. ἀπότισον. Qui interrogatus non diuinauerat, soluit totidem nuces, quot ille manu tenebat, qui interrogauerat; quum ergo Chremylus non diuinauerit, quot habeat dentes vetula, quae vnum tantum habebat, vnus dens Chremylo elidendus erit, vt soluere possit. Talis est *sal Atticus. Bergl.* Ita etiam *Fisch.* (patere tibi vnum elidi dentem, vt soluere possis) et *Munt.* interpretati sunt, qui postremus tamen perperam eum dentem vetulae dandum esse censuit *k*). Nam Chremylus non cum anu par impar ludere fingitur.

γόμεφιν. Pollux IV, 19. [§. 151. p. 439. f. Hemst.] vbi describit personas comicas, dicit inter vetulas fuisse, et τὸ οἰκουρὸν γραῖδιον domesticam siue umbraticam vetulam; et ita describit: τὸ δὲ οἰκουρὸν γραῖδιον, σιμὸν ἐν ἐκπύρῃ τῇ σιαγόνι ἐκπύρῃθεν ἀνὰ δύο ἔχει γόμεφιν. Nempe et huic patet, hanc comoediani proxime accedere ad nouam, de qua ibi Pollux agit. *Bergl.* γόμεφιν sc. ὀδόντι est dens molaris, maxillaris; nam dentes sunt vel aduersi (Cic. Nat. D. 2, 54.), qui acuti morfu diuidunt escas; a Xen. Mem. I, 4, 6. dicuntur οἱ πρόσθεν, etiam τομαῖς diuifores) vel intimi, qui conficiunt escas, vnde genuini et molares appellantur (v. Cic. l. l.); Graeci eos vocant μύλους, μυλῶνι, Attici γόμεφιν (v. Xen. Mem. l. l.), quia referunt speciem γόμεφιν, clauorum. v. Moeris [p. 111.] Etym. M. Gloss. vett. V. Μυλῶνι. Ceterum nec verbi φρεῖν vsus carer ioco mordaci.

1061. Sensus: scelus, non fana esse mente mihi videris. *ταλάντατ' ἀνδρῶν* est, *longe sceleratissime*, v. ad 1047. et 684. 788. *Fisch.* ad Leusden. de Dial. N. T. p. 93.

k) Explicat ita: falsus fuisti in diuinando: vnum igitur perdidisti dentem, tibi euellendum vetulaeque dandum, cui vnus tantum molaris in ore superest.

Fisch. l). De usu v. *ἐγμῖναι* non modo de corporis sed etiam mentis sanitate dicti v. *Eckard.* p. 112.

1062. Loci huius mentionem facit Pollux VII, 38. m) et Thorn. Mag. V. Πλυνός [p. 722.] *Kust.* Sic Acharn. 379. καὶ πλυνὲν et maledixit, conuiliis laceffiuit, quo sensu praeter Menandrum apud Artemidor. II, 4. [Onirocr. T. I. p. 136. ed. Reiff. qui in not. ibi cfr.] ut pridem ad oram Hesychii mei notaueram, et a Pearsono ad Suidam itidem factum, e nupera Kusteri editione Suidae didici; praeter eum, inquam, ac Demosth. adu. Bocot. I. p. 577. [T. II. p. 997. Reisk.] ἀλλήλους δὲ πλυνόμεν inuicem nos verbis infectabimur; paullo post καὶ πλυνὲν et obiurgauit, seu conuiliatur n); apud Basilium epist. CCCLXX. πλυνεῖν λοιδορίας conuiliis laceffere; Chrysost. Serm. XVII. p. 94. T. V. ed. Sauil. μυρίας πλυνόντες λοιδορίας, ut alio loco ibidem ἀλλήλους πλυνόντες. Ita sermone Gallorum vernaculo, *laver la tête à quelqu'un*, pro obiurgare ac redarguere quempiam. Spanh. πλυνόν με ποιεῖν ita me perfundis conuiliis, quasi essem labrum, in quo fullones vestimenta fordidata perfundunt aqua. Ita usurpatur v. πλύνειν ab Atticis. v. Acharn. 381. *Bergl.* Cod. LB. in textu Scholiisque margini inscriptis vitiose dedit πλυνόν. In ibidem in contextu desideratur; inter versus adiectum: ἐν ἥγαν ἐμπροσθεν τοσούτων ἀνδρῶν. De v. πλυνός qui scripserint, diligenter indicauit Iungerm. ad Poll. VII, 38. Eustath. ad Od. Z. p. 1550, 22. καὶ πλυνός, ὃν ἡ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ Κυμνῷ huc sine dubio respexit: nam alibi nusquam in iis, quas habemus, comoediis, quantum recorder, inuenitur. *Hemst.* Vt πλυνός dicti sunt fullones, quia lauabant vestes fordidas et purgabant (vid. v. 166. 314.): ita vas, alueus, in quo vestes fordidae lauabantur, dictus est πλυνός. v. Hes. h. v. Pollux, Erym. M. Vnde ipsa *fullonica* dicta est πλυνόν. Gloss. vett. πλυνόν fullonica.

l) Idem *Fisch.* paullo inferius iubet obseruari aniculae urbanitatem, quae eluceat e vv. εἶχ ὀγμῖναι et δοκῖν.

m) Hunc Pollucis locum, vbi πλυνόν per λοιδορίαν explicatur, tumque additur: καὶ πλυνόν με ποιεῖ, ἢ κυμνῷα φησιν, ἔγαν ἱεροῦδους ἢ αἰσχύνους, atque Ach. 581. laudat *Erasm.*

n) Add. Demosth. c. Theocr. p. 1335. Reisk. λοιδορούμενος καὶ πλυνόντας αὐτούς.

Leg. *πλυνών*, aut certe *πλυνός*. Idem Hesych. V. Πλυνών ὁ) obleruat, *πλύνειν* et *πλύνεσθαι* ab Atticis poni ἐπὶ τῶν λοιδο-
γῶν h. e. de iis, qui in alios conuicia fundunt, aut iis per-
funduntur. Hinc intelligi debent verba aniculae: *πλυνόν
με ποίω*, quia me iubes esse quasi alueum, in quo lauantur
vestes sordidae p), i. e. quod conuicia in me fundis.
Verba Scholl. vet. de discrimine vv. *πλυνός* et *πλυνος*, de-
scripsit Suid. V. Πλυνός. In τοc. est i. q. *ἐμπροσθεν* Schol.
Leid. praesentibus, audientibus tot hominibus [nempe
spectatoribus, non, ut Fisch. putabat, iusto eiusque seruo
et aliis] ut Xen. Cyr. 3, 3, 25. ἐν ἄπαισι.

1063. Ὅναις μὲν γ' [ut vulg. editum] ἄν. Eustath. ad
Il. X. p. 1263, 61. ed. Rom. δηλοῖ δὲ ταύτην τὴν ἐτυμολο-
γίαν καὶ ὁ Κωμικὸς, ἐν οἷς πρὸς γυναῖκα ὀνομάσας αὐτὴν πλυν-
όν. Φησὶ τις· Ὅναις μὲν οὖν, εἴ τις ἐκπλύνει σι. Kustl. In
hoc versu lectionem variam et publicata deteriore praebet
LB. ὄναις μὲν γ' ἄν εἴ τις ἐκπλύνει γέ σι. Eustathii ad
Il. X. p. 1263, 62. ὄναις μὲν οὖν, εἴ τις etc. metro nocet.
Hemstl. μὲν γ' ἄν q). Sic A. B. recte. Vulgo μὲν γ' ἄν.
Brunck. ὄναις est Aor. I. med. ab ὄνημι, iuuo, vim Pall.
habens. vid. Kuster. Verb. med. extr. praeclure tecum
ageretur r). ἐκπλύνει h. e. elueret sordes ori tui. Fisch.

1064. Οὐ δῆτα neuiquam, haudquaquam, οὐδαμῶς
Schol. Doru. Fisch. μὲν οὖν. Verso ordine οὖν μὲν et mox
τενὲ Cod. LB. vid. ad 227. μὲν prorsus omissum in cod.
Doru. versum debilitat. Hemstl. ἐπεὶ οὖν μὲν — Sic IV.
codd. s). Vulgo ἐπεὶ μὲν οὖν. Brunck. κακηλπίως ἔχει.
Inde cauponum instar se habere dicitur haec vetula, quod

o) Add. Zonarae et Photii Lex. V. πλύναι.

p) Girord. interpretatur: „lotum me faciens, periph'asis, πλύνει με lauans me.“ Id nescio quomodo e voc. hoc eruitur.
Idem monet, πλύνει esse probris incellere, conuicia afflicere,
metaphora petita ab iis, qui aliquem aqua conspergi iunt.

q) Recepit etiam Iuni.

r) Vtile tibi sit, in commodum tuum vertatur, si quis te lauerit.
Cupit hic πλύνειν in significato primario. Gir. Ita etiam Aliant.:
conduceret, si quis te, anum sordidam atque impiam, velit
lauare.

s) Sequitur Br. est Inuerm.

si abstergatur eius, qua illa oppleta est, cerussa, tum detritam continuo ac rugosam eius faciem conspectum iri. Nempe quod *καπηλῶν* mos esset, quo magis vendibiles suas merces redderent, eos mangonio quopiam variaque arte et fraude oblinere. Vnde *καπηλεύειν* pro, *fraudulenter ac versute aliquid agere*, est ab Atticis dictum, vt Aesch. S. C. Th. 551. Ἐλθὼν δ' εἰσικειν οὐ καπηλεύσει μάχην, vbi veti. Critici: *καπηλεύσει, φεύσεται, προδώσει, διαφθείρει*. Demosth. adu. Aristogit. I. p. 488. εἰ δὲ κάπηλός ἐστι ποτηρία, et quod sequitur *παλινκαπηλός*, quae vox occurrit mox in hac fab. v. 1132. *Καπηλείαν* ceteroquin, vt *mercaturae* speciem, sub generali *ἐμπορίας* (nempe tam terrestris quam maritimae negotiationis) ab Atticis dictam includit Aristot. Polit. I, 7. Spanh. Quia haec vetula erat *ψευδὴς καταπαρασμένη*, vt illa apud Ecclef. 875. *fusco oblita*; comparat illam cum *fucosis*, vt Cicero loquitur, et *fallacibus mercibus mangonum*. Bergl. *καπηλ ἔχει* 1) est, *fucata, cerussata est*. Scilicet *κάπηλος* proprie est *is, qui ea quae ab αὐτοπώλῃ emit, vendit inprimisque vinum*, vid. ad 435. sed nonnumquam ita dicitur omnino *is, qui aliquid vendit*. v. Schol. ad 1156. Sic Pac. 446. *κάπηλός ἀσπίδων. κάπηλος* igitur est etiam *is, qui cōemptas ab aliis vestes iam detritas et laceras et pannosas vendit*. Hi vero homines eiusmodi vestes quam possunt nitidissime reficiunt, vt recentes et integrae videantur, vnde vestes ita resectae dicuntur *καπηλικῶς ἔχειν* *fallaces esse et fucosae* (Cic. p. Rab. Post. c. 14.): sed anicula h. l. dicitur *καπηλ. ἔχειν* quia facies eius erat cerussata, vid. 1065. ita vt videtur esse laevis et integra, quum tamen esset aspera et exarata rugis v).

1065. (1064. Br.) Εἰ δ' ἰκαλεῖται — ὅψι. Quia supra de partic. *εἰ* cum optat. constructione egi, huius loci

1) Formulam hanc cum γ. *καπηλεύειν* comparauit Wakefield. S. Crit. p. 74. f. T. III.

v) *καπηλ. ἔχειν* est, se gerere in aliqua re, vt *καπηλεύειν* in sua arte solent, cum fraude, inde h. l. de vetula, quae vitia cutis superinducto colore dissimulat, est *ψευδοδερμάτιος*, lutea, se habere, i. e. fucatam esse. *Gir.* Formula viurpatur de mulieribus, quae meretricios habent mores, quibus omnia sunt fucata, vt Ael. V. H. 12, 1. *γονιμῶν καπηλικῶς τῶ ἀλλὰς χρομάτων. Münt.*

Comm. in Aristoph. Tom. I.

occasione monebo, cum saepe cum futuro Indicat. construat, tumque in redditione sententiae alterum etiam in futuro indic. poni x). Soloecismus est in Philemonis versibus e Rhodia ap. Stob. Floril. Grot. p. 449. *εἰ πάντες ἀποθανοίμεθ', οὐ μὴ γίνεταί· Ἄ βουλόμεθα, πάντες ἀποθανοίμεθα*. Dissidet saltem ἀποθανοίμεθ' ἄν. Sed e vet. cod. legendum: ἀποθανοῦμεθ' — γίνεται — πάντες ἀποθανοῦμεθα. Brunck. *ψιμύδιον* γ). In cod. Doru. et LB. *ψιμυΐδιον*, vulgari more, quem secutus est Suidas: *ψιμυΐδιον· χρῶμα ἰταϊρικόν·* neque aliter in Notis Chym. ap. du Cang. p. 16., *ψιμυΐδιον* vero p. 21. quam scribendi rationem in h. l. sola tenet ed. Ben. Iuntae: reliquae omnes, quae vobis ad manum, *ψιμύδιον*. Variatur in Ecclesiāz.: prius enim invenias v. 924. sicut in Amiphae iambo ap. Etym. p. 313, 34. *Δουὸν ὀβολοῦν ἔρχουσα καὶ ψιμυΐδιον·* alterum v. 873. et 1064. praecunte ceteris Ed. principe. Pari modo Pollucis editiones obsidet *ψιμυΐδιον* V, 101. 102. VII, 95. verum biuis in locis alterum *μ* repudiat Palatinus optimus; tertio nihil ex eo notatum animaduerti: scripti certe libri, quo meliores, eo magis in *ψιμύδιον* consentiunt. Sic Codex Suidae Lugd. Batauus in *Θέσις* habet: *καὶ πρῶτος μὲν χρίσας τὸ πρόσωπον ψιμύδιον ἐτραγῳδῆσεν·* in Glossis itidem *ψιμύδιον* et *ψιμυΐδιον*, in Clem. Alex. Paedag. II. p. 232, 26. *ψιμυΐσμός*. Syllabae secundae quae fuerit apud vereres quantitas, ex dictis plane constat: quae primae, si simplici *μ* scribatur, non item: nec scrupulum eximit Nicand. Alexiph. 75. *περικυμένην ὀλοοῦ ψιμυΐδιον ἥτε γάλακτι* etc. z) ubi *ψιμυΐδιον* editionis est Aldinae: existimes enim pro-

x) Scilicet ita ponitur, quando conditio non id exprimit quod fieri potest, aut verisimile est, sed ad id quod certo eveniet eo quodam posita refertur. v. *Matthiae* Gramm. gr. p. 745. *Wakefeldus* Silu. Crit. III. p. 75., quoniam non putavit Futurum Med. habere posse vim Passivi, coniecit legendum: *θ' ἰσχυροῦς τις τ. τ. ψ.*

γ) Sic in optimis libris scribitur, non *ψιμυΐδιον*, v. *Pierfon*. ad *Moer*. p. 419. Est *cerussa*, quae fiebat ramentis plumbi tenuissimis et aceto, in pestillos divisis et in sole siccatis aestate, quomodo docet *Plin.* H. N. 34, 18. Vtebantur ea mulierculae ad candorem faciei conciliandum et ad sulcos rugarum explendos. v. *Ovid.* *Medicinarum*. *luc.* 73. *Fisch.*

z) Ibi etiam *Schneider*. e cod. Göt. et Ricc. edidit *ψιμυΐδιον* quem cf. in not. p. 102. f.

duci ob geminatum μ . Verum ex eo colligi potest fuisse longam, quod Aeoles $\phi\eta\mu\upsilon\theta\omicron\nu$ et $\phi\eta\mu\iota\theta\iota\omicron\nu$ dixerint, teste Etymol. p. 603, 54. apud quem praeterea p. 103, 25. pro $\tau\rho\omicron\sigma\phi\eta$ $\iota\omega\nu\iota\kappa\eta$ reponendum est $\tau\rho\omicron\sigma\phi\eta$ $\lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\eta$ $\tau\omicron\upsilon$ ι $\epsilon\iota$ η α). Contra veterum auctoritatem utramque syllabam corripere non veriti sunt recentiores poëtae. Macedonius Anth. II. c. IX. Ep. 8. b) et Ep. 9. *Lucianus* — hunc enim, quod me docuit Doruillius, *Lucillio* substituit cod. Palat. c) $M\eta$ $\tau\omicron\iota\nu\tau\omicron$ $\tau\omicron$ $\pi\rho\omicron\sigma\omega\pi\omicron\nu$ $\alpha\pi\alpha\nu$ $\phi\eta\mu\iota\theta\upsilon$ $\kappa\alpha\tau\alpha\pi\lambda\alpha\tau\tau\epsilon$ — et: $\epsilon\upsilon\pi\omicron\tau\epsilon$ $\phi\upsilon\kappa\omicron\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ $\phi\eta\mu\iota\theta\iota\omicron\varsigma$ $\tau\epsilon\upsilon\zeta\epsilon\iota$ $\tau\eta\eta$ $\epsilon\kappa\alpha\beta\omicron\nu$ $\epsilon\lambda\iota\eta\eta$. Priore versu idem liber antiquus $\phi\eta\mu\iota\theta\iota\upsilon$ qui pronunciandi scribendique modus est serioris Graeciae, sed ab Aeolum prisca consuetudine deriuatus. *Hemst.*

1066. $\tau\omicron\upsilon$ $\pi\rho\omicron\sigma\omega\pi\omicron\nu$ $\tau\alpha$ $\rho\acute{\alpha}\kappa\eta$. Sic recte IV. codd. d). Ab imperito homine, siue is librarius fuerit, siue Aldinae officinae corrector, fulcrum subditum versui, quo non indigebat, $\tau\omicron\upsilon$ $\pi\rho\omicron\sigma\omega\pi\omicron\nu$ $\gamma\epsilon$ $\tau\alpha$ ρ . Eandem particulam infulse inferferunt aliis in Comici nostri versibus, ex ignorantia proprietatis literae ρ . Vesp. 982. $\epsilon\iota$ $\kappa\omicron\rho\alpha\kappa\alpha\iota$. $\kappa\iota$ $\epsilon\upsilon\alpha$ $\alpha\gamma\alpha\theta\acute{\iota}\nu$ $\epsilon\tau\epsilon$ $\tau\omicron$ $\rho\omicron\phi\epsilon\iota\nu$. Nub. 416. $\mu\eta\tau\epsilon$ $\epsilon\iota\gamma\omega\nu$ $\alpha\chi\theta\epsilon\iota$ $\lambda\iota\alpha\nu$, $\mu\eta\tau'$ $\alpha\rho\iota\sigma\theta\epsilon\nu$ $\epsilon\pi\iota\theta\upsilon\mu\epsilon\iota\tau$. Vulgo legitur $\epsilon\tau\epsilon$ $\gamma\epsilon$ $\tau\omicron$ $\rho\omicron\phi\epsilon\iota\nu$, et, $\mu\eta\tau\epsilon$ $\gamma\epsilon$ $\epsilon\iota\gamma\omega\nu$. Ibid. 647. edidi: $\tau\alpha\chi\upsilon$ γ' $\alpha\nu$ $\delta\upsilon\nu\alpha\iota$ $\mu\alpha\theta\acute{\alpha}\tau\epsilon\iota$ $\pi\epsilon\rho\iota$ $\rho\upsilon\theta\mu\omega\nu$, vbi vulgo $\sigma\upsilon$ $\pi\epsilon\rho\iota$ $\rho\upsilon\theta\mu\omega\nu$. Bene tamen in impressis ferebatur v. 344. $\kappa\omicron\nu\chi\iota$ $\gamma\upsilon\nu\alpha\iota\zeta\iota\nu$, $\mu\grave{\alpha}$ $\Delta\epsilon'$ $\sigma\upsilon\delta'$ $\epsilon\tau\iota\omicron\upsilon\nu$. $\alpha\upsilon\tau\alpha\iota$ $\delta\epsilon$ $\rho\omega\tau\alpha\iota$ $\epsilon\chi\omicron\nu\sigma\sigma\iota\nu$, in quo mendosos esse plerosque codd. ostendam. In Pac. 740. bene etiam vulgo legitur: $\epsilon\iota$ $\tau\alpha$ $\rho\acute{\alpha}\kappa\iota\alpha$ $\sigma\kappa\acute{\alpha}\nu\pi\tau\omicron\nu\tau\alpha\iota$ $\alpha\epsilon\iota$, $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\phi\theta\epsilon\iota\rho\iota\varsigma$ $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\upsilon\nu\tau\alpha\iota$. At eiusdem fab. v. 699. in notissimo versu prouerbiali, qui nullibi non recte scriptus occurrit: $\kappa\iota\rho\delta\omicron\nu\iota$ $\epsilon\kappa\alpha\tau\iota$ $\kappa\alpha\theta'$ $\epsilon\pi\iota$ $\rho\epsilon\pi\omicron\varsigma$ $\alpha\lambda\epsilon\iota\varsigma$, ineptissime Comici editores articulum inferferunt $\epsilon\pi\iota$ $\tau\eta\varsigma$ $\rho\epsilon\pi\omicron\varsigma$. Erudite Parilinus Professor [Vauvilliers] ad Seph. Oed. T. 866., cuius sinceram scripturam adserueram in

a) Add. Maisttaire de Dial. et ad eum Sturz. p. 207.

b) v. Anthol. Gr. ed. de Bosc II. p. 592. Jacobs Anthol. IV. p. 85.

c) Luciani nomen etiam praefixum est in ed. de Bosc T. I. p. 394. Add. Brunckii Analecta II. 509. Jacobs Anthol. III. 22.

d) Emendauit ita etiam Dawes. M. Crit. p. 161.

not. ad Eutip. Or. 857., obseruat, „omnes voces ab ρ incipientes in *Attica dialecto* duplicis $\rho\rho$ potestatem habere, quod indubitatae fidei exemplis probauisse Cl. Dawes. Misc. Crit. p. 159.“ Si quum illa scriberet, ei ad latus adstitissem, aurem ei vellissem submonuissemque, ut verba illa, in *Attica dialecto*, deleret. Nam quicumque graecae linguae indolem et dialectorum discrimina nouit, is compertum habet, hoc non magis Atticae dialecti, quam cuiusuis alius, proprium esse; nisi forte Theocritus etiam in censum Atticorum poetarum veniat. Sic enim ille in Adon. [id. XV.] 138. τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥόδου-
χης Ἀδωνίς, et in colloquio Daphnidis et puellae [Id. XXVII.] 48. τί ῥέδεεις, αὐτορίσκει; τί δ' ἰδεῖται ἄψω μασδῶν; et in Epigr. I. [v. 1.] τὰ ῥόδα τὰ δροσίοεντα καὶ αἱ κατὰ πνευκτος Ἰκτεῖνα. Vide Id. I, 125. Atticus etiam fuerit poeta Callimachus, cuius hic est versus epigr. XII. τὸ τρίτον ἡνὶδ' ἔπει-
ε· τὰ δὲ ῥόδα Φυλλαβολεῦντα — Scilicet apud poetas graecos omnes ab Homero inde vsque ad Nonnum vocales breues producantur ante vocem ab ρ incipientem, idque ex vi huius literae, quae in pronunciando geminabatur. V. not. ad 51. Brunch. Τὰ τοῦ προῶπου ῥαῖη sunt rugae seniles et sulci, quibus frons erat exarata e). Iungit Rufinus Anthol. VII. Ep. 146. ῥυτίδες καὶ θρίξ πολὴ καὶ σῶμα ῥακῶδες, corpus pannosum et prae senio rugis deformez; atque ita ῥακῶν potius est corrugare, in rugas contrahere, quam quod interpretibus saepe placuit, deterere. Balnea veteres, inquit Clem. Alex. Paedag. III, 9. adpellabant ἀθροπογομφεῖα, ἵππὶ θῦντον ἢ προσηκον, ῥακῶς τὰ σῶματα καὶ προσηκῶν ἀναγκάσει καθέχοντα, et Strom. II. p. 491, 7. τὸ μὲν (σῶμα) ῥακῶνται φύσει ῥεντὸν ὄν. Hinc ῥακῶσι τοῦ σώματος in vetula libidinosa, quae quum, extincto lumine pannosam et aridam corporis maciem occultatura, dixisset χαῖρε, φίλον φῶς, paroemiam illam peperit, Zenob. Cent. VI. n. 42. Paullo peius legitur in Diogeniano ῥακίωσι. Vid. Alb. Rubenium, quem Arist. hic locus non praeteriit, apud I. F. Gronou. ad Senec. de Clem. II, 6. p. 481. quae vero vir magnus a Tho. Reinetio secum communicata refert, eadem fere leguntur in eius Ep. XIII. ad Chr. Daumium p. 34. Hemstl. Ῥάκος est vel, pallium lacerum, pannosum, vid. 540. vel pannus, ut Marc. 2,

e) Schol. e cod. Leid. inter Scholia exhibebitur.

21. eo sensu, quo Terentius [Eun. II, 2, 5.] dixit hominem, *pannis obfitum*. Vnde voc. *ῥύκη* eleganter translaturum est ad *rugas oris f*), quae os quasi pannis obfitum reddunt, vt *πρίστωπον ῥυκανωμένον* est *facies pannosa*, rugosa. v. praeter Hemst. Gronou. ad Sen. Clem. 2, 6. p. 481. T. I. *ῥύκη κατὰδὲλα g*) sunt rugae, quae plane, prorsus, apparent; sed in versione lat. Adiectiuum coniungi cum verbo potest ita, vt *ὅψις κατὰδ.* sit *plane cernes*, *Fisch.*

1067. *γέρων ἀνὴρ ὢν*. Simile est illud apud Sueton. in Claudium c. 15. *καὶ σὺ γέρων εἶ καὶ μωρός*. *Duck.* Quia *senex es*, quum *senex sis h*). Haec enim est vis Partic. *ὢν*, vid. v. 11. 25. 186. 211. 591. 901. 949. Perperam illud omisit librarius cod. Doru. i) quod ipsum peccatum admissum est saepe etiam ab aliis librariis, vt Palaeph. 5, 1. *Fisch.*

1068. *Πειρᾷ μ. εὖ. ἴσ.* Versum hunc citat Etymol. V. *Ἡπειρωτικῆς* et Eustath. ad Od. Δ. p. 1508, 20. ed. Rom. Ceterum, cum in prioribus edd. legeretur *κῆρυ τῶν τειθίων*, syllaba vna in metro redundante auctoritate Eustathii rescripti *καὶ τῶν τ.*, vt versui iustus modulus constaret. *Kust.* *πειρᾷ* est verbum amatorium, *sollicitare ad concubitum*. vid. ad 150. k) ex Staue. ad Hygin. fab. p. 315. *Fisch.*

Recte Kusterus, demto versui pede superuacuo dedit: *καὶ τῶν τειθίων* neque aliter *Angelus Caninius* expressit in ed. Gryph. Ceterae, quas vidi, cum Mss. Doru. et Leid. *κῆρυ τῶν τειθίων l*). *Hemst.* *τειθίαι* et *τειθία* Attici

f) Connitiose cutem aniculae rugosam et flaccescentem cum reuiculis et longo vsu attritis pannis confert. *Gir.*

g) In praepos. *κατὰ* vim quaerit *Eckard.* p. 113. vt *κατὰδὲλα* sint *plane manifesta*.

h) Senes longo vitae vsu prudentiores et meliores esse debent, at tu consumeliosus es in me et vir pessimus. *Gir.* Prae nimia senectute, viribus animi debilitatis, delirare mihi videris. *Munt.*

i) Momento etiam Hemsterh.

k) Quem locum etiam *Bergl.* consuli iubet. Aelian. V. H. 12, 1. addit *Munt.* *Gir.* explicat: tentat te, procatur, quum ob aetatem ad amores ineptus sit.

l) Versus gratia lege *καὶ τῶν τειθίων*, aut, quod verius est, *κῆρυ*

de *mammis mulierum*, vnde *τινθαι* *nutrices* apud Poll. l. 2. c. 4. *Lyfias* Or. I. p. 6. *παιδιον, ἕνα τῶν τινθῶν αὐτῷ δίδου.* *τινθίως* vero, vt h. l., mentio *Pac. 867.* τῶν *τινθίων* *ἔχομαι.* Diuerſae vero ab his *τινθίαι* ſeu *fasciae*, quibus *comoedi* utebantur, vt de iis *Alexis* *Athen.* XIII. p. 568. et prout illos verſus diſtinguit *Grotius* *Excerpt. Com.* p. 571.

— *καλῶν ἀδρὴν ἔχει*

Τινθίαις ταύταις τούτοις, ὡς ἔχουσ' οἱ Κυμακοί.

Si cui venter prominet fasciis, videre quales in comoediis licet. *Spanh.* *τινθία m)* ſunt *mamillae*, quae ſere *τινθοί* dicuntur ab *Atticis*. v. *Pollux* 2, 163. Vnde etiam *nutrices* nominantur *τινθαι*. v. *Theophr.* 16. et 20. Sed *Attici*, quae eſt eorum hoc in genere urbanitas, vtuntur maxime vocabb. *deminutiuis*, inuitante inprimis rerum natura. Commune *mamillarum* vocabulum eſt *μακοί*. v. *Tho. M.* [p. 598. l.] *Fifch.*

1069. *λαυθύνει δονῶν ἐμὲ n).* Haec enim fiebant nocturno tempore ideoque in tenebris, eſſi adoleſcens tædam ardentem tenebat. vid. 1053. ff. *Fifch.*

1070. *μὰ τὴν Ἀφροδίτην.* Quo ludibrium debeat haec anus, quae iuniorum inſtar *per Venerem* iurare conſueuerat, vt infra *Conc.* 991. rurfus v. 1000. *ὡς τὴν Ἀφροδίτην*, vnde continuo ſequ. verſu regerit eidem *Chremylus*, *ὡς τὴν Ἑκάτην*, per quam nempe iurare magis eam decuit, quam *per Venerem*, quod iunioribus ac formoſis conuenit. *Spanh.* Scilicet anus pruriens ſibi videbatur eſſe venuſta; putabat igitur ſe in tutela *Veneris* eſſe, ideoque per eam iurabat. *οὐκ ἐμοῦ γ'* ſcil. *ἰφάντηται τῶν τινθίων. βδελύρεν ο)* appellat adoleſcentem, quia oſtenderat, eam ſibi ſuſpectam eſſe turpis cuiusdam et humilis amoris nomine. *Fifch.*

1071. *μὰ τὴν Ἑκάτην.* Quia vetula inuenuſta et minime *ἰκαφρόδITOS* iurauerat *per Venerem*, corrigit eam, et

τινθίων, ſine articulo. *Bentl. Ducker.* etiam, qui et ipſo monuit verſum ita claudicare, deleri *τιθ* iuſſit.

m) Ductum eſt a *τιθ*, *τινθ* de quo v. *Herodian.* p. 479. et ibi *Pierſon.*

n) me inſcio credens ſe amatorem tibi fore. *Gir.*

o) Mendose cod. *Dora.* *εἰς ἐμὸν γ'* ἢ *βδελύρεν* *eu. Hemſt.*

per Hecaten nocturnam deam iurat p): *Bergl.* Schol. Doru. ad haec verba adscripsit *ὡς σέφρων (σώφρων)* illud nimirum indicauit, postquam anus libidinosa Veneris sibi dilectae fidem inuocasset, senem Chremylum, vt modestum et continentem *μ. τ.* 'Εκ. subdidisse: est enim haec eadem, quae Diana, imo etiam iatione mystica, quae Minerva q), si credimus Explanatori prouerborum Vaticano IV, 16. καὶ γὰρ, inquit, 'Αθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἑκάτη, αἱ τρεῖς δοκροῦσι ἐν εἰς αὐ. *Hemst.* οὐ δὴτα scil. ἰφάπτομαι τῶν τιτθίων αὐτῆς. *Fisch.* μακροίμην deliperem, infans essem, si ad talem vetulam animum adiicerem, *Gir.* et *Münt.*

1072. *l.* Schol. Doru. rectius interpretatur *ἰσος r)* quam Schol. Lejd. *ἰσθίμι.* Est enim Fut. contractum Atticum. v. ad 312. 894. quae Futura s) in codd. saepe permutantur cum communibus, vt Matth. 26, 18. 1 Cor. 15, 50. Chremylus anum vocat *μείρακα*, vt 1080. ipse adolescens, ioci et ludibrii causa, quia fucata videri volebat adolescentula. Vocab. hoc ex obseruatione Grammaticorum vet. tantum de feminis dicitur, nec de maribus, qui *μετράκια* dicuntur, v. Tho. Mag. [p. 604. f.], qui obseruat *μετρακίσκη* esse Aristophanis proprium (964.) et Moeris, [p. 261.] cuius tamen verba, quomodo constituenda sint, nondum expeditum est. Ex iis vero, quae ap. Phauor. V. *Μείραξ* leguntur, Hudsonus recte coniecisse videri possit: *μειράκια, τοὺς ἄρρενας, μείρακας, τὰς θηλείας, Ἀττικῇ t).* *Fisch.*

1073. *ὑπερφιλῶν* est *mirifice, nimis amare, adamaré* (Gl. vet.), *deperire.* nam *ὑπέρ* in hoc verborum com-

p) Nam erat tum nox, Hecate autem, Luna, noctis praefes (594.) *Fisch.* Girardus, quin haec a Iusto diuino facto dici putabat, censuit ab eo ideo per Hecaten iurari, quae a diuitibus colebatur.

q) Alii rectius deam noctis creboque potentem intelligunt h. l. vt *Διήσι.*

r) Probante etiam *Hemst.*

s) De his Futuris Atticis v. *Pierfon.* ad Moer. p. 17. f. 124. f. 146. *Matthiae Gramm. Gr.* p. 212.

t) *Pierfoni* placuit altera *Hudsoni* coniectura, quae non diuersum praebet sensum.

positorum genere par potestate est particulis πάσι et ἅσι. Inest autem verbis ἅ. ὅγ. ὑπερφιλῶ elegans quaedam saguitas. Nam videri poterat adolescens ostendere, faculam istam deperire, ut Chremylus certe eius verba cepit, sed ostendit, se singulari quodam et paene puellarum, aliarum nempe, amore captum teneri (1077 ff.) x). *Fisch.*

1074. ff. κατηγοροῖ accusat te, tuam petulantiam levitatem, ut Chremylus mox ipse ostendit. Nam ὅς is est qui supra 1050. dictus est ἀκόλαστοι τοὺς τρόπους ius et promptus ad laedendos alios verbis. De verbis λαι ποτ' ἦσαν etc. vid. 1003. *Fisch.*

1077. μαχοῦμαι est forma Fut. Attica; nam Praesens est et μάχομαι et μάχομαι, ut ἐπιμέλομαι et ἐπιμελομαι. Hoc satis ostendunt formae μάχομαι et μάχομαι, quibus ceteri Graeci utuntur. v. Tho. Mag. [p. 601]. Sensus: ego non contendam, neque rixabor, tecum ista, h. e. cedam tibi istam libenter, neque villo modum petere conabor x). Nam Chremylus putandus est straxime ab anicula (1068.), et adolescens ex ea re notus, quam ex iis, quae Chr. modo dixerat, collegitur, aniculam ab eo amari. Τό τί α); est cur? (Hef.); nam articulus sic saepe adiungitur pronomini interrogativo: vid. 903. Supplendum autem cum cod. αὐτὸν μάχισθ' ἰμοί. *Fisch.*

μ) Cod. Doru. εὐλε φιλῶ et εὐλε a verbo suo separatim praesens sibi interpretationem nanciscitur (λαίω), idque de hac praesens fit. alibi veterrimis in membranarum usu venire scio, nec idem hic cod. v. 355. ubi εὐλε adscriptum est τῷ εὐλε. *Hef.*

κ) Itaque perperam Francog. interpres: Je l'adore.

γ) Μαχοῦμαι καὶ ἰμοί, quemadmodum notat Herodianus ἰσοῦντες - λαμβάνοντας δὲ ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν. vid. Tho. Mag. Suid. in Ἀνταρχοῦμεν. *Hemst.* Add. Pierfon. ad Mo. 264. Herodian. Piers. p. 469. et Fischer. Anim. ad Wel. I, 131. Add. supra 448.

δ) Nam inter procos et riuales, amicarum gratia, pugna cooritur. *Gir.*

α) Omnes Edd. interiecto commate τὸ, τί· remouit K. utroque cod. (Doru. et Leid.) probante, vid. ad 903. *A.*

1078. ἀσχυνόμενος τῇν ἡλικίαν τῇ σῇ, est, *verecundia et reuerentia aetatis*, h. e. senectutis, *tuas*: nam adollescentes reuereri senes debent.

1079. (1078. Br.) Secunda in *πέρροπον* hic producta est contra artem et Comici usum. Quis dubitet quin ille scripserit: τοῦτό γ' *πέρροπον* ποιεῖν. *Brunck.* Probauit Porson. ad Eurip. Hec. 1294. p. 94. ed. sec. Lips. Mansit tamen völg. in textis Br., et Inn. defendit codicum consensu. *Hotibius* (p. 23. f.) propterea quod non facile potuerit τοῦτό γ' in τοῦτ' abire, quum librarii apostrophos potius negligere soleant, et quod ab Hemst. asseratur non spernenda varia lectio *ἰγύ*, ironiae vim augens, censuit reponendum: Οὐκ ἂν ποτ' ἄλλη γ' *πέρροπον* ποιεῖν *ἰγύ*.

In ed. Gryph. quam possidet Bibliotheca LBatana cum vetusto libro collatam, excerpta est pro ποιεῖν varia lectio *ἰγύ*, quam certe metri ratio respuit. *Hemst.* Explicatur a *Fisch.* vt tecum contenderet de ista anicula, vt tibi eam eripere conaretur. Imo sensus est: non ego tecum de ista pugnabo, tuam aetatem reuerens: etenim alii (iuniori) non permetterem meam abducere amicam. Ita magis lepide dicitur, et versus sequens aptus est.

1080. Citat Tho. M. V. Μαίρη [p. 605.] *Kust.* συλλαβών. In Eccl. 1132. ὅμως δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ὃ γυνὴ ἄγει σε. Soph. Trachin. 1051. παίδων δὲ τοὺς μὲν συλλαβοῦσ' (secum abductos) αὐτὴ τρίψει. Idem Philoct. 579. ἑκαπλοι, σπαντὸν συλλαβών, ἐκ τῆςδε γῆς corripe te ipsum ex hac terra et aliorum nauiga. *Bergl.* Schol. Leid. ad συλλαβών adscripsit μετὰ σοῦ. Intellexisse igitur videtur hoc verbum, et recte quidem, ita, vt eo societas indicaretur, vt παραλαμβάνεις Matth. 2, 20. Sed tum simpliciter reddi potest: cum: abi laetus cum adolescentula. *Fisch.*

1081. εἶδα b) τὸν σοῦν intelligo probe, quid velis: cur me abire cum anicula iubeas. ἀξιοῦ, vt 932. i. q. βούλει, προκρίῃ et εἶπαι μετ' αὐτῆς consuetudine eius vti. *Fisch.* Schol. Doru. adscripsit ad εἶπαι μ, α. ἀπὸ ταῦτα ταῦ-

b) Verbum hoc effertur vt a cogitabundo, ideoque geminatur, vt innuat vix tandem consilium adolescentis deprehendisse, quo motus videatur non illibenter hanc a se dimittere. *Gir.*

τα φήσιν hoc scilicet intelligendum monens, ut integra sententia dici constet. *Hemst.*

1082. Cod. Doru. ἐπιτρέψων, addito interpretationis causa, λαβὴν, quod subaudiri nequit, nisi legas ἐπιτρέψων. Uterque liber scriptus [Doru. et Leid.] c) haec verba vetulae nostrae tribuit, ut sane tribuenda puto: tetigerat ipsam vehementer illud οὐκ ἔστιν εἰς μετ' αὐτῆς quare confestim interiicit: *fierine potest, ut quisquam permittat, et iustum putet, ne quid rei amplius ipsi pro solita consuetudine tecum sit?* tam bene munitum esse suum in hunc adolescentem ius anus arbitrabatur. Respondet iuuenis et satis pol proteruae causam explicat, cur familiaritati mulieris annis et libidine confectae renunciet, idque responsum Chremylo simul et vetulae satisfacit. Verum ex Schol. liquido patet fuisse dubitatum, cui personae haec potissimum forent assignanda: prima verborum explicatio ad anum spectat: *quis potestatem illi faciet a me discedendi?* altera Chremyli sermonem continuari statuit: *intelligo mentem tuam; nihil tibi quicquam in posterum cum ea commune esse vis; quis autem hoc tibi concesserit, aut aequum iudicarit?* ego certe omnium minime: quod etsi postponam priori rationi, nequaquam tamen absurdum videtur. Tertia, quae iuuenem his verbis donat, diu, ut opinor, expectabit, dum approbatorem inueniat. *Hemst.*

1083. Οὐκ αὖ διαλεχθείην. Non cepit hunc locum Frischlinus, qui vertit: *Verba non commutauerim.* Τὸ διαλεχέσθαι enim, quod propr. quidem significat, colloqui, sermonem cum aliquo conferre etc. apud Atticos eleganter

c) Nam alii Chremylo, alii adolescenti tribuerunt. Anicalas tribuenda esse (cum edd. recent.) ostendit *Fisch.* quod eius animo, amore adolescentis capto, maxime conueniant: *quis hoc fieri potest, ut adolescens me deferat meamque consuetudinem fugiat?* ἔστιν εἰς μετ' dictum monet, ut 919. 930. ἔστιν εἰς μετ', 1098. τίς ἐστὶν ἔστιν αὐτῶν — Girard, contra putabat dici pro prima persona: *egone permittam ut cum alio potius quam tecum sim?* Poterat etiam referri ad ἐπιτρέπων πρὸς 1079. sic: quis est qui me alii concessurus sit? cf. 1085. Sed praestat τὸ οὐκ ἔστιν εἰς μετ' αὐτ. ex antecedd. repeti. *Münt.* quis, quaelo, aequum iudicet, me, optime de hoc iuuenis meritam, nunc contentam deferi?

interdum de concubitu viri et feminae dicitur, idemque notat, quod *ἐμιλῆσαι, μιχθῆναι, πλησιῆσαι* d), etc. teste Poll. V, 92. f. Sensus igitur huius loci est: *Non cum ea concubuerim, vel, rem cum ea non habuerim*; vt et ante nos monuit Thom. Gatackerus de stilo N. T. c. 11. Simili sensu v. *διαλέγεσθαι* capi etiam potest Eccles. 885. *Kustl.* Gl. *ἐμιλῆσαι*. Pollux II. 125. *Ἐπερίδης δὲ διαλέγεσθαι ἴσθι*. Hic *διαλεχθῆναι* pro *ἐμιλῆσαι, μιχθῆναι*, accipi quidem possit. Non tamen alium sensum Comici animo obuerlatum fuisse credo, ac Nub. 425. vbi de diis, quos vulgus hominum colebat, Strephades ait: *οὐδ' αἶ διαλεχθείην ἀτίχῳ τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαγῶι εἰ*). *Brünck.*

διασκεκλωμένη [vt olim lectum]. Praeter Suid. h. v. vide etiam Pollucem loco antea laud., qui inter reliqua verba *concubitum* vel *coitum* significantia, etiam ponit *σκεκλῶν*, vel vt quidam Mss. illic habent *σκεκλῶν*, quam lectionem etiam apud Hesych. in sua serie reperiet lector. *Kustl.* In *Lylistr.* 152. *εὐνοῖτ' αἵ οἱ ἄνδρες καὶ γυναῖκες σκεκλῶν*. Ita enim legitur in ed. Farrei, non *σκεκλῶν*. *Bergl.* Ad hunc Comici locum respicit procul dubio, qui illud refert et explicat, vt hic in Scholiis factum, Hesych. *διασκεκλωμένη, διεφθαρμένη, διασκορπισμένη, διακεκρωμένη* f). Certe vix alibi, quod equidem sciam, facile occurrit vel coniunctum hoc verbum, vel simplex *σκεκλῶν*, pro, *συνουσίῳ*, vel *σκέκλωμα* pro *ἥχος τις συνουσίας*. In Glossis quidem leges *σκέκλω*, *speculum*, et *ἐσκεκλωμένος specularius*, sed quae Latina sunt, nec huius loci. *Spanh.* In *Datiuo* (*διασκεκλωμένη*) Edd. omnes consentiunt, nec veteres quicquam variasse ex Scholiis antiquis adparet g). Verum

d) Est verbum amatorium, significans *consuefcere, rem habere*. v. Moeris [p. 131.], Hesych. Eiusdem generis vocabula sunt *ἐμιλῆν* et *ἐμιλία*. v. Moeris [p. 276.] et Abresch. Lectt. Aristaei. p. 50. Plura huiusmodi verba collegit Pollux V, 92, q3. *Fisch.*

e) Laudat eum locum etiam *Bergl.* sed nostrum vertit: non sollicitarem sane anum subagitatam — Etiam *Münt.* de turpi consuetudine accepit.

f) De nefario et illegitimo coitu interpretatur etiam *Gir.*

g) In Scholiis tamen Hemst. reperit vestigia aliis lectionis,

Grammatici recentiores, vter casus, tertius an quintus, foret adsumendus, dubitari posse censuerunt: ea propter in neutro codice [LB. et Doru.] subscribitur, in altero Vocatiui signum interpretationi est adiectum [ἡ γοργυμμένη LB.] quod vberius ad oram explicatur [vid. inter Scholia]. Nimirum qui Vocatiuum iuduxerunt, iis oratio videbatur ad aunculam dirigenda, quae quum dixisset: ὁ δ' ἐπιτρέψαι τις; statim iuuenis stomachose respondet: *tantum abest, ut consuetudinem vllam tecum velim, ut ne sermones quidem ultra commutare libeat, o vetula Venere confecta.* Haec quantum aliis, haud scio, mihi certe non placent, ut qui putem, multo festiuus et *καμικώτερον* orationem adolescentis gestumque omnem ad Chremylum conuerti, sic ut anum suam prae contemtu ne adspectat quidem. *Hemst.* Perperam vulgo legitur *διασκελευμένη* [pro quo Br. et Inu. ediderunt *διασκελευμένη*]. *Σπλεκοῦν* h) agnoscit Pollux V, 93. Hefych. *Σπλεκοῦν, πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περιίειν.* In Lys. 152. *καταδυμοῖν πλεκοῦν.* Sic ibi scriptum est in codd. Glossa in B. *συνουσιάζειν ἤτοι πλησιάζειν.* Eandem scripturam exhibet princeps editio *πλεκοῦν.* Zanettus vero nescio qua auctoritate edidit: *σπλεκοῦν.* Si codicis alicuius fidem sequutus est, in eo librarii errore, ut in h. l., transpositae erant literae; debebat scribere *σπλεκοῦν.* Idem autem est *πλεκοῦν* et *σπλεκοῦν*, ut *μεγρός* et *σμεγρός*, *μίλαξ* et *σμίλαξ*, aliaeque multa. Glossa ad h. l. in C. *συνουσιάζειν, διαφθαρείν.* Nescio cur Io. Albertio Miscell. Crit. p. 285. visum fuerit, melius lectum iri *διασκελευμένη.* Sane participium Praeteriti, non Praesentis, requirit sententia. *Brunch.*

quae forte in ed. antiqua, nescio qua, fuerit: *διασκελευμένη.* v. ad Schol.

A) Hoc verbum ita in optimis Codd. (Poll. et al.) scriptum, etsi in libris Grammaticorum veit. etiam scriptura *συνουσιάζειν* laudatur, idem valet quod *διαλεγέσθαι*, *subagitare*, etique in numero verborum Venereorum. Vnde ductum fit, non appareret. Plerisque videtur verbum facitium esse. Sed qui scripturam *σπλεκοῦν* probant, ductum putant a v. *πλέκειν*, quod etiam est verbum rei amatoriae. v. Anacr. fragm. 76. Verba a praep. *διὰ* composita in libris Atticorum paria potestate sunt verbi simplicibus. *διεσπλεκοῦν*, igitur i. q. *διεπλεκοῦν*, *subagitata.* *Fisch.*

1085. i) In *μυρίαν ἑταῶν* iocus est ex ambiguo, quia postremum nomen et *annos* et *amicos* significat. *Brunch.* In cod. I.B. adscriptum *λίαν πολλῶν πολιτῶν*, in Doru. *χρόνων ἢ πολιτῶν*; vbi *χρόνοι* pro more serioris Graeciae sunt *anni*, quemadmodum in Hesych. *Ἔτη, χρόνοι* et Moschop. *περὶ σχιδ.* p. 152. *Ἔνοι, ὁ χρόνος. Ἐνιαύσιος, τὸ χρονιαῖον.* Eamque vocem Tho. Mag. in *Πρυτανίδον* posuit, [p. 762.] vbi Ammonius et Etym. dederant *ἑταῖρος*. V. Meurs. et Du Cang. Gloss. Med. et Inf. Graec. *Πολιτῶν* autem pertinet ad *ἑταῶν*, si deducatur ab *ἑταί, ἑται*, quos veteres apud Homer. inter alia quoque *πολίτας* exponunt. Hesych. in V. et *ἑταῖται, συμπολίται*. *Ἦ ἑτα, πολῖτα* quae paulo de- terius in eo scripta offendes. Haec mire succinunt iis, quae prodidit Io. Alberti Misc. Crit. in Suid. p. 285. cui scilicet non secus ac nostris Grammaticis *ἑταῶν* reddendum potius videtur per *familiares, amicos* i. e. *amatores*: meliorem enim sensum exire, si veritas: mulier a decies terque mille (i. e. infinitis) amatoribus subagitata. Com- mentum argutum: nihilominus adhaerendum existimo Scholiastae veteris *k*) explicationi. Sexcenta sunt eiusmodi in Aristoph. et Plauto, quorum omnis lepor in eo con- sistit, quod praecep- am ex iam auditis animo cogitationem, alio longe, quam quod expectabatur, suffecto vocabulo, ridicule frustrentur. *Hemst.*

1085. Hoc significat: quae quondam aetate florente tibi placuit, nunc grandis natu displicere tibi non debet: fastidire non debes anum rugosam, qua quondam iunior et formosiore fruitus es. *Gir. et Münt.* Sensus proverbiū est (v. Apostol. 17, 61.): qui amicitia alicuius opibus florentis vltus sit, ab eo eundem nec tum negligi debere,

i) Pro *ἑτα* Kusterum maluisse *ἀνδ* auctor est Albert. M. Cr. I. L. In notia eius non inueni.

k) Maior sic existit in iocando lepor ex inopinato: nam *ἑτα* Chremylum et spectatores sperare iubebat, adolescentem dicturum esse, aniculum subagitatum esse ab infinitis amatoribus, (*ἀνδρῶν*, vt Schol.) nunc vero ait eam subagitatum esse inde ab innumeris annis. *Fisi h.* [immo, ab ipsis annis veluti suba- ctam.] Longaeuitatem illi exprobrans et aetatem ad coitum intempestivam pro *ἑτα* *μ. ἀνδρῶν* dixit *δ. μ. ἑταῶν*. Quod autem minorem numerum (*τριχάλαν*) posuisset maiori, vt ab homi- ne perturbato et indignato censendum est esse pronunciatum. *Girard.*

quam utatur rebus aduersis. Monet igitur Chremylo adolescentem ne deferat et aspernetur aniculam inopem cuius opulentiae amicitiam et consuetudinem sequutus sit ἡζίου πίνει per periphr. dictum est pro ἔπεισι. *Fisch.*

1086. *συνεκποτία*. Pluralis pro Singulari, Attice. Sic Acharn. 393. *βαδισία* pro *βαδισίον** *πλειυσία* pro *πλειυσίον* Lys. 412. *ἡττητία* pro *ἡττητίον* in ead. fab. 451. 1). *Kußl.* In cod. LB. *συνεκποτίον ἔστι*, quod, tametsi metro nonnihil aduersetur, nisi pro *ἐστὶ* simul refingas *ἐστὶ*, idem tamen non Apollolius solum praefert Cent. XVII, 61., sed etiam Edd. Bas. Crat. Farr. quae plerumque concordant et Gryph. Receptae lectioni, quam forma loquendi Attica commendat, praeter reliquas Edd., patrocinantur Suid. in V. et Eustath. ad Il. I. p. 59, 30. καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, *συνεκποτία ἐστὶ σοὶ καὶ τὴν τρύγα*. Il. IX. p. 759, 39. καὶ συνεκποτίε' ἐστὶ σοὶ καὶ τὴν τρύγα, ubi, quod primum profert, Sophoclis est, proximum, οὐ γυναικῶν ἡττητία, Comici nostri Lys. 451. Accedit Schol. ad Acharn. 393. his iplis verbis Atticorum consuetudinem probans. v. Hent. Stephani Anim. ad Lib. de Dial. p. 46. *Hemstl.* *ἡσυνεκποτίε' με ἐστὶ*. Sic bene membr. Tres alii, metro reclamante, *συνεκποτίον ἐστὶ*. Eleganter Attici verbalia in τίον numero plurali efferunt, quod observatum Greg. Corintho de Dial. Att. §. 63. n). Lys. 124: ἀφικτία τοίνυν ἐνὶν ἡμῶν — 411. ἐς Σαλαμῖς πλειυσία. Soph. Antig. 6-7. Οὕτως ἀμυντὶ ἐστὶ τοῖς κοσμομύνοις Κούτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητία. Quorum versuum posteriorem imitatus est Noster Lys. 450. ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέ ποτ' ἐστὶ ἡττητία. *Brunch.*

Τρύξ significat non tantum *mustum*, vinum recens, v. Anacr. fragm. 12, 4., sed etiam *saecem vini*, quae alio vocabulo ὑποσάμμη, etiam ἰλὺς s. ὕλη οἴνου, τρυγία οἴνου appellatur, v. Phrynich. p. 24. Et quia *συνεκπ. τ. τρύγας* idem est quod *διδὲ συνεκπίσσει σοὶ τὴν τρύγα*, apparet ratio

1) Ex Nubb. 726. *μαλθακυσία* et *περικαλυστία* addit *Bergl.* — *Duck.* monet *συνεκποτίον*, quod Scol. dicat esse in Vet. versui non convenire, et Pluralem ab Eust. et Suid. V. *ἐπειδὴ* et *ἐπεισ-* *τα'* s. firmari.

m) Ita edidit Br., sed Inu. reuocauit *συνεκποτίε'*.

n) P. 53. ubi vid. Koen. add. Valcken. ad Herod. p. 227, 22. et Fischer. Anim. ad Well. III, I. p. 416. s. qui etiam docuē, verbalia illa casum verbi, vnde ducta sunt, adsciscere.

constructionis; id quod etiam de ceteris huiusmodi formulis tenendum est. *Fisch.* Quae verus Enarrator de duplici usu τῆς τρυγῆς notat, et *mustum* et *faecem* significantis, a ceteris itidem Grammaticis obseruantur, Hefych. in Τρύγα et Τρύξ, Schol. Theocr. VII, 70. o) Suid. in Τρυγὸς γλυκείας, quod ab Aristoph. Pac. 575. sumtum: τρύγα γὰρ καὶ τὸν νέον οἶνον ἐκαλεῖται καὶ τὴν ὑποκάθικην. Faeces autem Attico more τρύγα dici p), vel ὑποκάθικην, quam esse qui minus recte ἰλὺν adpellent, monet Phrynich. p. 12. [24. ed. de Pauw], qui tamen vereor, vt admittat a Thoma Mag., quum praeceptum eius describeret [p. 472.], additam ὑπόκασιν* pari iure damnetur rarius et adnotatum ab Hefych. voc. Ὑποκαθάρσιον, ἢ τρύξ. Moschopul. περισχιδ. p. 92. Τρύξ, τὸ ὑλκίδες τοῦ οἴνου, ἥτις καὶ ὑποκάθικη λέγεται καὶ τρυγίαι. *Hemstl.*

1087. q) Τρύξ παλαιὰ καὶ σαπρά. Ap. Hefych. tamen, quod et hic in Schol. notatur: Τρύξ, ὁ νέος οἶνος, παρὰ τὴν τρύγησιν* καὶ γλεῦκος ἀδιδήχτην. Et sic idem: Τρύγα, οἶνον ἀδιδήχτην ἀπὸ ληνῶν, vinum scilicet recens, necdum *percolatum*, seu, vt a Palladio dicitur Octobr. Tit. XIV. [6. 12. T. III. P. I. p. 225. Scr. R. Rust. ed. Schneid.] *seculentum*. In veteri oraculo ap. Athen. I. p. 21. οἶνος τρυγίαις vinum turbidum f. *secis plenum*; et contra ἀτρυγὸς οἶνος vinum defecatum, haud aliter quam ἔλαιον ἀτρυγὸν pro καθάρων f. *defecatum* a LXX. dicitur Exod. XXVII, 20. prout ap. Hefych. legitur: τρύγιος, τρυγία, οἶνου ἢ ἐλαίου, quae postrema, nempe τρυγία ἐλαίου, *amorga* vocatur in antiquis Glossis. Vt vero a τρυγὴ τρυγητός, *vindemiator*, sic τρυγήτρια *vindemiatrix* ap. Dion. Chrys. Or. VII. p. 121. Galenus vero, vt hoc addam, de Aliment. Fac. I. II. c. 9. τρύγα de vinaceo diluto dici suo tempore obseruat, quod ab Atticis διυτήρια diceretur. Idem vero διυτερίνας hodie ap. Hefych. r) appellatur, ac praeterea

e) Phot. Lex. p. 447. vbi Aristophanes laudatur.

p) Comparat *Bergl.* ex Hor. Od. I, 35, 26. f. Diffugiunt caedis cum faece siccatis amici; quod tamen, quomodo huc pertineat, non patet.

q) De καμίδῃ (al. καμίδι) i. q. νέον, ἕκτον, v. ad 834. f. *Fisch.*

r) V. Intpp. in ed. Albert. T. I. p. 225. Est autem forma Laconicae dialecti.

δευτερίῳ, apud Polluc. vero duobus locis, quae vel Indices indicabunt, *δευτερίῳ*. Quae singula quum de vno eodemque vino vilioris notae et aqua diluto dici liqueat, hinc una voce *δευτερίῳ* dictus videtur et ita restituenda dictorum auctorum loca, vbi paullo aliter legitur. Quod vero *τρυξ* non *παλαιά* solum, sed *σακρά* insuper hic a Comico dicitur, egregie illustrat Eumoeis [Moeris] s) MS. in dictionibus Atticis: *Σακρὸν, τὸν παλαιὸν οἶνον, Ἀττικῶς. Spanh.* Allegorice significat ipsam *vetulam*, ad quam supra etiam v. 1035. dicebatur *κατασέυκας*: *σακρά* autem deriuatur a *σάκω*. In Eccles. etiam Iuencula dicit ad *vetulam*: *ᾧ σακρά*, v. 882. In Vesp. 1378. aliquis ad Senem dicit: *ἄγειν ταύτην λαβὼν (μῆλλω) ἀφελόμενός σε καὶ νεμίσας εἶναι σακρὸν ποῦδέν ἥνικαθαι ὄρεν. Bergl.* *τρυξ* *σακρά* videtur esse *faex turbida* vel etiam *mucida* t): nam *σακρὸν* vocatur quidquid eam praestare vsum non potest, ad quem comparatum est: sed *faex turbida* est inutilis, et Chremylus isti rei ait *mederi* et succurrere posse *Τρύγοισιν* h. e. *colum*, *saccum* vinarium, (qui ab aliis Graecis vett. *ὄλιστρον* dicitur, v. Phryn. p. 132. a recentioribus etiam *σακκολίστριον*) per quem transfundebatur vinum faeculentum, (v. Pollux VI, 19.) et *faex* vini reddi potest clara et liquida, putredo corrigi et tolli non potest. Nempe adolescens ait, *auiculae* inopiam esse singularem, Chremylus ostendit, opes adolescentis ei succurrere posse v). *Fisch.*

1088. *τρύγοισιν*. Adducitur hic et superior Arist. versus in explicatione huius voc. ap. Suid., et quidem additis

s) P. 352. ed. Pearson. qui cfr.

t) Auctore Eckard. p. 113. est *faex* vetus et putrida seu tetra; sed *σακρὸν* etiam dicitur, quidquid malum est.

v) Girard. ita interpretatur: anum iamdudum consennisse et ad amorem ineptam fuisse, sed adolescentem posse eius luctum sedare, si in gratiam cum ea redire voluerit, et debere, si quid in ani sit, vnde commodum possit capere et boni consulere, cetera, quae minus placeant, ubiicere. Mihi adolescens amorem vetulae proverbiali eius locutione seruata abominari videtur; Chremyli autem non nisi ioci causa additum esse vocem, et ambiguum habere sensum, qui ad turpiculam rem referri possit. Girardum sequutus videtur Francog. interpres: mais cette lie est trop vieille, elle est tout a lait gâtée. Chr. Il faut trouver quelque accommodement et vous remettre bien ensemble.

itidem ad eandem vocem declarandam verbis, quae hic in Scholiis leguntur, ὁ ὑλίσθηρ, ὁ σάκκος, nempe colum per quod vinum expressum in torcular infunditur ac mundatur x). Idem legitur ap. Poll. VI, 19. ubi de vino agitur: ὅταν δὲ διηθεύται, ὑλίσθηρ καὶ σάκκος καὶ τρύγοις, quo vero percolatur, fiscella, saccus, qualus: prout non in Falkenburg. solum, ut ibi in Notis dicitur, sed in praestantissimo quoque codice Voss. legitur. Occurrit vero adhuc alibi ap. Pollucem eius mentio, nempe X, 75. γ) ὁ τρύγοις καὶ ὁ σάκκος ἐπὶ τρυγέου εἰρημῖτος καὶ ὁ ὑλίσθηρ. Adde veteres Glossas: ὑλίσθηρ, saccus vinarius: nempe ab ὑλίζω, colat, saccat, in iisdem: unde οἶνον διῶλισμένον vinum liquatum f. percolatum vocat Chrysost. Serm. V. p. 227. T. V. Sauil. Ut illud obiter addam, mirum mihi haud immerito pridem visum, duorum insignium virorum et graecae linguae, quorum alteri vernacula eadem erat, peritissimorum, Th. Gazae et D. Heinsii ἀβλεψίαν, dum διηθεύει τῶν οἶνων (percolata vina, quod erat obuium) moralia scilicet ap. Theophr. reddunt de C. Pl. V, 24. p. 380. et in ipso capitis illius lemmate: quomobrem vinum, quod morale vocatur, celerius purgetur. Id quod postea a Palmerio ac iam ante a I. Rhodio ad Scribonium Largum, ubi is de vino saccato f. διηθεύει agit, p. 196. animaduersum vidi. Neque leuia forte aut exigua numero sunt, quae olim in accurata lectione illius Ἀττικωτάτου, etsi alibi nati, Theophrasti de Plantis operis, notauimus, quae tum interpretis tum interpolatoris eius lapsus et incuriam produnt. Adde, quod εἰ δὲ τὸν οἶνον διηθεύειν, ah vinum fit percolandum, agit Plutarch. Sympos. VI. Quaest. 7. p. 692. Spanh. Cod. LB. τρύγοις. Interpretamentum Schol. Suidas habet adlatisque Comici binis versibus insuper addidit: παραπορὶ ξυτόνους* καὶ τρυγοίῳ ῥήμα* ad quae si Etymologum exigas in Τρυγή p. 771., facile locum esse confusum deprehendes: restituere tamen proclive, si, quae librariorum culpa temere sunt mixta, separaueris hunc in modum: Τρυγή — τρύχω* καὶ ῥήμα τρυγῶ* ὅθεν — τρυγῶν. Τρύγοις, ὁ ὑλίσ-

x) Ex *Gir.* sententia fuit vas vimineum, per quod mustum de torculari fluens transmittitur, densius autem si quid est, ab eo retinetur.

γ) Add. Zonar. Lex. T. II. p. 1742.
Comm. in *Aristoph.* Tom. I.

πῆρ, παρὰ τὸ ἰκεῖσθαι τῇ τρέφῃ καὶ ἔθῃμα τρυγοικῶ. Quamquam Attici τρυγοικοὶ sibi vindicent, nimis tamen fastidiose Phrynichus p. 54. [132. Pauw.] ὑλισθῆναι repudiat, qui Polluci quidem non displicuit X, 75. ὑλισθῆναι certe et quae inde componuntur, iam veteribus nota: καθυλίσσαι οἶον Athen. X. p. 420. D. E. οἶον δυνισμένον ἐκ Τύρου inter delicias memoratur a Pallad. Vit. Chrysof. p. 112. Praue legitur ἱλισθῆναι, quasi ab ἱλῶς Tzetz. Chil. XIII. v. 421. Hemst.

1089. ἴ. εἶναι in domum, ὃ θεὸς est Plutus, qui in domo Chremyli erat. Per τοῦτε επιφάνους intelligi puto coronam, quam adolescens capite gestabat (1042.) et quam Pluto, animi grati declarandi causa, quod ipsum reddidisset diuitem, volebat dedicare ita ut eam suspenderet, h. e. ἀναθεῖναι (939.) z). Ffisch.

1091. φράσαι. Videtur anus Plutum (ἀντὴν) rogare voluisse, ut ipsam redderet diuitem, certe ut adolescentem iuberet etiam posthac ipsius consuetudine uti. Ffisch.

1092. εἴπωμι introibo, Sch. Leid. εἰσελεύσομαι melius quam Schol. Doru. εἰσέρχομαι a). Θάρρει· μὴ φοβοῦ. Vna res expressa est bis, ut Heliod. 8. p. 399. ed. Commel. Θαρρεῖτε καὶ θυμὸν ἔχετε ἀγαθόν. Petita est haec loquendi forma ex Hebr. lingua. v. ad Leusden. lib. de dial. N. T. p. 167. b). Attici enim saepe coniungunt verba idem valentia simpliciter, ut Plat. Phaed. 27. κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχει. Ffisch.

1093. Οὐ γὰρ βιάσεται. Nec hic locus caret venustate et gratia, quae nascitur ex ambiguitate v. βιάσθαι c). Hoc enim omnino est, vim adferre, sed singulatim de ma-

z) Pro γὰρ non recte opinor Inu. e suis libris recepit γὰρ. Causa indicanda erat, cur dedicare coronam Pluto vellet. ἱλῶς ex communis sermonis usu redundat.

a) Alibi Sch. Doru. magis commode vim futuri temporis Atticam in hoc praesente reddiderat. Hemst.

b) Θάρρει est, bono sis animo. v. Eckard. p. 114.

c) Hoc iocose dictum, quo anni tribuitur, quod ab adolescentibus et viris metuendum est, exposuit etiam Gfr.

ribus ratione feminarum ita ponitur, vt sit *vitare, subigere*, quod fere *φθίρειν* dicitur. Moeris [p. 106. add. p. 390.]. Gloss. vett. *βιάζομαι ἄλλαν violo, vim facio*. *βιάζομαι παρθένον vitio. Βιάζεται παρθένον compremitt.* Videtur igitur Chremylus ostendere, aniculam adolescenti non esse facturam vim, sed re ipsa notat eius pruriginem et libidinis incredibilem exsuperantiam. *Fisch.* Peruerfa codl. LB. interpretatio (vbi ad *βιάζεται* adscriptum: *σε δ' ἴσθαι μὴ εἰσέλθεις*) ex eo manauit, quod in hoc libro per errorem v. 1091. iuueni sit tributus, pars sequentis vetulae: emaculata postmodum hac labe Scholium tamen intactum remansit. *Hemst.*

1093. *ὑπεκίττων.* Etymol. V. Πατήρ olim legit *ἐκίττων*, quasi a *κίττω*. Verba eius haec sunt: *οἱ δ' ἔτι κατὰ συνήθειαν πίττα λήγουσιν ἀντὶ τοῦ φίλου· ὡς Ἀρεσιφάνης ἐν Πλούτῳ· ἰκανὸν δ' γὰρ αὐτὴν ἐκίττων, ἀντὶ τοῦ ἐφίλου.* Suidas in serie sua legit *ἐκίττων*, sed tam secundum huius, quam Etymologi lectionem syllaba versui deerit e). *Kust.* Conspirant Edd. quotquot inspexi in lectionem *ὑπεκίττων*: verum ad marg. ed. Gryph. notatum video, γρ. καὶ ἐκίττων. Non aliter legerat Orus, teste Etym. p. 656, 6. *οἱ δ' ἔτι — ἀντὶ τοῦ ἐφίλου.* *Ὠρεσι f*). Hinc non nisi forma discedunt Codd. nostri [LB. et Doru.], nam in utroque pariter *ἐκίττων* cum gl. *ἐγάμου*, quibus suffragatur Suidas: neque Schol. non videtur idem inuenisse, vt qui *κίττω*, non *ὑπεκίττω*, in explicatione ponat; quod eo probabilius est, quia Suidas, perpetuus eius descriptor, consentit. Certum tamen, illa lectione admissa, verum non stare: atqui leui negotio huic vitio subueniri potest, inserta modo

d) Hoc pro *καυῶς* dictum esse vult *Gir.*, nescio quomodo.

e) *Bergl.* Scholiastae (*καταφίλου* interpretantis) et Etym. verbia (οἱ δ', ἔτι etc.) laudatis, pergit: „Glossae: *πίττα, Abba*. Eadem *Abba, πίττα, τίττα*. Itaque *πίττα* propr. esset, *osculari patrem*, siue, *abbasare*, aut *ababare*, vt ita dicam, aut *vitare, basiare*: quod sane eadem ratione atque graecum verbum videtur formatum esse, nisi quod prima litera sit ablata. Videtur autem in Aristoph. loco non *ὑπεκίττων*, sed *ὑπεκίττω* legendum esse, vt est ap. Etym. qui adducit hunc versum l. c. nisi quod ibi pro verbo composito est simplex.“

f) E loco nostro *ἐκίττων* affert etiam Zonar. T. II. p. 847. sed reliqua non habet quae sunt in Etym. M.

part. *ἀν*, quae sententiae nihil deterit: 'Ικ. γ. α. *πρωτ. ἐπιτ-
τεον ἂν χρ.* Verum haec ita dico, vt publicatae scripturae
controuerſiam minime moueam: ipſum illud verbum *ἐπι-
πιττεῖν*, ſed propria vi g), Lucianus habet Iou. Trag. p.
216. *ἐποπιττεύμενος εἶργον τε καὶ μετάφρενον*. Schol. *πίσση
πλαττέμενος*. Ceterum *πισσῆν* vel *πιττῆν* ab Etym. nota-
tum, etſi legi conueniat, vix tamen in vſu fuiſſe reperias:
πιττεῖν frequentatur, praefertim de mollibus et cinaedīs,
qui dropacem paſſi barba voſſa, vt Africanus apud Gellium
ait, feminibusque ſubuolſis ambulabant: vid. H. Grot. ad
Mart. Capell. p. 227. Addita eſt illi verbo, quam Gram-
matici tradunt, deoſculandi poteſtas, quaſi dixeris: *os et
oſcula conglutinare*: neque diuerſa fuerit ratio, ſi latius,
vt pluribus in linguis ſolet, producat, *complexus ad-
glutinare*. Neſcio an ita capicndum ſit *καταπιττεῖν* in Cra-
tini loco ap. Schol. Soph. Ai. 205. et Suid. in *Δειμῶντι*:
"Ὅψι γὰρ αὐτὴν ἐκτός οὐ πολλῶ χρόνῳ Παρὰ τοῖς δειμῶντι
καταπιττουμένην, vbi ſane fallit cod. (Suid.) LB. praefereſ
καταπιττουμένην, quod verbum analogia linguae graecae re-
ſpuit. *Hemſl.* Tres Regii claudicante metro *ἐπιττεον*. Sic
etiam in meo e prima manu: ſed omiſſam ſyllabam *ἐπ*
idem librarius ſuperne reſoſuit *h*). Gloſſa: *ἰγῆμον*. Hoc
exemplo confirmatur obſeruatio, quam feci ad Lys. 408. In
Scholiis cod. C. licet contextus exhibeat *ἐπιττεον*, legitur:
*ἐπιττω· τουτίσιν ἐφίλου, ἡμεγνῆην. πιττῶ δὲ κυρίως ἐπὶ τῷ
ταῖς ἡμῶς πίσση χρίει, καὶ τὸ τὰ διεξήγουσα τῶν ζύλων ἐπὶ τῶν*.
Aduertas verbum *φιλεῖν* adhibitum eadem ſignificatione,
qua in Ran. emendato verſu 543. Vid. ibi not. Formam
πιττεῖν Atticis ſcriptoribus vſitatam fuiſſe oſtendit Hemſt.,
altera *πιττῆν* e ſolis Grammaticis nota. *Brunck.*

g) Proprie ſignificat *picare*, *oppicare*, a *πίττα* *pix*, deinde vſur-
patum eſt, ſenſu obſcoeno, *πρὸ κινδύ, βουδῆ, ἐννευσιάζειν*. *Eſſch.*
Vina violentiora *βιάζεσθαι*, quando per rimulas doliorum erum-
pant: qui igitur timent, ne vinum eſſuat, dolia diligenter *pi-
care* ſolent. Quia de anu dictum eſt *ὡς βιάζεσθαι*, adoleſcens,
translata ſignificatione verbi ad vinum, ait: mulieris huius
vis nihil contra me poterit, quum de me ſedulo fuerit *picata*.
Gir. Longa conſuetudine probe cognoui vetulam, ita, vt eam
haudquaquam mihi metuendam eſſe ſciam. *Alunt.*

h) Rau. tamen auctoritate *δαν.* confirmatur.

1095. βᾶδιζε intra domum Chremyli ita vt praeceas i). Nam addit: εἰς σου κατόπιον, quod est voc. Atticum, pro communi ἐπισθεν. vid. 13. 757. *Fisch.* Dum anus dixit βᾶδιζε, simul iuuenis domum ingressus est, eo vix ingresso anus simul ingrediens dixit: ἔγω δὲ σου — Chremylus non sine risu subdit ὡς ἐντ. *Gir.*

1096. Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ. Vt infra: sic ab init. Nub. Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ, et Auu. 571. Δὲ θύη βασιλεῖ. Ita iam ante Aesch. Pers. 532. Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ, et similiter Agam. 363. Quo nempe βασιλεὺς nomine cultus inter alia apud Atheni. Iuppiter. Vnde Xenophon hunc Iouem βασιλεῦ ex oraculo Delphico a se, vbi res dubia occurrebat, consuli solitum tradit Anab. VI, 1, 14. Neque vero Athenis solum, sed alibi quoque, vt apud Boeotos in Lebadia cultum Iouem βασιλεῦ tradunt Plutarch. ab init. Amator. Narr. et Paus. IX. p. 602. Hinc ob Iouis imperium in reliquos deos, inter alios titulos hoc βασιλεὺς nomen ei delatum testatur Dio Chrysost. Or. I. p. 28. item Or. XII. p. 226. et XXXV. p. 447. Apud Aristidem vero Monod. in Smyrn. p. 471. T. I. praeter Iouem, Neptunum ac tutelares Smyrnae deas, nempe Nemeses, inuocantur insuper θεοὶ βασιλεῖς τε καὶ Ἕλληνες, h. e. iuxta interpretem, dii *Romani Graecique*, vt nempe ea voce βασιλεῖς dii ibi designentur, quos vel βασιλεῖς Roma, vel imperatores colebant, βασιλεῖς a graecis scriptoribus dicti. Etli enim pro iisdem haberi possent Romanorum et Graecorum, et quidem maiorum gentium dii, quod ex optimis Graecorum ritibus Deorum cultus et sacra a Romulo Romae instituta dicantur a Dion. Halic. Antt. II. p. 90. [c. 18. p. 272. f. T. I. Reisk.]: Indigetes tamen suos et patrios deos habuit itidem Roma, quorum cultum tangunt ac suggillant haud vno loco Arnobius, Augustinus, alique, adeo etiam vt a priori Roma vocetur l. VI. p. 195. [194. ed. LB. 1651. 4.] ciuitas maxima et nminum eunctorum cultrix, Spanh. βασιλεῖς, vt ἀναξ, est epitheton commune omnium deorum, sed inprimis tamen Iouis proprium, qui etiam a Latinis vocatur pater, rex, diuum hominumque. *Fisch.* Doru. γρηῖον legendum esse monet per συνίχρον tamquam

i) Adeo deperibat anus adolescentem vt e vestigio illum sequeretur. Hanc rabiem magnopere miratur Chremylus. *Antt.*

γράφειν, vt 536. 688. Eccl. 944. vid. ad 674. Ita Nub. 314. ἡρώται, de quo Salmas. ad Herod. Dedic. Stat. Reg. p. 143. notarique a Schol. ᾗθει pro, ἡίθει. Νηρηδὺς χοροί Eurip. Troad. 2. *Hemfl.*

1097. λεπὰς — προσίσχεται. Ita Hesych. in Λεπάς λ) τὸ τῇ πέτρῃ προσισχόμενοι κογχύλιον. Infra vero Vesp. 105. ὥσπερ λεπὰς προσισχόμενος τῇ νύκτι. Quale vero conchylii seu ostrei genus fuerit λεπὰς, docebit Synesius Epist. IV. p. 105. vlt. edit. [Petau.] l) Epicharmus apud Athen. III. p. 85. Ἄγε δὲ παντοδαπὰ κογχύλια, Λεπάδας etc. Alcaei versus ibidem adducitur, in quo θαλασσίᾳ λεπὰς vocatur. Alio vero sensu λεπὰς de promontorio, s. loco montoso ab Atticis dicitur, vt Aesch. Agam. 29. Ἴδῃ μὲν πρὸς Ἑρμῆος Λέπας, et similiter de eodem Euripides in Ino, deperdito dramate ap. Stob. Flor. ut. 41. [n. 6. inter Fr. Eur. Musgr.] Ἰδαίων Λέπας *Idaeum montem. Spanh.* Est genus conchae marinae, quae delata ad rupes adhaerescit his ita, vt auelli non possit, quam in rem vid. Aelian. de N. An. VI, 55. m) προσίσχεται est forma verbi Attica, pro qua reliqui Graeci vruntur altera προσίσχεται n), significat *adhaerere, tenaciter*: nam qui firmiter adhaeret alicui, is intendit omnes neruos et vires. *Fisch.* Quod cod. LB. τῇ μερικνίῃ addiderit τῇ πέτρῃ, ideo factum, vt lectorem doceret vel supplendum esse τῇ μερικνίῃ προσίσχεται ὥσπερ λεπὰς τῇ πέτρῃ, vel potius, vt Schol. etiam obseruat, praeter opinionem ad aures accidisse τῇ μερ. quum expectassent τῇ πέτρῃ* prorsus similitudine Vesp. 105. ὥσπερ λεπὰς προσισχόμενος etc. *Hemfl.*

λ) V. Scholia, etiam a Br. vulgata.

l) Verba Synesii (vna cum loco Vesp.) affert etiam *Bergl.* haec: ἢ δὲ λονδὲ ἕρπον ἐπὶ κοίλῳ· ὅσπερ ἐν αὐτῷ λάβεται πύργος, ἀπὸ κογχύλιου (quod vbi petram prehenderit, firmiter inhaerescit).

m) Et ad eum loc. *Schneider.*, etiam Aristot. H. A. V, 16. VIII, 2. Appellatur *Lepas*, etiam *Patella*.

n) Itaque recte Inu. non recepit lectionem cod. Raur. μερικνίῃ προσίσχεται.

Post hunc versum in ed. Br. legitur *Χορός. λέπει δ' τοῦ Χο-
ροῦ ᾠδή.*

1098. Constituitur hic Actus V. scena I. — Adolescente et anu intromissis, Iusto (Chremylo) subducto et finita chori cantiuncula, Mercurius de Pluto et ipse questurus, quod vniuersa deorum sacrificia numen Pluti antiquaret, accedit ad aedes Chremyli, et foribus validissime pulsatis, illinc subito reuolat, vt nemine comparente fores referanti diuinitus tactae viderentur. Carion ergo domo egressus, huc illuc prospiciens, dum neminem videt, qui pulsarit, secum ipse loquitur. *Gir.* Quum Chremylus, adolescens, anicula, introissent, fores clausae sunt. Interea superuenit Mercurius, deorum nuntius, et pulsauit fores. Carion ianitor, *τίς ἐσθ'?* inquit, *ὁ κέρ.* γ. δ. Quia nemo respondit, prodit foras, circumspicit, et quia neminem videt, *ταῦτ' τί ἦ;* inquit ο). Sic apparet recte legi *ὁ κέρ.* γ), vt non necesse sit cum cod. Leid. [ap. Hemst.] legere *ὁ κέρ.* γ. nam locus Aristoph. quem laudat Moschopulus q), potest sumtus esse e Nub. 133. vbi omnes libri habent *ὁ κέρ.* γ). Nam Athenis aperiebantur fores in publicum, vnde non solum ii, qui exirent domo, crepitum fores ferientes edebant, ne forte praetereuntium aliquem offenderent, quod dicebatur *ψοφίζω*, sed etiam ii, qui introire vellent, fores pulsabant, quod dicitur ab Atticis *κέρ.* γ), *κέρ.* γ. τὴν θύραν (1102.), a reliquis Graecis *κρούω*, *κρούω* τὴν θύραν, ita tamen vt Attici nec horum verborum

φ) Verba igitur γ. δ. ε. ζ. δ. dicit egrediens foribus; paullo post: *ταῦτ' τί ἦ;* tum interiectis spatiis *εὐδ.* ζ. et *ἀλλὰ* — nunc prodiit Mercurius, qui paullulum recesserat, vt a Carione compici non posset.

γ) Non minus bene cod. B. *ὁ κέρ.* γ. Nub. 133. *τίς ἐσθ' ὁ κέρ.* γ. τὴν θύραν; Bruck.

q) *περὶ ἔχθ.* p. 62. *ὅς τε τῇ παρ' Ἀριστοφάνου* τίς ἐσθ' ὁ κέρ. γ. τὴν θύραν; Hemst.

τ) Idem coniecerat Hemst. in Not.

α) Nub. 133. Ran. 38. *τίς τὴν θύραν ἐκτάξω;* *ὅς Κονταυριῆς ἐκίλιν' ἦεν;* *οὐδ' μοι, τοῦτο τί ἦ;* et alibi. Apud Plautum etiam multa sunt loca, vbi miseris illis foribus exitium Comicum affertur: vbi toto conuelluntur cardine, vbi nullum compendium sit pulsandi. Bergl.

vſu abſtinuerint. v. Moeris [p. 211.] 1) Phrynich. p. 74. Herodi. Philet. p. 466. Pierſ. Ariſtid. de dict. ſimpl. 2, 13. 18. p. 440. ed. Norman. etiam Albert. Obſſ. phil. ad Apoc. 3, 20. omninoque Sagittar. de Ianuis vet. 1672. 8. *τοὺς τί ῥι υ*); ſunt verba admirantis; nam Carion, quum exiſſet domo, vt videret, quis pulſaſſet fores, quia interroganti neino reſponderat, neminem videbat. Mercurius enim ſeceſſerat, vnde addit: *οὐδεὶς τοῖνον* ſc. *κίψας αὐτὴν*, Sch. Leid. [ſiue potius *κίψας α.*]. *Fiſch.*

1099. *ῥῆτα ſane, proſpecto.* Heſ. *ῥῆτα ὄντως*. Sic enim corrigi debet vulg. *οὐτως*. *ῥῆτιον* id. eſt quod *ῥῆμα* 1098. Quae vrbaniſas Atticorum paene propria eſt. De ſede accentus in hoc deminutiuiorum nominum genere vid. Etym. Mf. Bibl. LB. in not. Hemſt. x). *Fiſch.*

1100. Cod. Doru. *Φθιγνόμενον* ea ſcribendi forma, quam in hoc verbo pro more ſeriores Graeciae ſaepe adhibet. *Hemſt.* *Φθιγγισθαι* h. l. propr. poſitum eſt, *ſonare, ſonitum edere*; ponitur enim de quouis ſoni genere, vt *Φθίγγος*. *ἄλλως* eſt *temere, caſu*. Nam dicitur de omnibus, quorum vera et certa cauſa non apparet; haec enim aliter, alio modo, eſſe et fieri poſſunt γ). v. Ruhnken. ad Tim. Gloſſ. Plat. [p. 198. f. ed. ſec.] Ind. Aeſch. Socr. h, γ. *Fiſch.*

κλαυσιῶν. Euaſth. ad Il. Φ. p. 1901, 17. Rom. de hoc loco Comici: *Ἐν πούτοις δὲ μνηſτεῖ τοῦ, κλαυσιῶν τὸ ῥῆτιον ὃ καὶτοι παρὰ τῷ Κωμικῷ. ἰκαίνοι μὲν γὰρ καίρων πρὸς ἔχον*

γ) Eumoeis Mf. in dictionibus Atticis: *κέντιν τὸν ῥῆτιον ἔχον, φοφῶν δὲ ἰ τὸ ῥῆτιον, Ἄττιναις ἀρεταὶ δὲ, Ἑλλησιναις*. Sic Acharn. 401. *κίψα τὸν ῥῆτιον*. Concion. vero 986. *αὐτίτοι τὸν ῥῆτιον*. *Spanh.* *τίς ἔσθ' ὁ κίψας*, pro *τίς κίψας* [vt 1082.] *Gir.*

υ) Quid hoc erat? haec pulſatio vnde eſt? *Gir.*

α) In V. Aἰῶς, vbi docet, ſi *ὁποσοῖσιναι παρὰ γυναι* ſint *ἱκανοίται*, καὶ μὲν ἔχον τὸν τίνον, vt *φοβῶν, ὄντιον, κλειδίον, ταλῶν, αὐτίον, ἀλῶν*. *ἰ δὲ ἰς τριῶν ἀνέχων οὗτοι προπαρῶνται*. *ῥῆτιον, ῥῆτιον, πρυγίς, πύχων, φλίβων, τίνον, ῥῆτιον, μέριον, κίριον, λίγιν*. *Hemſt.* Verbis hiis *ἄλλα ῥῆτα* etc. ſubeſt negatio: fieri non poteſt, quin ab aliquo pulſata fuerit. *Gir.*

γ) Aelian. V. Il. 2, 13. *καρὲν οὐα ἄλλως αἰῶerat non temere*. Dio Caſſ. XLV. p. 270. *τὸν Ὀυατίουσις οὐγὲν ἄλλως ἀναβῶνται*. *Wint.*

Θυρίδος λαῖον καὶ ἄβροιζον οὕτως ἔφρασεν, ἰσχυράς τὴν προφορὰν τοῦ νεήματος, διὰ τε τοῦ ἀφώνου κέπκα, καὶ τοῦ ὑποκρίτου λάμβδα· ἐπεὶ καὶ δοκεῖσι τὰ τοιαῦτα Θυρία ἰδίῳ κλάσει, αἰεὶ πογιλὰ σκυλάκῃα. Sed haec subtiliora sint, quam veteriora. Simpliciter autem locum hunc vertere potiss: *ianua gemit*. *Kust.* Subtiliter admodum philosophatur, ipsarumque literarum * et λ sonum adcommodatissimum expendit Eustath. l. l. quo scilicet ianuae gementis strepitus ille λαῖος et ἄβροιζος leniter indicetur, contra ac fecit Homerus, cui — *Ἰβραχὶ καλὰ Θύρατρα Πληγῆτα κλάβη* — ut asperitate verbi vivide redderet μεγάλης Θύρας εἰς ἀρκυνίας τρισμὸν τρυχόν. Ibi vides, sicut in Scholio, ianuae memorari τρισμὸν. Sic Nilus de VIII. viriis c. 6. *Ἐριζὲν ἡ Θύρα κῆκεῖνος ἐξήλατο*· perbene verus Interpres: *Siridoreni ianua dedit et ille protinus exiluit*. Pari modo de calceis inter ingrediendum crepitantibus ponitur, velut Momus, quum Venerem ipsam criminari non posset, reprehensione dignum censuit ὅτι τρύχοι αὐτῆς τὸ ἐπὶ ὄνημα, ap. Philostr. Ep. XXI. Quod autem ad illustrandam rem praeterea Eustathius adiecit, *ἐπεὶ καὶ δοκεῖσι — σκυλάκῃα*, tale iam est, ut prope a ridiculo distet. Protulit haec Arist. verba Suidas in Κλαυσιῶν, *κυρίως τὸ ἔχειν αὐτοματὶ τὸ Θύριον*· quae interpretatio commoda est et tenenda. *Hemst.* *Elet ianua*, quia Mercurius tam valide eam pulsauerat. Est autem profopopoeia z), qualis illa 276. *αἰ κῆκεῖ σου βοῶσιν*. *Bergl.*

οἱ τοι, οἱ τοι λέγω, Καρίαν, ἀνταμ. [ut olim, etiam in Br. vulg.] Apud Eurip. Iphig. Aul. 863. *Servus: ὦ ξένε, Αἰακὸν γίνεθλας, μῆτον, ὡς οἱ τοι λέγω τὸν θεὸς γεγῶτα παῖδῃα*, Soph. Aiac. 1237. *οἱ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμηλατῖδος λέγω te — appello a).* Eurip. Ion. 219. *οἱ τοι τὴν παρὰ καὶν, ἀνδρῶν*

z) Latine exprimi potest verbo *gemere*. *Fisch.* Lugubrem quendam tactum exprimit, distinctum intervallo, sed vehementem. Mercurius voluit novitate tactus omnes domesticos attentiores reddi, ut dicturo fides maior haberetur. *Gir.* Metaphora ducta a pueris caecis eumque ob rem misere ejulantibus. *Münt.*

a) λέγω idem est, quod καλέω, et *οἱ τοι λέγω* verti potest: *heus tu!* *Fisch.* Carion quum neminem vidisset, de recipiendo so cogitavit. Mercurius autem quasi tum primum accederet de via, exclamavit: *οἱ τοι — λέγω.* et Accusativus Attice pro Da-

te aedituum compello. Noster Auu. 407. *ἰὺ ἱεροῦ, σὶ τοὶ παλῶ.* Ibidem 275. omittit verbum: *οὗτοι, ὦ σὶ τοὶ.* Videtur autem imitatus Aeschylum in Prometh., vbi Mercurius itidem, vt hic, a Ioue missus dicit v. 943. *σὶ τὸν σοφιστὴν — τὸν πύρρην κλέπτην λέγω, πατὴρ ἀνυγί σοι.* Noster pro *πατὴρ* infra 1108. dicit *ὁ Ζεύς.* Bergl. In membr. ita constitutus hic locus:

— *σὶ τοὶ* [semel tantum positum] *λέγω,*

Ὁ Κερῖον ἀνάμεινον.

In C. *σὶ τοὶ λέγω, Κερῖον, ἀνάμ. b).* Quin membran. lectionem, quae mihi valde arridebat, tamquam sinceram amplecterer, expuncto altero *σὶ τοὶ*, obstitit v. 624. *ὦ παῖ Κερῖον c)* etc. Nunc meae me socordiae piget pudetque. In illo versu edendum erat: *παῖ Κερῖον, τὸ ἐρώματ' ἐμφέρειν σ' ἰχρῆν.* Hic vero poëtae vera manus restitui sic debet: *Ἔρμ. σὶ τοὶ λέγω, Ὁ Κερῖον ἀνάμεινον d).* Prima in *Κερῖον* necessatio producitur, quum seruire hoc nomen deriuetur a regionis nomine *Κερῖα*, vnde *Κῆρος* prima in vtroque semper producta. In v. 624. IV. codd. exhibent *παῖ Κερῖον*: in nullo comparet *ὦ*, ne quidem superne scriptum pro signo Vocatiui, quem glossatorum fuisse morem ad v. 366. obseruavi. Ad codicum cum impressis discrepantiam non satis attenderam, Hemsterhusio, cui vulgata lectio suspecta non fuerat, plus, quam par erat, tribuens. Nunc occasione huius versus, codices, qui ad manus sunt, rursus adii, et in nullo, *ὦ παῖ* scriptum esse testor. In hoc versu elegans est lectio: *σὶ τοὶ λέγω, ὁ Κ. ὦ.* Sic saepe, qui famulum vocat, articulum addit nomini: v. Ran. 40. 271. 521. quibus in locis Nominatiuus est pro Vocatiuo, quod Atticis solemne est. Iam si quis Comicorum, quae supersunt, reliquias omnes excutiat, nullibi, opinor, nomen illud *Κερῖον*, prima correpta, reperiet. In Euphronis Synepheborum fragmento ap. Athen. p. 377. D. duo isti leguntur senarii:

tiuo posuisti [hoc vanum est]; geminatus autem casus seriam rem promittit. *Gir. τοὶ* abundat. *Münt.*

b) Ita etiam cod. Borg. ap. Inu.

c) Ibi Inu. iam edidit: *παῖ κ.* v. Not. 5. in Comm. p. 33a.

d) Inu. e cod. Rau. edidit: *σὶ τοὶ λέγω, Ὁ Κερῖον.*

ἐταν ε | ραντε | ταις Κη | ρων | δια | κορη.
 ἔγειφε | λος ἤλ | λω | το, δει | δε Κη | ρων. *Brunck.*

1101. ἀνέμμεν *est refiste.* Nam Carion redire in domum volebat et fores claudere. οὗτος *est heus tu!* vt 439. 927. *Fisch. e).*

1102. σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες; Ad Mercurium dicitur, qui alioquin ante fores aedium, et vbi eius simulacrum, colebatur: de qua re paullo post ad v. 1130. *Spanh.*

1103. μὰ Δι' ἀλλ' ἴμμο *vero.* Intell. οὐ μέλλον· recte Schol. Leid. iubet intelligi κόψαι. Nam μέλλω saepe ponitur absolute ita, vt intelligi debeat Infinitiuus praecedentis verbi, vt Plat. Phaed. 24. πῶς γὰρ οὐ μέλλει scil. μοι ἡδεμένῳ εἶναι, h. e. ἡδισθαι, vbi vid. not. 13. *Fisch.* Nihil est frequentius, quam vt verbum aliquod praecedens ad μέλλειν animo sit repetendum: de quo genere, quod eruditus nonnumquam fefellit, dixi ad Lucian. dial. Mort. 29. *Hemfl.*

εἴτ' ἀνέψξας με φθάσας. V. Tho. Mag. V. Ἀνέψγγεν, qui locum hunc adducit [p. 72.] *Kust.* occupaſti aperire fores, prius aperuiſti fores, quam ego pulsare possem. Poterat etiam dici ἀνείξας με φθάσας (vid. ad 485. et 685.). ἀνείγειν est verbum hoc in genere proprium, vt Anacr. Od. 3, 10. et 16. vbi vid., Matth. 25, 11. Ioh. 10, 3. Matth. 7, 7. εἴτα verti potest tum. *Fisch.*

1104. f. Ἐκπάλεις εὐοκα ex aedibus — *continuo* (ταχυ). Ad Chremylum (τὸν δεσπότην) referenda sunt verba τ. γυναικα [vxorem Chremyli, heram], τὰ παιδία, etiam εἰ θεράποντες. Sed Schol. Leid. hos retulit ad Carionem et adſcripſit verba, τοὺς συνδούλους σου, quod est vocabulum Macedonicum, quo vtuntur etiam scriptores N, T.: Attici dicunt ἐμώδουλοι. v. Moer. [p. 273.] et Tho. Mag. [p. 649.]. *Fisch.*

1106. τὴν κόνα. Perperam in membr. τὴν κόνα. *Brunck.* Aelianus Epist. 2. τὴν εἰν τὴν τὰ μαλακὰ ἔργα, ἣν ἐκπεινῶ

e) De ἔργῳ, κίρῳ, praecone, nuncio, nonnulla dixit *Eckard.* p. 114. Pro εἰν μοι 1101. et 1107. Br. et Imu. ediderunt: εἴτα ἔργα.

πρὸς σὶ, παρ' ἡμῶν προσέειπε καὶ τὰ βούδια καὶ τὴν κύναν οὐκ ἐστὶν
*illam, quae fert mollia vellera, quam tibi laudo, saluta
 meo nomine, et boues ambo et canem. Bergl.* Graeci
 loquentes de bestiis, qua bestiis, vtuntur feminino genere.
Fisch. Quorum attinet, et canem et suem vocari? his
 verbis demonstrat, vniuersam Chremyli familiam Ioui esse
 maxime inuisam, et Iouem in viciscenda iniuria sua etiam
 in bruta fore immisericordem. *Gir.*

1107. σκυτός. Mercurius enim Carionem nolebat in-
 tus manere, sed reuerti eum volebat foras: neque hoc ca-
 ret mordaci vrbantate, quod seruo iunguntur canis et por-
 cus. *Fisch.* Hoc vult: non illis modo periculum immi-
 net, sed et tibi. *Gir.* Admodum facere et comice canem
 inter et porcum nominat Carionem. *Münt.*

1108. ὁ κάρων. Schol. Leid. ὁ γαρύγῃ f) quia Ca-
 rion fuit seruus Chremyli agricolae. Sed Mercurius eum
 appellat ita, vel, quia hero adfoerat tum quum Pluto lu-
 mina oculorum restituta sunt, vel ob poenas, quas Iupiter
 ab eo sumpturus erat. [Igitur scribendum potius: κάρων.]
Fisch.

1109. f. τρυβλίον g) est, vel nomen mensurae et ari-
 dorum et liquidorum, capientis dimidium sextarium, quae
 etiam καρύλη dicitur (v. Epiphan. de mens. p. 542. Basil.:
 Hesl. interpretatur ὀξύβαλλον h. e. acetabulum; at ὀξύβα-
 λλον f. ὀξύβαλον capiebat octauam tantum sextarii partem,
 v. Eifenschmid. de poud. et mens. p. 166.) vel nomen va-
 sis fictilis, quod Gloss. vet. catinum vocant, in quo appo-
 nebatur puls aut iurulenti quid (v. Matth. 26, 23.) etiam
 alia obsonia. συγκυκῆν est commiscere, permiscere, vt
 κυκεὼν potio miscella, v. Index Theophr. h. v. Sensus:
 Iupiter, scelus, vult vos in vno eodemque catino com-
 mistos h), ad vnum omnes delibere in barathrum. sic

f) Vt cod. Doru. v. 220. 265. Hesl.,

g) Cod. Doru. τρυβλίον cum gl. ἀγγεῖον; vt saepe apud Medicos
 praefertim in libris vetustis: cod. LB. emendatius τρυβλίον.
 Hesl.

h) Ita vt de hac familia tota nihil postea reliqui sit futurum.
 Sumtum est a coquis diuersas carnes minutatim concisas et in
 eadem sartagine commixtas frigentibus. *Gir.*

τὸ βάρβαρον i) (de quo voc. vid. ad 394. et 431.) ἑμβάλλειν dictum est ut Plat. Phaed. 60. τίς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλειν. Fisch.

IIII. ἡ γλώττα τῆς κῆρ. Versus hic adducitur a Suida V. Ἡ γλώττα, et Eustath. ad Od. Γ. p. 1471, 13. ed. Rom., ubi tamen pro τίμνεται legitur γίνεταί: minus recte, ut puto. De sensu autem loci huius vide vet. Schol. et Biferum. Confer. etiam Schol. Apoll. Rhod. I. 517. Kust. Eustathium memoria fefellit k), quum scribebat γίνεταί: verbum est in hac re proprium τίμνεις l). Hemst. De linguarum victimis, vulgo Mercurio deorum nuntio mactari solitis, hic in Scholiis agitur. Athenaeus I. p. 16. de Mercurio: σπίνδουσι δὲ αὐτῇ (non αὐτὸ) m) καὶ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις ἐκ τῶν δεικνῶν ἀπτόντας· προσιέμενται δὲ αὐτῇ αὖ γλώσσαις διὰ τὴν ἑρμηνείαν· consecrantur eidem linguae ob sermonis facultatem, nempe, quae voce graeca ab Ἑρμῆς deducta ἑρμηνεία dicitur. De linguis caeteroquin victimarum, Mercurio sacris, in quas vinum profundeatur, vnde σπίνδουσι ἐπὶ γλώσσαις, libant supra linguas, modo ap. Athenaeum dicitur, consuli potest Apollonii Rh. Scholiastes ad I, 517. Spanh. Verba haec Carionem puto scolia dixisse, auersum a Mercurio, ut sint verba male precantis: utinam isti nuncio, Mercurio, lingua excidatur! Huius interpretationis vestigia exstant in scholio marginali cod.

i) Sch. Doru. εἰς τὸ βάρβαρον explicat εἰς τὸν ἔθνη· hoc quidem in Aristophane declarando nimis Christiane: orcum inferorum-que sedes infaustas βάρβαρον appellant ecclesiastici scriptores, neque rarum εἰς βάρβαρον τὸ ἔθνη vel τὰς γένους, ἐμβάλλειν· alias non secus ac Graeci pro certissima pernicie vel exitio ponunt, ut monuit Suid. in Thes. Eccl., quem ego miror persuadere sibi potuisse, βάρβαρον vsquam in bonam partem accipi: nam eo in loco, vnde rem inauditam collegit, quid clarius est, quam legi, βάρβαρον; Hemst. Etiam Hom. II. 9, 14. dixit βάρβαρον βάρβαρον, quod scire ab aliis τέταρτοι. Fisch.

k) Immo in eod. suo ita legisse videtur, quum etiam in Rau. habeatur γίνεταί.

l) In Aun. 1704. καὶ ἐπὶ τῶν ἑγγλυττογαγέων κίονων τῶν φιλόκων πανταχὺ τῆς Ἀντιόχεις ἡ γλώττα χωρὶς τίμνεται. Alias in sacrificia ἡ γλώττα χωρὶς τίμνεται, ut Pac. 1061. Bergl.

m) Ita operarum errore legebatur in ed. Casaub. v. Schweigh. Anim. I. p. 138.

Leid. *Fisch.* Duplex esse potest sensus n): *taline deo, tam infausta nobis nuncianti, victimarum linguas excisas amplius sacrificemus?* vel: *hic tam ingrata nobis adportans dignus est cui lingua praecidatur, ut praemium nuntio dignum ferat.* Münt. Nimirum *τίμαται* pro Futuro est accipiendum. Ita non opus est ut cum Walio Senar. p. 14. scribatur *τεμίσθω*, quamquam ille hoc commodius putat.

1112. Citat Thom. Mag. V. Βουλεύομαι [p. 159.]. *Kust.* Vitium in utroque codice [LB. et Doru.] semper fere peperit vox ex altero versu in alterum translata: *ἡμᾶς* ex sequenti huc utrobique adhaesit: quare particula *γε* caret cod. LB. aliam illi substituit Doru. Ἀστὺρ (δὲ) διὰ τὴν τοῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν ἡμᾶς. Quae lectio adeo non spernenda est, ut integra probari mereatur; certe nihil sit causae, cur vulgatae postponi debeat: nam Infinitivus ita collocatur, ut cum Atticorum usu et eo quidem exquisito egregie congruat o). vid. H. Stephan. Append. ad Dial. Att. p. 138. Nonnihil itidem discrepat Thom. Mag. in *βουλεύομαι*. τί δὲ τοῦτ' ἡμᾶς ἐπιβουλεύειν ποιεῖν; quibus praefixum *ἄτάρ* senarium quadrabit; neque tamen adfirmem eam fuisse libri veteris lectionem, quae probabilius orta credatur a memoria parum fideli. Minus apte D. Heinsius ad Hesiod. *Erg.* 229. et *ἐπιβουλεύεσθαι* scripsit et Comici nostri verbum cum Hesiodico *τεκμαίρεσθαι* comparavit. *Hemst.* Verba *ἄτάρ* — *ἡμᾶς* verti possunt: sed cur Iupiter struit et molitur nobis hoc calamitatis? *ἐπιβου-*

n) Lingua victimarum Mercurio debebatur propter beneficium sermonis. Quo respexit Carion, dum dixit: *τοῦτον*, horum omnium nostrum, quos mactandos propediem dixisti, lingua tua fuerit. Melius credas ita dictum: quoniam praeco ante sacrificium admonebat populum, ut linguis sauerent, lingua victimarum praconi dari solebat. Idcirco ait, *ἡ γλῶττα τοῦτον*, scil. *θυμῆον*. In utraque interpretatione Genit. *τοῦτον* respicit voc. *γλῶττα*. Sed venustissimum, fuerit et verisimillimum, si *τοῦτον* exponas, *horum malorum*, ut subiiciatur *τῷ αἵματι*. Nam quemadmodum moris fuit, laeta nuntiantibus mercedem dare, quod *εὐαγγέλιον* vocabant: ita aequum censet Carion, ut Mercurio tam infausta nuntianti lingua incidatur. *Girard.*

o) Sed h. l. incommodus videtur, quia alius Infinitivus sequitur.

λέγειν est infidiari, moliri aliquid contra aliquem, sed h. l., quia ποιεῖν additur, velle, in animo habere, sed in malam partem. Hef. Ἐπιβουλίου ἱερμῶ. Fisch.

1113. Ἡ διονότατος πάντων πραγμάτων est, facinus omnium facinorum maxime nefarium et impium. Nam refertur ad deos et pertinet eo, quod Chremylus Pluto restituerat oculorum lumina Aesculapii ope. ἱγγασθ' h. e. ἱγγασθῆς, commisisstis. ἀφ' οὗ scil. καιροῦ. ἱκέρχης p) idem est, quod πάλιν, rursus, denuo. vid. 221. 867. 1147. Fisch.

1115. De voc. λιβαντοῖς thus (recentiores Graeci etiam voc. λίβανος, quod ap. antiquos arborem thuriferam significabat, de thure dixerunt) vid. ad 703. δάφνη laurus q), erat vt myrtus et oliua in frondibus sacris, quae a latinis verbenae dicuntur. v. Seru. ad Virg. Aen. XII, 120. Gloss. vet. δάφνης κλάδος verberna. H. l. folia lauri. De voc. ψαῖος s. ψαῖον vid. ad 137. vbi pro voc. generis ἱερῶν, victima r), erat formae vocabuluni, βοῦς. Fisch. οὐδ' ἴ. Ita cod. Doru. qui mos scribendi saepe obseruatus indicio est, de vetustis membranarum hunc librum prodidisse s). Hemst.

1117. ἱκιδύει. Etiam supra 137. verbum δύει de rebus inanimatis vsurpauit. Bergl. Verbum hoc compositum idem declarat, quod simplex δύει v. 1118. et 1178. Significat autem h. l. et adolere et ferre, et immolare et dare, quum ei tam diuersarum rerum vocabula addita sint. Fisch. Cod. Doru. hic iterum nobis Infinitiuum ostendat

p) Gir. diuifim fcripfit ἡ δαχτύλῃ et reddidit: a principio. Idem monet ita declarari efficaciffimam fuisse Pluti vim, vt quae aliorum deorum numen reprimere potuerit. Cf. 127. s. 157. s. Gir.

q) Thus in fuffitum, laurus ad coronas et ferta deorum et facra facientium adhibebatur, placentae et panes (ψαῖον) sacerdotibus debebantur. Gir. Perperam in vitroque cod. Inu. ἱκιδύει.

r) Animalia ita dicuntur immolari folita, fuf, hircus, aries, bos. Gir.

s) Vulg. olim fuit ἱκιδύει, quod pro ἱκιδύει ob metrum effe pofitum cenfēt Spanh. et v. 57. et 157. laudat.

ἰκεθύειν, quem ne ab errante librario profectum fuisse suspiceris, adscriptum habet θυσιάζειν: alioqui non raro coniungit, ut culpam descriptoris patefaciat interpretatio adiecta. Equidem haud temere repudiandum arbitror, dum veteriores libri adhibeantur, qui causam alterutrius lectionis probent. *Hemfl.*

1118. κακῶς ἱκεμελ. male prouidistis, male consulistis nobis tuμ, quum Plutus caecus erat, et homines prohi diis sacrificabant. Nam dii eos sinebant esse inopes, improbos florere diuitiis. *Fisch.* τότε tunc, scilicet quando ista vobis sacrificia fiebant 1), s. simpliciter, olim, antea: v. not. ad Lys. 1023. Thesm. 13. Minus bene interpretatur Bergierus: tunc, quum caecus esset Plutus. *Brunck.*

1119. τῶν ἄλλων μοι θεῶν ἥττον μὲναι h. e. de reliquis diis minus laboro, siue accipiant aliquid ab hominibus siue non. *Fisch.* Non est incelebris Graecorum sententia: φιλεῖ δ' ἑκτονὺ πλεῖον οὐδείς οὐδένα. Et apud latinum Comicum [Terent. Andr. II, 2, 15. f.]: Verum illud verbum est, vulgo quod dici solet Omnes sibi esse melius malle quam alteri. *Gir.* Tritum illud prouerbiū: *proximus sum egomet mihi.* *Münt.*

1120. ἀπόλωλα καπιτήριμμαι [sic in omnibus edd. praeter Inu.] est vox desperantis: perii! actum est! ut Terent. Ad. 3, 2, 26. f. vbi v. Donat. *Fisch.* Frequens in his fabulis et alibi apud Atticos huius verbi καπιτήριμαι et καπιτήρισθαι v) pro conteri, deteri, cruciari, vsus. Sic supra v. 119. καπιτήριμαι. Ran. 88. καπιτήριζομένου τὸν ὤμον (habentis humerum onere pressum), Acharn. 1022. καπιτήρισθαι adfligi, cruciari. Conc. 771. Ζεὺς δ' καπιτήριζεν, 1060. καπιτήρινα. Menander vero ap. Stob. Ecl. LXII. p. 231, ed. Grot. σικυτὸν καπιτήριζεις, defraudas temet. Hinc καπιτήριπος passim apud Atticos scriptores, ut supra 285. et 618. ac alibi in his fabulis, pro perduto, scelerato. *Spanh.*

1) Etiam *Gir.* refert ad tempus, quo abunde erant omnia diis, nec vllius indigebant.

v) Hinc patet, non probari posse quod Inu. e Rau. recepit, καπιτήριμμαι. Neque quum καπιτήρισθαι ita dicitur.

συνφρονεῖ x) recte ais, *sapis*: qui perspicias, fortunas tuas nunc esse iunditus euerlas, actum esse de te. *Fisch.*

1121. *καπηλὶς* est *εἰσπωλὶς*, *copa*, femina quae vendit vinum (vid. ad 435.), et quum *παρὰ* cum Dat. personae indicet locum, in quo illa est et versatur (vid. ad 393. 1047.), *παρὰ ταῖς καπηλίαις* est, in *aedibus, tabernis, coparum* y). Male igitur Schol. Leid. adscripsit: τῶν καπηλίδων, quasi Darius positus esset pro Genit. z). v. Prolog. de Vit. Lex. N. T. p. 324. *Fisch.*

1122. πάντ' ἀγαθ'. In hoc versu, tum sententia tum verbis expeditissimo, nescio quid turbatum in utroque codice; proxime LB. ad vulgatam lectionem: πάντα τ' ἀγαθ' ἔωθεν* multo longius discedit cod. Doru. πάντ' ἀγισθ' ἔωθεν* additumque modo τῷ ἔλχον, ἔργον, quasi voluisset: πρότερον ἔλχον ἔργον πάντα ἄγισθαι, οἷν. etc. antea laboris erat non parum infumendum, ut omnia, quae donabantur, mihi auferrem. Sed nihil est, quamobrem πάντ' ἀγαθὰ deferamus, quippe nitidam loquendi formulam, quam hoc ipso loco prolato illustravit Bentleius ad Callim. Epig. LIV. *Hemst.* πάντ' ἀγαθὰ sunt omnis generis res bonae. Ita autem vocantur cibi delicati et lauti, omnia quae grata sunt palato et naribus: ut Corn. Nep. Ages. 8, 5. *bonae res* sunt vnguenta, coronae, mensa secunda, vbi v. intpp. et Kust. ad Acharn. 873. In mensa secunda, *τρεπήμετιν*, erat μέλι, *mel*, ἰσχάδες *caricae*, et οἶνούττα. ἔωθεν est primo diluculo. Gloss. vet. ἔωθεν* matutino, ante lucem, mane. Hom. Od. 3, 366. est ἔωθεν, et Zosim. 2, 19, 5. dixit ἔωθεν ἡῶν. Nam ἔωθεν et ἡῶν notat auroram. *Fisch.*

x) Sine interrogatione significat: *sapis*, qui tui magis quam alieni commodi memineris; cum interrogatione: tu, qui nos olim adspernabaris, nunc rebus tuis afflictis *sapis*? *Gir.* Priorem interpretationem (reiecta es, quam *Fisch.* sequutus est) recte probavit *Münt.*

y) Mercurius subibus et furtis praesse credebatur. Quare colebatur a mulieribus cauponarium exercentibus, et emtores silentibus, ut tanto rectius, ipso saeuente, aliis imponerent. *Gir.* et *Münt.*

z) Improbauit etiam hanc interpretationem, quasi sit, a cauponis accipere, vel nancisci, bonorum copiam, *Hemst.* *Comm. in Aristoph. Tom. I.* Q q

Οἰνούττας α), μέλι. Ita Athenaeus III. p. 114. οἰνούττας καὶ μελιττούτας de *placentis*, nempe vino aut melle subactis, ut hic in Schol. dicitur. Apud eundem vero Athen. X. p. 429. legitur: καὶ τὸ τῶν κοράκων καὶ τῶν κύνων γένος τῆς οἰνούττας φαγόγῃ βοτάνῃ, nempe quod verbum praecesserat, μεθύσκειν, inebriari etiam corvorum et canum genus, ubi dictam oenantham herbam comedunt; sed in quo loco βοτάνῃ glossam esse β), quod e margine in contextum irrepperit agique ibidem de *ossa* seu *placenta* ex vino et melle confecta, contendit Salmas. de Homonym. p. 31. eosque ibi redarguit, qui οἰνούττας de id genus *placenta* dictam cum οἰνάθῃ herba, vel οἰνοθήρᾳ apud Theophr. confundunt. Quamquam, quod fugisse ibi videtur virum lectionis et eruditionis immensae, id omnino de οἰνούτταῃ eaque herba, non *placenta*, tradiderit iam olim et ex hoc Athen. loco, ut observo, Aelianus V. H. 2, 40. c) καὶ οἱ κόρακες καὶ τὴν καλουμένην οἰνούτταν βοτάνῃ ὅταν φάγωσι, καὶ οἱ κύες δὲ καὶ αὐτοὶ βακχεύονται. Vnde id certo liquet, hanc vocem βοτάνῃ de illa οἰνούττῃ ap. Athen. similiter dictam, non esse glossēma, ut statuebat Salmasius, quod in textum irrepperit, sed ideo opportune adpositam, ne cum οἰνούτταῃ quae *placentam* notat, et de qua alibi, ut vidimus, egerat Athenaeus, confunderetur. Quod ab exquisita eruditione viro. [Perizonio] in nuperis ad Ael. adnotatis forte praeteritum, hic monendum fuit. At vero οἰνούττας hic a Comico, sicuti priori ap. Athen. loco, de *placenta*, non herba, dici, est manifestum. Spanh. Grammatici vett. tradunt, significari genus placentaē confectae e farina vino subacta (v. Schol. et Suid.), sed, quum seminum sit ab Adi. οἰνύει, et subintelligatur μάζα (v. Bos. Ellips. p. 260. ed. Schaef.), patet ita dici pultriculam confectam e farina vino subacta, quae vulgo dicta est μουστρίττα. v. Hef. [add. Not. ad Schol.]. Fisch.

α) Cod. Doru. οἰνύειν. Hemst. [Cf. ad Schol. et Brunck. ad Lys. 601.]

β) Nihil ad eam Athen. locum monuit Schweighäuser. in Anim. T. V. p. 400.

γ) Quem etiam laudavit Schweighäuser. d. I.

1123. *sixte* *ισα* est i. q. *πρῶτος* d), et *Ἑρμῆς* ponitur pro *ἡμῖ*. quo magis appareat, ipsum esse deorum nuncium et quaestus lucrique praefidem, quem non oporteat nisi bonis rebus vesci e). v. ad Plat. Euthyphr. 4, 25. Quia Mercurius credebatur lucri praefes, non mirandum est copas ei adposuisse res bonas quasuis. *Fisch*.

1124. *Νυκὶ δὲ πῖον*. Citat Suidas V. *Ἀναβάνην*. Ceterum *ἀναβάνην* hic non est, *porrectis pedibus*, vt Frischlinus vertit, sed potius, *in sublimi f)*; vt metaphora videatur esse petita a gallinis et auibus, quae in perticis dormire solent. Hoc sane sensu vox ista capitur Acharn. 398. *Kustl.* Acharn. 397. *αὐτὸς δὲ ἵδων ἀναβάνην (resupinus) ποιεῖ τρυγᾶδιαν*. Nempe prout Scholia ad h. l.: *ἄνω, φασί, ἔχου τοὺς πόδας κοιμώμενος*. Vnde emendandus Hesychius: *Ἀναβάνην, ἄνω ἔχοντα πόδας, καθίστασθαι*, apud quem hodie loco praeterea mutilo: *Ἀναβάνην, καὶ σὺν πόδα καθίστασθαι g)*. Aduerbiū non eodem modo a veteribus explicatum h), qua de re alias adcuratius agemus: nostri enarratores intellexerunt *sedere*, vel *recumbere*, altero *pede aut crure in alterum infecto*: quod dici solet *ἐκκαλῶξ* siue *ἐκαλλῶξ τῶχειν τὴν πόδα*. Multum abit Hesychius loco contaminatissimo, quem hoc pacto refingendum esse arbitror: *Ἀναβάνην ἐν σκιμνοδὲ καθίστασθαι ἀναβάντα καὶ μετῴρον** quae copulata fuerant, male sunt diuulsa: iuuat Suidas: *ἀναβάν*

d) Pro *ἑ* (quod ad omnia superiora refertur) Int. e Rau. dedit minus bene *ἑ*, quod ad *ἑχάσας* tantum pertinet.

e) Mirum est quod Gir. putat, quoniam dii non humanis cibis vescuntur, non Mercurium, sed Mercurii sacrificulum exhiberi qui specie Mercurii suae rei inferuiat, popellum autem ex- istimasse, verum esse Mercurium.

f) Kustero adsentitur *Münt.* et explicat: „ego, deorum nuncius, antea vltro citroque cursitando magnopere occupatus, nunc aliis otiantibus diis in sublimi quoque cessatione torpeo, cunctis vacuus negotiis.“

g) Vid. ibi Albert. T. I. p. 315. f.

h) Scholiastes exponit per *ἄνω ἔχον τὰς πῆλας*, vt sit: *sursum porrectis pedibus ἄνω ἔχον*; quod scilicet de via condeit et leuat lassitudinem; Mercurius autem est famulus, et saepius huc illuc cursitat. Tamen forte totum significat: *in sublimi*. V. Acharn. 399. et 409. *Bergl.*

δὴν καθέζεσθαι· μετὰ τοὺς καθέζεσθαι i). Suspiciō autem explanari *Ctesiae* locutionem de Sardanapalo indecore inter feminas adsidente, ἀναβάντῃ ἕζεσθαι vel καθέζεσθαι, quam et Pollux consignauit III, 90. VI, 175. *Heinsfl.* ἀναβάντῃ ἀνακύνεσθαι dicitur is, qui quiescit, recumbit, ita ut pedes in altum, fursum, porrectos habeat; qui recumbit altero pede in alterum iniecto. Cf. intpp. Poll. ad 3, 90. Hoc facere solent serui aliique nimia discursatione defatigati, ne crura grauiā fiant et intumescant k). Mercurius autem erat nuntius et famulus deorum *Fisch.* Hoc praeferendum puto Toupii longius petitae explicationi.

1125. Vulgo οὐκ οὐν et post ἔχων puncto interpungi-
tur. Recte Br. et Inu. οὐκ οὐν — ἔχων;

δικαίως· iure, merito tibi hoc accidit tuo; intell.
ἀναβάντῃ ἀνακύνεσθαι, aut πάσχεις τοῦτο, quod Sch. Leid.
supplet. ζημία (opposita κέρδι, v. Xen. Ages. 7, 3.) est
damnum, detrimentum. Et quum ζημίαν ποιεῖν sit damno
afficere copas, et ἀγνῶν pertinere ad bellaria v. 1122. f.
commemorata, sensus est: merito esuris nunc tuo, quum
affeceris nonnunquam copas damno, quae harum tibi
cupediarum copiam facerent l). Mercurius enim erat
lucri praefes (καρδῆς Aelop. fab. 90.). *Fisch.* Ζημία Atti-
eis tam de multa pecuniaria, quam de poena capitis.
Sic postremo sensu *Lylias* Orat. XII. p. 216. καὶ ἰληφθῇ
μοιχός, καὶ τούτων θάνατος ἢ ζημία ἴσῃ· vnde θανάτῳ ζημιώ-
σαι dicunt *Antiphon* Or. XIV. p. 111. *Demosth.* adu. *Ti-*
mocr. p. 461. et 463. adu. *Boeot.* I. p. 577. et alibi. Iis-
dem Atticis ζημία de damno, praua administratione, ut
ap. *Isaeum* Or. V. p. 457. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἢ μὲν Δίῳ ζημίαν
εἰργασμένους (re male administrata) καὶ δόλους ὑπὲρ αὐτῶν.
Sic h. l. ἐπολεῖς ζημίαν fecisti, ut damno officiantur, qui

i) Ad eum locum *Toup.* Em. in *Suid.* I. p. 27. (p. 41. ed. Ox.)
improbata et *Frischlini* et *Kusteri* interpretatione, ἀναβάντῃ
ἀνακύνεσθαι monet esse, in superiori aedium parte requiescere,
ubi infimae fortis homines ut plurimum degebant. Atque ita
etiam aliis in locis illud vocab. explicat.

k) *Girard.* negligentiam, ignauiam, languorem, significari putat.

l) *Girard.* ita accepit: iure nunc camponariae mulieres te dese-
runt, quoniam prius a te desertae sunt, et passus es eas in
furtis deprehendi atque multari. Ita etiam *Münt.*

nempe ea bona a te modo commemorata in te contulerunt.
Spanh.

1126. Perperam ceperunt (Scholl. cod. LB. qui ad ἔχων adscriptit αὐ' ἡμῶν, et Doru. qui addidit παρ' ἡμῶν) Comici mentem; sunt enim ad cauponas referenda: *eum vero iure nunc esuris, qui damnum aliquando cauponis adferres, unde tot commoda percipiebas. Hemst.*

1127. Citat Suidas V. Πικεμμένον et V. Πέντεσσα. *Kust.* πλακοῦντος m). In Pac, 870. ὁ πλακοῦς πίπεται, σημαὶ συμπαύεται. Ecclef. 841. πόσιμα πίπεται. Sed in Ran. 504. [507.] πλακοῦνται ἄντα. Hic in Pluto mox 1137.: ἄρτον εὖ πικεμμένον. *Bergl.* τετράδι πικεμμένον. Quartus nempe mensis dies, vt hic in Schol. dicitur, apud Athenienses Mercurio sacer, sicut Nouilunium Lunae, septimus et Nouilunium insuper Apollini, octauus Theseo. De septimo quidem die sacro Apollini, vnde Ἐβδομαγίτης idem est dictus Aesch. S. C. Th. 806. egimus ad Callim. in Del. 261. *Spanh.* Vt septimus cuiusque mensis dies apud Atheni. sacer erat Apollini, sextus Dianae, quartus Mercurio n) et Herculi (v. Philochorus ap. Procl. ad Hesiod. *Erg.* 770.): ita eodem tempore dabatur ab iis Mercurio placenta, quo cum, tamquam lucri praesidem, propitium haberent. Nam credebatur (vt Hercules, v. Hesych. V. Τετράδι μὲν ὄχον) natus esse isto die. v. Plut. Sympos. IX, 3. p. 738. T. II. τετράς est non tantum quaternio, sed etiam quartus dies, et πλακοῦς ὁ ἐν τετρ. πικεμμένος placenta quarto mensis cuiusque die cocta, vt 1143. τὰς εὖ πικεμμένους. Scholl. LB. et Doru. h. l. et infra interpretantur ἔχουμμενον, vt Hef. in Πικεμμένη. Alii accipiunt de pane confecto e farina bene subacta. v. Etym. M. V. Πικεμμένη. Gloss. vet. Πέντε digero, verto. Πέντε pinso, *Fisch.*

m) Genitiuum pendere monent (Scholl. LB. vbi ἔσαν πρὸς, et Doru. vbi ἔσαν additur) a celata praeposit., quemadmodum et Schol. ad Acharn. 209. *Hemst.* Est Genitiuus dolentis, cuem perperam ab intellecta praep. ἔσαν repetunt. v. Gregor. de dial. ibique Koen. p. 58. f. De voc. πλακοῦς vid. ad 956. et 191. *Fisch.* Nominatiuum et deinde Genitiuos addi part. εἰ-
μι obseruat *Gir.*

n) Hinc nunc quoque quartum hebdomadis diem a Mercurio denominari obseruat *Gir.*

1128. Versiculus hic in prouerbium abiit, ut monet Schol. Cf. Mich. Apostol. Centur. IX, 57. qui pro *ποδῆς* legit *ζῆτις*. *Kust.* Prouerbium de illis, qui aliquid expectant frustra; cuius originem hanc esse volunt: quum Hercules in expeditione Argonautica Hylam amisisset, eumque assidue vocasset, *et litius, Hyla, Hyla, omne sonaret* [Virg. Ecl. VI, 44. vbi v. Intpp.]: tunc vocem ex aethere esse editam, quae diceret: *ποδῆς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς*. Vide Paroemiographos o). *Bergl.*

1129. Versum hunc tanquam ex Pluto secundo adducit Athen. IX, 2. *Kust.* Citatur hic versus ap. Athen. IX. p. 368. [T. III. p. 358. Schweigh.] p) et tanquam ex Aristoph., quod supra iam vidimus, Πλούτῳ διενίρω, sed vbi vox *καλῆς* non per *victimarum armos*, ut hic Comici interpret, sed *pernam* vertitur. Nempe, quod iuxta id notantem ibi Athenaeum *καλῆς* et *καλῆν* pro *perna* Attici dixerint, unde hic in Scholl. pro *καλῆς*, τοῦ κώληκος λεγμένου, legendum *καλῆς* liquet, et quo sensu etiam ab eodem Comico in *Δικταλιῶσι* dictum ab eodem Athen. traditur, *δελφαιῶν ἀπὸ κῶν καλῆν porcellorum tenellorum pernae*. *Καλῆ* alioquin pro *αἰδέω* infra Nub. 979. *Spanh.* *καλῆ* est *armus* (der Bug) q), qui cedebat Mercurio. *Fisch.* ἢ ἰγὼ κατήσθιον [quod olim vulg.] habetur etiam ap. Athen. l. l. Videtur nihilominus legendum: ἤ εἰ. κ. quod *Ἀττικώτερον* est. Sic mox 1131. ὡς ἰγὼ κατήσθιον. *Bentl.* ἢ retinent notā tantum Edd. cunctae cum cod. LB. sed etiam Athen. et Suidas tam scriptus quam editus in *Καλῆ*. Verissime tamen Bentleius iudicauit, *Ἀττικώτερον* esse ἤ εἰ, neque aliter expressisse video Casaubonum Anim. in Ath. IX, 2. quorum duumvirum auctoritati quum planissime cod. Doru. accedat, nitidiorem lectionem Aristophani reddere

o) *Fisch.* qui eadem fere habet, addit Apollod. I. p. 55. l. [p. 86. ed. Heyn. sec. et cfr. quos Heyn. in Obs. T. II. p. 70. laudat]. Thiodamantis autem filius et a Nymphis raptus dicebatur. Polyphemum Herculis iussu eum quaeuuisse et saepe vocasse alij narrant. v. *Gir.* h. l.

p) vid. Casaub. ib. et 5, 27. Idem Casaub. ad 9, 2. reprehendit eos, qui *αἶμα* putant hic laetitiae signum esse. *Duck.*

q) anterior victimae pars, cui inest plus ossium, quam carniū et pinguedinis. *Gir.* et *Munt.*

non dubitavi. *Hemst.* Vulgo π contra Atticismi ratio-
nem et Comici usum. Bene Hemsterhusius, etsi nullo
suffragante codicem, π et reposuit. V. not. ad Thesm. 835.
In Vesp. 467. τῶν νόμων ἀπειργεῖς ὥς ἔδρακεν ἡ πόλις — non
esset. *Brunck.*

1130. ἀσκολίας. De quo ludi, vno scilicet pede
saltandi genere praeter Scholia ad h. l. consuli potest, qui
accurate hunc ludum explicat, Pollux 9, 7. et qui plurā
concessit Meursius in Ἀσκόλιαι et Ἀσκολισμοῖς Graeciae
Feriatiae et altero de Ludis Graecorum. *Spanh.* Ἀσκόλιαι
erant sacra Bacchi: quo tempore Athenienses solebant in-
siliare vno pede in vtres hircinos vinctos, nunc inanes sed
inflatos, nunc vino plenos, risus captandi causa s): victor
erat, qui in vtrems insiluisse sic, vt immortuus consisteret;
is, praemii loco, accipiebat vtrems. Hinc ἀσκολιάζειν propr.
est altero pede sublato insilire in vtrems vinctum et infla-
tum vinoue plenum. v. Hefych. h. v. t) et Pollux 9, 121.
deinde omnino saltare altero pede sublato, vt h. l. v).
Fisch. Quia dixerat οἷον κολῆς paronomasiam inde fe-
cit x). *Bergl.*

αἰθήρ est i. q. εὐδία, serenitas, coelum serenum, v.
Hefych. Nam εὐδία opponitur τῇ ὕμνῳ Ael. V. H. 9, 18.

r) Erravit Br. Nam cod. Doru. ζ habet. *Enu.* cum Rau. re-
vocauit ζ , laudato v. 1006. *Fisch.* probat correctionem.

s) Ducij enim vocabulum putatur ab ἀδύς caprae autem Baccho
erant iuvifae, vnde ei immolabantur et ex pellibus earum
vtres conficiebantur. *Gir.* Add. Münster. qui monet originem
et ritus festi huius rustici describi a Virgil. Georg. II, 380, ff.
Vidd. ibi Burm. et Heyn. ad v. 384.

t) Vbi off. Intpp. et Zonaras Lex. T. I. p. 326.

v) cf. Timaei Lex. Plat. p. 51. ibique Ruhnck. — fait des ca-
prioles Anna Fabri et Theatr. Gr. reddunt.

x) Hunc iocum e paronomasia animaduertit (praeter *Fisch.*) et-
iam *Brunck.* idemque Meurs. Graec. Fer. V. Ἀσκόλιαι et Intpp.
Virg. l. l. laudat: Atque inter pocula laeti molibus in pratis
vinctos solvere per vtres. Coetrum *Girard.*, quod ad ludum
illum attinet, monet, vtrems, qui vino pleni et vincti in medio
povebantur, volubilitatem effecisse, vt fere omnes, qui altero
pede innixi insilirent, laberentur, nec super vtrems consisterent;
qui autem hoc contigisset, eum vtrems et vinum praemii loco
acceperit.

Itaque πρὸς τ. αἰδρ. est, sub sudo, sub aëre sudo, non sub dio (ὅτι ὑπαιδρε), vt vertunt Frischlin. et Bergl. Fisch. Simillimus in Thesm. versus 1010.: ἐνταῦθα γὰρ εἰμυς πρὸς τὴν αἰδρίαν. Hemstl.

1131. θερμῶς τῆς ζώντων, C. LB. quod est absurdum: sunt enim viscera, quae aris ardentibus adolentur. Hemstl. σπλάγχνα sunt viscera, ex ta, h. e. cor, iecur, pulmones, lien: addit Mercurius θερμῶς propterea, opinor, quia viscera victimarum vix exenta ideoque calida adhuc Mercurio dabantur y). Ad σπλάγχνα repetendum est εἰμοι. Fisch.

1132. ὀδύνη. In Thesm. 491. εἰσφύει μ' ἔχει τὴν γαστήρ, ὦ ἦερ, κῆδιν. v. not. ad Pac. 175. Bergl. Cod. Doru. εἰσφύει ἐντρίφειν, quomodo metrum non minus numerose fuit. Ἐντρίφειν suspectum esse fateor: responsi iocus in ambiguo ludit: primum enim sic capi potest: dolor amissae dapis 2) ad intestinorum memoriam conuertere te et reflectere videtur. Deinde dubium non est, quin simul ad tormina ventris, quos εἰσφύει medici vocant, respiciatur: ideo πρὸς Cod. LB. exponit κατὰ. Iunxit εἰσφύειν et θύειν Comicus in Thesm. 491. εἰσφύειν καὶ πνεύματα α), quae γὰρ κεκλημένον ἀσχεμοειδὲν πνεῦμα Damoxenus Athen. III. p. 102. D. Hoc pacto sensus erit: dolor aliquis ad intestina, siue, in visceribus te videtur torquere. Vt autem ἐντρίφειν ad priorem illam sententiam aptissime convenit, sic alteri, quod oportebat, minime respondet: nunquam enim, si bene memini, addidere veteres illi composito vim pungendi torquendique ventris; nec sane potuo-

y) δεῖν dici putat Münt. quia in sacrificiis tota vel ex parte cremabantur.

2) Sine: dolor, quem capis inde quod cares rerum bonarum copia — vt interpretatur Fisch. qui duplicem sensum et ambiguitatem inde ortam ipse etiam animaduertit. Priorem illum tenet Girard. hoc dici putans: non tantopere te hominum ergo deos impietas quam stomachi latrantis et intestinorum inanitas. Ita et Münt.

α) εἰσφύει maxime a medicis dicuntur tormina, v. Celsus 2. 7. Foetius Lex. Hipp. h. v. Sensus: dolor tibi videtur tormina excitare: vt ἐντρίφειν sit torquere, tormina excitare; κατὰ in. Fisch.

runt: sensit hoc Henr. Steph. quum in Thes. L. Gr. quasi subdubitans adnotabat: Pro *torqueo* affertur ex Arist. Pluto *ὀδύνη* etc. Quam ob rem ut lectionem adipiscamur, quae utrumque sensum commode complectatur, omnino reficiendum puto: *ἔτι ἐρίφειν* b) cuius particulae ope non erit, credo, qui neget acumen aliquod huic dicto maius conciliari: vitium vulgatissimum pluribus adhuc in locis inhaeret. *ἐρίφειν* vero eo significato perquam usitatum, praesertim apud Medicos: Galen. Gloss. Hipp. [p. 566. ed. Franz.] *ἐρίφειν* ἐρίφειν παρὰ χει. Hemst. *ὀδύνην* proprio esse parturientium dolorem [qui tamen potius *ὠδὴν* dicitur], deinde *grauem quemque dolorem*, ostendit ad h. l. Eckard. Obsl. p. 116. f.

1133. κνλ. *ἔσσιν ἔσσιν κεντραμ.* Idem genus loquendi occurrat etiam in fragmento Comici nostri ap. Athen. XI. p. 472. C. itemque in fragmento Strattidis ib. p. 473. D. ubi: *Οἱ δ' ἐκ καθέκτου ἔσσιν ἔσσιν κεντραμίνον* c). Dicitur autem *ἔσσιν ἔσσιν κεντραμίνον* de poculo, aequali portione vini et aquae temperato, quo uti solebant, qui paulo fortiori potu delectabantur. Nam alias optima et saluberrima mixtura habebatur, si tres portiones aquae duabus vini admiscerentur: quod *κεντραμίνον τρεῖς καὶ δύο* vocabant. V. Schol. ad

b) At 1. verba ab *ἐν* composita ponuntur saepe pro simplicibus, ut *ἐνδύειν* 1117., 2. Aristoph. videtur consulto legisse verbum compositum quod etiam conuertere significaret. *Fisch.*

c) In Acharn. 353. metaphorice: *ἔβλεπε τ' ἐνδύειν μέλλει ἔσσιν ἔσσιν φέρε.* Bergl. Aristoph. ap. Athen. XI. p. 472. D. — *τῶν θυγατέρων ἐνδύειν ἐνδύειν τῶν πατρὸς φέρεται, ἔσσιν ἔσσιν κεντραμίνον* qui plura veterum testimonia profert X. p. 430. F. 431. V. Kust. ad Acharn. 353. Hemst. *κεντραμίνον* est poculum fictile, ita dictum, quia formatur rota figuli, quae voluitur, Athen. 11. 8. p. 480. *ἔσσιν ἔσσιν* dictum est simpliciter pro *ἔσσιν ἔσσιν ἔσσιν*, vel pro, *κατὰ μέρος ἔσσιν ἔσσιν κατὰ μέρος ἔσσιν ἔσσιν* ut vult Bosius V. μέρος [p. 275. ed. Schaeff.]. v. Athen. X. 7. f. qui est locus ea de re classicus. Fere tres, interdum duae, partes aquae, una vini, miscebantur, nonnumquam tres vel quinque partes aquae duabus vini partibus. Mercurius autem ista pocula accepisse videtur a sacrificantibus, quia modo conquisitus erat de armis perditis (1131.) *Fisch.* Absolute ponit *ἔσσιν ἔσσιν* monet Girard. et ex Schol. causam admodum vanam affert, cur Mercurio temperatum poculum, reliquis diis merum oppositum sit, scil. quod nuncius deorum erat, legatos autem sobrios esse oportet.

Eqq. 1181. et Suid. V. Πόμα κεκραμίνον. *Kust.* Mercurii potus hic dicitur aequalis aquae et vini mixtura, de qua similiter Athen. X. p. 426. ἴσον ἴσφ περιᾶσθαι, par pari, vini nempe et aquae, *misceri*; et ab Archippo: τίς ἐκίρματι σφῶν, ὃ κακόςκιμον, ἴσον ἴσφ. Infra Eqq. 1184. vini aqua diluti optima mensura traditur, vbi duae vini partes, tres autem aquae. Athenaeus vero eodem loco modo adducto verba refert Hesiodi et Anaxilae, qui tres partes aquae et quartam seu vnam vini solum miscendas statuunt; tum Alexidis, vnam partem vini et quatuor aquae laudantis, ἓνα καὶ τέσσαρες, sed quod ὕδαρος *aquosum haustum* ibidem vocat. Vini autem cum aqua mixturam primum a Melampode repertam tradit alibi Athenaeus II. p. 45. a Staphylo vero Sileni filio Plinius VII, 56. Vini quidem ἀκράτου, aqua proinde haud diluti, potus Scytharum propius a Graecis habebatur, vnde Σκυθικὴ πόσις de *temulentia* to id genus *potu* ab Anacr. dicitur Od. LX. [Od. 57. 9. vbi v. Fisch.] et inde ap. Athen. IV. p. 407. *Spanh.* ἴσον ἴσφ. Ita [vt olim vulg.] accentus notati etiam leguntur Eustath. II. Z. p. 640, 56. Od. Γ. p. 1470, 64. Od. I. p. 1624, 54. Od. Σ. p. 1770, 10. II. et ap. Suid. in Κύλιξ et Οἶμοι, quibus locis, vt et V. *Κεκραμίνον*, legitur pars notae Schol. Est autem κύλιξ *i. i. κεκρ.* quum aquae miscerentur vini et aquae partes: quam mixturam meraciorem esse scribit Schol. Solebant enim plerumque plus infundere aquae quam vini. v. Athen. X. p. 426. Eustath. ad Od. I. p. 1624. et ex his Spanhom. ad Call. in Pallad. 46. [p. 660. f. T. II. Em.] Scaliger ad Manil. p. 231. memoriac, opinor, vitio ita laudat: οἶμοι κύλικος ἴσφ ἴσφ κεκραμίνης. *Duck.* ἴσον ἴσφ bene in codd. scriptum: at in impressis perperam ἴσον ἴσφ: vnde sic versum dimetiri necesse est:

οἶμοι | δε κύλι | κος ἴ | σον ἴσφ | κεκρα | μίνης.

Quod ad v. 514. recte obseruauerat Hemst. miror ad id h. l. eum non adtendisse, *perquam incommode cadere. ἴσον eodem in versu repetitum variata syllabae quantitate.* Quod etiam commode in aliis vocibus fieri posset, tamen in ἴσον locum non haberet, cuius semper apud Comicum prima corripitur. Id iam obseruauerat Bentleius in Menandreis p. 108. Cf. not. ad 225. *Brunch.*

1134. τούτην. scil. κύλικα ἀπικιών, vbi hoc poculum ediberis. Carion dum hoc ait, simul Mercurio calicem vi-

ni meracioris porrigit. *Gir.* Sedata iam siti Mercurius deinde Carionem rogat, vti quoque panem atque carnem ad famem explendam adferat. Non audiendus igitur mihi videtur Biferus, cui, quod miror, vir pereruditus d) suffragatus est, hic post ταύτην subaudiendum esse πορδήν. Carionem enim, inquit, crepitum emisisse ventris, Mercuriumque illum ebibere iussisse. Illiberale atque nefandum foret hoc ioculandi genus, leporibus et facetiis Aristophanicis plane indignum, in cauponulis adeo haud feren- dum. *Munt.*

ἀποτρέχεις ε). Infra Thesm. 1213. εὐ μὲν οὖν ἀποτρέχεις (celeriter aufugē). Hefych. Ἀποτρέχοντες· ἀσχετοῦνται. Sic apud LXX. Pharao ad Abrahamum Gen. XII, 19. λαβὼν ἀποτρέχει. Spanh. ἀποτρ. οὐκ ἂν φθάσεις. Interpr. hinc nunquam mediteris fugam. Videtur ex ratione L. Gr. vertendum esse, protinus, omnino, hinc aufugies f). Sic supra 485. οὐκ ἂν φθάσεις τούτῳ πράττοντε omnino hoc faciendum est vobis: causam dicere non potestis, quin debeatis facere; et v. 875. εὐ μὲν τίς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάσεις, omnino tibi cundum est. v. Gronou. ad Lucian. diss. cum Hesiod. p. 490. Duck. οὐκ ἂν φθάσεις; Ita cum signo interrog. Ed. Farrei. Bergl. Signum interrogationis in fine huius versus poni debuit [vbi vulg. punctum erat]. Aliquid praecipientes, iubentes, verbo φθάσω vtuntur cum negatione per interrogationem. Sic Eurip. Iph. T. 245. χίριδας δὲ καὶ κατὰργμκτα οὐκ ἂν φθάσεις ἂν εὐτρεπῇ ποιούμενη; Quod nihil aliud valet, quam ταχέως εὐτρεπῇ ποιοῦν. Heracl. 722. φθάσεις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖς ἐν συγκρητῶν δίμας; i. e. ταχέως τοῖς ἐν συγκρητῶν δίμας. Sic supra 875. *Brunch.*

1135. ἂν τι. Cod. Doru. ἀντί κατὰ. Vtrumque nihili. *Hemst.* Sensus: nihilne tu me, gregalem tuum, inua-

d) *Hemst.* in not. ad Schol. qui etiam e cod. LB. assert hoc Schol. ad ταύτην· ὅτι ταύτην et e Doru. primo vocabulo inscriptum ταύτην, vltimis ἀποτρέχει. Idem probavit *Fiji h.* rusticitati Carionis id conuenire ratus. Nec aliter censuit *Duckerus.*

e) Deest integrum ἀποτρέχεις in cod. LB. *Hemst.*

f) Hoc opoto, ocyus aufuge. *Fisch.* Perperam *Gir.* ita accepit: satius duces, hio haerere, quam illuc vbi antea fuisti, languere.

his g)? Mercurius Carionem vocat suum φίλον, amicum, non tam propterea, quia erat seruus Chremyli, vt ipse famulus deorum *h*), quam propter furacitatem. Nam Mercurius erat praefes furum (1141.) omniumque furum maximus *i*) (v. Philostr. Iconn. 1, 26.). Serui autem et ipsi fere erant furaces (Xen. Mem. 2, 1, 16.) et ipso etiam Carion (1140. 1146.). *Fisch.* ὠφελέσαις. In Eqq. 94. ὠφελοῦσι τοὺς φίλους. Eurip. Phoen. 359. φίλοι δὲ πατέροι καὶ ξίνοι σ' οὐκ ὠφίλον (nonne iuuabant te?) *Bergl.*

1136. εἴ του (τοὺς) δέει (vid. ad 828.) γ' ὣν (ἰκεῖων α') *fi* quo eges eorum in quibus — h. e. si vis a me iuari in re aliqua, in qua tibi ars mea utilis esse potest. *δυνατὶ εἶμι*, pro δύναμαι vt Paul. Ep. ad Rom. 4¹21. *Fisch.*

1137. Εἴ μοι. Clare Doru. Cod. Οἶμαι, cui vereor ne quis nouaturiens se defensorem paret. *Hemst.* παρῶς poterat, falsa sententia, omitti *h*). ἄριστος οὐ πιπερμένος *l*) est panis bene coctus, (1127.) et κατωφαγῆν est, vt κατεσθίσεν (1006.), φαγῆν ἀθρόως, interprete Schol. Pac. 6. (v. Anim. ad Weller. III, II. p. 194.), id quod facere solent esurientes, qualis erat Mercurius (1124.). *Fisch.*

1138. Κρέας νεανικόν. *Fischlinus*: carnem teneram *m*). Sensum et vim verborum non expressit. Significat enim *ingens frustum carnis*. Nam νεανικόν hic est *ingens*,

g) Mercurius auidē epoto poculo Carionem amicoe interpellat, rogatque vt in ordinem eorum, qui cum Pluto agunt, cooptet. *Girard.*

h) Ita accepit *Girardus*,

i) Eo quod Mercurius Carionem in furtis faciendis adiunerat, refert *Münt.* Nec aliter sentit *Hemst.* cum schol. cod. Leid.

k) Eum pleonasmum etiam *Münt.* animaduertit.

l) *νωά*. Secretionem facit panum. Non petit secundarium panem, sed bene pistum, facilius concoquendum, primum materia et artificio. *Gir.*

m) Teneriusculam etiam *Gir.* interpretatur, quod iuniorum animalium caro sit tenerior. Sed alteram quoque explicationem adfert, vt permagnam carnis portionem indicet. Verisimilium autem putat, carnem *νωά* vocari praecipuam, praestantiorē, nam quod caeteris praepolleat, *νωά* dici.

magnum, vt Athen. IV, 21. λοιπὴ νεανικὴ ἰngens *patina*, vt recte ibi monuit Casaubonus n). Deinde, τὸ κρέας interdum notat *frustum carnis*: vt Athen. X. p. 418. C. αἱ τῶν Θετταλῶν μεγάλα κρέα τεμνόντων. Et apud eundem IV, 3. p. 130. F. τέτταρα κρέα μικρὰ (quatuor frusta carnis) ὀβολοῦ λήψη. Sic ap. Nostr. Ran. 561. κρέα εἴκοσι, viginti frusta carnis. *Kust.* Quia in iuuenibus omnia magna sunt et qua corpus et qua animum, corpora eorum robusta sunt, animus acer: νεανικὸς eleganter ponitur de iis, quae suo in genere magna sunt. v. Proluss. Palaeph. 3, 5. p. 46. f. *Fisch.*

Mirum utique videri potest, Mercurium deum quum alibi a Graecis, tum Athenis, a pluribus, quae is in homines conferre crederetur, beneficiis, templis, sacris, festis, simulacris, quibus oppletae erant Athenae, cultum; idque sub variis Ἀγοραίου et quod paullo post videbimus, Ἐμπολαίου, item Κερδέου, *Forensis, Negotiatoris, Lucrorum Potentis*, vt in priscis inscriptionibus dicitur, aliisque id genus nominibus: hic tamen, vt famelicum aliquem e trivio Lurconem a Comico publice perstringi ac derideri. Quod utique insigne quoddam recordis adeo et infanae religionis, idque in vrbe quae singulari quodam deorum cultu commendari prae aliis voluit, quae inde Θεοφιλέστατη Deo acceptissima ap. Aesch. dicitur Enmen. 872. et Soph. Oed. Col. 264. Ἀθήνας Θεοσεβέστατας seu quam urbem verius vocat Paulus Act. 17, 16. κατείδωλον τὴν πόλιν *idololatriae deditam ciuitatem*. A Cicerone vero p. Flacc. 70. vnde *humanitas, doctrina, religio etc. ortae*. Adde, quae doctrinarum et eloquentiae laude prae ceteris florens, λέγων deum, qualis dictus et habitus Mercurius, prae ceteris colere debuit. *Spanh.*

1139. ὣν θύει' ὑμῖς ἱερὸν. Nam Chremylus immolauit in domo suam, hircum et arietem. v. 820. f. Ceterum intelligitur ὠφελήσους ἔν. *Fisch.*

n) Sic Pollux lib. 3. c. 20. νεανικὰς nominat νεανικὰς et l. γ. c. 10. ἀνέμους νεανικὰς. Nam quidquid agunt iuuenes, vehementer agere solent. *Münt.* Schol. cod. Dorn. et Leid. explicant ἴδον, male. Rectius Suidas: Νεανικὰ ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ ἀνέμους χαρακτηρεῖται νεανικὰν* adiecto Comici utroque versu satis ostendens, ex Scholl. antiquis haec esse descripta: caue tamen probes illam rationem: ἀνέμου. χαρακτηρεῖται etc. *Henstf.*

οὐκ ἐκφορεῖ. Infra Thesm. 479. κ' οὐδὲ μὲ' ἐκφορεῖ λα-
γον et nulla nostrum foras hunc sermonem efferet; et
ap. Eurip. Hipp. 205. εἰ δ' ἐκφορὸς σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσεναι.
Vbi Scholia: ἐκφορὸς σοι, ἀντὶ τοῦ ἐξελογχθῆναι καὶ ἐηθῆναι
δυναμῆς. Ap. Aesch. vero ἐκφορωτέρω alio sensu dicitur,
vt Minerua ad Furias Eumen. 912. ο) τῶν δυσσεβούντων δὲ
ἐκφορωτέρω πύλοις. Iuxta interpretem: impiis autem ira-
cundior sis: seu verius, vt quod magis ibi ad superiora re-
spicit, vbi omnium rerum felicem prouentum Athenarum
vrbis a Furiis exoptandum dixerat: *impios autem defrau-
des rebus necessariis*. Quo sensu Helych. ἐκφορεῖ. σπανί-
ζει ὑπάρχοντα. Quum contra ἐκφέρειν de plantis et arbori-
bus, quae sementem ac fructus ferunt, dixerit Theophr.
de C. Pl. 5, 10. p. 331. καὶ ὅσα ἂν προδείξωσι, πάντα ἐκφέ-
ρουσιν, et quaecunque praenunciant, ea etiam produciunt.
Spanh. Non efferenda, in neutro plurali p). Potest et-
iam scribi: οὐκ ἐκφορά· non est exportatio illarum rerum,
vt sit substantiuum feminini generis. Schol. dicit, in qui-
busdam sacrificiis hanc formulam adhiberi solitam, et citat
versum Theopompi: εἶνα δοκίμων κτήσιον· ἀλλ' οὐκ ἐκφορά.
Euphron Comicus Athen. IX. [p. 402. T. III. Schweigh.]
πέμπτην ἔδωκεν ἡμέραν οἱ Τῆνιοι Πολλοὶ γέροντες, πολλοὺν πολλὴν
πεπλευκότες, λεπτόν ἔριον καὶ μικρόν· οὐκ ἦν ἐκφορά (non
licebat efferre quicquam. Noster Thesm. 479. voc. ἐκφε-
ρος active vsurpauit. Bergl. De accentu fuisse dubitatum,
ἐκφορά sit efferendum genere feminino q), an ἐκφορα plu-
rali neutro, Scholiastes indicio est: ipse priori sententiae
calculus adponit, ad quam firmandam quantum valeat
productus Theopompi locus, quandoquidem praecedentia
nos fugiunt, iudicare non licet: in Euphronis certe versu
ap. Athen. IX. p. 380. A. si proba est, vt probabilis omni-

o) Siue 908. ed. Schütz. mai. 894. ed. min. qui Schütains red-
dit: impiorum autem hominum sobolem in dies magis magia-
que elimina. Cf. id. in Comm.

p) Quae Laribus et Penatibus sacrificabantur, religiosum erat
foras exportare. Propterea Plutus ad Chremyli uxorem di-
xit: (795.) ἔδωκε γὰρ κατὰ τὸν ἔταον etc. Gir.

q) Haec scriptura etiam parit eundem sensum: tamen videtur stru-
cturam verborum asperam reddere, vt postponenda sit vulga-
tae scripturae: ἐκφορα scil. τῶν κρέατος, carnes istae sacrificiales
non debent efferri domo. Fisch.

no videtur, Casauboni emendatio, vtiq̃ue scribendum est: οὐκ ἦν ἐκφορὰ Τότε τῶν πρεσβυτέρων οὐδὲ τῶν διδασκάλων. Alteram rationem sequuntur non Edd. solum, quas prae matibus habeo, cunctae, sed etiam vterque Codex. Ad dicitur in LB. οὐκ ἐκφορὰ· εἰσὶ τὰ πρῶτα ὥστε ἐκφέρεσθαι ἔξω. Luculentius in margine proponit, quae huic interpretationi sunt stabiliendae: ἀλλὰ οὐκ εἰσὶ τὰ πρῶτα ἐκφέρεσθαι, ἔγουν ἔξω δίδόμενα· ἐκάλυψε γὰρ ὁ Πλούτος μηδὲν δίδόναι ἔξω. Verum dixit: reperies enim illud mandatum 792. Aliter explicat, sed mirificum in modum cod. Dorn. ἐκφορὰ· ἔγουν ἄξια ἐκβληθῆναι· quasi Mercurii proceres eluderet subfannando: haec tibi amiciissimo meo probarem, quae digna non sunt, ut foras proiciantur; sensu tam contorto si quis delectetur, non inuidebo. Liquido patet ex ὧν θύει· — ἔσθον ab illo causam vocis derivari genere sacrificiorum, quorum partes domo vel aedibus sacris esseri cum aliisque communicari nefas erat: ita, nonnumquam saltem, Vestae faciebant: Hesych. Ἐστὼν θύομεναι ἡσάν τοις θυσίαις, ἀφ' ὧν οὐχ εἶσιν τε ἦν μεταδοῦναι ἢ ἰξτεργασθῆναι· ne litera quidem mutata locum restitui, quem paulo opetiosius tentaverat I. Neursius Gr. Fer. in Ἐστίαια. Suidae quodque vindicias dederim secundum vulgatam lectionem contra Kust., qui mutilum esse locum pronunciat et non paucis adiectis supplendum: ἐστὼν θύομεν· ἰφ' ὧν οὐκ ἀποφέρεται ἀπὸ τῆς θυσίαις· nihil ab his dissentit liber scriptus; tu cape: de iis dicitur, qui nihil domum auferunt ex sacrificio. Fraudi fuit, ἰφ' ὧν reconditiore loquendi formula pro ἐπὶ τούτων, οἱ etc. In Theophr. Char. 18. r) egregie Casaubonus: τὸ ἱμῶτιον ἐκδοῦναι δεινὸς οὐχ ἢ βέλτερον ἐργασται· i. e. οὐκ ἐκείνῃ, οἱ etc. Menda simili liberandus est Dicaearchus: τὸ δὲ τρίχωμα ξυθόν, ἀναδεδεμένον μέχρι τῆς κορυφῆς ἢ δὴ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἰγχωρίων λαμπάδιον, pro λαμπάδιον ὃ δὴ καλεῖται. Ceterum de iis sacris, quorum nullas portiones alio deportari fas erat, quod proprie dicunt ἐκφέρεσθαι, commodò loco pluribus agetur. *Hemsl.*

1140. Quia Mercurius ipse fur erat subactus, ab incubulis praeditus mira furandi subtilitate, ut testatur Ho-

r) §. 2. vbi vulg. ὡς βέλτερον tnetor Fischerus. Schneiderus autem (ap. quem est char. 28.) elidit: ὡς & βέλτερον, quod etiam Coray Not. p. 268. probavit, cui Casauboni emendatio a Kirchoff. et Rich. Newtono recepta soloecismum elicere videbatur.

metus hymno in hunc deum, et Horatius, vnde et Δόλιος cognominabatur, dicit, suo praesidio Carionem latuisse, si quando aliquid furaretur. Colebant autem fures Mercurium: in Pac. 401. quum Trygaeus dixisset ad Mercurium: ἰσ' ἀντιβῶλῳ ε', ἰλίησιν αὐτῶν τῇν ὅπῃ, ἰκέει σε καὶ τιμῶσαι μᾶλλον ἢ προτοῦ, ipse respondet: ἀλεκταὶ γάρ οἱσι νῦν γε μᾶλλον ἢ προτοῦ. *Bergl.* Pro ὅπῃσι *ti* cod. *Doru.* habet ὅτι γε *ti*: deinde post ὕφειλον punctum ponit. ὅτι quin per aberrationem librarii scriptum sit pro ὅτι, non dubito: ὅτι γε ita placet, vt vulgato ὅπῃσι, me arbitro, praeferrī mereatur s). Separauit autem, ni fallor, Mercurii orationem, quam editi libri continua serie copulant, in duas partes, hoc fere pacto: Quid? tune mihi dices οὐκ ἔσθρου; atqui efferre domo religioni non erat (repetendum enim ἀπὸ κεινοῦ, καὶ μὲν ἔσθρου ἦν) quum de heri reculis aliquid subripiebas: neque erat meum in te nullum beneficium: ego te tum, vt lateres numquam deprehensus, efficiebam. Haec ratio, quae sane non abhorret, si probetur, opportune posset interponi: ἰγὺ δέ σε λησθῶσιν ἱπποῖσιν αἰί. Verumtamen receptae distinctioni status controuersiam non moueo. *Hemst.* σκενὴριον (quod vim primitiui σκεῦος habet) quum referatur ad domum, significat omnis generis supellectilem et utensilia (vt Marc. 3, 27.), quae rapi et auferri a seruis furacibus possunt. *Fisch.*

1141. ὕφειλος. Sic bene Dawesius emendat t). Quod vulgo legitur, ὕφειλου, soleocum est et metrum pessundat: nec illud est in vetustioribus libris. In B, C, ὕφειλου cum glossa haud parum inepta, ὕφειλου, ἰαβολῇ τοῦ ἰ. At in membr. perspicue scriptum ὕφειλος, ad veram lectionem multo propius, posito saltem verbo in eo modo, quo poni debuit. Sed surripiendi, suffurandi, notio in formam

s) At etiam 1146. est ἰαίης vi. *Fisch.* In cod. tamen *Rau.* est ἔτι γε omisso pron. vi. Et profecto si sequi. versu retinetur ὕφειλος, tum ἔτι reponendum videtur.

t) *Misc. Crit.* p. 215. Causas emendationis offert duas: 1. hiatum in iambicis et trochaicis versibus non ferendum; 2. quod oratio soleoca sit: ἰαίης ὕφειλου — ἰαίης δὲ ἰαίης ita cum Optat. strui, vt 1019. 1145. Eqq. 1337. Vesp. 279. Anu. 505. 512. Eccl. 62. In scriptura autem cod. Barocc. ὕφειλου verse lectionis esse vestigia. Accedit quod, si ὕφειλου scribatur, anapaestus secundum solum occupat.

actionem non cadit. ὑφαίρειν *subtrahere, subruere*, significat, vt 689. et in hoc Luciani exemplo T. II. p. 151. καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαίρουσας τῆς διαβολῆς. Sic ὑφαίρειν *eximere, demere*, nullo ad agentis commodum respectu. In Lys. 1028. vbi senex mulierem orans, vt sibi culicem ex oculo eximat, ait: ἐκκαλέουσιν αὐτό· καὶ τα δίζον ὑφειλοῦσά μοι. In Ran. 657. vbi Xanthias ait: τὴν ἄκαιθαν ἐξέλε: salua linguae indoie dici non potuisset ὑφειλουμένη et ἐξελού. In Philemonis versibus ap. Srob. p. 453. vbi Grorius edidit: τὸ κακὸν ὑφαίρειται, ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει. veram lectionem, quam ingenio adsequutus est Bentleyus, cod. Regius exhibet: τὸ κακὸν ὑφαίρει, τὰγαθὸν δὲ λαμβάνει. At vero, vti quis quid capit, quod in commodum suum vertat, quo vtatur, fruatur, tum forma media adhibetur, nec amplius actiua. Vid. Thesm. 761. 812. 844. 935. Sophocles Philoct. 376. εἰ τὰ μὲν κείνοις ὅπλ' ὑφαίρειταιςτό μοι. Nubb. 179. ἐκ τῆς παλαίστρας ἑαυτίον ὑφείλετο. 1199. τὴν ὡς τάχιστα τὰ πρυτάνει' ὑφείλετο. Bene Vesp. 556. legitur ad metri et constructionis legem: εἰ καὶ τοῖς παροῦσιν ὑφείλετο. V. ibid. 958. 1201. Ran. 148. ἡ παῖδα κινῶν τὰ γούριον ὑφείλετο. 1242. καὶ τίς αὖθ' ὑφείλετο; Infinira quum ex Aristoph. aliisque Comicis, tum ex oratoribus, colligi possent exempla, quibus constat, *suffurandi* notionem soli verbo medio competere v), quod paulo longius exsequutus sum, ne ex iis, qui neminem hodie plus sapere arbitrantur, quam sapuerunt olim librarii, quispiam caville- tur, contendatque a membranarum oblatum ὑφείλοις retineri debuisse. Nihil aliud est, quam librarii error, cuius geminus gemellus obseruatus fuit ad Ran. 437., vbi αἰρεῖς e suo codice Aldus ediderat, pro αἰρεῖ, vt hic scriptum ὑφείλοις pro ὑφείλοι. Brunch.

λαϊθάριον scil. τὸν δεσπότην, ne deprehendere in furto a domino. Fisch. Quo nomine etiam inuocari a furibus infra in Schol. ad Nub. 1424. dicitur Mercurius, vbi ii in furto deprehensi erant plectendi; inde enim ii in hanc calamitatem se putabant incidere, quod ei tamquam fur- torum inspectori, ὡς ἐφόρῳ κλεπτικῇ, sacra non fecissent;

v) Qui aliquid surripit, vt ipse eo vtatur, dicitur illud ὑφαίρειν. GL. vet. ὑφαίρειναι, *demo, detraho, interceptio, sublego, ὑφαίρειται, interceptio, subripit.* Fisch. Inu. sequutus est Brunchium, non tamen codd. suis laudatis.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

vt hoc mox ab hoc seruo Carione factum dicitur, qui vbi hero vasculum aliquod surripuisset, panem mellitum continuo sibi inde oblatum iri sperabat Mercurius. Is proinde non Κερδῶς solum, vt de eo paulo ante, sed Δόλιος, de quo mox, s. *Fraudulentus*, est dictus, item Βοῦλαφ s. *Houm fur*, a Soph. ap. Athen. IX. p. 409. dicitur. Imo qui ap. Philostr. Icon. I. p. 769. traditur *furto deditus*, statim vbi *Maja est genitus*, ὅτε τῇ Μαίᾳ γένετο, ἔργῳ κλέπτειν. Quibus addenda sunt Eurip. verba Rhel. x) 217. Ἄλλ' εὖ σ' ὁ Μαίᾳ παῖς ἐκείσῃ καὶ πάλιν Πίμψειν ἔρμητι, ὅς γε Θελητῶν ἀναξ. Alia huius generis suppeditabit deorum irrisor, Lucianus, in Cataplo, vbi vna e Mercurii artibus, *furandi nempe*, dicitur p. 423. T. I. αὐτοῦ καὶ αὐτῇ ἡ τέχνη. Spanh.

1142. ἰφ' ἔτε γ). v. supra 1001. Bergl. Est: *hac lege et conditione*, vt — μέρτερον est *partem furti* (Sch. Doru. τοῦ κλέμματος), *rapti aliquam auferre*; certe: *praemii*, *mercedis aliquid auferre*: quae interpretatio verior videtur ob 1143. Voce ὡ τοιχωρύχῃ (*pestis*, *scelus*, vid. 910. et 940.) vlus h. l. Carion videtur, vt exprobraret Mercurio furacitatem. Fisch. καὶ τῷ z). Sic IV. codd. Perperam vulgo αὐτῷ. Brunch.

1143. ἔκκεν. In plerisque Edd. neglecto ἡ ἐκκεκινῆ metrum claudicabat: ἔκκε· bene reuocarunt Ang. Caninius in Gryph. et Kusterus, qui officium idem *Suidae* quoque praestitit in Νασόν. Hemst. Νασὸς εὖ πεπεμμένος. Infra Auu. 570. λάβῃ νασόν θύειν μελιτούτας. Ap. Athen. III. p. 111. νασὸς panis fermentatus dicitur, et in adductis ibidem Nicostrati versibus, *placenta mellita*, vt in adductis Comici in Auu. verbis. Apud Lycophr. 640. notat Tzetzes, νασόν dici proprie *panem cum melle fermentatum*, cum vuis praeterea aliisque rebus; simpliciter vero ibi de *pane* dici. Νασών, seu *placentarum* id genus mentio fit quoque a Pherecrate, Artico scriptore, ap. Athen. lib.

x) Quae tamen spuria est, neque ab Eurip. profecta.

y) Commode redditur: *quia ipse particeps eras*. Eckard. p. 117. qui form. illustrat.

z) Perperam in ed. Inu. expressum: καὶ τῷ.

VI. p. 268. et quidem loco supra iam adducto ad v. 626. Ter vero inter paucorum versuum ambitum, nempe 1103., 1113. et 1119. legitur vox *πεπεμαμμένος* de farina aut placentia subacta. *Spath.* Sensus: abstulisses enim a me libum bene coctum. *Nasός* est vel, libum, fertum, quo utebantur in sacrificiis, v. *Hesych.* V. *Nasός* vel *placentae* genus a) *fortae* vult *passis* aliisque huius generis condimentis, vt h. l. v. *Athen.* XIV, 14. p. 616. *Etyim.* M. V. *Nasός*, qui derivat ἀπό τοῦ νάσσεισθαι b). *Gloss. vett.* *Nāsson*, *farcio*. *Fisch.*

1144. *ἔπειτα* sic intelligi debet: *quam tum*, *quum mihi eam attulisses*, *ipse deuorares* c). *Fisch.* Pro αὐτός αὖ *Reiskius* legi iussit αὐτός αὖ. At propter antecedd. αὖ retinendum est.

1145. Ante verba οὐ γὰρ μετέχεις intellige: *πάν μὲν οὖν, μὰ Δία*, similesue voces, quas *Carion* putandus est expressisse vultu et gestu corporis, vt 1150. 1152. Mox notanda est constructio v. *μετέχεις* cum quarto casu etiam *Schol. vet.* monente d): cuius rei causa quaerenda videtur in eo, quia verbum compositum habet vim simplicis, v. *Schol.* ad 226. Nam *μετέχεις* *πληγὰς* idem est quod *λαμβάνεις* *πληγὰς* *Theophr.* *Char.* 12, 3. Vtrique formula valet: *flagellari*, *flagellis*, *loro*, *caedi* (*Gell.* N. A. I. 26.). *Seru* enim verberabantur *flagellis*. Sed vt a *Graecis* huiusmodi verbera simpliciter *πληγαί* vocantur, ita etiam a *Terent.* *Andr.* 1, 2, 28. *verberibus caesus* dicitur *flagellis caesus*. *Dat.* *ἐμοί* e) pendet ab *Adi.* *ἴσας*. *Fisch.* Pro

a) Cf. *Photius Lex.* p. 210. — *Pauperiores*, obseruante *Gir*: eam tantum ex oleo conficiebant.

b) A *νῆς* deduxit *Hemsterh.* in *Lennep. Lex. Et.* p. 445. ed. fecit

c) *Gir.* hunc inesse vult sensum: Si furtum bene cedebat *Carioni*, *Mercurio* sacrabatur *nastus*; sin minus, *Carion* in *nastum* faciebat, eumque ipse deuorabat. *Praepos.* κατὰ in *κατασθίσαι* angere verbi vim h. l., etiam si alibi pro simplici ponatur, obseruat *Eckard.* p. 117. f.

d) Teligit h. l. *H. Stephan.* *Thes. L. Gr.* I. p. 1348. E. et L. *Bos Ell. Gr.* V. *μέτε* [p. 279. f. vbi cf. *Schaeff.*] *Hemst.*

e) In cod. *Doru.* extremis pronominis *ἐμοί* literis inscriptum est αἱ, quasi voluisset *ἐμῶ*, quod ingenio linguae graecae praeius

τὰς ἴσας ταῖς ἡμαῖς πληγαῖς. Si communia tibi mecum fuissent verbera, fuisset et communis nastus: verum quia solus caedebar, solus nasto fruebar. *Gir.* Eodem modo etiam *Münt.* explicat.

1146. λαμβάνεσθαι est h. l. *deprehendi*, quod fere καταλαμβάνεσθαι dicitur, vt Xen. Memm. 2, 1, 5. πανουργίῳ est, vt 877. *furari*. cf. ad 368. *Fisch.* Cod. Doru. ὅποτε τὸν λ. dubites vtrum hoc, an vulgatum praepōnas. *Hemst.*

1147. Ex h. l. colligit Palmerius fabulam *Plutus* post sublatos XXX. tyrannos prodiisse. Verba eius haec sunt in Exercitt. p. 789. „Argumentum ex h. l. validissimum elicitur, quo probatur, hanc fabulam prodiisse post instauratam remp. Athen. et XXX. tyrannos sublatos, et amnestiam, quae sequuta est. Sic enim de eo negotio Xenophon in fine lib. II. Hellen. [II, 4, 43. Schneid.] καὶ ὁμοσποντίαις ὅρκους, ἢ μὴν μνησικακήσειν, ἔτι καὶ οὖν ὁμοῦ γε πολιτεύονται, καὶ τοῖς ὅρκοις ἡμμένει ὁ δῆμος. Et Andocides ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων sic [p. 39. T. IV. Orr. Gr. Reisk. cf. ib. p. 43]: ἐπειδὴν ἐπανήλθετε ἐκ Πειραιῶς, ἴδοξε μὴ μνησικακεῖν ἀλλήλους.“ Haec Palmerius f), cum quo confer Murret. Var. Lect. II, 15. qui de amnestia hac Athen. plura habet. Ceterum verbum hunc vocis Φυλῆ gratia citat Steph. Byz. V. Φυλῆ: vbi tamen, vel errore librarii, vel ipsius Stephani pro ἡ Πλούτῳ niale legitur ἡ Ἰκεῦσι. *Kust.* Respicit res Thraſybuli, qui occupata Phyle initium fecit recuperandae libertatis a Lacedaemoniis et XXX. tyrannis oppressae. Hoc incidit in a. 1. Olymp. 94. Anno autem sequente Thraſybulus cum suis fuit restitutus in urbem et ἀμνηστία sancita. Miratur igitur Schol., quomodo haec

aduersatur; recte dici poterat μεταλχει τῶν ἴσων πληγῶν ἡμῶν, non itidem illud. *Hemst.*

f) Bene ad h. l. monuit Palmerius, inde omnino constare, post pulſos Athenis XXX. tyrannos et sequutam amnestiam, editam demum hanc fabulam, et uugari Scholiasten, qui hoc redarguit. Adde, quod de Pluto primo ac secundo, quem ediderit Aristoph., est ab antiquis auctoribus et Criticis traditum; et quae aliunde suadeant, vt, quae exstat hodie illius nominis fabula, ad secundam eius editionem referatur, vt est iam supra monitum. *Spanh.*

possint legi in hac fabula, quae quinque annis ante Thra-
sybuli reditum acta sit. Fuit scilicet in ea opinione, hanc
esse Plutum priorem, sed male, quod non solum ex h. l.
patet, sed etiam ex Athen. l. 9. c. 2. ubi laudans v. 1129.
Οἱμοὶ δὲ πολλῆς, ait e Pluto posteriore eum esse. Potest
tamen hinc colligi tempus, quo acta est Plutus prior, quin-
to scilicet ante reditum Thrafsybuli anno, quod tempus in-
cidit in 1. Olymp. 93. g), post quam 20. annis, 4. Olymp.
97. posterior acta est, vt Schol. supra, ni fallor, monuit.
Verba, quae e Philochoro adfert Schol., perturbata sunt;
sententia vtcunque restitui poterit, si traiectis vocibus le-
gas: πέμπτῃ ἐτεῖ ὕστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου ἐν Πει-
ραιεῖ γινόμενον ὁ Κρείτας καὶ τελευτᾷ. De Φυλῇ porro vide,
quae habent Suid. in ea voce et Φύλαρχος, Harpocrat. Φυ-
λῆ, ibique Interpr. Fallitur Stephanus in Φυλῇ hunc ver-
sum laudans ex Eqq. vt iam notarunt Interpr. *Ducker*.
Phyle erat castellum in Attica munitissimum, quod occu-
pauit Thrafsybulus cum 30. de suis, deiecturus XXX. ty-
rannos. Quum Pausanias, Lacedd. rex, pacem fecisset
inter Thrafsybulum et eos, qui urbem tenebant, Thrafsy-
bulus legem tulit, ne quis ante actarum rerum accusaretur,
neue multaretur, μὴ μνησικακίῃ ἀλλήλων τῶν γεγενη-
μένων. v. Corn. Nep. Thrafsyb. 2. 3. ibique Bosius. Mer-
curius igitur Carionem comparat cum Thrafsybulo, eumque
ait Phylen occupasse, h. e. potentem, diuitem, factum esse;
sed eum etiam monet, ne iniuriarum, quas ipse ei pauper
nuper intulerit, memor sit. Sensus est: si, postquam,
potens et diues factus es, noli reminisci iniuriarum,
quae a me tibi pauperi illatae sunt. Vt ante μνησικ.
Schol. Leid. monet, intelligi debere ὅρα· ita ex iis, quae
ante dicta sunt, patet, cur poeta Mercurium iusserit potis-
simum verbo μνησικακίῃ vti h). *Fisch*. In cod. Doru.

g) Phylen occupauit Thrafsybulus anno 4. Olymp. XCIV. Pro-
inde in priore Pluto versus hic esse non potuit, nec v. 550.
vide not. ad 115. *Erunk*. Perperam ad quartum annum Ol.
94. retulit (Diodoro et qui eum sequuntur, praecedentibus) Br.,
quum Thrafsyb. anno primo Ol. 94. res ad Phylen et Muny-
chiam gesserit. v. Wessl. ad D. S. L. p. 668. f. add. Simson.
Chiron. Cath. p. 788. Corfin. Fast. Att. III. 264. Morus ad
Xen. Hell. 2, 4, 13. (21. Schneid.)

h) In Lyfistr. εἴτω, μὴ μνησικακίῃ. Alludit autem ad amnestiam,
quae Athenis instituta fuit post expulso XXX. dominos; de

scriptum *μησεκακῆστις* i) et *Φιλῆν* c. gl. *ὄνομα τόπου* in librarium utriusque labis culpa recidit: sed errore hic commissum altero versu expiauit, cuius initium talem in modum exhibet: Ἀλλὰ *ζύνεικον* etc. Idem ex alio libro ad marg. ed. Gryph. notatum reperi: καὶ, ἀλλὰ *ζύνεικον*. Accipio lubens publicataeque lectioni (Ἀλλ' οὖν *σύνεικον*) antepono: οὖν quid valeat h. l. nemo facile dixerit k): quem vero fugit elegans ille part. ἀλλὰ vsus, quando Imperatibus iuncta nunc obsecrandi, alias adhortandi, saepe utraque simul vi pollet? Postquam *ζύνεικος* abierat in *σύνεικον*, οὖν statim subsidio vocarunt, quo metrum fulcirent. *Hemst.*

1148. f. ἀλλὰ *ζύνεικον* l). In B, C, ἀλλὰ *σύνεικον*. In membr. ἀλλὰ *γα σύνεικον*. Vulgo ἀλλ' οὖν *σύνεικον*. V. not. ad Thesm. 601. *Brunch.* *σύνεικος* in Gloss. vett. redditur, *cohabitator, contubernarius*. ξ. δεξ. *μα* est, *finite me*

qua Iustinus lib. V. [c. 10. §. 11.] *discordiarum obliuionem fore*. Andocides de Mysteriis: καὶ ἀντίκειναι εἰ Τριάκοντα — *ἐκείνους μὲν μνηστικῶς* etc. [p. 58. f. Reisk.]. *Θυλὴν ἀντίλαβας*, Demosthenes contra Timocr. [p. 742. T. I. Reisk.] *Μυρμιδῶνες δ' Ἀρχίμου υἱὸς, τοῦ καταλαβόντος Θυλὴν, καὶ μετὰ γὰρ τοῖς θεοῖς ἀντιπαύειν ὄντας τοῖς καθέκαστ' ἐπὶ δόμῳ*. Alii plerique Thraſybulum illius incepti ducem faciunt. Iustinus V. [9, 6.] *Erat inter exules* (qui a XXX. tyrannis fuerant pulsi) *Thraſybulus — castrum Phylen Aetiorum finium occupat*. Demosthenes autem in eadem oratione hunc tantum unum illorum fuisse dicit: *Θρασύβουλος τῶν ἐν Πειραιῶς καὶ ἀπὸ Θυλῆς ἐν*. Debent autem verba Comici allegorice accipi hoc modo: *Si tu Phylem occupasti, noli remanisci illarum iniuriarum, quas perpeſsus es, ab illis, quae sauebant dominatui XXX. virorum, i. e. si tu diues factus es, noli remanisci iniuriarum, quae tibi adhuc pauperi a me illatae sunt*. *Bergl.* Eodem modo interpretati sunt *Gir.* et *Münt.*, qui etiam plura de Thraſybulo, satis nota, et de plebiscito, quo amnestia sancita est, exposuerunt. Idem monent, *μνηστικῶς* esse: *veteris iniuriarum esse memorem*.

i) Non male. vid. 623. *Fisch.*

k) At 1. οὖν potest habere vim augendae obsecrationis Mercurii; 2. non satis intelligi potest, quomodo Grammaticis in mentem venerit, addere potissimum οὖν. *Fisch.* Verum conſtat, saepe nectendi particulas a librariis vel interpretibus addi.

l) Perperam Inu. edi iussit ἀλλὰ *σύνεικον*. Nam ita metrum non constat.

apud vos habitare. πρὸς θεῶν obsecrantis vox est, *amabo* Gl. vett. vid. 843. *ἔπειτα* in interrogatione h. l. habet hanc vim, ut magnitudinem admirationis exprimat vel etiam indignationis: *itane vero.* v. Deuarius p. 140. ἀπολιπὼν id. est quod 1180. χαίρειν ἑσάς, relictis diis, ut Iud. epist. v. 6. ἀπολιπόντας τὸ οἰκητήριον. *Fisch.* Margo ed. Gryph. pro ἐθάρδε suppeditat ἐταυθαῶ, quod si admittas, iambum fregeris. *Hemst.*

1150. Ad τὰ γὰρ Sch. Doru. et Leid. codd. καὶ intel-
ligi volunt, ut plena sit sententia: *utique manebō; nam
res vestrae multo sunt luculentiores m).* In cod. Doru.
librarii manus aberravit: παρ' ἡμῶν, ut ex eo liquet, quod
adnotatum dederit ad βελτίου, κρείττενα τῶν ἐν θεοῖς. *Hemst.*
βελτίου πολὺ. In Anu. 618. αἰβοῦ, ὡς πολλὰ κρείττενος οὗτος
τοῦ διὸς ἡμῶν βασιλεύειν. *Bergl.*

1151. Cod. LB. interpungit: τί δέ. γ' αὐτομολεῖν, ad-
dito super verbum τό, significans illud abesse, quod Infini-
tutis plerumque iungi debeat, τὸ αὐτομ. Omitti non-
numquam fateor, ut Mimnerm. ap. Stob. p. 528. Ἀντίκω
δὲ τεθνήκει βελτίον, ἢ βίωτος* qualia plura collegit L. Bos.
Anim. c. 19. sed hic ad oram Gryph. ed. notatum est: γρ.
καί, αὐτομολεῖν* quod ne de veteri membrana sumtum
non putes, liquida scriptione Codex isidem Doru. praebet:
hoc ego ferme reponendum censeo n). *Hemst.* τί δέ; αὐ-
τομολεῖν ο). (Sic excudi debuit [in ed. Br.]. δαί me im-
prudenter et inuito se intrusit.) Vulgo legitur τί δέ γ' αὐτο-
μολεῖν, perperam omisso articulo, quem loquendi ratio
neutiquam abesse patitur. In membr. τί δαί αὐτομολεῖν.
Emendatius in C. τί δέ αὐτομολεῖν. In meo idem quod

m) Probat etiam *Fisch.* hoc sensu: multo melius vobiscum agi-
tur; vos habetis copiam rerum bonarum omnium, non item
dii. v. 1115. ff.

n) Assentitur etiam *Fisch.* nam 1. inquit, ita Infinitivus suum ha-
bet comitem, 2. solitur part. γρ, alieno loco collocata. Nam
τί δέ; est, quid vero?

o) Etiam Inu. hoc recepit, sed quid sit quod ille dicat in fine
versus vulgo fuisse: εἰ καὶ μεῖζον, non intelligo. Num ita
fuit in cod. Ran.? Certe in nulla, quantum scio, edit. illud
legitur. Immo pertinet ad 1171.

in membr. scripturae vitium, sed melior distinctio: *τὸ δατ. τῶτομολεῖν*. Brunck. *αὐτομολεῖ* proprie est *transfuga*, Hef. h. v., quia sponte venit. Vnde *αὐτομολεῖν* est *transfugere* p), quod hic ponitur de Mercurio, qui volebat vivere cum hominibus, quos tuebatur Plutus, reliquorum deorum aduersarius. vid. 1114. fl. *Ἀρῖος* pr. est *urbanus*, qui in vrbe viuit et habitat. Nam *ἄρῡ* est *vrbs*. v. Steph. Byz. h. v. urbani autem homines fere non modo elegantes sunt et prudentes, sed etiam honesta sequuntur, vnde *ἄρῖος* h. l. est *honestum*, rationi consentaneum. Fisch.

1152. Lysias contra Philonem [p. 872. T. V. Reisk. p. 240. T. II. Auger.] καὶ γὰρ οἱ Φύσι μὲν πολλοὶ εἰσι, γνώμη δὲ χρῶνται, ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐτοῖς ἐστι, ἐν ᾗ ἂν τὰ ἀπειθήδεια ἔχουσιν· οὗτοι δὲ ἅλοι εἰσιν, ὅτι ἂν παρίηται τὸ τῆς πόλεως κοινὸν ἀγαθόν, ἐπὶ τὸ ἑαυτῶν ἰδίον κέρδος ἰλθούσιν q). Ita plane noster etiam Mercurius, qui nunc dicit, vbique esse patriam, vbi bene sit; superius dicebat: καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θύειν ἤττον μίλει v. 1119. Bergl. Hic versus Tragicum nescio quid et Euripideum spirat r), cui plane congruit illa Teucris vox a Cicer. memorata Tusc. V, 37. — *patria est, vbicumque est bene s)*: vbi Dauidum locus Aristoph. non praeteriit: ego latinum poetam a graeco, quem vertebat, fuisse arbitror. Sententia paululum inflexa ab Ouid. Fast. I, 493. *Omne solum forti patria est, vt piscibus aequor*. Hemst.

1153. τί δῆν'. Corrupte cod. Doru. τῇ. Hemst. ὅφελος εἶναι τοι elegantèr dicitur is, qui alicui utilis est, qui alicui vsum praestat. Fisch.

1154. Στεφάνῳ t). Rationem huius nominis Mercurio dati et ante fores aedium erigi soliti, vt alios nempe

p) Nemine imperante vel cogente transfugere. Gir.

q) Socrates dictum Mercurii confirmat, qui interrogatus, cuius esset? respondit: *κοιμῶν*. Circumfertur etiam apud Graecos versiculus: *τοῖς γὰρ καλῶς περὶκοῦσι πᾶσα γὰρ πατρὶς*. Gir.

r) Maiusculis litteris eum describi iussit Brunck.

s) Laudauit h. l. etiam Fisch. et monet id *ἀγέρτως* esse, felicem esse, copiam rerum ad vitam necessariam habere, ante *κατὰ γὰρ* autem recte Schol. Leid. intelligere *uaf*.

t) Vertigo et volutio *στεινὴ* dicitur, vnde *στεινῶς* Mercurii *ἰσῆ-*

viros depelleret, tangunt ad idem nomen *Στροφαῖος* in proximo versu Scholia; quum potius indita inde haec illi ante fores aedium stanti *Στροφαίου* appellatio statuenda videatur, quod *εστροφύς* de cardine aedium a Graecis vulgo diceretur. Quo sensu utique ea voce vsus alibi Comicus, Thesm. 494. *ὅγῳ δὲ καταχέουσαι τοῦ εστροφύς ὕδωρ* ego autem quum infudissem aquam supra cardinem. Quos *εστροφύς*, vt obiter hoc addam, seu cardines, vulgo ex *elmo* fieri, quod is maxime maneat intortus, tradit Theophr. Hist. Pl. V, 4. p. 109. qui tamen mox c. 7. ait, sumtuosarum valuarum cardines, quos ibi non *εστροφύς*, sed *εστροφύγας* vocat, e *buvo*, *loto* et *ilice* fieri solere. Ap. Athen. VI. p. 259. festi *Dianae Στροφαῖος* fit mentio, et vt ibi legitur *πανηγυρις ἀγομένη Ἀρτέμιδι*, vbi sequentem notam pridem in margine adscripseram v): „Lege *Στροφαία*, sicut Mercurium *Στροφαῖον* vocat Aristoph. in Pluto, iuxta Schol. *ἰδρυμένην παρὰ τὴν θύραν*. Vt eodem sensu *Πολαία* dicta sit Diana, aut etiam vt *Ζωτήρια* est similiter dicta; qua de re Stephanus in *Ζωτῆς* et *Ἀνσιζώνη*, et Schol. Apoll. Rhod. I, 288. *Στρόφιον* nempe idem quod *ζώνη* Hesychio. Eodem vero sensu pro *Πολαία* Diana dicta *Προσκτήρια* ap. Aesch. S. C. Th. 455.“ Spanh. Maluit *εστροφύον* dicere, quam *πολαῖον*, alludens ad *strophas* et *versutias*, quae Mercurio etiam placuerunt. Idem autem significant ambae istae voces h. l. Cur autem *πολαῖος* et aliis quibusdam cognominibus vocatus fuerit, refert Laërtius ex mente Pythagorae, qui rem suae metempsychosis applicat [VIII, 19, 31.] *τὸν δὲ Ἑρμῆν ταμίαν εἶναι τῶν ψυχῶν καὶ διὰ τοῦτο πομπὴν λέγεσθαι καὶ πολαῖον καὶ χθόνιον· ἐπειδὴ περ οὗτος εἰσπέρμπει ἀπὸ τῶν σωματίων τὰς ψυχάς, ἀπὸ τε γῆς καὶ ἐκ θαλάττης* (de cognomine *πομ-*

πομπῆς. Quoniam fures interdum post ostium latitare solent, ad arcendos illinc fures post ostium iuxta cardines Mercurii statua erigebatur, aut certe eius figura depingebatur. *Gir.* Ante fores prinatarum aedium etiam Mercurii imago est collocata, vt exeuntes conuiuiae gestatas a se inter edendum coronas ei imponent. v. Aelian. V, H. 2, 41. Vnde cognominatus est Mercurius *πολαῖος* vel *εστροφύς*. Indicat quoque haec vox eius versutiam atque astutiam, qua maxime innotuit. Facit mentionem simulacri Mercurii Propylaei in introitu arcis Aethenarum Pausan. [I, 22, 8.] Münt.

*) Cf. ad eum locum (vbi *Στροφῆς* legitur) Schweighaenus. Anim. III. p. 532. f.

ποιεῖ vide infra 1160. de χθόνιος Ran. 1163.) Homerus πολυλόκον vocat [H. in Merc. 15.] Bergl. τροφαῖος dicitur, quatenus stat propter ianuam ad cardines (hi enim τροφαῖοι vocantur) ad abigendos fures, v. Hef. h. v. [et Phot. Lex. p. 401.] Poterat etiam Πολαῖος dici: sed poeta illud potissimum nomen legit, vt Carioni ansam ad iocandum daret. Nam τροφαῖος etiam *versutum* iudicat. *Fisch.*

1155. οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν τροφῶν. Eccl. 1021. οὐ γὰρ δεῖ τροφῆς. Ran. 780. οἱ δ' ἀκροάμενοι τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ τροφῶν. Bergl. οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν est Lat. formula: nihil, non, opus est, vt 1159. et τροφαῖοι sunt *fallaciae*, *versutiae* (quod voc. in Gl. vet. legitur pro *παινήρια*, *παινοργία*.) x). *Fisch.*

1156. Ἐμπολαῖον. Quo nomine compellatur itidem Mercurius Acharn. 816. Ἐρμ' Ἐμπολαῖε y), et ap. Aristid. hymni in hunc deum p. 26. [Cant., p. 14. T. I. Iebb.] ὅστις Ἐρμῆν καλεῖ λόγιον καὶ ἀγοραῖον καὶ ἔμπολαῖον *mercaturae praefidem* s. *negotiatorem* prout nempe, postremam vocem quod attinet, in vet. inscript. Thes. Grut. LV. legitur *Mercurio Negotiatori sacrum*. Idem nempe Ἐμπολαῖος, qui Κερδῶος itidem est dictus, et inde in vet. lapide ap. Spon. Miscell. p. 91. *Mercurio Lucrorum Potenti et Conseruatori*. Vnde etiam in alio Acharn. loco, 931. τῆν ἔμπολὴν εὐνως, ὅπως ἂν μὴ φέρων κατὰξῃ, seu potius, vt idem versus ap. Eumoeim Mf. in V. Ἐμπολὴ legitur z): ἔμπολὴ, τὰ φορτία, Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης τὴν ἔμπολὴν ὅπως μὴ φέρων κατὰξῃ ad quem vero Comici locum notant Scholia: ἔμπολὴ, τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος. Et sic quoque Hefych. Ἐμπολὴ, κέρδος. Vnde explicandos Eurip. Cycl. 254. ἡμεῖς βεβῆς χρῆζοντες ἔμπολὴν λαβεῖν, nos cupientes pro victu, quem acciperemus, negotiari.

x) Perperam Gir. interpretatur *revolutiones*, conuersiones esse. In lectione Ran. cod. ἔργον ἐστ' οὐδὲν, ἐστ' pro *ἐστὶ* haud dubie ex interpretamento est ortum.

y) Eum locum etiam Bergl. laudauit. Ita etiam ap. Lett. *Mercurium* a mercibus dictum esse, quasi curam mercium gerentem, obseruat Münt., cultum autem potissimum esse a negotiatoribus.

z) P. 155. Moer. Attic. ed. Piera. vbi tamen ita versus scriptus legitur, vt antea a Sp. est laudatus. Cf. ibid. not.

Hinc *ἑμπολάημα* negotiatio, contractus, in eodem Tragici dramate 137. et Soph. Trach. 547. tum verbum *ἑμπολάῃν* de quo Eumoeis Mf. [Moeris p. 156.] *Ἑμπολῆσαντες, Ἀντικῶς ἀνῆσαντες, Ἑλληνικῶς*. Et quo sensu etiam alibi a Sophocle dictum Antig. 1049. *κερδαίνει, ἑμπολῶτε τὸν πρὸ Σάρδων Ἡλεκτρον* lucramini, negotiamini *Sardianum electrum*. Isaeus Or. X. p. 586. a) de pretio mobilium relictorum, item pecorum aliorumque fructuum *ἐξ ὧν ἐν- πύλησαν τετρακκχιλίαι ex quibus redacta sunt ad quatuor millia drachmarum*. Spanh. Idem et *ἀγοραῖος* Eqq. 297. b) sed istud cognomen latius patet, quia in foro non tantum mercatura exercetur, verum et iudicia et de republ. consultationes; vnde et *ἀγορεύειν* hoc ergo respectu *ἀγοραῖος* idem erit quod *λόγιος*, de quo mox 1164. Lucianus in Bis Accus. [c. 8. p. 800. ed. Reiz.] *ὁ γοῦν μοι τῶληθῆς, ὃ Ἑρμῆς, ὡς εἰποῖς μοι, ἅτε συνῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ γὰρ ἀγοραῖος ἐστὶ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττει*. Huc referendum et *κερδῶος*. Heliod. VI. [Aethiop. c. 7. p. 96. T. II. Mitscherl.] καὶ *Ἑρμῆς μὲν κερδῶος, Ποσειδῶν δὲ ἀσφάλειος συνῆμποροι καὶ πομπὴ γίγνιντο*. Sed et hoc latius videtur, quam *ἑμπολαῖος* nam *κερδῶος* non tantum propterea dicitur, quia is videatur nos in nostris mercimoniis emundisque bono atque amplo auctare lucro, si adsit fauens, verum etiam, quia illius ope offerri creduntur, quae subito obueniunt insperata bona, vnde *Ἑρμαια* dicuntur. Timo apud Lucianum [c. 41. p. 152.] quum inuenisset thesaurum, *Ἑρμῆς κερδῶος*, inquit, *πόθεν χρυσίον τοσούτου*; Praeterea quum *κέρδος* significet etiam *aslutiam*, vnde *κερδαλῆες aslutus*, et *κερδῶ vulpes*, quia est *δολία*, vt est Eqq. 1064., videtur *κερδῶος Ἑρμῆς* illo etiam significato dici posse, quo dicitur *δῆλιος*. Bergl. Ad *ἑμπολαῖον* intell. *ἰδρύσασθαι με*, vel, vt Schol. Leid. orationis lacunam expleri voluit *ποιήσασθαι με* vt 1158. 1160. c). Mercurius dicitur *ἑμπολαῖος*, quia praeses credebatur negotiationis, ita vt merces bene et emi et vendi iuberet.

a) p. 294. T. VII. Ott. Gr. Reisk. qui ab *ἑμπολαῖος* deriuat.

b) Mercurii *ἀγοραῖος* statnam ex Paus. [I. c. 15. init.] addit *Μῦθος*.

c) Sensus est auctore Gir.: si me in numerum domesticorum recipiatis, faciam mea negotiatione, vt Chremylus breui vir opulentissimus euadat.

Nam *ἐμπολή* est negotiatio, emtio et venditio. v. Ind. Pa-
laeph. h. v. Vnde Schol. vet. et Doru. *πραγματιότης* d),
melius quam Leid. *πράτην*. Hes. *Ἐμπολαῖος ὁ πρεσβύτης Ἐρ-
μῆς*. Nam *ἐμπολή* etiam *lucrum* significat, quod fit ven-
dendis mercibus et Mercurius *ἐμπολαῖος* auctor lucri est ne-
gotiantibus. Sed Carion hero ostendit, lucro non opus
esse, quum diues sit, et Mercurium ludibrii causa nominat
καλιγκηπῆλον e), quo voc. significatur proprie, *qui merces*
vendit ab ἑμπόροις emtas, et *ἐμπορος*, *mercator*, est qui
merces vel ab *αὐτοπώλῃ* vel a *καπῆλῳ* emtas vendit in alie-
na regione, non in ea, in qua eas emit. v. Hemst. ad Schol.
In Gloss. vet. vocatur et *dardanarius* et *bolona* h. e. pro-
pola. *Fisch.* Cod. Doru. post *τὶ οὖν* interpungit: quam-
vis in cod. LB. tale signum non sit adpictum, ea tamen
inter versus explicatio datur τοῦ δὲ, quae distinctionem
eamdem postulet. Meminit huius loci, sed vacillante me-
moriam minus adcurate Nonnus siue Maximus ad Greg.
Naz. Stelit. I. p. 158. *Hemst.*

1157. Paullo ante de se dixerat Mercurius, se ante
in cauponis ab ipso diluculo, omnibus bonis, eduliis nem-
pe, mactum esse. Hic vero *καλιγκηπῆλον*, *fordidi propo-
lae* s. *mangonis* nomine decoratur, qua voce usus quoque
est Demosth. loco paullo ante iam adducto adu. Aristog. I.
p. 488. [T. I. p. 784. Reisk.] *καπῆλός ἐστι κομηρίας καὶ κα-
λιγκηπῆλος*. Sic alibi ap. eundem adu. Dionysod. p. 700.
[1285. T. II. Reisk.] *καλιγκηπῆλόν καὶ συνιστὰς τὰς τιμὰς
τοῦ εἴτε, καὶ αὐτός, καὶ οὗτοι μετ' αὐτοῦ. Spanh.*

1158. *δόλον*. Infra Thesm. 1213. *Ἐρμῆ δόλον* quo
elogio ornatur similiter Soph. Philoct. 134. *Ἐρμῆς δὲ ὁ πρῶ-
τος δόλοισι*, ed. Electr. 1511. *Ἐρμῆς σφ' ἄγει δόλον*. Athen.
VI. p. 259. *ὁ θύοις ἔχρησε θύοισι Ἐρμῆ δολίῳ f)*. Vt mit-

d) Ita etiam Zonar. T. I. p. 698.

e) Innuit eum tantummodo revendere posse merces, vnde ven-
ditori lucrum accedit perisgium. *Gér.* Hominum hoc ge-
nus habebatur fordium (Cic. Off. I, 42.). *Aiant.*

f) Haec tria loca laudavit etiam Bergl. addiditque in Thesm.
loco Euripidem loqui, qui per dolum abducat Mneselechem
ex custodia Scythae; ap. Sophoclem autem Ulysssem, dolum
instruentem quo Philoctetae arcus adimatur; Athenaeum et

tamj 'Ερμεῦ δολίου signum apud Pellenem, Arcadiae opidum existitisse, iuxta Paus. VII. p. 452. [c. 27. init.] Spanh. δολίος est fraudum et dolorum artifex et auctor, quales fere sunt negotiatores. Est igitur propemodum i. q. 1155. ερροφαῖος, e Carionis mente g). Fisch.

1159. ἀπλοὶ τρόποι sunt mores simplices, integritas, fides sincera h). Sic Theophr. Charr. I, 4. opponuntur inter τὰ τῶν ἡδῶν ἀπλὰ et ἐπιβουλα, vbi v. ludex h. v. Fisch.

1160. Mercurius, quod bene ad h. l. adnotavit vir doctus, ἡγεμόνιος idem, qui vulgo ἡόδιος, viarum dux et praefes, dictus i): quomodo utroque nomine eundem simul ab Arriano vocari videas de Venet. c. 36. vbi inter alia numina a venatoribus haud negligenda, 'Ερμεῦ 'Εροδιὸν καὶ 'Ηγεμόνιον meminit. Vbi autem illud obiter notandum venit, quod, vti paullo ante diximus de Diana Στροφαῖα, culta ad instar Mercurii Στροφαίου, sic eadem Dea sub 'Ηγεμόνιος nomine templum habuerit apud Arcades, cum Acacefios, tum Tegentas, iuxta Paus. VIII. p. 514. et 535. [c. 36. extr. et c. 47.] ita etiam apud Epirotas, cuius rei fit mentio ap. Polyæn. Stratag. VIII, 52. Immo quo nomine illam Athenis itidem cultam et inuocatam in iura-

Hippia historico referre, Cnopum quemdam regem, cuius vitae insidias adultores struerent, oraculum conuuluisse, et responsum illud accepisse: δέου 'Ερμὶ δολίῳ.

- g) Impostoribus, praestigiatoribus virisque vafritie et ingenio subtiliori adesse credebatur Mercurius. Conatur ergo propter versutias animi se in familiaritatem Chremyli insinuare. Aut, quod magis credendum, δόλιος est et ἀγαθὸς et κακός, vt Latinis *dolus bonus, malus*. Prior prudentiam significat et socordiam habet oppositam; hoc significato Mercurius se δόλιον vocat: faciam vt cauti fitis et prouidi. Alter de dolo malo intelligit, qui simplicitati obstat. Gir. Furta et rapinas in Graecia olim, imprimis si caute fiebant, laudi habitas esse, et Mercurium δόλιον (nomine non contumelioso sed honorifico) appellatum esse, quia Autolycum furandi arte imbuerat, docet Münt. h. l. Francog. interpres reddit: faiseur des affaires.

h) His sibi opus esse ait, quia iam diuitiis abundabant. Münt.

- i) Proclides Mercurium τρικεφάλιον, tricepitem, in triuiis posuit. Singulis capitibus inscriptum erat, quo quaeque via duceret. Girard.

mento epheborum auctor est Pollux l. 8. c. 9. [§. 106.] prout ceteroquin eandem deductae a Nilo Atheniensis Militem coloniae ducem, seu Ἑγερμόνην, vocat Callim. hymn. in Dian. 227. ποιήσαντο Νηλεὺς Ἑγερμόνην etc. Spanh. Affine est cognomen πομπεύς, de quo vid. supra 1154. siue πομπός. Soph. Oed. Col. 1544. τῆδε γὰρ μ' ἄγει Ἑρμῆς ὁ πομπός, siue πομπαῖος. Eurip. Med. 760. ἀλλὰ σ' ὁ Μαιῆς πομπαῖος ἀναξὶς πολλὰς δόμοις. Aesch. Eumen. 90. Ἑρμῆς Φύλασσε κάρτα δ' ὦν ἱππύνμοις πομπαῖος ἔσθι. Vbi Scholia: ἐνόςιος γὰρ ὁ θείος. ergo et cognomen ἐνόςιος affine erit cognomini Ἑγερμόνιος. Theocr. Idyll. 25, 3. Duplici autem respectu pleraque haec cognomina Mercurio tribuuntur, quia et animas ducat et viatores: quum animas ducit, idem est πομπαῖος et χθόνιος. apud Sophoclem quum Ajax mortem meditatatur, dicit Ai. 838. καλῶ δ' αἶμα πομπαῖος Ἑρμῆς χθόνιον εὐ με κομίσαι, vbi Scholia: ψυχοπομπόν. Vide locum ex Diog. Laërt. adductum ad 1154. Bergl. Ἑγερμόνιος dicebatur Mercurius, quatenus credebatur esse viis monstrandis praefectus k); id quod ipsius Carionis verba docent: ait enim, Pluto cui lumina oculorum restituta sint, non opus esse amplius duce viae l). Eandem ob causam etiam ἐνόςιος dicebatur. v. Theocr. Id. 25, 3. et Cornut. N. D. c. 16. Fut. δεησόμεσθα positum est, quia continuatio rei indicatur, et ipsa Futuri forma Attica est m), vt 101. 330. 1192. et 1199. Fisch.

1161. Audiendus est ad h. l. Palmerius in Exercitt. p. 790., qui sic habet: „Argutiam quandam sub his verbis

k) Hinc ei sacros in aceruum congregabant lapides, tum vt deo ἱερῶν honorum haberent, tum vt iter facturis viam monstrarent. v. Ios. Laurent. Var. sacr. gentil. c. 23. Münt.

l) Caccia enim necessarius erat Mercurius ὄρεσις. Gir.

m) Cod. Doru. et LB., quod tantum non semper contingit in hac Attica forma, διεγερμένω, versu laeso. Recte vero ὄρεσις exponunt; habitus enim olim semitalis Mercurius viisque monstrandis praefectus. Quemadmodum igitur Arrian. de Ven. 55. religionem venatoribus Ἑρμῆς ὄρεσις καὶ ὄρεσις minime negligendam commendat: sic vtrumque titulum Cornutus etiam coniungit de N. D. c. 16, p. 168. ὄρεσις δὲ καὶ ὄρεσις ὄρεσις καὶ ὄρεσις ὄρεσις καὶ ὄρεσις: verum illa, vt pro suo iussit vim tribuat multo ampliorem, quae in Mercurium rationis sermonisque praefidem et actionum humanarum mo-

latere puto, quam non sunt subodorati Scholiastae. Nam sub plano sensu de visu recuperato et de viae exploratore et ductore superfluo alius subtilior absconditur. Affectabant Lacones τὸ ἡγεμονίᾳ εἶναι, et in pace cum Lyfandro facta inter cetera conuenerat: τοὺς Ἀθηναίους Λακεδαιμονίοις ἔπεισθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ὅπῃ ἂν ἔγνωνται, vt ait Xen. lib. II. Hell. [2, 20. ed. Schneid.] Tempore autem, quo recitata fuit haec comoedia, iam recuperata libertate, muris instauratis, et magna Graeciae parte contra Lacedaemonios coniurata et Persarum pecuniis a Timocrate Rhodio summatibus Thebanorum, Argiuorum et Corinthiorum distributis, iam poterant sperare Athenienses se non amplius fore sub eorum ἡγεμονίᾳ, seu ducatu, sed potius aliorum ἡγεμόνων futuros; quod iis expresse promiserat Thebanorum legatus ap. Xen. Hell. I. III. [5, 14.] Νῦν δὲ πάντων καὶ ἡμῶν καὶ Πελοποννησίων καὶ ὧν πρόσθεν ἔρχεσθε, καὶ αὐτοῦ βασιλεὺς, τοῦ μεγίστην δύναμιν ἔχοντος, ἡγεμόνιος ἂν γίνεσθε. Hoc igitur boni ominis causa dicit Aristoph.: iam deus videt, non amplius opus habebimus duce; i. e. non erimus sub aliorum ducatu; tamquam si, dum sub imperio Laconum et tyrannorum fuerant, deus non vidisset, et vt eam calamitatem pateretur, clausisset oculos et prouidentiam suae curae tamquam caecam cessantem habuisset. Haec igitur ludit in verborum ambiguo sensu et populo fausta ominatur. Haec Palmerius subtiliter. Kust. Tam ingeniosam Palmerius adtulit explicationem, vt eo nomine valde blandiatur, sensumque occultiozem ostendat venustate Comici nostri nequaquam indignum: at, si penitus introspicias et in ipso Arist. quaeras, quid reperiri possit quod eo nos ducat talemque cogitationem commoueat, pedetentim evanescit species illa commendabilis, qua primum inruenti placebat. Exstiterit hic idem versus in primo Plauto, nec ne, pro certo affirmari nequit: si tamen exstiterit; quod quis negare audeat? cadit praecipuum argumentum Palmerii. Respondeat aliquis, et Phyles occupatae praecedere mentionem, neque adeo abhorreere, vt hic quoque versus ad praesentem temporis statum fuerit insertus, qui prosperiorem fortunam ciuibz ominetur. Verum ibi mens

deratorem quadret. Eodem spectat scholium orae cod. LB. impositum [quod inter Scholl. vide]. Hemst.

poëtae erat in aperto posita manifestissimisque indicibus declarata, hic contra nihil omnino inuenitur, quod eiusmodi sententiae vel tenuissimam suspicionem iniiciat. Fac te fabulae spectatorem in scena et apud auimum expende, an iste versus in orationis vicinae nexu pronuntiatus eam cogitationem exciter, qua perducaris ad ἡγεμονίας intellectum vel Lacedaemoniis extorquendae vel vindicandae Atheniensibus: non res, non personae, neque ipsum ἡγεμονίας verbum eo ferunt. Ceteroqui magnum aliquid Athenis erat iactatumque crebro in concionibus, ἡγεμονία τῆς Ἑλλάδος n), principatus Graeciae, neque vlla re magis quam ambizioso προσηκόν, vel ἡγεμονίαν τῆς Ἑλλάδος titulo gaudebant auidae laudis Atheni. aures: quo gradu postquam depulsi sunt; non defuere viri virtute praestantes, qui saepe pristinam illam gloriam recuperare ciuibus suis studuerunt; qua de re praeclare discribit Xenoph. π. Πρωτοδ. p. 543. o). Non aliam ἡγεμονίαν intellexit Aristid. Sac. Serm. IV. p. 576. A. p) in cuius loci mentionem quaudodidem incidi, teneri non possum, qui uerbo de errore admoneam, quem duo viri literarum studiis egregii commiserunt I. A. Fabric. Bibl. Gr. IV, 30. p. 389. q) et qui hunc non iniuria quidem reprehendebat, sed ipse tamen haud minus labitur Io. Maffon. de Aristid. Vit. Coll. Hist. ad A. V. C. 913. §. 6. 7. Aesculapii monitu iussus erat Aristides, quantumvis defectus viribus, declamando exerceri: ea de re dum sermonem habet cum Sedato, ingressus Biblus, Θεραπευτῆς τῶν παλαιῶν, — quem veterum observatorem Canterus, Maffonus cultorem acceperunt, ubi intelligendus erat vnus ex iis, qui iam dudum in aede Aesculapii, salute sua huic deo commendata, versabantur et incubabant, vt praescriptis per somnia valetudinis curationibus sanitatem reciperent; hos enim Aesculapii quasi clientes fuisse dictos τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπευτῆς ex pluribus Aristidae locis mani-

n) De qua vidd. Wieland. in Attico Museo T. I. p. 75. f. *Monso* über Begriff und Versuch der griech. Hegemonie, Bresl. 1804. et eiusd. Sparta III, II, 107. ff.

o) C. 5. §. 5. ff. ed. Schneid.

p) T. I. p. 325. ed. Iebb.

q) Siue lib. IV. c. 52. T. VI. p. 29. ed. Harlesii, qui Hemsterhufii non fuit inmemor.

fecto constat — Biblus, inquam, declamationis argumen-
tum proponit: Ἀλεξάνδρου ἐν Ἰνδοῖς ὄντος συμβούλευσι Δε-
μοσθένει ἐπιδιδόμει τοῖς πράγμασι. Εὐδὲ μὲν οὖν, inquit
Aristides, ἰδεῖσθαι τῆς Φήμης, τὸν Δημοσθένην τε αὖθις λή-
γοντα καὶ τοὺς λόγους ὄντας περὶ τῆς ἡγεμονίας. Illa De-
mostheni tributa sua foris nihil ad Alexandrum facit: quid
enim alienius quam Demosthenem inducere Alexandro
suadentem, quem ille in maximam malam rem amandari
serio cupiebat? Tota pertinet, quod oratoris personae con-
venit, ad Athenienses, quos, dum longe aberat, despera-
to reditu, apud Indos Alexander, hortatur ut communis
capeffendae libertatis principes signum tollant, tantique
decoris se duces reliquis Graecis praebeant: nullum oppor-
tunius exspectari passi tempus, quo veterem illam glorio-
samque ἡγεμονίαν repetant. Haec est, quam Aristides vo-
luit, ἡγεμονία, non praefectura, multo minus, res ad re-
gem eiusque imperium spectantes: illa, quam expressi,
vis phraeseos ἐπιδιδόμει τοῖς πράγμασι, non, cursum victo-
riarum persequi, ut Fabric., neque, ut Masson., animum
rebus negotiisque publicis studiose et acriter gerendis im-
pertire: cui, ne color aliquis deesset, additum insuper:
quod forte iam crapulae nimis esset deditus vel quod ab
ulteriore in Indos expeditione recederet. Quo non pro-
labimur, ubi semel est a recta via discessum? Quae dixi,
multis poterant firmari, si locus pateretur. Hemst.

1162. Ἐκαγώνιος, agonum apud veteres praefes r),
quam in Orphicis tum a Pindaro haud semel dicitur Mer-
curius, ut Pyth. II, 18. ὅτ' ἐκαγώνιος Ἐρμῆς ex Isthm. I, 85.
ἀγώνιος Ἐρμῆς. Idem Od. XI, 134. ὅτ' ἀγώνιος ἔχει Μοῖρας
τ' αἰθέλας. Vnde illius dei Ἐκαγωνίου aram in ingressu sta-
dii Olympici positam fuisse tradit Paus. V. p. 314. [c. 14.].
Sic Arnobius lib. III. p. 468. Curat Mercurius coronas,

r) Moris erat, ut in honorem deorum Indii in theatris ederentur,
ἀγῶνες dicii, ad quos spectandos quoniam populus undique
confluebat, ingens emolumentum τοῖς ἀγωνοθέταις, i. e. iis qui
certamina constituebant, parabatur. Censet igitur Mercurius
certamina in gratiam Pluti proponenda; inde enim Pluto et
Chremylo ingens lucrum accessurum; se pollicetur. ἀγῶνιος
fore, i. e. summa diligentia curaturus, ut ἀγωνοτάς suorum
partium sint memores. Cir. Haec, quae de lucro ἀγωνοθέταις
lperando dicuntur, non omnino vera sunt.

Comm. in Aristoph. Tom. I.

pugillationibus et luctationibus praeest. Immo vnde idem certaminum inuentor ab Oppiano dicitur Cynege. II, 27. Ἑρμείης δ' ἀγορὴν τε καὶ ἀσκήντας αἰθῶρας Ὠκεῖαν. Id vero Mercurio cum Hercule commune ceteroquin exstitit; vnde gymnici agones, iuxta Pollucem, dicti etiam fuerint Ἑρᾶκλειοι, et Synes. Epist. XXXI. Ἑρμῆ μὲν γὰρ καὶ Ἑρᾶκλειτ' τῆς καλῆς τῆς ἐφόρου: vnde *Hermeracles*, vnum ex Hercule et Mercurio signum, ap. Cic. dicitur I. ad Att. ep. 10. Apud Aesch. vero inuocatur etiam Apollo tamquam ἐπαγώνιος (vbi legendum forte ἐναγώνιος) Agam. 521. et a quo, versu sequ. et alibi Suppl. 192. et 249. ἀγώνιος θεῶν fit in genere mentio. *Spanh.* Simonides ap. Athen. IX. Ἑρμᾶς ἐναγώνιος Μαιῆς ἐν πλοκάμιοι παῖς. Pind. Pyth. 2, 18. vbi Schol. ἐναγώνιος δὲ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων πρεσβύτερος, ὡς καὶ Διὸς ἑσχατοῦ ἐναγώνιος Μαιῆς καὶ Διὸς Ἑρμᾶς. Idem autem est ἐπαγώνιος et ἀγώνιος s). Aesch. Agam. 521. νῦν δ' αὖτε σὺ τῆρ' ἰσθμὶ καὶ παγώνιος αἶαξ Ἀπολλων' τοῖς τ' ἀγώνιοις θεοῖς πάντας προσαυδᾷ τὸν τ' ἰμὸν τιμᾶτορον Ἑρμῆν. ad q. I. non omisit annotare locum praedictum Pindari *Stanleius*, qui et alium ibi citat de Agonio Mercurio ex eodem *Isthm.* I, 85. πάντα δ' ἐξαιπὺν ὅς τ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότην ἱκορην. Apparet autem ex Aesch. loco non tantum Mercurium esse Agonium, sed et Apollinem et alios deos; sane ap. Soph. in Trachin. 26. etiam Ioui tribuitur hoc epitheton: Τίλας δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς. *Bergl.*

τοῖνον ἔσομαι. Sic quatuor codd. sine inserta, quam impressi exhibent, particula γ' t) *Brunck.* τί ἐξ' ἐρεῖς; *Solus* cod. Doru. habet, τί δὲ τ' ἐρεῖς; haud minus adpositum, quam illud vulgo receptum: καὶ τί ἐξ' ἐρεῖς v); vtri lectioni palma debeat, verustiores, vbi in lucem eruti fuerint, libri decernent. *Hemst.*

1163. Mercurii sententiam, quae diuitiarum fructum ad ludos publicos magnifice adparandos esse conferendum statuit, sectatus est Theophrastus in opere περι πλούτου,

a) Cf. Hes. in Ἑναγώνιος. *Fisch.*

b) Vulgo enim in omnibus edd. legebatur τοῖνον γ' ἔσ. *Brunckium* sequutus est *Iau.*

v) τί ἐξ' ἐρεῖς; quae alia functio est, quantumuis abiecta, quam non subeam, modo in vestrum admittar consortium. *Gir.*

quamquam Cicerone non probante de Off. II. §. 56. *Item* Illa certamina Athenis edere (ποιεῖν) debebant ciues ditissimi; nam facultas talium sumtuum putabatur fructus diuitiarum. v. Cic. Off. 2, 16. Vnde Mercurius, Πλούτη ἐς τοῦτο συμφερούτατον, h. e. maxime conuenit, maxime decet x). *Fisch.*

1164. Ab Ἀττικωτάτῃ scriptore, qualis Aristophanes, dici hic videmus, si receptae lectioni haerendum est, ἀγῶνς μουσικούς, etsi moneat Pollux III, 30, 142. ab Atticis haud facile dici μουσικούς, sed μουσικῆς. A Platone quidem de Legg. VI. p. 264. VIII. p. 835. ed. Steph. μουσικῆς ἀγῶνας dici legimus, vti et in Ione p. 530. T. I. vbi μουσικῆς ἀγῶνα institutum ab Epidauriis refert. Sic etiam Ἀττικωτάτος Iocrates ab initio Euagorae Encomii: καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ ἀγῶνας, non vero μουσικοῖς α. γ. Adde Pausaniam, qui Libero Patri μουσικῆς ἀγῶνα quotannis celebratum ab Hermionensibus tradit II. p. 157. [c. 35.] alibi etiam a Messeniis ἀγῶνα μουσικῆς institutum duobus locis tangit I. IV. p. 278. [c. 33.]. Adeo vt hic etiam, et ad normam quidem Atticam, iuxta Pollucem d. I. ἀγῶνας μουσικῆς, non μουσικοῖς legendum videatur. Abiunde ceteroquin nota Agonum apud veteres Graecos diuisio inter Μουσικούς et Γυμνικούς, quibus addebantur Ἰππικοί s. Equestres. Μουσικοί vero illi Agones y) ex Auloedis et

x) Perperam Münt., praecedente vt vidimus Gir., interpretatur ita: plurimum emolumenti Plutum et Cluremylum inde accepturos, si Mercurium curatorem constituerint; hunc enim nobilissimos artifices et athletas esse electurum ad spectatores vndique colligendos, quorum frequentia lucrum amplissimum afferat.

y) Intelliguntur certamina musica, quae instituebantur Panathenaeis et minoribus et maioribus (de quibus separatim scripsit I. Meursius L.B. 1619.) in Odeon, quod fuit aedificium, extructum a Pericle in modum theatri, καλὸν καὶ καλόν. v. Plut. Per. p. 160. T. I. et Index Theophr. V. ἄλυσιν. Victor epulas dabat sociis certaminis et ipse accipiebat coronam oleagineam. v. Meurs. c. 10. f. *Fisch.* De his certaminibus praeterea locum Plut. lib. de Mus., et de epulo a victore fudalibus dato Philostr. in Her. Sophist. lib. I. laudat Münt. Add. Martini von den Odeen der Alten p. 45. ff. De duobus theatricorum artificum generibus, εὐνοϊκῆς, in quibus etiam θυμολογῆς erant, quorum nomine comprehendebantur citharistae et citharoedi, atque ἀρκεστές, quorum quinque erant species, duo-

Citharistis, seu e cantu ad tibiam et ad citharam quod vulgo itidem notum, constabant, iique serius, nempe Olymp. XLVIII. primum non in Olympiacis quidem, sed in Pythicis ludis recepti, iuxta Paulan. X. p. 623. [c. 7.]. Ad quos autem *Musicos Agones* spectat obuia in variis inscriptionibus antiquis facta *Ἀνταγωνισμὸς καὶ Κιθαρῶν καὶ Ἰερονίκων* *tibicinum, citharoedorum* eorumque *Hieronicarum* mentio. *Gymnici* vero *Agones* hic itidem a Comico adducti 2) et quorum praecipua erat in sacris illis Graecorum agonibus ratio; quales vero iidem fuerint, res est contrita et victorum praestantium eruditis commentationibus abunde declarata. Praeter quos vero *Musicos Gymnicosue* memoratos hic *Agones* erant etiam *poëtici* s. *Rhapsodorum* dicti, de quibus videri potest Plato in *Ione*, dicto paullo ante loco, ubi illi velut partem *Musicorum Agonom* constituere dicuntur et Plutarch. Symp. Quaest. V, 11. p. 674. f. Quomodo Smyrnae Metrodorum egisse τὸν τῶν ποιητῶν ἀγῶνα tradit Aristid. Serm. Sacr. I. p. 445. T. I. (Cant. ed.) et poëticum agona Mitylenis actum, praesente Pompeio Plutarch. Pomp. p. 641. [c. 42. p. 793. T. III. Reisk.]. Spanh. Secundum Pollucem III, 142. non satis Atticum est dicere ἀγῶνας μουσικῶν, sed ἀγῶνας μουσικῆς. At quis Pollucem magis idoneum Atticismi magistrum credat Aristophane? Nisi tamen quis dicere velit, pro μουσικῶν hic scribendum esse μουσικῆς: sed quod, et Mss. et omnibus Edd. vulgatam lectionem confirmantibus, temere affirmari nequit. Vtrumque autem apud probatos scriptores dicitur et μουσικῶν ἀγῶν et μουσικῆς ἀγῶν. Plutarch. Per. p. 160. [c. 13. T. I. p. 620. f. Reisk.] φιλοτιμούμενος ὁ Περικλῆς τότε πρῶτον ἐψηφίσατο μουσικῆς ἀγῶνα τοῖς Παναθηναίοις ἀγεσθαι. Et

busque certaminum generibus μουσικῆς et γυμναστικῆς, plura disputavit Girard. ad h. l. verum partim satis nota, partim aliena ab h. l.

2) γυμναστικὸς ἀγῶν. Iudi gymnici dicuntur, quia instituebantur a nudis. v. Mercurialis liber de arte gymnast. Ven. 1513. 4. [ed. nouissima, aucta, emendata et figuris authenticis Cph. Coriolani exornata Amst. 1672. 4.]. H. l. intelligi videntur inprimis certamina luctae, quae instituebantur Panathenaeis, in stadio ad Ilissum flumen exstructo a Lycurgo oratore, restituito ab Herode Sophista. v. Menrs. c. 9. Fisch. De gymniciis certaminibus Isidorum Hispal. Origg. XVIII, 18. et 22. atque Fabri Agonist. I, 5. laudat Alunt.

paulo post ead. pag. [p. 621. Reisk.]: *Ἰσηῶντε δὲ καὶ τότε καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἐν ᾧ οἱ τοὺς μουσικοὺς ἀγῶνας.* Vides eadem pagina vtrumque loquendi genus occurrere. Apud alios etiam scriptores promiscue haec vsurpata reperiet lector. *Kust.* Cod. Doru. scriptura *μουσικῆς* (cum gl. *χοροῦς*) nescio an propius ad *μουσικῆς* accedat: nam vere finivi et caute Pollucem adnotasse existimo III, 141. Atticos οὐ βραδύνει *λίγην ἀγῶνας μουσικοὺς ἀλλὰ μουσικῆς*, quod satis firmatur ex iis, quae Spanhem. ad h. l. adtulit; licet alioqui Pollux ipse non spreuerit *ἀγῶνας μουσικοὺς* III, 145. VIII, 93. vt-pote sumtos ex vsu communi: sic enim Diod. Sic. XVI. p. 556. D. [c. 90.] *ἀγῶσι μουσικοῖς καὶ ἵππικοῖς καὶ γυμνασικοῖς*. Arrian. A. A. VII, 14. Hist. Ind. 18. aliiq. plures. Verum in Platone non aliter inuentum iri puto, quam *ἀγῶνας μουσικῆς* in Menex. p. 528. B. a) *ἀγῶνας γυμνασικοὺς καὶ ἵππικοὺς τιθεῖσθαι καὶ μουσικῆς πάσης*. Ael. V. H. II, 41. *ἀγῶνα μουσικῆς καὶ ἵππικόν καὶ ἀθλητῶν δίδωκε*. sic enim, quod volebat Iac. Gronovius, sine dubio legendum est pro *ἵππικῶν*, cuius loquendi formae nullum vsquam exemplum exstare memini. Quare hac quidem in parte Pollucis censura superfedere potuisset H. Stephan. Append. de D. A. p. 232. vbi hunc Aristoph. versum contra eum adlegat: fateretur tamen, forte aliquem patrocinari posse Polluci respondendo, *genuinam in nostris exemplaribus non extare scripturam. Hemst.*

1165. *ἀγαθὸν ἐς ἱππομῆχους* b) *πολλὰς ἔχειν*. Hinc in laudem Apollinis Callimachus h. in eund. v. 70. *πάντη δὲ*

a) Ad quem locum o. 22. extr. vid. Gottleber. Hemsterhusio, qui recte etiam in Arist. *μουσικῆς* praefere videtur, nullus tamen editorum obsequutus est.

b) *ἱππομ.* varios titulos, varias artes et functiones, vt, si quid erit, quod per vnam assequi nequens, per aliam liceat. Quomodo contigit Mercurio, qui, quum pluribus nominibus nihil se proficere videret, vbi *ἱππομῆχος* se fore dixit, tandem quodammodo a Carione extorsit, vt admitteretur. *Gir.* *ἀγαθόν* est *utile, εὐμερές*, et *ἱππομῆχους* complectuntur etiam munera; de variis Mercurii muneribus plura leguntur in Luciani Dial. Mercurii et Maiae T. I. p. 232. ff. ed. Graev. [p. 275. T. I. Hemst.] et in Hymno in Mercurium; qui vulgo Homero tribuitur. *Fisch.* De variis cognominibus deorum, et quod ea quasi praecipua quaedam eorum praerogatiua fuerit, vnde intelligeretur, eos plurimis locis coli, variamque esse eorum

τοῖς οὐσίμα πολύ· et hymno sequenti, Diana adhuc tenella a Ioue patre duo, ut insignia beneficia sibi dari supplex petit, virginitatem, et πολυνουμίην, nominum multitudinem; ubi, si tanti videbitur, consuli poterunt, quae ibi ad rei illius illustrationem adruhi [ad v. 7. p. 166. f. T. II. Ern.]. Duo adferre iuuabit ibi praeterita; vnum huius Comici, a quo eadem Diana πολυνουμα, tanquam voti sui compos inuocatur Thesm. 327. καὶ πολυνουμα, Δημοφόνε, quod de Apolline perperam ibi explicat interpres, et inde postremam vocem *intersector* reddit. Alter est Ciceronis locus de Nat. Deor. I, 30. *Age et his vocabulis deos esse facimus, quibus a nobis nominantur.* Spanh. Habet autem adhuc plura cognomina, saltem apud Comicum nostrum est adhuc χθόνιος Ran. 1163. ἐρισίσιος ib. 1169. (1175.), νόμιος Thesm. 1006. (986.) ubi vid. notata; plura apud Homerum inueniuntur. Haec multitudo cognominum orta est, maximam partem, ex varietate officiorum Mercurii, quibus est districtus. v. Luciani dialogum Merc. et Maiae. Bergl.

1166. οὗτος Mercurius c). ἐξύρκει idem est quod simplex εὐρεκιν. αὐτῷ referri debet ad verba ἰκων. π. εἴχ. d) Deminut. βιότιόν e) vim Primitiui habet, atque, ut βίος et βίωτος, significat victum, tenuem, neque lautum, res ad vitam necessarias. Fisch.

1167. ἐτός est temere, sine causa. Grammatici antiqui per μάτην vel ματαιός interpretantur. Θαμά est vocab. Atticum, ut Θαμάς 292., significans i. q. πικρῶς, saepe, assidue, semper. v. Moeris (p. 183.) et Suid. h. v. σπύδιον proprie est festinare, deinde agere aliquid, studere f),

potestatem. vid. Spanh. ad Call. in Apoll. 70. et in Dian. 7. Ducker.

c) Dicuntur haec spectatoribus; interim Mercurius, ut vilis et contemnendus, digito monstratur. Gir.

d) Immo rectius Br. et Inu. scripserunt αὐτῷ, sibi.

e) In cod. Doru. deprauate est βιότιον. Hemst. paruulum victum, ut qui tantummodo cum ministris certaminum victitabit. Gir. Per contemptum Cario dicit: hic ex multis muneribus vnum inuenit, quo aegre sibi victum quaerāt. Münt.

f) summa ope niti, Gir. explicat.

quod fere σπουδαῖον dicitur. γράμματα accipienda videntur de *albis*, indicibus, catalogis indicum; nam quia Athenis erant multa iudicia, erant etiam multa iudicum alba. Qui igitur id agit, ut nomen suum referatur in multa iudicum alba, is vult iudex sedere in multis iudiciis, ut victum eo certius inueniat g). *Fisch.* Ut locum hunc recte intelligat lector, conferendus est Scholiastes Comici nostri ad v. 277. et 973. h) et quae ibi notauimus. *Kust.* Scholiastes ita exponit: *non frustra est, quod indices student habere plura nomina, ut, si vno δικαστῆρι exciderint, possint sortiri et ius dicere in alio.* Hoc non satis adsequor. Iudices legebantur decem, e singulis tribubus singuli: deinde decem prima elementa inscribebantur tabellis et in urnam coniciebantur. Qui primum elementum eduxerat, primum ius dicebat, et ita deinceps. v. Schol. ad 973. Hic quid plura nomina prodesse possint, non video. Sed quum multa essent δικαστήρια, videntur sortiti primum, qui iudices essent, deinde quo ordine singuli ius dicerent. Iam si quis sortitus exciderat vno δικαστῆρι, videretur sub alio nomine deinde sortiri potuisse, ut in alio δικαστῆρι iudex esse posset. *Suid.* in Ἐπώνυμοις quaedam e Schol. laudat. *Duck.* Assentitur *Münt.*

1169. ἐπὶ τοῖς hac conditione et lege, ut sim ludorum certaminumque praeses. vid. 1162. ff. et 1142. i). Ante καὶ πλεὺς γὰρ Schol. Doru. intelligi iubet καὶ k), quam vocem Carion nutu expressisse censendus est. *Fisch.*

g) Tangit anarum et ambitionem Atheni. quorundam ingenium, qui ne iudiciorum prorsus expertes vivant, ubicunque sortitio sit, sortiantur, ut, si forte ex aliquo loco excludantur, saltem in alio quopiam obtineant. γράμματα pro nominari, iudicem declarari, et γράμ. pro sortitione. *Gir.*

h) Eum locum etiam *Bergl.* et *Brunck.* conferri iusserunt.

i) Vulgo post εἴτε interrogationis nota ponitur, et *Fisch.* ita reddidit: *Igitur hac lege introdam? Itemst.* autem, quoniam in cod. L.B. ad οὐκ additur: καὶ τοὺς ἄλλους ἄνδρας, sic: *Ceterum numquid vis, potestatemque mihi das, ut ea conditione, quam dixi, de ludis instruendis, intrem?* Rectius *Br.* et *Inu.* punctum posuerunt: *Igitur hac conditione intrabo.*

k) καὶ est aduentis et petitioni cedentis: immo vero volo, ut domum ingrediaris, atque edeo, ut operam interea praestare incipias, uge, viscera ad puteum elus. *Hansf.*

1170. Vitiose scriptum in cod. LB. αὐτοῖς ἄλλων· superne additur ἀπ', ut significet reponi debere ἀπελθόν, quod tamen implendo verui non sufficit. In ed. Gryph. ad πρὸς ora libri notatum praefert; γρ. εἰς· quod minime contemnendum. Iungi possunt προελθόν εἰς τὸ Φρέαρ. Sed multo malim, ut magis exquisitum, τὰς κοιλίας πλύνει εἰς τὸ Φρέαρ, viscera lauatum ire ad puteum: eo pacto ridicule interiicietur et comice, αὐτοῖς προελθόν, ut scilicet caueatur, ne alium sibi vicarium sufficiat. Illud autem, πλύνει εἰς τὸ Φρέαρ elegantiam habet paullo abstrusio-rem, ut alia plura non diuersi generis: sic λαῶσθαι εἰς τοὺς κοινοὺς λουτρῶνας Ptolem. Euerg. ap. Athen. X. p. 438. F., ἡγελαῖα ζῆα, ἃ βόσκειται εἰς ἃ τύχοι χωρία, Harpocr. in Ἀγλαίων· κληροῦσθαι εἰς Παιραῖα, εἰς ἄστυ, Idem in Ἀγορευόμεναι. Apud Helych. Μελετεῖν ὅλους, εἰς ὃν εἰ τραγῳδαὶ ἐμελίσταν, in quem tragici actores fabulas recitatum conueniebant: apud Schol. ad v. 1167. διακρίνει εἰς ἄλλο διακρίνον. Simili modo δειπνεῖν εἰς τοὺς, ut Porcius ap. Donat. in Terent. vit. ad Furium coenitare: nec multum abeunt τοῖμα εἰς τοὺς ἀνελίτους λίγειν, γράφειν, enuntiando scribendoue in profanos efferre, quae Pausaniae sunt VIII. p. 650. 677. λόγοι ῥηθίσιντες εἰς τοὺς Ἕλληνας Isocr. p. 132. A. Haec si fuissent in promptu Io. Tayloro, qui Lyfiam nuper egregia cura nobis expolitum dedit, manum, ut opinor, abstinuisset ab oratoris terfissimi verbis in Andocid. p. 106. 1) ἢ θύειν εἰς ναὸν τὴν πανηγύριν βουλευμένοι, aut, quod solebant religiosi homines, qui festum conuentum, ut diis faciant, obire volunt: est enim lecta phrasis, quemadmodum in Thucyd. VI, 54. ἐς τὰ ἱερὰ θύειν· et ab Herodoto II, 55. Aegyptii dicuntur πανηγυρίζειν εἰς Βούβαστον πόλιν, ad panegyryn celebrandam Bubastum se conferre. Ingeniolissimo tamen Marklando facile concessero, πύριον intercidisse, quod, si orationi consultum velimus, post ἐργῆς vel θεωρεῖν restitui debeat. Hemst. αὐτοῖς potest ita accipi, ut sit solus: nisi quis malit credere, Carionem ioci causa pronomen addidisse. Φρέαρ est puteus, sed λακκὴ cisterna, lacuna, in qua colligitur aqua pluuiæ. Sed interdum promiscue vsurpantur, ut LXX. Exod. 21, 33. coll. Luc. 14, 5. Nam ὕδωρ λακκαῖον et Φρεατικὸν iudicabatur

1) T. V. p. 199. f. ed. Reisk. Orr. Græc., T. I. p. 98. ed. Auger. qui vulg. explicat: mactare festi diei causa.

optimum. v. Athen. 2, 7. et 3. 36. *κοιλίας* sunt *intestina*, *χόλεις*, vt Eqq. 160. m), nempe suis, hirci, arietis; et *πλύνειν τὰς κοιλίας* est, *eluere*, purgare, *intestina* n). v. Hef. V. Πλύνει. *Fisch.*

1171. *διακονικός*. Nempe vt, quem Iouis *διάκονον* seu *famulum* vocat Aesch. Prom. 941. τὸν τοῦ τυράννου τοῦ γένου *διάκονον*, eundem Mercurium hanc *διακόνου* operam praestare iubeat seruus ipse Cario; vt scilicet victimarum exta ad puteum lauet: quod longe vtique excedit decantatum Apollinis in regis Admeti aedibus famulatum. Exstat autem verus Inscriptio in Sponii Miscell. p. 91. et rursus in Marmoribus Fellineis p. 190. MERCVRIO MENE-STRATORI SACRVM, seu Mercurio *διακόνου*, vt modo ap. Aesch.; alibi ap. Eurip. Ion. 4. Ἑρμῆν μεγίστη Ζητὶ δαίμονων λάρτρει. Vt vero ap. Aesch. *διάκονον*, ita ἡ *διάκονος* de *ancilla* infra Conc. 1108. *διακονοῦν* vero de seruo, qui hero in coena ministrat, a Posidippo in Comoedia de seruis coquis Athen. XIV. p. 659. Νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ. Ad instar vero huius Mercurii, summi deorum domini seu Iouis apud gentiles *διακόνου*, potiori iare sub ipsis Christianae ecclesiae incunabulis dicti non solum *διάκονοι*, qui ex utroque sexu ad eleemosynarum et viduarum curam ac ministeria eligebantur, ac dein episcopis ipsis et presbyteris *διακονοῦν*, vt in Constitutt. Apostol. III, 20., tenebantur, sed etiam ipsi *episcopi* et *presbyteri* dicti *διάκονοι* Θεοῦ vel Χριστοῦ, quod monuit iam Cotelerius ad Clementis Ep. I. ad Corinthh. *Spanh.* Nihil in hoc versu innouant neque editi nec scripti libri, praeterquam quod errore librarii *δοκῆς* praeferat cod. Doru., vitium tamen infidere, quod homines doctissimos fefellisse mirum est, metri lex manifeste prodit: secundam enim syllabam *διακονικός* aequae ac *διάκονος* habet productam. Ne ergo superuacuo pondere versus grauetur, syllaba certe fuerit recidenda, legendumque aut ἢ εὐθὺς *διακονικός* εἴηαι *δοκῆς*, aut, ἢ εὐθὺς *διάκονος* εἴηαι *μοι* *δοκῆς* o). *μοι* quidem in illo commodius abest,

m) Eqq. 160. *τὶ μ' εἰ γὰρ εὐ πλύνει ἢ τὰς κοιλίας*. *Bergl.*

n) Per contemptum tam vile ministerium Mercurio demandat Cario. *Münt.*

o) Vt *διάκονος* fit in epitheto Mercurii. Atque sic iam censuit

in hoc elegantius ponitur. Alterutrum quin verum sit, vix est, vt in dubium vocari queat: posteriori rationi fauet Schol. ad 1154., vbi, postquam recensuerat indigitamenta Mercurii eo ipso ordine, quem in Aristoph. tenent, nisi quod interpositus sit *κερδέως*, non diuersus ab *διαπολαίω*, illicque loco saepe iunctus, vltimo loco collocat *διακονον*: quod ego recte ab eo ceteris epithetis adnexum existimo, dummodo statuatur hinc esse sumtum: quare admodum est probabile, inuenisse eum: *ἢ' εὐθὺς διακονος εἶναι μοι δοκῇ*. *Hemist.* Pronomen sententiae inutile est: immo melior ea, si generalior sit: vt *statim idoneus exsequendis ministeriis videaris*, non mihi solum, sed quibuscunque, qui te opus facientem videbunt. At numeros prorsus corrumpt: ab imperito homine insertum fuit, cui versus hoc tibicine indigere videbatur, quia secundae in *διακονικός* syllabae moduluni ignorabat: producitur ea semper apud quosvis poetas. Vid. Auu. 73. f. Euphronis versum citatum supra ad 1099. (1100.) Menand. ap. Athen. p. 172. D. [in not. Dück. laud.] Strato epigr. XXXVI. ad probatissimorum apographorum fidem:

*αἰετὸς ἂν πτερίγῃσιν Ἀγρίππαι τὸν καλὸν ἡμῶν
ἥδη πρὸς μακάρων ἔγει διακονίας.*

α, quia longum est, in v vertunt Iones, *διήκονος*. Brunck. [qui quidem vt Inu. edidit: *ἢ' εὐθὺς διακονικός εἶναι δ.*]

Hic domum Chremyli Carion ingreditur, quem subverecunde sequitur Mercurius p). Illis ingressis chorus nonnihil tripudiat: interea sacerdos Iouis exstat, qui de Pluto conqueritur eadem de causa, de qua paulo ante questus erat Mercurius. Postmodum fit, vt simul sacerdos percontari de Chremylo incipiat et Carion domo Chremy-

Er. Schmidius ad Matth. 4, 11. Nam *διακονικός* est idoneus, optus, ad ministrandum. *Pisch.* Schmidius ad Matth. 4, 11. legit *διακονος*, quis, vt ait, repugnat quantitas secundae in *διακονικός*. Et tamen Menander corripit in *διακονικός*: apud Athen. IV. p. 172. v. Fragmenta Clerici p. 45. vbi is, contra quam apud Athen. est, omisit γὰρ. *Duck.* Perperam corripit statuit D. modo versus ita legatur: *τί τοῦ | τῆ πατρίδος | διακονικός | γὰρ* *vv | Διο |*.

p) Immo Carion eum ad puteum abire iusserat, et ipse non videtur sceusum reliquisse. Hinc etiam Br. et Inu. sequentia autecedentibus statim adnectunt. Vulgo v. 1172. constituitur actus quinti foena secunda.

li exeat, vt miseri sacerdotis, quae iam sequitur, excipiat querimoniam. *Gir.*

1172. In cod. LB. et Doru. signatur ad initium huius versus 'Ιερὺς Διός, in sequentibus tantum 'Ιερὺς' alter habet, ποῦ εἶν. Ad marginem ed. Gryph. γρ. καί, Φράση· quo pacto, ne versus labet, scribendum erat: ἔπειν' εἰ· multo rotundior est vulgata. *Hemst.* In *Lystr.* 1091. τίς ἂν Φράσει ποῦ εἶν ἡ Λυσιστράτη; *Ran.* 419. ἔχειτ' ἂν οὐκ Φράσαι τῶν, Πλούτων ὅπου ἔδιδ' οἰκῆ; ζῆνι γὰρ ἰσμεν, ἀρτίως ἀφίγμεθα. *Eurip.* *Iph. Aul.* 809. ποῦ τῶν Ἀχαιῶν ἐνδιδ' ὁ στρατηλάτης; τίς ἂν Φράσει περικίλων τὸν Πηλῆος ζῆτοῦντά νιν παῖδ' ἐν πύλαις Ἀχιλλεῖα; Vid. supra 960. *Bergl.* Φράζειν est ostendere, indicare, dicere (v. *Hel. h. v.*), et Φράζειν σαφῶς certo indicare. Nam quae plana sunt et euidentia et aperta, ea etiam certa sunt. *Gloss. vet.* σαφῶς· euidenter, plane, aperte, certo. *Fisch.* *Sophocl. Electr.* 662. ζῆνι γυναικί, πῶς ἂν εἰδῶς σαφῶς, εἰ τοῦ τυράννου ὄμματ' Αἰγίσθου τῆδε; *Bergl.*

1173. Nullas hic partes Chremylo neque Edd. nec codex ipse Doru. tribuunt q): nihī etiam in excerptis membranarum, quibus vsus est, a Kustero notatum inueni. Solus Chremylum in scenam reuocauit cod. LB., quaerentique eum sacerdoti fecit, vt in tempore foret praesto: nam quicquid deinceps Edd. in Carionem conserunt, id omne Chremylo ille in solidum adsignat, excepto tantum v. 1186., quem vnum, velut liberioris nequitiae herique personae minus congruentem, Carioni reliquit. Equidem recte factum iudico, neque mihi dubium est, quin eam rationem sit probaturus, qui rem propius expendit: commodum enim Chremylus eo ipso temporis in puncto, quo poscebatur a sacerdote Iouis, domo egreditur; simul et anus et ceteri qui introierant: nec sine causa; vt qui solemnī dedicatione Plutū consecrare constituissent in Mineruii postico v. 1192. Quare Iouis sacerdotem opportune Comicus induxit, qui rem diuinam debitis ceremoniis administraret: atque adeo longe honestius haec, quae sane non parui sunt momenti, inter Chremylum aguntur

q) Scilicet Carioni olim haec omnia tributa sunt, quibus Chremyli nomen nunc est praefixum.

et antistitem, quam si Carion rebus persona sua granioribus intermiscetur partesque sibi adtributas parum decore deferat. Illud autem, τὸν Πλαῦτον ἔγωγε τις πάλαι, quis non videt ita Chremylo conuenire, ut eius personam hic adesse omnino necesse sit. Praeterea vetula nostra, cuius fuere supra nulli cum Carione sermones (intrauerat enim domum v. 959. neque ante denuo prodierat, quam Mercurium pulsantem audiuisset 1098.), quem potius interpellat, ut amore iuuenis secundo fruatur, quam facetum illum confabulatorem Chremylum, qui operam suam iure polliceri poterat? quae tu si Carioni dones, non tantum loci lepos nihil adaugebitur, sed contra multum venustati, quam Chremylus admissus praestat, decedet. Neque tamen sic penitus Carionem hinc remotum velim, ut nullus ipsi locus in fine fabulae relinquatur: nam prout versus 1186. neminem prius deceat, quam seruulum illum frugi, sic ab eodem quatuor versus iambici Comoediae nostrae postremi merito pronuntiabuntur, et idem, qui fabulam incepit, ioco, quem tu frigidum existimes an elegantem parum refert, itidem finiet. *Hemst. 1*). Haec et quae in sequentibus famulo vulgo tribuuntur, in heri partes transferunt tres Regii. *Brunck.* Chremylo etiam *Inu.* tribuit.

1173. τί δ' ἐγὼ quid tibi vis? *Fisch.* ὁ βέλτερι. Ironia subest: nam scit malum esse, posteaquam illi res male cedunt. *Gir. et Münt.* τί γὰρ ἄλλ' ἢ κακῶς; h. e. *miser scilicet ego sum.* Integra oratio est, auctore Schol. Leid.; τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ, παρὰ κακῶς ἔχω ε); γὰρ subiectum est pronomini interrogatiuo, ut *nam* ap. Latinos ε). *Fisch.* *Lysippus Comicus ap. Athen. III. [p. 124. D. ed. Casaub.]* Ἑρμῆν, τί ἐστὶ; πῶς ἔχομεν; alter respondet: τί δ' ἄλλο γ' ἢ κακῶς — δοκῶ; *Hermion, quid est? quomodo res nostrae se habent? Quid aliud, nisi pater videtur etc. In*

γ) Adsentitur *Hemsterhusio Fisch.*

ε) Aduerbum κακῶς est pro nomine κακόν. Dici debuerat aut κακῶς γὰρ ἢ κακῶς; aut τί ἄλλο ἢ κακόν; Ex *Gir.* Quid aliud nisi quod male mihi est. *Münt.*

ε) Ita poni volunt, ut index sit omissionis sententiae, quam reticere indignatio alicuius animi commotio iusserit. Cf. *Leisner. in Bosii Ellipsi. p. 809. ff. ed. Schäf.*

Eccl. 769. — τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι τὰ χρήματ' εἶσι; In Nubb. 1498. ἢ τί πυνῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ διαλεπτολογουμαι ταῖς δοκούτῃ τῆς οἰκίας. Editio Farrei habet in hoc Pluti loco τί γὰρ ἄλλ' ἢ, vt non sit ἄλλο (sed ἀλλά v). Sic etiam Ran. 437. τὸντι τί ἦν τὸ πρῶγμ' ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος. V. Not. ad Acharn. 1110. Bergl.

1174. ff. Vid. 1114. f. et 1120. καταΦαγεῖν οὐκ ἔχω non habeo, quod edam. καὶ ταῦτα est scire, maxime, praesertim x), sed h. l. verba καὶ ταῦτα τοῦ Σωτ. etc. verti debent: quum tamen sim sacerdos Iouis; quod quidem eo minus ferendum est, quum sim etc. Eodem modo verba καὶ ταῦτα leguntur posita Aesch. Socr. 3, 2. οὐκ ἀνυψήσεις μὲν οὐδένος τῶν μετρίων καὶ ταῦτα ἰφ' ὅσια παρακαλῶν nulla in re honesta deerit voluntati tuae mea opera, quod quidem multo minus fieri debet nunc quum me fungi iubeas officio pio et religioso. Fisch.

1176. Σωτήρης y) Iouis aedem Athenis fuisse, et inde sacerdotem, vel ex hoc et proximo v. 1190. discimus, et firmat, quod ea de re apud Atheniensem Rhetorem Lycurgum legitur Orat. in Leocrit. p. 114. vbi simul Minervae Σωτήρας, quae itidem in arce Athenarum colebatur, meminit: οὔτε τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ ἱερόν τοῦ Σωτήρος καὶ τῆς Σωτήρας ἀφορῶν καὶ προδιδούς ἰφισβήθη. Hinc iuuenis Atheniensis iuramentum, de quo ad 878., infra Conc. 1095. ἡ τὸν Δία τὸν Σωτήρα. Adde quod hinc Ioui Soteri tertium apud Athenienses poculum libare mos fuerit, illudque inde

x) ἀλλ' ἢ est nisi, vt 1 Cor. III, 5, Xen. Anab. p. 307. et ibi Hutchins. Fisch.

z) Ita Gir. accepit: praesertim vero, quum sim sacerdos Iouis, quem conveniebat inter omnes deorum sacerdotes quaesitum facere vberimum. Add. Eckard. p. 120. qui exponit: et quidem.

y) De Ioue Σωτήρι dictum est ad 878. Fisch. 'Ελευθέριος idem appellatus. V. Harpocr. V. 'Ελευθέριος Ζεύς. Huius Iouis Servatoris templum erat in Piraeo, et ara iuxta, atque Minervae simulacrum. Plin. Lib. 34. c. 8. Soteris adpellatione insignitos deorum plerosque et nonnullos regum Asiaticorum o numis et aliis monumentis notum. Inprimis Aetculapium hoc nomine insigniuere. v. Falconer. not. ad intercript. Dioscor. xj quoque σωτήρες dicti, Theocr. Id. [22, 6.] dicunt.

τρίτου Σωτήρος vulgo dictum. Quod a Schol. Pind. Isthm. VI, 10. adnotatum, et quale inde poculum libatorium, non Iouis sed regis Seleuci esse dixerant per summam adulationem Athenienses Lemnii ap. Athen. VI. p. 255. A. Vnde eo adlusit aliquoties Aeschylus, vbi apud eum Ζεύς Σωτήρ τρίτος, vt Suppl. 27. et τρίτος Σωτήρ vel τρίτου Σωτήρος, subaudito Ζεύς vel Διός, nempe Choëph. 1073. Eumen. 762. legitur. Ad quem proinde τρίτου Σωτήρα dictum inde Iovem respicit quoque Pind. Isthm. X, 10. et nominatim facta eius poculi mentione Athenaeus XV. p. 692. Quod caeteroquin Σωτήρος elogium aliis quoque, praeter Iouem, numinibus, vt Apollini, Aesculapio, Baccho, Herculi et Σωτήρας Iunoni, Mineruae, Dianae, Veneri tribui, et inde postea ad bene meritos reges vel reginas delatum, vel antiqui, et qua de re alibi egimus, docent nummi. Ipse alioquin Mercurius ἡρμῆος eo quoque nomine ab Oreste inuocatur Aesch. Choëph. init. Σωτήρ γενεῷ μοι. Spanh. Cod. Doru. ordine peruerso: σωτήρος Διός ὡς ἱερεῖός. Hemst.

1177. αἰρία scil. inopiae tuae. ὃ πρὸς τῶν θεῶν reddi potest, amabo vt 1148. πρὸς θεῶν. z) Fisch.

1178. In Auu. 1515. θύει γὰρ οὐδὲν ἀνθρώπων κτλ. Bergl. θύειν ἀξιοῖ idem est quod θύει, vt 1085. ἡξίους πύον i. q. ἱκετες. vid. 1117. Pro εὐνεκα ex Ammonii h. v. obseruatione, de qua alibi, corrigi debet εὐνεκα. Fisch. Mendose cod. Doru. τίνας ἔνεκα (cum gl. χάριν) Hemst. πάντες. Hyperbole, pro maxima parte. Gir.

1180. ff. ὅτ' εἶχον οὐδὲν a) h. e. quum essent inopes. Nam refertur ad πλούσιον εἶναι 1179. Vid. ad 552. et 596. et Ind. Aesch. et Palaeph. V. Ἐχέτω. E verbis seqq. intelligitur, ἔμπορον esse mercatorem, h. e. eum, qui merces coëmit in terris alienis, ita vt maria traiciat. Nam ἦκων explicari, vt Praeter. debet, qui in patriam, domum, reuenerat b); et σωθεῖς dicitur maxime is, qui saluus eua-

z) Si ὃ tollis, lectio integra est: si apponis, subaudi vel εὖ vel εὖτος, heus tu. Gir.

a) Quod in Rau. legitur: ἔα' εἰς εἶχον εἶναι, e glossem. profectum est.

b) Fischer. et h. l. et in Anim. ad Well. II. p. 274. f. vbi sor. 2. praeter. addito vim plusquamperf. habere contendit, vertit

fit tempestates; vnde Castor et Pollux, nautarum custodes, dicti sunt *σωτήρες*. *ιερεῖον* est *bestia, victima*, Gloss. vet. et Hesych. c) *δίκη* est *caussa priuata* (interdum etiam publica, sed *γραφή* semper ponitur de *caussa publica*, v. Harpocr. hh. vv. et Herodian. p. 214. ed. Pauw. et Pollux 8, 41.) Vt *δίκην διώκων* est *petitor*, *δίκην φεύγων* is vnde *petitur*, ita *δίκην ἀποφυγών* dicitur, qui victor discessit e iudicio, iudicium sententiis absolutus d), *νίκην νικῆσαι* Theoph. Char. 17, 3. *Fisch.* Commodum est illud Arriani de Venat. c. 35. *ἀλλὰ καὶ ὅσοι παντίζονται, ἀπὸ θεῶν ἄρχονται· ὅσοις τε τοῦ σώζεσθαι μέλει, καὶ ἀνκισθῆναι χαριστήρια θύουσιν τοῖς θαλαττίοις. Hemst.*

1182. *καλλιερεῖτο*. Gl. Cod. I.B. *ἰδυσίαζε*. Doru. *ἰόρταζεν ἐν τῇ οἰκῇ*. Grammaticum alium non noui, qui *καλλιερεῖσθαι* eum in modum exponat: neque tamen non verum est, aliquando poni de domesticis sacris, quae intra priuatos lares, adhibitis amicis, peraguntur: velut ap. Suid. in *Δεκάτην ἱεῖσσαι*, quum decimus infantis nati dies decucurrit, propinquis conuocatis, *καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς, καί τε τὰ εὐαχεῖσθαι τοὺς συνελθούτους*. Videtur ad eam explicationem inductus sequenti verbo *μετεκάλει*. Quid latent in varia lectione, quam ora suggerit ed. Gryph. *γρ. εἰ δ' αὖ ἐβαλλ' ἱερεῖον τις*, non expedit: id quidem perspicuum est, metro repugnare. *Hemst.* *καλλιερεῖσθαι* est *litare*, h. e. sacrificio facto deos placare et votum impetrare e). Nam *ἱερὰ καλὰ* sunt *bona, laeta, exia*: quibus contraria sunt *ἱερὰ φανῶλα exia mala, tristia*. v. Epict. Enchir. 39. vnde *θεῶν τὰ ἱερὰ καλὰ* Theophr. char. 21, 4. quod hic

mercator, quum reuennisset fuluus, immolabat victimam aliquam: alius item aliquis, qui vicisset causam. Reprehendit Schäferus praef. ad Iulian. Or. in Const. p. XVIII. vbi sic ita cum sor. Ind. iunctum *folere* significare docet. - Male igitur Gir. reddit: *immolasset*.

c) *νι Gir.* reddit magnam et excellentem aliquam.

d) Sic Ael. V. H. XIII, 58. *εὐδοκῶν τὸν ἔχοντα διὰ τὸν ζῆλον ἀποφυγῆναι, ἢ τὸν φεύγοντα. Münt.*

e) *Gir.* monet plus esse, quam *θεῶν*, scilicet, splendide et magnifice sacra facere. Perperam idem in Coniunct. accipit: praeclarum sacrificium parasset.

vno verbo καλλιμεριῶσαι. v. Pollux I, 162. 4, 14, et Valcken. ad Herodot. p. 563. *Fisch.*

1183. [Vulg. in omnibus edd. praeter Inu. καὶ μετακάλει]. μετακαλεῖν est, vocare, inuitare ad epulas sacrificales f). Debebat esse Medium, vt 609. μεταπέμπειν. At etiam Thucyd. VI, 88. μετέπεμψε dixit pro μεταπέμψατο. v. Moeris [p. 256. Piers.] et Tho. Mag. [p. 610. Bern.]. Per τὸν ἱερέα intell. sacerdos Iouis Seruatoris. *Fisch.* In Auu. 849. ἐγὼ δ' ἵνα θύσω τοῖσι κακοῖσι θεοῖς τὸν ἱερέα αἰρφοῦντα τὴν πομπὴν καλῶ. *Bergl.*

1183. ff. Προὔδῃ εἰς Cod. LB. imminuto versu εὐδῇ g) Doru. statim: Θύειν. sed errorem arguit interpretatio συνίσζει. Pro μύριοι (1185.) cod. LB. χίλιοι cum gl. πολλοί. rectius μύριοι h) seruat cod. Doru. cum cunctis Edd. neque aliter Suidas in Ἀποπάτημα, vbi versus praecedens mendosius legitur, quam in vulgatis, et Πλεῖν. Moeris [p. 294.] Πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς πλείονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς eadem fere Thom. Mag. adiecto Comici loco: ipse Arist. Rau. 90. — μειρακύλλια πλεῖν ἢ μύρια. Suidas autem ἀποπατησόμενοι (quod futurum mediae vocis hic notandum esse monet H. Steph. Thes. L. Gr. III. p. 80. H.) interpretatur τὴν κόπρον κινῶσυντες. πᾶτος δὲ ἢ ὁδός. et mox: ἀπόκατος γὰρ ἢ κίωσις τῆς γαστρῆς paulo dilucidius etiam Etymol. iii Ἀπόκατος. τὸ ἀποθεῖν τοῦ πᾶτος γινόμενον. et in Ἀφροdis vterque: ὁ ἀπόκατος, οἷοναί ἔξω τῆς ὁδοῦ γινόμενοι πᾶτος γὰρ ἢ ὁδός i). *Hemst.* τὸ περιάπαν est omnino i),

f) Male *Gir.*: vocabat in sua sedes, vbi, dum de sacrificio te peragendo tractaremus, lauto interim conuiuio exicipiebant. Recte *Münt.* ostendit, peracto sacrificio coenam paratam esse, ad quam amici sacrificantis inuitabantur, et *μνησάμενοι* esse i. q. simplex *ἐσθλῆς* Acl. V. H. LX, 18. Inu. e Rau. reposuit: *οἷον* v' *ἐσθλῆς* — Sed vs offendit.

g) Attica scribendi ratio erat diuifim εὐδ' εἰς, εὐδ' εἰς. Sed Attici circa posteriora Aristoph. tempora εἰς εἰς et μὲν εἰς plus scripta vsurpare coeperunt, Epicharmi fortasse exemplum sequuti. *Porson.* praef. ad Eurip. T. I. p. XXXVII.

h) Quod quidem de maximo numero dicitur. *Gir.*

i) Ridiculam aliam originem ex Schol. ab *Hemst.* allatam, v. inter Scholl.

k) Commotior ex amisso lucrò animus hoc addi iussit, quum fecisset: εὐν δ' εὐδῇ εἰς θύειν.

vt 962. *εἰσέρχεται* l) in templum Iouis Seruatoris. Fut. Med. *ἀποπατησόμενοι* habet vim Fut. Actiui, vt *κρύσσεται* 1055. *ἀπέπατος* est *culina*, Gl. vett. i. ē. *latrina*, vnde *ἀποπατὼν* i. q. *χίρην*. *Fisch.* Queritur sacerdos, tam vile templum Iouis haberi, vt ingens multitudo non sacrificandi, sed ventris exonerandi causa ingrediatur. *Münt.*

1186. Hic versus etiam Chremylo tribuitur in membr. et in C, nec villa est decori ratio, quae eum illi abiudicet. In B. persona est famuli m). *Brunch.* Citat Suidas V. *Νομισόμενα. Kust.* Victimarum pellem accipiebat sacerdos, vt Schol. mouet. Comicus Thesm. 768. *τοῦτι τὸ δῖγμα τῆς ἱερῆας γίνεται*. Nunc autem quum non veniant sacrificaturi in templum homines, sed *ἀποπατησόμενοι*, sacerdos non nisi τῶν ἀποπατημάτων poterit portionem accipere. *Bergl.* τὰ νομισόμενα n) est portio, quae alicui debetur e more, e legibus; portio legitima; et τούτων pertinet ad excrementa o), *δεκτικῶς*, vt 1134. *ταύτην*. Quae vox quum persona hominis ingenui indigna sit: ea in cod. Leid. recte tribuitur Carioni p). *Fisch.*

1187. f. τὸν Δία χίρην ἔχον est i. q. 1149. *ἀπολείπειν*, Iouem Seruatorem ita relinquere, vt non sis amplius eius sacerdos; sacerdotio Iouis Seruatoris abire. De form. *ἔχον χίρην*, qua omnium Atticorum maxime delectatur Plato; v. Ind. Aesch. h. v. q). *Fisch.* In Thesm. 69. *ὦ δαιμόνι,*

l) Ita enim vulg. erat: *εἰδ' εἰσέρχ.* Sed *Inu.* e *Rau.* reposuit: *εἰδὲ εἰσέρχ.* At melius copulatur oratio per *εἰδ*, neque bene *εἰδὲ* post *εἰδ* *εἰς* ponetur.

m) *Hemst.* Carionis nomen vulgo praefixum seruauit. Sed *Brunchium*, auctoritate cod. *Rau.* hic quoque in apponenda personis sequutus est *Inu.* Caeterum vulg. fuit: *εἰδὲν* — *λαμβάνει*. At *Br.* et *Inu.* *εἰδὲν* — *λαμβάνει*;

n) Scil. *μίσιν*. Sacerdotes suo quodam iure accipiebant, quae nullius essent vñs, vt pellem et alia huiusmodi relicula. *Gir.*

o) *Intell.* *ἀποπατημάτων*, vel *ἐν, ἐν τοῖς ἀποπατημαῖς*. *Gir.*

p) Pro vulg. *εἰ τοῖς* *Inu.* e *Ran.* edidit *εἰ* v. metro aduersante, quod spondeum in quarta sede non admittere constat. Neque talis licentia Comico conceditur.

q) Est, non laborare de aliqua re, *Gir.* = repudiare, vt *Plut.* in *Comm. in Aristoph.* Tom. I.

αὐτοὺς μὲν ἐκ χεῖρας. *Bergl.* et *Br.* καὶ in αὐτοῖς eo pertinet, quod Mercurius relictis diis domum Chremyli intrarat. vid. 1148. ff. ἐνθάδ' αὐτοῦ dictum est ἐκ παραλλήλου, vt πάλιν αὐθις 860., ἐξαρχῆς πάλιν 221. Nam αὐτοῦ est hic, vt ὅπερ 1193. vbi. v. ad Plat. Phaed. 27, II. δοκῶ καταμένειν γ) per periphrasin pro καταμενῶ h. e. μενῶ (1149.) vid. 861. *mihimet ipsi placet hic manere. Fisch.* In Cod. Doru. est ἐνθάδ' αὐτὸν καταμένειν. Tolerari potest, quin et defendi: nihil tamen in vulgata lectione mouerim. *Hemst.* Exempla vsus v. δοκῶ cum Fut. Infin. post Brunck. supra ad v. 48. habent Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 200. et Schaefer. ad Dion. Hal. de compos. verb. p. 55.

1189. καλῶς ἔσται res tuae meliores fient: diues fies. *Fisch.* Legendum paullo post: ἢ θείῃ θεός s), vt supra 347. *Hotib.*

1190. Per τὸν Δία τὸν Σωτῆρα intelligitur Plutus. Nam diues probos seruat, h. e. diuites reddiderat, atque adeo sacerdotem diuitem redditurus erat. *Fisch.*

1191. In cod. Doru. scriptum est: πάντα τ' ἀγαθὰ τί ληψαι, sic tamen vt eadem manus νυν supra τοι notauerit; quod si absuerit, versus tam concinne curret, vt dubitem, an hoc vulgato praepositionem: τοῖς νυν certe locum habere non potest, nisi retineas πάντα τ' ἀγαθὰ. Verum vel inuitis Codd. atque edd. αὐτόματοι ἤκω non Chremylo dederim, sed Sacerdoti, qui statim atque Iouis sui Seruatoris mentionem fieri tanquam praesentis audiuit, cum admiratione quadam comica quaerit: *Quid? huc ne sua sponte profectus ades? tum tu omnia mihi perpulcre euenisse nuncias.* Non capiebat, illico Iouem illum Seruatorem ipsum esse Plutum, quod mox demum progressu sermonis intelliget. Quod si ista Chremylo tribuantur, vix ac ne vix quidem

Alcib. et Plat. de Legg. Pro quo et dicitur χαλκὸν φέρειν Ael. V. II. 5, 6. et δαίτην 14, 50. *Münt.*

γ) Ita enim vulgo lectum est. Sed *Inu.* e *Rau.* reposuit ἀφαιρῶν, quod fuerit καὶ ἱμνῶν: verum nec καὶ repetitum post αὐτοῖς nec αὐτοῖς ἱμνῶν placet. Videtur autem in codice scriptum fuisse: καμμένον, contracte pro, καταμένον.

δ) Formulam ἢ θεῇ θέλῃ, deo volente, illustrat Eckard. p. 119. Boni omnis causa ita vulgo dictum esse, obseruat *Girard.*

expedies, quid sibi velint αὐτοῖς. ἤκων· non hoc enim, sed omnia alia penitus sciebat. *Hemstf.* 1). Recte. Nam 1. ἤκων non satis aptum est verbo πέρτεον. 2. Oratio sic persona sacerdotis est dignior. Nam hic non intelligebat Chremylum ostendisse, Plutum esse in domo sua, immo putabat, Iouem esse intus; mirabundus igitur quaerit: *quid? sponte sua huc venit?* αὐτόματος aduerbii locum obtinet, vt *Actt.* 12, 10. Si Iupiter apud Chremylum erat, non vereri debebat sacerdos, ne eum offenderet, si ipse cum Chremylo maneret. *Fisch.*

Nugatur *Gir.*, qui existimat Carionem (quem v. 1189. loqui putat) antea, quum ingrederetur domum Chremyli cum Mercurio, audiuisse Chremylum in animo habere, deducere Plutum in arcem Palladis, quam occupabat Iupiter Soter, vt ab augustiore loco maior Pluto esset gloria; iam eum, nactum Iouis sacerdotem qui Ioue relicto velit Pluto adungi, cupide eum retinere, quod cunctis sit indicio Plutum ipso Ioue esse potentiorum. Verba πάντ. ἄγ. etc. ita interpretatur *Münt.*: Laetitia mihi adfert cumulum. Si enim ipse Iupiter ad Plutum transfugit, idem mihi quoque licere existimo.

1192. Quod in cod. LB. et Doru. ἰδυσσόμεθ' υ) exaratur, id quidem ex more factum; neque aliter infra 1199. verum, vt hic ita scriberetur, omnino opus erat ad verbum sustentandum, cui voculam inserit cod. LB. αὐτίκα μάλ'. Doru. αὐτίκα νῦν· prius cum bona metri gratia tolerari potest: alterum haud item, nisi accentu demto in encliticam conuertas, quae non minus ac δὲ aduerbio αὐτίκα commodè iungatur. Ego vtramvis lectionem tam aptam iudico, inprimis eam, cui cod. LB. suffragatur, vt cum recepta contendere de gradu possit: habet enim versiculi numerus eum in modum scripti salis aliquid, quod ad sententiam paulo citatiorem egregie respondeat. Moratur

f) Scilicet post ἡδὲ commate posito verba δ. δ. tribuuntur vulgo Chremylo. *Hemstf.* post δ. δ. punctum, post δ. ἤκων interrog. notam poni voluit, probante etiam *Münt.*

υ) Vulgo enim erat: ἰδυσσόμεθ' εἰς αἰτίαν, ἀλλὰ — (perperam ed. *Fisch.* — αἰτία φάλα —) sed *Bruck.* (qui *Meurs.* in *Cecrop.* c. 26. 27. laudat) e IV. codd. et *Inu.* e duobus ediderunt: ἰδυσσόμεθ' εἰς αἰτίαν μάλ', ἀλλὰ π. (vt εἰς. μάλα supra 962.).

autem lectorem adtentum nonnihil, ἀλλὰ περιμένει, sic interiectum, ut orationem currentem non satis in loco videatur sufflaminare: quare Frischlinus haec ordine, ut putabat, meliore, ad principium reuocauit: *Sa. bene hercle nuncias. Ca. parumper sustine. Nam Plutum eodem collocabimus, ubi erat Prius repositus Iupiter, ut aerarium Palladis in munito loco custodiat*: quae licet eum metro inclusum mentem explicare proferre non potuisse fateantur, sunt tamen eiusmodi, ut ab Aristophanis sensu non parum discedant. Scilicet intellectus istius, ἀλλὰ περιμένει, ab actione scenica pendet: vix passus fuerat Chremylus a sacerdote versum proxime praecedentem interponi, quin coeptum ordinem e vestigio persequeretur: interea domum ingredi, ut deum praesentem salutet, confestim Sacerdos properat, fecissetque adeo nisi Chremylus orationem tantisper abruptens illum iniecta manu retraxisset, quin manedum, inquit, et aliquantulum exspecta: mox dicta, quasi nihil aliud intercesserit, continuat. Haec, quae si structuram verborum per se solam intuearis, videntur intricata, multo dilucidius intelliges, simul atque velut in scena sedens spectantis animum et oculos indueris. Vellem autem huc Palmerius adhibuisset suum illud subtile, quod in v. 1161. impensum minus ibi nobis adridere testati sumus. Plutus utique iam dedicandus eodem in loco quo fuerat ante collocatus, quid aliud, quam auspacissimum fortunae luculentioris omen facit? Exhaustum erat diuturno bello mutataeque reip. temporibus Atheniensium aerarium penitusque dissipatum: nunc non respirare tantum, sed et lacertos mouere incipiebant, pulsaque dudum tyrannide clari inter Graecos ferebantur. Auguratur itaque Comicus, Plutum in sedes pristinas esse reuersurum, ideoque Chremylo sacerdotem adiunxit, ut ea potentissimi numinis consecratio rite procederet. Haec posterioris esse Pluti sponte liquet: considerandum autem lectori propono, an vice φιλάνθρωπος paruula mutatione restitutum φιλάνθρωπον melius conueniat. Ceterum opera et oleum Io. Meursio plane periit in Cecrop. c. 27. x). Nam

x) Hunc iam laudauit *Kust.* eumque monere ostendit, Aristophanem allusisse ad signum Pluti videntis, in arce Athenarum positum. Et in pictura quidem ap. Philostr. utriusque vrhis, Athenarum et Rhodi, acropolin expressam fuisse, in Athenarum

quum in opisthodomio Iouis quoque Σωτήρης simulacrūa inuenisse sibi visus est, Frischlino lactandum se praeiuit; ex Aristophane quidem nihil simile conficiat: Pluti vero signum aureum videntis et alati, quod ex Philostr. Ic. II, 27. γ) adtulit, procul Athenis apud Rhodios in arce fuit dedicatum, quod et ipse Meursius postea recte tradidit in Rhod. I. c. 11. *Hemst.* Structura verborum est: αὐτ. οὖν (ἀλλὰ περίμνε) ἰδρ. τ. Πλ. οὐκ. — ἰδρ., αἰὶ Φυλάττει τ. ὁ. τ. 3. *Quare, sed parumper mane, illico Plutum collocabimus eo loco, quo antea erat collocatus aerarium (pone Mineruae templum situm) semper custodiens.* Falsi sunt qui cum Gir. putant, post ἦν ἰδρ. esse Ζεὺς subaudiendum. Erat in arce aerarium, ἀπισθόδομος (Hes. et Suid.); erat ibi quoque statua Pluti, teste Philostr. Diuitiarum igitur deus ibi erat collocatus, ut aerarium custodiret. *Münt.* Sacerdos quum animaduertisset, Chremylum loqui de Pluto, eumque esse in ipsius domo, censendum est voluisse introire ut eum salutaret. (Hinc interponuntur verba ἀλλὰ περίμνε. *sed mane.*) Aerarium Athenensium fuerat exhaustum bellis diuturnis, sed restituta iam pace futurum videbatur, ut opes eius crescerent, ut ante bella. *Fisch.*

1194. τὸν ἀπισθόδομον, id est, partem posticam templi Mineruae in arce, vbi thesaurus publicus asseruabatur, v. Meurs. Cecrop. c. 25. et Lect. Att. Lib. VI. c. ult. *Kust.* Ita vocabatur aerarium Athenis et erat a tergo sani Mineruae in arce. Ibi dedicabant isti statuam Pluti, ut custos esset thesaurorum. Demosthenes de Syntaxi [T. I. p. 170. Reisk.] ἀνιγνάν τινος πρῶτη δῆπου τὸν ἀπισθόδομον. Lucianus in Tim. [c. 53. T. I. p. 169.]: ἀλλὰ καὶ πλουτοῦ τὸν ἀπισθόδομον διορύζας. *Bergl.* Nempe in postica parte muri templi Mineruae Πολιάδος in arce Athenarum, vbi

rum autem arce Plutum eumque alatum, aureum et oculatum, docet Heyn. Opusce. Acad. V. p. 148. neque tamen vere eum stetisse in acropoli videtur concedere.

γ) Pluti acuti ac videntis simulacrum Rhodi in arce existisse docebit Philostr. Icon. II. p. 823. qui, vbi Rhodiis coelitus aurum depluisse dixisset, addit: ἰσθίους γὰρ ἀετοῦ καὶ ὁ δαίμων ἡ Πλούτης γίγρεται· ἢ πῦρ μὲν ὡς ἐκ τοῦ αἵματος, χερσὶν δὲ ἀπὸ τοῦ ὕδατος ἢ ἡ ἰσθία· γίγρεται καὶ βάλανος· ἢ: πρῶτος (designato consilio, non, ut ibi interpret, ex providentia) γὰρ ἀντὶς ἀφίεται. *δρακὼ.*

erat publicum Atheni. aerarium, quod probant Scholia ad h. l., tangit Harpocraton 2) adducto Demosthenis, qui Or. π. Σισυράξ. p. 98. huius ἐπισδοχόμενον meminit, testimonio. Merebatur vero hic Comici ea de re locus et Schol. ad eum adnotatio, ut in notis ad Harp. aliqua eorum a Maussaco et Valesio facta fuerit mentio. Id vero aliunde obuium, quod aeraria apud veteres in templis, tamquam in locis ἀσύλοις, ut Romae in Saturni aede seruarentur; et quidem pecuniae non solum publicae sed priuatorum etiam; ut apud Graecos Olympiae, Delphis, Ephesi, in Iovis, Apollinis ac Dianae templis. Quod utique de prioribus confirmat haud vno loco Thucydides I, 121. et 145. ac prout de thesauris insuper variorum populorum in aede Delphica reconditis ex Euripide, Plutarcho, Pausania, ac similiter de Ephesini Dianae templi diuitiis ad Callimachum vidimus Obss. p. 67. et 303. [ad h. in Ap. 35. et in Dian. 249.] Spanh.

1195. ὁψὲς ἡμῖναι sunt *taedae ardentes*; ἐκδόναι *efferre*, ἐξω δίδοναι Sch. Leid. προηγύσθαι *antecedere, procedere, praeesse*, Gl. vett. Fisch. Carion (Chremylus) iam occupatiorem se monstrat in pompa, qua deducendus est Plutus. Gir. Deducturus igitur eum magna cum pompa in arcem faces poscit. Münt. ἔχων scil. ὁψὲς, tenens, gestans, eas.

1197. πᾶν etc. Sensus: *rectissime a*). Fisch. χρῆν. Cod. Doru. χρῆν. neque respuendum puto: contra v. 607. vbi χρῆν erat in praestantioribus edd., noster ille Codex dedit χρῆν. vtraque confundi saepius in membranis uo- vi b). V. Thom. Mag. in V. Suid. in χρῆν et χρῆν, vbi lo-

2) Verba eius sunt: ἐπισδοχόμενος — ὁ οἶκος ὁ τοιοῦτος καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐν αὐτῷ καλεῖται, ἐν ᾧ δυνάμεις τὰ χρήματα. add. Hes. et Suid. [Photius Lex. p. 249.] et Ind. Aesch. Socr. V. Ἀσπίον. Δ. ὁ οἶκος ἐστὶν Μινέρως, cuius templum erat in arce, ἀσπερίαις, quae sunt in media urbe. Fisch.

3) Gir. videtur post πᾶν μὲν οὖν interpolasse. Nam supplet vult: ὁψὲς ἔχων προηγύσθαι.

4) add. Oudend. ad Tho. M. p. 920. et quos laudat Zeun. ad Vig. p. 214. Fisch. ad Welk. III, 1, 199. Vsurpatur tamen χρῆν fere, vbi continuatio actionis quaedam cogitatur, quae in h. l. non cadit.

cus adductus est Synesii Ep. 7. Quando in scenam aliquid proferri sibi que porrigi postulabant, ferme legitimum est: *δότη τίς, ἐκδότη τίς*. In Ran. 895. *ἴθι νῦν λιβανωτὸν διδῶρέ τίς καὶ πῦρ δότω;* in Cocalo ap. Suid. V. *Ῥόδῳ*. — *ἐκδότην δὲ τίς καὶ ὑποβολαγεῖον ἔδε καὶ δίφρῳ δύο*. Sic enim illa verba ductu metri restituenda iudico. Id ipsum, quod interpretationis vicem cod. LB. adposuit (*ἔξω δότω*), usurpatum Antiphani in Ganymede: — *ἔξω τίς δότω ἱμάτια ταχίως* — ap. Athen. X. p. 459. B. Sed non paulo difficilior est Etymologi locus, qui tamen huc egregie facit, p. 531. v. 33. *Κορυθαῖα, ἣ πρὸ τῶν θυγῶν τιθεμένη διάφνη· ὅτι οἱ κλάδοι, οὓς κόρου καλοῦσι, θάλλουσι, ὡς καὶ Χρύσιππος· Ἄλλα δῆσαι ἡμῖναι μοι δότω τίς ἑδοθεν, καὶ κόρου πλεικτοῦς ἀκραιφνεῖς μυβρίης*. — *οἱ γὰρ πεισται ἀνάκαλι τοὺς κλάδους καὶ ὄζου καὶ ὀρηκας λέγουσι*. Si pro μοι legeris *ἡμεῖς* c), sponte sua prodibit versus integer trochaicus et secundi bona pars: in scena fuisse pronuntiatos, res ipsa loquitur. Quis igitur erit Chrysippus, cuius tanquam auctoris nomen est praefixum? non certe philosophus, quantumvis frequenter a Grammaticis adhibeatur: at Comicum, qui prorsus requiri videtur, eo nomine quis meminit? Ego fabulae titulum hic latere persuasum habeo atque adeo non dubito, quin Chrysippus ille sit Stratidis, cuius et Pollux et Athenaeus et Suidas mentionem fecerunt, ut cognoscas ex eo indice, quem Casaubonus contexit ad Athen. VII, 23. Itaque reponendum: *ὡς Στράτις Χρύσιππος*, et in ipsis eius verbis *ἀκραιφνεῖς*. Quae sequuntur, vix est ut intelligas, nisi fuerit insertum *τοὺς νιόβις* vel potius *τοὺς νέους*: hoc nimirum voluit, *κόρου*, qui proprie sint aetatis integrae iuvenes, nunc dici ramos nonellos: poetas autem vice versa iuvenes adpellare *κλάδους*, *ὄζου*, *ὀρηκας*, quae voces praecipua virtute ramos significant. *Heinsf.*

τίς κύλει. Possis cum interrogatione legere: *quis vocat?* i. e. vocare vult, Plutum? Sed per imperativum ait *κύλει, vocα*. Visus est Carion (Chremylus) vni alicui ex iis, qui aderant, iniungere, ut Plutum euocaret: verum alio spectans nec satis otii habens subdit tertiam et eam indehnitam personam *τίς vnus aliquis vestrum*, scil. κα-

c) At μοι in hoc verborum ordine et sensu vniue verum est. Fortasse scripserat: *μοι τίς δότω τὸν ἑδοθεν*.

λαίτω. Non abludit Plautinum illud: *aperite aliquis ostium. Gir.* Perperam Munt. integram constructionem esse vult: *αὐ, τίς αὖ εἴη, κάλει.*

1198. Anus exprobat de iuvene, quem deamabat, Chremyli domum antea ingressa, quum re infecta videt Plutum exire, et omnes iam ad pompam accingi, de recuperando amico spem nullam ipsi relinqui, lamentabili voce exclamat: *ὦ δὲ τί ποιῶ δ*); ego autem quae tam atroci sum affecta iniuria, quid faciam? quo me vertam? Carion (Chremylas) ridicule eius verba excipit, et, quasi illa roget, quidnam in ea pompa factura sit, quum praefertim omnes rei alicui gerendae intenti sint, ait: *ταῖς χύτραις* etc. *Gir.*

ταῖς χύτραις etc. Sensus: ollas, quas adhiberi oportet in deo dedicando, capite gesta, ita ut incedas gradu graui et modesto; amicta enim sponte es palla variegata. *Fisch.* De more illo veterum, diis in dedicatione statuarum ollas coctis leguminibus plenas libaminum loco offerendi, v. Schol. vet. tam ad h. l. quam infra ad Pac. 922. Suidam V. *Χύτραι ἱερύτων*, Henr. Valesium in notas Maussiaci ad Harpocr. V. *Κηπίου Διός*, et Selden. de Synedr. vet. Hebr. III, 14, 3. *Kust.* Intelliguntur ollae cum leguminibus coctis, quas libare solebant e), si erigerent et dedicarent aut aram aut statuam. In Pac. 922. *ταύτην χύτραις ἱερύτων*. Dicunt etiam *μετὰ χυτράν ἱδρύειν*, ut in Danaidibus Aristoph. teste Schol. *μαρτύρομαι δὲ Ζηὸς ἱερύτου χύτραις, μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτὶ*. Ita legitur iste locus in Schol. ad Pac. Hic autem ad Plut. pro *μεθ' ὧν* legitur *παρ' αἷς* apud quas, sensu non deteriore. *Bergl.* Vtroque loco e Pac. et Danaidd. laudato atque verso, ita pergit *Spanhemius*: „*Χύτραι* vero, non *χύτραι*, dici

d) *ποιῶ* est Fut. Att. vt *l. 1072*. Schol. Leid. *ποιῶν*. *Fisch.* Caeterum in vulgg. edd. hic constituitur act. V. scena 3.

e) Apponebant eas diis, quorum statuae vel arae ponebantur ita, ut ollae ipsae basia vicem praestarent. v. Vales. ll. supra cc. Hae ollae gestabantur a mulieribus amictis pallia variegata, ita ut eas capite sustinerent. *Fisch.* Scythia etiam, aras dedicaturis aut simulacra fuisse morem legumina elixa pro primitiis offerre, dicata ob memoriam grati de primo victu humano animi, teste Herod. lib. IV. notat Ios. Laurentius Var. Sac. Gentil. c. 1. *Alunt.*

Athenis de Bacchi festo, in quo ollae id genus cum leguminibus adponebantur, et de quo agitur infra Ran. 220. et Acharn. 1076. Quod nempe Festum Ἀρτετήρια dictum tribus diebus constabat; quorum primus Πεδυγία, alter Χόρσι, tertius Χύτροι vocabatur, ut docent Scholia ad Acharnn. l. l. In iisdem vero illis Dionysiacis Χύτροις Mercurius χθόνιος inuocari quoque solitus in gratiam quum eorum, qui e diluvio, quo obruta fuerat Attica, supererant, tum mortuorum: unde ab initio Aesch. dramatis Χερσέροι Mercurius χθόνιος inuocatur. Spanh. Pro aut cod. Doru. αἱ τ. θ. quod minus etiam displiceret, si sequeretur ἰδρυσόμεθα vel ἰδρυσώμεθα* verum receptae lectionis causam agit vulgaris illa loquendi formula χύτροις ἰδρύσων, quam attigit Henr. Valesii observatio ad Euseb. Hist. Eccl. IX, 4. ex iis delibata, quae congesserat in not. Mauffac. ad Harpocr. p. 300. Hemst.

1199. ἰδρυσόμεθα rursus IV. codd. [et vterque cod. Hemst. cum Schol. ad Pac. 922.] Vulgo ἰδρυσώμεσθαι. V. Danaidum fragm. XII. Brunck. ἰδρυσόμεθα etiam Inu., haud dubie cum suis codd.

σημῶς gradu graui et modesto, maiestate et persona Pluti reique ipsius sanctitate digno. Fisch. Et hoc iocose, et ad risum spectatoribus ex incessu anus graui et composito ciendum dici admonent Gir. et Münt.

1200. ποικίλα sunt ἱμάτια βαπτὰ ποικιλόμορφα, ut loquitur v. 530. Ap. Aesch. in Agam. ποικίλα et ἀλουργὰ et πορφύραι de eadem re dicuntur 932.: ἐν ποικίλοις (variegatis ornamentis) δὲ θνητὸν ὄντι κάλλισι βάλειν, ἱμαὶ μὲν ἄννη φόβου. v. 955. ὅπαι τις ἀρβύλης λύοι τάχος πρὸ δουλον ἱμβασι ποδὸς· σὺν ταῖς δὲ μ' ἱμβαίνοντ' ἀλουργέσσιν ὄντων μή τις πρὸσωθεν ἑμμοτοι βάλει φθόνος, (quo in loco ταῖςδε scripsi pro τοῖςδε f), illud autem πρὸ δουλον non mutauit; nihil enim possum nunc reponere nisi πρὸ θνήσκαι aut πρὸ θνήσκαι· ut θνήσκαι βάσει ποδὸς idem sit quod τιθῆναι ἔχοντος ἀρβύλης Eurip. Or. 140.) v. 966. Εἴμ' ἐς δόμον μέλαθρον πορφύραις πατῶν. Vult autem dicere opportune adesse vetulam cum varia, et

f) Idem suadet Heathius et receperunt Schütz. et Both. (ap. quum est v. 895.). Sed hic antecedd. ita, ex ingenio, λέω τάχος πρὸ δουλον, ἱμβασι ποδὸς.

forte purpurea, veste, ut quae hanc pompam, qua Plutus dedicandus erat, possit ornare; *πορφυρεῖ γάρ*, inquit Scholl., καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἱμάσσοντο g). Bergl. *ποικίλα* absolute dictum est, pro, *ποικίλα ἱμάτια*. v. praeter Scholl. Boetius Ellips. [p. 204.] Sed *ποικ. ἱμάτια* est proprie *palla* (dicitur enim de muliere) *picturis variegata* s. *Babylonica*, h. e. *intextas* s. *insutas* acu variis coloribus hominum et belluarum, etiam avium, imagines habens: cuius artis inventores perhibentur fuisse Babylonii. v. Plin. H. N. 8, 48. Ab iis differunt proprie *πολύμιτα*, *palla* plurimis filis variorum *colorum* texta pectine; cuius artis principes celebrantur Alexandrini. At h. l. *ποικίλα* idem videntur esse quod *πολύμιτα*. Nam primum certum est *ποικίλος* nonnumquam poni pro *πολύμιτος*, ut 530., deinde meretrices Athenis gestarunt *pallas ἀνδρίους* h. e. *πολυμήτους* anus autem ista fuerat meretricula. *ἔχουσα* idem est quod *φοροῦσα*, et αὐτὴ sponte h). Fisch.

1201. Pro *οὐτε* etiam h. l. legendum videtur *οὐτε*. vid. 1178. Intelligi autem debet *τί γνήσεται*; ut monent Scholl. Leid. et Doru. i): *ea vero de re, cuius causa huc veni, quid fiet?* Venerat enim propterea, ut precaretur Plutum, ut adolescentem iuberet ipsius consuetudine porro uti. *πεπραμέναι* est etiam Schol. Leid. interprete, i. q. *πραχθήσεται*, v. 1028. *omnia tibi fient*. Fisch. *omnia optata impetrabis*. Interrumpit Chr. sermonem anus. Münt.

1202. *ὡς εἰς τὴν ἰστίαν*. Cod. Leid. *ὡς εἰς ἰστίαν*, Doru. *ὡς εἰς ἰσπ.* uterque tamen inter versus additum habet

g) Vnus vestium varii coloris in pompis fortassis eo spectavit, ut varietas colorum variam significaret hominum alacritatem et multiplicem numinis potestatem. Gir.

h) *ἀνδρ.* interdum eum significat, qui sponte aliquid facit, ut Hom. [Il. VIII, 293.] Dicit autem, peropportune animum variegata veste indutam adesse; nam quamvis sic ornata advenierit, non ut deo, sed ut amato adolescenti placeret, operam tamen suam in deducendo deo praestare posse. Münt. et Gir.

i) Ad sensum explendum haec spectant: *Tu mihi quidem perliberaliter ollarum portandarum onus imponis: at iis de rebus quarum ego causa hic adsum, quid fiet?* Hemst. Plectone: *εἰ δ' ἡμεῖς, ὡς ἔκαστος ἔλθον, γνήσεται*; Münt.

sis est quod argumento est, in exemplaribus, quae descripserunt, existisse vulgatam scripturam *ús s' sis* nam statim etiam altero abhinc versu in utroque *ús s' sis* explicatur per *sis*. *Hemst.* De *ús* v. ad 32. et 403., de v. *νάνιστος* ad 976. Voce *sis* *ίσσιν*. videtur Chr. illusio aniculae; quae v. 998. f. ostenderat, se adolescenti misisse bellaria nuntiarique iussisse, *τίς sis* *ίσσιν*. *ήστισιν*.

1203. f. *ή Δία* virile magis quam muliebri iusiurandum. *Gir.* (qui et hoc ad risum ciendum spectasse putat.) *ήγυα* Fut. Att. pro *ήγυασι*. vt *πρω* 1198. k) ab *ήγυασι*, spondere, promittere; vnde sponfor vocatur *ήγυος* et *ήγυασις*. v. Moeris [p. 160.] *Fisch.* Post verba *τάς χύρας* Chremylum existima gestu nutuque respondere, quippe qui iam ante fidem verbis disertis obstrinxerat: anus e vestigio simul atque plene sibi satisfactum putavit, ollas in caput tollit, et ingredientem Pluti pompam prosequitur: hinc opportuna Carioni occasio nascitur iocandi; quominus dubites quin huic serculo sint adscribenda, quae subdita legis. *Hemst.*

1205. In tribus Regiis hi versus Chremylo tributi sunt; vnde satis liquet, librarii errore in B. positam fuisse Carionis personam ante v. 1185. Vtroque in loco Hemsterhusii iudicium sequutus sum, probabile illud quidem ingeniosisque sussultum rationibus. Nunc tamen video nullas in extrema fabula Carionis partes esse debere. Is cum Mercurio domum ingreditur post 1171. nec amplius in scenam prodit. Tollatur itaque biuis in locis eius persona, eique sufficiatur Chremylus. In meo cod. Sacerdos primum cum famulo confabulatur: inducitur herus v. 1192., tribuunturque ei rursus verba *τάς Πλαύτων* v. 1197., *τάς χύρας* v. seq., *πάντα σοι* v. 1202., reliqua famulo. Haec distinctio vulgata, cuius vitium scite exsequutus est Hemsterhusius, utique est melior, sed ingenio librarii debetur, coniecturisque illis omnibus potior est triam Regg. codd. fides, praesertim antiquissimorum A, C, qui nullas prorsus famulo partes tribuunt, postquam Sacerdos scenam ingressus est. *Brunck.* Obsequutus est Inu. et Chremyli nomen hic quoque praefixit.

k) De his Futuris contractis, laudato illo ipso loco, Dawes. M. Crit. p. 78. monuit.

παλὺ — ποιῶσι l). *Iflae ollae, quas gestat anus in capite, omnia alia, longe aliam speciem, exhibent, quam ceterae ollae.* Locī elegantia, quae inest sequentibus verbis, reddi latine non potest. Nam γράνις dicitur non solum anus, sed etiam *spuma*, quam agunt legumina alique cibi, quum coquuntur et quae adeo natar in summis ollis. v. Hesych. Eustath. ad Odyss. A. p. 1428. et B. p. 1450. m). *Fisch.*

1206. In Cod. Leid. singulis vocibus ταῖς ἄλλαις χύτραις superscriptum ὦν, ut enallagen casus indicet, itaque poni pro τῶν ἄλλων χυτράων. Codicis LB. librarius quo propius imminebat fini, eo segnius rem egit; nam et πολὺ omisissum, et ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις n) et denique ἵκισι χύτραις scriptum, coniaminato trium versuum numero. Diligentior adparet in cod. Doru. cura, qui praefert: αὐταὶ ποιῶσι. ταῖς γὰρ ἄλλ. μὲν χ. eumque particularum ordinem prae vulgato probandum duco. *Hemstl.* Concinniore ordine voces disposuimus: ταῖς γὰρ ἄ. μ. Vulgo ταῖς μὲν ἄλλ. γὰρ. *Brunck.*, quem *Inu.* sequutus est, etsi e not. eius colligi potest, eum voluisse scripturam codd. reponere. ποιῶσι neuter mutavit.

1207. ἡ γράνις h. l. *spuma* in coctis cibis, ut ap. Athen. XIII. [p. 585. C. Caf. T. V. p. 115. Schweigh.] Μετώδρῳ τῷ ποιητῇ διημερήσαντι καὶ τίσι δόντι εἰς τὴν αἰκίαν Γλυκέρῳ προστεγυῖασα γάλα, παρεκάλεε βοῦῃσι· ὁ δὲ, οὐ θέλω, εἶπεν· ἦν γὰρ ἐφειτηκυῖα γράνις αὐτῷ· ἡ δὲ, ἀναφύσκα καὶ τῷ αὐτῷ χυτῶ. (— *stabat enim super lacte spuma: illa autem, deflu spumam, inquit, et eo quod subius est viere.* *Bergl.* Sic ap. Nicand. Alex. 91. de lactis potu: φιαρὴν

l) Ollia vetulae capiti impositis Carion ad spectatores conuersus et digito ollis monstrans haec dicit. *Gir.*

m) Per metaph. anum hanc vocat *spumam*, sordes, i. e. fordidam, immundam, et ab omnibus relinendam. *Gir.* Sensus: longe aliter hae ollae atque aliae sunt comparatae. In reliquis enim spuma est in summo, hae autem ollae sunt supra spumam i. e. supra canam hanc mulierculam. Aristot. de gener. anim. II, 4. ἐν ταῖς ἐφύμηνις ἡ καλοῦμένη γράνις. *Alunt.*

n) ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις peruerse in IV. codd. *Brunck.* et in libris *Inuerna.*

δὲ ποτοῦ ἀποκρίνου γρη῏ν, *pinguem vero ab eo potu remoue frumtam*, vbi Schol.: Γρη῏ς, ὃ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἐπιγεγραμμένος πάγος. Spanh.

1208. ἐκπολῆς. Occurrit haec vox eodem sensu infra Conc. 1100. καὶ τῶν ὠκεῶν ἐκπολῆς τοῦ σήματος. Eumoeis Mf. in dictt. Att. [Moeris p. 163.] ἐκπολῆς· τὸ ἐκῶν, Ἀττικῶς. Apud Theophr. de C. Pl. II, 6. p. 239. solum rarum et siccum, arboribus commodum; frumentis incommodum dicitur, quod, hybernis imbribus alte terram subeuntibus, τὸν μὲν σῖτον μὴ ἰσχυρίζεται, διὰ τὸ ἐκπολῆς (non, vt ibi ἐκπολλῆς, et quod typothetarum forte erratum) εἶναι, *ad frumentum quidem humor hic non attingat, quoniam illud in summo prouenit*, radice nempe eius supra terram elata. Cui haud dissimilis apud eundem auctorem locus, itidem de C. Pl. VI, 29. p. 387. καὶ οὐχ ὥσπερ ξηρᾶς οὐσας ἐκπολῆς, non vero, *sicut quum arida humus est, superne consistens*, nempe quod per verbum ἐκπολάζειν alibi ab eodem redditur: sicut alibi de falsugine, de C. Pl. VI, 14. p. 367. φαίνεται δὲ ὡλμυ καὶ ὅλως ἐκπολάζειν. Sic verbo ἐκπολάζειν, pro πλεονάζειν, yfus est Hippocrates de nat. hom. Text. 22. et Galenus ibidem. Spanh. Cod. LB. ἐκπολλῆς [cum scholio huic scripturae accommodato, quod vid. inter Scholia.] In huius vocabuli scriptura deprauata consentiunt fere codices, praesertim notae minus antiquae. Atticorum esse ἐκπολῆς eorumque, qui hos imitati pure scribere student, improbum contra castigatoque stylo inimicum ἢ ἐκπολῆς, Grammatici confirmant o): tu vide I. G. Graeuum, qui hunc Comici locum protulit ad Lucian. Soloec. p. 742. Hemst.

ἐκισιν. Sic bene Hemsterh. in notis p). Vulgo ἐκισιν. Supra 185. ἢ φ' εἰς ἃν οὗτοι ἐκικαθίζονται μόνοι, 997. καὶ

e) v. Phrynich. p. 50. et Tho. Mag. [p. 325.] Idem est quod ἐκῶν, et ἐκωτάω, in superficie, in summo. Hes. et Moer. Fisch.

p) Non quadrat ἐκισιν, licet in eo retinendo cum scriptis Edd. conspirent: puto legendum ἐκισιν, idemque Kusterum adnotasse in suo libro animaduerto: addetur orationi decus, si quod praecessit, idem verbum repetatur: ἢ γρη῏ς ἐκισιν, ἐκισιν εἰ γρη῏ς· ne dicam de structura loci concinniore: Herod. II, 62. τὰ δὲ λέχοντα ἐκὶ ἐκβάφια ἐκπλῶκα ἀλάς καὶ ἀλαίον· ἐκπολῆς ὅ

τάλλα τὰπὶ τοῦ πίνακος τραγῆματα ἐπὶόντα. Ran. 928. ἐπ' ἀσπίδων ἐπὶόντας γρυπαιέτους* 1046. ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τοῖ καὶ τοῖς εἶσιν πολλὴ πολλοῦ πικροδοῖτο. Licet nihil frequentius occurrat, praepositionis repetitio librarium offendisse videtur, qui in locum idonei et proprii verbi *καὶ* alienum *ἐπὶ* supposuit. *Brunck.* Carion haec dixit, quia capilli aniculae erant cani, ita vt in superficie spumae, canorum, ollae esse viderentur, neque spuma in superficie ollarum. *Fisch.*

Compositis igitur omnibus sacerdos cum faculis, anus cum ollis, Chremylus cum aliquot aliis, honorifice solennique adhibita pompa, Plutum in ὀπισθόδρομον τῆς θεοῦ deducere parant; quos dum continua ferie chorus progredi videt, populo, finem actionis exspectanti, quod sequitur, dicit. *Gir.*

1209. Οὐκ ἔτι κ. τ. λ. E solempni praeconum in sacris Graecorum agonibus formula desumptum, monui ad v. 205. *Spanh.* In Lugd. Bat. libro nec hui versus postremi bene sunt ordinati, et corrupta prioris legitima diuisio tali lectione: Οὐκ ἔτι τοῖνυν μᾶλλον οὐδ' ἡμᾶς εἰκός*. *Dornill.* cod. habet: Οὐκ ἔτι τοῖνυν γ' εἰκός etc. ferri non potest, nisi primam in *ἐτι* syllabam corripias; quod quidem haud adeo insolens est, quin non reperiatur nullum eius exemplum. Si Schol. adhibeas ad Vesp. 270., i. quo scriptum est hunc in modum: Οὐκ ἔτι νῦν εἰκός etc. h. em inde concinnes haud plane continendam: Οὐκ ἔτι νῦν γ' εἰκός μᾶλλον οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' αἶ. E. τ. — quem ego chorum defunctus taedio laboris tardi lubens sequor. *Hemst.* τοῖνυν εἰκός — Sic C. [Vulgo τοῖνυν γ' —] In duobus aliis Regiis τοῖνυν μᾶλλον, omisso in A. εἰκός, quod habet B. in versus fine. *Brunck. q).* Sensus: neque vero nos decet cunctari amplius, immo retrocedere: oportet enim canentes sequi horum vestigia. Per ἡμᾶς intelliguntur ii, qui confluxerant ad fores aedium Chremyli r), fama rei nouae excitati et lacessiti, atque adeo Plutum deducturi

ἔτι αὐτὸ τὸ λαλεῖν. *Hemst.* *Yanew* etiam *Fisch.* et *Münt.* probant.

q) *Inu.* etiam, *Brunckium* sequutus, γ' omisit.

r) Sunt haud dubie rustici, qui (v. 255.) aduenerant chorumque constituebant.

erant in arcem, ita vt canerent carmina, hymnos. Nam ἀναχρησῆναι εἰς τοὺς ποιεῖν s) est *retrocedere*: οὗτοι sunt sacerdos Iouis, Plutus, Chremylus, Carion t), anicula. ἥδ' αὖ *canere assa voce hymnum v)*. De verbis ἵκεσθαι κατόπισ, vid. ad 13. et 757. Fisch. Pro τοῦτον, quod in omnibus edd. legitur, Inu. e solo Rau. recepit τοῦτοις, vt referatur ad ἵκεσθαι. Monuerat iam Girardus, Nostrum non dixisse ἵκεσθαι τοῦτοις, sed κατόπισ τοῦτον, vt doceret chorum simul et continuo tractu cum aliis abire debere.

a) Dum chorus hæc dicit, oculos in spectatores intendit, a tergo habet incedentem pompam: Οἷν. Scilicet aliquantulum chorus retrocedere vult, vt viam det pompæ eamque deinde ipse prosequatur. Münt.

β) Si modo is in scena adfuit. vid. ad v. 1305.

γ) Chori enim fuit modulate canere et pedes ad numerum modosque mouere.

VARIETAS SCRIPTURAE IN ARIST. PLVTO E
 CODD. ELBING. BRITANNICISQVE ET EDD.
 ALD. TRIBVS IVNTINIS, VENN. PARIS. BRV.
 BACH. BASILL. RAPHELENG. CVM ADDITT.
 NOTARVM.

Ad argum. ed. Inu. α) p. 3. l. 2. Articulum τοὺς αὐτοὺς
 ἄδην. omittunt ed. Ald. Iunt. II. (1525.)

ἐντύχει Ald. Iunt. II. ἐντύχη.

μὴ εἶδὼς ὅτι ὁ Πλούτος ἐστὶ. Ald. μὴ εἶδὼς ὅς τις οὗτος ἐστὶ.
 Iunt. II. habet vulgatum.

ἐπὶ τούτῳ. Ald. ἐπὶ τούτῳ. Ita et Iunt. II.

παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλ., ὅς τις ἐστὶ. Ald. παρ' αὐτοῦ, Πλούτι
 ὅς τις ἐστὶ. Ita et Iunt. II.

βουλὴν ἐβουλεύσαντο. Ald. Iunt. II. βουλὴν ἔλαβον.
 Mox in his μένοι legitur.

Post πίνητες ἦσαν in Ald. Iunt. II. additur Ἐπιγέγραπται
 δὲ τὸ δράμα, Πλούτος Ἀριστοφάνους.

Ad argum. in Comba. p. 4. ff. In Iunt. I. et III.
 haec omnia defunt.

P. 4. In ed. Crat. Wechel. Brub. Raphael. solum hoc
 legitur argumentum.

τῶν Πλούτου ἀγαθῶν. Perperam ita expressum pro τῶν
 Πλ. α. quod cum omnibus edd. reponendum est. Debue-
 rat autem esse: τῶν τοῦ Πλ. ἀγ.

P. 5. l. 11. Εἰς μαντεῖον. Εἰς τὸ μαντεῖον reponendum.
 Perperam ab operis articulus omiffus est. Ceterum hoc
 secundum argum. non habet Zanett. 1538. nec Ven. 1542.
 Brub. nec aliae nonnullae.

α) In Iunt. a. 1515. et tertia (1540), Crat. Venn. Paris. Brub.
 deest illud argumentum cum aliis.

P. 6. Verba *ἴσταν* — *εἰς τὸν δῆμον* (p. 7.) non leguntur in Ald. nec in Brub. In Flor. II. Crat. Wech. Zan. Ven. 1542. Raphael. adduntur post personarum nomina. Sed Portus ita, ut h. l. leguntur, posuit.

Χρησφιλάται. *Χρησφιλ.* Flor. II. Crat. Wech. Zan. Ven. 1542. Raphael. etc. etiam Hemst.

P. 8. *δίκαιός τις ἄν.* Vitiose pro *δίκαιος ὡς τις* descriptum, ut metrum et edd. consensio docet.

Πλ. ὁπτάμεται. *Πλ. δ' ὁπτ.* Ald. Flor. II. Zan. Ven. 1542. Raphael. etc.

Minime deprauata haec est fabularum Aristophanearum, eademque curis virorum ingeniosissimorum eruditissimorumque politissima. Restant propemodum non nisi leues quaedam maculae abstergendae, restituendaeque aliquot lectiones vulgatis elegantiores, quarum hic illic fit mentio in libris. *Notib.*

V. 3. *τά* ante *βίλτις* omisit Zan. et Ven. 1542.

V. 8. De Apolliniis cognomine *Λοξίας* exposuit etiam Lamb. Bos. Obsf. Critt. p. 43. f. docuitque illud ei tribui, quum de responsis eius et oraculis ambiguis (*λοξοῖς*) agatur, ut Eurip. Elect. 399., ut *Παιῶνες*, ubi sermo sit de re medica.

10. *φασιν*. Ald. Iunt I. II. III. Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. Raph. Port. *φασι*.

12. *μελαγχολῶντ'.* Ald. Iunt. II. *μελαγχολῶν τ'.*

13. *ᾧς*. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. Raph. Port. rectius *ὅς τις*.

17. *καὶ ταῦτ'.* Vitiose Ven. 1542. *τὴν ταῦτ'.*

18. *ὅτι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Zan. Ven. Wech. Brub. Raph. Port. *ὅτι* et *νiox τῷ δ'* Ald. Iunt. I. Crat. Zan. Ven. 1542. Wech. Brub. Raph.

22. *ἀλγῆς* Iunt. I. *ἀγῆς*.

26. *οὐ σε πρ.* seruant Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Zan. Ven. 1542. Wech. Brub. Raph. Port.

30. Comma post *ἰερόσυλοι* delet Port.

32. *ὡς τὸν θ.* habent Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Raph. Port. In Zan. et Ven. 1542. *τὸν θ.* omissa part. *ὡς*.

34. *ἐκτεροξυσθαι*. Laudat Toup. Emm. in Suid. III. p. 62. f. Nicetam, qui in prooemio ad h. l. respexerit his
Comm. in Aristoph. Tom. I. V v

vsus verbis: *καὶ καὶ ἀθανάτοις ἰοίκασι δῆπουθεν* — *πάλας τὸ ὄν ἐκτοξεύοντες κ. τ. λ.*

37. *μηδὲ ὄν.* Ald. Iunt. I. II. Crat. Zan. Ven. Wech. Brub. Raph. Port. *μηδέιν.* Iunt. III. *μηδέν.*

39. *τί δῆδ' ὁ Φοῖβος* seruant Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Zan. Ven. 1542. Wech. Brub. Raph. Port.

De verbo *λακύν* *crepare*, *sonitum edere*, apud Tragicos etiam significante *loqui*, v. Bos. Obsl. Critt. p. 44.

40. *πίσει.* Cod. Elb. *πίση.* vtrunque recte, sed hoc vulgare, illud atticum. Haec lectionis varietas quauis fere pagina occurrit, vbi, quod ex consuetudine antica erat, transfertur in vulgarem et vice versa, e. g. 60. *ἐκπυδά-νη* pro *ἐκπυδάσει*, 111. *εἰμώξῃ* pro *εἰμώξει*, 211. *δυσή* pro *δυσήσει*. Trendelenb.

42. *ἐκίλευσε* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. Port.

43. *ἐμαντῷ.* Ald. Crat. Wech. Brub. Raph. *ἐμαντόν.* *ἐμαντῷ* in Iunt. I. II. III. Zan. Ven. 1542. Raph. Port.

44. Etsi vnde fluxerit, quod in ed. Lugd. notatum est, *καὶ τῷ γε δὴ ζυαντ.* cum Hemst. nescio, tamen ex codice aliquo bonae notae Mf. deriuatum censeo, tum quia elegantius δὴ quam δῆτα saepeque cum hoc permutatum, tum magis etiam propterea, quod recepta hac lectione variantur horum versuum numeri, alias simili rhythmocursurorum: *ἐκίλευσε τούτου — Πείθειν δ' ἐμαντῷ — καὶ τῷ ζυαντῆς — Εἴτ' οὐ ζυνίης* — vitii quidem genere a Nostro Euripidi exprobrato et a quo cauere sibi ipse solet. Nam quod versum in ista lectione desiderabat optimus Hemsterhusius, ei morbo transpositis verbis *ζυαντ.* et *πρώ-τῳ* facile medicabimur, vt scribamus: *καὶ τῷ γε δὴ πρώτῳ ζυν.* eamque rationem eo lubentius inibimus, quo aegrius adhuc ferebamus, τὸ *πρώτῳ* in thesi latere, quod iam arsi gaudet, prout debet vox totius sententiae grauissima. Quod malebat Batauius eruditissimus *καὶ τῷδε ζυαντῆς δῆτα πρώτῳ*, etiamsi metri causa rescripseris *συαντῆς*, tamen ne sic quidem praestare vulgatae lectioni arbitror. Ceterum similis Ionis agnoscendi ratio in Euripidis fabula cognomine, vbi Chorus 787. *ὅτῳ ζυαντήσεις* — *πρώτῳ πόσι σοὶ κ. τ. λ.* Quo respicere ludentem puto Aristophanem, nec multum ante Plutum priorem commissam esse fabulam Euripideam arbitror tum propterea, quod noua in hoc genere fugillare solent Comici, tum magis etiam ideo, quod seniores Tragici annos fateretur opus tam elaboratum perfectumque.

Mortuus autem est Euripides Olymp. 93, 3. vide Chronologiam scenicam, Musgr. Eurip. editioni praefixam. *Hotib.* Post πρώτης punctum ponitur in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. In Raph. interr. nota.

τουτων. τῶ γι δὲ, Iunt. II. III.

45. ξυρίης Iunt. I. II. III. Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. Raph. Port.

48. δηλονοτιή Ald. (subiecta syllabis λων lineola, quae coniunctionem indicet), Iunt. I. II. III. (vbi post τυφλῶ interr. nota) Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. Raph. Port.

δηλονοτιή καὶ τυφλὸν Γνώσις δεκτὶ τοῦδ' ὡς etc. haud dubie legendum. τυφλὸν facile transierat in τυφλῶ, quae vulgata lectio, vt saepe ω et ο inter se permutantur: cf. v. 44. vbi similiter liber Oruill. praeferebat πρώτον, sicut legitur 41., quod tamen vulgato πρώτης non videtur melius. Magis abhorret τυφλός, quod a Br. in ordinem est receptum. *Hotib.*

49. ξυμφέρον. συμφέρον Ald. Iunt. II. Crat. Ven. I. (Zan.) et II. (1542.) Wech. Brub. Raph. Port.

50. βίη (Inu.). χράνη Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. (in quibus tribus edd. antea vitiose ἐν τῷ ν.) Brub. Raph. (vbi etiam ἐν τῷ —) Port.

51. τοῦτο (Inu.). Ita etiam cod. Elb. Sed τούτ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

53. ὅς τις. ὅς τις Ald. Iunt. I. II. (in qua mox ὅς pro ὅ τῃ) III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

54. τον δέου. Iunt. III. τῶν Port. et al.

56. πρότερον σὺ — σὺ πρότερον Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. σὺ πρότερον Iunt. II. III.

57. Verba λίσσιν χρ. τ. π. Chremylo tribuunt Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

59. ὅς φ. In Ven. II. ὅ φ.

60. ἐκπυθάνη Iunt. I. III. ἐκπυθάνη Brub.

62. κλαίειν. κλάειν Elbing. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

65. Chremylo cum anteced. tribuunt Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

ῥν. εἰ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

φράσσι. φράσις Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port.

66. ᾧ τῶν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

67. *ἐτι, δέσποτα*. Elb. Iunt. I. *ἐτι ὡ δέσποτα*, contra metrum. *ἐτι δέσπ.* Iunt. III. In reliquis vulgatum est.

69. *καταλιπὼν* — *κῆταλιπὼν*, sic scripsit Ald. *κῆτα* etiam cod. Elbing. [vt ed. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.] quum aliae edd. vett. [quaenam?] *καὶ* habeant, quod metri gratia fere magis placeret; nam in regione sexta anapaestus non solet locum habere. *Trend.*

Hemsterhulio coniciienti *αὐτοῦ καταλιπὼν* minime possum assentiri, quum nulli facile dubium fuerit, vbi situm relicturus sit deum seruuus, si quidem fastigio illum alicui imposuerit, vt se facturum dicit, pinguemque adeo, non sortem, efficiat orationem *αὐτοῦ* additum ipsis illis *ἐπὶ κρ. τῶν*. — Scilicet hic, vt alibi centies, mala turbauit recentiorum interpunctio, absque commate post *αὐτὸν* nihil mirabantur viri docti, sed pronomen referendum esse, more vñtatissimo, ad vtrumque participium intelligebant. cf. Pind. Olymp. X, 80. s. vbi itldem impegerant editores. Quatuor participia sic composita Acharn. 772. ff. Nam *αὐτὸν* istud post *κῆτ'* in lectione Brunck. natum, ni fallor, ex *κῆτ'* male geminato. *κῆτα* et *κατὰ* saepissime inter se permutari, monet ipse Br. ad Ran. 1477. Nulla itaque facta mutatione legamus: *Ἀναδεις γὰρ ἐπὶ κρημὸν τῶν αὐτὸν καταλιπὼν ἄπειμα* — i. e. impositum enim hunc alicui fastigio relinquens abibo. Verbis diuersi generis in hisce vti solent Latini, eiusdem Graeci. *Hotib.*

70. *ἄπειμα*. *ἄπειμι* Elb. contra metrum. *Tr. ἄπειμι* ὡς *ἐκείθεν ἐκτρ.* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

71. *οὐκὼν* cum signo interr. post *ἐρεῖς* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Paulo ante Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *αἶρε*.

73. *ἐργάσασθον* — *ἀφῆσασθον* Elb. *ἐργάσασθε* — *ἀφῆσασθε* Ald. Iunt. II. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *ἐργάσασθον* — *ἀφῆσασθον* Iunt. I.

74. *ἰάν. ἤν* Iunt. I.

75. *μίθεσθε*. Elb. *μίθεσθον*. Mox Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. (in quibus quatuor edd. etiam *μίθεσθε*) Brub. Raph. (in qua rursus *μίθεσθε ὧν μου* —) Port. *ῶν*.

77. *ῆ*. Elb. *ῆ* vt et alii vett. edd. habent. — Sed non opus est emendatione. *ῆ* artice dicitur pro *ῆν* est enim ex verbo *ῆω*. *Trend.* *ῆ* est in Ald. Iunt. I. etc. Mox Ven. I. II. Wech. Raph. *παρσπευσσάμενοι*.

81. Non Chrem. nomen praefigitur, sed Carionis oratio continuatur in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

84. Punctum post *βυδ.*, non interr. notam habent Ald., Iunt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. In Iunt. III. omnis interpunctio deest. Raph. posuit interr. notam.

87. *ἀνδρώποισ.* Elb. *ἀνδρώποισι.*

89. *παί* ante *κοσμίους* male in Elb. deest.

90. *ὁ δὲ μ' ἐποίησε γ.* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

91. *διωγνύσκειμι* Elb. Iunt. I. III.

96. *εἶδη* (pro *ἤδη*) vitiose Ven. I. II. Raph.

98. *οὐχ ἰώρακα χρόνον* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

100. *ταῦτ' τ' ἀπ'* Iunt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

101. *ἐξέμεθα* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

107. *ὅτι μιν* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

108. *γίνονται* Iunt. II.

110. Vitiose Ven. II. *εἴχει* in cuius marg. ei exemplo quo usus sum adscriptum: *ἀντὶ ἔχει.*

111. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. vitiose *ἀλλὰ ἀπαξ-ασ.* Mox *μακρὰ* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

112. *εἰδῆς* vitiose Ven. II.

114. *ἐν θεῷ* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

115. *ἀπαλλάξεν.* Elb. *ἀπαλλάξει.* male.

Apud Suidam legitur haec nota: *Ἀναπήριον* οὕτω *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.* In fabula, quam habemus, vox illa, quantum recorder, non occurrit. Erant forte prioris Plu- ti exemplaria, in quibus sic scriptus erat hic versus:

ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ἀναπήριος.

Hesych. *Ἀναπήριος* τυφλοῦ. *ἀναπήριος, πηρός, τυφλός, νο- σῶδης.* Brunck.

117. Carioni verba *τὶ φήεις* et versum sequentem tri- buunt Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. P.

119. — *εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', ἔμ', εἰ Πύθοις' ἄν, ἐπι- τρίψεις.* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. P. — Cod. Elbing. *μῶρ' ἐκεῖ* — quod confir- mare Kusteri emendationem monet Trend. Sed idem

cenſet Optatium *ἐπιτρίψαι* retinendum, ideoque ſcribendum eſſe: — *εἰδὼς τ. τ. μῶρ', ἐπὶ πύθοιτ' αὖν, μ' ἐπιτρίψαι.*

ἐπὶ pro *ἐμ'* *εἰ* reponendo nondum haec expediuntur, ut quorum ipſa ſententia laboret: nam quid hoc ſibi vult, Iouem, ubi horum, i. e. prauorum hominum, ſtultitias compererit, male accepturum eſſe Plutum? Quid, quaeso, prohibuit, quo minus dudum de iſtis certior fieret deus, pridemque puniret coecum noſtrum? Nil proſecto. Et ob malefacta ſua cur non in hos ipſos animaduertendum eſt, ſed in Plutum? Ineptiarum haec pleniffima. — Brunckii emendationum neutra probari poteſt, ſiquidem iis et prana iſta ſententia non modo non corrigitur, ſed etiam confirmatur magis, et Ariſtophaneae veſtigia ſcripturae peiorem etiam in modum deprauantur. Legendum:

Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼτα τὰ τοῦτων μῶρ' ἐμ' εἰ b)

Πύθοιτ' αὖν ἐπιτρίψαι.

h. e. Imo Iupiter, certior factus, cognoscere me horum deliramenta, male me acciperet. cf. 87. ff. Noluſt pater deorum, ſcire iſta Plutum ſuoque iniuſſu viſum recuperare cupientem merito vlturus fuerit. Sententia optima et clariffima; verba ſic ordinanda: *ὁ Ζ. μ. οὖν εἰ πύθ. ἐμ'* (*ἐμ'*, non *μ'*, i. e. me ipſum, me illum, quem ſcire noluit) *εἰδὼτα τὰ τ. μωρὰ ἐπιτρίψαι αὖν. ἐμ'* ad *πύθοιτο* pariter atque ad *ἐπιτρ.* pertinet, ſicut v. 69. *αὐτόν* ad utrumque participium referendum eſt; quod ne non aduertant lectores, interpungendum non eſt poſt *πύθοιτο*, ſecus ac vulgo ſolet fieri. — *τα*, ob ſimilem, quae ſequitur, ſyllabam forte omiſſum quum hiantem verſum deſlitueret, *ὁ τυχὼν* effinxit *εἰδὼς*, corrector vero neſcio quis *οἷδ'* *ὡς* reſcripſit, ne *ταυτολόγως* ſimul inferrentur *εἰδὼς* et *ὡς πύθ.* ceterum de ſententia ſecurus. *Hotib.*

121. *ὅς τις* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. Port. *ὅστις* Wech. ut ſere ſemper. Mox Iunt. I. *πρὸς πταίνοντα*. Poſt *ἔα* Iunt. III. punctum ponit.

122. In plerisque edd. poſt *οὐκ οἷδ'* non interpungitur.

125 — 34\$. deſunt in Mf. Barocc. 43.

b) Huic verſui omnis numerus deeſt, auresque offendit repetitio ſyllabae *τα*.

126. γ' post *ἐν* deest Elb.

μικρόν Ald. Vtraque Iuntina, teste quidem Hotib. praefert *σμικρόν*, quod melius. Est *σμ.* Iunt. I. III. sed *μικρόν* in Iunt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

127. ταῦτ' Elb. ταῦτα. *ἢ* ἡσύχως praeserendum censet Hotib. In Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *πόνηρα*.

129. *μείζω* e cod. Rau. et ed. Iunt. 1515. B. Crat. et Fracini praefert Hotib. Immo in Iunt. I. (1515.) est *μείζον*, sed in II. (1525.) et III. (1540.) Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. *μείζω*. *μείζον* Wech.

130. Elb. τὰς οὐκ ἔσθ' ὁ παρίσταν αὐτῷ τοῦθ' — contra metrum, sed τοῦθ' recte praefert Trend.

131. τ' ἀγγύριον Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

135. οὐκ οὐν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (vbi οὐκ οὐν) et post ταῦτ' αὐν punctum ponunt. δὲ post ὅτι τί in Ven. I. II. deest.

137. ὅτ' οὐθ' αὐν εἰς Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

138. οὐδέτε Ald. Iunt. I. III. οὐδέν Iunt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

141. διδῶς edd. τ' ἀργ. Port.

144. ἐσι. ἔστι Iunt. II.

145. γίγεται Iunt. I. ἐπὶ σὲ γ. Port.

146. Ἄπαντα γὰρ τῷ πλουτεῖν ἔσθ' ἔκ. Ald. Mutavit Iunt. I.

147. διὰ μικρόν Ald. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. δ. *σμικρόν* Iunt. I. Port. διὰ *σμικρόν* γ' ἀργ. Iunt. II. III. διὰ τὸ μικρόν ἀργ. Ven. II.

Vulgatum *σμικρόν*, ne dicam insolite corripendam fore voculae priorem syllabam, propterea quoque repudiandum est, ne grauiissimum hoc verbum, positum extra ictum, deproperandum sit, leuissimo διὰ totam tertiam versus regionem indigne occupante, Hotib.

150. πειρῶν. πειρῶν Ald. Iunt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Port. Emendauit Iunt. I. III.

152. εὐδὺς et 153. αὐτὸ in cod. Elb. omissum, verumque perperam. Trend. ὡς τοῦτον Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

153. Φασὶ ταῦτὸ τοῦτο δ. Ald. Iunt. I. II. III. et rel.

156. οὐί; (ed. Inu.) Elb. δὲ. perperam. Trend. οὐί est in omnibus edd. cum puncto; in Raph. et Port. interr. nota.

157. *Ἰπρευτικὰς* Ald. Iuntt. etc.

159. Post *δοῦματα* in Elb. insertum est *δέ*, quod neque constructio neque metrum patiuntur. *περιπέττους* in eo codice legitur, non *περιπίπτους*, quod voluit Spanh. *Trend.* *περιπίπτους* ed. Brub.

160. Chremylo hunc versum cum 8 sequentibus tribuunt Ald. Iunt. I. II. III. etc.

161. *ταῖς* perperam cod. Elb. *τῶ* pro *τῶν* Ven. I. II.

164. *γε* post *χρυσοχοῖ* non est in Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. P. Additum in Iunt. II. III.

166. *πυφείει τις* *ὁ δὲ πλύνει κ.* Ald. Iunt. I. (in qua *πλήτει*) II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

167. *γ'* (non *χ'*) post *βυρσοδεψοῖ* Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc.

168. Inepta manus in exemplo ed. Iunt. II. in bibl. Sen. Lips. pro verbis *μοιχὸς δ. σ. π. παρατίλλεται* propter obsoletitatem deletis in marg. posuit: *κλέπτης διὰ σ. ἀπαγορεύεται.*

169. *ἐλαίνθαι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

170. Chremylo, et sequentem Carioni tribuunt Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

172. Chremylo, et sequens Carioni adscribitur in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. P. *ὁ πληροῖς.* Elb. *συμπληροῖς.* Iunt. II. III. *ὁ ὁ συμπληροῖς.* At vulgatum praestare docet *Trend.*, quia *πληροῖς τὰς γὰρ* est formula propria, et *ὁ* non sine emphasi h. l. ponitur.

αἰπέ μοι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Port. *εἴπε μοι* Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

174 — 179. similiter, ut antecedd. versus per Chremyli et Carionis personas describuntur, Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

175. *Ἀγγύριος* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

Pro *πέρδεται* eadem, quae supra dicta est, manus in exempli Iunt. II. margine posuit: *μαίνεται.*

178. Pro *ὁ* Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *ὁχι* quod ad metrum perinde esse putat *Trend.* *ὁχι* descriptoribus saepe fraudi fuisse ostendit *Horib.*

179. In Elb. iterum ὄνχι pro οὐ, contra metrum. Correxerit haec aliena manus in exemplo Lips. ed. Iunt. II. sic: πολυκινέται δὲ οὐ διὰ τὸ φιλονεικεῖ.

180. Priora verba Chremylo, ἐμπ. γ. σ. Carioni tributa in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. tum 181 — 83. Chremylo. Sed in cod. Elb. verba ὁ Τιμ. δ. π. adhuc Carionis sint, ἐμπ. γ. σ. Chremyli, 181 — 83. Carionis, 184. κρατ. Chremyli.

181. πρῶττεται. Elb. πρῶττοντα. Illud Ἀττικώτερον est. Trend.

184. κῆν, κῆν Wech. πολέμοις. πολέμοις Iunt. I.

185. ἐπικαθίζηται Iunt. II. III. In Ven. II. ἐπὶ καθίζηται. Ita videtur et Wech. habere. μόνος in omnibus edd.

187. Vitiose Ven. I. πολλῶ.

190. Perperam Ven. II. ἄρτον.

194. τριακκίδεκα Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (non diuissim τρεῖς κ. δ.)

195. πολὺ. πολλῶ Elb.

196. κῆν. κῆν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

197. ἢ φησιν οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τ. β. Elb. Ald. Iunt. etc. αὐτῷ Port.

203. διελότατον Ald. Iunt. I. II. III. etc.

Mox ἀλλά με Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

204. διέβαλλ' εἰδ'. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

διέβαλ' aut διέβαλλ' scribendum esse censuit Hotib. Nam vulgato διέβαλεν admissio anapaestum haberi post dactylum, quam consecutionem vitare iambographi soleant.

206. κατακελευσμένα etiam Elb. (quum in al. edd., nescio tamen quibus, sit: τὰ κελευσμένα, notante Trend.) Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. P.

210. τῶ male in Elb. deest. Male in Ald. Iunt. I. II. III. distinctum: βλέπον τ' ἀποδείξω — Bene distinxit Crat. vi et 265.

211. δρᾶσαι (non δρᾶσαι) Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

212. τῶ. τίν' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

214. σύνοιδα Elb. sed ξύνοιδα Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

215. ὃ γὰρ εἶ (non ὃ ἀγαθὸν vt Port.) Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. ὃ γὰρ εἶ Ven. II.
216. εἶ (pro εἶθι) perperam Elb. Mox Ald. καὶ (sed paulo post tamen καὶ), Iunt. I. II. III. καὶ ἄν Port.
217. βούλει. βούλη Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
218. χεῖτεροι Ald. χ' ἔτεροι Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.
220. πονήρους — ξυμμαχέους Ald. Iunt. II. Port. πονήρους γ' — ξυμμ. Iunt. I. III. πονήρους γ' — ξυμμ. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.
222. δρυμάν. μολών Iunt. II.
223. ξυγγεωργούς Ald. Iunt. I. III. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. ξυγγεώργους Iunt. II. Port. ξυγγεωργούς Wech.
224. ἐν τοῖσιν α. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ἐ. τοῖς Iunt. II. III.
225. Ἰσὺ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
227. τοῦτε δὲ τ. Ald. Iunt. II. Port. τουτὶ δὲ τ. κρ. Iunt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.
- Pro τοῦτε est τουτὶ in Elb.
231. εἰσεῖθ' Elb. εἰσεῖθι. Antea εἶσω (non ἔσω) Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
- εἰκία. εἰκία Iunt. I.
232. αὐτῆσιν Ven. II. αὐτὴ ἰσὺ Port.
235. εἰς. ἐς Ald. (et ita etiam in Elb. fuisse videtur, quum perperam ap. Trend. bis εἰς legatur) Iunt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. εἰς Iunt. II.
237. εἰς φειδωλὸν τὸν εἰς. Iunt. I. ὡς φειδ. εἰς. Iunt. II. III.
238. κατάρουξε Ald. Iunt. I. III. κατάρουξεν Iunt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. κατάρουξί με κατὰ γῆς.
239. καὶ etiam Elb. Ald. Iunt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. καὶ Iunt. I. III. Brub.
240. Vulg. (Inu.) est in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
241. μὴ δ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
242. εἰς παραπλ. Ita Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
- In cod. Elb. [vt in Iunt. II. III.] ὡς π. Quod negat Kust., εἰσελθεῖν εἰς τὸν graece dici, sed vel εἰς ἀνδράκων τε.

res per ellipsin voc. *οἷον* vel *πρὸς* (f. *οἷ*) *ἀνδροκτον* *τινα* necessario dici debere putat, vereor ut ita se res habeat. Ita enim saepe dicitur ab Xen. Cyrop. I, 3, 12. et omnino plura vel in prosa oratione exempla in contrarium reperiuntur. Quare minime etiam probanda coniectura, qua v. 237. pro *εἰς Φειδάλῳ* reponere mavult *εἰς Φειδάλου* sine omni alia codd. f. vet. edd. auctoritate, hac tantum inductus ratione. *Trend.*

246. *πῶς* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

ταῦ ante *τρόπον* male in Elb. excidit.

250. *καὶ* ab initio versus male ad antecedentem relatum in Elb.

252. Post *λέγει* punctum est in Ald. Iunt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. interr. notam habent Iunt. II. Raph. Port.

255. *ὁ* ante *καί* male Elb. deest.

256. Pro *ἔς* in Ald. *ἔται*.

παρόντ'· παρόντας Ald. (per compendium in fine) Iunt. I. (plene) II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

257. *Οὐκοῦν* (cum puncto post *ἤδη*) Ald. Iunt. I. II. III. (haec quidem sine interp. post *ἤδη*) Crat. Ven. I. II. Wech. (sine interp. post *ἤδη*) Brub. Raph. Port.

260. *γ' ὁ δισπ.* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (*οὐκ οὖν*)

πέπληκεν ἡμῶς. Ald. Iunt. I. etc.

261. *Οὐκοῦν* (cum puncto post *λέγω*) Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Port. (ubi *οὐκ οὖν*)

262. *ἡμῶς* Elb.

263. *ζῆσιν* (vitio librarii) Elb.

264. Post *φρῆσιν* male punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. (in Brub. interpunctio deest) Raph. Etiam post *δὲ τί* in plerisque edd. punctum ponitur.

266. *ῥυσσὲν* Elb. [ut Iunt. II.] quod perinde esse monet Trend., quum *ῥυσσὲν* et *ῥυσσὲν* apud poetas occurrat.

267. In exemplo Bibl. Sen. Lips. ed. Iunt. II. *φ* voc. *φωλὸν* erasum et *χ* inde factum.

268. *πάλιν* ante *φράσας* deest Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Additur Iunt. I. II. III.

χρυσῶν Elb. et ante *φρ.* insertum est *πάλιν*, repugnante tamen metro. *Trend.*

269. In Elb. traiectis vocabulis ἤκειν σωρόν quae traiectione inprimis placet Trendelenburgio, propter constructionem molliorem.

274. ἡγῆσθαι. Elb. ἡγῆσθαι. Plura sunt loca, ubi *ae* pro *e* et vice versa *e* pro *ae* in cod. nostro scriptum reperitur ex more graeca eloquendi Reuchliniano probabiliter ortum, e. g. ἱταῖροι pro ἱταροί bis, 436. λυμνισται pro λυμνισταις, 441. γυνῆκα pro γυνῆκα, 582. παίνεται pro πένεται. Eodem hoc nostro versu pro νομίζεθ' est νομίζεσθ'. *Trend.*

275. ὑπὲρ τριπτος Iunt. II. ὑπὲρ τριπτος Wech.

277. σωρῶ Iunt. III.

278. Post βαδίζεις punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

δίδωσιν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

279. ὡς μέθων εἴ καὶ φύσει κ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

κόβαλεις. Elb. κόβαλεις. Mox ὅς τις Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

280. ἤμιν Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

282. μοχθίσαντες Port.

283. θύμιν Ven. II.

284. σὺν ἑσ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. σὺν ἑσ' Port.

ᾧ ἔδρε, (non ᾧ ἄνδρ. vt Port.) Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἤκει in Wech. deest.

285. ὅς ἡμῖν. Elb. ὅς ἡμῖν. Prior vox manifesto errore librarii orta, posteriorem ὅμῃς habet etiam ed. Geneu. *Trend.*

286. Rursus ἡμιν est in Ald. hoc loco etiam Iunt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ἡμιν Iunt. II.

ἰσι abest ab Elb. cod.

288. Vitiose ed. Ald. τέμπομαι et mox χερῖσιν. In utroque errore consentiunt Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. Correxerunt Iunt. II. III. In Wech. tantum χορῖσαι, alterum recte.

290. θρετταυελό. Elb. θρετταυελῶ (vti et 296.). θρετταυελόν Iunt. I. Antea Iunt. I. III. ἔγωγε βουλ.

291. πυρραυελ. Elb. πυρραυελόν cum aliis codd., cui lectioni metrum aduersari etiam *Trend.* animaduertit.

293. 294. Vnum versum efficiunt in Elb.

βληχόμενοι. βληχόμενοι Elb. ed. Wech.

κινεβρώτων. κινεβρώτων Elb. In Ald. meo exemplo fuisse videtur: κινεβρώτων (sed correctum κινεβρώτων, h. e. κινεβρώτων) tum in ea μέλην, quod et ipsum corrector mutare studuit in μέλη, ut cum κινεβρώτων conspiraret. κινεβρώτων, μέλη, Iunt. I. II. III. κινεβρώτων μέλη, Brub. Port. κινεβρώτων, μέλην Crat. (quod in meo exemplo correctum κινεβρώτων μέλη) Ven. I. II. Wech. Raph.

296. H. I. Φρεττακινώ Iunt. I. III. Paulo ante ζητήσμεν Iunt. II. αὖ Wech.

297. περὶν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Paulo ante βληχόμενοι Ven. I. II. Wech.

298. καὶ ante κριπαλῶν addunt Ald. Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port., sed in cod. Elb. ea deest, ut et in Iunt. I.

299. 300. vnum versum in Elb. efficiunt.

302. Praemittitur in Iunt. II. III. Στροφὴ κύλων ε'. ἀνικῶν Elb. librarii lapsu.

303. πόν' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

In exemplo Lips. Iunt. II. pro Φιλωνίδου est 'Οδυσσεύς, pro ἐν Κορ., εἰν αἰνίξ, pro κάπρ., σῆς, pro μεμ. σκῶρ — ἴμ., κερπὺς κερπείας — ἴσαντες in marg. correctum et pro ὑπὸ Φιληδ., ὑπὲρ ὧν πύσχει.

304. σκῶρ (non σκῶρ) Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

306. πάντα τρόποι Elb. cum edd. Flor. [Iunt. II. III.] Port. et Basil. quum Ms. Bodl. et ed. Ald. [etiam Iunt. I.] Crat. Ven. I. II. Brub. Raph.] habeant πάντας τρόπους prius praefendum esse docuit Spanh. Trend.

308. ἴσσομαι Iunt. III.

309. Οὐκ οὖν Port.

311. In Iunt. II, praefixum: Ἀντιστροφὴ κύλων ζ'. Multa hic in marg. exempli Lips. correctata. In Iunt. III. praemissum Ἀντιστροφὸς κύλων ζ'.

311. Non post λαβόντες, sed post Φιληδίας, comma est in Ald. Iunt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. In Iunt. II. post Φιλ. punctum.

312. λάρτιον. λάρτεον Iunt. II. III. λαβρτίον Ven. II.

314. Elb. ὡς Ἀρίστωλος addita part. ὡς, quae et in aliis codd. est, et nomine per vnum λ scripto. Trend.

316. In Iunt. II. III. praefixum: Ἐπωδὴ κώλων σ.

317. f. τρεῖς Σθ'ι. Ἐγὼ — sic Ald. Iunt. I. Cor-
rexit Iunt. II.

321. μυσόμενος etiam Elb. μυσούμενος Ald. Iunt. I.
II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

Vitiose Iunt. I. III. τελειπών, — Comma non post
μυσ. sed post τελ. etiam in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven.
I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

322. ὡς ἔρετ Ald. (vt et supra). ὡς ἔδρετ Iunt. I. II. III.
Crat. Wech. Brub. Raph. Port.

324. καὶ ante προθύμως additur Iunt. I.

325. συντεταμένως Elb., quo firmatur egregia Bentleii
coniectura et metro magis conuenit. *Trend.*

κ' οὐ Elb. quod metri gratia recipiendum est, quum
aliae edd. [nescio quae] legant καὶ οὐκ. *Trend.*

κὺν καταβεβλ.ακινόμενος Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven.
I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

326. δὲ μοι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
Wech. Brub. Raph. Port.

327. ὄντες Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.
Port.

ὄντως Elb. in quo conuenit cum ed. Flor. [I. II. III.]
et consuetae lectioni praestat, si ad ἴσασθαι referatur; tum
comma post ἴσασθαι delendum, ὄντες autem superfluum esset,
cf. 837. *Trend.*

328. ἀντικρον Iunt. I.

δόξεις. δόξῃ Elb. Nonnulli legunt δόξης Atticorum
more. *Trend.* ἄρην Iunt. II.

329. εὐνικα Elb. εὔνικα Ald. Iunt. II. Crat. Ven. I.
II. Wech. Brub. Raph. Port. εὔνικα Iunt. I. III.

330. ὠσιτόμεθ' (f. potius ὠσιζόμεθ' — nam vitiose
exscriptum videtur —) Elb. ὠσιζόμεσθ' Iunt. I. II. III.
Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.
Port.

ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Elb. Iunt. I. II. III. sed ἐν τῇ κκλ. (quod
etiam metri causa praefert *Trend.*) Ald. Crat. Ven. I. II.
Wech. Brub. Raph. Port.

331. τῷ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech.
Brub. Raph. Port.

334. ἀκήκοι τι Ald.

335. καὶ ante πείθεν addit Elb. Antea Iunt. I. πρὶν
αἰν.

Post *εἰς*, *πῶθεν* et *τρέψω* punctum in Ald. Iunt. I. III., in Iunt. II. post *εἰς* et *πῶθεν* tantum; commata in Crat. Iunt et Ven. I. II. (in qua *πῶθεν*) Wech. Brub. Raph.

336. *ποπλούτηκας* Elb.

338. *τοῖς* Elb. *τοῖσιν* Crat. Ven. I. II. Wech.

340. Elb. *δεῖ δέ μοι τοῦτο θαυμασιόν γ' ὅπως* Elb. quod et metro et antecedentibus repugnare monet *Trend.* Ita Iunt. I. III.

δέ μοι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

θαυμασιόν, ὅπως Ald. *θ. χ' ὅπως* Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *θαυμασιόν, ὅπως* Iunt. I.

342. *γῶ* ante *τι* deest Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

343. Post *θεός* deest interpunctio et post *ἀποκρ.* comma ponitur Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Emendavit Port.

349. Puncta pro interrogationis signis in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. In Raph. et Port. post *ποῦς τις* interr. nota, post *εἶς* punctum.

355. *εἰργασμένον* Ald. (si recte expressum in meo exemplo) *εἰργασμένον* Iunt. I. II. III. Crat. etc.

356. *πῶς δ' οὐδὲν ὅ.* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

360. In edd. *ω' γκθ'* (line accentu).

361. *τοιῦτον* Elb.

363. *κίδρους* Elb. manifesto librarii errore, sed notatum etiam est in ipso cod. litura subrufa. *Trend.*

365. *μοτοσχ* Ven. I. II. Raph. *εἴχεις, εἴχῃ* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

366. *ὦν ἔρωπε* Ald. *ὦ ἔρωπε* Iunt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Port. *ὦ ἔρωπε* Ven. I. II. Raph. Antea Iunt. II. *μελαγχολῆς*, Ven. II. *μελαγχολαίς*.

367. *αὐτό.* Iunt. II. III. *αὐτοῦ.* *τὸ* ante *βλέμῃ* deest Ven. II. *ἔχεις.* Ald. *ἔχει.* Ita et Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

369. *πράξεις* (perperam descriptum *πράττει*) Elb.

371. *τόδ'* Elb. Ald. Iunt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *τό δ'* Iunt. II.

373. *οὐδεμὴν* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

374. *ἔγωγε* Ald. *Ἡράκλεις* Iunt. III.
ποῖ τις οὖν Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
 Wech. Brub. Raph. Port.
375. Elb. *ἰθὺς* sensu fere meliore. Est enim exclamatio: *o Hercules! quo quis se vertat! verum enim non vult fateri.* Nostri dicerent: (bey Seite geredet) das ist nicht länger auszuhalten; er will gar nicht mit der Wahrheit heraus. *ἰθὺς* autem frigidius fere dictum videtur, quoniam tum ad ipsum Chremylum se vertit oratio. *Trend.*
377. *ᾧ τῶν* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *ᾧ τῶν* Port.
378. *διαπραΐσαι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
379. *κέρμασι* Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
380. *δοῦναι* Elb. *δοῦναι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
381. *γε* post *ἀναλάττας* seruant Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. deest in Elb. vt in cod. Arund. et omissionem eius cum Kust., metri causa, probat *Trend.*
383. *καίδαν* Elb. repugnanter metro.
385. *τῶν δ' Ἡρακλ.* Ven. I. II. Wech. Raph. *τῶν δ'* Brub.
386. *μόνον* Elb.
387. *ἔγωγε. ἐγώ* Elb.
τοῖς διξιούσι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
388. *ἀπαρτί* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
392. Pro *κοῦν*; est *ἐκοῦν* in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
394. *Οὐκ — παρὰ σοί.* Affirmative, cum puncto haec leguntur in Crat. Ven. I. II. Wech.
396. *Θαλάσσιον* Ald. (et post *λέγεις* punctum). *Θαλάσσιον* etiam Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
397. *Ἰταίροι* et *Ἰταίρων*, sine sensu, Elb.
400. *δεῖν* Elb. et omittit part. *γάρ.*
401. *νῆ* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
402. *ταπρότερον* et *τῷ* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

406. Οὐκοῦν cum puncto in fine versus Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. nulla interpunctio in Ven. II. οὐκ οὖν cum interr. Port.
409. ἀλλ' οὐ ἔστιν Wech.
410. παρασκευασμένη Crat. Ven. I. II. Wech.
411. κατακλιθεῖν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
414. καὶ δὲ B. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
417. ἀνθρωπαρίων Port.
418. Φεύγετον. Φεύγεται Iunt. III. Ἡράκλειος Chremylo tribuunt Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
420. ἄλλως vitiose Ven. I. II. Raph.
423. ἔστι. Elb. ἔστω.
424. καὶ ante μακρὸν addit Elb., contra metrum.
425. οὐκ οὖν cum puncto post κλ. Port.
426. πανδοκείτριαν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Port. παντοκείτριαν Ven. I. II. Raph.
428. ἀνέπαργες Elb.
431. Οὐκ οὖν — γίγνεται. Ald. Οὐκοῦν — γίγνεται. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. οὐκ οὖν cum puncto Port. Scruant ὑπόλ. σοι τὸ βαρ.
432. σ' ante ἔχρην deest Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἔχρην σ' αὐτ. Iunt. II. III. Port.
433. ἧ etiam Ald. etc. ἧ Ven. II. σφῶ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
434. ἐνθάδε. ἔνθαδ' (fort. ἐνθάδ') Elb.
435. Vitiose δ' καπηλὶς Wech.
436. διαλυμένηται Elb. sed τὸ ε punctis internis notatum est supraque scriptum αἰ. Trend.
438. καὶ θεοὶ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
- Φύγοι Ms. Barocc. 43. superscripto ἄν, Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. π. τις οὖν φύγοι Iunt. II. III.
441. γυνίκα Elb.
446. ἐργασόμεσθ' Elb.
447. ποῖ Iunt. I.
- Φευξόμεσθον Iunt. I. II. III.
448. Vitiose τὴν δι' δεδ. Ven. I. II. Raph. τὴν δὲ Wech.

449. *πείσεις ὅπλους* Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *ὅπλους* typographico errore in ed. Kust. venisse censet Trend.

πεποιθέντες Elb. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *πεποιθέντε* Iunt. II. III. Port.

450. *δ' ante ἀσπίδα* addit Elb. vt Iunt. II. III. deest in Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

453. *ἀν' εἴηαιτο. ἀναθήσαιτο* in Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. quam phrasin apud bonos scriptt. occurrere monet Trend. ideoque Kust. emendationem repudiat.

455. *εὐλημμένως* vitiose Ven. I. II. *εὐλημμένη* Wech.

456. *λοιδορῶ* Elb. *λοιδορεῖ* Ald. Iunt. II. III. Raph. (sed correctum in exemplo ed. Raph. quod vsus sum, videtur.) *λοιδορεῖς* Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Port.

458. *νομίζετε* Elb. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *νομίζετον* Iunt. II. III. Port.

459. *πειρομένοι* Iunt. I.

460. *Ποῖτ' τί οὖν* non interpungunt Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

461. *πορίζομεν ἀγαθόν.* Ald. Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *ἀνθρώποις πορίζομεν ἀγαθόν* Iunt. I.

462. *τί δ' ἂν γ' ὑμοῖς ἀγ.* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

465. *ἀνθρώπους* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

466. *ἐπιλαλοῖμεθα* vitiose Iunt. II. III.

468. *τὸ πρῶτον* Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. — *αὐτοῦ* Ald. et cet. — *ἀποφῆναι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Port. *ἀποφῆναι* Ven. I. II. Raph.

471. *ὅτι γ' ἂν* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. γ' deest.

472. *τοντί* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

474. Vitiose Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. *ἀμαρθάνοντ' α' ἀπ.* Raph. *ἀμαρθάνοντά σ'* —

475. *Φῆς* Ven. II.

480. *τήμη μ'* Ven. II.

481. *ἐλῶς* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

Perperam *ἔτοι* Crat. Ven. I. II. Wech.

Verba καλῶς λβγ. Blepsidemo tribuunt Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

482. ἰάν (pro ἰν vt Port.) Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

Vitiose Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. ἑττασθαι, vltimis tamen litteris per siglam scriptis, sed plene Wech.

σφῶ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Port. σφῶ Ven. I. II. Raph.

483. νόμίζεις vitiose Wech. et mox μόνῃ.

485. φθάνονται Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

486. ἀντικτῖν vitiose Iunt. I. III. Post εἶν punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

487. νικῆσεν. νικῆσε Elb.

488. Verba δ' ἐνδύσαντε μηδὲν minoribus quam reliqua, descripta sunt litteris in Ald., fortassis vt versum vnum explerent. ἐνδύσανται Iunt. II. III.

490. ἔει Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

492. τοῦτ' οὖν Elb. et pro μόλις in eodem est τοῦθ'.

Verba ἄγε γνέσθαι rursus in Ald. sunt minusculis litteris exarata.

493. ἄπαν. Elb. πᾶν.

498. πότ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

499. Οὗτις ἐγώ — Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. οὐδέναι αὖ ἐγώ — Iunt. II. III. οὗτις αὖ ἐγώ — Port.

Part. αὖ in nonn. edd. additam omittit etiam Elb.

μη ταύτην Iunt. II. III.

503. ἐλλογίζονται Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

505. ἢ πᾶσι ταῦτ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. πᾶσιν Elb.

βλέψῃ πύθ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

506. πορίσαι (omisso vt videtur compendio postremae syllabae) Iunt. I.

507. ἀνθράκον (vitio typogr.) Iunt. I.

ῥῶτ' (sine iota subscr.) Iunt. I. II. III. Ven. II. Wech. Brub. Raph. ῥᾶτ' Crat. Ven. I.

510. διατίμει Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. διατιμίει Iunt. II. III. Port.

ἴσον Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

511. οὔτε σοφίαν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

512. ἐτελήσει perperam Wech.

514. πλουτογενῆ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. σκυτεδεψεν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

515. ἡγῆς Iunt. I. ἡ γῆς Iunt. II. III. Crat. Wech.

516. ἀμελοῦσιν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

517. ἡμιν Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. πάντ Ven. II. Wech. Brub. Raph. Etiam in hoc versu et

519. 520. 525. 526. et aliis nonnullis seqq. postrema verba in ed. Ald. sunt minusculis litteris scripta.

518. μοχθήσουσι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Cum ἰφελκ. scribendum esse ostendit Doruill. Van. Crit. p. 328.

524. τῆς αὐτοῦ Ald. Iunt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. αὐτοῦ (sine τῆς) Iunt. III.

525. σκάπτειν. σκόπτειν Elb. Mox τ' ἄλλα Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

526. ἐς κεφαλὴν σου Elb. addito interpretamento; εἰς τοῦτο.

528. Οὐτ' ἐν τάπησιν Elb. Iunt. II. III. Port. οὔτε τάπησιν Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

χρυσίου ὄντος etiam Elb. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. χρυσίου γ' ὄντος Iunt. II. III. Port.

529. Οὐτ' ἐν μύροις Elb. Οὔτε μύροις Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. (οὔτε μύροις Ven. II.) Wech. Brub. Raph. Port.

Vitiose Iunt. I. νόμφα.

531. Ante πλουτεῖν in Elb. additur τοῦ. — ἐς Iunt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

532. ἐς ταυτ' ἐμπορεῖ Elb.

533. ἐπαναγκάζουσαι vitiose Ven. II.

535. πορίσαι τί δύναι — Elb. πορίσαιτον δύναι.

536. κολεσύντων Elb. In Ald. Iunt. I. II. III. deest interpunctio. Comma est in Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

537. ψυλλῶν. ψιλῶν Elb. Post ψυλλῶν in Port. colon.
 540. Part. γο post πρὸς δὲ deest in Elb.
 542. πρὸς καὶ καλαίων Iunt. I.
 544. Φύλ' ἰσχνῶν Elb. simplici pro duplici posita littera, quod saepe fit. Trend. Φύλλ' ἰ. Ald. Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Φύλλ' ἰσχνῶν Iunt. I.
 546. πιθάκη. πιθάκη Elb. Poetas ἄρα etiam in affirmatione scribere monet Doruill. Vann. Crit. p. 227. neque interrogative locum accipere videtur.
 547. πᾶσι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 τοῖς ante ἀνθρώποις deest Elb.
 σ' αἰτίαν οὖσαν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 548. τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπ. etiam Elb. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. τῶν (sine τὸν) πτ. δ' ὑ. Iunt. II. III. Port.
 549. Post ἀδεύφην punctum Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Antea τῆς πενίας πτωχείαν Iunt. II. III.
 550. Διονυσίου φησὶ ἴσται ὁμοιον Elb. In meo exemplo ed. Ald. etiam φησὶ superscriptum manu lectoris. Διονύσιον φησὶ ὁμοιον (sine ἴσται) Iunt. II. III.
 551. ὁ μὲν Elb.
 πῖνονθαι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 552. ἴσι Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 556. καταλήψει Elb.
 μὴ δὲ τ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.
 558. γινώσκων Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 559. παρὰ τῆς (vt Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.). Elb. Iunt. II. III. Port. παρ' αὐτῆς.
 ποταλγούντες Iunt. II. III. Port.
 562. ὑπὸ τοῦ λιμοῦ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 563. σοφροσύνης Elb., incuria librarii.
 κῆραδείξω Elb.
 564. κασμότης Ven. II. vitiose. In fine τοῦ Πλούτου δ' ἔσσ' ὑ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

565. *ἰς* Elb. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *ἰσιν* Iunt. II. III.

566. *εἰς* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

In fine versus *ἰς* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

567. *γ' ἐν ταῖς πόλεσι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

569. *παρὰ χερσὶν* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

571. *ψεύδῃ* Elb.

572. *αὐτὰρ* Elb.

κλαύσει *κλάσῃ* Elb. (Num *κλαύσῃ* fuit?)

κομῆσσι Elb. *κομπάσσι*. In nonn. edd. *ταύτῃ*.

573. Elb. *ἀνακρίσει* et *ἄμειπον*, vtrumque deterius vulgata lectione. *Trend.*

574. *ἐλάνθαιμ'*, Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub.

576. Post *ἄπαντες* punctum in Ald. Iunt. I. II. nulla interpunctio Iunt. III. in seqq. interr. nota.

577. *γ' ἐν* Ven. II.

578. *διχοτύποιον* Elb. et ita etiam sequ. versu scribitur. Priori loco ita Iunt. I.

579. Interrogandi notam in fine habent Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

580. Blepsidemi nomen verbis *ταύτ'*, etc. non praefigunt Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

581. *λήμμις* Elb. *γνώμις* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II, etc.

λημῶντι Iunt. II. Raph. Port. *λημῶντι* Crat. Ven. I. II. Wech. Brub.

Part. *γς* deest Elb. Ald. Iunt. I. II.

582. *καὶ τοῦτο γς δὲ φ.* Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *καὶ τοῦτ' ἤδη φ.* Iunt. II. III.

Pro *πίπται* Elb. *καίπται*, cum gloss. *πίπται ἰσί*. *γς* etiam h. l. deest, tum scribitur *φανερῶ*, vbi incuria excidit *σ* finale, propter insequens *σ* initiale. *Trend.*

583. *πῶς ἂν πειῶν* Elb. *ἂν* deest Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. (vbi *πειῶν* vitiose) II. Wech. Brub. Raph. Port.

αὐτὲς τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

584. *ἐναγείροι* Elb. *ῥ' ἔρου* Wech. vitiose.
585. *ἀνικήμεναι* sine *ν* *ἰφελκ.* Elb. *ἀδλητῶν* Ald. Iunt.
I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
586. *κοτίνῃ* Elb. vti etiam 592.
590. *αἰσχιστον* Elb. *ζητεῖν* Ven. II.
591. *ἀνελιδυεροι* *ἔσθ'* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven.
I. II. Wech. Brub. Raph.
592. *ἀλλὰ γὰρ σ' ὁ* Z. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II.
Wech. Brub. Raph. *ἀλλὰ σί γ' ὁ* Z. Iunt. II. III. Port.
ἰξελίσσει Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
Wech. Brub. Raph. Port.
593. *τολμῶν* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
ῥῆμας deest Elb. Pro *ἔσ'* *ἀγὰθ'* legitur ibidem *ἐν* *τ'*
ἀγαθ'.
594. Post *πεινῶν* interr. nota in Ald. Iunt. I. II. III.
Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. — *πειθισθῆαι* Elb.
595. *πεινῶν* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
Wech. Brub. Raph.
... *αὐτῇ* Elb. *αὐτῇ* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
Wech. Brub. Raph. Port.
596. *προσάγειν* Elb. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II.
Wech. Brub. Raph. Port. *προτίμειν* Iunt. II. III.
597. *καί* ante *καταθῆναι* addit Elb., metro aduer-
sante.
598. *γρύζον* Elb. *γρύζης* Ald. Iunt. I. II. III. Crat.
Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
600. *πεινῆς* Iunt. II, vitiose.
601. Post *λέγει* interr. nota in Ald. Iunt. I. II. III.
Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
603. Post *τλήμων* punctum Ald. Iunt. I. II. III.
Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.
604. *ῥ'* Elb.
605. *γῆς* (cum iota subscr. et puncto) Ald. Iunt. I.
II. III. Crat. Wech. *γῆς* cum puncto, Ven. I. II. Brub.
Raph.
607. *χερῶν σ'* Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech.
Brub. Raph. Port. *χερῶ σ'* Iunt. II. III.
ἀνύσει Elb. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech.
Brub. Raph. *ἀνύσει* Iunt. II. Port. In Iunt. III. iun-
ctim: *ἀλλανύσει*.

608. γ' *ἔτσι* vitioſe Ven. II.
 609. μεταπίμπεσθον Elb.
 611. *ἔτσι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.
 612. *σε δ' ἄν* Elb. *σε δ' ἄν* Ald. Iunt. I. II. III. *κλέειν* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *κλέειν* Port.
μακρὰν Elb.
 616. λυπαρὸς vitioſe Iunt. I.
 617. χειροτεχνῶν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 619. ἡμῶν deest Elb.
ἡπίτριπτοι Ald. Rectius Iunt. I. II. etc.
 621. ἐγκατακλινοῦντες Elb. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *ἐγκατακλινοῦντ'* Iunt. II. III. Port.
 622. τίς Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 623. τί Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 624. ὦ *πυτ* K. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
τὰ τρώματ'. *τὰ σύματ'* Elb.
σ' ἔχρη Elb. *σ'* deest Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 626. *τάλλ'* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Post *πύτρεπ.* in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. additur: XO-POT.
 627. *ἡστίους* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
μεμυσιλημένοι, vt Suid., Elb. *μεμοισιλημένοι* Ald. *μεμοισιλημένοι* Iunt. I. *μεμισυλλημένοι* Iunt. II. III. Port. *μεμισυλημένοι* Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. *μεμυσιλημένοι* Raph.
 628. ὀλιγοῖς (sic) Ald.
 629. ὡς εὐτυχεῖθ'. *εὐτυχοῖθ'* Elb.
 630. *ἔτσι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
φίλων. Elb. *τρόπων* quod fortasse aberratione librarii ad antecedentem versam ortum esse notat Trend. Post *φίλων* punctum Ald. Iunt. II. III.
 632. *φαίγη* Elb. *τινὸς* Ald. Iunt. I.

635. λαλάμπερται κόρη Elb. λαλάμπερται κόρη Ald.
Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

637. βουν Iunt. I.

639. ἀναβουάσομαι vitiose Ven. II.

640. καὶ finale versus antecedentis in hunc transtulit
Elbing.

Φίγγος Elb. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub.
Raph. Φάνος Iunt. II. III. Port. In Not. Scalig. ed. 1624:
„Φίγγος, Φάνος vel Φανόν alii, non Φάνος.“

641. ἄρ' ἀγγελεῖ Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech.
Brub. Raph. ἄρα γ' ἀγγελεῖ Iunt. II. III. Port.

642. χρεῖς τε ad anteced. versum in Elb. est transla-
tum.

644. ὦ δίσκουα, et ὦα deest, Ald. Vulgatum est in
Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. etc.

645. καὶνὴ sine iota subscr. pleraeq. edd. καὶνῇ
Brub.

Elb. ab initio huius versus ponit ὦα.

αὐτό. Elb. αὐτῷ. In meo exemplo ed. Ald. & super-
scriptum est a nescio quo, ut sit αὐτὸν scil. οἶον. — δεῦρ'
Ven. I. II. Brub.

646. Post ποῦ' εἰς punctum in Ald. Iunt. I. II. III.

εἴς τε. Elb. εἴς τε.

650. εἰς τ. καὶ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
Wech. Brub. Raph. Port.

εἰς perperam Iunt. II. III.

651. ἐμοῦ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
Wech. Brub. Raph. Port.

μή τ' ἀγαθὰ Iunt. III.

655. κ' ἐνθάδε Iunt. III.

658. λυόμενος Elb.

659. ἤμεν Port.

664. κ' ἄλλοι Port.

666. κλείπτων. Elb. κλείπτον.

667. νοσήματ' Elb.

668. Post ἔχοντες punctum ponendum est pro com-
mate.

669. παρήγγειλε Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
Wech. Brub. Raph. Port.

670. ὁ πρόκολος Elb. πρόκολος Ald. Iunt. I. II. III.
Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

εἴ τις Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech.
Brub. Raph. Port. ἢ τ. Elb.

672. ἀλλά με Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

674. τοῦ γρηιδίου Ald. Iunt. I. II. III. (perperam in his edd. post κειμένη punctum est) Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (vbi comma post κειμή.)

677. τοὺς ἐσχάτους Elb.

680. τὶ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

καταλειμένον Elb.

683. τὴν ante τῆς αἰθ. deest Elb.

684. ταλάντ. Elb.

Mox δῆμου Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (iunctim.)

688. τὸ γρηιδίον Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

689. τὴν χεῖρ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

691. αἰσθάναι Elb. — εν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. etc.

692. Ab initio καὶ τέκετο vitiose Wech. αὐτὴν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ἡσουχῶ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. etc.

693. Manus aliena exempli Iunt. II. ita correxit: ἐπὶ τοῦ δέουσι τρέμεναι μὴ τι καὶ πύθῃ.

694. αἰθῆρας Elb. quae magis consueta forma. Trend. πολλῇ Elb. πάλιν.

696. προήκει γ'. προήκει Elb. προήκειν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Port. προήκειν Ven. I. II. Raph.

698. προσιόντες perperam Ven. II.

700. Post ἐβδελ. in Raph. interr. nota.

701. γε ante τις deest Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

702. ὑπερυθρίαι Elb. ὑπερυθρία σε Ald. ὑπερυθρίαι et χ' Πανάκει vitiose Crat. Ven. I. II. Brub. In Wech. tantum vitiose χ' Πανάκει.

704. Post ἐκεῖνος punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

ἐφρόντισεν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

705. Post τὸν θεόν interr. nota in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port.

707. μετὰ ταῦτά γ' εὐθ. Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. μετὰ ταῦτα γ' εὐθ. Iunt. II. III.

συγκαλυψάμεν Ms. Barocc. 127. (supercripto *en*), Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

708. *δ' ἐν κύκλῳ* (vt et 679. vbi sic etiam Crat. Ven. I. Brub.) Ald. Iunt. I. *δ' ἐν κύκλῳ* Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

709. *περιήει* Elb. Iunt. I. *περιήει* Ald. Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. *περιήει* Brub.

711. *δίδου* Iunt. III.

715. *εἶχον οὐκ ὀλίγας* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

720. *σφιστίῳ* Ven. I.

721. *κατέκλυσεν* Elb. *κατέκλυσεν* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

Pro *ἐκρέφας* Elb. *ἀνακρέφας*.

723. *ἀνίξας* Ald. Iunt. I. II. Crat. Wech. Brub. Raph. *ἀνίξας* Iunt. III. Ven. I. (vtrum in Ven. II. ita fuerit nescio, quum haec folii pars in exemplo, quo vsus sum, abscissa sit).

725. *ἰπωμύμενον* pleraeque edd. *ἰπωμύμενον* Iunt. II. III. Port.

727. *μετατεῦτο* Ald. Iunt. I. II.

In fine versus *παρεκαθίστο* vitiose Iunt. II.

729. *ἡμιτύμβιον* Elb. cum gloss. *μαγδάλιον*. *ἡμιτύμβιον* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

732. *ἐκόπτυσεν* Elb.

733. *ἐξηξάτην* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

735. *ὑσυχῇ* Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Ita quinque edd. in manifesto vitio consentiunt.

736. *οἱ ἡμοὶ δοκοῦ* Elb. *οἷ γι μοι δοκοῦ* Ald. Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *οἷ γι μοι δοκοῦ* Iunt. I.

737. Post *δέκα* comma ponendum.

739. *ἀνεκρότησι* (quasi fuerit *ἀν' ἐκρ.*) Ald.

740. *δ' ἡγοίρον* Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

741. *ἡφάνησεν* Elb. *αὐτόν* Ven. II.

Pro *οἷ τ'* in Elb. *οἷτ'.*

742. *οἱ δὲ κατακείμενοι* Elb. *οἷ δ' ἔγν.* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

747. *Νεοκλείδην* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

- μᾶλλον deest Elb. ἐποίησε Ald. Iunt. I. II. III. Crat.
 Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 748. ᾧ ναξ Elb. et omnes edd.
 749. Φράσας maiuscula littera Ald. Iunt. I. Post Πλεῖ-
 τος in edd. vett. etiam Port. punctum.
 754. εὐσίαν τ' εἶχον Ald. Iunt. I. II. III. etc. etiam
 Brunck. atque ita reponendum est. οὐσίαν δ' Crat. Ven. I.
 II. Wech. Raph.
 756. συνῆγον Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
 Wech. Brub. Raph. Port.
 757. ἐτεφασμένοι Crat. Ven. I. Wech. Raph.
 760. ἑὶ ἀπαξάπαντες sic Ald. εἰς ἀπ. Crat. Ven. I.
 II. Wech.
 762. ἑμῖν Elb. ἑμῖν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven.
 I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 764. καὶ γὰρ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
 Wech. Brub. Raph. καὶ γὰρ γ' Port.
 765. εὐαγγέλιόν σ' ἐν κριβ. δ. Ald. Iunt. II. III. Crat.
 Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. εὐαγγέλιόν σ' ἐν κριβ.
 ἑρμαδιῶ Iunt. I.
 766. νῦν Iunt. I. Port. (in Ald. etc. νυν)
 Post 770. KOMMA'TION XOPOΥ additur Ald. Iunt.
 I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 774. συμφορὰς Elb. ζυμφορὰς Ald. Iunt. I. II. III.
 Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 775. ἀνθρώποις Elb.
 777. ὁ τλήμων edd. omnes.
 778. οὐδὲ ταῦτ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II.
 Wech. Brub. Raph. Port. ut et Brunck. atque reponi de-
 bet.
 779. ἀλλὰ αὐτὰ Ald. (quasi αὐτὰ) — ἀλλ' αὐτὰ Iunt. I.
 II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 ἀνατρέψας Elb.
 782. βάλ' Elb.
 783. τίς Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. Wech. Brub.
 Raph. τίς Ven. II. Ab initio versus perperam pleraeque
 edd. vett. οἷ φ.
 784. φλῶσιν Iunt. II. III.
 787. Post πρεβυτ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I.
 II. Wech. Brub. Raph. punctum.
 788. χαίρετε omnes edd.
 789. φέρε νῦν Ald. Iunt. I. Crat. Wech. Brub. φέρε νῦν
 (ut 768.) Iunt. II. III. Ven. I. II. Raph. Port.

790. λαβοῦσα scribit Ald. Post λαβοῦσαⁿ interrog. signum in Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

794. διξῇ ταῦτα τὰ Ald. Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. διξῇ ταυτί τὰ Iunt. I.

798. θνομίνοις Iunt. III.

799. τούτοις Elb. (caetera hand dubie vt olim vulg.) ἐπὶ τούτοις ἐπαυγαλάζειν γιλᾶν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

800. ὡς δὲ ξεικὸς Ald. Iunt. I. II. III. ὡς δὲ ξεικος Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Ζεικος (pro Zen.) Elb.

Post 801. additur ΧΟΡΟΤ^r Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

806. οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν (quod male in ed. Lips. excidit) ἡδὺ πρᾶγμα τι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

807. μετῇ σιν Elb.

808. ἀμφοτέρῃς et mox ἀνθοσίμου Elb.

810. πλήρησιν Ald. Iunt. I. Crat. Ven. II. Wech.

815. ἀργυροῖς Crat. Ven. I. II. Brub. Raph.

816. γίγον^r deest edd. vett. omnibus.

818. ἀποψοίμενθα Elb.

819. ὑπὸ τῆς τρυφῆς Iunt. I.

820. βουδνηνί vitiose Ven. I. II.

825. ἐνφανομίνοις Elb.

826. Hic et in seqq., vbi Chremyli nomen praefixum, legitur Carionis nomen in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

828. μάλιστα Elb. — τοῦ, διξῇ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. Port. τοῦ διξῇ. Ven. II. Port.

829. μούσιν Ald. Iunt. I. Crat. Ven. II. μου^r σιν Iunt. II. III. Ven. I. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. tantum legitur ἐνίν.

831. λαβὼν ad praecedentem versum relatum est in Elbing.

833. ἀπέλιπε Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

834. κομηθῇ vitiose Ven. I. II. Post ἀθλῖτος interr. nota Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

840. Rostius in Analect. crit. fasciculo (L. 1802.) pro γὰρ ὡν τῶν εκ. (quae olim erat vacuitas valorum), quod participium ὡν non ponatur h. l. ea vi, qua fere, vt cau-

sam significet, legi iussit *γερῶταυ οκτω.* v. Comment. Soc. phil. Lips. III, I. p. 153.

843. *δύνατε* Elb.

πρὸς τῶν θυν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

846. *ἐμνήθη* Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph.

847. *ἐπερίγασ'* Elb.

τρεμναίδεκα iunctim Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

849. *ἀναθίσουσ* Elb. et *οὖν* deest.

853. *καὶ* ante primum *ἰού* addunt Elb. Iunt. I.

854. *συγκτήρημα* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

855. Etiam h. l. et in seqq. pro Chremylo praefixum Carionis nomen Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

856. Post *κακὸν* in edd. vett. punctum. Portus interr. notam posuit.

857. *Οὐ γὰρ* — Iunt. I.

858. *τῇ.* Elb. *τῇ.*

860. *μὴ λίσσασιν* Ald. Iunt. I. II. (in qua *ἤντες*) III. (vbi etiam *ἤντες*) Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. — Ms. Barocc. 43. *λίσσασιν*, superscripto *ἐκλίσσασιν*.

861. *ἐγὼ δὲ σχ.* Elb.

γυνώσκουσ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

862. *πράττων.* Elb. *πράττων.*

864. Post *ποιῶν* addit Elb. *γ'.*

866. *ποιήσιν.* Elb. *ποιήσαι.*

867. Post *ἐξαρχῆς* in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. punctum.

869. Etiam h. l. et in seqq. — 890. praefixum Carionis nomen, Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

ἔστη. Elb. *ἔσ'.*

τοῦτ'. *ταῦτ'* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

870. Post *τοιχωρύχων* punctum est in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

871. *οὐμνοῦν* Ald. Iunt. II. III. Port. *οὐμνοῦν* Iunt. I. *οὐ μὲν οὖν* Crat. Wech. Brub. *οὐ μὲν οὖν* Ven. I. II. Raph.

873. *σαβαρίς* viciose Wech.

875. *Φάνοισ.* Elb. *Φάνοις.* Post *Φάνοισ* punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. Port. colon in Wech.

877. *ἀπαπανεύρηκας* vitiose Ven. II. et Raph. *ἄρα* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

879. *Ἰλλησι* Elb.

In fine versus: *ὁ θεὸς ἴδ' ὅτι* Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Pro *ὅτι* in Elb. *εὐτοσι*, Sic: *ὁ θεὸς ἴδ' εὐτοσί*, El τ. σ. Iunt. II. III.

881. *Ὅμοι* Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. vt et 931. (vbi tamen Ven. I. II. *ὀμοι*, contra in Wech. tantum 931. *ὅμοι*).

884. *προτιμῶ. προθυμῶ* Crat. Ven. I. II. Brub. Raph.

885. *Εὐδράμου* Elb. *εὐδράμου* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

886. *ἀλλ' οὐκ ἔστι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

887. *ὕβρις πολλὴ ταῦτ' ἐστ;* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

889. *ἰσιν* vitiose Ven. II.

890. *σάφ' ὅτ'* Elb.

892. His praefixum *Δι.* in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

δὴ 'παληθείῃ Ald. Iunt. I. II. *δὴ 'π' ἀληθείῃ* Iunt. III. Ven. I. II. *δὴ 'παληθείῃ* Crat. Wech. *δὴ 'παληθελῇ* Brub. *δὴ 'π' ἀλ.* Raph. Port.

895. *πολύ* vitiose Ald. Iunt. II. In nonn. edd. vert., vt Ald. Ven. I. II. Raph. *χρημαί το μαχῶν*, Wech. *χρημα τε μαχῶν*.

896. *ἔν.* vbique Ald. Iunt. I. II. III. etc.

897. Pro Chremylo Carionis nomen hic in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Post *τι* punctum Ald. Iunt. I. II. III.

898. *γ'* ante *ἀμπίχ.* deest Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

ἀπίχεται Elb.

899. *ἀποσχέτ'* Ald. Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

900. Post *εἰς ἡμ'* punctum Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Port., colon Wech. Brub. Raph.

902. Inde ab hoc versu vsque ad 928., pro Chremyli nomine semper Δι. praefixum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

γ' ante ἀντ' deest Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

903. τσι. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Kaph. τσι; Port.

906. δι pro δι; Elb.

τιν' et post ἑμαθες interr. nota Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

907. δις Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Punctum in fine versus Ald. Iunt. I. II. III.

909. Post μαθάν punctum habent Ald. Iunt. I. II. III.

911. ἀπεχθάνη Elb.

916. μὴ πειρίσκειν πύτ' ἢ τα ἰξ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

917. Οὐκ οὖν et post καθίς, punctum Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

ἰξ ἐκίτνδες Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

918. Verb. ἄρχειν ad anteced. versum refertur in Elb. et καθίσκει scribitur.

919. Post ἐγὼ interr. nota Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

921. ἄρα Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

922. βούλοι. Elb. βούλοι.

924. Φανείτω Elb.

925. δόλη Elb. γε μοι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

926. Ante βάττον Elb. addit τοῦ. Perperam βάντων Iunt. II.

928. ἔπειτ' ὅπ. Iunt. III. πάντα ταῦτα Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port.

930. ἐκείνός εἰμ' Iunt. II. Crat. Ven. I. (vbi post ἐγὼ interr. nota) II. Wech. Brub. Raph. (item cum interr.)

931. ἀποδίδωμι Elb.

933. ὅρῃς ἂ ποιῇς; etiam Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Port.

934. εἰχες Elb. ἤγες Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

935. Post βοῆς vett. edd. punctum ponunt.

937. ἀμφιάσω Elb.

938. Post μὴ δῆ9' plures edd. non interpungunt.

940. τοιχωρύχων Elb. Post τοιχωρύχων punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

942. εἰπέ μοι Ald. I. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. (vbi ante haec nulla est interpunctio) Portus post τις interr. notam posuit.

945. γινώσκω Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

πολύ ad 946., τινά ad 947. refert Elb.

947. καὶ σύκινον τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεόν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (in quibus posterioribus inde a Crat. post σύκινον comma).

In Elb. versus ita distincti et scripti:

Τινά, καὶ σύκινον, τὸν ἰσχυρὸν.

Τοῦτον θεόν, ἰγὼ ποιήσω τήμερον

Δούκει δίκην ὅτι καταλίπει

Περιφρασί, εἰς ὃν μόνος.

950. δημοκρατίαν Elb.

956. Non Chremyli, sed Carionis nomen praefixum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

957. ῥεγκαίδυν Elb.

958. ὅτ' ἔσ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

959. Νῦ δ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

Post hunc versum additur ΧΟΡΟΤ in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

961. Pro τοῦτον in Elb. τοῦ.

962. σῆς ὁδοῦ vitiose Ven. I. Post ἡμετέραν punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

964. πυνθάγη Elb.

965. Φέρε νῦν Iunt. II. III. Ven. I. II. Raph. Port. (In ceteris φ. νῦν) ἔδοθε Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ἔδοθεν Ms. Barocc. 43. et 127.

Post τινά interr. nota in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Port.

966. Post $\mu\eta\delta\eta\tau'$ non interpungitur in Ald. Iunt. I. II. III.

967. $\sigma\tau\iota$ Ald. Iunt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (in II. diuifim).

σ' ante $\epsilon\chi\rho\eta\varsigma$ deest Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

971. Post $\tau\iota\delta'$ $\epsilon\tau\omega$ punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Brub. comma Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port.

974. $\kappa\alpha\tau\alpha\epsilon\iota\kappa\iota\sigma\iota\sigma\mu\alpha\iota\delta\epsilon\iota\lambda\acute{\alpha}\kappa\tau\alpha$ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

975. $\kappa\iota\sigma\iota\omega\acute{\epsilon}\nu$ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

976. $\acute{\alpha}\kappa\omega\iota\ \nu\upsilon\kappa$ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

$\acute{\alpha}\nu\delta\eta\ \mu\omega\iota\ \tau\iota\ \mu.$ Ald. Iunt. I. II. (vbi $\tau\iota$) III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

978. $\gamma\acute{\alpha}\rho\ \tau\omega\upsilon$ Wech.

980. $\delta\delta'$ $\kappa\epsilon\iota\iota\eta$ Elb. δ' $\epsilon\kappa\epsilon\iota\iota\eta$ Ald. etc.

$\kappa\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\ \tau\omega\upsilon\delta'$ $\acute{\upsilon}\pi.$ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

981. $\sigma\tau\iota$ cum puncto post $\epsilon\kappa\acute{\alpha}\gamma\omega\tau\epsilon$ Ald. Iunt. I. II. III. — cum interr. nota post $\epsilon\kappa\alpha\varsigma$. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. σ , $\tau\iota$ cum puncto post $\epsilon\kappa$. Port.

984. $\epsilon\iota\varsigma\ \iota\mu\acute{\alpha}\tau\iota\omega\acute{\nu}\ \gamma'$ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

986. δ' $\iota\mu\alpha\tau\iota\delta\iota\omega\iota$ Ms. Barocc. 127.

990. $\mu\iota\sigma\gamma\eta\tau\epsilon\iota\alpha\varsigma$ Elb. $\mu\iota\sigma\eta\tau\epsilon\iota\alpha\varsigma$ Ald. Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. $\mu\iota\sigma\gamma\eta\tau\epsilon\iota\alpha\varsigma$ Iunt. I.

991. $\epsilon\psi\alpha\sigma\kappa\omega\iota$ Ven. II.

992. $\mu\epsilon\mu\eta\tau\epsilon$ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

994. $\sigma\acute{\upsilon}\chi\iota\ \nu\upsilon\iota\ \gamma'$ $\delta\beta\delta$. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

995. $\mu\epsilon\delta\iota\sigma\eta\kappa\epsilon$ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Addidit ν Port.

997. $\tau\acute{\alpha}\pi\iota\ \tau\omega\upsilon\ \pi\acute{\iota}\nu\alpha\kappa\omega\iota$ Ald. Wech. $\tau\acute{\alpha}\pi\iota\ \tau\omega\upsilon\ \pi\acute{\iota}\nu\alpha\kappa\omega\iota$ Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. Port.

998. $\acute{\upsilon}\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ Elb.

999. $\epsilon\iota\pi\acute{\epsilon}\ \mu\omega\iota$ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. (vbi ante haec non interpungitur; cum commate post $\epsilon\delta\epsilon\mu\sigma'$ Port.)

1000. ἀμῆτά τε προσέπεμφον Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. τε deest.

1001. ἐφῶ τ' ἐκ. Ald. Crat. Wech. Brub. ἐφῶτ' Iunt. I. II. III. Ven. I. II. Raph. Port.

1003. πάλαι τ' ἦσαν Iunt. L. πάλαι πότ' ἦσ. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

1004. τίς Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1005. οὐκ ἐστ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. II. Brub. Raph. Port. οὐκ ἐστ' Ven. I. Wech.

1006. ἅπαντα κατέσθιον Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1008. αἰσι Ald. etc. recte. Perperam in ed. Lips. impressum: αἰ.

1009. Post ἐκφράν punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. ἐκ' ἐκφράν vitio librarii. Nam Scholiaſtes appoſuit: ἐκ' ἐκφυγῶν τινὲς πρῶγματος. Trend.

1012. νιτάριον ἄ. κ. βάτιον Ald. et omnes aliae edd. Ad h. l. Kuſſerus in fine ſuae edit. poſt Bentleii Emendd. p. 324. monet ipſe etiam, emendationis Bentl. priorem partem (νιτάριον pro νιτάριον) a Tan. Fabro occupatam eſſe, neque tamen mirum eſſe, Bentleium, qui ex tempore tantum has annotationes ex margine ſui Ariſt. collegerit, in hunc Fabri locum non incidiffe, quippe qui ſe effugerit, quamvis ipſe perlegerit conſulto recentiorum Criticorum ſcripta vt inde emendationes et coniecturas ad Ariſt. exciperet; Fabrum tamen difficiliorem emendationis partem (φάττιον) intactam praeterire, nec aliud ei ſuboluiſſe vitium in Scholiis a Bentl. animaduerſum; contra Bentleii acumen effugiſſe ſphalma apud eundem Schol. quod Faber emendauerit, vt ſatis inde appareat, non alterum alterius ſcrinia compilafſe; qui ſecus ſtatuat, eum aut liorem et malignitatem ſuam prodere, aut eruditionem et candorem Bentleii ignorare; emendationem autem Bentleii φάττιον confirmari loco Apuleii Metam. X. p. 240. Teneo te meum palumbulum, meum paſſerem. Vbi palumbulus (φάττιον) eſt ὑποκόρισμα amatorium.

1013. ἵσως ἤπειν ἂν σ' ὑποδ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (cum puncto poſt ὑποδ.)

1015. *προειβλεψε* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Addidit ν Port.

1019. *παγκάλου* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1020. *προτεινοίν γε* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1021. *ἡδὺν μου* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1022. *ἐν ἔχρῃ* vitioſe Ven. I. II.

1023. *ἔχρει μοι* Ven. I. II. Antea in Wech. Brub. Raph. *perperam τὸ βλίμμαθ'.*

1028. Vitioſe Iunt III. *πεπρώξεται.*

1030. *ἐνπαθόνθ'* vno verbo, Port.

1031. *δίκαιον ἀγαθόν ἐς'* Ald. Iunt. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. Port. *δίκαιον ἀγαθόν ἐς'* Iunt. I. Ven. II.

1032. *Οὐκοῦν* et in fine verſus punctum Ald. Iunt. I. comma Iunt. II. III. *Οὐκ οὖν* cum ſigno interr. in fine Crat. Wech. *οὐκοῦν* cum ſigno interr. Ven. I. II. Brub. Raph. Port.

1034. *οὐκ ἔτι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In fine verſus *δένται* Iunt. I.

1036. *ὥς γέ μοι δ.* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1041. *ἐοικέν* Elb. *Κῶμον* maiuſcula litera Port.

1042. *εὐφραν* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1043. *τί φησιν.* (pro *σε φ*) Ald. Iunt. I. II. III. *τί φησιν;* Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1044. *γενήθησε* vitioſe Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

1045. Poſt *ὅν* colon in Ald. Iunt. I. II. III., comma Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port., punctum Brub. et *τ. ὕβρεος* (ita) ad ſequentia trahitur. (In nonnullis poſteriorum edd. vitima ſyllaba voc. *ὑβρεος* per ſiglam ſcribitur quae ut indicare poteſt) *ὕβριζουαι* Ven. II.

1046. *ἐωρακίται* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1047. Poſt *ῥ* punctum Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1048. πολλοῖς Elb.

1050. τοὺς τρόπους Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1053. ᾧ ᾧ extra versum habent Ald. Iunt. I. II. III. Port. Versui 1052: addunt Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. In fine λέγει Elb.

1056. Pro παῖσαι in Elb. πᾶσαι. Punctum, pro interr. signo post παῖσαι et τάλας Ald. Iunt. I. II. III. post παῖσαι etiam Raph. Port.

1057. Post αὐτοῦ comma deest in edd. omn. Post τίνα et mox post ἐδότας punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Post τίνα punctum, post ὅδ. signum interr. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Port. utrobique signum interr. Raph.

1063. μὲν γ' ἂν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. μὲν γ' deest.

1064. ἐπεὶ μὲν οὖν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. Port. ἐπὶ μὲν οὖν Ven. II.

1065. ἐκπλεῖν Elb. ψιμμεύδιον Iunt. III.

1066. τοῦ προῖκτον γε τὰ β. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1068. κατὰ τῶν τιτθίων Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Pro τιτθ. Elb. τῇ θίαν.

1069. σου deest Elb.

1072. νεανίσκο (sine apostropho) Elb.

1073. Scribitur perperam in ed. Lips. ὑπερφιλῶ.

1074. Post κατηγορεῖ punctum Ald. Iunt. I. II. comma Iunt. III.

1075. ὑβριστὴν φησι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1076. πόντ' Ald. Iunt. I. Wech.

1077. Pro ἐγὼ Elb. οὐκ οὖν. Post τὸ, τί punctum Ald. Iunt. I. II. III. τὸ, τί; Crat. Ven. I. II. Wech. etc.

1081. οὐκ ἔτ' Ven. II. Wech. Brub. Raph.

1082. ἐπιστρέψαν Elb.

Post τίς punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

1083. διωσπεκλαμένη Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1084. σωμακποτός Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. In edd. pr. et Port. est σωμακποτός.

1089. Pro γοῦν est γάρ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1090. τοὺς δ' οὖς Iunt. III. τοὺς δ' Crat. Ven. I. II. Wech. Raph.
1091. Hic versus vitiose bis legitur in Ald.
- τὴ βουλ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1093. βιάζεται Elb.
1094. Pro ὑπεκρίπτουν Elb. ἰκίτουν. Brub. ὑπεκρίπτουν.
1095. Post εἰσέρχομαι interr. signum Ven. II.
1096. βασιλεὺς Elb.
- γραῖδον Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
- Post 1097. ΧΟΡΟΥ legitur in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. omisit Port.
1098. τίς et post θόραν punctum Ald. Iunt. I. II. III. τίς et comma post θ. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. τίς et comma post θ. Raph. τίς et interr. nota, Port.
- τί ἦν. Ald. τί ἦν. Iunt. I. τί ἦν fine interpunct. Iunt. II. III. τί ἦν; Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1100. εἶτοι, εἶτοι Ἀλγω, καρίων — Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1101. εἰπέ μοι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1102. οὐτοσί Iunt. II.
1103. ἀνέλας (line iota subscr.) Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph.
1107. εἰπέ μοι Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1108. Post τί δ' ἔστι punctum Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
- ποίησε Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1109. τρύβλιον Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1112. διατίγῃ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. διατίγῃ Ven. I. II. Raph. Port.
1113. Post ἡμᾶς punctum Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. interr. signum Port.
1116. οὐδέτεν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. Port. οὐδέτεν Ven. II.

Post ἥττον in edd. pr. comma. Sustulit prima ed. Crat.

1120. κῆκεντέρημα Elb. κῆκεντέρημα Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc.

Post σωφροεῖς interr. nota Ald. Iunt. I. Crat. Ven. I. (vbi σωφροεῖς;) II. (eodem vitio) punctum Iunt. II. III. Wech. Brub. Raph. Port.

1121. μέν deest Elb.

κακῆλίσιν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1122. πάντα τ' ἀγὰθ' Ald. πάντ' ἀγὰθ' Iunt. I. II. III. Crat. etc.

1123. ὃ δ' εἰκός ἐστιν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Ἑρμῆν Ven. I. II. Wech. Raph.

1125. εὐκαὶν et post ἔχον v. sequ. punctum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. (vbi ἐκείνῃ) II. (etiam ἐκείνῃ) Wech. Brub. Raph. Port.

1127. πεπεμαίνον Elb. et 1137. idem πεπεμαίνον. τὸν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1130. ἐνταῦθ' vitiose Crat. Ven. I. II. Wech. Brub.

1131. Scrib. θερμοῦ. Antea τῷ (cum accentu) Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph.

1133. ἴσον Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

Post πεπεμαίνον interr. nota in Ald. Iunt. I. II. III.

1134. Post φθάνει punctum Ald. Iunt. I. II. nulla omnino interpunctio Iunt. III. interr. signum Crat. Ven. I. II. Wech. (in qua ἐκείνῃ) Brub. Raph. Port.

1136. δὴ γ' Elb. δυνασός vitiose Raph.

1137. τίς Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1138. δέῃ Elb.

1140. Ms. Barocc. 127. ἔτε τε σκεν. omisso τε, et super ἔτε scripto ἐπίτε.

1141. ὕφειλον Ald. Iunt. I. II. III. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. (commate post hoc verb. non posito), ὕφειλον cum puncto Crat. cum commate Port. Ms. Barocc. 127. ὕφειλον. superscr. ὕφειλον, ἐκβαλῆ τον ι.

1142. *ἰσῶτε* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Raph. *ἰσῶτε* Wech. Brub. *ἰφ' ῥτε* Port.
αὐτός (non *καὐτός*) Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1143. *ἦκε γάρ* Elb. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Addidit Port.
1144. *κατήσθαι* vitiose Ven. I. II.
1145. *ἀλλ' οὖν σύνειπον* — *δίζασθε με* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1146. *καφθέρην* vitiose Ven. II.
1150. *ἔσι* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *ἔσι* Port.
1151. *τί δὲ γ' αὐτομ.* Ald. Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *τί δὲ ταυτομολεῖν* Iunt. I. In Elb. *τί δὲ γ'* —
1152. *γάρ ἔσι* Ald. Iunt. I. II. III. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *γάρ ἔσι* Crat.
- πράττει* Elb.
1153. *εἴη* Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. Post *ἐν* interr. nota ponenda est, quae est in Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Punctum etiam in Ald. et seqq. ut et Brunck.
1154. *ἰδρύσασθε με* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1155. *ἔργον ἔσ'* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Port.
1157. *ἔρμην* Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Post *εἰσφύειν* punctum Ald. Iunt. I. II. III.
1161. *δησάμεθ'* Elb.
1162. *τοῖσιν γ' ἔσ.* Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
 Post *ἔριτε* colon in Ald. Iunt. I. punctum in Iunt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. interr. signum Port.
1166. *αὐτῷ* Ven. II.
1167. Post *δικάζοντες* comma in edd. pr. Sustulit Crat. cum seqq. Restituit Port.
1169. *οὐκ οὖν* sed post *εἰς τω* interr. nota Ald. Iunt. I. II. (in quibus Iunt. *εἰς τω*) III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.
1171. *εὐθις.* Elb. *ἐνθις.*

δοκῆς Elb. μοι δοκῆς Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

Post 1171. KOMMATION XOPOΤ additur in Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In Ald. adscribitur signum (παράγραφος), in Iuntt. deest.

1173. Hic et in seqq., ubi in ed. Inu. Chremyli nomen, Carionis nomen praefixum in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1175. λοιμῶ Elb.

1177. Post θεῶν (ut et in antecedd. post interrogationes in edd. usque ad Crat.) punctum Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. interr. nota Raph. Port.

1179. καὶ τοι Iunt. III. Raph.

1182. καὶ μετεκάλει Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1184. οὐδ' εἰσέρχεται Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1185. ἀποκατησσομένοι Elb. et γε deest.

1186. οὐκ οὖν et post λαμβάνετε punctum Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. interr. nota Port.

σὺ τούτων Ald. etc.

1187. πάντας Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1188. καταμεινῶ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1189. θέλει Elb.

1191. πανθ' ἀγ. Ven. I. II. Wech.

1192. ἰδρυσόμεθ' Elb. ἰδρυσόμεσθ' Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

ἀντίκ' ἀλλὰ περ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (et in posterioribus edd. comma post ἀντίκ', in Port. punctum.)

1197. δεῦν Ald. Iunt. I. II. III. ἔξω τίς Ald. Iunt. I. II. ἔξω τίς Iunt. III. ἔ. τις Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1199. ἰδρυσόμεθα Elb. ἰδρυσόμεσθα Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1200. Vitiose ἀντήν Iunt. I.

1201. ὧν δ' οὐκ Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (cum puncto post ἔλθον).

1202. αὐτ' Iunt. I.

1205. πολὺ γὰρ Elb. Caeterum et haec Carioni tribuuntur in Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1206. ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χ. Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1208. ἔστιν Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1209. Οὐκ ἔστι τοίνυν γ' εἰκός Ald. Iunt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

1210. τούτων per compendium Ald. Iunt. II. III. plene Iunt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.

Libri sequentes librariae Weidmanniae Lipsiae sunt editi coemptive pretiisque quae indicavimus venduntur.

Aeschyli Dramata, quae supersunt, et deperditorum Fragmenta: Graece et Latine. Recensuit et brevi annotatione illustravit Frid. Henr. Bothe. 8 maj. 1805. charta impr. 2 thlr. 18 gr.

— — Idem liber, charta script. 4 thlr.

— — Idem liber, charta belg. 6 thlr.

Anacreontica. Graece. Recensuit notisque criticis instruxit Frid. Henr. Bothe. 8 min. 1805. charta anglica. 16 gr.

— — Idem liber, charta pergam. (Velin). 1 thlr. 4 gr.

Asiatici, Alexandrini, Romanorum historiarum quae supersunt. Novo studio conquisivit, digessit, ad fidem codicum manuscriptorum recensuit, supplevit, emaculavit, varietatem lectionum adiecit, latinam versionem emendavit, adnotationibus variorum suisque illustravit, commodis indicibus instruxit Ioannes Schweighauser. III Voll. 8 maj. 1785. 11 thlr.

Arati, Soleusis, Phaenomena et Diofemea. Graece et Latine, ad Codd. Msspt. et optimarum editionum fidem recensita. Accedunt Theonis scholia vulgata et emendatiora e Cod. Mosq., Leontii de sphaera Aratea libellus etc., curavit Ioann. Theoph. Buhle. II Volumina. Accedunt indices plenissimi cum 2 tab. aeri incis. 8 maj. 1793 et 1801. 4 thlr. 4 gr.

— — Idem liber, charta script. 5 thlr. 20 gr.

Aristophanis Comoediae, auctoritate libri praeclarissimi saeculi decimi emendatae a Phil. Invernizio. Accedunt criticae animadversiones, scholia graeca, indices et virorum doctorum adnotationes. Vol. I. et II. 8 maj. 1794. 4 thlr. 12 gr.

— — Idem liber, Vol. I. et II., charta belgica opt. 7 thlr.

— — Idem liber, Vol. III. Commentarios interpretum complexum. Curavit Christ. Dan. Beck. c. tab. aenea. 8 maj. 1809. Charta script. 4 thlr.

— — Idem liber, charta belg. opt. 7 thlr.

Etiam sub titulo:

Commentarii in *Aristophanis* Comoedias. Collegit, digessit, auxit C. D. Beckius. Vol. I. Prolegomena. Commentarii in Plutum. Cum tabula aenea. 8 maj. 1809.

Aristophanis Nubes, graece et latine, cum scholiis graecis et animadvers. illustravit T. C. Harless. 8 maj. 1788. 1 thlr. 8 gr.

Arriani Epictetus, vid. *Epictetus*.

Bassii, Frid. Iac., Epistola critica ad virum clariss. J. F. Boissonade, super *Antonino Liberali*, *Parthenio* et *Aristaeneto*. Cum *Auctoris* emendat. et additamentis manuscriptis e lingua Gallica in Latinam versa a Car. Alb. Wiedeburg. Cum tab. aeri incis. Accedit Appendix, quam ex schedis *Bassianis* partim latine vertit cumque suis notis et indicibus edidit G. H. Schäfer. 8 maj. 1809. Charta impress. 1 thlr. 16 gr.

— — Idem liber, charta script. 1 thlr. 20 gr.

— — Idem liber, charta melior. 2 thlr. 4 gr.

— — Idem liber, charta membran. (Velin). 2 thlr. 20 gr.

Bos, Lamberti, Ellipses graecae. Cum priorum editorum suisque observationibus edidit Godofr. Henr. Schäfer. 8 maj. 1808. charta impr. 3 thlr.

— — Idem liber, charta script. 4 thlr. 12 gr.

Cebetis Tabula, vid. *Epictetus*.

- Dionis, Cassii**, Historia romana. Graece cum versione latina Xylandro - Leunclaviana, curante Ioan. A. Fabricio et H. S. Reimaro. II Volumina in fol. 1752. 25 thlr.
- Dionysii**, Halicarnassensis, Opera omnia, graece et latine. Cum annotationibus Henr. Stephani, Frid. Sylburgii, Franc. Porti, Isaaci Casauboni, Fulvii Ursini, Henr. Valesii, Io. Hudsoni et Io. Iac. Reiske. VI Tomi. — Vol. I — IV., Antiquitatum Romanorum libros I — XI. tenentia, quibus accessit Henrici Dodwelli Chronologia graeco - romana; Vol. V., ex scriptis rhetoricis et criticis librum de compositione verborum; artem rhetoricam, veterum scriptorum censuram et commentarios de antiquis oratoribus tenens; Vol. VI. et ultimum, ex scriptis rhetoricis et criticis epistolam primam ad Ammaeum, epist. ad Cn. Pompeium, epist. secund. ad Ammaeum, iudicium de Thucydidi historiis, et librum de admiranda vi dicendi in Demosthene tenens. Quibus accesserunt Indexa. 8 maj. Lipsiae 1774 — 77. 16 thlr.
- Dionysii**, Halicarn., de Compositione verborum Liber. Recensuit ac priorum editorum suasque notas adiecit Godofr. Henr. Schüfer. Accedunt eiusdem Metemata critica in Dionysii Halic. artem rhetoricam. 8 maj. 1808. Charta impress. 3 thlr.
- — Idem liber, charta script. gallica. 4 thlr.
- — Idem liber, charta membran. (Velin). 6 thlr. 16 gr.
- Epicteti** Manuale et Cebetis Tabula. Graece et latine. Graeca ad fidem veterum librorum denuo recensuit et collata omni lectionis varietate vindicavit illustravitque, Latinam versionem, Eucheridii praefertim, ad graec. exempli praescriptum diligenter recognovit et emendavit Ioann. Schweighäuser. 8 maj. 1798. 2 thlr. 8 gr.
- — Idem liber, charta scriptoria. 3 thlr.
- — Idem liber, charta belgica. 4 thlr.
- — Idem liber, charta pergamena (Velin). 5 thlr.
- — Idem liber, graece et latine. Recensuit curavitque Ioann. Schweighäuser. 12 maj. 1798. 12 gr.
- — Idem liber, charta scriptoria. 16 gr.
- — Idem liber, charta belgica. 1 thlr.
- — Idem liber, graece. Ad fidem veterum librorum recensuit Ioann. Schweighäuser. 12. 1798. 6 gr.
- — Idem liber, charta belgica. 10 gr.
- Epicteti** Dissertationum ab Arriano digestarum libri IV. Eiusdem Enchiridion et ex deperditis sermonibus Fragmenta. Post Io. Uptoni plerumque curas denno ad Codicum Mssptorum fidem recensuit, latina versione, adnotationibus, iudiciis illustravit Io. Schweighäuser. III Volumina. 8 maj. 1799. 12 thlr.
- — Idem liber, charta belgica. 20 thlr.
- Etiam sub titulo:*
- Epicteteae** Philosophiae Monumenta. III Volumina. 8 maj. (Videatur Simplicii Commentarius in Epicteti Enchiridion.)
- Fabulae Aesopicae**, graece, recensuit, varias lectiones atque animadversiones addidit I. C. G. Ernesti. Accedit Dissertatio de Fabul. Aesop. et Index graeco - latinus. 8. 1781. 12 gr.
- Homeri** Carmina cum brevi adnotatione. Accedunt variae Lectiones et Observationes veterum Grammaticorum cum nostrae aetatis Critica. Curavit C. G. Heyne. Tom. I - VIII. quibus continentur *Iliad*, graece et latine, et variae lectiones et observationes in *Iliadem*, cum ornamentis XXVIII. aeri incisa, et Speciminibus Codd. MSS. V. 8 maj. 1802. charta script. 30 thlr.
- — Idem liber, charta belgica. 50 thlr.

- Homeri* Idem liber, sine ornamentis, charta impress. 20 thlr.
 — — *Ilias*, cum brevi annotatione curante C. G. *Heyne*. II Tomi. 8 maj. 1804. charta belgica. 10 thlr.
 — — Idem liber, charta scriptoria. 6 thlr.
 — — Idem liber, charta impress. 4 thlr.
Homeri Hymni et *Batrachomyomachia*. Graece et latine. Recens., varietate lectionis instruxit et interpretatus est Aug. *Matthiae*. Accedit *Ancutarium* animadversionum. 8 maj. 1805. 1 thlr. 4 gr.
 — — Idem liber, charta scriptoria. 1 thlr. 10 gr.
 (Videantur *Matthiae* Animadv. in hymnos Homericos.)
Homeri Hymni et Epigrammata. Edidit Godofr. *Hermannus*. 8 maj. 1806. Charta impress. 1 thlr. 4 gr.
 — — Idem liber, charta script. gall. 1 thlr. 12 gr.
 — — Idem liber, charta membran. (Velin). 2 thlr. 6 gr.
 — — Hymnus in *Cererem*; ad Codic. Moscov. denuo coll. recensuit et animadvers. illustravit Christ. Guil. *Mitscherlich*. 8. 1787. 20 gr.
Hoogewegen, Henrici, Doctrina particularum linguae graecae. In epitomen redegit Chr. Godofr. *Schütz*. Editio secunda, auctior et emendatior. 8 maj. 1806. charta impr. 2 thlr. 6 gr.
 — — Idem liber, charta script. 2 thlr. 18 gr.
Isocratis Panegyricus, recensuit, animadversionibus illustravit D. S. F. N. *Morus*. Editio tertia auctior. 8 maj. 1804. 16 gr.
 — — Idem liber, charta belg. opt. 1 thlr.
Leonidae utriusque Carminum. Cum argumentis, varietate lectionis, scholiis et Commentario edidit et indice ornavit A. C. *Meiske*. 8. 1791. 14 gr.
Longinus, Dionysius, de sublimitate, ex recens. Zach. *Pearcii*. Animadvers. interpretum excerptis, suas et novam versionem adiecit D. S. F. N. *Morus*. 8 maj. 1769 et 1773. 1 thlr. 8 gr.
Matthiae, Aug., Animadversiones in Hymnos Homericos, cum Prolegomenis de cuiusque consilio, partibus, aetate. 8 maj. 1800. 1 thlr. 18 gr.
 — — Idem liber, charta scriptoria. 2 thlr. 12 gr.
Nicolai Damasceni Historiarum Excerpta et Fragmenta, quae supersunt. Graece. Nunc primum separatim edidit, versionem latinam duplicem, alteram Henr. *Valesii*, hinc inde emendationem, alteram in loca plerosque Hugonis *Grotii*, notas integras H. *Valesii* aliorumque virorum doctorum undique collectas et suas, nec non testimonia veterum ac recentiorum de Nicolai vita scriptorumque notitia adiecit Ioann. Conr. *Orallius*. Accedit Dissertatio de Nicolao Damasceno gallice scripta auctore *Sevin*. 8 maj. 1804. 1 thlr. 12 gr.
 — — Idem liber, charta anglica. 2 thlr. 8 gr.
 — — Idem liber, charta belgica. 2 thlr. 16 gr.
Plutarchi, Chaeronensis, quae supersunt, omnia, graece et latine. Principibus ex editionibus colligavit, virorumque doctorum suisque annotationibus instruxit Io. Iacob. *Reiske*. XII Volumina. Vol. I — V. Vitas Parallelas tenentia; Vol. VI — X. Opera Moralia et Philosophica tenentia, cum notis Guil. *Xylandri*, Henrici *Stephani* et Philippi Iacobi *Mausfoci* texto subiectis, accedunt denique duo Fragmenta; Vol. XI. tres Indices in eisdem Vitis parallelas, verborum videlicet, rerum atque auctorum tenens; Vol. XII. et ultimum tres Indices in eisdem Moralia et Philosophica, verborum videlicet, rerum atque auctorum tenens. Addita sunt ornamenta acri incisa. 8 maj. 1774. 1782. 40 thlr.

- Polybii** Historiarum quidquid superest. Recensuit, digestit, emendatiore interpretatione, varietate lectionis, adnotationibus, indicibus illustravit Io. *Schweighäuser*. Tom. I — VIII. P. 11da. 8 maj. 1789-95. 27 thlr.
- — Idem liber, charta belgica. 45 thlr.
- Simplicii** Commentarius in Epicteti Enchiridion. Accedit Enchiridii Paraphrasis christiana et Nili Enchiridion. Graece et latine. Omnis ad veterum Codicum fidem recensuit et varietate lect. brevisque notis illustravit Io. *Schweighäuser*. II Tomi. 8 maj. 1800. 6 thlr.
- — Idem liber, charta belgica. 10 thlr.
- Etiam sub titulo:*
- Epictetas** Philosophiae monumenta. Vol. IV. et V. (Videantur *Epicteti* Dissertationes ab *Arriano* digestae.)
- Sophoclis** Oedipus Rex, graece et latine, e recensione *Brunckii*, annotat, perpetua illustravit C. T. *Kuinoel*. 8. 1790. 20 gr.
- Sophoclis** Dramata, quae superflunt, et deperditorum Fragmenta. Graece et Latine. Denuo recensuit et Rich. Franc. Phil. *Brunckii* annotatione integra, aliorum et sua selecta illustravit Frid. Henr. *Bothe*. II Voll. 8 maj. 1806. charta impress. 6 thlr.
- — Idem liber, charta script. gallica. 8 thlr.
- — Idem liber, charta belg. opt. 12 thlr.
- Sophoclis** Ajax Lorains. Graece. Cum scholiis et commentario perpetuo edidit Christ. Aug. *Lobeck*. 8 mai. Charta impress. 1 thlr. 16 gr.
- — Idem liber, charta script. 2 thlr.
- — Idem liber, charta membran. (Velin). 3 thlr.
- Strabonis** Rerum geographicarum Libri XVII. Graeca ad optimos codices manuscriptos recensuit, varietate lectionis, adnotationibus illustravit, Xylandri versionem emendavit Ioann. Phil. *Siebenkees*, inde a septimo libro continuavit Carol. Henr. *Tzschurke*. Vol. I — V. 8 maj. 1796-1808. 14 thlr. 6 gr.
- — Idem liber, Tom. I — V. charta belgica. 22 thlr. 4 gr.
- Theocriti** Reliquiae, graece et latine, ex recensione et cum animadversionibus Th. Chr. *Harlessii*. Edit. sec. 8 maj. (sub prelo).
- Tzetze**, Io., Antehomerica, Homerica et Posthomerica, cum Commentario *Friderici Jacobs*. 8 maj. 1793. 18 gr.
- — Idem liber, charta scriptoria. 20 gr.
- Zosimi** Historiae, graece et latine; recensuit, notis criticis et commentario historico illustravit Io. Frid. *Reitemeier*; ad calcem subiectae sunt animadv. nonnullae C. G. *Heynii*. 8 maj. 1784. 1 thlr. 20 gr.
- — Idem liber, charta script. 2 thlr. 16 gr.

-
- Euripidis** Hekuba, ein Trauerspiel. Aus dem Griechischen übersetzt, mit beygefügtten erklärenden Anmerkungen v. G. B. *Naethius*. 8. 1788. 8 gr.
- Longin** vom Erhabenen, mit Anmerkungen und einem Anhang von Ioh. Georg *Schlosser*. 8. 1781. 20 gr.
- Lucians** von Samosata sämtliche Werke; aus dem Griechischen neu übersetzt und mit den nöthigen Anmerkungen und Erläuterungen versehen von C. M. *Wieland*. VI Theile. 8. 1788. 8 thlr. 4 gr.
- Ebendieselben auf *Holländ. Papier*. 11 thlr. 4 gr.
-

Ammiani Marcellini quae supersunt. Cum notis integris Frid. Lindenbrogii, Henr. et Hadr. Valesiorum et Jac. Gronovii, quibus Thom. I. einseii quasdam et suas adiecit Io. Augustin. Wagner. Editionem absolvit Car. Gottl. Aug. Erfurdt. III Tomi. 8 maj. 1808. Charta impress. 5 thlr. 12 gr.

— — Idem liber, charta script. 7 thlr. 12 gr.

— — Idem liber, charta membran. (Velin). 12 thlr.

Ammiani Marcellini Opera ex recensione Valesio - Gronoviana per prosopographiam et Glossarium latinis ad studiosorum usus accommodata curante Aug. Guil. Ernestii. 8 maj. 1772. 2 thlr.

— — Idem liber, charta scriptoria. 2 thlr. 12 gr.

Caesaris, C. Iulii, Commentarii de bello gallico et civili, accedunt libri de bello Alexandrino, Africano et Hispaniensi, post Cellarium et S. F. N. Morum denuo curavit Ier. Iacob. Oerlinus. 8 maj. 1806. charta impress. 2 thlr. 12 gr.

— — Idem liber, charta belgica. 6 thlr.

— — Idem liber, charta script. gall. 3 thlr. 6 gr.

Calpurnii, Siculi, T., Eclogae XI. Recognovit, adnotatione et Glossario instruxit Christ. Dan. Beck. 8 1802. 20 gr.

Ciceronis, M. Tullii, Epistolarum libri XVI. cum notis criticis Traug. Frid. Benedicti. II Tomi. 8. 1790. 2 thlr. 12 gr.

Ciceronis, M. Tullii, Philosophica omnia. Vol. I. ex scriptis recens collatis, editisque libris castigatis et explicatis edidit L. A. Görenz. 8 maj. 1809. Charta impress. 1 thlr. 8 gr.

— — Idem liber, charta scriptoria. 1 thlr. 16 gr.

— — Idem liber, charta membran. (Velin). 2 thlr. 16 gr.

Etiā sub titulo:

Ciceronis, M. T., de Legibus libri III. 8 maj.

Cornelii Nepotiae vitae excellentium Imperatorum. Cum animadversionibus I. A. Bosii, varias lectiones et praefat. addidit Io. Frid. Fischerus. Editio nova multo auct. et emend. 8 maj. 1806. charta impr. 2 thlr.

— — Idem liber, charta script. gallica. 2 thlr. 18 gr.

— — Idem liber, charta belg. opt. 5 thlr.

Gellii, Auli, Nocturnum Atticarum libri XX. sicut supersunt. Editio Gronoviana. Praefatus est et excursus operi adiecit Io. Ludov. Conrad. II Tomi. 8 maj. 1762. 4 thlr.

Q. Horatius Flaccus ex recensione et cum notis atque emendationibus Richardi Bentley. II Tomi. 8 maj. 1764. 4 thlr.

T. Livii Patavinus Historiarum libri qui supersunt omnes, ex recensione Arn. Drakenborchii cum indice rerum locupletissimo. Accessit praeter varietatem lectionis Gronovianae et Creverianae glossarium Livianum curante Aug. Guil. Ernestii. Editio nova emendatior. Tomus I—V. 8. 1801. 1804. 6 thlr. 8 gr.

— — Idem liber, charta belgica. 10 thlr. 20 gr.

— — Idem liber, charta belg. opt. 12 thlr. 4 gr.

— — Tomus Vtus seu *Glossarium Livianum*, sive Index latinis exquisitionibus. Ex schedis A. G. Ernestii emendavit plurimisque accessionibus locupletavit G. H. Schäfer. 8. 1804. 2 thlr. 8 gr.

— — Idem liber, charta belgica. 5 thlr. 8 gr.

— — Idem liber, charta belgica optima. 3 thlr. 16 gr.

Manutii, Pauli, Commentarius in M. Tullii Ciceronis Orationes. Curavit C. G. Richter. 8. maj. 1783. 3 thlr. 8 gr.

Ovidii, P., Nasonia, Opera ex recensione Nic. Heinssii, cum eiusd. notis integris, praefatus est Io. Aug. Ernestii. Curavit indicemque verborum copiosissimum adiecit Io. Frid. Fischerus. 8. 1775. 1 thlr. 8 gr.

Senecae, L. Annaei, Philosophi, Opera omnia, quae supersunt,
recognovit et illustravit D. Frid. Ernest. *Ruhkopf.* Vol. 1-IV.
8 maj. 1797 — 1808. Charta impr. 6 thlr.
— — Idem liber, charta script. 8 thlr.
— — Idem liber, charta belgica. 12 thlr.
(Vol. Vum sub prelo)

Silii, Cail, Italici, Punieorum libri XVII, varietate lect. et com-
mentario perpetuo illustravit L. C. T. *Ernesti.* Accedit Index
uberrimus. Vol. I et II. 8 maj. 1791. 92. 2 thlr. 20 gr.

— — Idem liber, charta scriptoria. 4 thlr.

Taciti, C. Corn., Opera. Ex recensione Io. Ang. *Ernesti* denuo
curavit Ier. Iac. *Oberlinus.* II Tomi. 8 maj. 1801. 5 thlr.

— — Idem liber, charta scriptoria. 7 thlr. 12 gr.

— — Idem liber, charta belgica. 12 thlr.

— — C. Corn., Opera. Ex recensione Io. Ang. *Ernesti* denuo
curavit I. I. *Oberlinus, in usum scholarum.* 8. 1801. 1 thlr. 12 gr.

— — Idem liber, charta scriptoria. 2 thlr.

Ciceros, M. T., anserlesene Briefe; übersetzt und mit philof.
und rhetorischen Anmerkungen begleitet von I. C. G. *Ernesti.*
8. 1789. 14 gr.

Horaxens Briefe; aus dem Lateinischen übersetzt, und mit histo-
rischen Einleitungen und andern nothigen Erläuterungen ver-
sehen von C. M. *Wieland;* II Theile. Der neuen verbesserten
mit dem *Original* begleiteten Auflage zweite Ausgabe. gr. 8.
1801. 1 thlr. 16 gr.

Ebendieselben auf *Holländ. Papier.* 3 thlr.

Horaxens Satiren. Aus dem Lateinischen übersetzt; mit dem
Original begleitet, nebst Einleitungen und erläuternden An-
merkungen von C. M. *Wieland.* II Theile. Neue verbesserte
Auflage. gr. 8. 1805. 1 thlr. 16 gr.

Ebendieselben auf *Holländ. Papier.* 3 thlr.

Lucretius, Titus, Carus, von der Natur. Ein Lehrgedicht in 6
Büchern. Uebersetzt und erläutert und mit dem *Original* be-
gleitet von L. H. F. *Aeineke.* II Bände. gr. 8. 1795. 2 thlr. 16 gr.

Ebenderfelbe auf *Holländ. Papier.* 4 thlr.

Martialis, Markus Valerius, in einem Auszuge, lateinisch und
deutsch; aus den poetischen Uebersetzungen verschiedener Ver-
fasser gesammelt, von Carl Wilh. *Ramler;* 11 bis 51 Theil,
nebst einem Anhang aus dem *Catullus.* 8. 1787 — 1791. 6 thlr. 2 gr.
Anhang zum 1ten Theile. 8. 1793.

Abulfedae Tabulae quaedam geographicae et alia eiusdem argu-
menti Specimina, e Codd. Biblioth. Leidenfis nunc primum ara-
bico edidit Frid. Theo. *Rinck.* 8 maj. 1791. 1 thlr. 4 gr.

— — Idem liber, charta belg. opt. 1 thlr. 16 gr.

Artedi, Petri, Synonymia piscium graeca ac latina, emendata, au-
cta atque illustrata. Sive hist. piscium naturalia et literaria ab
Aristotelis usque aeco ad saeculum XIII. deducta duco Syno-
nymia piscium P. *Artedi.* Accedit Disputatio de veterum scrip-
torum Hippopotamo, cum tabb. III. aeri lucifis, auctore Io.
Gottl. *Schneidero.* 4 maj. 1789. charta script. 4 thlr.

Bocharti, Sam., Hierozoicon, sive de animalibus sacrae scriptu-
rae. Recensuit suis notis adiectis E. F. C. *Rosenmüller.* III
Tomi. 4 maj. 1793 — 96. 19 thlr.

- Bucharti*, S. etc. Idem liber, charta script. 25 thlr.
- Dionysii*, Halicarn., Archaeologiae romanae quae ritus romanos
explicat synopsi. Adornavit, animadversiones interpretum suas-
que et indicem in usum tironum locuplet. adiecit Dav. Christ.
Grimm; accedunt auctaria quaedam. 8 maj. 1786. 1 thlr. 20 gr.
- Ernesii*, Io. Aug., Institutio interpretis Novi Testamenti. Editio-
nem quintam suis observationibus aetam curavit Christoph.
Frid. Ammon. 8. 1809. Charta impress. 1 thlr.
- Idem liber, charta script. 1 thlr. 8 gr.
- Ernesii*, A. G., Opuscula oratoria - philologica. 8 maj. 1794.
16 gr.
- Euthymii* Zigabeni Commentarius in IV. Evangelia. Graece et
Latine. Textum graecum nunquam antea editum ad fidem duo-
rum Codicum membranae. bibliothecarum SS. Synodi Mosquen-
sis auctoris aetate scriptorum, diligenter recensuit et repetita
versione latina Ioann. Hentenii suisque adiectis animadversioni-
bus edidit Christianus Frid. Matthaei. III Tomi. 8 maj. 1792.
9 thlr.
- Fabricii*, I. Alb., Bibliotheca latina nunc melius delecta, rectius
digesta et aucta diligentia Io. Aug. Ernesii. III Tomi. 8 maj.
1773. 74. 5 thlr. 16 gr.
- Idem liber, charta scriptoris. 4 thlr. 16 gr.
- Freytagii*, Frid. Gotth., Apparatus literarius, ubi libri partim an-
tiqui partim rari recensentur. III Tomi. 1752-55. 2 thlr. 16 gr.
- Gottleberi*, Io. Chr., Animadversiones ad Platonis Phaedonem et
Aleibiadem secundum. Adiuncti sunt excursus in quaestiones
Socraticas de animi immortalitate cum summa Phaedonis. 8 maj.
1771. 18 gr.
- Gregorii*, Nazianzeni, theologi, Opera. Læ. Billius Prunæus, S.
Michælis in Eremito Coenobiarcha, cum MSS. Regiis contulit,
emendavit, interpretatus est, una cum doctissimis Graecorum
Nicetae Serronii, *Pfelli*, *Nonii* et *Eliae Cretensis* commenta-
riis. Aucta est haec editio quam multis eiusdem *Gregorii* Epi-
stolia nunquam antea editis, ex interpretatione Fed. Morelli.
Graeco et Latine. II Voll. Fol. 8 thlr.
- Harlessii*, T. C., brevior notitia literaturae romanae, in primis
scriptorum latinorum, cum Suppl. 1 et 2. III Tomi. 8. 1789.
801. 4 thlr. 4 gr.
- Harlessii*, T. C., brevior notitia literat. romanae, in primis scrip-
tor. latin. in usum studiosae iuventutis. 8. 1803. 1 thlr.
- Hesychii* Glossae sacrae. Graece. Ex universo illius opere in
usum interpretat. Vet. et Novi Test. excerptis, emendavit notis-
que illustravit I. C. G. Ernesii. Access. glossae sacrae in Psal-
mos ex Cod. MS. Biblioth. Taurinens. coniunctim nondum edi-
tae. 8 maj. 1785. 1 thlr. 12 gr.
- Eiusdem* Lexicon ex codice MS. Bibliothecae d. Marci restitutum
et ab omnibus Musuri correctionibus repurgatum, sive *Supple-
menta* ad edit. *Hesychii Albertinam*. Auctore N. Schow. 8 maj.
1792. 2 thlr. 12 gr.
- Idem liber, charta script. 5 thlr. 12 gr.
- Jones*, Guil., Poeseos Asiaticae commentariorum Libri VI. cum
Appendice; recudi curavit Ioh. Gottfr. Eichhorn. 8 maj. 1777.
2 thlr.
- Lactantii*, Lucii Coelii sive Caecillii Firmiani, Opera omnia quae
superfunt, Io. Georg. Walchius recensuit et criticis commen-
tariis cum aliorum, tum suis illustravit. 8. 1 thlr. 4 gr.
- Lydi*, Ioann. Laur., Opusculum de mensibus ex Codd. MSS. Bi-
blioth. Barberinae et Vaticanae, et Fragmentum de terrae mo-

- tibus ex cod. Biblioth. Angelicae Romanae. Graece edidit N. Schow. 8 maj. 1794. 14 gr.
- Oelrichs*, Io. Ge. Arn., *Commenarii de Scriptoribus ecclesiae Latinae priorum VI. saeculorum ad Bibliothecam Fabricii latinam accommodati*. Praefatus est et editionem curavit A. H. L. Heeren. 8 maj. 1791. 1 thlr. 16 gr.
- Idem liber, charta script. 2 thlr. 12 gr.
- Oudin*, Casimiri, *Commentarii de Scriptoribus ecclesiae antiquis, illorumque scriptis tam impressis quam manuscriptis, adhuc extantibus in celebrioribus Europae bibliothecis, a Bellarmino, Possentino, Phil. Labbeo, Guil. Caveo, Lud. Elia du Pin, et aliis omillis, ad annum MCCCCLX. vel ad artem typographicam inventam etc.* III Voll. fol. 1722. 10 thlr.
- Schleusner*, I. F., *novum Lexicon graeco-latinum in Novum Testamentum*. Congessit et variis observationibus philologicis illustravit. II Tomi. Edit. tertia emend. et auct. 8 maj. 1808. Charta impr. 7 thlr. 12 gr.
- Idem liber, charta script. 10 thlr.
- Idem liber, charta helvet. 12 thlr.
- Eiusdem* *Addamenta ad novi Lexici graeco-lat. in N. T. editionem primam*. 8 maj. 1801. 16 gr.
- Idem liber, charta script. 1 thlr.
- Idem liber, charta belg. 1 thlr. 12 gr.
- Schoenemann*, C. G. T., *Bibliotheca historico-literaria Patrum Latinorum Tertulliano principe usque ad Gregorium M. et Isidorum Hispalensem, ad biblioth. Fabricii latinam accommodata*. Tom. I et II. 8 maj. 1792—94. 4 thlr. 16 gr.
- Idem liber, charta script. 6 thlr. 16 gr.
- Stobaei*, Ioh., *Sermones e MS. Codicibus emendatos et auctos* edidit Nicol. Schow. (Para Imn. Sermo I—XXVII.) 8 maj. 1797. 2 thlr. 12 gr.
- Stockii*, Christ., *Clavis linguae sanctae Veteris Testamenti vocabulorum significationes generales et speciales ordine concinno exhibens, tam tironum, quam homiletices et exegeticas cultorum studii apprimae inserviens ac subinde Concordantiarum vicem supplens, cui accedit breve Dictionarium Chaldaeoarabico-mudicorabbicum*. Sextum edita cura Ioh. Frid. Fischeri. 8 maj. 1753. et
- Eiusdem* *Clavis linguae sanctae Novi Testamenti etc. quintum edita cura I. F. Fischeri*. 8 maj. 1752. duae Claves. 7 thlr. (Clavis N. T. separatim venditur à 3 thlr. 12 gr.)
- Suidae et Phavorini* *Glossae sacrae, Graece. Cum spicilegio glossarum sacrarum Hesychii et Etymol. M. congregit, emendavit et notis illustravit I. Chr. Gottl. Ernesti. Accessit dissertatiuncula de glossis sacris Suidae et Phavorini*. 8 maj. 1786. 13 gr.

deducturos ibique collocaturos dicunt, vt 411. Est autem dualis fut. partic. Scaliger notat in alijs esse *ἐγκατακλίνου-τες*. *Duck.* Ἐγκατακλίνειν id. est quod κατακλίνειν 411. et 662. *incubare iubere*. Sed *h* additur, quia aegroti in templo Aesculapii *p*) iuebantur ita dormire vt cubarent in stragulis (624). *Fisch.*

622. διατρίβειν i. q. μέλλειν (606.) *morari, cunctari*, vt 413. Ante μὴ intell. ὅρα. πάλιν αὖ dictum est ἐκ παρ-αλλήλου, h. e. coniunctae sunt duae particulae idem signi-*f*icantes. Nam αὖ Grammatici (vt Hef.) interpretantur per πάλιν, et Attici solent, vt alia verba (v. ad Plat. Phaed. 27, 11.), ita maxime particulas duas, quae idem declarant, coniungere, vt Nubb. 1383. et Ran. 440. αὖθις αὖ, et Nubb. 971. tres eiusmodi particulae sunt coniunctae αὖ πάλιν αὖθις. v. Ind. Aesch. Socr. V. Aῶ, Reusmann. ad Deuar, Partice. L. Gr. p. 78. *Fisch.*

623. Cod. Doru. διακωλίσσει et τῶν προὔργων, adiecto gloss. τῶν ἀνγκυαίων. Vt hoc posterius fine controuersia laborat, sic illud haud plane contemnendum q): sequitur enim aliquando particulam μὴ Futurum Indic. Lucian. Dial. Mort. X. δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε. Xenoph. Eph. II. p. 34. μὴ μαθούσα — ἰμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει quamquam in his librarii ita variare solent, vt ab ipsis scriptt. quid fluxerit, difficile sit dignoscere. *Hemst.*

τῶν προὔργων. In Ecc. 782. ἴα με τῶν προὔργων τε δρῆτ. v. Lyf. 20. *Bergl.* τὰ προὔργων dicuntur propr. ea, quae *facienda sunt ante, quam res ipsa suscipiatur et fiat*, vt nuptiae sunt τὸ ἔργον, ea quae ante nuptias agenda sunt τὰ προὔργων v. Orus Milesius ap. Etym. M. V. Προὔργων. Deinde ea, quae sunt *bona, vtilia, necessaria*. Nam eiusmodi sunt ea quae ante rem aliquam facienda sunt, ita vt res ipsa sine iis suscipi nequeat. Cf. Hef. V. Προὔργαίτε,

p) ἐκ Ἀεαλ. scil. ἱερὸν, ναὶον, θέμενον (v. 659. 411.). Templum erat in vrbe, et quidem in via a theatro ad arcem ferente. *Fisch.*

q) Recte. Sic v. 11. 47. idem Cod.: μὴ μηχανοκρήνηται. Διακωλίσσει hoc quoque loco habet vim verbi simplicis, vt Matth. 5, 14. *Fisch.* Cf. de illa constructione part. μὴ cum Ind. Matthiae Grammat. gr. mai. p. 737. l. quoque laudauit. Ad *diuo. Münt.* supplet ἔμει.

gen. H. l. τὰ προῦργον est deductio Pluti in templum Aesculapii r), quum ἔργον Chremyli et Bleps. sit restitutio luminum oculorum Pluti. Sensus: ne quis alius rursus interueniat, impediaturque, ne Plutum in aedem Aesculapii deducere ibique incubare iubere possimus. *Fisch.*

624. καὶς h. l. est seruus s). v. Moeris p. 297. Pierf. Pollux 3, 78. Qui quidem voc. vsus profectus videtur ab Atticorum studio vrbauitatis. τὰ ἐργατρία stragula; nam aegroti in templis incubabant pellibus ouium stratis, v. ad 411. ἐκείθεν e domo mea. ἔχρη quia verebatur ne Carion tergiuersaretur. *Fisch.* σ' ἔχρη. Sic B. D. In duobus aliis omisum, vt vulgo, pronomen. Vide ad 432. iterumque ad 966. *Brunck.*

625. f. ἄγιστον arbitror pertinere ad Carionem, vt eum Chremylus iubeat Plutum ducere in templum Aesc. Nam quamquam 620. f. Chremylus de se et Bleps. dixit ἄγιστον tamen hoc recte potuit de iis dici, qui eum ab alio duci iubent, praesertim quum Chr. et Bleps. prosequuti sint Plutum in fanum Aesculapii. Verba ὡς νομίζονται, vt moris est t), ita intelligo, vt caeci dicantur duci solere ab aliis in templum Aesc., et quidem a seruis, si domini iubeant. Verba καὶ τὰλλα pendere puto a v. ἄγιστον, ita vt hoc tum sit i. q. φέρειν, ferre, portare. Nam ἄγιστον etiam ab Hom. de ἀδύχαις poni, contra Grammaticorum praecepta docuit Schrader. ad Musaeum p. 128. f. Sunt autem intus in domo Chr. parata, apparata v), liba et placentae, v. 660. *Fisch.* Etiam hic post v. 626. *Brunck.* addidit: (ἄσπετος ἡ τοῦ Χοροῦ ψῆδ.). Nimirum, vt *Gir.* auctor est, deducto in templum Aesc. Pluto, ne fena vacua maneret, chorus prodiiit, qui iocosis carminibus et facetiis spectatores detineret, dum quis exiret, qui Pluto visum esse restitutum nunciaret.

r) Münt. eo refert, vt Pluto, in templum ducto, lectus sterneretur taliaque plura.

s) Recte omisit δ, quod vulgo ante καὶ legebatur, Inu. auctore Rau. cod. Nam prima in καὶ longae est. v. *Brunck.* infra ad v. 1100.

t) Ad res et caerimonias, quibus hac in re fuerit opus, cum *Gir.* refert Münt.

v) ἀρρενικῆς Attice pro εὐρεῖ. *Gir.* et Münt.

005642607

